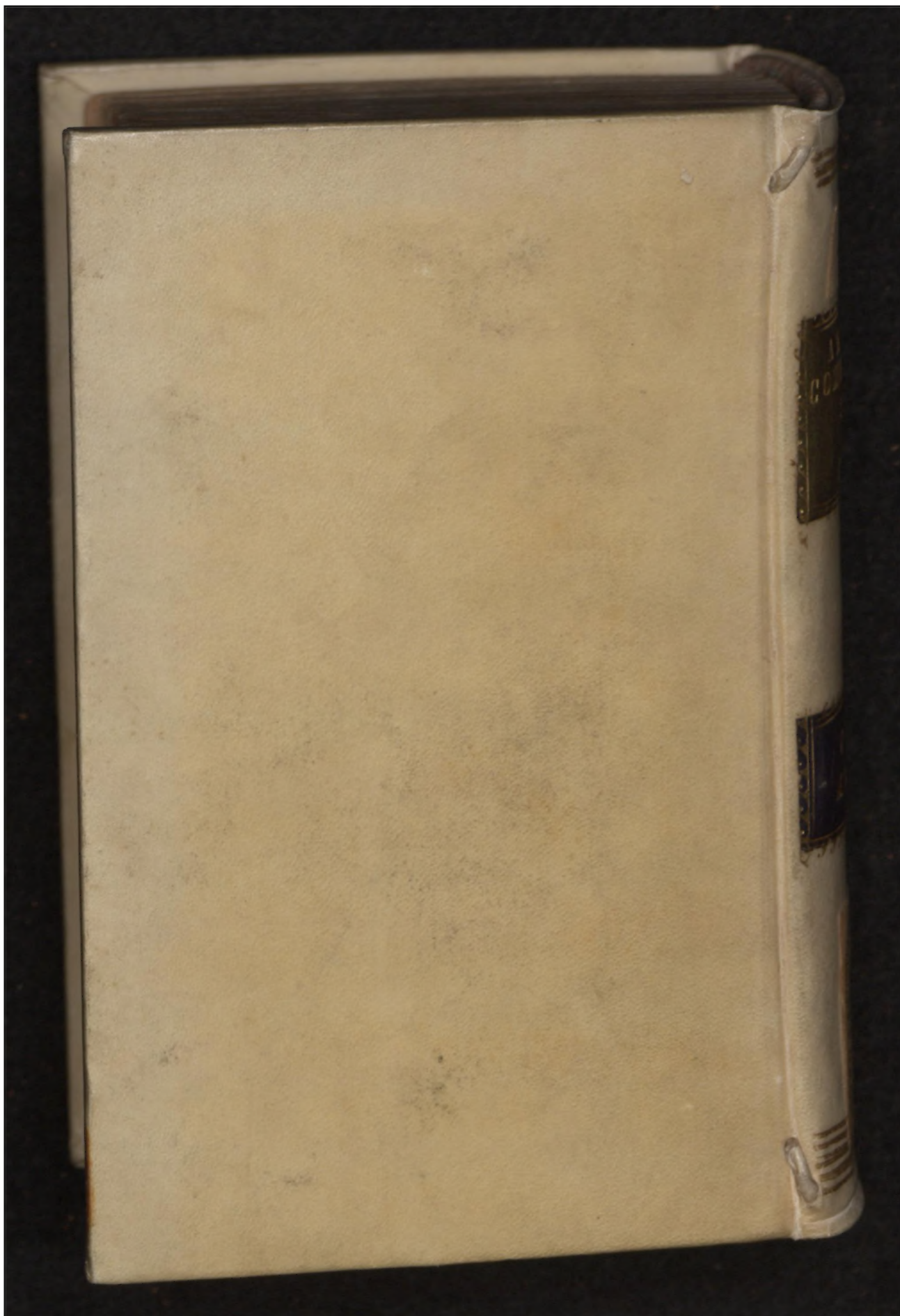

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.1.4.42.1

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.1.4.42.1

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.1.4.42.1

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.1.4.42.1

Ald. 1/4

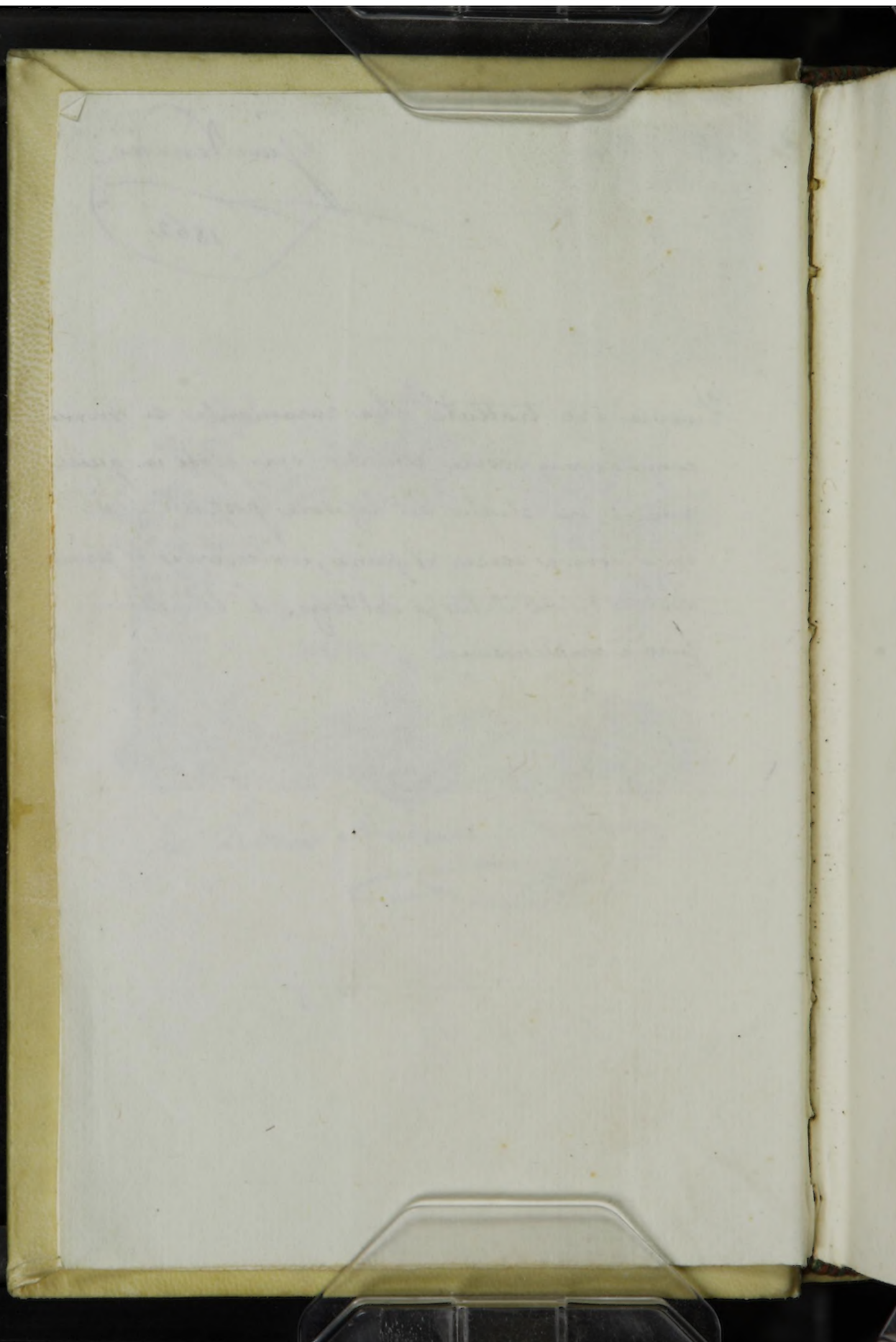

Ex Libris Joannis Nencini
1874

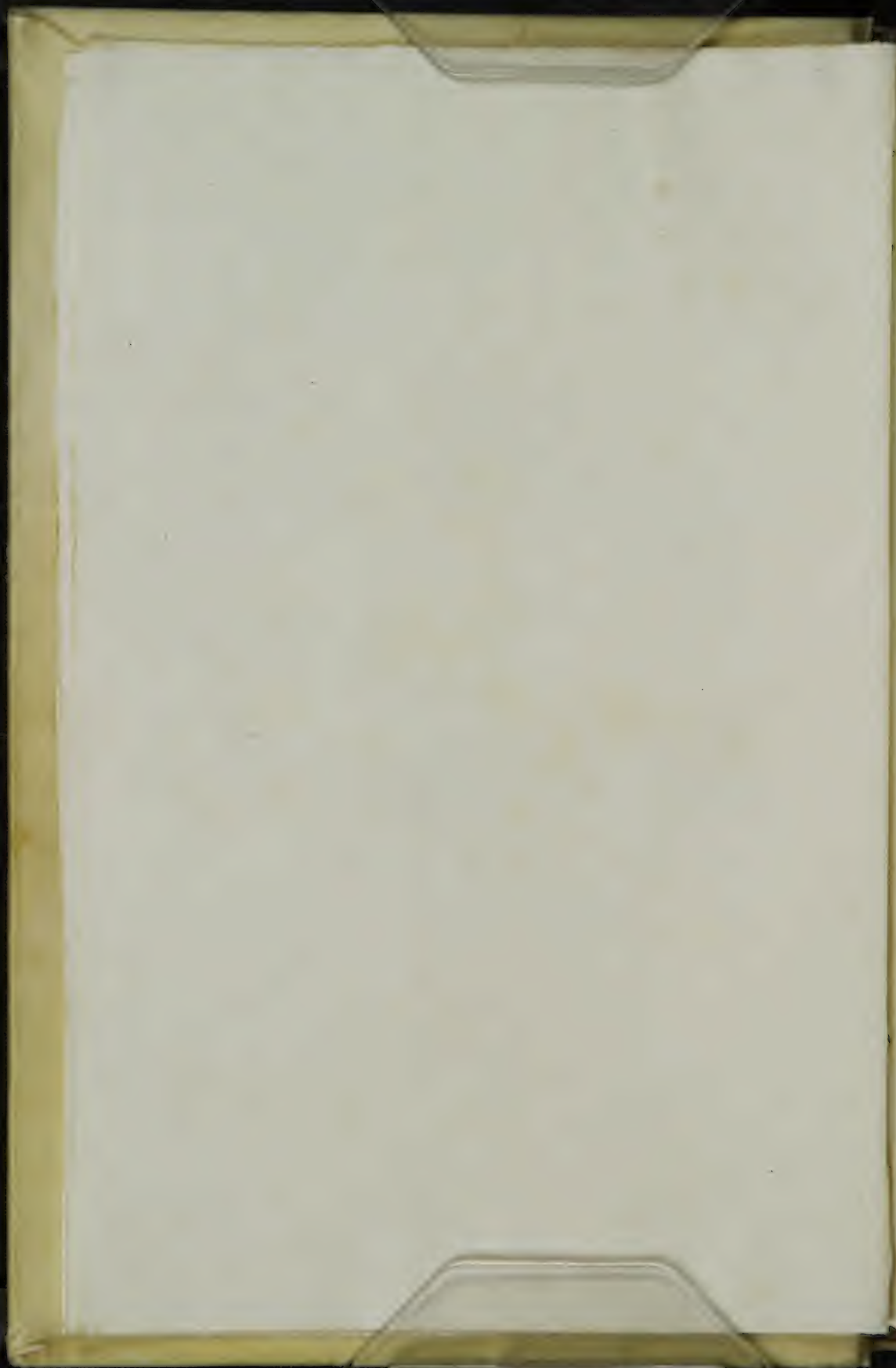
Giov. Veneucci

1862

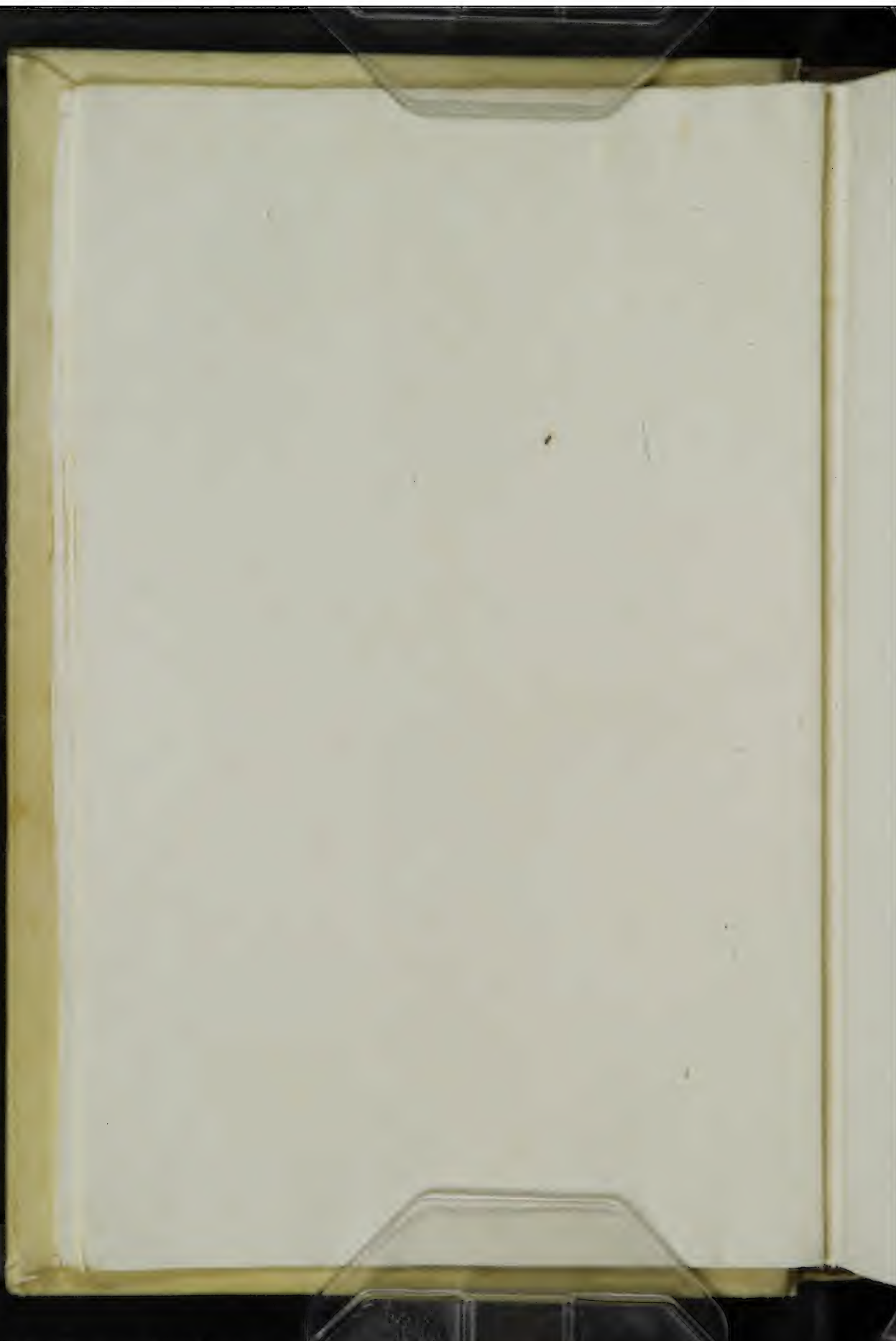
Questi tre trattati che raramente si trovano, come devono essere, riuniti, sono stati in questo volume per sbaglio del legatore postposti. Il terzo doveva essere il primo, e viceversa il primo doveva tenere il luogo del terzo. L'Esemplare però è completissimo.

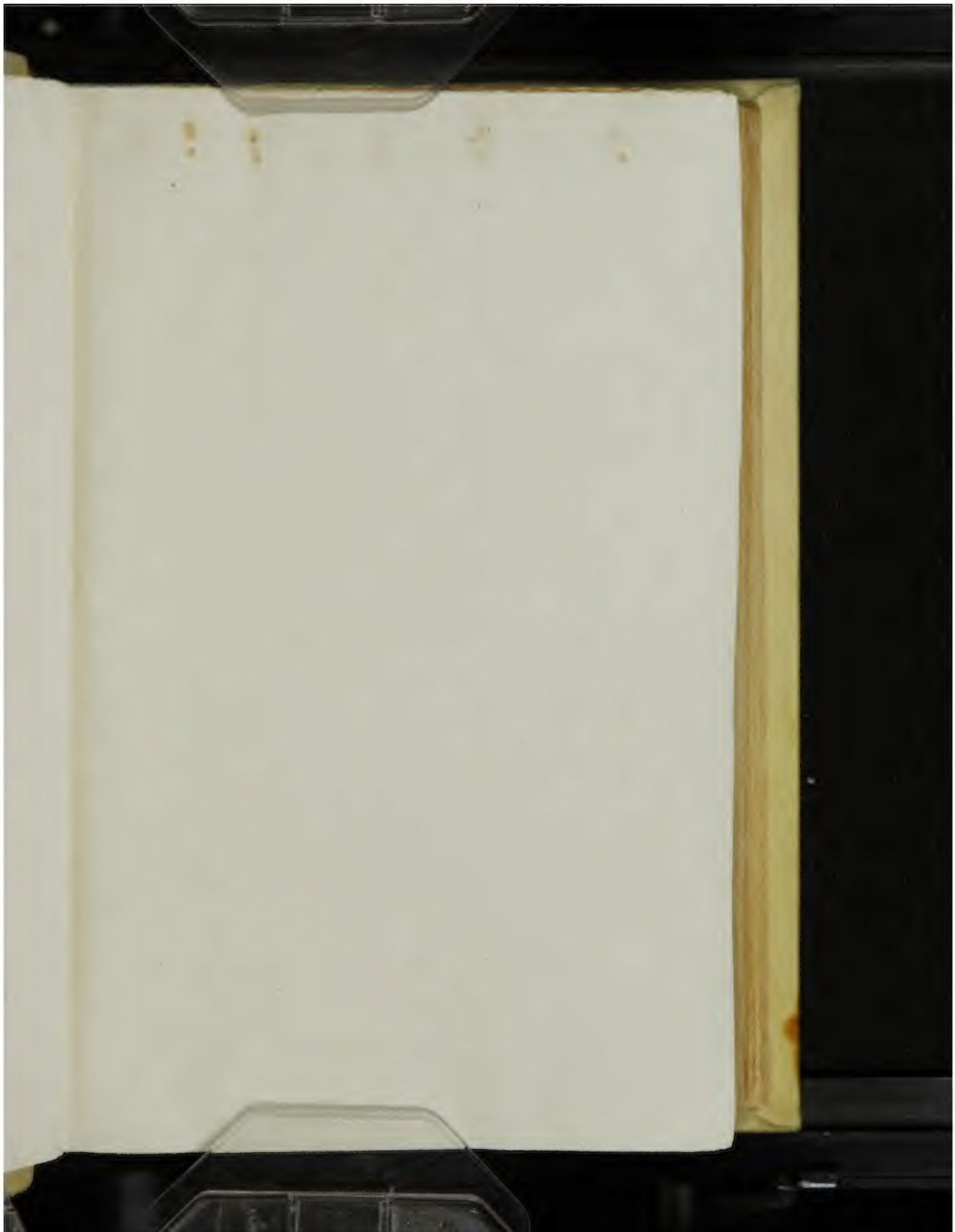

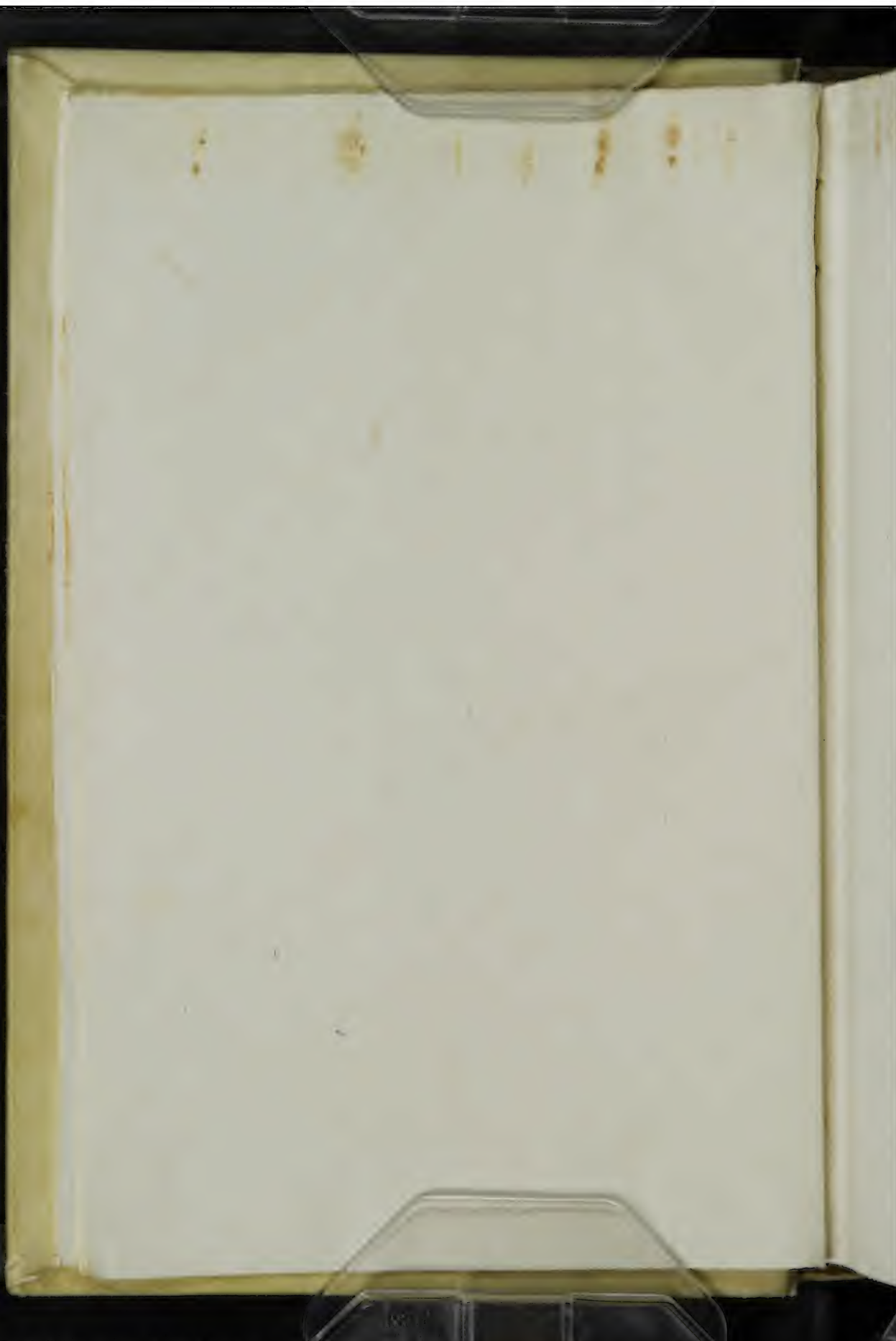

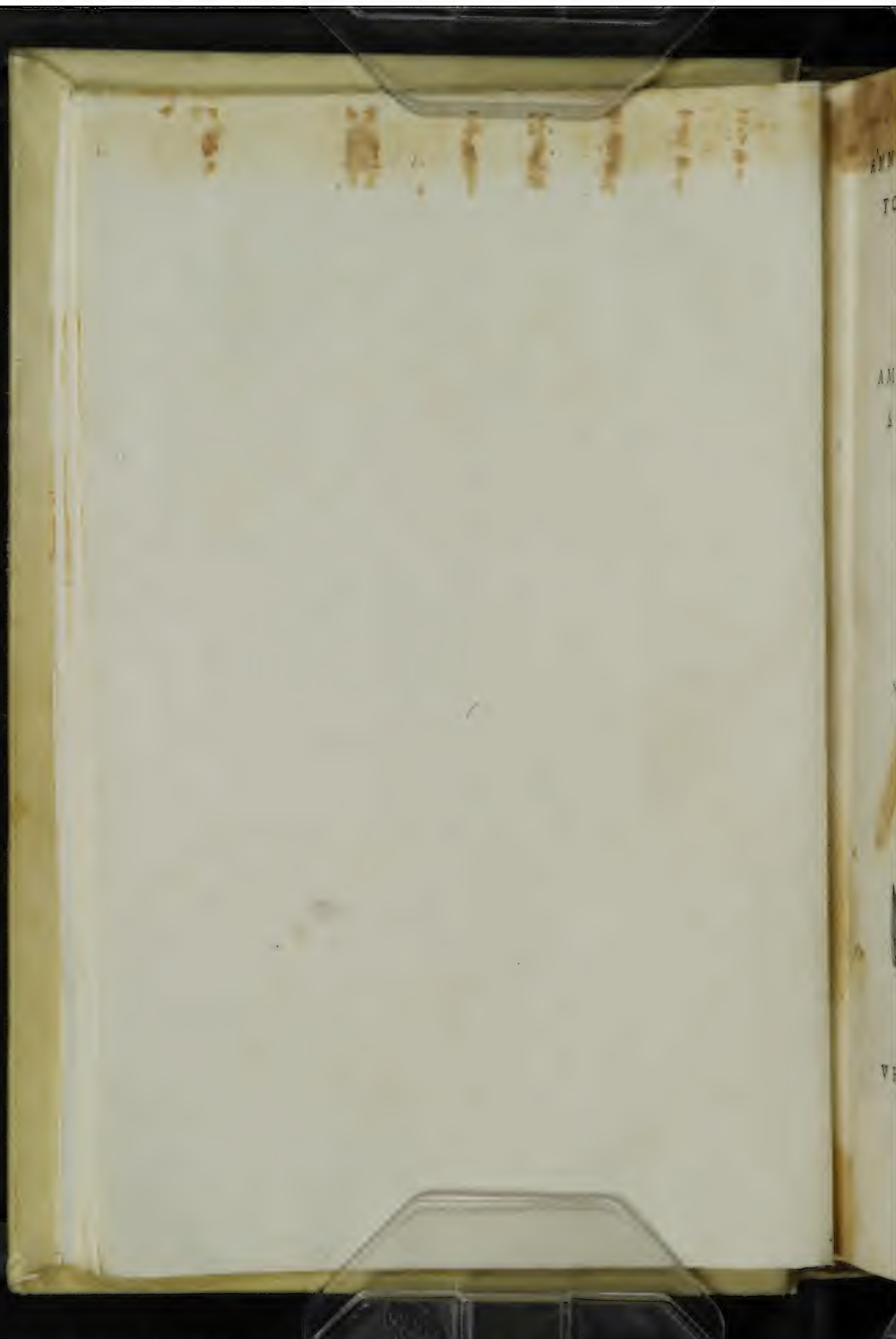

ΑΜΜΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΕΡΜΕΙΟΥ ΕΙΣ
ΤΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ
ΠΕΡΙ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ
ΥΠΟΜΝΗΜΑ.

AMMONII HERMIAE IN ARIS-
TOTelis DE INTERPRE-
TATIONE LIBRVM COM-
MENTARIVS.

VENETIIS. M. D. XLVI.

Α' ΜΜΩΝΙΟΥ ΤΟΥ Ε'ΡΜΕΙΟΥ ΕΙΣ
ΤΟ ΤΟΥ Α'ΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ
ΠΕΡΙ Ε'ΡΜΗΝΕΙΑΣ
Υ'ΠΟΜΝΗΜΑ.

π

ΟΛΥ ΜΕΝ Ε'Ν ΣΟΦ
φοῖσι, καὶ ἀνώνυμον τὸ ποῦ ὁρμη
νίας τῷ Α'ριστοτέλει βιβλίον, τῆς
τε πυκνότητος ὅνεκα τῇ ὡς αὐτῷ
παραδιδόμενων θεωρημάτων, καὶ
τῆς ποῦ τὴν λέγειν δυσκολίας +
διὸ καὶ πολλῶν ἐξηγητῶν πολλὰ πε
ρὶ αὐτὸ κατεβλήθησαν φροντίδες. ἡ δὲ τι καὶ ἡμεῖς δυ
νηθέντες ἡσυχάζειν ποῦ τὴν τοῦ βιβλίου σαφώτατον, ἀ
πομνημονύσαντες τῇ ἐξηγήσει τοῦ θεοῦ ἡμῶν διδά
σκαλου Πρόκλου τοῦ πλατωνικοῦ διαδόχου, τοῦ ἑς ἄκρον
τῆς ἀνθρώπινης φύσεως τὴν τε ἐξηγητικὴν τῇ δοκοῦντων
τοῖς παλαιῶς δώαμιν, καὶ τὴν ὑψημονικὴν τῆς φύσεως
τῇ ὄντων κρίσιν ἀσκήσαντες, πολλὰ καὶ τῷ λογίῳ θεῷ
χαρὶν ὁμολογήσαμεν. Ἀρχὴ τοίνυν ἡμῖν γινέσθω
τῆς ἐξηγήσεως ἡ τῇ πέντε κεφαλαίων ἐξηγησις, τῇ προ
λαμβανέσθαι τῆς τοῦ ῥητοῦ σαφηνείας ἑαυθότων, καὶ λέ
γομεν, τίς τε ἡ πρόθεσις τοῦ ποῦ ὁρμηνείας, καὶ τίνα ἔχει
ἐξίεν πρὸς τὰ ἄλλα τῆς λογικῆς τοῦ Α'ριστοτέλους πραγ
ματείας συγγράμματα, τίς τε ἡ αἰτία ταύτης αὐτῆς τῆς
ποῦ ὁρμηνείας ὑπογραφῆς, καὶ ὅτι γινέσθον ἐπὶ τὸ σύγγραμ
μα τοῦτο τοῦ Α'ριστοτέλους; καὶ ὑπὸ πᾶσι, τίς ἡ εἰς τὰ κε
φάλαια τοῦδε τοῦ βιβλίου διαίρεσις, τὸ γὰρ ὑψηλικὴν πρὸς

ΑΑΑ II

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

τί χρησίμον αὐτῇ τῷ φιλοσοφῆν βουλομένῳ τὸ πορὶ οὐ
 μιλῶντος βιβλίον, ἢ πρόθεσις αὐτοῦ φαίνεται ἡμῖν, περὶ
 εἶδον ὑποδείξει. Τίς οὖν ἡ πρόθεσις αὐτῇ; τοῦτο γὰρ
 ἀνάγκη πρὸ τῆς ἁλῶν ἀφορίζεσθαι, καὶ πρὸς ταύτῃ τὰ
 ἐφεξῆς ἀπαντᾶσαι σωήρην. ἵνα δὲ τοῦτο διηρηθῶμένως
 ἐλῶμεν, ἀναμνησθῆναι χρὴ τῆς ἐρημένων ἐν τοῖς προλαμ
 βακόμενοις τῆς σωτικῆς γνώσεως τῆς κατηγοριῶν. Δέ
 γινωσκόμεθα, ὅτι ἡ μὲν λογικὴ πραγματεία τέλος ἔχει τὴν οὐ
 ρεσιν τῆς ἀποδείξεως, προηγεῖται δὲ ταύτης ἡ τοῦ ἀπλῶς
 συλλογισμοῦ γνώσις, καὶ ταύτης πάλιν ἡ τῆς ἀπλῶν λό
 γων τῆς σωπθέντων τὸν συλλογισμόν θεωρία, ταύτης δὲ ἡ
 κατέληψις πασῶν κατὰ γένη τῆς ἀπλῶν φωνῶν, ἐξ ὧν
 ὁ ἀπλοῦς λόγος ἔχει τὴν γένεσιν. παραδοὺς τοίνυν ὁ
 Ἀριστοτέλης ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς κατηγοριῶν τὴν πορὶ τῆς
 ἀπλῶν φωνῶν πραγματείαν, ἐν τούτῳ προτίθεται παρα
 δοῦναι ἡμῖν οὐκ ἀπλοῦς λόγους, οὐκ ἐκ τῆς συμπλοκῆς τῆς
 ἀπλῶν φωνῶν ἀποτελουμένους, καὶ ὡς προτινόμενοις ὑπὸ
 τῆς συλλογίσασθαι τι βουλομένων τοῖς κοινωνοῖς τῆς λό
 γων, προτάσεις ὑπὸ τῆς πελαίων ὀνομαζομένους. Ἀλλὰ
 τοῦ λόγου πέντε ὄντων εἰδῶν, τοῦ τε κλητικοῦ. ὡς τὸ, ὁ
 μάκαρ Ἀτρεΐδης, καὶ τοῦ προσεκτικοῦ, ὡς τὸ, Βάσκει ἴθι ἱερ
 ταχέως, καὶ τοῦ ὁρωτηματικοῦ, ὡς τὸ, Τίς, πόθεν ἔστις ἀν
 δρῶν, καὶ τοῦ ὀκτικοῦ, ὡς τὸ, Λί γὰρ Ζεὺς πατήρ, καὶ
 ὑπὸ τούτοις, τοῦ ἀποφαντικοῦ, καθ' ὃν ἀποφαινόμεθα πορὶ
 ὁτουσῶν τῆς πραγμάτων. οἷον, Θεοὶ δὲ τε πάντα ἴσασι.
 πᾶσα ψυχὴ ἀθάνατος, οὐ πορὶ παντὸς ἀπλοῦ λόγου κα
 τὰ τὴνδε τὴν πραγματείαν διδάσκει ἡμᾶς ὁ Ἀριστοτέ
 λης, ἀλλὰ πορὶ μόνου τοῦ ἀποφαντικοῦ. καὶ τοῦτο εἰκό
 τως, μόνον γὰρ τοῦτο τὸ εἶδος τοῦ λόγου δεκτικὸν ἐστὶν ἀλη
 θείας τε, καὶ ψεύδους, καὶ ὑπὸ τοῦτο τελοῦσιν αἱ ἀποδείξεις,

Εἰς τοῦ περὶ Ἑρμηνείας. 3

ὑπὲρ ὧν ἡ λογικὴ πᾶσα πραγματεία τῷ φιλοσόφῳ σώ-
 τετακται. καλοῦσι δὲ οἱ ζωικοί τὸν μὲν ἀποφαντι-
 κὸν λόγον, ἀξιώμα, τὸν δὲ δικτικὸν, ἀρατικὸν, τὸν δὲ κλη-
 τικὸν, προσαγορευτικὸν, προσθέντες τοῦτοῖς ἑτέρα πέντε
 λόγων ἡδὴ, σαφῶς ὑπὸ πᾶσι τῶν ἀπὸ περιθρημένων ἀναφει-
 ρόμενα. λέγουσι γὰρ τὸ μὲν πᾶν ὁμοτικὸν ὅιον, ἡ δὲ
 νῦν τὸ δὲ γὰρ, τὸ δὲ, ἐκθετικὸν ὅιον, ἡ δὲ οὐδένα γραμμῇ
 ἡδὲ, τὸ δὲ, ὑποθετικὸν ὅιον, ἡ δὲ ποικίλῳ τῷ γῆν κέντρον
 εἶναι τῆς τοῦ ἡλίου σφαίρας, τὸ δὲ, ὁμοιον ἀξιώματι, ὅιον
 ὡς ὁραίνεται ἡ τύχη ἐν τοῖς βίοις. ἀπὸ πάντων δὲ δι-
 κτικῶν ὄντων ψύδους τε, καὶ ἀληθείας, ὑπάρχοντο ἀντὶ τῶ
 ἀποφαντικῶ, τοῦ μὲν ὁμοτικοῦ, τῇ μαρτυρίᾳ τοῦ θεοῦ
 πλεονάζαντος τῆς ἀποφάνσεως, τοῦ δὲ ὁμοίου τῷ ἀ-
 ξιώματι, τῇ τοῦ ὡς ὑποτακτικῷ ὑπέρθεματος προδήκῃ.
 πέμπτον δὲ τι πρὸς τοῦτοῖς εἶναι φασὶ τὸ ἐπαπορητι-
 κὸν ὅιον, Δάος παῖρες, τί ποτ' ἀγγελῶν ἀρα, ὅπου
 ἐναργῶς ταυτὲν ἐν τυγχάνει τῷ δῶτηματικῷ, πλὴν
 ὅτι προσθήσιν τῷ πρότασιν τῆς δῶτησεως. Πάλιν
 δὲ τοῦ ἀποφαντικοῦ λόγου δύο ὄντων ἡδὴ, καὶ τοῦ
 μὲν καλουμένου κατηγορικοῦ, τοῦ δὲ, ὑποθετικοῦ, κα-
 τηγορικοῦ μὲν, τοῦ σημαίνοντος τί πνί ὑπάρχει, ἡ οὐχ
 ὑπάρχει, ὡς ὅταν ἐπώμεν. Σωκράτης ποδὶ πατὶ.
 Σωκράτης οὐ ποδὶ πατὶ. κατηγοροῦμεν γὰρ τὸ ποδὶ
 πατὶν τοῦ Σωκράτους, ποτὲ μὲν, καταφατικῶς, πο-
 τὲ δὲ, ἀποφατικῶς, ὑποθετικοῦ δὲ, τοῦ σημαίνοντος,
 πνός ὄντος, τί ἐστιν, ἡ οὐκ ἐστιν. ἡ πνός μὴ ὄντος, τί
 οὐκ ἐστιν, ἡ τί ἐστιν. ὡς ὅταν ἐπώμεν, εἰ ἀνθρώπος
 ἐστὶ, καὶ ζῶν ἐστιν, εἰ ἀνθρώπος ἐστὶ, λίθος οὐκ ἐστιν. εἰ
 μὴ ἐστιν ἡμέρα, νύξ ἐστιν, εἰ μὴ ἐστιν ἡμέρα, οὐκ ἐστιν ὁ ἡ-
 λιος ὑπὲρ γῆν, τὸ κατηγορικὸν ἡμῖν μόνον εἶδος τοῦ

ΑΑΑ 111

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ἀποφαντικοῦ λόγου παραδίδωσιν ὁ Ἀριστοτέλης, ὡς αὐ-
τοτελές, καὶ χρήσιμον πρὸς τὰς ἀποδείξεις· τὸ δὲ γὰρ ὑπο-
θετικόν, ὡς ἐκλιπὲς ὄν, καὶ δέομενον πάντως τῆς διὰ τοῦ
κατηγορικοῦ τελειότητος, οὐδαμῶς προηγουμένως ἀξιολο-
γῆται. οἱ γὰρ ὑποθετικοὶ συλλογισμοὶ τὴν καλουμένην
μετάληψιν, ἢ τοὶ πρόσληψιν ἀναποδείκτως λαμβάνον-
τες, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ σωτημένον, ἢ τὸ διεξυγμένον, καὶ
λόγον δέομενον, ἐξ ὑποθέσεως ἔχον τὴν πίσιν, ἥτις αὐτῶν
τὰς πρώτας ὑποθέσεις παραδέχοιτο, πρὸς οὗ τὴν
ὑποθέσεων τούτων κατασκευῇ, ἢ μὲν ἑτέρως τις ὑπο-
θετικῶ χρώτο συλλογισμῶ, δέησι πάλιν ἑτέρας αὐτῶ
κατασκευῆς πρὸς τὴν πίσιν τῇ αὐτῶ ὑποθέσεων· καὶ
πρὸς ἐκείνῃ, ἑτέρας· καὶ τοῦτο εἰς ἀπείρον, ἢ δι' ὑπο-
θέσεων ἐθέλοι τὰς ὑποθέσεις κρατῶναι· εἰ δὲ γὰρ μέλει τε-
λεία, καὶ ἀπροσδεής ἢ ἀπόδεξις γίνεσθαι, δῆλον ὅτι κα-
τηγορικοῦ συλλογισμοῦ χρεία, τοῦ δίχα πινὸς ὑποθέσεως
ἐπαγχεσμένου τὸ προκείμενον διακινῶναι· διὸ καὶ οὗ-
μὲν, κατηγορικούς ἀπλῶς οὕτως ὀνομάζομεν συλλο-
γισμούς· οὗ δὲ, ὑποθετικούς· τὸ μὲν ὅλον τοῦτο, ἐξ ὑ-
ποθέσεως συλλογισμούς, ἀπλῶς δ' οὐκέτι, πρὸς τῷ καὶ
ἄλλως τὰς ὑποθετικὰς ἀποφάνσεις ἐκ τῇν κατηγορικῶν
τὴν γένεσιν ἔχον· ἄλλης γὰρ πρὸς ἄλλῃ κατηγορικῆς
προτάσεως, ἢ ἀκολουθίαν, ἢ διάστασιν σημαίνουσι, σω-
δύουσαι αὐτὰς πρὸς ἀλήλειαν, ἢ τῷ συμπλεκτικῶ, ἢ τῷ
διαζυκτικῶ προσαγορευμένῳ σωδύσμων, πρὸς τὸ εἶνα
δοκεῖν εἶναι τὸν ἐξ αὐτῶν συγκαίμενον λόγον, διὰ ταῦτα
τοίνυν τὸ κατηγορικὸν εἶδος τοῦ ἀποφαντικοῦ λόγου πο-
λυπραγμονεῖ μόνον ὁ Ἀριστοτέλης. Ἔστιν οὖν ἡ πρόθε-
σις τῆς προκείμενης πραγματείας, ὡς σωελόντι φά-
σαι, διαλεχθῆναι ποῦ τῆς πρώτης σωθέσεως τῇν ἀπλῶν

φάνων, τῆς κατὰ τὸ κατηγορικὸν ἕδος τοῦ ἀποφάντις
 καὶ λόγου γινομένης. λέγω δὲ τὸ, πρώτης, διότι καὶ
 οὗτοι συλλογισμοὶς ἢ συνθέσεις τῶν ἀπλῶν ὀρθῶς φαν
 νῶν. οὐ μὲν τοι ἡ πρώτη, ἀλλ' ἡ διὰ τῆς συμπλοκῆς τῶν
 κατὰ τὴν πρώτην συνθέσιν γεγονότων λόγων ἀποκλου
 μὲν. διὸ οὗτοι ἀπλοὺς τούτους λόγους, κατὰ μὲν τὴν
 δὲ τὴν πραγματείαν, αὐτοὺς καθ' αὐτοὺς θεωρῶν, ὡς
 ἀποφάνσεις μόνον ὑποσκέπεται, καὶ οὐχ ὡς προτάσεις.
 ἐν δὲ τοῖς ἀναλυτικοῖς, ὡς μὲν τῶν συλλογισμῶν πα
 ραλαμβάνον, ἅμα καὶ ὡς προτάσεις ἐκόντως ἀξιῶσθαι
 σκοπεῖν, ὡς ὅτι προτεινομένους αὐτοὺς ὑπὸ τῶν συλλο
 γισαδῶν π βουλομένων τοῖς κοινωνοῖς τῶν λόγων, οὕ
 τως οἱ παλαιοὶ προτάσεις ἐπονομάζουσιν. Αὐτόθεν
 δὲ ἡμῖν ἐκ τῶν ἐρημνῶν, καὶ ἡ τάξις ἀναφαινέται τοῦ
 βιβλίου. εἰ γὰρ μέσῳ ἔχουσι τὰ ξιν οἱ ἀπλοὶ λόγοι τῶν
 τε ἀπλῶν φάνων, καὶ τῶν συλλογισμῶν, παραδιδόαι
 σι δὲ τὴν μὲν πρὸς τῶν ἀπλῶν φάνων θεωρίαν αἱ κατη
 γορίαι, τὴν δὲ πρὸς τῶν ἀπλῶν λόγων τὸ προκείμενον βι
 βλίον, τὴν δὲ πρὸς τῶν συλλογισμῶν τὰ ἀναλυτικὰ,
 δῆλον ὅτι μέσῳ αὐτῶν ἔχει τὰ ξιν τῶν τε κατηγοριῶν, καὶ τῶν
 ἀναλυτικῶν, ἐπόμενον μὲν ταῖς κατηγορίαις, προη
 γούμενον δὲ τῶν τε ἀναλυτικῶν, καὶ τῶν ἄλλων πάντων
 τῆς λογικῆς πραγματείας συγγραμμάτων. Ὅτι δὲ
 χρῆσιμον τὸ προκείμενον βιβλίον πρὸς τὴν λογικὴν ταύ
 τῃ πραγματείαν, αὕτη δὲ πρὸς πᾶσαν φιλοσοφίαν,
 εὐαργὴς ἐκ τῶν ἐρημνῶν. Ἐπὶ τοῖς οὖν τῆς ὑπο
 γραφῆς τὸ αἶπον ὑποσκέπόμενοι, λέγομεν τί ποτε ἄ
 ρα καλῶν ὁ Ἀριστοτέλης ὀμνύειαν, οὕτως ἐπέγραψε τὸ
 βιβλίον, πρὸς ὀμνυείαν; οὐ γὰρ δὴ καὶ αὐτὸς καθάπερ
 ὁ Δημήτριος τὸ πρὸς λογογραφικῆς ἰδέας βιβλίον συγ

γράφας, καὶ οὗτος αὐτὸ ὑπογράφας πορὶ ὁμιλήσας, ἀ-
 ξιοὶ καλὴν ὁμιλήσαν τὴν λογογραφικὴν ἰδέαν, ὥς δὴ πε-
 ρὶ ταύτης ἐν τῇ προκειμένῳ βιβλίῳ διαλεξιμὸς. ἔ-
 πον οὖν, ὅτι τῆς ψυχῆς τῆς ἡμετέρας διπλὰς ἐχούσης δυ-
 νάμεις, τὰς μὲν, γνώσικας, τὰς δὲ, ζώπικας, τὰς καὶ ὀρε-
 κτικὰς λεγομένας. λέγω δὲ, γνώσικας μὲν, καθ' ἃς γι-
 νώσκονται ἐκαστὸν τῶν ὄντων, ὅιον, νοῦν, διανοίαν, δόξαν,
 φαντασίαν, καὶ αἰδήσιν· ὀρεκτικὰς δὲ, καθ' ἃς ὀρεγομε-
 θα τῶν ἀγαθῶν, ἢ τῶν ὄντων, ἢ τῶν δοκούντων. ὅιον, βού-
 λησιν λέγω, προαίρεσιν, θυμὸν, καὶ ὑποθυμίαν, τὰ μὲν τέ-
 ταρτα ἐστὶν τοῦ λόγου, τὰ πορὶ τὸν ἀποφαντικόν, ἀπὸ τῶν
 ὀρεκτικῶν διωκόμενῶν προσδύχονται τῆς ψυχῆς, οὐκ αὖ-
 τῆς καθ' αὐτὴν ἐργούσης, ἀλλὰ πρὸς ἔτερον ἀποτενο-
 μένης, τὸν συμβάλλεσθαι δοκῶντα πρὸς τὸ τυχεῖν τῆς
 ἐρέξεως· καὶ ἦτοι λόγον παρ' αὐτοῦ ζητούνσης, καθάπορ
 ὑπὸ τοῦ πνευματικοῦ, καὶ ὁρωτηματικοῦ καλουμένου λό-
 γου, ἢ πρᾶγμα· καὶ ἢ πρᾶγμα, ἦτοι αὐτοῦ ἐκείνου τυχεῖν
 ἐφειμένης· πρὸς ὃν ὁ λόγος, ὥς πορ' ὑπὸ τοῦ κλητικοῦ, ἢ τι-
 γὸς παρ' αὐτοῦ πρᾶξεως· καὶ ταύτης, ἢ ὥς παρὰ κρείττο-
 νος, ὥς ὑπὸ τῆς οὐχῆς, ἢ ὥς παρὰ χείρονος, ὥς ὑπὸ τῆς
 κυρίως καλουμένης προσέξεως· μόνον δὲ τὸ ἀποφαντι-
 κὸν ἀπὸ τῶν γνώσικων, καὶ ἐπὶ τοῦτο ἐξαγκλητικὸν τῆς
 γνησμένης ἐν ἡμῖν γνώσεως τῶν πραγμάτων ἀληθῶς, ἢ
 φαινομένως· διὸ καὶ μόνον τοῦτο δεκτικὸν ἔστιν ἀληθείας,
 ἢ ψεύδους. τῶν δὲ ἄλλων, οὐδέν· τοῦτο τοίνυν τὸ εἶδος
 τοῦ λόγου τὸ ἀποφαντικόν, ὁμιλῶσαν ἀξιοὶ καλὴν ὁ Ἀ' ρι-
 σοπέλης, ὥς ὁμιλῶδον τὴν γνώσιν τῆς ψυχῆς. ἐπεὶ δὲ
 καθάπορ αὐτὸς ἐν τοῖς προοιμίοις ὁρᾷ τοῦδε τοῦ βιβλίου,
 εἰσὶ μὲν καὶ ἑτέροι λόγοι παρὰ τὸν ἀποφαντικόν. καὶ
 » γὰρ ἡ οὐχὶ φησι λόγος, ὁ δὲ ἀποφαντικός, τῆς γνώσεως

ρίαν· διὰ τοῦτο ἐπέγραψε τὸ βιβλίον περὶ ὁμιλίαν,
 ὡς οὐδὲν διαφθόνον ἢ οὕτως ὑπεγράψεν, ἢ περὶ τοῦ ἀποφασι-
 στικῆς λόγου. Πρὸς δὲ τὸ γνήσιον ἔστιν τοῦ φιλοσόφου
 τὸ βιβλίον, οὐδεὶς ἡμίωσε τῇ περὶ τὰ συντάγματα τοῦ
 Ἀριστοτέλους ἐπιδεικνύοντος ἀμφιβαλεῖν, εἰς τε τὸ πιθανόν
 ἀποβλέπων τ' ἐπαγγελίαν, καὶ εἰς τὴν οὐκ ἐπιτηδον, καὶ
 κακομυθίαν, καὶ τῷ φιλοσόφῳ σωῆσθαι τῇ οὐκ αὐτῷ
 παραδιδόμενων θεωρημάτων διαθήσειν, καὶ τὴν πρὸς
 τὰς ἄλλας αὐτοῦ πραγματείας ὁμολογίαν, πλὴν Ἀρισ-
 τολογικῆς τοῦ ῥοδίου, ὅς ἐστιν ἀπὸ τοῦ Ἀρι-
 στοτέλους· ἀκούσας δὲ αὐτοῦ καλωῶτος ἐν τοῖς προοί-
 μιοις τοῦδε τοῦ βιβλίου τὰ νοήματα, παθήματα τῆς ψυ-
 χῆς, καὶ προσέχοντες, ὡς περὶ τούτου ἔρηται ἐν τοῖς περὶ
 τῆς ψυχῆς, διὰ τὸ μὴ σιωπεῖν ὅπου τῆς περὶ ψυχῆς
 πραγματείας τὰ νοήματα, παθήματα τῆς ψυχῆς ἐ-
 κάλεσαν ὁ φιλόσοφος, ἀναγκαῖον ὡν τῇ δύο πραγ-
 ματείαν, ταύτης τε, καὶ τῆς περὶ ψυχῆς τὴν ἑτέραν
 νότον ἀποφύλακτον τοῦ Ἀριστοτέλους· καὶ δεῖν ἐνέμνησε
 ταύτῃ ἀθετὴν μάχην, ἢ τὴν περὶ ψυχῆς. Ἰστέον δὲ,
 ὅτι πολλὰ οὐκ ἐν τῇ περὶ ψυχῆς ἔχοντες τὴν φαντα-
 σίαν παθητικὴν νοῦν ὑπὸ τοῦ φιλοσόφου καλουμένην
 νοῦν μὲν, ὡς ἐν δὲ οὐκ ἐαυτῇ τὸ γινώσκον ἔχουσιν, καὶ
 ταύτῃ διαφθόρουν τῆς αἰδέσεως, ὅτι ἀπὸρ ἢ αἰδέσε-
 σις ἔξω κείμενα γινώσκει διανοεῖται πάντως τῆς ἐκεί-
 νων παρουσίας πρὸς τὸ ἐνδρῆσαι περὶ αὐτὰ, τοῦ-
 των ἢ φαντασία οὐκ ἔστιν διὰ τῇ αἰδέσεως ἀπο-
 μαχασμένη ἐν ἐαυτῇ ἔχει, καὶ μὴ διανοεῖται τῇ ἔξω κει-
 μένων δυνάμει προσβάλλειν. διὸ καὶ τοῖς ὕπνοις
 τῶν αἰδέσεως ἀνδρῶν μενουσῶν ἐνδρῶν καὶ
 τὰ φαντασίαν, παθητικὴν δὲ, διότι μετὰ μάλιστα

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

πινος, καὶ διατρεφείας ἑκάστον γινώσκει, ἅτε ἀχθῶριον σώ-
 ματος ἔχουσα τὴν τε οὐσίαν, καὶ τὴν ἐνέργειαν, καὶ ἀρχή-
 τις οὐσα τῇ αἰδήσει. Ἀποφανόμενος οὖν ἐν τοῖς
 ποδὶ ψυχῆς ὁ Ἀριστοτέλης ἀνδρὸς τοῦ παθητικοῦ τούτου νοῦ,
 μηδὲν τῇ ἐνταῦθα πραγμάτων νοεῖν τὴν ἡμέτεραν ψυ-
 χὴν, δίδων φησιν. Οὐ μνημονόμην δὲ, ὅτι τοῦτο μὲν,
 ἀπαθές, ὁ δὲ παθητικὸς νοῦς, φθαρτὸς, καὶ ἀνδρὸς τούτου, οὐ-
 δὲν νοεῖ, καὶ ἐξῆς. Τὰ μὲν οὖν εἶδεν, τὸ νοητικόν, ἐν τοῖς
 φακτασμασι νοεῖ, καὶ ὑπὸ τούτοις. Τὰ δὲ δὴ πρῶτα
 νοήματα, τί διοίσει, τοῦ μὴ φακτασμάτα εἶναι, ἢ οὐδὲ τὰ
 ἄλλα φακτασμάτα, ἀλλ' οὐκ ἀνδρὸς φακτασμάτων. δὴ-
 λος ἀνὴρ εἴη καὶ ἐκένους τὰ νοήματα, παθήματα προσάγο-
 ρούων τῇ ψυχῇ. φαίνεται ὅτι καὶ ὑπὸ πάσας τῇ ψυχῇ τὰς ἐν-
 γήας κοινότερον τὸ τοῦ πάθους ὄνομα ἐκτείνων. Ἀπο-
 ρίαν γὰρ φησιν ἐκένους, ἔχεν τὰ παθήματα τῆς ψυ-
 χῆς, πότερόν ἐστιν ἀπαντα κοινὰ καὶ τοῦ ἔχοντος, ἢ ἔστι τί
 καὶ τῆς ψυχῆς ἰδίον αὐτῆς, καὶ ὑπεκρίνων τὰ ποδὶ τῆς ἀπο-
 ρίας, ὑποφέρει. φαίνεται δὲ, τῇ μὲν πλείων, οὐδὲν ἄ-
 νδρὸς σώματος πάχην, οὐδὲ ποιεῖν. διοὺν, ὀργίζεσθαι, θαρρῆναι,
 ὑποθυμῆν, ὀλῶν, αἰδανέσθαι. μάλιστα δὲ εἰσκειν ἰδίον τὸ νο-
 εῖν. εἰ δὲ ἐστὶ καὶ τοῦτο φακτασίᾳ τις, ἢ μὴ ἀνδρὸς φακτα-
 σίας, οὐκ ἐνδέχεται, οὐδὲ τοῦτο ἀνδρὸς σώματος εἶναι.
 Καὶ ἐπὶ πρὸς τούτων, ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς αὐτῆς πραγματε-
 ῖας. Εὔπρις τοῦ μὲν δὲ θεωρῆσαι, καὶ γινώσκει τὴν τε φύ-
 σιν αὐτῆς, καὶ τὴν οὐσίαν, εἰς ὅσα συμβέβηκε ποδὶ αὐτὴν.
 ὧν τὰ μὲν, ἰδία πάθη τῇ ψυχῇ εἶναι δοκεῖ. τὰ δὲ, κοινὰ καὶ
 τοῖς ζώοις δι' ἐκένω ὑπάρχεν. δι' ὧν δὴ λόγος ἐστὶ καὶ τῆς
 λογικῆς ἡμῶν ψυχῆς τὴν νοήσιν λέγειν, καὶ ἐκ χωρὶς γίνου-
 το φακτασίαν, πάθη καλεῖν οὐ παραιτούμενος, οὐ κατὰ
 τὴν ἐννοιαν δηλονότι τὴν πρῶτην ἡμῶν, ἀλλὰ διὰ τὸ πρῶ-

πάρχην ἐπ' αὐτῆς κατὰ χρόνον ἐκάστης ἐνέργειας, τὴν ἀ-
 ρχουσαν ἐπ' αὐτὴν δυνάμιν. ταυτὸν δὲ ἔφη, τοῦ τελείου
 τὸ ἀτελὲς πρὸς διάκρισιν τῆς ἐνέργειας τοῦ νοῦ, τοῦ αὐτοῦ
 τελούς καλουμένου, καὶ τῆ οὐσίας σωδωρομον τὴν ἐνέργει-
 ας ἔχοντος, ὡς πορ' ἀπαθῆ, καὶ ἀμιγῆ, καὶ χωρὶς ὅν παν-
 τὸς σώματος ἦναι, τοῦτον ἡμῶν τὸν νοῦν ἀποφαίνεται, δια-
 κρίνων αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἰδίως παθητικοῦ καλουμένου, καὶ
 τῆς φαντασίας, ὡς ἐλέγχον οὐδαμῶς διαφέροντος.
 διὸ καὶ τοῦ μεμνηδαι ἡμᾶς ζητῶν τὴν αἰτίαν, τὸ μὲν, μὲ-
 ριον τῆς ψυχῆς καθ' ὃ τὸ εἶναι ἔχομεν, ἀπαθείς, τὸν δὲ πα-
 θητικὸν νοῦν φθαρτὸν εἶναι φησι, καὶ τὴν νόησιν ἡμῶν πρὸς
 τοῦτον φθαρτὸν ὅντα συμπεπλεγμένην, τῆς λήθης ἵσχιν ἀ-
 ποφαίνεται τὴν αἰτίαν. οὐκ ἄρα δικαίως ὁ Ἀνδρόνικος
 νόον ὑπὸ πῶπιδεν εἶναι τοῦ φιλοσόφου τὸ βιβλίον. λοι-
 πὸν οὖν ἡμῖν τῇ ἐξ ἀρχῆς προτιθέντων τὸ παραδύναμι
 τὴν ἐς τὰ κεφάλαια τοῦδε τοῦ βιβλίου διαίρεσιν. ἐς τέσ-
 σαρα τοίνυν ἐναργῶς αὐτοῦ τμήματα διακεκομμένου. τὸ
 μὲν πρῶτον ἐστὶ, ποῦ τῇ ἀρχῇ τοῦ ἀποφατικοῦ λόγου.
 καλῶ δὲ ἀρχὰς τοῦ ἀποφατικοῦ λόγου, τὰ συμβαλλόμε-
 να πρὸς τὴν τοῦτον διδασκαλίαν. ὡς πορ' ἀρχὰς αὐτῶν εἶ-
 ποις γεωμετρίας, τὸν τε ὄρον, καὶ τὰ αἰτήματα, καὶ τὰς
 καλουμένας κοινὰς ἐννοίας; ἀπορ' Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς κα-
 τηγόριαις, σοιχῆς τῇ διαγραμμάτων προσκαρδύειν ἡξί-
 ωσιν. ἐπεὶ τοίνυν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ προτάσεων κα-
 λίστη τὴν ὀνομα, καὶ τὴν ῥῆμα, καὶ κατὰφασιν, καὶ ἀπόφα-
 σιν, καὶ ἀπόφασιν, καὶ ἀντίφασιν, ἐκότες πρὶν ἐπεὶ π-
 ποῦ προτάσεων, παραδίδωσιν ἡμῖν τὴν ἑκάστον τούτων
 τῇ ὀνομάτων σημαίνει. καὶ ὅτι αὐτὸν ἀκούσαν, γνώριμα
 πρότερον αὐτὰ ποιήσασκε τοῖς ἑσχατομέναις, οὕτω πρὸς
 τὴν τῇ προσημειωμένην διδασκαλίαν παραβλαβῶν. τοῦτο

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

οὐκ ἔστι τὸ πρῶτον τοῦ βιβλίου κεφάλαιον, τὸ ποῦ τ' ἔρημέ-
νων ἀρχῶν τοῦ ἀποφαγτικοῦ λόγου διαλεγόμενον. τὰ ὅ-
τρία τὰ ἐφεξῆς, αὐτὰς ἡμῖν παραδιδόσιν λοιπὸν τὰς
προτάσεις. ἀλλ' ἐπειδὴ τῇ προτάσει, αἱ μὲν, ἐκ δύο
μόνον ἀπλῶν φωνῶν συμπλεκόμενων ἀπατελοῦται, τῆς
μὲν, ὑποκειμένης, τῆς δὲ, κατηγορουμένης, ὥς ὅταν
εἴπω, Σωκράτης ποδὶ πατεῖ, ἐνταῦθα γὰρ τὸ μὲν Σω-
κράτης, ὑποκείμενος ὅρος λέγεται, τὸ δὲ ποδὶ πατεῖ, κα-
τηγορούμενος, διότι ἐν παντὶ κατηγορικῷ λόγῳ, τὸ μὲν
ἐστὶ, ποῦ οὐ ὁ λόγος, τὸ δὲ, ποῦ ἐκείνου λεγόμενον, καὶ
τὸ μὲν ποῦ οὐ ὁ λόγος, ὅσον ἐστὶν ἐνταῦθα τὸ, Σωκράτης,
ὑποκείμενον δὲ λέγεται, ὥς δεχόμενον τὰς κατ' αὐτοῦ
κατηγορίας, τὸ δὲ ποῦ αὐτοῦ λεγόμενον, ὅσον ἐστὶν ἐνταῦ-
θα τὸ, ποδὶ πατεῖ. κατηγορούμενον δὲ λέγεται, ὥς κατ' ἐ-
κείνου ἀγορεύμενον, καὶ λεγόμενον. ἐπὶ οὐκ ἄς πορ' ἐλέ-
γομεν, αἱ μὲν, τῇ προτάσει, ἐξ ὑποκειμένου μόνου, καὶ
κατηγορουμένου συμπληροῦται, αἱ δὲ, καὶ τρίτον ἔχου-
σι προσκατηγορούμενον, ὥς ὅταν εἴπω, Σωκράτης δει-
καίος ἐστὶν, ἐνταῦθα γὰρ ὑποκείμενον μὲν ἐστὶ τὸ, Σωκράτης,
κατηγορούμενον δὲ, τὸ δεικαίος, προσκατηγορούμενον δὲ,
τὸ ἐστὶν, αἱ δὲ, πρὸς τούτοις καὶ τρίτον ἔχουσι προσκείμε-
νον, τὸν σημαίνοντα ὅπως ὑπάρχει τὸ κατηγορούμενον πρὸς
ὑποκείμενον. ὅσον, τὸ ἀναγκαῖον, τὸ ἀδύνατον, τὸ ἐνδεχό-
μενον, τὸ καλῶς, τὸ σοφῶς, τὸ δικαίως. ὥς ὅταν εἴπω,
Σωκράτην μουσικὸν εἶναι ἐνδέχεται, ἢ Σωκράτης σοφῶς
ἐξηγᾶται. πλείονας δὲ τούτων ὅρους συμπλεκόμενους ἀλλι-
λήλοις πρὸς μίαν προτάσεως γένεσιν οὐδ' ὑπνοῦσαι δύνα-
τον. τὸ δὲ δεύτερον τοῦ βιβλίου κεφάλαιον παραδί-
δωσιν ἡμῖν τὰς ἀπλουστάτας προτάσεις. καὶ ἔστι ποῦ προ-
τάσεως, ἢ τοῦ ἀποφασσεως ἐξ ὑποκειμένου, καὶ κατηγο-

ρουμένου. τὸ δὲ τρίτον, τὰς τούτων σωθετωήρας, διὰ
τὴν τοῦ προσκατηγορουμένου προδήκτου. καὶ ἔστι ποῦ πρὸς
τάσεως, ἢ τοῦ ἀποφασίσεως ἐξ ὑποκειμένου, καὶ κατηγο-
ρουμένου, καὶ τρίτου προσκατηγορουμένου. τὸ δὲ τέ-
ταρτον, τὰς μετὰ τρόπον προτάσεις. τοῦτον οὖν τὸν
τρόπον, πᾶσι τοῖς εἰδισι τῇ προτάσεων ἐπεξελθὼν ὁ
Ἀριστοτέλης, καὶ ἀποφύλακται θαρρήσας, ὥς οὐκ εἰσὶ πλῆ-
θους τούτων ἀντιφάσεις, πέρασ' ὡς τίθῃσι τῇ πραγματείᾳ
βραχύ. πρὸς δὲ αὐτῷ τῷ συμπράσματι τοῦ βιβλίου
γυμνασθήσεται τι παρὰ ταῦτα πρόβλημα, οἷόν ἐστι καὶ
τὸ τῇ προκειμένη θεωρίᾳ. τούτων οὖν προσηλημένων,
ὥρα λοιπὸν ἡμῖν ὡς τὴν ἐξήγησιν τῆς λέξεως χωρεῖν, καὶ
σωσευραμένην εἶδεν, ἐμφασίως τε, καὶ πολυλοκίᾳ γε-
μουσαν, καὶ ὑπὸ βραχυτάτης παραλλαγῆς, ἅπαν ἐνίστη
νόημα ἐξαλλάττουσαν, καὶ ἐν πολλοῖς τ' ἀντιγράφων ἡδὴ τὸ
το πεπονθῶσ', ἅπαν ἐξῆς ἐδοκιμάσαμεν παραθέσθαι,
πρὸς διὰ γνώσιν τ' ἀκριβερέας εἶναι δοκῶσιν ἐκδόσεως.

ΑἰΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΠΕΡΙ ἑΡΜΗ-
ΝΕΙΑΣ ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

πρῶτον δὲ θίγει τὸ ὄνομα, καὶ τὸ ῥῆμα.

Πρόκειται μὲν ὡς ἐλέγομεν τῷ Ἀριστοτέλει παραδοῦ-
ναι ἡμῖν τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἀποφαντικοῦ λόγου. ἐπεὶ
δὲ πᾶσα ἀπόφανσις ἐξ ὀνομάτων, καὶ ῥημάτων ἔχει τὴν
γένεσιν, ὥς ὅτεν ἔπω, Σωκράτης περιπατᾷ. δὲ δὲ
πανταχοῦ τὰ ἀπλούστερα προγινώσκοντες τῇ ἐξ αὐτῶν
συγκειμένων, διὰ δὲ τοῦτο πρεπωδέσθην ἀρχὴν ποιῆ-
σαι τῆς πραγματείας, τὴν τῆς ὑπαρξεως τοῦ ὀνόμα-
τος, καὶ τοῦ ῥήματος θεωρίαν. τὸ γὰρ θέσθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ ὀ-
ρίσασθαι παρήλειπαι, λεγόμενον μὲν καὶ κατ' ἄλλων σημα-
νομένων, ἐν ταῦτα δὲ τὸν ὀρισμὸν, ὅπως ἐλέγομεν σημαίνει.

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ὅπ δὲ κατὰ πλείονας τρόπους τὸ θέσθαι λέγεται, φανε-
ρὸν. τοῖς τε ὕποθέσεις, θέσεις πολλάκις προσαγορεύο-
μεν ὡς ὅταν ἐπὶ ὧμεν. καὶ δὲ τὸ θέσθαι ἔχεν τοσὸν δὲ
πὶ πλήθος. καὶ δὲ, δεκάπην μετέθετο ἔχεν, ἢ βασι-
λίδην, τί οὖν ποιήσει; καλοῦμεν δὲ θέσεις, καὶ τὰ πα-
ραδόμενα ὑπολήψεις τῇ γνώμῃ πῶς κατὰ φιλοσοφί-
αν ὄιον, τὸ πᾶντα κινεῖσθαι, καὶ ἅσπερ μὴ δαμάσκει τὰ ὄντα
μετέχειν, ὡς πορὶ ἐλεγκτὴν ἢ ἐκκλητὴν, ἢ ἐν ἑνὶ τῷ ὄντι, ὡς ἐ-
δόκει Παρμενίδῃ. θέσεις δὲ λέγομεν καὶ τὰς ὁμολογίας,
ἢ τοὶ προτάσεις, ὡς δὲ καὶ τὸ λεγόμενον παρὰ τοῖς κοινοῖς
ἀλλήλοισι. ἀναθέσθαι λέγομεν, καὶ τὸ ἀναπαλαῖσαι τὸ ὁμο-
λογίαν. ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπερέχοντα τὰ θετικὰ καλούμεθα, θέ-
σεις καλοῦσι πυνέ. ὄιον, χαμηλόν, πειθεῖον. ἐπὶ δὲ λέγο-
μεν θέσεις καὶ ὅν ὁρισμούς, ὡς προὑποκειμένους τῇ ἀπο-
δείξεων. ἐπὶ αἱ ἀποδείξεις ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων
τοῖς πράμασιν ὑπερβαίνουσι, τὴν δὲ οὐσίαν ἐκαστοῦ τῶν ὄν-
των οἱ ὁρισμοὶ σημαίνουσιν, ἐκότες προὑποκείμεναι δὲ
ὅν ὁρισμούς τῇ ἀποδείξεων. καὶ ἐπὶ τούτου κοινότερον,
θέσθαι ἀξιό. καλεῖν ὁ ἀριστοτέλης ἀπλῶς, ἀπάσας τοῖς ἀ-
μέσους ἀρχὰς τῇ ἀποδείξεων, τοῖς ἀντιδιακειμένους
τοῖς ἀξιωμασιν. ὄιον, τοῖς τε ὁρισμούς, ὡς εἴρηται, καὶ τὰ
αὐτήματα, καὶ τὰς ὑποθέσεις, ἀποδείξεως μὲν ἢ δὲ δεόμε-
νας, ἀνὰ δὲ ταύτης ἐλημμένους, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ σαφῶς
διώριται τῇ ἀποδεικτικῇ. κατὰ τοσούτους μὲν, ἢ καὶ
πλείονας τρόπους, τὸ θέσθαι λέγεται. νῦν δὲ ὁ ἀριστοτέλης
ἀντὶ τοῦ διορίσθαι αὐτὸ χρῆται, ὡς δηλοῖ ὑπερέχον τὸ,
τί ὄνομα, καὶ τί ῥῆμα, τὸν τῆν ὁρισμὸν ἡμῖν προφανέστα-
τα σημαίνοντες. Απορήσθαι δ' αὖ πρὸς διὰ τίνα αἰτίαν ἐν
παντὶ τῷ βιβλίῳ τῇ κατηγοριῶν ποτὶ ἀπλῶν φωνῶν προ-
γμάτων ἀμείνων, ἐν ταῦτα πάλιν ποτὶ ὀνομάτων, καὶ ῥη-

Εἰς τὸ περὶ ἑρμηνείας. 8

μάτων προτίθεται λέγειν, ὡς ἐκάτερον δῆλον ὅτι ἀπλῆ ἐστι φωνή. Πρὸς δ' ῥητέον, ὡς ἀπλῆ φωνή, καὶ ὄνομα, καὶ ῥῆμα, καὶ φάσις, καὶ ὅρος, τῶ μὲν ὑποκειμένῳ ταυτὰ ἔστιν ἀλλήλοις, τῇ δὲ χέσθαι μόνῃ διχφερούσιν, ὡς πρὸς τὸ σπέρμα, καὶ ὁ καρπός, καὶ ἡ ἀνὰ βάσις, καὶ ἡ κατὰ βάσις. ὅταν μὲν γὰρ τὰς ἀπλᾶς φωνὰς ὡς σημαντικὰς τῇ πρᾶξι μάτων, οἷς ἐπὶ ῥήσασιν, θεωρῶμεν, αὐτὸ τοῦτο μόνον ἀπλᾶς φωνὰς προσαγορεύομεν αὐτάς, οὐ διορίζοντες κατὰ τοῦτο τὰ ὀνόματα τῇ ῥημάτων, ὅταν δὲ διπλὴν τινὰ ἐν αὐταῖς θεασάμενοι, καὶ τὰς μὲν, αὐτῇ, ἄρθροις σωταπόμενασ' ὀρίσκοντες, τὰς δὲ, οὐ. ἢ τὰς μὲν, χρόνον τινὰ προσσημαινούσας, τὰς δὲ, οὐ, διαροῦμεν αὐτάς ἀπ' ἀλλήλων. καὶ τὰς μὲν ἄρθροις σωταπόμενασ', καὶ χρόνον πινὰ μὴ προσσημαινούσας, ὀνόματα καλεῖν ἀξιούμεν. τὰς δὲ ἄρθροις μὲν σωταπόμεναι μὴ διαμαμέναι, κατὰ χρόνον δὲ πινὰ λεγομέναι, ῥήματα. ὅταν δὲ αὐτὰ πάλιν ἐκάτερον τῇ τοιούτων φωνῶν, μὴ λαμβανόμεν αὐτὴν καθ' αὐτήν, ἀλλ' ὡς μέρος οὔσαν κατὰ φάσιν ἢ ἀποφάσιν, τότε φάσιν αὐτὴν καλεῖν ἀξιούμεν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς σαφῶς ἡμᾶς ὁ Ἀριστοτέλης διδάξει. ὅταν δὲ ὡς ἐν συλλογισμῷ παραλαμβανόμενασ' ὑποσκοπῶμεν, ὅρους αὐτάς ὀνομάζομεν, ὡς ἐν τοῖς προσιμίοις ῥηθήσεται τῇ ἀναλυτικῇ. οὕτω δὲ καὶ Πλάτων ἐν τῷ ἐννάτῳ τῇ νόμων, τὰς ἀπλᾶς φωνὰς, ἐκάλεσεν ὅρους. φησὶ γοῶν, ὅτι μὲν, προσμιγνύναι τῇ ὁρῶν ἀλλήλοις, ὡς ἄμεσος ἢ ἀντίθεσις. ὅιον, τὸ θερμόν, καὶ οὐ θερμόν. ὅτι δὲ, μεθόριον ἔχειν, οὐ ἐπὶ τί μέσον. ὅιον, τὸ θερμόν, καὶ τὸ ψυχρόν, ἢ τὸ ἐκούσιον, καὶ τὸ ἀκούσιον. ποῦ ὡς ἐν ἐκείνοις ὁ λόγος, μέσον ἔχοντα τὴν καὶ τὰ θυμὸν γινομένην βλάβην, οὐτε ἐκούσιον οὔσαν καθεαυτῶς, οὐτε ἀκούσιον. ἐπὶ δὲ ἡ καὶ ταυτὸν ἐπὶ κατὰ τὸ ὑπο

καί μιν, ὄνομα, ἢ ῥῆμα εἰπῆν, καὶ ἀπλῶς φωνῶν, ἀλλὰ γε
 κατὰ τὴν ἑρμηνείαν χέσιν, ταῦτα διαφέρουσιν ἀλλήλων.
 τὸ δὲ τῇ κατηγορίᾳ βιβλίον, ποῦ μόνον ἀπλῶν φωνῶν
 ἡμᾶς εἰδίδασκεν, οὐδὲν πολυπραγμονήσαν τὴν τῇ ὀνομα-
 τῶν πρὸς τὰ ῥήματα διαφορὰν, ἢ πολλὴν χρῆτα πρὸς τὴν
 θεωρίαν τοῦ ἀποφαντικοῦ λόγου. διὰ γὰρ ταύτης οὗ ὑπο-
 κειμένου ἐν ταῖς ἀποφάσεσιν ὄρους τῇ κατηγορουμέ-
 νων διακρίνομεν, διὰ τοῦτο νῦν προχειρίζεται τὴν ποῦ ὀνο-
 μάτων, καὶ ῥημάτων θεωρίαν, ὥς αὖ προσεχέσθην οὐ-
 σαν τῇ προκειμένῃ πραγματείᾳ. Διὰ τί δὲ φαίνεται
 αὖ, πλεόντων ὄντων τῇ παρὰ τοῖς γραμματικοῖς λεγομέ-
 νων τοῦ λόγου μερῶν, μόνον ταῦτα νῦν παραδίδοται ἢ
 μῖν, τό, τε ὄνομα, καὶ τὸ ῥῆμα; Διότι φησόμεν ταῦτα
 μόνον εἶχε τῇ ἁπλῶν πάντων δίδωται ποῖν ἀποφαν-
 τικὸν λόγον, ὥς ὅταν εἰπώμεν. αὐθρῶπος ὑγίανη. ποῦ
 τούτων οὐ μόνον ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τούτοις ποιεῖται τὴν σκέ-
 ψιν, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης ἐν παντὶ λόγῳ ἀποφαντικῷ παρὰ
 λαμβάνεται, καὶ ἀρκεῖ πρὸς τὴν γένεσιν τῆς ἀπλῆς ἀπο-
 φάσεως. Εἰπῆσαι δὲ ἄξιον, ὅτι τῇ ἐνυλλομῶν ὁκ-
 τὰ τοῦ λόγου μερῶν, τὰ μὲν ἐπὶ σημασιτικὰ φύσεων πᾶν,
 ἢ ἀπλῶς προσώπων, ἢ ἐνσυνεῶν, ἢ πάθων, ἢ πινός τού-
 των συμπλοκῆς, καθάπορ ὀνομά τε, καὶ ἀντωνυμία, καὶ ῥῆ-
 μα, καὶ μετοχή, ἅπορ καὶ μόνον δίδονται ἀρκέσαι πρὸς
 ἀποφαντικὸν λόγον γένεσιν, ὥς ὅταν εἰπώμεν. Σωκρά-
 τος ποῦ πατεῖ. ἢ ἐγὼ ποῦ πατῶ. ἢ ὁ τρέχων ποῦ πατεῖ.
 ἢ ὁ Σωκράτης τρέχων ἐπὶ. τοῦ μὲν, ὥς ὑποκειμένου, τοῦ
 δὲ, ὥς κατηγορουμένου λαμβανομένου. τὰ δὲ, ταῦτα μὲν
 οὐ σημαίνουσι, χέσιν δὲ τινὰ τοῦ κατηγορουμένου πρὸς τὸ
 ὑποκείμενον δηλοῦσιν, ὥς πορ τὰ πλεῖστα τῇ ὑποκειμένῳ.
 ἢ γὰρ ὅποσοι ὑπάρχει τὸ κατηγορούμενον τῷ ὑποκειμένῳ
 νῦν,

νος, ἢ ποτὲ, ἢ ποῦ, ἢ ποσάνκις, ἢ τε ὠρισμένως, ἢ τε ἀορίστως
 ἢ κατὰ ποίαν πρὸς ἑπὶρον τάξιν. οἷον, ὅτι ὁδε ἐξῆς τοῦδε
 τρέχει. ἢ χωρὶς τοῦδε οἰκεί, ἢ πινὶ παραπλησίως, ἢ πιν
 νος μάλλον, ἢ ἢ πον, ἢ καὶ ὅπ μετ' ἐπιτάσεως ὑπάρχει, ἢ καὶ
 ὅπως ἡμῆς ὑπάρχεν αὐτὸ, ἢ μὴ ὑπάρχεν δοξαζόμεν, ἢ
 ὡς ἐκάζοντες, ἢ ὡς διαβεβαιούμενοι, ἢ καὶ ὅπως διακείμε
 θα πρὸς τὸ πρᾶγμα, ποῦ οὐ ἀποφανόμεθα, ἢ ὡς χετλιά
 ζοντες, ἢ ὡς θαυμάζοντες, ἢ καὶ τὴν ἀπόφανσιν ὑποφρα
 ζόμενοι τῇ μαρτυρίᾳ τοῦ κρήττορος, ἢ καὶ ὅπ λυσίτελές ἢ
 μὴν τὸ αἰρεῖσθαι τὸ κατηγορούμενον δηλοῦντες, ὡς ὑπὸ τῇ
 θετικῶν λεγομένων ὑπερρήμάτων, ἢ καὶ ἀνεπιτάτως τὴν
 κατ' αὐτὸ τὸ ἀκρότατον ἀγαθὸν χαρακτρίζομεν τὸ ψυ
 χῆς διάθεσιν ἀνθυφνημοῦντες, ὡς ὑπὸ τῇ ἐνθουσιαστικῶν
 ὑπερρήμάτων ἐν τῷ οὐ εἶναι οὐκ κατόχου σημαίνοντων, ἢ
 κατὰ τὴν ῥηθείαν παρ' ἐτέρων ἀπόφανσιν οἰκηνόμενοι
 διὰ τὴν συγκαταθείσεως, ἢ ἀποσθόμενοι, διὰ τῆς ἀρνήσεως,
 ἢ ἀποφάσεως. λέγω δὲ σημαίνειν τὸ μὲν, ὅπως ὑπάρ
 χει, τὰ τῆς μεσότητος, καὶ τὰ τῆς ποιότητος σημαπικὰ
 ὑπερρήματα, οἷον Σωκράτης καλῶς διαλέγεται. ὁ Μει
 λάνθιος τὸν Ὀδυσσεῖα λέξε' πληξεν. αἰ μέλισσαι βοτρυν
 δὸν πέπονται. καὶ τὰ δηλοῦνται ὅπ ἀθρόοις τοῖς ποῦ αὐ
 ὁ λόγος, ἢ οὐκ ἀθρόοις ὑπάρχει τὸ κατηγορούμενον. οἷον,
 ἅμα ἐπὶ πλὸν οἱ πολέμιοι, ἢ πορὰ δὲ. ἐστὶ δὲ καὶ ταῦτα
 ποιότητες πινές. ὑπὸ γὰρ τὸ ποῖον, ἢ τε σύγκρισις, ἢ διὰ
 κρίσις. ποῦ δὲ τῇ λοιπῶν ἐν τοῖς ἀπηριθμημένοις οὐδὲν
 πλεον χρὴ προσθέσθαι. φανερὰ γὰρ καὶ τοῖς κατὰ βραχὺ
 δωαμένοις ἐφιστάνην τὰ ὑφ' ἐκάστου δηλούμενα. ταῦτα
 μὴ οὐ, ὅπρ' ἐλέγομεν, χέσιν πινὰ τοῦ κατηγορουμένου
 πρὸς τὸ ὑποκείμενον δηλοῦνται συμβάλλουσι πὶ δοκοῦσι
 πρὸς τὴν γένεσιν τῇ ποιούτων ἀποφάσεων. τὰ δὲ λοιπὰ

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

τῶν ὑπερῆματων σημαίνουσι μὲν, οὐ μέντοι χρήσιμα πρὸς
 ἀπόφασιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀλλ' ἅτ' αἶδη τοῦ λόγου. καθά-
 πορ τὰ μὲν δυχῆς σημαντικὰ πρὸς τὸν τῆς δυχῆς λόγον.
 τὰ δὲ τῆς ἀπαγορεύσεως, ἥτοι παρὰ κειδύσεως πρὸς τὸν
 προστακτικόν. τὰ δὲ τῆς δρώτησεως πρὸς τὸν δρώτηματι-
 κόν. τὰ δὲ παρὰ ταῦτα λεγόμενα τοῦ λόγου μὲν, καὶ παν-
 τάποσιν εἰσὶν ἄσημα καθ' αὐτὰ, καθάπορ ἀρθρον, καὶ πρό-
 θεσις, καὶ σωδισμός. τὰ μὲν οὖν φύσεων, καὶ προσώπων,
 ἢ ἐνδρυγῶν, ἢ παθῶν, ἢ ποιᾶς συμπλοκῆς προσώπων πρὸς
 ἐνδρυγῶν, ἢ παθῶν σημαντικὰ, πάντα ὁ Ἀριστοτέλης εἰς
 ὀνόματα διαίρει, καὶ ῥήματα, τὰ μὲν κατὰ χρόνον λεγό-
 μενα, ἢ κατηγορούμενα, ἐν ταῖς προτάσεσι, ῥήματα καὶ
 ἁλῶν. τὰ δὲ ἀνὰ χρόνον λεγόμενα, ἢ τῶν χρόνων πληρω-
 τα τῶν ὑποκειμένων, ὀνόματα. τὰ δὲ καὶ ἐν μηδετέραις
 χώραις τούτων παρὰ λαμβανόμενα, καὶ ἄλλως προσ-
 κέονται ταῖς προτάσεσι, τὸ ὑπάρχεν, ἢ μὴ ὑπάρχεν, ἢ πο-
 τε, ἢ πῶς, ἢ ποσάκις ὑπάρχει τὸ κατηγορούμενον τῷ ὑπο-
 κειμένῳ σημαίνοντε, ἢ πινὰ ἄλλω αὐτῶν πρὸς ἄλληλα ῥέ-
 σιν, οὐδὲ κυρίως ἀξιοῦ μὲν τοῦ λόγου καλῶν. ὥς πορ ὅτι
 τῆς νεῶς, αἱ μὲν σαγίδες εἰσὶ τὰ κυρίως μὲν. γόμφου
 δὲ, καὶ λίθος, καὶ πίπτα σωδισέως αὐτῶν, καὶ τῆς τοῦ ὅλου
 ἐνώσεως ἐνέκα παρὰ λαμβανόνται τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ
 τῶ λόγῳ σωδισμοί, καὶ ἀρθρα, καὶ προθέσεις, καὶ αὐτὰ τὰ
 ὑπερῆματα γόμφων πινῶν χρεῖαν ἀποπληροῦσι. μὲν δὲ
 οὐκ ἂν λέγοιτο δικαίως, ἅ γε μὴ δύνανται σωθεῖντα κα-
 θ' αὐτὰ, πλείω δ' ὀφείσασθαι λόγον. λόγου μὲν οὖν ταῦτα,
 οὐ μὲν, λέξεως δὲ μὲν, ἥς καὶ ὁ λόγος αὐτὸς μῆρος, καθά-
 πορ ἐν τοῖς ποδὶ ποιητικῆς ἔρηται. καὶ εἰς ἡ χρήσιμα πρὸς
 τῶ παρὰ ἄλληλα ποικίλ' σωθῆσιν τε, καὶ σωταξιν τῶ τοῦ
 λόγον μὲν, ὥς πορ καὶ ὁ δεσμός πρὸς τῶ ἐπίκτητον ἐνώ

σιν τῇ δὲ δεδεμένων, καὶ ἡ κόλλα τῇ δὲ αὐτῆς σωεχομέ-
 νων. ἀλλ' οὐτε ἐκείνα μόνη τὰ δεδεμένων, ἢ κεκολλημένων,
 οὔτε σωδεσμοί, ἢ ἀρθρα, ἢ προθέσεις, ἢ ὑπερθέματα, τὰ λό-
 γου μόρια. Διαφορὰ δὲ ὁ λόγος, τῆς λέξεως. ὅπ' ὁμῶς,
 ἐπὶ πλήρωμα προηγουμένως τῇ σημαίνουσιν τὰ πράγ-
 ματα φανῶν· ἡ δὲ, πασῶν ἀπλῶς τῇ παραλαμβάνου-
 μένων ἢ τῷ διαλεκτικῷ. ἔχεις δὲ τοῦ λόγου τὴν πρὸς
 τῷ λέγειν διαφορὰν, καὶ ὑπὸ Πλάτωνος ἐν τῷ τρίτῳ τῆς
 πολιτείας παραδεδομένῳ. ἐν οἷς φησι, τὰ μὲν
 δὴ λόγου περὶ ἔχεται τέλος. τὰ δὲ λέξεως, μετὰ τοῦτο
 σκεπτόν. καὶ ἡμῖν ἄτε λεκτέον, καὶ ὡς λεκτέον παντὶ ὡς
 ἐσκεμμένον ἔσται. δι' ὧς δηλὸς ἐστὶ, λόγον μὲν, τῷ διὰ
 νοίαν καλῶν. λέγειν δὲ, τῷ ἀπαγγελίαν, εἴτε διὰ τῇ
 ἀναγκαιοτάτων γίνοιτο μορῶν, ὀνόματός τε, καὶ ῥήματος,
 καθ' ἃ οὐκ ἐν προφορᾷ, καὶ δι' ὧς λεγόμενος θεωρεῖται λό-
 γος, εἴτε καὶ τὰ λοιπὰ μόνη παραλαμβάνοι τοῦ κοινότε-
 ρον λεγόμενου λόγου. ταυτὸν δὲ εἰπεῖν, τῆς πρὸς κάλλος ἢ
 δὴ, καὶ ποικίλ' σῶταξιν ἀποβλεπούσης ὁμιλήσας. τῷ μὲν
 οὖν ἀπὸ τῆς ἀφροδισιάδος ἐξηγητῇ δοκεῖ καὶ τὰ ὑπερθέ-
 ματα, ὀνόματα εἶναι, καθάπερ καὶ τὰς ἀντωνυμίας, καὶ
 τῷ καλουμένῳ παρὰ τοῖς γραμματικοῖς προσηγορίαν.
 οὐ μέντοι φαίνεται τοῦτο λόγον τινὰ ἔχειν. δι' ὅπ' τὰ μὲν,
 τῇ ὑπερθέματων, εἰδ' ἂν ὑποπίδωθαι ὀνόματα εἶναι. οἷον,
 τὰ τῆς συγκαταθέσεως, ἢ τῆς ἀρνήσεως, ἢ τῆς ἀπαγορεύ-
 σεως, ἢ τὰ προταπτόμενα τῇ ὀρκῶν, καὶ πλείστα ἔτερα. τὰ
 δὲ, τῷ μὲν παρῆλθαι ἀπὸ τινῶν ὀνομάτων, εἰδοῦσαν αὐτὴ τὴν
 αὐτὴν ἔχειν τοῖς ὀνόμασι δυνάμιν. οἷον, τὸ καλῶς, καὶ τὸ
 σαφῶς, ἀπὸ τῆς καλῆς, καὶ τῆς σαφῆς, καθάπερ καὶ τὸ δίκαι-
 ῶς, ἀπὸ τῆς δίκαιουσύνης. ἢ δὲ τὸ ἔτι ἔτι ἔχει, τὸ χαμηλόν,
 καὶ τὸ πλουτέον, ῥήματα προσαγορεύομεν, ἀλλ' ἔκ' ὀνόματα

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

ὥς ἐκ τοῦ δεῖν γαμᾶν, ἢ πλεῖν γεγονότα. οὐ μὲν δὲ λόγον,
 ἢ ταῦτα ῥήματα, ἢ τὰ πρότερα ὀνόματα καλεῖν, ἐπεὶ μή-
 τε ὑποκείσθαι, μήτε κατηγορεῖσθαι τί τούτων ἐν ταῖς προ-
 τήσεσι δυνάτον, ὧν θέλον ἀνάγκη παύσασθαι τὸ τε ὄνομα
 μα, καὶ τὸ ῥῆμα. τὸ μὲν γὰρ σαφές ὄνομα, κατηγοροῦμε-
 γον δυνάσθαι ἐν τῷ λόγῳ λέγοντι, τὸ δὲ τὸ χωρίον τοῦ ποῦ οὐ
 μὴ ἴσως, σαφές ἐστίν. τὸ δὲ σαφές, οὐκ ἐστίν. οὐ μὲν οὐδὲ
 σωθέντων κατηγοροῦμενον ἐξ αὐτοῦ τε, καὶ τοῦ ποῦ οὐ τὸ
 σαφές λέγεται γίνεσθαι, φησόμεν. οἷον, τὸ σαφές ἐξ ἡ-
 μεῖς, καθάπορ ὡς τοῦ, θνητὸς ἄνθρωπος, καὶ κίβδηλος
 δραχμή. ἔστι γὰρ οὕτω τῶν τοιούτων καταφάσεων τὰς
 ἀποφάσεις τὸν αὐτὸν γίνεσθαι τρόπον ταῖς ἀπλοῦσι κα-
 τηγορούμενον ἐχούσαις, ὥς πορ ὡς τῶν πῶ ὅντι σωθέντων
 κατηγορουμένων συμβαίνει. καθάπορ γὰρ τῆς. ὁ τιθνεὺς,
 ἄνθρωπος ἐστίν. καταφάσεως, ἀποφάσεις ἐστίν. ὁ τιθνεὺς,
 ἄνθρωπος οὐκ ἐστίν. καὶ τῆς. ὁ τιθνεὺς, νεκρὸς ἐστίν. ἢ ὁ τιθ-
 νεὺς, νεκρὸς οὐκ ἐστίν. οὕτω καὶ τῆς. ὁ τιθνεὺς, νεκρὸς ἄν-
 θρώπος ἐστίν. ἢ, ὁ τιθνεὺς, νεκρὸς ἄνθρωπος οὐκ ἐστίν. ὡς δὲ
 μετὰ τῶν προτάσεων, ἀλλοίῳ περὶ ἀνάγκη γί-
 νεσθαι τὰς ἀποφάσεις, καὶ οὐχ ὥς πορ ὡς τῶν ἀνθ' τρόπου
 προτάσεων. τῆς μὲν γὰρ, Σωκράτης βαδίζει. καταφά-
 σεως, ἀποφάσεις τὸ, Σωκράτης οὐ βαδίζει. τῆς δὲ με,
 Σωκράτη βαδίσαι δυνάτον, οὐχ ἢ. Σωκράτη μὴ βαδί-
 σαι δυνάτον, ἀλλ' ἢ. Σωκράτη βαδίσαι οὐ δυνάτον. ὥς
 ἐν τῷ πελοποιῶ τμήματι τοῦδε τοῦ βιβλίου σαφές ἐστίν
 ἡμᾶς ὁ Ἀριστοτέλης διδάξει. διὸ πανταχοῦ σωτίθης
 αὐτὸν ἀποφαντικὸν λόγον φησὶν, ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήμα-
 τος, καὶ διαλύειν εἰς ταῦτα, ὥς αὖ ταῦτα μόνον κυρίως
 μὲν λόγου προσκατορεύειν ἄξιόν, τοῦ εἶναι, καὶ τοῦ μὴ εἶ-
 ναι. τῶν μὲν, ἀμέσως κατὰ πινῶν κατηγορουμένων με-

Εἰς τοῦ περὶ ἑρμηνείας. II

ρῶν, τὸ π τῇ προτάσεων γινόμενων, ὡς εἰ τῇ, Σωκρά-
 τος ἐπ', Σωκράτης οὐκ ἐστίν· οὐ παραλλάττον τῇ ὑποκει-
 μένων. τῇ δὲ, εἰ πᾶς ἐκ τρίτου προσκατηγορουμένου
 προτάσεων, ἢ πᾶς μετὰ τρόπου παρσλαμβανομένων,
 προσβηδαι τοῖς μέρεσι τῆς προτάσεως, ἢ διαρῆσθαι, ἢ π'
 τοιούτον ὑπομένειν λεγομένων, ὡς εἰ τοῖς προσιμίσι μαθη-
 σόμεθα τῇ ἀναλυτικῶν. ὡς τε τὸ μὲν μέρος τῆς ἀπο-
 φανσεως, ἢ ὄνομα πάντως, ἢ ῥῆμα ἵνα χη· εἰ μέντοι τὸ
 ῥῆμα πάντως ἐπὶ τῆς προτάσεως μέρος, ὅταν μὴ αὐτόθεν
 τοῦ ὑποκειμένου κατηγῆται, ὡς εἰ ὄργισαν, ἢ πάθος, ἢ ἀ-
 πλῶς ὑπαρξείν, ἢ ἀνυπαρξείαν τοῦ ὑποκειμένου σημαίνει
 ὁφθαλόν, ἢ ἄλλ' ἐνέκα τοῦ σωαρμόσαι τὸ κατηγορούμενον
 πῶ ὑποκειμένῳ παραλαμβάνεται. ὅπ δὲ ταῦτα ὁρθῶς
 λέγομεν, δῆλον καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς προσηγορίας τῇ ἄλλων
 τοῦ λόγου μερῶν λεγομένων ποδὶ τὸ ὄνομα, καὶ τὸ ῥῆμα·
 τὴν μὲν γὰρ ἀντωνυμίαν ὡς ὄνομα οὔσαν οὐ φύσεως πη-
 νῶν, ἀλλὰ προσώπων ἀπλῶς, οὕτως ἐπνομαζουσι· καὶ τὴν
 μετοχὴν, ὡς μετέχουσαν ἀμφοτέρων, ὀνόματος τε φημί,
 καὶ ῥήματος, εἰ καὶ μάλλον ἀποκλίνει πρὸς τὴν ἰδιότητα
 τῇ ῥημάτων, χρόνων πινῶν οὔσα δηλωτική. τὸ δὲ ἄρθρον,
 ὡς σωαρτόμενον τοῖς ὀνόμασι, καὶ τὴν ἀσφορὰν πρὸς
 ἐκείνα ἔχον· ποδὶ δὲ προθέσεως, ἢ ὑπὲρ ῥήματος, ἢ σωδέσι-
 μου, τί δὲ λέγειν; ἂν τὴν μὲν, ὡς ὁμοίως ὀνομάτων τε,
 καὶ ῥημάτων προσηγομένῳ, οὕτως ἐπνομαζουσι, τὸ δὲ,
 ὡς ποιῶσδε τοῖς ῥήμασι συμπλεκόμενον, τὸν δὲ, ὡς ὅτι
 ἀπηρεπισμένους σωδέοντα λόγους· οὐδέσσης δὲ δέπισι τὸν
 Ἀριστοτέλῳ συγχωρεῖν δοκούσθαι καὶ τὰ πάντα κοινῶς
 ῥον μὲν τοῦ λόγου προσαγορεύεσθαι· διότι εἰ πῶ ἐξῆς
 ὁρᾷ τίνα τῇ μερῶν τοῦ λόγου σηματικὰ εἶναι, ὡς ἐν
 των πινῶν καὶ ἀσήμων, εἰ μή τις ἡμῖν φανείη τῆς ῥήσεως

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ἐκείνης προσεχέσθαι ἐξηγήσεις, ἃ δὲν ἐναγτίον ἔχουσα τοῖς
νωτ' ἐξηγμένοις.

93 Ε π η τ α τί ἐσιν ἀπόφασις, καὶ κατὰφασις. καὶ ἀπό-
94 φασις. καὶ λόγος.

Ὅτι μὲν τρεῖς ἴσιν οἱ κυρίως λεγόμενοι τῇ διαιρέ-
σει τῶν τρόποι, τοῦ γένους εἰς τὰ ἴδια, καὶ τοῦ ὅλου εἰς τὰ μέ-
ρη, καὶ τῆς ὁμώνυμης φωνῆς εἰς διάφορα σημαίνοντα, φα-
νερὸν, καὶ ὅτι ἡ ἀπόφασις εἰς τὴν κατὰφασιν διαίρεται,
καὶ τὴν ἀπόφασιν. λέγομεν γὰρ τῆς ἀποφάσεως τὴν
μὲν, εἶναι καταφατικὴν. τὴν δὲ, ἀποφατικὴν. ἐξ ἡ-
τηται δὲ παρὰ τοῖς ἐξηγηταῖς τοῦ Ἀριστοτέλους, πῶς τὸν
ποιν διαίρεται ἡ ἀπόφασις εἰς τὴν κατὰφασιν, καὶ εἰς τὴν
ἀπόφασιν. καὶ οἱ μὲν εἶλοντο λέγειν αὐτῇ, ὡς φωνὴν ὁ-
μώνυμον εἰς διάφορα σημαίνοντα διαίρεσθαι, καθάπερ
ὁ ἀφροδισιδὲς Ἀλέξανδρος. οἱ δὲ, ὡς γένος εἰς ἴδια, καθά-
περ ὁ φιλόσοφος Πορφύριος. ἃ δὲ εἰς γὰρ ἐπὶ τὸ λησιν ἡπεῖν
διαίρεται αὐτῇ, ὡς ὅλον εἰς μέρη: ἐπεὶ πορὺν τε εἰς ὁμοιο-
μῆρες, ὡς ὅλον φαίνεται διαιρουμένη. πολλὴ γὰρ ἡ διαφορὰ
τῆς καταφάσεως πρὸς τὴν ἀπόφασιν. ἃ τε γὰρ ὡς ἀνο-
μοιομῆρες. οὐ γὰρ ἀν' ἐκάπερον τῇ μὲν ἐκαλῆτο τῷ τοῦ
ὅλου ὄνομα. τὸ μὲν οὖν ἀληθὲς ὅπῃ ἔχει, καὶ αἰς ἡ τοῦ φι-
λοσόφου κρατῇ Πορφύριος δόξα, προῖοντες κατὰ καιρὸν
ὑποδείξομεν, ἐξηγούμενοι δὲ ἀποδιδομένους αὐτῶν παρὰ
τοῦ Ἀριστοτέλους ὀρισμῆς. νῶν δὲ ῥητέον, πρῶτον μὲν, τὸ
δεῖν θέσθαι. ὅπου τὸ ὀρίσασθαι, κοινῶς αὐτὸ τούτων λη-
πτόν, ἐπὶ δεῖν θέσθαι, τί ἐσιν ἀπόφασις, καὶ κατὰφασις.
καὶ ἀπόφασις. καὶ λόγος. πρὸς δὲ τούτοις, ὅτι τέσσαρα μὲν
τὰ ἀπὸ τῶν ἐξηγούμενων, φησὶ δεῖν ὀρίσασθαι μετὰ τὸ ὄνομα, καὶ
τὸ ῥῆμα. διότι τὸ μὲν, προκείμενον ἐσιν, ὡς πορὺν ἐλέγομεν
τὸ κατηγορικὸν ἥδος τοῦ ἀποφατικοῦ λόγου παρὰ δὲ ἄλλοι.

τοῦτο δὲ πάντως ἢ καταφατικόν ἐστιν, ἢ ἀποφατικόν. ἔδει
 γὰρ διδάξαι ποῦ καταφάσεως, καὶ ἀποφάσεως. ὥστε
 καὶ ποῦ τοῦ κοινοῦ αὐτῶν γένεσ, τῆς ἀποφάσεως. ἐπεὶ δὲ
 καὶ ἡ ἀποφάνσις ἐν τῇ τῇ τοῦ λόγου εἰδῶν, καὶ ἔδει τὸ
 λόγον ἐν τῷ ὀρισμῷ παραληφθῆναι τῆς ἀποφάσεως, διό
 τι καὶ πάντα τὰ γένεσ ὅτι ὀρισμούς συμπληρῶσι τὸ οἰκείων
 εἰδῶν, γνωριμώτερά δὲ εἶναι χρὴ τὰ πρὸς διδασκαλίαν
 ὁπουδὲν λαμβανόμενα, τοῦ δὲ αὐτῶν δηλουμένεσ, διὰ τὸ
 εἰδομένη ἀναγκαῖα εἶναι καὶ τὸ τοῦ λόγου βεβαιότα, ὡς προληφ
 θῆναι ὁφέλιστα τὴν ἀποφάσεως. Εἰ δὲ τις ἀπορίη πῶς
 ἔχει καὶ τὸ τῷ λόγου γένεσ ἢ φωνῇ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν
 μνήμης ἢ ξίωται, ὡς ὁφείλον καὶ αὐτὸ δι' ὀρισμῶν δηλωθῆναι
 ῥητέον, ὅτι φυσιογνωσία προσήκον ἰσὺ ποῦ φωνῆς διαλεχθῆ
 ναι, διότι μόνος φύσεως ἐστὶν ὄργανον ἢ φωνῇ, καθάπερ τὸ ὄ
 ραν, καὶ τὸ ἀκούειν. φύσις γάρ ἐστι φωνητικοί. λόγος δὲ,
 καὶ ἀποφάνσις, καὶ τὰ ταύτης εἶδη, καταφάσις, καὶ ἀπο
 φάσις, φωνὰ μὲν πνέει ἐστὶν, ἀλλὰ προσλαβῆσαι τὸ ἀπὸ
 τῆς ἡμετέρας ἐνοίας εἰδοποιεῖται, καὶ τοίως, ἢ τοίως προ
 φάσεται. διὸ καὶ εἰς τὴν ἀποφάνσιν αὐτοῖς πραγμα
 τεία παρὰ τὰς φυσικάς, ἢ λογικὴ κεκλημένη, ὥστε μὴ ὅ
 ἅπλως εἶναι τὴν φωνὴν τῷ λόγου, ὡς περὶ πινδύ υπολαμβάν
 νουσι γένεσ. οὐ γὰρ ὅσον τε ἰσὺ τῷ γένεσ φύσις ὄντος, τὸ εἶδος
 μὴ εἶναι φύσις. ἀλλ' ἔπειτα ἄρα, τῆς κατὰ τὸν λόγον φωνῆς
 τὴν ἁπλῶς φωνὴν ῥητέον γένεσ εἶναι, πρὸς μὲντοι τὸν λό
 γον αὐτὸν ἐν ὕλης τάξει παραλαμβάνεται τὴν φωνὴν
 ὁρῶμεν, ὁποῦ καὶ αὐτὸς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πέμπτῳ τὴν ποῦ
 γένεσως ζῶων ἀποφαίνει, τὰς κατὰ τὴν φωνὴν διαφοράς
 τῇ ζῶων ὡς κεπέομιος. ἀλλ' οὐ γένεσ αὐτοῦ τυγχάνει,
 ὡς διὰ τῇ ἐξῆς ἐστὶ σαφές. τὸν δὲ γε ζητοῦντα, πῶς
 τῷ λόγον τὸ γένεσ; ἀναμιμνήσκειται χρὴ τῆς ἐν κατηγο

ρίαις παρὰ δεδωμένης τοῦ ποσού διαιρέσεως. προσεκτείνον
 δε, ὡς ἐν τοῖς τέλει τοῖς ἀπὸ περιθωμένων, ἐκ τῶν κατὰ
 δευτέρων τῶν ἀρχῶν ποιησάμενος, ὡς ὁ Ἀριστοτέλης, ἀνέ-
 σιν ὑπὸ τὰς τελειότερας, καὶ ἀπὸ τῶν μερικωτέρων, ὑπὸ τὰς ὀλι-
 κωτέρας. τελειότερον μὲν ὡς κατὰ φύσιν ἀποφάσεως,
 ἅτε ὑπαρξὶν σημαίνουσα, τῆς ἀποφάσεως ἀνυπαρξίας
 δηλούσης. τῆς δὲ κατὰ φύσιν, ἢ ἀποφαντικῆς, ἅτε γένος
 αὐτῆς ὡς ἐλέγχουσα τυγχάνουσα. τὸ ἀποφάσεως, ὁ λό-
 γος, ἐπεὶ πρὸς ἐπὶ τῶν πέντε εἰδῶν τὸ λόγον, τὸ ἀποφαν-
 τικόν. καὶ ἐπὶ τὰς τῆς προσηρημένης ἀπὸ περιθωμένης
 πρὸς ἡμᾶς, ὅτι ἀπὸ τῶν χειρόνων ὑπὸ τὰς κρείττονας, καὶ ἀπὸ
 τῶν μερικωτέρων, ὑπὸ τὰς ὀλικωτέρας μεταβάλλειν πεφυκό-
 τας, διὰ τὴν ἀπὸ τῆς ἀτελοῦς τῆς γνώσεως ἡμῶν ὑπὸ τὸ τε-
 λειότερον προκοπὴν. ἐν μὲν τοῖς τῆς ποδὶ αὐτῆς διδασκαλί-
 ας, ὡς πρὸς ἀνὰ πάλιν ὁ δούσε κατὰ τὴν φυσικὴν τὴν πραγ-
 μάτων τάξιν, τὰ μὲν γένη, τῶν εἰδῶν προπτεῖς, τὰ δὲ τε-
 λειότερα, τῶν ἀτελειωτέρων. διὸ καὶ τὸν προσηρημένον αὐτὰ
 τρόπον ἀπὸ περιθωμήσατο, τὸ τέλος τῆς ἀπὸ περιθωμένης ἀρ-
 χῆς ποιήσασθαι βουλόμενος τῆς διδασκαλίας.

- Ἐπὶ μὲν οὖν τὰς ἐν τῇ φωνῇ, τῶν ἐν τῇ ψυχῇ παθημάτων
 τῶν σύμβολα. καὶ τὰ γραφόμενα τῶν ἐν τῇ φωνῇ. καὶ
 ὡς πρὸς οὐδὲ γράμματα πᾶσι τὰ αὐτὰ, οὕτως οὐδὲ φωναῖς
 αἱ αὐταί. ἐν μὲν τοῖς ταῦτα σημεῖα πρώτως, ταῦτα πᾶσι
 παθημάτων τῆς ψυχῆς. καὶ ἐν ταῦτα ὁμοιωμάτα, πράγ-
 ματα ἢ δὴ ταῦτα. ποδὶ μὲν οὖν τούτων, ἔρηται ἐν τοῖς πε-
 ρὶ ψυχῆς. ἄλλης ὡς ταῦτα πραγματείας.

Ἦν μὲν ἀκόλouthον κατὰ τὰ ἐπηγελημένα ὅτι ὀρισμὸς
 ἐξ ἧς ἀποδοῦναι τοῦ ὀνόματος, καὶ τοῦ ῥήματος. ἀλλ' ἐπεὶ
 οὐ πᾶσα λέξις ὄνομα, ἢ ῥημα. ἢ ὡς ἄσημος, ὅτιον, βλίστυ-
 ρι, καὶ σκινδαυτός, οὐδέτερον τούτων, καὶ διαφόρουσι τὰ

ὀνόματα, καὶ τὰ ῥήματα τῇ ἀσκήμων φωνῶν κατὰ τὸ,
 σημαντικὰ πνῶν εἶναι, πρότερον ἡμᾶς ὁ Ἀριστοτέλης
 διδάσκει διὰ τούτων τίνα εἶναι τὰ προηγουμένως, καὶ
 προσεχῶς ὑπ' αὐτῇ σημαίνοντα, καὶ ὅτι τὰ νοήματα
 διὰ δὲ τούτων μέσων τὰ πράγματα, καὶ οὐδὲν ἕτερον
 δὲν παρὰ ταῦτα ὑπνοῖν μέσον, τοῦ τε νοήματος, καὶ
 τοῦ πράγματος, ὅπου αἱ ἀπὸ τῆς σοφῆς ὑποθέμενοι, λε-
 κτὸν ἡξίωσι ὀνομάζειν, ταῦτά τε οὐκ παρὰδοθήσεται
 διὰ τῇ νυνὶ λεγομένων, καὶ προηγουμένως εἴησι τῇ
 ὁπωσὺν ὄντων χρηζητεῖν τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ ψεύδος.
 ὑπὲρ ὧν νυνὶ ἡμῖν ἡ σκέψις, πρότερον εἰ τοῖς πράγμα-
 σιν, ἢ τοῖς νοήμασιν, ἢ ταῖς φωναῖς, ἢ εἰ δ' οὐκ ἐπὶ τού-
 των, ἢ καὶ ἐν πάσι. καὶ εἰ εἰς φωνᾶς, ποίας ταύτας;
 πρότερον, τοῖς ὀνόμασι, καὶ τοῖς ῥήμασιν, ἢ τοῖς ἐκ τού-
 των συνημμένοις λόγοις, καὶ διοριθῆσεται, ὅτι τὰ
 μὲν ὀνόματα, καὶ τὰ ῥήματα, φωναὶ εἰσιν ἀπλᾶ, μή-
 τε ἀλήθειαν, μήτε ψεύδος σημαίνονσαι, ὥς καὶ ἐν τοῖς
 προοιμίοις εἴρηται τῇ κατηγοριῶν. ποῦ δὲ τὸ ἐκ τῆς συμ-
 πλοκῆς αὐτῇ ἀποτελούμενον ἀποφατικὸν λόγον, θεω-
 ρῆται τότε ἀληθές, καὶ τὸ ψεύδος, καὶ ὥς πρὸ τῇ ἄλλων
 φωνῶν, ποῦ τὰ νοήματα θεωρῆται ταῦτα, ὥς αἴτια τῇ
 φωνῶν ὄντα. καὶ ὅτι τούτων τὰ μὲν, εἰσιν ἀπλᾶ. τὰ δὲ,
 ὑπὸ τῇ ἀπλῶν σημαίνοντα φωνῶν, οὐδεμίαν οὐτε ἀ-
 λήθειαν, οὐτε ψεύδος ὑποδεχόμενα. τὰ δὲ, σώζεται, τὰ
 ποῦ τῇ σωθέτων πραγμάτων, καὶ ὑπὸ τῇ συμπεπλε-
 γμένων δικλούμενα φωνῶν, δικτικά ὄντα ψεύδους τε,
 καὶ ἀλθείας. ἐν δὲ καὶ αὐτοῖς καὶ αὐτοῖς τοῖς πράγμασιν,
 εἰ καὶ εἴς ταῦτα, οὐδὲ τοῖς σωθέτους ὑπνοῖσθαι. καὶ δὴ
 λόγον ὅτι ἡκότως εἰ ὁ Ἀριστοτέλης πρὶν ἀποδοῦναι τοῦ ὀνό-
 ματος, καὶ τοῦ ῥήματος τῶν ὀρισμῶν, ποῦ τούτων διορί-

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ζεποι . καὶ ᾧ ἔδη τὸν πόρῃ ψύδους τε , καὶ ἀληθείας· ὡς
 τούτῳ πρῶτον τῷ βιβλίῳ θεωρήσαι , προθέμενον παρὰ
 δοῦναι ἡμῖν ἐκ προσιμίων τὰ τε δικτικὰ τούτων ἐκαστῶ
 ρα , καὶ τὰ μηδέτερον αὐτῶν δέχεσθαι πεφυκότα . καὶ ὅ
 πομνήσαντα ὅτι τὸ μὲν , ὡς ταῖς σωθέτοις θεωρήσαι φῶ
 νῶν . τὸ δὲ , ὡς ταῖς ἀπλῶν , ὡς τούτων διελὼν τὰς μὲν
 ἀπλῶς φωνῶν , καὶ ἀντιπρόθετους ἢ ψύδους , ἢ ἀληθείας ,
 εἰς τὸ ὄνομα , καὶ τὸ ῥῆμα . τὰς δὲ σωθέτους ἐκ τούτων ,
 καὶ πάντας ἢ ἀληθοῦσας , ἢ ψευδοματίας . ταυτὸν δὲ
 εἰπὼν , ταῖς κατὰ τὸν ἀποφατικὸν λόγον , εἰς τὰ οἰκεία
 πάλιν εἶδῃ , τὴν τε κατὰφασιν , καὶ τὴν ἀπόφασιν . τού
 των οὕτως ἐχόντων , διαρθρώμεν ἡμᾶς τὰ ὑπὸ τοῦ φι
 λισόφου παραδιδόμενα , λέγομεν ὅτι τέσσαρα ταῦτα
 παραλαμβάνει διὰ τούτων , ὡς χρήσιμα πρὸς τὴν πρὸς
 κημὸν θεωρίαν , πράγματα τε , καὶ νοήματα , καὶ ἐπι
 φωνῶν , καὶ γράμματα . ὡς οἱς πρώτῃ μὲν ἔχει τὰ ξιν
 τὰ πράγματα . δευτέρῃ , τὰ νοήματα . τρίτῃ , αἱ φῶ
 νῶν . καὶ τελευταίῃ , τὰ γράμματα . τὰ μὲν ᾧ νοήμα
 τα τέλος ἔχει τὴν τῇν πραγμάτων κατάληψιν . καὶ τὸ τε
 ὄντως νοήματα εἰν , ὅταν αὐτοῖς ὡς πρὸς ἐφαρμοδῇ τοῖς
 πράγμασιν . εἰκόνες γὰρ εἰσιν ὡς τῇ ψυχῇ τῶν πραγμάτων .
 αἱ δὲ φωνῶν τῇν νοημάτων εἰσιν ἐξαγγελτικαί . καὶ διὰ τοῦ
 το δέδοντο ἡμῖν ὑπὸ τῆς φύσεως , πρὸς τὸ , δι' αὐτῶν σημαί
 ναν ἡμᾶς ἀλλήλοις τῆς ψυχῆς τὰ νοήματα , ἢ τοῖς οἰ
 νοίῃσιν , ἵνα καὶ διασώμεθα κοινωνεῖν ἀλλήλοις , καὶ συμπο
 λιτὸν εἶναι . κοινωνικὸν ᾧ ζῶν ὁ ἀνθρώπος . δι' οὗτο , οἱ
 μὴ κεχρημένοι ταῖς αὐταῖς φωναῖς . οὐδὲ κοινωνοῦσι πολι
 τείας ἀλλήλοις , ὡς μὴ γινώσκοντες τὰς ἀλλήλων ἐνοί
 ας . τὰ δὲ γράμματα , τέλος ἔχει , τὸ διαφυλάττειν
 τὴν μνήμην τῇν φωνῶν . τούτων δὲ τῇν τεσσάρων , τὰ μὲν

Εἰς τὸ περὶ Ἑρμηνείας. 14

δύο φύσιν εἶναι φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης, τὰς δὲ δύο θέσθαι. φύσιν μὲν, τὰ τε πράγματα, καὶ τὰ νοήματα, θέσθαι δὲ, τὰς φωνὰς, καὶ τὰ γράμματα. Διακρίνῃ δὲ τὰ φύσιν τῇ θέσθαι, κανόνι τοιούτω χρώμενος. τὰ παρὰ πᾶσι τὰ αὐτὰ τὰ ὄντα φησὶ, ταῦτα ἐστὶ τῇ φύσιν. τὰ δὲ μὴ παρὰ πᾶσι τὰ αὐτὰ ὄντα, ταῦτα οὐ φύσιν εἰσὶν, ἀλλὰ θέσθαι. καὶ τοῦτο εἰκότως. μία γὰρ οὐσα ἡ τοῦ παντός φύσις, ὅμοια δὴλον ὅτι πανταχὶ ποιεῖ κατὰ τὸ αὐτὸ ἥδος εἶναι λεγόμενα. εἰ δὲ πᾶσι παρὰ ἄλλοις, καὶ ἄλλοις διάφορα εἶναι, ταῦτα οὐκ ἀπὸ εἰν φύσεως δημιουργήματα. ἐπεὶ οὖν τὰ μὲν πράγματα, καὶ τὰ νοήματα, παρὰ πᾶσιν ἐστὶ τὰ αὐτὰ, πανταχοῦ γὰρ τοῦ ἀνθρώπου τὸ αὐτὸ ἥδος, καὶ ἵππου, καὶ λέοντος, καὶ νόμα ὡς αὐτῶς τὸ αὐτὸ παρὰ πᾶσι πορίτε ἀνθρώπου, καὶ λίθου, καὶ τῇ ἄλλων πραγμάτων ἐκάστου, φωνὰς δὲ, καὶ γράμματα, οὐ παρὰ πᾶσι τὰ αὐτὰ. φωνὰς τε γὰρ ἄλλαις μὲν Ἑλλήνες, ἄλλαις δὲ φοίνικες, Αἰγυπίοι δὲ ἄλλαις χρώνται. ἄλλη γὰρ ἄλλω γλώσσα φησὶν ἡ ποιήσις. καὶ γράφουσι πάλιν δι' ἄλλων καὶ ἄλλων γραμμάτων, ἐκάστος τὰς ἑαυτῇ, φωνὰς. διὰ τοῦτο τὰ μὲν πράγματα καὶ τὰ νοήματα φύσιν εἶναι δι' ἰσχυρίζεται. τὰς δὲ φωνὰς, καὶ τὰ γράμματα, θέσθαι, καὶ οὐ φύσιν, καὶ δῆλον ὅτι μάλλον τῇ φωνῶν, πόδε τὰ γράμματα τὸ θέσθαι θεωρεῖται. διὸ καὶ ὅλως ἡξιώται μνήμης, ὡς ἔχοντά τινά πρὸς τὰς φωνὰς οἰκνότητα, οὐ μόνον τὸ πρὸς τὴν μνήμην αὐτῇ συμβιβάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκαστὸς ἔχοντα τὸ θέσθαι, καὶ διὰ μὲν δὲ αὐτῇ σαφές ἐστιν ἡμᾶς ἀποδείξαι, τῷ θέσθαι εἶναι τὰς φωνὰς. ὅτι οὐκ ἐστὶν ὁμοίως γνώριμον τῷ θέσθαι τὰ γράμματα εἶναι. πόδε μὲν οὖν τῇ φωνῶν, ζητεῖν ἡξιώσαν οἱ παλαιοί, πόπερον φύσιν εἶναι αὐτάς, ἢ θέσθαι ῥητέον, καὶ ὡς οὐ τούτοις προσήκον διορίσθαι πόπερος αὐταῖς

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

τούτων τῶν τρόπων τῆς ὑποστάσεως ἀρμίσθη, καὶ τούτω χρῆ-
 σαδαι πρὸς τοὺς ὀρισμούς τοῦ τε ὀνόματος, καὶ τοῦ ῥήμα-
 τος, καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς συγκαμένου λόγου. ποῦ δὲ τὰ γραμ-
 μάτων ἔδε μία παρ' αὐτοῖς γέγονεν ἀμφισβήτησις· ἐπὶ
 ὅτι ἄλλως οὐδεμία ἡμῖν χρεία παρέξει πρὸς τὴν θεωρί-
 ας τῶν προκειμένων, αὐτὸς ἐφεξῆς δηλώσει, τὰ μὲν γράμ-
 ματα παραλιπὼν, μόνον δὲ τὰ πράγματα, καὶ τὰ νοήμα-
 τα, καὶ τὰς φωνὰς θεωρῶν, ὥς ποτὲ μὲν, ἀπλᾶς, ποτὲ δὲ,
 σωθετα· τούτων οὖν τὰ μὲν νοήματα, ὁμοιώματα καλεῖ
 τῶν πραγμάτων, ταῖς δὲ φωνὰς, οὐκ ἀξιοῖ καλεῖν ὁμοί-
 ωματα τῶν νοημάτων, ἀλλὰ σύμβολα, καὶ σημεῖα· καὶ τὰ
 γράμματα, τῶν φωνῶν ὡσαύτως· διαφέρει δὲ τὸ ὁμοίω-
 μα τοῦ συμβόλου· καθόσον τὸ μὲν ὁμοίωμα τὴν φύσιν
 αὐτὴν τοῦ πράγματος κατὰ τὸ δυνάτον ἀπεικονίζεται
 βουλεται, καὶ οὐκ ἔστιν ἐφ' ἡμῖν αὐτὸ μεταπλάσαι· τὸ γὰρ ἐν
 τῇ εἰκόνι γεγραμμένον τοῦ Σωκράτους ὁμοίωμα, ἢ μὴ καὶ
 τὸ φαλακρόν, καὶ τὸ σιμόν, καὶ τὸ ἐξώφθαλμον ἔχει τοῦ Σω-
 κράτους, οὐκ ἔστιν αὐτοῦ λέγειν εἶναι ὁμοίωμα· τὸ δὲ γε
 σύμβολον, ἢ τοῖς σημεῖον, ἀμφοτέρω γὰρ ὁ φιλόσοφος αὐτὸ
 ὀνομάζει, τὸ ὅλον ἐφ' ἡμῖν ἔχει, ὅτε καὶ ἐκ μόνης ὑφισταμένου
 τῆς ἡμετέρας ὑπονοίας· ὅιον, τοῦ πότε δὲ συμβάλλαν ἀλ-
 λήλοισι τοῖς πολεμοῦντας, δυνάται σύμβολον εἶναι, καὶ
 σάλπιγγος ἀπήχησις, καὶ λαμπάδος ξίψις, καθάπερ φη-
 σὶν Εὐριπίδης,

Ε' πὰ δ' ἀφείβη πυρσὸς ὥς τυρσὶνικῆς

Σάλπιγγος ἤχος, σῆμα φοινίου μάχης·

Δυνάται δὲ πρὸς ὑποθέσθαι καὶ δόξατος ἀνάτασιν, καὶ βέν-
 λους ἀφελσιν, καὶ ἄλλα μυρία· ἐπὶ οὖν τὰς μὲν αὐτὰς φω-
 νὰς δυνάτον δι' ἄλλων καὶ ἄλλων ἀπογράφεσθαι γραμμά-
 των, ὥς αἱ τῶν ἰδιογράφων λεγομένων χαρακτῆρων ἐπί-

Εἰς τὸ περὶ ἑρμηνείας. 15

νοῖαι δηλοῦσι, καὶ τὰ αὐτὰ νοήματα δι' ἄλλων καὶ ἄλλων ἐξ
αγγέλλει φωνῶν, ὥς σημαίνει τὸ τῇ διάλεκτον πληθος.
καὶ κατὰ ταύτην τὴν διάλεκτον, ἢ τῇ ὀνομάτων μετὰθε-
σις. τὸν ὧρ' Ἀριστοκλέα, ἔδοξε τοῖς παλαιαῖς καλέσαι
Πλάτωνα. καὶ τὸν Τύρταμον, Τεόφρασον. τὸ μὲν τοῦ
καὶ ταυτὸν πρᾶγμα, δι' ἄλλων καὶ ἄλλων νοημάτων ὡς
νοεῖν, ἀδυνάτον ἀλλ' ἀνάγκη τῇ νοημάτων ἕκασον, ἢ κὼ
να εἶναι τοῦ πρᾶγματος, οὐκ εἶναι νόημα, ὥς πορ' οὐκ πίνω
καὶ τῇ ψυχῇ γεγραμμένον· εἴ πορ' ἐπὶ τὸ νοεῖν οὐδὲν ἔπερον, ἢ
τὸ δέχεσθαι τὸ εἶδος τοῦ νοουμένου, ἢ τοι πρόχειρον ποιῆ-
σαι. διὰ τοῦτο καλεῖται τὰ μὲν νοήματα, τῇ πραγμά-
των ὁμοιώματα. τὰ δὲ ὀνόματα καὶ τὰ ῥήματα, τῇ
νοημάτων, καὶ τὰ γράμματα, τῇ ὀνομάτων, καὶ ῥημάτων,
σύμβολα, καὶ σημεία. τούτων δὲ τῇ τεπέρων, λέγω δὴ
πραγμάτων, νοημάτων, φωνῶν, καὶ γραμμάτων, χάριν
ἔασασι τὰ γράμματα, ὥς οὐδὲν ἀναγκαῖον ἔχοντα πρὸς
τὴν προσεχὴ τῇ πραγμάτων ὑφήγησιν, προηγουμένως ὁ
φιλόσοφος βούλεται θεωρεῖν ποῦ πραγμάτων, καὶ νοημά-
των, δι' ὧν ταῦτα γινώσκουσιν, καὶ ποῦ φωνῶν διορίζεται,
ὧν χωρὶς ἀδυνάτον μάθῃσιν, ἢ διδασκαλίαν γίνεσθαι.
διὰ ταῦτα οὖν, τὰ γράμματα παρὰ τὸν ὁ Ἀριστοτέλης,
τὰ πρᾶγματα παρὰ λαμβάνει, καὶ τὰ νοήματα, καὶ ἐπὶ
ταῖς φωναῖς. καὶ φησὶν ἕκασον τούτων, ὅτε μὲν ἀπλοῶ θεω-
ρεῖται, ὅτε δὲ, σωθέτον, ὅιον, πρᾶγμα ἀπλοῶ. ὁ Σωκρά-
της. πρᾶγμα δὲ σωθέτον. ὁ τρέχων Σωκράτης. προσείλη-
φε ὧρ' οὐταῦθα ἢ τοῦ Σωκράτους οὐσία, τὴν κατὰ τὸ τρέ-
χον ὁρῶν. καὶ νόημα ὡς αὐτὸς σωθέτον, τὸ ποῦ τοῦ
τρέχοντος Σωκράτους. καὶ φωνὴ σωθέτος, ἢ λέγομεν.
Σωκράτης τρέχει. καὶ τῇ σωθέτων δηλονότι νοημάτων
τε, καὶ φωνῶν, ἐκ τῆς τῇ ἀπλῶν σωδρομῆς ἀποτελου-

ΕΙΣ Τ

τῶν τριῶν
 τῶν τριῶν
 πρὸς ἑκά
 ἀλλήλους, τὰς
 ἡ τὰς τριῶν
 ἑκάστῃ πα
 τὴν τριῶν
 μὴν τὰς
 ἑκάστῃ ἐν τῇ
 ἑκάστῃ τῇ
 πάλιν τοῖς
 καὶ ἐφ' ἑκα
 μέν, ὅς ἐστι
 τῶν τριῶν
 φωνῶν ἐν
 τῇ τῇ
 κατὰ τὴν
 φωνῇ τῇ
 βολῇ, ἀπ
 ὅς τῶν τριῶν
 ὅς τῇ τῇ
 ἀπὸ τῇ τῇ
 κατὰ τὴν
 γὰρ, ὅς ἐστι
 ὅς τῇ τῇ
 τῇ τῇ, ἀπὸ
 τῇ τῇ τῇ
 τῇ τῇ, ὅς ἐστι
 τῇ τῇ τῇ
 κατὰ τὴν
 κατὰ τὴν

τῇ ἢ πάντῃ ἀνέδοξε, ὑποσέβημεν δικαίως προσαγορευομένην
 τῇν πραγμάτων ὕλην, καὶ αὐτῇ ὁρώμενων ἐν τοῖς κατό-
 προις ἐμφάνει. ἀλλὰ τὰ μὲν, ὥς ἀληθῶς ὄντα, τὰ δὲ, ὥς
 ἀληθῶς, τὰ δὲ, καὶ ὑποδῶς. οὐ γὰρ ὁμοίως ἢ ἡδονὴ ἀληθής,
 ἢ τε ταῖς νοεραῖς, καὶ ἢ ταῖς ἀκολάστοις ἐνοργαῖς, καὶ ἢ ταῖς
 ὑποδέσει παριπομένη φαντασίαις. ἀλλ' οὐδὲν ταῦτα πρὸς
 τὴν πρόθεσιν τῆς προκειμένης πραγματείας. διότι πᾶσι
 μόνος τῆς ἐν ταῖς λεκτικαῖς διαθέσεισι θεωρουμένης ἀλη-
 θείας, ἐν τούτοις ὁ λόγος. Τὸ αὐτὰ μὲν οὐ πᾶσι τῆς
 ὅλης τῇ λεγομένων ἐννοίας ἔχομεν γράφειν. ἀνέδοξε δὲ
 πάλιν τοῖς διὰ τοῦ ῥητοῦ λεγομένοις παρακολουθοῦντες,
 καὶ ἐφιστάνοντες τοῖς ὑποσέβημεν ἀξίους λέγομεν. πρῶτον
 μὲν, ὥς οὐτε ἀπὸ τῇν πραγμάτων, οὐτε ἀπὸ τῇν γραμμα-
 τῶν ἤρξατο τῆς πᾶσι τούτων διδασκαλίας, ἀλλ' ἀπὸ τῇν
 φωνῶν, ὥς προκείμενον τοῦτο ἔχων ἐν τῇ δὲ τῇ πραγμα-
 τεῖα, τὸ ἐπισκέψασθαι τὰς κατὰ τὸν ἀποφαντικὸν λόγον
 κατηγορηκὰς φωνάς. ἔπειτα, ὅτι ἔκ εἵπεν, ἡσὶ μὲν οὐαὶ αὐ-
 τῇν τῇ ἐν τῇ ψυχῇ παθιμάτων, τῇ δὲ τῇ νοημάτων σύμ-
 βολα, ἀλλὰ τὰ ἐν τῇ φωνῇ, σιωπῇ ποιῶν τὸ ὅλην πᾶσι ὄνο-
 μάτων καὶ ῥημάτων διδασκαλίαν. ἔπειτα γὰρ ἐξ ἀρχῆς.
 δεῖ θέσθαι τί ὄνομα, καὶ τί ῥῆμα. ἐπεὶ ταῦτά τε, καὶ ὁ ἐξ
 αὐτῇ συγκείμενος λόγος τριχῶς θεωρεῖται, ἢ ἐν τῇ ψυχῇ,
 κατὰ τὰ ἀπλά νοήματα, καὶ τὸ ἐν δὲ διὰ θετον καλούμενον λό-
 γον, ἢ ἐν αὐτῷ πᾶσι ἐκφώνησθαι, ἢ ἐν τῷ γράφεισθαι. λέγομεν
 γὰρ καὶ τῶν γεγραμμένων τὸ μὲν, εἶναι ὄνομα. τὸ δὲ, ῥῆμα.
 τὸν δὲ, λόγον. ἐπεὶ τοίνυν τριχῶς ὁ πᾶσι ἐλέγομεν, θεωρεῖ-
 ται τὰ ὀνόματα, καὶ τὰ ῥήματα, ἀφ' ἧν δεῖν θέσθαι, ἢ ἐν τῷ
 νοεῖσθαι, ἢ ἐν τῷ λέγεσθαι, ἢ ἐν τῷ γράφεισθαι, διὰ τοῦτο οὐ
 τῶς εἵπε. τὰ ἐν τῇ φωνῇ σύμβολα εἶναι τῶν ἐν τῇ ψυ-
 χῇ νοημάτων, ὥς παθιμάτων αὐτῆς εἶναι φησι, διὰ τὴν

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ἡρημονίῳ κατ' ἀρχὰς αἰτίαν· καὶ τὰ γραφόμενα, τῶν
ἐν τῇ φωνῇ σύμβολα εἶναι πάλιν· ἢ οὖν τούτου χάριν οὐ
τω προήγαγε τὸν λόγον, τὰ ἐν τῇ φωνῇ εἰπὼν, ἢ μάλλον τὸ
ἐνδείξασθαι, ὡς ἄλλο ἐστὶ φωνὴ εἰπὼν, καὶ ἄλλο ὄνομα, ἢ ῥή-
μα, καὶ ὥς τὸ σύμβολον εἶναι, καὶ ὅλως τὸ θέσει, οὐ τῇ φωνῇ
ἀπλῶς προσήκει, ἀλλ' ὄνοματι, καὶ ῥήματι· φύσει γὰρ ἡμῖν
ὑπερέχει τὸ φωνεῖν, καθάπερ τὸ ὁρᾶν, καὶ τὸ ἀκούειν. τὰ μὲν
τοὶ ὀνόματα, καὶ τὰ ῥήματα, ἐκ τῆς ἡμετέρας ὑπονοίας ἐ-
χει τὴν γένεσιν, ὅλη κεχρημένον τῇ φωνῇ· καθάπερ γὰρ ἡ
θύρα, λέγεται μὲν εἶναι ξύλον· καὶ τὸ νόμισμα, χαλκός, ἢ
χρυσός, οὕτω δὲ λέγονται, ὡς ἐκ τούτων ἔχοντα τὴν γένε-
σιν, φυσικῶν ὄντων πραγμάτων, αὐτὰ κατὰ οὗτ' ὑπὸ τὴν
τάς τοῖς ὑποκειμένοις χαρακτῆρας, καὶ τὰ ῥήματα, τὸ
εἶναι ἔχοντα· ὅταν γὰρ τὰ ξύλα τοίῳ, ἢ τοίῳ σωτηρίῃ,
τότε λέγομεν γεγενῆσθαι θύραν, ἢ θρόνον· ἄλλως δὲ, οὐ· καὶ
ὅταν ὁ χρυσὸς τοιοῦτο δέξηται τύπους, τότε γίνεται νόμι-
σμά· τὸν αὐτὸν καὶ ἐνταῦθα τρόπον, οὐχ ἀπλῶς φωναί καὶ
τὰ ὀνόματα, καὶ τὰ ῥήματα, ἀλλὰ τοῖσδε μορφωθῆσαι, καὶ
διὰ πλάθεισθαι ὑπὸ τῆς λεκτικῆς φαινομένης, καὶ σύμβο-
λα λόγι δῆσαι τῇ ἐν τῇ ψυχῇ διανομιμάτων· ἰδοὶ δὲ ἄν-
θρωπος ὁ λέγομεν ἐν ἀρχῇ, ὅτι φύσει μὲν, αἰφωναί· τὰ δὲ
ὀνόματα, καὶ τὰ ῥήματα, κατὰ σωθῆναι, ὑπὸ τῇ ἐκ γενε-
τῆς κωφῶν· ὁρῶνται γὰρ οὗτοι φωνῆς μὲν ἐν ἀνθρώποις πι-
νὰς ἀφίεντες, οὐ μὲν ὀνόμασιν, ἢ καὶ ῥήμασι κεχρημένοι·
ταῦτα οὖν περιστάς, εἰκότως ἔπειτα τὰ ἐν τῇ φωνῇ, ὅταν
τὸν ἐστὶ τῶ τὰ ὀνόματα, καὶ τὰ ῥήματα φωναί ὄντα οὐχ ἀ-
πλῶς, ἀλλὰ τοῖσδε ἔχουσιν, καὶ μορφωθῆσαι, καθ' ὅσον
εἰς ἰσημερικῆς τῇ νομιμάτων, θέσει ἔστι, καὶ διὰ τοῦτο
σύμβολα ἄν' λέγοντο τῇ ἐν τῇ ψυχῇ παθυμάτων·
ἀλλὰ τὸ ἐφεξῆς τί ποτε βούλεται, τὸ μὴ ἡρῆσθαι τὰ σοῖο
χῆα

Εἰς τ
χρῆμα
ἀλλὰ τὸ γραφ
πρὸς τὴν
μοῖαν, τὴν ἐκ
ἀπομνημονεύ
γραμμάτων, τῇ
ἐν τῇ νομιμα
καὶ τὸ ὑπὸ τῇ
ἀπὸ τῆς
γραμμάτων
ἐκφάντως, κα
ἐν ἀπομνημον
γραμμάτων
λὺν μὲν χρ
φῶνται, ἐν
σιν· ἀλλ'
καὶ τὸν οὐ
ὑπὸ τῆς αὐ
κίτους ἀν' ἡ
χῆα ἔπειτα,
ἐκπρὸς φῆ
(μὲν) τὸ πᾶν
ἀλλὰ τὰ γρα
οὐ τὴν τῆς
ἐν τῇ νομι
τὰ γραμμά
καὶ τὰ τὰ γρα
τῇ ἐν τῇ
τῇ πᾶσι τῇ
πᾶσι τῇ
πᾶσι τῇ

χῆα σύμβολα εἶναι τῇ ἐν τῇ φωνῇ, μήτε τὰ γράμματα
 ἀλλὰ τὰ γραφόμενα· λέγεται οὖν ὅτι τριχῶς, ὅπου εἴρη
 ται, καὶ τῇ ὀνομάτων καὶ τῇ ῥημάτων, λεγομένων, τῶν νο
 μείων, τῇ ἐκφώνουμένων, τῇ γραφομένων, τίς τε, ἐκ
 φωνούμενα, σύμβολα εἶναι τίθεται τῇ νοουμένων, καὶ τὰ
 γραφόμενα, τῇ ἐκφώνουμένων, καὶ οὕτω μὲν, εἴπερ ὡς πε
 ρὶ τῇ ὀνομάτων καὶ τῇ ῥημάτων ἐκδέχεται τὸ λεγόμε
 νον· εἰ δὲ ὑπὸ πᾶσαν ἀπλῶς λέξιν ἐκτείνεσθαι τὴν θεωρίαν
 ἀξιοῖ, ῥητέον ὅτι γράμματα καὶ σοιχῆα λέγεται μὲν καὶ ὁ
 γραφόμενος ἐκαστὸν τῇ σοιχείων τύπος, λέγεται δὲ καὶ ἡ
 ἐκφώνησις, καθ' ἣν ἐκαστον φθεγγόμεθα· καὶ λέγεται μὲν
 ἐπ' ἀμφοτέρων ἐκάτερον τῇ ὀνομάτων, ἀλλὰ τὸ μὲν τοῦ
 γράμματος ὀνομα, προσηγουμένως τὸν δι' αἰξίνσεως ἀποτε
 λούμενον χαρακτῆρα σημαίνει, τὸ δὲ τοῦ σοιχείου, τὴν ἐκ
 φωνήσιν, διὰ τὸ ἔχεν σοῖχόν τινα, καὶ ταῖς φησὶν ὁ Διονύ
 σιος· ἀλλ' ἡ μὲν ἐκφώνησις, οὐκ ἂν λέγοιτο σύμβολον εἶ
 ναι τοῦ ὀνόματος, ἀλλὰ μέρος· ὁ μὲντοι χαρακτῆρ διὰ τὸ
 ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐκφώνησεως ἄλλως ὑπονοεῖσθαι, καὶ ἄλλως, ἐ
 κότως ἂν εἶναι σύμβολον λέγοιτο· διὰ τοῦτο οὖν οὔτε σοι
 χῆα εἶπεν, οὔτε γράμματα, ἐπεὶ δὴ τῶν ὀνομάτων τούτων
 ἐκάτερον φέρεται καὶ ὑπὸ τῆς ἐκφώνησεως, τὸ μὲν κυριώτε
 ρον, τὸ τοῦ σοιχείου, τὸ δὲ κοινότερον, τὸ τοῦ γράμματος.
 ἀλλὰ τὰ γραφόμενα, ἵνα φανερώτερον ἢ τὸ λεγόμενον,
 αὐτὸν τύπον τῶν σοιχείων σημαῖνον, ἔτα τ' αὐτίαν ἐξῆς ὑπὸ
 φέρει τοῦ σύμβολα εἰρηδοῦται τὰς τε φωνὰς τῶν ὀνομάτων, καὶ
 τὰ γράμματα τῶν φωνῶν, καὶ θέσθαι εἶναι ἀμφω, τὰς τε φων
 νὰς, καὶ τὰ γράμματα, τὸ δὲ ἐστὶ, τὸ μηδέτερον αὐτῶν παρὰ
 πᾶσιν εἶναι τὰ αὐτά· φησὶ γὰρ καὶ ὡς περ οὐδὲ γράμματα
 παρὰ πᾶσι τὰ αὐτὰ, ὥτως καὶ φωναὶ αἱ αὐταί· καὶ ἅμα διὰ
 τούτῃ δῆλον ἐποίησεν, ὅτι διὰ τὴν χῆαν τῶν φωνῶν, καὶ τὰ

Α' Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

γραμματα μνήμης ἡξίωσεν, ὡς προφανέστερον ἔχοντα τὸ
 θέσει, καὶ δηλοῦντα ἡμῖν, ὅπως καὶ αἱ φωναὶ κατὰ τὴν πρὸς
 αὐτὰ ὁμοιότητα λέγοντο ἀν' ἑναι σύμβολα τῇ νοημά-
 των, ὡς ταῦτα τῇ φωνῶν. τοῦτο δὲ προστίθῃσι τὸ ποῦ τ'
 νοημάτων, καὶ τῇ πραγμάτων, ὅτι τούτων ἐκάπερον φύ-
 σι, διὰ τὸ αὐτὰ εἶναι παρὰ πᾶσι. λέγει γὰρ ὁ ὢν μέντοι
 ταῦτα σημεῖα πρῶτως. ταῦτα λέγων τὰ ἐν τῇ φωνῇ, του-
 τέστι, τὰ, τε ὀνόματα καὶ τὰ ῥήματα, ὡς οὖν πρῶτως, ταῦ-
 τα σημεῖα ἐστὶ, λέγει δὲ τῇ νοημάτων. σημαίνεται γὰρ ὑπ'
 αὐτῇ καὶ τὰ πράγματα, οὐ μέντοι προσεχῶς, ἀλλὰ διὰ
 μέσων τῇ νοημάτων. τὰ μέντοι νοήματα οὐκέτι διὰ μέ-
 σων ἄλλων σημαίνεται, ἀλλὰ πρῶτως, καὶ προσεχῶς. ὡς
 τοίνυν πρῶτον συμείδον ἐστὶ τὰ ἐν τῇ φωνῇ, τουτέστι σημα-
 τικὰ, ὡς σύμβολα ὄντα, ταῦτα νοήματα ἐστὶ, παθήματα
 ὄντα τῆς ψυχῆς, καὶ ὄντα παρὰ πᾶσι τοῖς αὐτοῖς. διὸ καὶ
 φύσει. τὸ μέντοι οὖν ταῦτα ἐν τῷ ταῦτα πᾶσι παθήμα-
 τα ὄντα τῆς ψυχῆς, ὁξυτόνως ἀναγνωσέον. καὶ ὡς ταῦ-
 τὰ φησιν ὁμοιωματα. ταῦτα δὲ λέγει, τὰ παθήματα τῆς
 ψυχῆς. ὡς οὖν τὰ παθήματα τῆς ψυχῆς ὁμοιωματα ἐστὶ,
 τίνων δὲ ἐστὶν ὁμοιωματα; ἢ δηλονότι τῇ πραγμάτων,
 ταῦτα πράγματα ἐστὶ φησὶν ὄντα παρὰ πᾶσι τοῖς αὐτοῖς.
 διὸ καὶ ἐν ταῦτα τὸ ταῦτα, ἐν τῷ πράγματα ἡδὴ ταῦτα,
 ὁξυτόνως ἀναγνωσέον, καὶ οὐ προποδ. πω μένως, ὡς ποδ.
 Ἑρμῖνος, ἵνα τελεία φαίνηται τοῦ Ἀριστοτέλους ἢ διδά-
 σκαλίας, τὰ, τε γραμματα, καὶ τὰς φωνάς, ἀπὸ τοῦ μὴ
 παρὰ πᾶσιν εἶναι ταῦτα, θέσει εἶναι κατὰ σκεδὺς ἔχοντα. καὶ
 τὰ νοήματα, καὶ τὰ πράγματα, φύσει, ἀπὸ τοῦ τὰ αὐτὰ ἔ-
 ναι παρὰ πᾶσιν. ἀλλ' ἐπειδὴ ταῦτα διηρώτεα πᾶσι, πα-
 ραθετόν ἐστις τοῖς βουλομένοις ἀναγνῆναι ἑαυτῶν ὑπὸ τὴν
 τῇ ὄντων θεωρίαν, καὶ τὰς ἐξηρημασίας τούτων, ποῦ ὡς

ἡξίωσεν
 καὶ αἱ φωναὶ
 κατὰ τὴν
 ὁμοιότητα
 λέγοντο
 ἀν' ἑναι
 σύμβολα
 τῇ νοημά-
 των
 ὡς ταῦτα
 τῇ φωνῶν
 τοῦτο δὲ
 προστίθῃσι
 τὸ ποῦ τ'
 νοημάτων
 καὶ τῇ
 πραγμάτων
 ὅτι τούτων
 ἐκάπερον
 φύσει
 διὰ τὸ
 αὐτὰ εἶναι
 παρὰ πᾶσι
 λέγει γὰρ
 ὁ ὢν μέντοι
 ταῦτα
 σημεῖα
 πρῶτως
 ταῦτα
 λέγων
 τὰ ἐν τῇ
 φωνῇ
 τουτέστι
 τὰ τε
 ὀνόματα
 καὶ τὰ
 ῥήματα
 ὡς οὖν
 πρῶτως
 ταῦτα
 σημεῖα
 ἐστὶ
 λέγει δὲ
 τῇ νοημά-
 των
 σημαίνεται
 γὰρ ὑπ'
 αὐτῇ
 καὶ τὰ
 πράγματα
 οὐ μέντοι
 προσεχῶς
 ἀλλὰ διὰ
 μέσων
 τῇ νοημά-
 των
 τὰ μέντοι
 νοήματα
 οὐκέτι
 διὰ μέ-
 σων ἄλλων
 σημαίνεται
 ἀλλὰ
 πρῶτως
 καὶ
 προσεχῶς
 ὡς
 τοίνυν
 πρῶτον
 συμείδον
 ἐστὶ
 τὰ ἐν τῇ
 φωνῇ
 τουτέστι
 σημα-
 τικὰ
 ὡς
 σύμβολα
 ὄντα
 ταῦτα
 νοήματα
 ἐστὶ
 παθήματα
 ὄντα
 τῆς
 ψυχῆς
 καὶ
 ὄντα
 παρὰ
 πᾶσι
 τοῖς
 αὐτοῖς
 διὸ καὶ
 φύσει
 τὸ μέντοι
 οὖν
 ταῦτα
 ἐν τῷ
 ταῦτα
 πᾶσι
 παθήμα-
 τα
 ὄντα
 τῆς
 ψυχῆς
 ὁξυτόνως
 ἀναγνω-
 σέον
 καὶ
 ὡς
 ταῦτα
 τὰ
 φησὶν
 ὁμοιω-
 ματα
 ταῦτα
 δὲ
 λέγει
 τὰ
 παθήματα
 τῆς
 ψυχῆς
 ὡς
 οὖν
 τὰ
 παθήματα
 τῆς
 ψυχῆς
 ὁμοιω-
 ματα
 ἐστὶ
 τίνων
 δὲ
 ἐστὶν
 ὁμοιω-
 ματα
 ἢ
 δηλονότι
 τῇ
 πραγμά-
 των
 ταῦτα
 πράγματα
 ἐστὶ
 φησὶν
 ὄντα
 παρὰ
 πᾶσι
 τοῖς
 αὐτοῖς
 διὸ καὶ
 ἐν
 ταῦτα
 τὸ
 ταῦτα
 ἐν τῷ
 πράγματα
 ἡδὴ
 ταῦτα
 ὁξυτόνως
 ἀναγνω-
 σέον
 καὶ
 οὐ
 προποδ.
 πω μένως
 ὡς
 ποδ.
 Ἑρμῖνος
 ἵνα
 τελεία
 φαίνηται
 τοῦ
 Ἀριστοτέ-
 λους
 ἢ
 διδά-
 σκαλίας
 τὰ
 τε
 γραμ-
 ματα
 καὶ
 τὰς
 φωνάς
 ἀπὸ
 τοῦ
 μὴ
 παρὰ
 πᾶσιν
 εἶναι
 ταῦτα
 θέσει
 εἶναι
 κατὰ
 σκεδὺς
 ἔχοντα
 καὶ
 τὰ
 νοήματα
 καὶ
 τὰ
 πράγματα
 φύσει
 ἀπὸ
 τοῦ
 τὰ
 αὐτὰ
 ἔ-
 ναι
 παρὰ
 πᾶσιν
 ἀλλ' ἐπει-
 δὴ
 ταῦτα
 διηρώ-
 τεα
 πᾶσι
 πα-
 ραθετόν
 ἐστις
 τοῖς
 βουλο-
 μένοις
 ἀναγ-
 νῆναι
 ἑαυ-
 τῶν
 ὑπὸ
 τὴν
 τῇ
 ὄντων
 θεωρίαν
 καὶ
 τὰς
 ἐξηρη-
 μασίας
 τούτων
 ποῦ ὡς

ὁ λόγος, αἰτία, σκοπεῖν. ὅτι τριῶν ὄντων ὑπὲρ τὰς φωνὰς οὐσίαν τῇ ἀρχικῶν διακόσμων, τοῦ τε θεοῦ, καὶ τοῦ νοεροῦ, καὶ πρὸς τοῦτο ἐστὶν, τοῦ ψυχικοῦ. τὰ μὲν πράγματα θεοῦ παρὰ κατὰ φωνὰν ἀπὸ δὲ τῇ νόων, ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν νοήματα, καὶ ἀπὸ τῇ ψυχικῶν τῇ κατὰ τὸ λογικὸν χαρακτηρίζομεν, καὶ πάντες σώματος χωριστὴν οὐσίαν ἔχουσιν, ἀποτελεῖται τὰς φωνάς. νῦν ὅμως ἡμῖν ὁ λόγος, οὐ πόρῃ τῆς τυχούσης φωνῆς, ἀλλὰ πόρῃ τῆς σημαίνουσας τὰ πράγματα διὰ μέσων τῇ νοημάτων, κατὰ πνευματικῶν, καὶ ἐμολογίαν, αὐτῆς τε σημαίνεσθαι διὰ γραμμάτων διακομίσας. ταυτὸν δὲ εἶπεν, τῆς σῆμα, καὶ ἀνθρώπινης, καὶ διαλέκτου καλουμένης, ἧς οἱ ἰατροὶ κατὰ τὰ ὄργανα καλῶς διορίζοντες ἀπὸ τῆς ἀπλῶς λεγομένης φωνῆς, ἀλλὰ μὲν εἶναι τὰ τε φωνητικὰ τῇ ὀργάνων φασίν, ὡς πρὸς πνύμονα, καὶ τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν, ὧν ὁ μὲν, τῇ ὑλῇ χορηγῇ τῇ φωνῇ, ἡ δὲ, πρὸς τὸ ἴον διαμόρφωσιν αὐτῆς, τὴν κατὰ τὸ βαρὺ, καὶ ὀξύ, καὶ τὰ παραπλήσια τοῦτο, συμβάλλεται. ἀλλὰ δὲ τὰ χρήσιμα πρὸς τὴν διάλεκτον, καθάπερ γλώτταν, καὶ ὑπερώαν, καὶ χεῖλη, καὶ ὀδόντας, ἀδιαφερόντως τῇ ὀργῇ τῇ λογικῇ ψυχῇ ὑπηρετούμενα, τῇ ὡς ἀπὸ ζώον ἀπλῶς προεμένῳ βαρεῖαν, ἡ ὀξεῖαν φωνῇ, ὡς περὶ πνεῦμα ὑλῇ διαμορφοῦσιν εἰς γραμμάτων, καὶ σιλλαβῶν, καὶ ὁλῶς, διαλέκτου γένεσιν, ὑφ' ἧς καὶ τὸ ἀποφαντικὸν τῶν λόγων ἀνάγκη εἶδος, τὸ κατὰ τὴν δὲ ἡμῖν τῇ πραγματικῇ προκείμενον. τὴν δὲ καὶ ἀνθρώπων φωνῶν ὁ ποίαν εἶναι τὰς τῶν ἀλόγων ζώων φωνὰν, εἶπε ὑποζητοῖν τῇ αἰτίᾳ, οὐδὲν μὲν ζήτησι τοῖς προκείμενοις ἀναγκαῖον. δῆλον δὲ εἶπεν ὅτι προσεχῶς αὐτῇ ἀπασόμεθα τὰς σὺ αὐτοῖς ἀλόγους ψυχὰς, καθὰς τὸ εἶναι εἰλήχασιν. αὐτὰ καὶ ὅτι τῇ προσωπῶντων αἰσθήσεσιν, καὶ φαν

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

ταῖς αἰσῶν ἐπὶ ὁμοίαι, φωνεῖν τε παρὰ σκευὴν ἔχοντα
 ταῦτην τὴν δυνάμιν, κατὰ τὴν ἑαυτῶν ἑκάστη φύσιν, καὶ
 κινεῖσθαι πάσας, ὥς περὶ φύκασι κινήσεις, κατὰ τὰ ἑκάστη
 ὥστε αὐτοῖς ὑπερέχοντα παύει· τὸ μὲν τοι καὶ ταῦτα ὑπο-
 λαμβάνειν σημαίνεισθαι διὰ γραμμῶν, ὅπου ἦδη τὸ οἶον
 μὲν ὄντων γραμματικῶν πεπόνθασι πνέες, κελοῖον αὖ
 εἶναι· μιμουμένη γὰρ οἱ κωμωδοποιοὶ εἰς βατράχους, διὰ
 τὸ βρεκεκεκέξ, κοάξ, κοάξ· καὶ εἰς χοίρους, διὰ τὸ κοῖ, κοῖ·
 καὶ ἄλλα τῶν ὀρνέων, δι' ἄλλων, καὶ ἄλλων, ἐν γραμμῶν φων-
 ῶν, ὅ μιν αὐτὰς ταῦτα οἰήσαντες εἶναι, τὰς ἐκείνων φων-
 ῶν· ἐπεὶ καὶ τῆς θαλάσσης ἀπήχησιν, καὶ τῶν τροχῶν, καὶ
 πολλῶν ἄλλων ἀψύχων εἰς ψόφους, ἀνὰ ῥέουσιν εἶναι ὁμο-
 λογήσομεν, διότι καὶ τῶν ἑκάστη μιμεῖσθαι τολμῶσαν τῶν
 κωμῶδων ὁρῶμεν· ἡ δὲ τινα χρὴ καὶ ὑπὸ τῶν σοιχέων ἀνά-
 λογον ταύταις αἰτίαις θεωρεῖν, ὥς μὲν ποιητικῶν, ὅδε μὲν
 αἰτιασόμεθα, πλὴν τῆς μερικῆς ψυχῆς, ἥς ἡ ἐπίνοια δίδω-
 σιν αὐτοῖς τὴν γένεσιν· παρὰ δὲ ἡμῶν δὲ αὐτῶν οὐδὲν καλὴν
 λέγειν, τῆς φυσικῆς αὐτῶν ποιήσιν, ὅγκους, καὶ διαστήματα
 ποιεῖσθαι ἑκάστω τῶν δὲ αὐτῆς ἀποτελουμένων, καθὰ
 καὶ τὰ γράμματα τῶν φωνῶν ἐπλεόνασε· ποιεῖ δὲ τοῦ-
 των, ἐρεῖσθαι φησιν ἐν τοῖς ποιεῖ ψυχῆς, ἐν οἷς τε ἔλεγε·
 33 Τὰ δὲ δὴ, πρῶτα νοήματα τί διοίση, τοῦ μὴ φαντάσ-
 33 ματα εἶναι, ἢ οὐδὲ τὰ ἄλλα φαντάσματα, ἀλλ' ὅτι ἀνὰ
 φαντασμάτων· καὶ ἐν οἷς ἡγεῖται τὴν φαντασίαν, παύει
 κὼν νοῦν ὀνομάζειν·
 33 Ἐπὶ δ' ὡς περὶ ἐν τῇ ψυχῇ· ὅτι μὲν γένημα ἀνὰ τοῦ αἰ-
 33 ληθῆναι ἢ ψεύδεσθαι, ὅτι δὲ, ἡ δὴ ὡς ἀνάγκη τούτων ὑπάρ-
 33 χεν ἀπείρον, οὐτὼ καὶ ἐν τῇ φωνῇ· ποιεῖ γὰρ σιωπῆσιν καὶ δι-
 33 αίρεισιν ἐπὶ τὸ ψεῦδος τε καὶ τὸ ἀληθές· τὰ μὲν οὖν ὀνόμα-
 33 τα αὐτὰ καὶ τὰ ῥήματα εἰσὶν ἐν αἰσθησώσεως καὶ δια-

ρεῖσεως νοήματα· οἷον τὸ ἀνθρώπου, ἢ τὸ λουκόν, ὅταν μὴ
 προστεθῇ τι, οὐτε γὰρ ψῶδός, ἔτε ἀληθές πῶ. σημεῖον δὲ
 ἐπὶ τοῦ δέ. καὶ γὰρ ὁ τραχύλαφος σημαίνει μέν τι, οὐ πῶ ὁ
 ἀληθές τι ἢ ψῶδος, ἀλλ' μὴ, τὸ εἶναι, ἢ τὸ μὴ εἶναι προστεθῇ,
 ἢ ἀπλῶς, ἢ κατὰ χρόνον.

Τὸ χρησίμον τῶν ξηθέντων πρὸς τὴν πρόθεσιν τῆς προ-
 κημείας πραγματείας διὰ τούτων παραδίδωσιν ἡμῖν
 ὁ φιλόσοφος. λέγει γὰρ ὅτι τὸ ἀληθές καὶ τὸ ψῶδος θεωρεῖ-
 ται μὲν ἐν τοῖς νοήμασι, καὶ τοῖς ἐν τῇ φωνῇ, οὐ μέν
 τοι τοῖς ἀπλοῖς, ἀλλὰ τοῖς σωθέτοις. καὶ ἅμα τὴν αἰσ-
 λογίαν ἡμᾶς διδάσκει τῶν φωνῶν πρὸς τὰ νοήματα.
 τοῖς μὲν ἀπλοῖς νοήμασιν εἰσκέναι λέγων τὰ ὀνόματα,
 καὶ τὰ ῥήματα, καὶ ποῦ μὴδέ τινα τούτων θεωρεῖσθαι, μὴ τ' ἀ-
 λήθειαν, μὴ τε ψῶδος. τοῖς δὲ σωθέσις ἢ διαιρεσίς ὑπὸ δι-
 χομοίοις νοήμασι, τὸν ἐκ τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ῥημά-
 των, ἢ ὡς σωθέμεσιν, ἢ ὡς διαιρουμένον συμπεφο-
 ρημένον λόγον, ὃν ἐκάτερον ἀνέγκη τούτων ἄπερον ὑπάρ-
 χειν, ἢ τὸ ἀληθές, ἢ τὸ ψῶδος. καὶ ὅτι μὲν οὗ τῶν ἀ-
 πλῶν νοημάτων οὐδέν, οὐτ' ἀληθές, οὐτε ψῶδος ἐπὶ δε-
 κτικόν, ἐκ τῆς ἐπαγωγῆς φανερόν. ὁ γὰρ προχειρίζομε-
 νος ἐν αὐτῷ τὸ ποῦ Σωκράτους νόημα, οὐτε ἀληθές, οὐτε
 ψῶδος οὐδὲν εἰνόησεν, ἐὰν μὴ προστεθῇ αὐτῷ τὸ βαδίζ-
 ζειν, ἢ τὸ ἀναγινώσκειν, ἢ εἶναι. τότε γὰρ ἀν' μὲν τύχη
 τὸ πρᾶγμα οὕτως ἔχον, ὡς ἢ ἐπίνοια δοξάζει, ἀληθές εἶναι
 τὸ νόημα. εἰ δὲ τοῦ πράγματος ἄλλως ἔχοντος, τὸ ἀπικέ-
 μενον ἢ ψυχὴ δοξάζει. καὶ μὴ βαδίζοντες φέρε τοῦ Σω-
 κράτους, ἡμῶς ἐπινοούμεν αὐτὸ βαδίζοντα, ψῶδος αὐτῷ
 γὰρ, ἐμοίως δὲ τούτοις δηλονότι καὶ τὰ κατὰ τὴν φωνὴν
 ἔχει. ὁ γὰρ τὸ ὄνομα τοῦ Σωκράτους μυριάκις φέρεται
 νος, ἔστιν ἔτε ἀληθές, ἔτε ψῶδος ἔπεν, ἔτε δὲ τὸ βαδίζειν

ΕΙΣ ΥΟ

ἀποφύγει· ὁ
 δὲ καὶ με-
 τὰ ταῦτα λέ-
 γεται καὶ τῇ
 κοίτῃ αὐτοῦ
 ἐφύλακτος·
 ταῦτα δὲ καὶ
 ἐκ Παύλου
 ἐστὶν, τὸ κα-
 τὰ τὸν νόμον
 ἐφύλακτος·
 μὴ γὰρ τῇ
 ἡμέρᾳ καὶ
 τῇ οὐρανῶν
 καὶ τῇ γῆς
 λαχόντων
 οὐκ ἐστὶν
 ἡμῶν τοῖς
 τὴν περὶ
 ἡμᾶς ἀπο-
 φάσιν λα-
 βόντων· ἀλλὰ
 ἐκ τῆς κα-
 τὰ τοὺς νό-
 μους ἀποφύ-
 γει· ὁ δὲ καὶ
 μετὰ ταῦτα
 λέγει· ὁ δὲ
 καὶ μετὰ ταῦτα
 λέγει· ὁ δὲ

Εἰς τοῦ περὶ Ἑρμηνείας. 20

ἀποφασιν· ὑπὲρ ὧν πρόκειται νῦν αὐτῷ πραγματεύσασθαι· ὥς τε μάλιστα κατορθοῖ ἡ τοῦ ἀφροδισιεύως ἐξηγήσις πρὸς τοῦτο λέγουσα πίνην τὴν παραδοθεῖσαν τῇν πραγμαμάτων, καὶ τῇν νοημάτων, καὶ τῇν φωνῶν θεωρίαν· ταῦτα μὲν οὖν ταῦτα· Δεῖ δὲ ἐφιστῆναι, ὅτι μὴ πᾶσαν ἀλήθειαν ὁ φιλόσοφος ποτὶ σωθεῖσιν ἔχεν, ἢ διαίρειν ἀποφαίνει· ποῖα γὰρ αὖ εἰν σωθεῖσις, ἢ διαίρεισις ὡς τοῖς νοητοῖς παρὰ Πλάτωνα; καὶ αὐτῷ μέντοι τῷ Ἀριστοτέλει λεγόμενης ἀληθείας, τῆς κατὰ τὴν ὑπαρξιν τῇν ὄντως ἀπλουστάτων ὄντων, θεωρουμένης, ἢ τῆς κατὰ τὴν νοεραν αὐτῇν ἀντίληψιν ὑφυσταμένης, πάσης τε πρὸς τὸ ψεύδους ἀντιθέσεως ἐξηγημένης, ὑπὲρ ἧς καὶ αὐτὸς ἐν τῇ θεολογικῇ διαίλεκται πραγματείᾳ, καὶ ἐν τῇ τρίτῃ βιβλίῳ τῇν ποτὶ ψυχῆς· ἀλλὰ τὴν ἐν ταῖς λεκτικαῖς ὑφυσταμένῳ κίνησιν, ἥτις δέδηκται καὶ τῇν λεκτικῶν πάντων ποτὶ μόνον τὸν ἀποφατικὸν λόγον ὑφίσταται δυνάμεν· τούτῳ τε σωῖναι χρὴ, καὶ ὅτι τὰ ὀνόματα αὐτὰ, τουτέστι καθ' ἑαυτὰ, καὶ τὰ ῥήματα, ἐπὶ τὸν τοῖς ἀπλοῖς εἰκέναι νοήμασι, παραδείγματα τούτων παραθέσθαι βουληθεῖς, ἐπὶ γὰρ καὶ ὅσον, ὁ ἀνθρώπος, ἢ τὸ λευκόν, ὅταν μὴ προσεῖθῃ τί, ὥς μὲν ὄνομα, τὸ ἀνθρώπος λαβόν, ὥς δὲ ῥῆμα, τὸ λευκόν, καὶ τοι οὐδὲν ἢ τὸν τοῦ ἀνθρώπου ὄνομα εἶναι δοκοῦν, ὥς οὐ κατὰ τὸν εἶωθόντα λέκεται ποτὶ τῇν ῥημάτων διορισμόν, συναριθμῆσαι τὸ λευκόν τοῖς ῥήμασιν ἀξιόσης, ἀλλὰ κατὰ τὸν παρὰ φωνὴν κατηγερούμενον ὅρον ἐν προτάσει ποιῶσαν, ῥῆμα καλεῖσθαι διατεκτόμενον· ποτὶ οὐ σαφέστερον ἐροῦμεν, ἐξηγούμενοι τὸν ποτὶ τοῦ ῥήματος λόγον· εἰ δέ τις ἀποροῖ πῶς ὁ Ἀριστοτέλης ἔπε, μηδὲν μήτε τῇν ὀνομάτων, μήτε τῇν ῥημάτων, ἀληθείας ἢ ψεύδους ὑπάρχεν δικηκόν, καὶ τοι σαφέσταται τὸ τοῦ πρώτου παρὰ τοῖς γραμ-

CCC IIII

ΕΙΣ Τ

π, ποτων μη ε
 πηχαιας κ
 με ληπαις ο
 ατατην ομοι
 τη σωβειτων ε
 τη λαληται
 κωνται, π
 λην, π λην
 τει σωβειτων
 λαληται, λ
 ρισα, α τας
 οκτα, η τας
 πρως, ας τε
 λω, ρις, π
 ων απω
 δι, ο π τα
 αδυ σωβ
 ο πρ λω α
 των συνη
 σιες, η δι
 απ περα
 μη πρως π
 με πρως π
 πε, ρις π τ
 σωβεισις τ
 πω τας π
 βτην, ρις
 μα, ρις τ
 α ρις π λ
 Ονομα μ

Εἰς τὸ περὶ ἑρμηνείας. ΖΙ

τι, τούτων μὴ δέχεται, τοιαῦτα δὲ ἐπὶ τὰ σωθεῖτα + ὅιον, τὸ
 τραχέλαφος κατ' αὐτὸ, τὸ σωθεῖτα εἶναι, τοῖς ὁμολογουμέ
 νοις δεκτικοῖς οὖσι τούτων λόγοις εἰκότα, ὅλην γὰρ τὰ
 ἀπλῶς τῇ ὀνομάτων ἀληθείᾳ, ἢ τοῦδ' ὅς σημαῖνοι, μάλλον
 τῇ σωθέτων διεσώτα τῇ ἀποφαντικῶν λόγων. τῶ οὖν
 τραχέλαφος ὀνόματι σημαίνοντι τί ἐν μόνῃ τῇ ὑπονοίᾳ κή
 μνον νόημα, τὸ μὲν μὴ εἶναι προσθέμενον, ἀληθὴ ποιήσαι
 λόγον, τὸ δὲ εἶναι, τοῦδ' ἢ, πρὸ τῆς προδήκης οὐδέτερον τού
 των σημαίνοντι. Τὸ δὲ ἀπλῶς, ἢ κατὰ χρόνον, τί ποτε
 βούλεται; λέγω δὲ ὅτι τὸ μὲν ἀπλῶς, σημαίνει αὐτὸ τὸ ἄ
 ρίως, ἀπλῶς οὕτως εἶπεν, τραχέλαφος ἰὺ, ἢ τραχέλα
 φος εἶναι, ἢ τραχέλαφος ἔστι. τὸ δὲ κατὰ χρόνον, τὸ μετὰ
 προδήκης τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἰὺ, ἢ ἔστι. ὅιον, τραχέλαφος
 ἰὺ χθίς, ἢ πέρυσιν, ἢ ἔστι αὐρίον, ἢ ἐς τὸ ἐξῆς ἔτος. τὸ μὲν
 οὖν. ἀπλῶς, ἢ κατὰ χρόνον, τοῦτ' αὖ σημαίνει. προσεκτεόν
 δέ, ὅτι τὰ ὀνόματα αὐτὰ, καὶ τὰ ῥήματα εἰπὼν εἰκέναι τῶ
 αὐτῷ σωθέσει, ἢ διαρίσει νόηματι, οὐδὲν ἐπὶ ἐπιχαλῶ
 ὅπου ἰὺ ἀκόλουθον ποῖ τῇ ἐκ τῇ ὀνομάτων, καὶ τῇ ῥημά
 των συνημμένων λόγων, ὡς εἰκότων τοῖς μετὰ σωθέ
 σεως, ἢ διαρίσεως νόημασιν. οὐ μὲν οὐδὲ παντάπασι
 αὐτὸ παραλείπειν, ἀλλ' ἐνδείξατο διὰ τοῦ εἶπεν, ὅταν
 μὴ προσέβητι. τοῦτο γὰρ αὐτόθεν ἐπὶ δηλωτικόν, τοῦ ὅτι
 μετὰ προδήκης ἀλλήλων λεγόμενα, ὀνόματα τε, καὶ ῥήμα
 τα, οὐδέ τι τοῖς ἀπλοῖς εἰκότασι νόημασιν, ἀλλὰ τοῖς μετὰ
 σωθέσει τῇ ἀπλῶν, ἢ διαρίσει γιγνομένοις. ἐπεὶ
 τοίνυν τὰ ποῖ τούτων ἀνελπιῶς ἡμῖν ἐξήραται, μετὰ
 βαρύνον ἐξῆς ἰὺ τῶ θεωρίαν τοῦ τε ὀνόματος, καὶ τοῦ ῥή
 ματος, καὶ τῇ ἄλλων, ποῖ ὧν ἐκ προσιμίων ὑπέχετο ἡμᾶς
 ὁ Ἀριστοτέλης διδάξει.

Ὄνομα μὲν ἔν ἐπὶ φωνῇ σημαντική κατὰ σωθῆκιν

Ε'ΙΣΤ

[Faint handwritten text]

[illegible]

εἰσὶν ἡμεῖς τῶν τοῦ ξένου παρουσίαν. ἀλλ' οὐ κατὰ πινασμὸν
 θήκῃ πρὸς ἀλλήλους, καὶ ὁμολογίαν, προίεται τῶν τοιούτων
 τὴν φωνὴν οἱ κωλύει. ἴδοι δ' αὖ τις καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων
 τοιούτους φωνὰς, αἷς ἐν τοῖς σφοδροῖς πάθεσιν ὄντες, φθεγ-
 γόμεθα, σκλαγμὸν λέγω, καὶ καγχασμὸν, καὶ ὅπου ἐλέγο-
 μεν ὑπὲρ τῆς ἐκ γενετῆς κωφῶν, ἢ τῆς παιδῶν τῆς ἀδιαρ-
 θρώτως φθεγγομένων, πρὶν δῶκαται παρακολουθεῖν. αἷς
 εἰοικασιν αἱ τῆς ἀλόγων ζώων φωναί, ποτὲ μὲν, βορυσ-
 βώδως, ποτὲ δὲ, προσηνώς, καὶ μετὰ πνοῆς χαλκωδίασ-
 διαθέσεως ὑπὸ αὐτῶν προχόμεναι. τῆς οὖν τοιούτων φω-
 νῶν χωρίζει τὸ ὄνομα, προστεθὲν τὸ, κατὰ σιωθῆκῃ, ταυ-
 τὸν σημαῖνον τῷ θέσει. σιωθῆντε μὲν γὰρ πρὸς ἀλλήλους,
 ἔλκοντο μὲν, τοῖς δὲ τοῖς ὀνόμασι τὰ πράγματα καλεῖται.
 ἴνδοι δὲ, ἐτίροις, καὶ Αἰγυπίοις, ἄλλοις. καὶ οἱ αὐτοὶ τὰ αὐ-
 τὰ, ποτὲ μὲν, ἄλλοις, ποτὲ δὲ, ἐτίροις. καὶ ἐπὶ ταῦτα τῆς
 νοημάτων τῆς ἡμετέρων σημασιτικῆς. σκλαγμοὶ δὲ, καὶ
 καγχασμοί, καὶ αἱ τῆς παιδείων, ἢ τῆς ἀλόγων ζώων φω-
 ναί, νόημα μὲν ἔδδεν σημαίνουσι, παρὲν δὲ πινὰ τῆς ψυχῆς,
 καὶ διαθέσεις. Εἰς δύο γὰρ διχῇ τῆς ἀπλῶς φωνῆς
 διαιρουμένης, εἰς τε τὴν σημασιτικὴν, καὶ τὴν ἄσημον, καὶ
 τὴν ἐγγράμματον, καὶ ἀγράμματον, ὧν τὴν μὲν, εἰς ἀρ-
 θρον, τὴν δὲ, ἀνάρθρον καλοῦσι, διότι ἀρθροῖς εἰδὲς ζῶς δια-
 κρίνεται διωαμένοις ἀπ' ἀλλήλων εἰοικασιν αἱ συμπληρο-
 εῖσαι τὴν διάλεκτον συλλαβαί, κατ' ἐνδύχῃ ἀπ' ἀλ-
 λήλων διακεκριμέναι, καθάπερ τὰ σοιχεῖα, ὧν ἡ ποιά
 σύλληψις, ποιεῖ τὰς συλλαβὰς, ὡσαύτως τοῖς φυσικῶς
 κοῖς αὐτοῖς σοιχείοις, ὧν ἡ ποιά σύγκρασις, ἀποτελεῖ
 τῆς ἀρθρον ἕκασον. τέταρτος μὲν συμβαίνει γίνεσθαι
 κατὰ τὰς συμπλοκάς τῆς ἀπλῶν συζυγιῶν. ἐκ δὲ τού-
 των, μίαν εἶναι, ὑφ' ἧς ἀνέχονται τὰ, τε ὄνομα, καὶ τὸ ῥῆμα.

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

καὶ οἱ ἐκ τούτων συγκαίμενοι λόγοι. συμβήσεται ὅτι τὴν
 μὲν, εἶναι φωνῶν σημασιτικῶν, καὶ ἐγράμματος, ὡς τ' ἀν-
 θρώπος. τὴν δὲ, σημασιτικῶν, καὶ ἀγράμματος, ὡς τὴν κυ-
 νὸς ὑλακιῶ. τὴν δὲ, ἄσημον, καὶ ἐγράμματος, ὡς τὸ βλί-
 τυρι. τὴν δὲ, ἄσημον, καὶ ἀγράμματος, ὡς τὸν μάστιγ, καὶ
 οὐ τοῦ σημαίνει πνι χαρὶν γινόμενον συριγμόν, ἢ φωνῆς
 πνος τῇ ἀλόγων ζώων μίμησιν, ἐ τοῦ μίμησάδαι χαρὶν
 γινόμενῳ, τοῦτο ὅτι ἡ δὴ σημασιτικόν, ἀλλ' ἀτάκτως, καὶ
 ἀσκόπως. Ἐπεὶ τοίνυν τὸ ὄνομα σημασιτικὴ π, καὶ ἐγ-
 γράμματός ἐστι φωνῆ, διαφείη, τῇ μὲν ἀσήμεν, ἔπει ἐγ-
 γραμμάτων, ἢ τε μὴ, τῷ σημασιτικῇ εἶναι. τῇ δὲ σημασι-
 κῶν μὲν, ἀγράμματος, ὅ, ὅποια εἰσὶν αἱ φύσει ῥηθῆσαι,
 τῷ ἐγγράμματός εἶναι. ὅπου Ἀριστοτέλης κατὰ σωθῆκην
 εἰκότως ἐκάλισεν. ἐπεὶ ποῦ ἢ ποῦ τὰς φωνὰς σωθῆκη,
 μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων ὄργον, οὐτε ὅτι τῇ ὑπὲρ τὸν ἀνθρώ-
 πον, οὐτε τῇ ὑπὸ τὸν ἀνθρώπον, οὐδὲν πέφυκε τῇ σωθῆκην
 χρῆσθαι. τὰ μὲν ὅτι, οὐδεῖται, τὰ δὲ, ἐδύαται πρὸς ἄλ-
 ληλα σωτίθεται. μόνον οὖν ἀνθρώπων ὄργον ἢ σωθῆκη,
 καὶ ἐπεὶ οὐκ ἡδύατο πασῶν μεμνησάται τῇ φωνῶν, ἐπε-
 νόησαν τὰ γράμματα ἑκάστοι, δίδων τὰς παρ' αὐτοῖς ἀπο-
 γράφονται φωνὰς. ὡς τε τὰ κατὰ σωθῆκην, τῆς ἰδιότη-
 τος τῇ πραγματῶν σημασιτικῇ. ποῦ οὐ τοῖς φιλοσόφοις
 ὁ λόγος, τὸ ἐγγράμματος ἔπεται, καὶ ἔμπαλιν. ἔδει ὅτι
 ἄλλο τί ἐπὶ τῇ γραμμάτων ὄργον, ἢ τὸ σύμβολα εἶναι τῇ
 φωνῶν τῇ ἀνθρώπινῳ, ὡς κατὰ σωθῆκην ὅσας ἐδείκνυ-
 μεν. διὸ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῖς ἐξῆς ἀγράμματος φόβους προ-
 σαγορεύει τὰς φωνὰς τῇ ἀλόγων ζώων, ὡς οὐ κατὰ σω-
 θῆκην ὅσας ἐδείκνυμεν. ἀλλ' ἐπεὶ ταῦτα πάντα κοινὰ
 ἐπὶ τῷ ὀνόματι πρὸς τὸ ῥῆμα; καὶ εἶνο ὅτι φωνῆ σημασι-
 κῇ κατὰ σωθῆκην; προστίθεται τὸ αἰθερὶν, πρὸς διὰ

Εἰς τὸ

καὶ οἱ ἐκ τούτων συγκαίμενοι λόγοι. συμβήσεται ὅτι τὴν
 μὲν, εἶναι φωνῶν σημασιτικῶν, καὶ ἐγράμματος, ὡς τ' ἀν-
 θρώπος. τὴν δὲ, σημασιτικῶν, καὶ ἀγράμματος, ὡς τὴν κυ-
 νὸς ὑλακιῶ. τὴν δὲ, ἄσημον, καὶ ἐγράμματος, ὡς τὸ βλί-
 τυρι. τὴν δὲ, ἄσημον, καὶ ἀγράμματος, ὡς τὸν μάστιγ, καὶ
 οὐ τοῦ σημαίνει πνι χαρὶν γινόμενον συριγμόν, ἢ φωνῆς
 πμος τῇ ἀλόγων ζώων μίμησιν, ἐ τοῦ μίμησάδαι χαρὶν
 γινόμενῳ, τοῦτο ὅτι ἡ δὴ σημασιτικόν, ἀλλ' ἀτάκτως, καὶ
 ἀσκόπως. Ἐπεὶ τοίνυν τὸ ὄνομα σημασιτικὴ π, καὶ ἐγ-
 γράμματός ἐστι φωνῆ, διαφείη, τῇ μὲν ἀσήμεν, ἔπει ἐγ-
 γραμμάτων, ἢ τε μὴ, τῷ σημασιτικῇ εἶναι. τῇ δὲ σημασι-
 κῶν μὲν, ἀγράμματος, ὅ, ὅποια εἰσὶν αἱ φύσει ῥηθῆσαι,
 τῷ ἐγγράμματός εἶναι. ὅπου Ἀριστοτέλης κατὰ σωθῆκην
 εἰκότως ἐκάλισεν. ἐπεὶ ποῦ ἢ ποῦ τὰς φωνὰς σωθῆκη,
 μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων ὄργον, οὐτε ὅτι τῇ ὑπὲρ τὸν ἀνθρώ-
 πον, οὐτε τῇ ὑπὸ τὸν ἀνθρώπον, οὐδὲν πέφυκε τῇ σωθῆκην
 χρῆσθαι. τὰ μὲν ὅτι, οὐδεῖται, τὰ δὲ, ἐδύαται πρὸς ἄλ-
 ληλα σωτίθεται. μόνον οὖν ἀνθρώπων ὄργον ἢ σωθῆκη,
 καὶ ἐπεὶ οὐκ ἡδύατο πασῶν μεμνησάται τῇ φωνῶν, ἐπε-
 νόησαν τὰ γράμματα ἑκάστοι, δίδων τὰς παρ' αὐτοῖς ἀπο-
 γράφονται φωνὰς. ὡς τε τὰ κατὰ σωθῆκην, τῆς ἰδιότη-
 τος τῇ πραγματῶν σημασιτικῇ. ποῦ οὐ τοῖς φιλοσόφοις
 ὁ λόγος, τὸ ἐγγράμματος ἔπεται, καὶ ἔμπαλιν. ἔδει ὅτι
 ἄλλο τί ἐπὶ τῇ γραμμάτων ὄργον, ἢ τὸ σύμβολα εἶναι τῇ
 φωνῶν τῇ ἀνθρώπινῳ, ὡς κατὰ σωθῆκην ὅσας ἐδείκνυ-
 μεν. διὸ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῖς ἐξῆς ἀγράμματος φόβους προ-
 σαγορεύει τὰς φωνὰς τῇ ἀλόγων ζώων, ὡς οὐ κατὰ σω-
 θῆκην ὅσας ἐδείκνυμεν. ἀλλ' ἐπεὶ ταῦτα πάντα κοινὰ
 ἐπὶ τῷ ὀνόματι πρὸς τὸ ῥῆμα; καὶ εἶνο ὅτι φωνῆ σημασι-
 κῇ κατὰ σωθῆκην; προστίθεται τὸ αἰθερὶν, πρὸς διὰ

κρισιν ῥημάτων. τὸ δὲ αὐτὸ χρόνου, οὐ τοῦτο σημαίνει, τὸ
 μηδέποτε μηδέ μὴ χρόνον σημαίνειν, ἀλλὰ τὸ μὴ προση-
 μένεν χρόνον. καλῶς οὖν ὁ φιλόσοφος Πορφύριος ἐπεση-
 μίνατο, ὀνόματα μὲν τὸ σημερινόν, καὶ χθесινόν, καὶ πε-
 ρυσινόν, χρόνου δηλωτικὰ ὄντα, ἀλλ' ὡς αὐτὸθεν σημαίνον-
 τα χρόνον πᾶν, καὶ οὐχὶ προσημαίνοντα, καθάπερ τὰ ῥή-
 ματα. τούτων ὅμως ἕκαστον προσηγουμένως μὲν ἐν ῥήματι
 πᾶν, ἢ πάθος σημαίνει· κατὰ δὲ δεύτερον δὲ λόγον, καὶ τὸ χρό-
 νον, καθ' ὃν εἰσέρχεται, ἢ παύσεται συμβέβηκεν. ὥς περὶ τὸ
 ποδὶ πατῶ, πρῶτος μὲν, τίς τοιαύτη τοῦ σώματος κίνη-
 σιν δηλοῖ, δεύτερος δέ γε, τὸν νῦν χρόνον. διὸ καὶ προση-
 μαίνειν τὸν χρόνον ῥηθῆσεται τὰ ῥήματα ἐν τοῖς ποδὶ αὐ-
 τῶν λόγοις, ὡς αὐτὸ πρὸς τὸ ἕτερον π. προσηγουμένως σημαί-
 νειν, ἔχοντα καὶ τὴν τοῦ χρόνου μῆνυσιν, ὡς περὶ ἐπομένην.
 τὸ δέ γε χθесινόν, οὐ προσημαίνει τὸν χρόνον, ἀλλὰ σημαί-
 νει, ὡς αὐτῷ τούτῳ τῷ μῶρι τοῦ χρόνου, κείμενον ὄνομα,
 μάλλον δὲ πράγματι κατὰ τοῦτο τὸ μῶρι τοῦ χρόνου γε-
 γονότι. τὸν ὅμως χρόνον αὐτὸν. οἷον, τίς προσεχῶς ἡνυσμέ-
 νῳ ἡμῶν. διὰ τοῦ χθес ὑπερῤῥήματος σημαίνομεν. τοῦ
 μὲν ὅμως λόγου τὸν χρόνον αὐτὸν καθ' αὐτὸν δηλωῦντος, ἢ
 δι' αὐτοῦ τούτου τοῦ λόγου τίς προσεχῶς ἡνυσμένῳ ἡμέ-
 ραν λέγουσι. τοῦ δὲ ὑπερῤῥήματος, τίς προδήκῳ τῇ ἐν
 αὐτῷ γινομένων ἐνδρῆσιν, ἢ παύσεται, ἀπαιτοῦντος κατὰ
 τὸν νόμον τῇ ὑπερῤῥημάτων. διαφέρει δ' αὖ καὶ τὰ τοιαῦ-
 τα ὀνόματα τῶν ῥημάτων, τῷ μηδεμίαν ἐνδρῆσαι, ἢ πά-
 θος δηλωῦν, ὥς περὶ τὰ ῥήματα, καὶ τῷ μάλλον ἐκείνων ποδὶ
 γράφειν οὗ χρόνου, καθ' οὗ αἰχνέσῃς. τὸ δὲ, ἢς μη-
 δὲν μῶρις ἐπὶ σημασιπικὸν κεχωρισμένον, τῇ ἐκ πλείονων
 ὀνομάτων συμπεφορημένων φωνῶν διακρίνῃ τὸ ὄνομα,
 ὡς ὅταν εἴπω, ζῶον, λογικόν, θνητόν. τῷ ὅμως τοιούτῳ λόγῳ

Εἰς τὸ

[illegible]

- [illegible]

[illegible]

Εἰς τὸ περὶ Ἑρμηνείας. 24

κατὰ τὰ πρότερον περὶ τούτων διωρισμένα. καὶ ὑπὸ τοῦ
κάλλιππος τοίνυν, ἥπερ ἔστιν ἀπλοῦ δηλωτικὸν νοήματος
τοῦ ἀνθρώπου, ὃ καί ται τοῦτο τὸ ὄνομα, δηλονότι τὸ ἵπ-
πος, ὅταν ὡς μέρος αὐτοῦ λαμβάνηται, οὐκ ἔχει τὴν αὐ-
τῷ δυνάμιν τῶν καθ' ἑαυτὸ λεγομένων. καθ' ἑαυτὸ μὲν γὰρ
ὡς ὄνομα ῥηθὲν τὸ ἵππος, σημαίνει το τοιόνδε ζῶον. ὅταν
δὲ ὡς μέρος τοῦ κάλλιππος ληφθῇ, ἀποσπᾷται τοῖς οἷ-
κῆσιν ὁλόκλητος, νεκρὸν π κατὰ τὸ σημαίνειν γίνεται, μη-
δὲν διαφύρον τῶν παντάπασιν ἀσήμεων συλλαβῶν, αἱ μέ-
ρη αἰσίν ἀπλῶν ὀνομάτων, ὡς ὑπὸ τοῦ Πλάτων, ἢ Δίων.
πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι τὰ μὲν τῶν ἀπλῶν ὀνομάτων μέ-
ρη, οὐδὲ δόκησιν ἔχει τοῦ καθ' ἑαυτὰ σηματικὰ εἶναι.
τὰ δὲ τῶν διπλῶν, φαντασίαν μὲν πᾶσι παρέχει τοῦση-
μαίνειν, ὅπου Ἀριστοτέλης, βούλεσθαι, εἶπεν. οὐ μέντοι καὶ
κατὰ ἀλήθειαν τοῦτο ὁρᾷ ζῆσαι πέφυκε. κατὰ τοῦτον ἔν-
τον κανόνα διακρίνομεν πολλάκις ὀνόματα λόγων, διὰ τῶν
αὐτῶν ἐκφώνουμένων τοῖς ὀνόμασι συλλαβῶν, ὡς ὑπὸ τῶν
Νεάπολις, καὶ Ἡλίουπολις. ὅταν μὲν γὰρ τὸ, τε νέα, καὶ
τὸ πόλις. ἢ τὸ ἡλίον, καὶ τὸ πόλις, ὡς σηματικὰ λαμβά-
νηται, λόγος ἔστι σηματικὸς ἢ τῶν κατὰ εἰσὶς πόλεως,
ἢ τῆς ἡλίου ἰσχύος, ἐκαστέρων μὲν ἰδίαν πᾶσι δηλοῦν-
τος εἰσὶν οἱ. ὅταν δὲ μηδέτερον αὐτῶν σηματικὸν ἢ καθ'
ἑαυτὸ, κύριον ἔσται ὄνομα τῆςδε τῆς πόλεως, εἰδὲ μόνον νοή-
ματος ἐκ τῶν ὅλων σημανομένου, καὶ διὰ τοῦτο τῶν μὲν
ἔδε πῶς σημῆναι τι δυνάμεν. ταῦτα μὲν οὖν ὁ Ἀριστοτέ-
λης ἐπήγαγε, τῇ τελευταίᾳ ἀποδοθεῖσαν τῶν ὀνομάτων δια-
φορὰν ἐξηγούμενος. ἀκόλουθον δὲ ὃν ἐφεξῆς τὴν πρὸ ταύ-
της ῥηθῆσαν διαφορὰν παραθεῖναι, λέγω δὴ τὸ ἀνθυ-
χρόνου, τοῦτο μὲν παρελήθη ὡς ἀκαρτέρον ἐν τῇ τοῦ
ῥήματος διδασκαλίᾳ περὶ αὐτοῦ διελιξόμενος. ἐν οἷς

ΕΙΣ Τ

[illegible]

μένου, τὸ οὐτύχιον, καὶ οὐ πρᾶκτον. τοῦ δὲ αὐτυχοῦς, οὐκ ἐπὶ
 εἰσμέναι. καὶ οὐ τοὶ τὰ ὀνόματα λέγοντες, ἡκόσιν οὐ ταῖς
 φυσικαῖς, ἀλλὰ ταῖς ὑπὸ τῆς ζωγραφικῆς τέχνης ἀποτέ-
 λουμέναις, ἢ διάφορα μὲν ὁμοιώματα κατασκευάζει τῇ
 διαφόρων παραδειγμάτων, καὶ ἐκάστω μὲν τοῖς πονδάζει
 κατὰ δῶαμιν ἀποτυπῶναι τὸ εἶδος, καθ' ὃ καὶ πολλά-
 κες ἀπὸ τῇ ὀνομάτων ἀναλύνοντες, ὑπερχερούμεν τὰς φύ-
 σεις τῇ ὀνομάζομένων ὑπ' αὐτῶν τῇ πρᾶγμάτων θηρῶν.
 καὶ ταύτας γινώσκοντες, πηρώμεθα τὰ κείμενα τοῖς πρᾶ-
 γμασιν ὀνόματα σύμφωνα ταύταις διεικνύναι. τῇ δὲ αὖ-
 θέσει εἶναι τὰ ὀνόματα διατεταγμένων, οἱ μὲν οὐτὼ τὸ
 θέσει λέγουσιν, ὡς ἐξὸν ὁταῶν τῇ ἀνθρώπων, ἐκάστω τῇ
 πρᾶγμάτων ὀνομάζειν, ὅτω αὖ ἐβέλη ὀνόματι, καθάπερ
 Ἑρμογένους ἡγεῖται. οἱ δὲ, οὐχ οὕτως, ἀλλὰ πείθεσθαι μὲν τὰ
 ὀνόματα ὑπὸ μόνου τοῦ ὀνοματοθέτου, τοῦτον δὲ εἶναι τὸν
 ὑποσημόνα τῆς φύσεως τῇ πρᾶγμάτων, οἱ κείων τῇ ἐκάστω
 τῇ ὄντων φύσει ὑποφημίζοντα ὄνομα, ἢ τὸν ὑπηρετοῦμενον
 τῷ ὑποσημόνι, καὶ διδασκόμενον μὲν παρ' ἐκείνου τὴν οὐ-
 σίαν ἐκάστω τῇ ὄντων, ὑποτακτικόν δὲ πρεπῶδες αὐ-
 τῷ, καὶ οἱ κείων ὄνομα ὑπονοῆσαι, καὶ θέσθαι. καθ' αὐτὸ δὲ τῷ
 τῷ, θέσει εἶναι τὰ ὀνόματα, διότι οὐ φύσις, ἀλλὰ λογικῆς ἐν-
 πίνοια ψυχῆς ὑπέστησεν αὐτὰ, πρὸς τε τὴν εἰδίαν ὁρῶσα
 τοῦ πρᾶγματος φύσιν, καὶ πρὸς τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἄρρε-
 νος καὶ θήλεος, τῇ κυρίως ἐν τοῖς θνητοῖς ζώοις ὁρᾶσθαι πε-
 φυκότων. οὐ γὰρ ἀσκέπῳ ὡς ἑὺ μὲν ποταμούς, ἀρσενί-
 κως, τὰς δὲ θαλάσσας, καὶ τὰς λίμνας θηλυκῶς, οἱ τῇ ὀνο-
 μάτων δημιουργοὶ προσηγόρευσαν. ἀλλ' ἐκείνας μὲν, ὡς
 ὑποδοχὰς οὐσας τῇ ποταμῶν, διὰ τοῦ θηλυκοῦ γένους
 ὀνομάζειν δισημάσαντες, ὡς περ καὶ τὰς πηγὰς, ὡς οἶα
 μητρὸς λόγον πρὸς αὐτοὺς ἐχούσας, ἑὺ δὲ ποταμούς, ὡς

DDD

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ἐμβάλλοντες εἰς αὐτὰς, οἳ κείως ἔχην πρὸς τὴν τοῦ ἄρρε/νος ἀναλογία νομίσαντες. καὶ ὑπὸ τῇ ἄλλοι ἀπάντων αἰσάτως, ἢ τρανότερον, ἢ ἀμυδρότερον τὴν ἀναλογίαν διδόντες. κατὰ ταῦτα γὰρ τὴν ἐννοίαν, καὶ τὸν μὴ νοῦν, ἀρρεσικῶς, τὴν ὃ ψυχρῶ, θηλυκῶς λέγειν διετάξατο. τὸν μὲν, ὡς ἐλάμπειν δυνάμενον, τὴν δὲ, ὡς ἐλάμπεσθαι πεφυκῶν ὑπ' αὐτοῦ θεασάμενοι. προϊόντες δὲ οὕτως, εἰ δὲ ὑπ' αὐτῶν τῇ θεῶν τῇ τοιαύτῃ κατὰ τὰ γένη διαφορᾷ χρῆσθαι ὥκνησαν, τὸν μὲν ἥλιον ἀρρεσικῶς, τὴν δὲ σεληνίαν ἄτε παρὰ τοῦ ἡλίου τὸ φῶς δεχομένην, θηλυκῶς λέγειν ὀρίσαντες. καὶ γὰρ ἡ ἀρρεσικῶς αἰγυπίοι τὴν σεληνίαν ὀνομάζην ἐβόθασιν, ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν γῆν οἱ μαι αὐτῇ παρὰβάλλοντες, οὐχ ὑπὸ ἡλίου μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῆς φωτιζομένην. διὸ καὶ ὁ ἐν τῷ συμποσίῳ τοῦ Ἀριστοφάνους λόγος, τὸ μὲν ἄρρεν, τῷ ἡλίῳ προσέειπεν ἔφη, τὸ δὲ θῆλυ, τῇ γῇ, τῇ δὲ σεληνί, τὸ ἄρρεν ὀθήλυ. καὶ φανερὸν, ὅτι κατὰ θεοῖς μάλλον τῇ αἰγυπίων οἱ Ἕλληνες. ἐπεὶ καὶ δέχεται μὲν κατὰ πρῶτον λόγον ἡ σεληνὴ παρὰ τοῦ ἡλίου τὸ φῶς, διαπορθμύει δὲ αὐτὸ κατὰ τὴν ἀφ' ἑαυτῆς ἀνάγκησιν ὑπὸ τὴν γῆν, οὕτω δὲ, καὶ τὸν μὲν ἔρανόν, ἀρρεσικῶς, τὴν δὲ γῆν, θηλυκῶς λέγουσιν, ὡς τ' ἐκείνου δραστήριον δύναμιν ὑποδεχομένην, καὶ γυνητικῶς διὰ τοῦτο τῇ φυομένην γινομένην. διὸ καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ποτὶ ζώων γενέσεως, ἐπαινεῖ τὴν τοιαύτην κατὰ τὰ γένη τῇ ὀνομασίᾳ των τούτων διάκρισιν. παρὰ πλησίον δὲ τοῦ τοῖς, καὶ τῇ ὑποκοσμίᾳ διαφόρε οὐσας τὰς ἐσθρμείας ἰδόντες, εἰς ταῦτα ὁράσθαι πέφυκεν ὁμμασι, πῶς ἔβωθεν μὲν, εἰ λήφασιν δὲ ὁμῶς καὶ ὑπὸ τῇ ταῦτα σημαίνοντων ὀνομασίᾳ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν. εἰ δὲ τὸ αὐτὸ φαίνοιτο παρὰ τοῖς αὐτοῖς ἀρρεσικόν τε, καὶ θηλυκὸν ὀνομαζόμενον, εἰ δὲ τὰτο

Εἰς

τοῦτον τὸν λόγον, τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν νομίσαντες. καὶ ὑπὸ τῇ ἄλλοι ἀπάντων αἰσάτως, ἢ τρανότερον, ἢ ἀμυδρότερον τὴν ἀναλογίαν διδόντες. κατὰ ταῦτα γὰρ τὴν ἐννοίαν, καὶ τὸν μὴ νοῦν, ἀρρεσικῶς, τὴν ὃ ψυχρῶ, θηλυκῶς λέγειν διετάξατο. τὸν μὲν, ὡς ἐλάμπειν δυνάμενον, τὴν δὲ, ὡς ἐλάμπεσθαι πεφυκῶν ὑπ' αὐτοῦ θεασάμενοι. προϊόντες δὲ οὕτως, εἰ δὲ ὑπ' αὐτῶν τῇ θεῶν τῇ τοιαύτῃ κατὰ τὰ γένη διαφορᾷ χρῆσθαι ὥκνησαν, τὸν μὲν ἥλιον ἀρρεσικῶς, τὴν δὲ σεληνίαν ἄτε παρὰ τοῦ ἡλίου τὸ φῶς δεχομένην, θηλυκῶς λέγειν ὀρίσαντες. καὶ γὰρ ἡ ἀρρεσικῶς αἰγυπίοι τὴν σεληνίαν ὀνομάζην ἐβόθασιν, ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν γῆν οἱ μαι αὐτῇ παρὰβάλλοντες, οὐχ ὑπὸ ἡλίου μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῆς φωτιζομένην. διὸ καὶ ὁ ἐν τῷ συμποσίῳ τοῦ Ἀριστοφάνους λόγος, τὸ μὲν ἄρρεν, τῷ ἡλίῳ προσέειπεν ἔφη, τὸ δὲ θῆλυ, τῇ γῇ, τῇ δὲ σεληνί, τὸ ἄρρεν ὀθήλυ. καὶ φανερὸν, ὅτι κατὰ θεοῖς μάλλον τῇ αἰγυπίων οἱ Ἕλληνες. ἐπεὶ καὶ δέχεται μὲν κατὰ πρῶτον λόγον ἡ σεληνὴ παρὰ τοῦ ἡλίου τὸ φῶς, διαπορθμύει δὲ αὐτὸ κατὰ τὴν ἀφ' ἑαυτῆς ἀνάγκησιν ὑπὸ τὴν γῆν, οὕτω δὲ, καὶ τὸν μὲν ἔρανόν, ἀρρεσικῶς, τὴν δὲ γῆν, θηλυκῶς λέγουσιν, ὡς τ' ἐκείνου δραστήριον δύναμιν ὑποδεχομένην, καὶ γυνητικῶς διὰ τοῦτο τῇ φυομένην γινομένην. διὸ καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ποτὶ ζώων γενέσεως, ἐπαινεῖ τὴν τοιαύτην κατὰ τὰ γένη τῇ ὀνομασίᾳ των τούτων διάκρισιν. παρὰ πλησίον δὲ τοῦ τοῖς, καὶ τῇ ὑποκοσμίᾳ διαφόρε οὐσας τὰς ἐσθρμείας ἰδόντες, εἰς ταῦτα ὁράσθαι πέφυκεν ὁμμασι, πῶς ἔβωθεν μὲν, εἰ λήφασιν δὲ ὁμῶς καὶ ὑπὸ τῇ ταῦτα σημαίνοντων ὀνομασίᾳ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν. εἰ δὲ τὸ αὐτὸ φαίνοιτο παρὰ τοῖς αὐτοῖς ἀρρεσικόν τε, καὶ θηλυκὸν ὀνομαζόμενον, εἰ δὲ τὰτο

συγχινύσθαι, καὶ σαυτοῦ οὐδενὶ λόγῳ πεθεῖσθαι τὰ ὀνόματα
 φήσομεν, τὴν αὐτὴν τῆς ἀγνοίας σύγχυσιν, ὡς οὖν πα-
 λαιοὺς, καὶ σοφοὺς ἀνδράσιν μετὰ γόντες, οὕτω καὶ τὴν
 ἅπασι γνώριμον ἐτυμολογίαν ἐξορρακίσομεν, ἀλλὰ μάλ-
 λον ὁρῶμεν κατ' ἑκάστην καὶ ἄλλω τῷ πράγματι ἰδιότητος
 τῇ γενόμενον ἐκάπρον ὡς αὐτὴ παρεληφθαι, καθάπερ
 πορὶ τὴν σελήνης, ἀρσενικῶς τε, καὶ θηλυκῶς ὀνομαζομένης,
 καὶ τῇ διαφόρῳ τῷ αὐτῷ πράγματι ὀνομάτων ἐλέ-
 γομεν. ἐκ δὲ τούτων συλλογίζεσθαι ῥάδιον, καὶ τῇ εἰ-
 πέρι λεγομένων ὀνομάτων τὴν εἰσνοίαν, ἢ ὡς τὴν πρὸς ἀμ-
 φοῖν ἀγομένην, ὥς ὅταν τὸ πρῶτον λέγομεν, ἐφ' ᾧ μὴ δὲ τὸ
 διὰ μυθολογίας παρὰ δόντων ἡμῖν τὰς θεολογίας, ἐπὶ λυ-
 μισέ τις ἢ ἀρσενικῶν, ἢ θηλυκῶν διαμόρφωσιν φέρειν.
 καὶ τοῦτο εἰκότως. τῷ μὲν γὰρ ἀρσενί, τὸ θῆλυ σύσειχον.
 τὸ δὲ πάντῃ ἀπλῶς αἰπῶ, σύσειχον οὐδέν. ἀλλὰ καὶ ὅταν
 ἀρσενικῶς τὸν θεὸν ὀνομάζομεν, πρὸς τὸ σεμνότερον τῇ
 γενῶν τοῦ ὑφειμένου προσημῶντες, οὕτως αὐτὸν προσαγο-
 ρῶμεν. ἢ οὖν ὡς αὐτὸ φέρομεν τὸ οὐδέτερον καλούμε-
 νον γένος. ἢ ὡς τὸ ἐξ ἀμφοῖν, ὥς ὅταν τὸ παιδίον ἢ καὶ
 τὰ τὸ προῖον, ἐκ τοῦ κρήπτος ἕως τὸ χεῖρον, ὥς ὅταν τὸ
 σπέρμα, καὶ τὸ ὕδωρ. ἢ καὶ τὰ τὸ κοινῶς ἐπ' ἀμφοῖν, ὥς
 ὅταν τὸ ζῶον. ἢ κατ' ἄλλους τοιοῦτους τρόπους, ἵνα μὴ
 παρὰ καιρὸν ποτὶ ταῦτα διατρίβωμεν. δῆλον οὖν
 ὅτι σωτρέχει τὸ δούπερον τῇ φύσει σηματομενῶν, τῷ
 δουτέρῳ τῇ θέσει. τὰ γὰρ ὑπὸ τοῦ ὀνοματοθέτου πθέμε-
 να, ὥς μὲν οἰκίως ἔχοντα πρὸς τὰ πράγματα, οἷς κεῖν-
 ται, φύσει αὖ καλοῖντο. ὥς δὲ πεθεῖται ὑπὸ πινος, θέ-
 σι. ὁ πίνων ἐν τῷ Κρατύλλῳ Σωκράτης, διαιωτῶν
 τῷ τε Κρατύλλῳ, καὶ τῷ Ἑρμοῖ γενεῇ, διαφορομνῶσις
 ἀπὸ διαμέτρου πορὶ τοῦ φύσει εἶναι τὰ ὀνόματα,

ΕΙΣ ΥΟ

[illegible]

δὲ πρὸς οἷοιτο δεικνύει μὴ δὲ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον οἱ
 φέρονται φύσει τὰ ὀνόματα λέγεσθαι, ἀπὸ τοῦ τῆς χειρομέ-
 νης μεταθέσεως τῶν ὀνομάτων ὑποχειρῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ τὸ
 αὐτὸ πρᾶγμα, πλείοσι πολλαῖς ὀνόμασιν ὀνομάζεσθαι, τὸ
 μὲν μεταθέσιν ὁρῶμεν καὶ μάλα εἰσαγγὰς δεικνύει τὰ
 φύσει τῶν ὀνομάτων. δῆλον γὰρ ὅτι ὡς ἐπὶ πᾶσι οἰκηότι-
 ρα τοῖς πρᾶγμασιν ὀνόματα μεταβαίνοντες, κεχρήμεθα
 τῇ μεταθέσει. τὸ δὲ πλῆθος τῶν ὀνομάτων, οὐδαμῶς φη-
 σόμεν κωλύειν ἕκαστον αὐτῶν οἰκῆον εἶναι τῇ φύσει τοῦ ὀνο-
 μαζομένου. καθάπερ γὰρ εἰκόνασ' εἰδέχεται πλείονας
 εἶναι τοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, ὕλης μὲν οὐσας διαφορὰς, χαλ-
 κῆς ἢ τύχει, καὶ ξυλίνης, ἢ λιθίνης, πάσας ὅς ἔχουσας τὴν
 πρὸς αὐτὸν ὁμοιότητα· τὸν αὐτὸν καὶ εἰ ταῦθα τρόπον, εἰ-
 δὲν κωλύει τίς αὐτῶν φύσιν δι' ἄλλων καὶ ἄλλων ὀνομάζε-
 σθαι συλλαβῶν, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οὐσίας κατ' ἄλλου καὶ
 ἄλλου εἰννοίαν ἐκ πασῶν σημαυνομένης, ὡς περὶ τὸ ἀνθρώ-
 πος ὄνομα, καὶ τὸ μόρφ, καὶ τὸ βροτός, σημαίνει ταυτὸν.
 ἄλλὰ τὸ μὲν, καθ' ὃ ἀνθρώπῳ ὅπως· τὸ δὲ, καθ' ὃ μορ-
 φὴν ἔχει φανῶν, τὸ δὲ, κατὰ τὸ εἰς γένεσιν τῆς ψυχῆς πῶ-
 σιν, καὶ τὸν εἰς τὸν μόλυσμόν. ἢ καὶ ὡς πρὸς τὸ σῶμα
 τὸν· ἀνθρώπος μὲν, κατὰ τὸ διαρθρωτὶ τῶν ὀπτα, ἢ ἀν-
 ἔχον ὅτι ὥπαε, μόρφ δὲ, ὡς μεμνησμένη χρώματος τῇ
 ὀπί, βροτός δὲ, ὡς μορτός, καὶ μοιρητός. διὸ καὶ τὸ,
 Εἰδέμαμεν ἄς εἰα μορτοί· φησιν ὁ κυρίως. ἢ δὲ
 ταῦτα ὁρθῶς λέγεται, δῆλον ὡς οὐκ ἀποδεχόμεθα τὸν δια-
 λεκτικὸν Διόδωρον, πᾶσαν οἰόμενον φανῶν σημαίνει
 κινῶ εἶναι, καὶ πρὸς πῖπν τούτου καλέσασθαι τῶν αὐτοῦ
 πᾶσι οἰκῶν τῶ συλλογιστικῷ σωδείσμῳ, ἀλλὰ μὴ καὶ ἄλ-
 λων ἄλλω σωδείσμῳ. ποίαν γὰρ ἔξουσιν αἱ τοιαῦται φῶ-
 νήσημασίαν, φύσειως πινός, ἢ προσώπου, καθάπερ τὰ

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ὀνόματα· ἢ ἐνδοξίασ' ἢ πάθος, καθάπερ τὰ ῥήματα,
χαλεπὸν καὶ πλάσαι. ἐπεὶ δὲ ἔπειροι τὸ θέσει τῇ ὀνο-
μάτων ἐξορίζεν ὑποχειροῦσιν, ὥς περ ὁ πατράδης δούς Α' /
ρησε τοῖς θυγατέρι μιν, καὶ τὰς ἀρχὰς παραφύοντες, εἰ αἱ
τὰ ὀνόματα ἡμῶν λεγόμενα, ἢ ὠφελούσιν ἐναργῶς αὐτοῖς
νομαζόμενοι, ἢ βλάπτουσι· καίτοι τῆς σωθῆκης, ἀνθρώ-
πων μὲν ἠκότως πρὸς ἀνθρώπους λεγόμενης, ἀνθρώπων
δὲ πρὸς θεοὺς οὐδὲ μέχρις ὑπονοίας ὑφίσταται διακειμένη·
ῥητέον καὶ πρὸς τοῦτους, ὅτι λογικοὺς ἡμᾶς, καὶ αὐτοκινή-
τους ὑποσχόμενοι οἱ θεοί, πολλῶν πρᾶξεων κυρίως ἠκότως
κατέστησαν. ὁρῶντες τε πάντα τὰ ἡμετέρα ἀτρεπές θρα,
καὶ τὰς θέσεις τὰς ἡμετέρας παραδεχόμενοι, πρὸς ταῦ-
τας ἡμῖν ὡς αὐτοκινήτοις, τὸ κατ' ἀξίαν ἀφορίζουσι. μάλι-
λον δὲ ἡμεῖς, διὰ τῇ ὑπὸ ταῖς θέσεσι τοιῶνδε φαιτασιᾶν
ὀρέξεών τε, καὶ ἐγκλίσεων, τοιῶνδε ζωῆς τύπον ἐν ἑαυτοῖς
παρὰ σκιδύοντες, κατὰ τοῦτον ἀπολαύμεν τῆς προσ-
κούςης ἡμῖν τῇ θεῶν προνοίας. ὥς περ τὰ σώματα ἐρώ-
μεν, ἐπὶ δὲ μὲν ἐκ πυρῶ θῶσι, κοῦφά τε, καὶ ἀνώφορα
κατὰ φύσιν γινόμενα· μεταβάλλοντα δὲ πάλιν ὑπὸ τὸ
μεωδέσθον τε, καὶ ἐμβριθεσθόν, ἐμπαλιν κάτω φορόμε-
να κατὰ τὴν τῶν αὐτοῖς ὑπάρχουσαν ῥοπὴν· καὶ τοῦ βα-
σιλέως ἡλίου πρὸς τὴν μεσημβρίαν τὸ ὑπὲρ γῆν ἅπαν ἡ-
μισφαίριον καταλάμποντες, οἱ μὲν γὰρ ἐγρηγόρες, καὶ
τὰ ὄμματα κατὰ φύσιν ἔχοντες, ἀπολαύουσι τ' ἀπὸ τῆς
φωτὸς ἀγαθῶν· οἱ δὲ, κεκθύδοντες, ἢ μύοντες, ἄλλως ἐγ-
καλυψάμενοι τὰς ὄψεις, οὐ τυγχάνουσι παρὰ τὴν ἑαυ-
τῶν αἰσάν, ἀλλ' οὐ φθόνῳ πνίτου, τὸ φῶς ἀφθόνως ἀπα-
σι χορηγῶντος θεοῦ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὑπὸ πλέον ἐμ-
κώμεν, τὴν συμφωνίαν τῇ φιλοσόφῳ ὑπὸ διέξει βου-
λέμενοι, καὶ τὸ θεώρημα ζητεῖν παρὰ τοῖς πελαγοῖς

ἡρώδης, οὐ παντὰ πασιν ἀδινδύνητον παραδραμεῖν δοκεῖ
 μάσκα πτε. Ἐξῆς δὲ τούτοις, ὑποσκεπόμεθα τὸν συλλο-
 γισμὸν, ὃν ὁ ἀφροδισιδὺς ἐξηγητὴς ἐκτίθειται, κατασκευά-
 ζην δοκοῦναι μόνως εἶναι φύσει τὰ ὀνόματα, καὶ τὰ ῥή-
 ματα. τὰ γὰρ ὀνόματά φησι, καὶ τὰ ῥήματα, φωναί. αἱ
 δὲ φωναί, φύσει τὰ ἄρᾳ ὀνόματα, καὶ τὰ ῥήματα, φύσει.
 Πρὸς ταῦτα τοίνυν ῥητόν, ὅτι τὰ ὀνόματα, καὶ τὰ ῥήμα-
 τα, οὐχ ἀπλῶς ἀν' λέγειντο εἶναι φωναί, ἀλλὰ κατὰ τὴν
 ὕλιν. ὥς πορ' ἐν ἡ τις ἐλεγε, ἡ θύρα, ξύλον, τὸ ξύλον, φύσει ὡς
 ὄργανον, ἡ θύρα ἄρᾳ φύσει ὡς ὄργανον, μελοῖος ἀν' ἦν. λέγειται
 γὰρ ἡ θύρα ξύλον κατὰ τὴν ὕλιν, ἐκ ἀνάγκης δὲ τὸ ὕλην χρῶ-
 μενον φυσικῇ, καὶ αὐτὸ φύσει εἶναι, διότι πάντα τὰ τεχνη-
 τὰ, τὴν ὑπόστασιν ἐκ τῆς ἡμετέρας ὑπονοίας ἔχοντα, ποῦ
 τὴν φυσικὴν ὕλιν ὑφίσταται, τὸν αὐτὴν ἀνταῖθα τρόπον
 ῥητόν, ὅτι φύσει ὡς μελὸν δᾶρον, ἡ φωνή. φύσει γὰρ ἴσμεν
 φωνητικοί. τὰ δὲ ὀνόματα, καὶ τὰ ῥήματα, λέγειντο ἄρᾳ
 εἶναι φωναί, οὐχ ἀπλῶς, ἀλλὰ τοιῶσδε μορφωθεῖσαι, καὶ
 διαπλαθεῖσαι ὑπὸ τῆς λεκτικῆς καλουμένης φαντα-
 σίας, τοιῶσδε, καὶ τοιῶσδε τὰ φωνητικὰ κινήσεως ὄργαν-
 να, καθά πορ' τὸ ξύλον ὑπὸ τοῦ τέκτονος πρὸς τὴν τῆς θύ-
 ρας κινήσειν. ὥς πορ' οὖν τὸ ξύλον πρὶν εἰδοποιηθῆ οὐκ ἀν-
 τὴς ὀνομάσει θύραν, οὕτως οὐδὲ τὰς μὴ τοιῶσδε, ἡ τοιῶσι
 δε μορφωθεῖσας φωνάς, ὀνόματα, ἡ ῥήματα. ὥς τε καὶ
 τὰ τὸ εἶδος αὐτὰ λέγεσθαι εἶναι τοιαῦτα, καὶ ἐξ ἐπι-
 νοίας ἡμετέρας μεμνόμενα, καὶ ὄντα διὰ τοῦτο βέση.
 ταῦτα μετ' οὖν πρὸς τὸν συλλογισμὸν. ὁ δὲ κ' Ἀριστο-
 τέλης ὅτι κατὰ σωθῆναι τὸ ὄνομα ὑπομιμνήσκει, ἀπὸ τῆς
 σωανναφάνεσθαι τῇ πρώτῃ γενέσει, καὶ ἐσθαι τῶν ὀνομάτων,
 τὸ σύμβολον αὐτὸ διδύς εἶναι τοῦ ὀνομαζομένου, καὶ ἔχ' ὁμοί-
 ωμα φυσικόν, ἀλλ' εἴ πορ' ἄρᾳ, τὸ ὄλον τῆτο κατὰ τέχνην

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ὁμοίωμα· διὸ καὶ εἰς ὑπερβολὴν τοῦ ὀνόματος τὸ γένος,
ἐπειδὴ τὴν φωνὴν ὕλης πρὸς αὐτὸ λόγον ἔχεν ἀποφανό-
μεθα, τὸ σύμβολον ἀποδιδόσκον, ὥς εἶναι αὐτοῦ τὸν ὄν-
τως ὀρισμὸν, σύμβολον ἐκ φωνῆς σημαστικῆς κατὰ σω-
θῆκην, ἀνὰ χρόνον, ἢς μηδὲν μέρος εἰς σημαστικὸν κεχώ-
ρισμένον ὑπάρξειεν πινός, ἢ προσώπου δηλωτικόν. τῷ μὲν
γένους αὐτοῦ νῦν παραδοθέντες, τῶν δὲ πρότερον, νῦν δὲ
ῥιζμοῦ τάξιν ῥηθέντων, ὥς εἴνοιαν ἡμᾶς ἀγόντων τῷ ὀνό-
ματος, ἀπὸ τε τῆς ὕλης αὐτοῦ, καὶ τοῦ προσεχοῦς εἰδούς,
ὥς εἰς θεῶν δηλῶσαι βουλόμενος, αὐταρκτὴν ἡγεῖται
πρὸς τὸ παραθεῖναι αὐτοῦ τὴν εἴνοιαν, τὸ εἰπεῖν ὅτι εἰς
ξύλον τοιῶσδε ἐχηματισμένον, καίτοι διωκτὸν ὃν ἀκρι-
βολογούμενον λέγειν, ὅτι εἰς σκῆυος πρὸς τὸδε χηρῆσιμον,
ἐκ ξύλου τοιῶσδε ἐχηματισμένον· ἔσται δὲ τοῦτο τὸ αὐτὸ
δηλονότι καὶ τοῦ ῥήματος, καὶ τοῦ λόγου γένος, κατὰ τὴν
σημαστικὴν αὐτοῖς διῶκμιν· πρὸς ἀλλήλα γὰρ λέγει-
ται τό, τε σημαίνον, καὶ τὸ σημαίνόμενον· ὥς τε σύμβολα
ἐκόντως τὰ κατὰ σωθῆκην σημαίνοντα τὴν σηματομένην·
κατὰ δὲ τὴν λέξιν, καὶ τὸ πλήθος τῶν συμπληρουσῶν αὐτὴν
συλλαβῶν, ὑπὸ τὸ ποσὸν ἑκάστων αὐτῶν ἀποδιδόσκον· εἰ δὲ
τὸ ὄνομα, καὶ σύμβολον καὶ ὁμοίωμα πηχνητὸν ἀξιούμεν
καλεῖν, οὐ θαυμάσιον· ἔσται γὰρ τὸ μὲν ἀσκόπως πέν, μό-
νως σύμβολον· τὸ δὲ κατὰ λόγον, ὥς μὲν διῶκμενον
ἐξ ἁλλῶν καὶ ἁλλῶν συζητῆται συλλαβῶν, εἰσὶν ὅς τῶν συμ-
βολοῖς, ὥς δὲ τῇ φύσει τοῦ ὀνομαζομένου προσήκον, ὁμοίω-
μα, καὶ οὐ σύμβολον· ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὥς περὶ πορίσμα-
τα λιπείον ἐκ τῶν εἰρημένων, σωσάδοντα τοῖς ἐν κρη-
τύλλω ποδὶ τοῦ ὀνόματος ὑπὸ τοῦ Σωκράτους παραδιδό-
μενοις· καὶ γὰρ ἐκείνος τὸ ὄνομα, μίμημα φησὶν εἶναι τῆς
ἐκάστου ῥοίας, διὰ φωνῆς εἰσάρετον, ταυτὸν δὲ εἰπεῖν ἐκ

σοιχείων, καὶ συλλαβῶν κατεσκευασμένων, ὥς περ τὰ ῥήματα, τὰ ἐπ' αὐτοὺς ὄντων, τὸν ἐπὶ τῇ ὑπαρχόντων ταύτης οὐσίᾳ, μιμήματα εἶναι. λόγον δὲ, τὸν ἐξ ἀμφοῖν, τοῦ τε ὀνόματος, καὶ τοῦ ῥήματος συγκείμενον, ὡς καὶ αὐτὸς διὰ τε τούτων, καὶ τῇ ἐν τῷ σοφιστῇ ῥησέων πρὸ τοῦ Ἀριστοτέλους μόνον τοῦ λόγου κυρίως μέρη, τὸ ὄνομα, καὶ τὸ ῥήμα εἶναι τίθεμενος. τὴν δὲ χρεῖαν τοῦ κατὰ σωθῆκην, ὁ φιλόσοφος ὠδῆκνυς, ἐπεὶ σημάνουσι τι φησὶ καὶ οἱ ἀγράμματοι ψόφοι. τούτων αἱ ἀκρόβροι φωναὶ. τῷ γὰρ ψόφῳ φωνῶν, ὡς μέν τις φωνῆς, ἀντὶ τοῦ εἶδους ἐχρήσατο. οἱ οὖν, θηρίων, ὧν οὐδὲν ἐστὶν ὄνομα. ὡς αὖ ἐλεγειν. ἐπεὶ δὲ ἴχα πῆς προσθήκης ταύτης, οὐδὲν μᾶλλον τὸ ὄνομα ἐδηλοῦμεν, ἢ τὰς φύσει προσφερομένους φωνάς, τὰς ἀγράμματος οἶον, τὰς τῇ ἀλόγων ζώων, ἀθηρία ἐκάλεισεν, ὥς περ καὶ Πλάτων, ὡς σύσειχον μᾶλλον ἔχοντα τὸ ἀγρίον, διὰ τὸ ἄλογον, καὶ ὡς οὐ πεφυκότα πολιτῶν εἶναι, ἀλλ' ἐπὶ κτηνὸν δειχόμενα τὸ ἡμέρον, ἐν ὅσοις αὐτῇ καὶ δοκεῖ ποτὲ τοῦτο ὑπάρχεν τιθασυνομένοις. τὸ δὲ ὧν οὐδὲν ἐστὶν ὄνομα, ἢ ἀντὶ τοῦ οὐδεὶς εἴρηται. ὧν ψόφων, οὐδεὶς ἐστὶν ὄνομα, ἢ κατ' ἐλπίσιν τοῦ φθέγματος, ὧν τυρίων, οὐδὲν φθέγμα ἐστὶν ὄνομα. οὐ γὰρ δὴ πού λέγοι αὐτὸ μὴ εἶναι ὄνομα, τῇ φωνῇ τῇ ἀλόγων ζώων. λέγεται γὰρ ἢ μὲν τις ὑλακή, ἢ δὲ χρεμετισμός, ἢ μνηυμός. ταῦτα ἐξηγησάμενος, πόδε μὲν τὰ λοιπῶν, οὐδὲν προστίθῃσι. τοῦ τε φωνῆ, καὶ τοῦ σημαντικῆς, ὡς προφανῶν λίαν ὄντων. προσηρρίζεται ὁ τὸν πόδε τοῦ ἀόριστου ὀνόματος λόγον, καὶ φησὶ.

Τὸ δ' οὐκ ἀνθρώπος, ἐκ ὀνόματος λέγω. οὐ μὲν γὰρ καὶ ταῦτα ὀνομασθέντι καλεῖν αὐτό. οὐτε γὰρ λόγος, οὐτε ἀπὸ φασίς ἐστιν. ἀλλ' ἐστὶν ὄνομα ἀόριστον, ὅτι ὁμοίως ἐφ' ὅτ' οὐνοῦ ὑπάρχει καὶ ὄντος καὶ μὴ ὄντος.

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

Τούτο δὲ νῦν ἐκίνητε τὸ θεῖον, διότι ἰδὼρα μὲν καὶ
ταῖς τοιαύταις φωναῖς παραλαμβάνομεν ὡς πολλάκις ἐν
ταῖς ἀποφάνσεσιν, ὡς ὅταν ἡπώμεν. ἔκ ἀνθρώπου ποδὶ
πατεῖ. ἔδενός γε ὀνόματος ἡξιώμεν ὑπὸ τῆς παλαι-
τέρων. διδάσκει τοίνυν καὶ τίσι τῆς ὀνομασμεῖων φω-
νῶν ὑποπιδουθεῖν αἱ αὐταὶ εἶναι, μὴ οὔσαι κατ' ἀλήθειαν αἱ
αὐταί, καὶ πῶς δίκαιον αὐτὰς ὀνομάζειν. ἐπὶ οὖν μά-
λιστα ἂν τις ὑποπιδουθεῖν αὐτὰς εἶναι ὀνόματα, διὰ τε τὸ
παραπλησίως τοῖς ὄντως ὀνόμασι, τὴν τῆς ὑποκειμένης
χώραν καταλαμβάνειν ἐν ταῖς προτάσεσιν, καὶ διὰ τὸ ἐ-
φαρμόζειν αὐταῖς τὸν ἀποδεδομένον τοῦ ὀνόματος λόγον,
τὰ τε γὰρ ἄλλα προφανῶς αὐταῖς ὑπάρχει, καὶ οὐδ' αὖ τοῦ
τῶν τὴν μέρησι μακρὰ ἐπὶ καθ' ἑαυτὰ, τὸ, τε οὐκ, καὶ τὸ
ἀνθρώπου, ὅταν ὡς εἶδος τοῦ οὐκ ἀνθρώπου ὄντα μέρη λαμ-
βάνονται, οὐ μὲν ὁ ἄριστος τέλης ἀξιοῖ αὐτὰς ἀπλῶς ὀνό-
ματα καλεῖν, διότι τὸ μὲν ὄνομα, μίᾳς ἐπὶ φύσεως σημα-
τικόν, τῆς τοῦ ὀνομαζομένου, τῆς δὲ τοιοῦτων ἐκείνη, φω-
νῶν, ἐν μὲν ἀναρτῇ τὸ σημαίνον ὑπὸ τοῦ ὀνόματος,
τοῦ δὲ ἵχα τῆς ἀνήσεως λεγόμενον, πάντα δὲ τὰ ἄλλα,
τὰ παρ' ἐκείνου εἰσφέρει, καὶ ὄντα, καὶ μὴ ὄντα. τὸ γὰρ ἔκ
ἀνθρώπου, ἐπ' ἀνθρώπου μὲν οὐ λέγεται μόνου, λέγεται δὲ
καὶ αὖ ἵππου, καὶ κωῶς, καὶ τραχηλάφου, καὶ ἵπποκρη-
ταύρου, καὶ πάντων ἀπλῶς ὄντων τὴν, καὶ μὴ ὄντων. διὰ
ταῦτα τὸ ὅλον τοῦτο, ἄριστος ὀνόματα κελεύει αὐτὰς προσ-
γερούεσθαι. ὀνόματα μὲν, διότι ὅπου ἐν ταῖς ἐξῆς ἐνθίσ-
ται ποδὶ αὐτῆς, ἐν πῶς σημαίνει καὶ ταῦτα. ὅτιον τὸ ποδὶ τὸ
ἄριστον ἅπαν ἄς εἰ. ὅτιον, τὸ οὐκ ἀνθρώπου. τὸ ποδὶ τὸ
ἀνθρώπου ἅπαν, ὡς ἐκ κατ' αὐτὸ τοῦτο, καὶ ὅ πάντα κα-
λὸν πῆχει, τὸ μὴ εἶναι ὅπου ἀνθρώπου. ἄριστος δὲ, διότι τὸ
ὑπ' αὐτῇ σημαίνον, οὐχ ὑπαρξείν τινα πράγματος ση

μοίῃ, ὅτι τοῖς ὀνόμασιν ἔθος, ἀλλ' ἀνυπαρξίαν, οὐσί τε
 ὁμοίως, καὶ μὴ οὖσιν ἐφαρμόζουσιν. ἐπεὶ δὲ ὑπέλαβον
 αὖτις ἢ ἀποφάσεις εἶναι τὰς τοιαύτας φωνάς, διὰ τὴν τῶ
 ἀρνητικῷ μορίου προσηκίαν, ἢ ὅλως λόγους, διότι σωθεῖσιν
 πῶς ἐμφάνουσι, διὰ τοῦτο ὑποσημαίνεται, ὡς ἔδει πρὸν τῶ
 των διασατὸν αὐτὰς ὀνομάζην, ἔτε ἀποφασιν, ἔτε ἀπλῶς
 λόγον. ἀποφάσεις μὲν οὐκ εἰσὶ, διότι πᾶσα ἀπόφασις
 τοῦ ἀρνητικῷ μορίῳ ἀφαιρεθέντος, γίνεται κατὰ φασιν, ἐπὶ
 πῶς τοῦτο πλεονάζει κατὰ φάσεως. αἱ δὲ τοιαύται φων
 αὶ, τοῦ ἀρνητικῷ μορίου ἀφαιρεθέντος, ὀνόματα ποιού
 σιν, ἀλλ' ἔκατὰ φάσεως. ἀλλὰ μὲν ἔδει ἀπλῶς λόγοι. ἔτε
 ὅτι οὐκ οὐτε προσάξεως, ἔτε κλήσεως. ἔτε ἐρωτήσεως. ἔτε
 ἀποφάσεως ὅλως. ἐπεὶ πᾶσα ἀπόφασις, ἢ ἀληθείας, ἢ
 ψεύδους ἐστὶ σημεῖον. τούτων δὲ ἔδει πρὸν ὑπὸ τῶ τοιού
 των σημαίνεται φωνῶν. ἐπεὶ οὐκ ἔτε τούτων ἔδει πρὸν κα
 λῆν αὐτὰς διασατὸν, λόγον, ἢ ἀποφασιν, ἔτε ἄλλο τι ἔχον
 μὲν ἐν τῇ σωθεῖσιν κείμενον ὄνομα ταῖς τοιαύταις φωναῖς,
 ὡς πρὸ ταῖς μὲν τοιαῖς δε, τὸ τοῦ ὀνόματος. ταῖς δὲ τοιαῖς
 δε, τὸ τῶ ῥήματος. καὶ ταῖς δε, τὸ τῆ κατὰ φάσεως. καὶ ἄλλαις,
 ἄλλο, καλέσω μὲν ἡμῖς αὐτὰς φησιν ἄριστα ὀνόματα, διὰ
 τοῦ, ἀλλ' ἐστὶ ὄνομα ἀρίστον. δηλονότι αὐτὸς ἐστὶν ὁ τὸ ὄνο
 μα τοῦτο ἐμείνος ταῖς τοιαύταις φωναῖς.

Τὸ δὲ φίλωνος ἢ φίλωνι, καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἔκ ὀνόματα,
 ἀλλὰ πῶς ὀνόματος. λόγος δὲ ἐπὶ αὐτοῦ, τὰ μὲν ἄλλα, κα
 τὰ τὰ αὐτὰ, ὅτι δὲ μετὰ τοῦ ἐστὶν, ἢ ἦν, ἢ ἔσται, ἔκ ἀληθείας ἢ
 ψεύδους. τὸ ὄνομα αἰεὶ ὅιον, φίλωνός ἐστιν ἢ οὐκ ἐστὶν, ἔδει
 γὰρ πᾶσι, οὐτε ἀληθείας, οὐτε ψεύδους.

Περὶ τῆς κατὰ οὐθεῖαν γινόμενης τῆς ὀνομάτων προφο
 ρῆς, ἔωθε παρὰ τοῖς παλαιοῖς ζητεῖσθαι, πότερον πᾶσι
 αὐτὴν προσήκει καλεῖν, ἢ ἔδαμῶς. ἀλλὰ ταύτην μὲν ὄνομα

Εἰς τὸ περὶ Ἑρμηνείας. 31

λόγος καὶ ὑπὸ τῶν λοιπῶν τοῦ λόγου μερῶν. ὥς τε καὶ τοὶ κα-
λούμενα θέματα τῶν ῥημάτων, κατ' οὐθεῖαν ἐροῦμεν προ-
κεῖται πᾶσι καὶ τῶν ἄλλων τῶν λεγομένων πρὸς τῶν τοῦ
λόγου μερῶν ἕκαστον, ὡς αὐτῶς. διὰ ταῦτα μὲν οὖν τὴν
πρὸς παθητικῶν πρὸς τούτων διάταξιν προσημειώσω. Ἐν δὲ
τούτοις ὁ Ἀριστοτέλης διακρίνει τοῦ ὀνόματος τὰς πᾶσι
σεις, καὶ ταῦτα οὐχ ὁμοίως τὸν ἀποδεδομένον τοῦ ὀνόμα-
τος ὀρισμὸν ὑποδέχομεν, τῶ τὸ μὲν ὄνομα, μετὰ τοῦ ἔ-
στιν, ἢ ὡς, ἢ ἔστι, ἀληθεύειν, ἢ ψευδεῖσθαι, τὰς δὲ πᾶσι σεις, μη-
κέτι. ὁ μὲν γὰρ ἑπὶ φίλων ἔστιν, ἢ φίλων ὡς, ἢ φίλων
ἔστι, ἢ ἀληθὲς ἔστιν, ἢ ψευδὲς. ὁ δὲ φίλωνός ἐστιν ἑπὶ ὧν
ἢ ἔστι, ἢ ἔστι, ἢ φίλωνι ἔστιν, οὐδὲν οὔτε ἀληθὲς, οὔτε ψευδὲς
ἔστι, διότι δέονται πρὸς τὴν πρὸς τὸ ἀπαρτίσαι δι-
ακρίσειν οἱ τοιοῦτοι λόγοι. καὶ οὐ μὴ προσεθῇ τὸ ὧς, ἢ οὐ-
τος, ἢ ἀγρὸς. οἷον, φίλωνός ἐστιν ὧς οὗτος. ἢ φίλωνός ἐστι
φίλως οὗτος. ἢ φίλωνι ἔστιν ἀγρὸς οὗτος, οὐδὲν οὔτε ἀλη-
θὲς, οὔτε ψευδὲς ἀποτέλειται. ἄλλο μὲν γάρ τι τοῦ λόγου
ἔσθι. οἷον τὸ κλητικόν, ἐν δὲ χεῖται δηλοῦν καὶ διὰ μίαν
μόνην τοῦ ὀνόματος πᾶσι σεις, τῆς δὲ αὐτοῦ τοῦτο κλητικῆς
ὀνομαζομένης, οὐδεὶς γὰρ ῥηματὸς πρὸς τὸ σημεῖναι δευτέ-
ρης. οἷον, ὡς μάκαρ ἀτρέϊδης, μοιρηγνὲς, ὁλβιόδαιμον.
διὸ καὶ τὴν φωνὴν ἐν τούτῳ διακρίνομεν. καὶ τὴν κα-
λούμενον. ἢ μή τι κωλύει, πρὸς ἑαυτοὺς ὑπερέφομεν, καὶ
πρὸς τὸ πρὸς τῆς κλήσεως τὴν χρείαν, κοινούμεν πρὸς
τὴν ἀπόκρισιν, ὡς τῆς κατὰ τοῦτο διακρίσεως ἀπρητισμέ-
νης. ἀπόφανσιν μὲν τοι ποιῆσαι ἢ ταύτην, ἢ ἄλλω τινὶ
πᾶσι, οὐδὲ τὸ ἐπὶ προσλαμβάνουσιν, δωατόν. πάν-
δε καλῶς ὁ φιλόσοφος ἐπεσημείωκε τὸν Περφύριον, ὅτι τὸ ἔ-
στιν, οὐκ ἀντίπαντος εἰληπῆαι ῥήματος, ἀλλ' αὐτὸ μόνον
τὸ ἀπὸ τοῦ ὄντος παρεγμένον, καὶ τὴν ὑπερέξιν σημαίνον

ΕΙΣ Τ

21) ὁμοῦ μέντοι καὶ
 22) αὐτὸ πρὸς τὸ
 23) ἀποστολὰς
 24) πρὸς ἑκάστην
 25) λαοῦ, ὡς
 26) τα, καὶ οὕτως
 27) πρὸς τὴν
 28) πρὸς τὴν
 29) ὡς κατὰ
 30) τὴν κατὰ
 31) καὶ κατὰ
 32) καὶ κατὰ
 33) καὶ κατὰ
 34) καὶ κατὰ
 35) καὶ κατὰ
 36) καὶ κατὰ
 37) καὶ κατὰ
 38) καὶ κατὰ
 39) καὶ κατὰ
 40) καὶ κατὰ
 41) καὶ κατὰ
 42) καὶ κατὰ
 43) καὶ κατὰ
 44) καὶ κατὰ
 45) καὶ κατὰ
 46) καὶ κατὰ
 47) καὶ κατὰ
 48) καὶ κατὰ
 49) καὶ κατὰ
 50) καὶ κατὰ
 51) καὶ κατὰ
 52) καὶ κατὰ
 53) καὶ κατὰ
 54) καὶ κατὰ
 55) καὶ κατὰ
 56) καὶ κατὰ
 57) καὶ κατὰ
 58) καὶ κατὰ
 59) καὶ κατὰ
 60) καὶ κατὰ
 61) καὶ κατὰ
 62) καὶ κατὰ
 63) καὶ κατὰ
 64) καὶ κατὰ
 65) καὶ κατὰ
 66) καὶ κατὰ
 67) καὶ κατὰ
 68) καὶ κατὰ
 69) καὶ κατὰ
 70) καὶ κατὰ
 71) καὶ κατὰ
 72) καὶ κατὰ
 73) καὶ κατὰ
 74) καὶ κατὰ
 75) καὶ κατὰ
 76) καὶ κατὰ
 77) καὶ κατὰ
 78) καὶ κατὰ
 79) καὶ κατὰ
 80) καὶ κατὰ
 81) καὶ κατὰ
 82) καὶ κατὰ
 83) καὶ κατὰ
 84) καὶ κατὰ
 85) καὶ κατὰ
 86) καὶ κατὰ
 87) καὶ κατὰ
 88) καὶ κατὰ
 89) καὶ κατὰ
 90) καὶ κατὰ
 91) καὶ κατὰ
 92) καὶ κατὰ
 93) καὶ κατὰ
 94) καὶ κατὰ
 95) καὶ κατὰ
 96) καὶ κατὰ
 97) καὶ κατὰ
 98) καὶ κατὰ
 99) καὶ κατὰ
 100) καὶ κατὰ

ὁρισμένην ἀπόφανσιν, τὴν, Πλάτων Δίωνα φιλεῖ. ἀν
 δὲ τὸ τῆς πῶσιως κατηγορούμενον ἢ, τὸ δὲ ὄνομα ἐπὶ
 ρα σωταχθῆναι πλαγίᾳ πῶσι πρὸς τὸ ποιῆσαι ἀπόφαν
 σιν, ἔλαπτον, ἢ παρξοσύμβαμα λέγεται, ὡς ἔχει τὸ, μέ
 λη. ὄιον, Σωκράτης Ἀλκιβιάδους μέλη. ταῦτα δὲ ποῖν
 τα, καλοῦσι ῥήματα. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ τῶν σωτικῶν
 πορὶ τούτων παράδοσις. ἡμῶς δὲ, συγκεφαλαίουμενοι
 τὰ πορὶ τῶν ὀνόματος ῥηθέντα τῷ Ἀριστοτέλει λέγομεν, ὡς ἔ
 σται τὸ κατὰ τὴν παρὰδοσιν κυρίως ὄνομα, φωνῇ σημα
 ντικῇ κατὰ σωθῆκῃ, ἀνδρὸν χρόνῳ, ἢ μὴ μὲν μέρος σημα
 ντικὸν κεχωρισμένον, ὁρισμένον τὴν σημαίνουσα, καὶ μετὰ τοῦ
 ἔστιν, ἢ ἦν, ἢ ἔσται, ἀληθεύουσα, ἢ ψευδομένη. Ἀλλὰ διὰ τί
 να αὐτὴν οὐκ ἐξ ἀρχῆς ὁ Ἀριστοτέλης τῶν ἀποδεδωκε
 τοῦ ὀνόματος τὸν ὁρισμόν, ὡς τε μὴδὲν ἐνοχλῆν τὸν λόγον,
 μήτε τὰ ἄοριστα ὀνόματα, μήτε τὰς πῶσις; Φαμὲν δὲ,
 ὅτι πολλὰ ἔστι παρ' αὐτῷ τοῦ ὀνόματος σημαίνουσα. καὶ
 ὅτι πᾶσαν φωνὴν κατὰ σωθῆκῃ σημαντικῇ ὁ τουοῦ
 τῶν ὄντων, τῆς τοῦ ὀνόματος ἀξιοῖ προσηγορίαν. ὡς πορ
 καὶ ὁ ἐν τῷ σοφιστῇ σοφὸς, τὸ ἀπλῶς ὄνομα διαιρῶν εἰς
 τὸ ἰδίως λεγόμενον ὄνομα, καὶ ῥῆμα, καθ' ὃ σημαίνου
 νον, λέγουσιν καὶ τὰ ῥήματα πάντα ὀνόματα. δηλοῖ
 δὲ αὐτὸς ἐν τοῖς ἐξῆς λέγων, Αὐτὰ μὲν οὖν καθ' ἑαυτὰ
 λεγόμενα τὰ ῥήματα, ὀνόματά ἐστι, καὶ σημαίνει τί. ὡς
 ἀνὰ διὰ τὴν σημαντικὴν δυνάμιν ἀξιώσας αὐτὰ καλεῖν ὀ
 νόματα. ἐπὶ καὶ ἔστιν ὅτι τῶν ἐνδεχῶν, ἢ τῶν παθῶν τ' ὑπ'
 αὐτῶν σημανομένων, ὡς πορ ὀνόματα, καὶ πᾶσαν φωνὴν
 ὑποκείμενον ἐν πρῶτῃ ποιῶσαν, ὄνομα παρ' αὐτῶν λεγο
 μένῃ δῖρήσης, ὡς ἐν τῷ τρίτῳ τοῦ βιβλίου κεφαλαίῳ
 δηλώσει, λέγων, Μετατιθέμενα δὲ τὰ ὀνόματα, καὶ τὰ
 ῥήματα, ταυτὸν σημαίνει. ὡς τε κατὰ τοῦτο τὸ σημαίνον

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

μνον, τὸ μὲν καλὸς, καὶ τὸ δίκαιος, καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὐ
 μετέξῃ θεωρούμενα, ἐπὶ τινῶν ὑποκειμένων τῶν μετὰ
 χόντων, καὶ ὧν πέφυκε κατηγορηθῆναι, ῥήματα λέγεσθαι,
 καὶ οὐκ ὀνόματα. τὸ δὲ βαδίζειν, καὶ τὸ φιλοσοφῆν, ἔμπε-
 λιν ὀνόματα, καὶ οὐ ῥήματα, διότι ὑποκειμένους ποιούσιν
 ὅρως ἐν ταῖς προτάσεσι ταῖς λεγούσαις, τὸ βαδίζειν, κινῆ-
 σθαι ἐστίν. τὸ φιλοσοφῆν ὠφελιμὸν ἐστίν. διὸ καὶ σωτῆρας
 αὐτοῖς τὸ ἀρθεῖν, ὅτε ὀνομάτων νῦν χῶραν ἐκ πληροῦ-
 σι. λέγεται δὲ καὶ ἄλλως ὄνομα κατὰ τὸν ἐξ ἀρχῆς ἀπο-
 δοθέντα τοῦ ὀνόματος ὀρισμὸν, πᾶσα φωνὴ σημαστική
 κατὰ σωθῆναι, ἀνδρὶ χρόνου, ἢς μὴδὲν μέρος σημαστικόν
 κεχωρισμένον. καθ' ὃ καὶ τὸ καλὸς, καὶ τὸ δίκαιος, καὶ τὸ
 οὐκ ἀνθρώπος, καὶ τὸ φίλωνος, καὶ φίλωνι, ὀνόματα ἀν' εἰ-
 ρην καὶ πρὸς ταῦτοις, ὄνομα λέγεται πᾶσα φωνή, τὸν ἀπο-
 δοθέντα τοῦ ὀνόματος ὀρισμὸν δεχομένη, καὶ ὀρισμένον
 τὰ σημαίνουσα. καθ' ὃ σημαίνόμενον, τὰς μὲν πῶσθες, οὐ
 δὲν κωλύει λέγειν ὀνόματα. τὰ δὲ ἀόριστα λεγόμενα, οὐκ ἐ-
 σθαι δυνάμεν ὀνόματα καλεῖν. τούτων ὅ ἡμῖν ἐννοίαν διδω-
 53 σιν, ὅποταν λέγη, πᾶσαν κατὰ φασιν, καὶ ἀπόφασιν, ἢ ἐξ
 54 ὀνόματος εἶναι καὶ ῥήματος, ἢ ἐξ ἀόριστου ὀνόματος, καὶ ῥή-
 ματος. πρὸς τὸ ἀόριστον ὄνομα μόνον διακρίνασθαι τὸ ὄνομα,
 οὐκέτι μέντοι πρὸς τὰς πῶσθες. ἐτι δὲ πρὸς αὐτῶν ἀπὸ
 εἰρημηνόμενον τοῦ ὀνόματος ἀπαντα τρόπους, ὄνομα λέγει-
 ται τὸ ἐκ τῶν προσεθέντων τῷ ἀποδοθέντι τοῦ ὀνόματος ὁ-
 ρῶ ὀρισμῶν ἀποτελεσθῆναι, ἀποκεκριμένων τῶν τε πῶ-
 σέων, καὶ τῶν ἀόριστων ὀνομάτων. περὶ ταχὺς τοίνυν τῶ
 ὀνόματος λεγόμενου, ἀπαντα ὁρθῶς ἔχον ῥημάτων, τὰ διὰ
 τούτων ὑπὸ τοῦ ἀόριστου ἔχον λεγόμενα. καὶ ὅς ὁ ἀποδο-
 δομένος τοῦ ὀνόματος ὀρισμός, ὑγιὲς ἐστὶ κατὰ τὸ τρίτον
 τῶν ἀποριθμημένων αὐτοῦ σημανόμενον, καὶ οἱ προσεθέν-
 τες.

πρὸς ὕστερον διορισμοί, τὸν ὅρισμόν οὐ διαβάλλουσιν, ἀλλὰ
 πρὸς παλαιὸν διδόντες ἡμῖν τοῦ ὀνόματος σημαίνουσιν. ὁ
 μὲν ποῦ τῇ ἀορίστων ὀνομάτων, τὸ τέταρτον. ὁ δὲ ποῦ τῇ
 πῶσιν, τὸ πέμπτον. Τῆς μὲν τοι ῥήσεως, τὸ. Λό-
 γος δὲ ἐστὶν αὐτοῦ, τὰ μὲν ἄλλα, κατὰ τὰ αὐτὰ. λέγεται
 μὲν ποῦ τοῦ προφερομένου κατὰ πρὸς πῶσιν ὀνόματος,
 ὅτι ἐξῆς τὸν ὅρισμόν, ὃν ἐκάλεσε λόγον. κατὰ μὲν τὰ ἄλ-
 λα, μηδὲν διαφέροντα τοῦ ἐξ ἀρχῆς ἀποδοθέντος ὀρι-
 σμοῦ τοῦ ὀνόματος. καὶ ὅτι τοῦτο φωνὴ σημασιτικὴ κατὰ
 σωθῆκω, ἀνδρὸν χρόνον, ἢς μηδὲν μέρος σημασιτικὸν κεχώ-
 ρισμένον. πλεονάζοντος δὲ πύτου τῇ διακρινούσῃ τὰς
 πῶσιν ἀπὸ τοῦ κυρίως ὀνόματος διαφορᾷ, τῷ τὰς μὲν
 πῶσιν, μετὰ μόνου τοῦ ἐστίν, ἢ ἡ, ἢ ἔστι λεγόμενα, μή-
 πω ποιεῖν τελείαν ἀπόφασιν. διὸ μήτε ψεύδεσθαι, μήτε
 ἀληθεύειν. τῷ δὲ ὀνόματι, καὶ μόνον ἐν τῇ ῥημάτων ἀρ-
 κείν πρὸς τὴν γένεσιν τῆς τελείας ἀποφάνσεως. εἰληπταί
 δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἀπικῆς σωθῆκας τῇ εἰς δῆμον πλείονα ἄ-
 μα ψήφισματα ἡσφερόντων. ὁ γὰρ τοι γραμματεὺς, τὸ
 μὲν πρῶτον, τῇ γεγραμμένων ψηφισμάτων ἀναγνώ-
 σκων τῷ δῆμῳ, τὸ, τι ὄνομα ἔλεγε τοῦ γεγραφότος, καὶ
 τὸν πατέρα, καὶ τὸ πρᾶγμα, καὶ τὸν δῆμον. οἷον, Δημο-
 κρίτης Δημοδρόους παιανιεὺς ψήφισμα ἡσφέρει τοῖον
 δε. τὸ μὲν τοῦ δούτερον, ἢ καὶ τρίτον, εἰ οὕτως ἔτυχεν
 ἐμφανίζων, ἐνεδέκνυτο μόνον, ὡς καὶ ἄλλο τοῦ αὐτοῦ ἀν-
 δρός ἀναγνώσεσθαι ψήφισμα, τῷ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως
 αὐτοῦ λέγειν πρὸς τὸν δῆμον. τὰ μὲν ἄλλα, κατὰ τὰ αὐ-
 τὰ. ψήφίζεται δὲ καὶ ταῦδε. διὸ καὶ ἐν τῷ Γοργία Σώκρ-
 τος τῇ αὐτῇ ταύτῃ λέξει χρησάμενος τοῖς ἐν τῷ δῆμῳ συλ-
 γραφομένοις αὐτὴν ἀνέθηκε.

Ῥῆμα δὲ ἐπὶ, τὸ προσημαῖνον χρόνον, οὐ μέρος, οὐδὲν

ΕΕΕ

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

σημαίνει χωρίς, καὶ ἔστιν αὐτῇ καθ' ἑτέρου λεγομένη ὡς
 μῆον. λέγω δ' ὅτι προσημαίνει χρόνον. ὅιον, ὑγίεια μὲν,
 ὄνομα, τὸ δὲ ὑγιαίνει, ῥῆμα. προσημαίνει γὰρ τὸ νῦν ὑπάρ
 χεν. καὶ αὐτῇ καθ' ἑτέρου λεγομένη σημαίνει ἔστιν. ὅιον,
 τῇ καθ' ὑποκειμένου, ἢ ἐν ὑποκειμένῳ ὄντων. τὸ δὲ, ὅχ
 ὑγιαίνει. καὶ τὸ, οὐ κἀμνη, οὐ ῥῆμα λέγω. προσημαίνει μὲν
 γὰρ χρόνον. καὶ αὐτὴ κατὰ πινος ὑπάρχει. τῇ δὲ διαφορᾷ
 ὄνομα οὐ κεῖται. ἀλλ' ἔστιν ἄριστον ῥῆμα. ὅτι ὁμοίως ἐφ' ὅ
 του αὐτῷ ὑπάρχει καὶ ὄντος καὶ μὴ ὄντος. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ
 ὑγιαίνει, καὶ ὑγιαίνει, οὐ ῥῆμα, ἀλλὰ πᾶσι ῥήματος. δια
 φέρει δὲ τοῦ ῥήματος, ὅτι τὸ μὲν, τὸν παρόντα προσημαί
 νει χρόνον. τὰ δὲ, τὸν περὶ ξ.

Ἡ μὲν κλησία τοῦ ὀρισμοῦ τοῦ ῥήματος ἀπόδοσιν, εἴ
 αὐτὴν παραπλησίως τῷ ἀποδοθέντι τοῦ ὀνόματος ὄρω, φωνῇ
 σημασιπικῇ κατὰ σωθῆκην, προσημαίνουσα χρόνον, ἥς μί
 ρος, οὐδὲν σημαίνει χωρίς. ἅτε δὲ σωτομίας. ὡν ἔρασις
 ὁ ἄριστος ἔλκε, ὅσα κοινὰ ἴω τῷ ῥήματι πρὸς τὸ ὄνομα ὑπὲρ
 βᾶς, ὡς ἡδὴ ῥηθέντα ἐν τῷ τοῦ ὀνόματος λόγῳ, ἀπὸ τοῦ,
 καθ' ὃ διαφέρει τὸ ῥῆμα τῷ ὀνόματι, διαφέρει ὃ τῷ προση
 μαίνειν χρόνον, ποιεῖται τὴν πόλιν αὐτοῦ διδασκαλίαν.
 ἀλλ' εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει, τί δὴ ποτε προσίθεται, τὸ οὐ
 μέρος, οὐδὲν σημαίνει χωρίς. ὅπου καὶ ἐν τῷ λόγῳ τοῦ
 ὀνόματος παρέρληπται, λεγέτω τοίνυν πρὸς ταύτην τὴν
 ἀπορίαν ἐκείνη τὸ Πορφυρίον, ὡς εἰσι λόγοι τινὲς ἐκ ῥη
 μάτων συγκείμενοι, ὡν τὰ μέρη σημασιπικά ἐστιν, αὐτὰ
 λέγω τὰ ῥήματα, ἐξ ὧν οἱ λόγοι σωτίθονται. ὅταν, ὅταν
 εἶπω τὸ βαδίζειν, κινεῖσθαι ἐπὶ. τὸ γὰρ βαδίζειν, καὶ
 τὸ κινεῖσθαι, καὶ τὸ ἐπὶ, τοῦ ὅλου λόγου μέρη ὄντα, σημασι
 πικά ἐστὶ καθ' ἑαυτὰ. ἵνα οὖν διακρίνηται ῥήματα τῇ τοι
 οῦτων λόγων, οἷς τὰ ἄλλα μέρη τοῦ ὀρισμοῦ τοῦ ῥήματος

ἐφαρμόθη, λέγω δὲ τὸ, φωνή, τὸ σημασιπλή, τὸ, κατὰ
σωθῆκιν, τὸ, προσημαίνουσα χρόνον, αὐτὴν ἀεὶ καὶ αὖτως
καὶ ἐν ταῦτα προστίθεικε τὴν διαφορὰν. ἀλλὰ πῶς ἔση
μαίνην χρόνον, ἀλλὰ προσημαίνην ἔφη τὸ ῥῆμα; ἢ διότι ση
μαίνην μὲν ἔστιν, ὥς καὶ πρότερον ἐλέγομεν, τὸ προηγου
μένως δηλωῶν, προσημαίνην δὲ, τὸ πρὸς τῷ πρώτῳ
δηλουμένῳ κατὰ δὲ πρότερον λόγον καὶ ἄλλο πῶς ἐμφανί
ναι. ταῖς δὲ ῥήματι, προηγουμένως μὲν ἐνδεχάμενος ἔχην
πῶς, ἢ πάθῃ, δηλωσάμενος βουλούμενος, φθειγόμενος. οὗ
δὲ προσόντας χρόνους πῶς ἐνδεχάμενος, ἢ τοῖς πάθεσι, καθ'
οὓς ἔσθαι λέγονται, ἢ γενέσθαι, ἢ ἔσεσθαι, μετὰ τούτων,
ὥς πορ σωματικὰ φαινόμενους ὁρώμενος. Ἐξῆς δὲ λοιπὸν
καὶ τὴν σωτῆριν, ἡ δὲ πῶς προτάσεισι κατέχη τὸ ῥῆμα,
διδάσκει ἡμᾶς ὁ Ἀριστοτέλης, λέγων. καὶ ἔστιν αἰετὶ τῷ
καθ' ἑτέρου λεγομένων σημῆον. τοῦτο δὲ ἔστιν, ὅτι τὴν τοῦ
κατηγορουμένου χώραν αἰετὶ καταλαμβάνει τὰ ῥήματα,
καὶ ἔχει τὴν τοῦ ὑποκειμένου. καὶ τοῦτο ἑκόντως. αἰετὶ ἔν
δεχάμενος, ἢ παθῶν αἰετὶ σημασιπλή, ταῦτα δὲ οὐκ ἔστιν ἀπο
λειυμένα, καὶ καθ' ἑαυτὰ ὑφ' ἑωῦτα, ἀλλ' ἐφ' ἑτέρα τ' ἀναφω
ραν ἔχοντα τὰ ἐνδεχόμενα, ἢ πάσχοντα, δηλονότι προσή
κον αὐτοῖς αἰετὶ, τὸ κατηγορεῖσθαι ἐκένων. οὕτω δὲ καὶ ὁ
Πλάτων ποτε τούτων διατάττεται λέγων ἐν τῷ σοφιστῇ.
Περὶ μὲν οὖν τοῦ πάσχει φωνῶν σημασιπλή καλεῖσθαι ὁ
νομα, φέρε δὴ κατὰ ποτε τῇ ἐκένων, καὶ τῇ γραμμάτων ἐν
λέγομεν, ποτε ὀνομάτων πάλιν ὡσαύτως ὑποσκεψόμεθα.
φαίνεται γὰρ πρὸς ταῦτα τὸ νῦν ζητούμενον, τὸ, ποῖον ἔν δὴ
ποτε τῷ ὀνομάτων ὑποκειμένον, ἢ περὶ πάντα ἀλλήλοις συ
ναρμόθη, ἢ περὶ μηδέν. ἢ περὶ τὰ μὲν, ἐθέλει, τὰ δὲ, μή.
Δηλὸν τοῦτο, ὅτι τὰ μὲν, ἐθέλει. τὰ δὲ, οὐ. τὸ τοῖον δὲ
λέγειν ἴσως, ὅτι τὰ μὲν ἐφεξῆς λεγόμενα, καὶ δηλωῶν

23 τὰ π, ξωαρμοῦται. τὰ δὲ μηδὲν σημαίνοντα, τῇ σωεχέει
 24 ἀναρμοσῇ. δίδων καὶ κἄν φανερόν, ὅτι πρὸ τοῦ Ἀριστοτέ-
 λους ἐν λόγον ἦν αἰφνιδίως τὸν ἐνός πρῶτοντος ὄντα ση-
 μαντικόν. τοῦτο γὰρ τὸ δηλωτικόν. ἐπεὶ καὶ τὰ ἀναρ-
 μώτως ἔχοντα, τοῦτο δὲ ἐπὶ τὰ ἐφεξῆς ἀλλήλοις ἑρμηνεία
 ὀνόματα χωρὶς ῥήματος, ἢ ῥήματα χωρὶς ὀνόματος, ση-
 μαίνει πάντως, ἀλλὰ πλείονα, καὶ οὐτί. πρὸ δὲ τοῦ δύ-
 μόνα εἶδη τῇ σημαντικῶν εἶναι φωνῶν, ὄνομα, καὶ ῥήμα,
 τὸ μὲν, ὑπάρξεων δηλωτικόν, τὸ δὲ, ἐνδρῶν, ἢ παθῶν,
 ἀεὶ κἄντος ὠνέμασε πρῶτος, ὅπου αὐτὸν ὑπολαβόντα σι-
 προσμολογῇ. ἐπὶ γὰρ ἡμῖν τῇ τῇ φωνῇ πρὸ τὴν οὐσίαν
 δηλωμάτων, διπλὸν γένος. τὸ μὲν, ὄνομα κληθέν. τὸ δὲ,
 ῥήμα. τὸ μὲν ὡς ταῦς πρῶτος, ῥήμα που λεγόμενον. τὸ
 δὲ ἐπὶ αὐτοῖς τοῖς ἐκείνα πρῶτος σημαίνον, τῆς φωνῆς ὡς
 περὶ ὄνομα. δίδων δὲ ἄλλος ἐπὶ οὐ μόνον ἐνδρῶν, ἢ
 παθῶν τὸ ῥήμα λέγων εἶναι δηλωτικόν, ὅπου σημαίνεται
 διὰ τῆς πρῶτος, ἀλλὰ καὶ σημαίνον αὐτὸ πρὸ τοῦ Ἀριστο-
 τέλους καλῶν τοῦ σημείου τὸ σημαντικόν παρὰ ἀμφοτέρους
 δηλωτικόν, καὶ σημαντικόν θέσει, ἀλλ' οὐ φύσει, κατὰ τὰ
 πρότερον ἐν τῇ πρὸ τοῦ ὀνόματος λόγῳ πρὸ τούτων διώ-
 ρισμῶν. καὶ τὸ αἰδὲ, οὐ μᾶλλον πρόσκειται ἐν τῷ καὶ ἐ-
 σιν αἰδὲ, τῇ καθ' ἑτέρω λεγομένων σημείον. τοῦτο γὰρ μάλι-
 στα τὴν ιδιότητα τῇ ῥημάτων ἐμφανίζει. ἐπεὶ καὶ ὀνόμα-
 τί πινε, καὶ δὲν καλύψει κατηγορεῖσθαι ποτὲ, ὡς τὸ ζῶν, τὸ ἀν-
 θρώπου, καὶ ἐκείνη, οὐτὲ τῇ μόνως, καὶ αἰδὲ κατηγορουμέ-
 νων ἐπὶ, οὐτὲ καθ' ἑαυτὰ δίχα πινός κατηγορούμενα ῥή-
 ματος. οἷον, τοῦ, ἐπὶ, ἢ ἐκ ἐπὶ, τέλειον πεφύκασιν ὁρίζε-
 σθαι λόγον. τὰ δὲ καὶ ῥήματα, τὴν οἰκίαν σώζοντα διώ-
 μιν, μόνως, καὶ αἰδὲ καθ' ἑαυτὰ κατηγορεῖσθαι συμβέβηκε.
 Ταῦτα πρὸ τοῦ ῥήματος ἐπὶ ὧν, ἐξῆς ἕκαστον τὸ παρελθόν

φθέγτων πρὸς τὴν διδασκαλίαν, ἐξηγήσθαι περὶ αὐτοῦ καὶ
 πρῶτον εἰκίτως τὸ προσημαίνεν χρόνον, ὅπου ἀναγκαίως
 παρέληπται, διῶς ὁ ἰκανῶς τοῦ ὀνόματος τὸ ῥῆμα, σὺν
 τῷ ὡς ἐδήλωσε, παραθεῖς ἀλλήλοις ὀνομάτε, καὶ ῥῆμα,
 ποῦ τὸ αὐτὸ πρῶτον εὐφρόνεια, τὴν ὑγίαν, καὶ τὸ ὑγι
 αίνε, καὶ δείξας ὅτι τὸ μὲν ὄνομα, οὐδενός ἐστι χρόνου διη
 λωτικόν, τὸ δὲ καὶ ῥῆμα, πρὸς τῇ τοιαύτῃ διαθέσει, καὶ προη
 γουμένως δηλοῖ, καὶ τὸν χρόνον ἐσημαίνει μετὰ δὲ τοῦτο,
 ὑποβάς τὸ, ὃ μέρος οὐδὲν σημαίνει χάρις, ὡς ἰκανῶς τυ
 χὸν ἐξηγήσεως ἐν τοῖς ποῦ τοῦ ὀνόματος εἰρημύοις, καὶ
 τὸ λοιπὸν μεταβαίνει, καὶ φησὶ τῇ καθ' ἑτέρον λεγομένων
 εἰρηδαι σημαίνεσθαι καὶ ἵνα τὰ ῥήματα τῇ καθ' ὑποκειμένῃ,
 ἢ καὶ ὑποκειμένῳ. τοῦτο δὲ, διότι τῇ ῥημάτων, ὡς ποῦ καὶ
 τῇ ὀνομάτων, τὰ μὲν, ὡς κατ' οὐσίαν ὑπάρχοντα τοῖς
 ὡς κατηγορεύεται, καὶ συμπληρώτικα αὐτῇ ὄντα, λέγον
 ται κατηγορεύεται. ὅπου καὶ ταῖς κατηγορίαις ἐλέγετο κα
 θ' ὑποκειμένου, τὰ δὲ, ὡς συμβεβηκότα τοῖς ὑποκειμένοις,
 ὅπου καὶ ὑποκειμένῳ προσαγορεύεται. καθάπορ γὰρ τοῦ αὐ
 θρώπου κατηγορεύεται τὸ, πεζῶν, καὶ τὸ λυκόν, ὀνόματα
 ὄντα, καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον κατηγορούμεν ἀμφοτέρω. ἀλλὰ
 τὸ μὲν πεζῶν, ὡς καθ' ὑποκειμένου τῷ ἀνθρώπου λέγομεν,
 τὸ δὲ λυκόν, ὡς καὶ ὑποκειμένῳ αὐτῷ τὸ εἶναι ἔχον, τὸν αὐ
 τὸν τρόπον, καὶ καὶ τῇ τῇ ῥημάτων ἔστι κατηγορία. ὅ
 ταν μὲν γὰρ ἔπω, τὸ βαδίζειν, κινῆσθαι κατὰ τόπον ἐ
 σιν, ἢ τὸ θερμαίνεν, ποιεῖν ἐσιν, ὡς καθ' ὑποκειμένῃ κατηγό
 ρησα, τοῦ μὲν βαδίζειν, τὸ κινῆσθαι κατὰ τόπον. τοῦ δὲ
 θερμαίνεν, τὸ ποιεῖν, ἐπεὶ ποῦ αὐτῇ ἐστὶ γενικώτερα. ὅταν
 δὲ ἔπω, Σωκράτης ποῦ πατεῖ, ἢ Πλάτων ἀναγινώσκει,
 κατὰ συμβεβηκὸς ἐν ταῦθα κατηγορεῖται τὰ κατηγορού
 μενα τῇ ὑποκειμένων. ἵνα οὖν ἀμφὶ τὰ εἶδη τῆς κατη

ΕΙ'Σ Τ

[illegible]

τάπειται, τὸ μόνον εὐθὺς τῇ ὀνομάτων προηγείσθαι, καὶ ἡ
 αὖ τὴν τῇ κατηγορουμένων ἐπέχουσι τάξιν, ὅπου ἴδιον
 ἔναι βούλεται τοῦ ῥήματος ὁ Ἀριστοτέλης, ὀνόμαται, καὶ
 οὐ ῥήματα. Ἐπὶ τῇ δὲ χρήσει καὶ ὅταν κατηγοροῦ-
 μενα γίνηται ταῦτα, καθάπορ τὸ κινεῖσθαι ἐν τῷ. τὸ πε-
 ριπατεῖν, κινεῖσθαι ἐστίν. ἢ τὸ ὠφελεῖσθαι, ἐν τῷ. τὸ φιλοσο-
 φῆν, ὠφελεῖσθαι ἐστίν. οὐδὲν διάφορον ἔχει κατὰ τὸ κατη-
 γορεῖσθαι τῇ ὁμολογουμένων ὀνομάτων, ὅιον, τοῦ ζῶον. ὃ
 δὲ ὅτι ταῦτα δίδωται δῖχα τῆς προδηκτικῆς τοῦ ἔστιν, ἢ οὐκ
 ἔστιν, ἢ λέγεται, ἢ μέλλω, ἐν τῷ λέγειν μέλλω, ἢ τινὸς τοιοῦ-
 του τέλην ἐργάσασθαι λόγον. ὅταν οὖν ὡς ὅπως ποτε ὄν-
 των τινῶν ὀνόματα ὄντα ταῦτα λάβωμεν, τότε καὶ ἀπο-
 φαίνεσθαι τι πρὸς τῇ ὑπ' αὐτῇ σημανομένην, καὶ κατη-
 γορεῖν αὐτῇ, ὅντως ῥήματα τίνα ἐγχερούμεν, καθάπορ
 εὐθὺς ποιῆν ὑπὲρ τῇ ὄντως ὀνομάτων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν,
 ἔρηται πρὸς τῇ ῥημάτων τῆς ἀπαρεμφάτου παρὰ τοῖς
 γραμμακοῖς λεγομένης ἐγκλίσεως. δίδων καὶ μόνων εὐ-
 θαμεν κυρίως σημαίνειν τὰς ἐνσχετάς, ἢ τὰ παύση, τὰ ἐν
 ὑποκειμένων τάξει παραλαμβάνομενα, ὅταν δὲ ἢ τί πε-
 ρὶ αὐτῇ λέγειν. ἢ δὲ τί ποτε καὶ κατὰ τὰς ἄλλας ἐγκλί-
 σεις ὑποκείμενα γίνονται, καθάπορ τὸ, ὑγιάνω ῥήμα ἐστίν,
 ὑποστῆσαι χρὴ ὅτι τότε οὐ πρὸς αὐτῆς τῆς σημανομένης δια-
 θέσεως ποιούμεθα τὸν λόγον, ἀλλὰ πρὸς τῆς σημαίνουσας
 αὐτὴν φωνῆς, ὡς φωνῶν αὐτὴν ὑποσκέπόμενοι, καὶ διορι-
 ζόμενοι τὸ ὑποκειμένον ὄνομα τῆ τοιαύτης φωνῆ. καὶ ὅτι
 καὶ αἱ φωναὶ τῇ ὄντων. καὶ ταῦτα ὡς πορ καὶ τὰ ἄλλα
 διακρίνοντες ἀλλήλων ὀνόμασιν αὐτάς, τὰς μὲν ἄλλοις
 λόγοις, τὰς δὲ ἄλλοις σημαίνουσι. ὅπου οὐκ ὑπὲρ ῥημάτων
 μόνον τὸ τοιοῦτον γινόμενον δέξασθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ πάσης
 φωνῆς σηματικῆς τε, καὶ ἀσήμου, λέγομεν ὅτι ὁ μὲν οὖν

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ἄσματος· τὸ, ἄρθρον· τὸ κνᾶξ, φωνὴ ἄσματος· ὁ δὲ γε Ἀρι
 στοτέλης, οὐκ αὐτὴν καθ' αὐτὴν τὴν τοῦ ῥήματος φωνὴν ἢ
 πεν ἦναι, τὴν αὖ κατηγορεῖσθαι βελομένην, ἀλλὰ τὸ ὑπ' αὐτῆς
 τῆς σημαίνουσιν, ὅπερ ἐστὶν ἢ ἐργασίας, ἢ πάθος· διὸ καὶ
 οὕτως ἔπεν, ὅτι ἐστὶν αἰετὴν καθ' ἐτέρου λεγομένων σημῶν.
 τούτων μὲν οὖν, ἄλλος· Περὶ δὲ τοῦ ἀόριστου ῥήματος, ὃ δὲ
 ἡσόμεθα πολλῶν λόγων· τὰ αὐτὰ γὰρ ἔρξμεν τοῖς πόδε τοῦ
 ἀόριστου ὀνόματος, ὅτι τὸ ὅτι παντὶ πασιν ἐκβεβηκε τῆς φύ
 σεως τῆν ῥημάτων, ὅπου σωτόμως ὑπέμνησεν ὁ Ἀριστο
 21 τέλης ἀπὸν, Προσημαίνει μὲν γὰρ χρόνον· καὶ αἰετὴ κατὰ
 πινος ὑπάρχει· καὶ ὥς μὴ διὰ τὸ ἐπὶ τινος ὠρισμένον λέγε
 σθαι, τὸ ὅλον τοῦτο, ἀόριστον ῥῆμα προσηγορεύεται· ὅταν ὁ
 λέγει· Τῇ δὲ διαφορᾷ ὄνομα οὐ κῆται· διαφορὰν καλῇ
 τὴν ἐπερώτητα τοῦ ἀόριστου ῥήματος, πρὸς τὸ ὠρισμέ
 νον· ταῦτι δὲ τῇ ἐπερώτητι μὲν φησι μὴ κῆσθαι ὄνομα, καί
 ὁ δὲ δυνάμεθα δηλῶσαι, ὥς ἐπερὶ ἐπὶ τὸ ἀόριστον ῥῆμα τὸ
 το, πόδε οὐ ὁ λόγος, πρὸς τὸ ῥῆμα, καθὰ πορ τῇ ἐπερώτητι
 τοῦ ὀνόματος πρὸς τὸ ῥῆμα, κῆμενον ἔχομεν ὄνομα τὸ
 τ' αὐτὸ, τὸ καλεῖσθαι τὸ μὲν ὄνομα, τὸ δὲ, ῥῆμα· Ἐπὶ
 οὖν οὐχ οὕτω καὶ ὑπὸ τοῦ ῥήματος, καὶ τοῦ ἀόριστου ῥήμα
 τος, ὄνομα τα δύσ' ἔχομεν κῆμενα, τὰ δηλῶσαι ἡμῖν δυ
 νάμενα, ὅτι ταῦτα διάφορά ἐστιν ἀλλήλων, ἀλλὰ τὸ μὲν
 ἔπερον αὐτῶν ἔχει τὸ ὄνομα, τὸ καλεῖσθαι ῥῆμα, τὸ δὲ ἔπε
 ρον, παρῳράται ὑπὸ τῶν τὰ ὀνόματα βεμένων, καὶ οὐδε
 μίαν ἔχει τοιαύτην φωνὴν τὴν σημαίνουσαν αὐτὸ, τῇ δια
 φορᾷ φησι μὴ κῆσθαι ὄνομα ἐν τῇ σιωπῇ, τουτέστι τῇ ἰ
 διότητι τοῦ ἀόριστου ῥήματος, ὡς ἔχει παρὰ τὸ ὠρισμένον,
 ὡς ἰδιότητα ἐχρῖν ὅτι τῶν ὀνομάτων πατήρας ἰδίως
 22 πινός ἐπωνυμίας ἀξιῶσαι· διὸ πορ αὐτὸς ὄνομα αὐτῶ π
 θέμενος, ἀξιῶσι αὐτὸ καλῶν ἀόριστον ῥῆμα· ὅτι ὁμοίως

φησὶν ἐφ' οὗτου ὡς ὑπάρχει, καὶ ὄντος, καὶ μὴ ὄντος. τὸ ὑ-
 πάρχεν αὖτις πῦ ἀληθῶς κατηγορεῖται λαμβάνων. καὶ
 τηγορεῖται μὲν ὅτι ἀληθῶς τι καὶ τοῦ μὴ ὄντος, ὡς μὴ ὑ-
 πάρχον αὐτῷ, μὴ δὲ πεφυκὸς ὑπάρχεν, ὅθεν καλύει· οἶον,
 ὅταν εἰπῶ, οἱ πποκένταυρος, οὐχ ὑγιαίνει, ἢ οὐ κάμνει· ὑ-
 πάρχεν δὲ τι τῷ μὴ ὄντι ἀδυνάτον. ὡς τούτοις διαφο-
 ρὰν ἡμῖν παραδίδωσι τῇν ῥημάτων πρὸς τὰς πῖώσεις
 αὐτῶν, καθάπερ ὡς τῇν ὀνομάτων ἐποίει, καὶ φησί, τὰ μὲν
 ὡς τοῦ σῖνέωτος χρόνου λεγόμενα, ὅποιού ποτ' αὖ ὥσι προ-
 σῶπον, ῥήματα καλεῖν, οἶον, τὸ ὑγιαίνω, καὶ τὸ ὑγιαίνεις,
 καὶ τὸ ὑγιαίνει· σῖνέωτος δὲ, τοῦ σῖν πλάττει δηλονότι· καὶ
 τὰ ὅτι τὸ ἀκαριαῖον λεγόμενον, οὔτε παῖσαι π, οὔτε φθέγ-
 ξαται δυνάτον. τὰ δὲ, τὸν περίε χρόνον προσημαίνοντα·
 καλεῖ δὲ περίε, τὸν τε παρεληλυθότα, καὶ τὸν μέλλοντα,
 ὡς τὸν σῖνέωτα περιέχοντα πῖώσεις ῥήματα, ὡς αὖ γινό-
 μενα κατὰ παραχημαπμόν τὸν ἀπὸ τῇν ῥημάτων, τῇν
 ὡς τοῦ σῖνέωτος χρόνου λεγομένων. ὥς τε κυρίως ῥήμα
 τοῦτο εἶναι, τὸ ὡς τοῦ σῖνέωτος χρόνου λεγόμενον, καὶ ὥρι-
 σμένον τί σημαῖνον. εἰ δὲ κἀνταῦθά τις ἀποροὴ διατί μὴ
 ἐξ ἀρχῆς τὰς διαφορὰς ταύτας προσετίθει τῷ λόγῳ τοῦ
 ῥήματος ὁ Ἀριστοτέλης, οὐκ ἐλλιπὴ φήσομεν ἡμεῖς, καθάπερ
 ἔρμινος τὸν ἐξ ἀρχῆς ἀποδιδόμενον λόγον, ἀλλὰ
 πλείονα εἶναι παρὰ τῷ φιλοσόφῳ καὶ τοῦ ῥήματος τὰ ση-
 μαινόμενα· καὶ ἄλλου μὲν σημαυνομένου τὸν ἐξ ἀρχῆς
 ἀποδιδόμενον εἶναι λόγον, ἄλλο δὲ τι διὰ τῇν νωὶ προπιθε-
 μένων τὸν φιλόσοφον ὑπογράφειν. τριχῶς ὅτι τὸ ῥή-
 μα παρὰ τῷ Ἀριστοτέλει λεγόμενον διρίσης· ἦτοι πᾶσαν
 φωνὴν προσημαίνουσαν χρόνον, ἥς μέρος οὐδὲν σημαίνει
 χωρὶς, ἀλλὰ καθ' ἑτέρου λεγόμενον, ὥς ποτ' ἐξ ἀρχῆς ὥρισα
 το, καθ' ὃ σημαυνομένον εἶεν αὖ ῥήματα καὶ τὰ ἀόριστα ῥή-

Εἰς τὸ

(Faint handwritten Greek text from a manuscript page)

ῥῆμα ἡκότως τὸ κατηγορούμενον κληθήσεται, ἅτε σημαί-
νον τὸ μετεχόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ κατηγορεῖται
αὐτοῦ πεφυκός, ὡς ὑποκείμενον. τούτων δὲ διορισμένων,
ὑποσκεψάμεθα τὰ ἐφεξῆς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους λεγόμενα
πρὸς τοῦ ῥήματος.

Αὐτὰ μὲν οὖν καθ' αὐτὰ λεγόμενα τὰ ῥήματα, ὀνόματα
τέ ἐστι καὶ σημαίνει τί. ἴσῃσι γὰρ ὁ λέγων τίς διακρίσκει,
καὶ ὁ ἀκούσας ἡρέμῃσιν, ἀλλ' εἴπῃν ἢ μὴ, οὐκ ὡς σημαίνει.
οὐδὲ γὰρ τὸ εἶναι ἢ μὴ εἶναι σημαίνει ἐπὶ τοῦ πράγματος·
ἔστι δὲ ἐὰν τὸ ὄν εἴπῃς αὐτὸ καθ' αὐτὸ, ψιλόν. αὐτὸ μὲν γὰρ,
οὐδὲν ἐπὶ, προσημαίνει δὲ, σωθῆσιν πῖνα, ἢ ἀνδρῶν συγ-
κεμένων, οὐκ ἐπὶ νοῆσαι.

Παραδούς γὰρ ἡμῖν διὰ τῆς προσημαίνων τὸν τοῦ ῥή-
ματος ὅρισμόν κοινότερον τε, καὶ ἰδικώτερον, βούλεται
διὰ τούτων εἰπεῖν, ὅπως ἔχουσιν τὰ ῥήματα πρὸς τὸ ση-
μαίνειν τί ἀληθές, ἢ ψεύδους. ἥδη μὲν κατ' ἀρχάς, ἐν οἷς
πρὸς τῆς πρὸς ἄλληλα σχέσεως τῶν τε πραγμάτων, καὶ τῶν
νοημάτων, καὶ τῶν φωνῶν κοινῶς διελέχθη, εἴτε πρὸς πα-
σῶν τῶν ἀπλῶν φωνῶν, ὡς εἰκότασι τοῖς ἀνδρῶν σωθῆσεως,
ἢ διαιρέσεως νοήμασι, καὶ ἔτε ἀληθείας, ἔτε ψεύδους ἢ
δυσκρίας. σαφές οὖν δὲ νῦν αὐτὸ κατασκευάσαι βουλη-
θῆς, διὰ τὸ διῆξαι τὸ μάλιστα δοκοῦν ἐν ταῖς ἀπλάει φων-
αῖς ἀληθεῖαν δέχεσθαι καὶ ψεύδους, τὸ ῥῆμα λέγω μηδέ τι-
ρον τῶν σημαινέν. τὸ μὲν γὰρ ἔπερον τοῦ λόγου μέρος τὸ
ὄνομα, δι' ἐκένων προσηρισάμενος, ἐδείκνυ, καὶ ὅτι μάλι-
στα σώθετον ἢ, ὡς τὸ κάλιππος, ἢ τὸ τραγέλαφος, σημα-
ντικόν μὲν, ὡς φύσει πνός, ἢ ἐννοίας, ἔμντοι ἀληθές, ἢ
ψεύδους, ἐὰν μὴ π αὐτῷ προσεθῇ ῥῆμα. διὰ δὲ τῶν, πρὸς
τῶν ῥήματος τὰ αὐτὰ ἡμῖν παραδιδῶς θεωρήματα, ὅτι ση-
μαντικόν μὲν ἐστὶν ἐνδεχῶν πνῶν, ἢ παθῶν, ἔμντοι ἀλη-

Α' ΜΜΩΝΙΟΥ

θῆαί ἢ ψεύδους, ἐὰν μὴ τι αὐτῷ συμπλακῇ ὄνομα, φησὶν.
 93 Αὐτὰ μὲν οὖν καθ' ἑαυτὰ λεγόμενα τὰ ῥήματα, ὀνόματα
 94 ἐστὶ, καὶ σημαίνει τί. ὀνόματα λέγων, αὐτὰ τοῦ σημαίνοντος.
 διὸ καὶ ἐπὶ λέγει σαφέστερον τοῦτο ποιεῖν, καὶ σημαίνει τί.
 ἐπὶ τοῦτο κατασκευάζων, ὅτι ἐπὶ σημαίνοντος τινῶν τὰ ῥή-
 ματα, ἐξῆς ἐπάγει τό. ἵσῃσι γὰρ ὁ λέγων τὴ διανοίαν,
 καὶ ὁ ἀκούσας ἠρέμισεν. ἢ τοῦτο λέγων, ὅτι φέρει εἰπεῖν
 τοῦ ὑγιαίνειν ῥήματος τὴν νοίαν συμπαραεκτανομένην
 τῷ μήκει τῆς προφορᾶς ἀποποραιοῦμεν, καὶ ὥς πορ σὺ μὴ
 καὶ φερόμεν μετὰ τὴ κατὰ τὴν λέξιν παραπείσεως ἵστα-
 μεν, ὅλον τὸ ῥῆμα ἐπόντες, ἢ ἀκούσαντες, ἢ ὅτι τοῦ ὁρῶ-
 τήσαντος, τί ποιεῖ τυχὸν Σωκράτης; ἀμφιβάλλουσιν,
 καὶ ὥς πορ πλατῶν ἐχόντος τὴν διανοίαν, διὰ τὸ
 πλείονα μὲν εἰπεῖν, ὡς ἐκαστον αὐτῷ δῶκεται ὑπάρχον,
 ποῦ μὴδενός δὲ αὐτῶν ἀραρότως εἰδέναι ὅτι τοιοῦτον ἐστὶ τὸ
 ὑπάρχον; ὁ ἀποκρινόμενος, καὶ εἰπὼν, ποῦ πακεῖ, ἢ δια-
 λέγεταί, τὴν διανοίαν ἔσῃσι, τοῦ ἀμφιβάλλειν ἀπαλλά-
 ξας. καὶ ὁ ἠρώτηκώς ὥς πορ πλατῶν ἐχόντος πρῶτον καὶ
 αὐτοῖς τὴν διανοίαν ἔχων, ἀκούσας τῆς διὰ τοῦ ῥήματος
 τοῦ ἀποκρίσεως, ἠρέμισεν. ὥς τε φανερῶς ἐσημνέει τὸ
 ῥῆμα ῥηθὲν, ἢ πορ ταῦτα, ῥηθέντος αὐτοῦ, γέγονε. καὶ ὁ
 μὲν, ἐποίησέ τι, τὸ ῥῆμα ἐπόν. ἔσῃσι γὰρ τὴν διανοίαν
 τοῦ ὁρῶτήσαντος. ὁ δὲ πέπονθεν ἀκούσας. ἠρέμισε γάρ.
 ὅτι μὲν οὖν σημαίνει τὰ ῥήματα, διὰ τούτων δῆλον.
 95 Α' ἢ ἐπὶ φησὶν, ἢ μὴ, οὐ πῶ δῆλον. σημαίνει δὲ αὐτὸ μόνον
 τῷ μὲν ἐπὶ, τὴν κατέφασιν, τῷ δὲ, ἢ μὴ, τὴν ἀπόφασιν. ἢ
 μάλλον, τὸ εἰ μὴ ἐπὶ, τὸ ἀληθές. τὸ δὲ ἢ μὴ, τὸ ψεύδους. ὁ
 μὲν γὰρ ὥς ἐπὶ τὰ ὄντα, καὶ ἔχει φύσεως λέγων, τὰ ἀλη-
 θῆ λέγει. ὁ δὲ ὥς οὐκ ἐπὶ, ψεύδῃ. σημαίνει μὴ οὐ φησὶ τί
 τὰ ῥήματα, πάθος, ἢ ἐσθλότητα, ἀλλὰ ἀλήθειαν ἢ ψεύδος

οὐδέ πω σημαίνει· καὶ τοῦτο συλλογιζόμενος, ἐπάγει·
 Οὐδὲ γὰρ τὸ εἶναι, ἢ μὴ εἶναι, σημαίνει ἐπὶ τοῦ πράγματος·
 εἴτε δὲ τοῦτο κατασκευάζει ἀπὸ τοῦ μάλλον, ποῦ τοῦ μὴ δέχε-
 σθαι τὰ ῥήματα τὸ ἀληθές ἢ τὸ ψεῦδος· ἢ γὰρ τὰ ἀρχοῦσι
 δέξονται, καὶ κοινότερα τῶν ῥημάτων, καὶ εἰς ἅπαντα τὰ
 ἄλλα ἀναλύεται, αὐτὸ προσεχῶς τὸ ὑπάρχειν, ἢ μὴ ὑπάρ-
 χειν σημαίνονται, καθ' ἑαυτὰ λεγόμενα, μὴ ἀληθὲς, ἢ ψεῦ-
 δεσται, πολλῶς δὲ ἴππου μάλλον τὰ ἄλλα ῥήματα οὐκ ἀν-
 δέχονται τούτων· ἀλλὰ μᾶλλον τὸ πρῶτον, καὶ τὸ δεύτε-
 ρον ἄρα· πάντων δὲ λαμβάνει τῶν ῥημάτων ἀρχοῦσι δέξε-
 ρα, καὶ κοινότερα, καὶ εἰς ἅπαντα τὰ ἄλλα ἀναλύεται, τὸ
 εἶναι, καὶ τὸ οὐκ εἶναι, ἅπτερ εἶναι καλῆς, καὶ μὴ εἶναι, ὥσαρ' ἐκεί-
 σου τῶν ῥημάτων εἰς ταῦτα μετὰ μετοχῶν ἀναλυομένων,
 καὶ θατέρου τούτων, τῶν μὲν ὀρισμένων, εἰς τὸ εἶναι, τῶν
 δ' ἀορίστων, εἰς τὸ οὐκ εἶναι· οἷον, τρέχει, τρέχων εἶναι· ὑγιαί-
 νει, ὑγιαίνων εἶναι· οὐ τρέχει, τρέχων οὐκ εἶναι· οὐχ ὑγιαί-
 νει, ὑγιαίνων οὐκ εἶναι· ἢ τοίνυν ταῦτα οὕτως ἔχοντα, μὴ δὲν
 καθ' ἑαυτὰ σημαίνει ἀληθές ἢ ψεῦδος; πῶς ἀν' ἐχὼ λόγον
 τὰ ὕστερα τούτων, καὶ τὸ ὑπάρχειν ὅλως, ἢ μὴ ὑπάρχειν, κα-
 τὰ τὴν τούτων μετουσίαν σημαίνονται, δηλοῦν τί ἀληθές
 ἢ ψεῦδος· ὅπ' δὲ τὸ εἶναι, ἢ τὸ οὐκ εἶναι, οὐδὲν καθ' ἑαυτὸ ἀ-
 ληθές ἢ ψεῦδος σημαίνει, τυχὸν μὲν καὶ αὐτόθεν δηλόν·
 ὁ γὰρ μυριάκις ἑπὶ ὧν, εἶναι, εἶναι· ἢ οὐκ εἶναι, οὐκ εἶναι, οὐδέ τε-
 ρον τούτων ἐσήμαρκε· κατασκευάζει δὲ καὶ τοῦτο τὸν
 ὁμοίον τρόπον, ἀπὸ τοῦ μάλλον λαβάν τί τοῦ εἶναι ἀρχοῦσι
 δέξονται τὸ ὄν, ἀφ' οὗ παρήχθη τὸ εἶναι, ἀφ' οὗ τὸ οὐκ ἔστι· φη-
 σὶ γὰρ ὡς οὐδὲ τὸ ὄν αὐτὸ, ὄνομα ὄν, καθ' ἑαυτὸν ἔχει τὸ ἀπ' αὐ-
 τοῦ παρεγμένον ῥήμα, τὸ εἶναι, σημειὸν ἐπὶ τῷ πράγματι·
 τοῦτο δὲ, δηλωτικόν ἐπὶ τοῦ εἶναι ἀληθῶς τὸ πρᾶγμα, ῥη-
 θὲν αὐτὸ φίλον, ὅπερ ἐπὶ καθ' ἑαυτὸ λεγόμενον· σημαίνει

ΕΙΣ ΤΟ

[illegible]

Εἰς τὸ περὶ Ἑρμηνείας. 40

ποῦ πάντες εἴρηται ῥήματος· τὸ δὲ καὶ οὐδ' αὖ τὸ ὄν εἴπῃς
αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ φίλον, ἢ αὖ καὶ κατὰ τὴν ἐξήγησιν ταύ-
τῃ κατασκευασκόν ἀπὸ τῆς μάλλου, τοῦ μηδὲν τῇ ῥημά-
των ἀληθείας εἶναι, ἢ ψύδους δεκτικόν· πῶς δ' αὖ γένοι-
το τοῦτο ἐκένου κατασκευασκόν, ἢ μὴ διὰ μέσου πάλιν
τοῦ εἶναι, ὃ παρεξημένον ἀπὸ τοῦ ὄντος, πάντων ἐπὶ κοινόν
τῇ ῥημάτων· ἐξῆς δὲ ἐπάγει τὸ· αὐτὸ μὲν ὅτι, οὐδὲν
ἐστὶ· λέγει δὲ ἔξθεν εἶναι τὸ ὄν, οὐδ' ὡς ἄσημον, ἔξθεν ὡς ὁμοῦ
νύμως κατηγορούμενον κατὰ τῇ παρεξημάτων· ἀλλ' ἔξθεν
ἐπὶ φησὶν ὅτι ἀληθὲς οὐτε ψύδος· προσημαίνει δὲ σώ-
θεισιν πῖνα, ὡς αὖ τῇ συνημμένων, ἔκ ἐπὶ νοῆσαι· τοῦτο
δὲ ἐπὶ μόρις δὲ γίνεται σωθείσεως, ὅσον τῆς λεγούσης τὸ ὄν
ἐστὶ· ποῦ ὡς σώθεισιν, τὸ ἀληθὲς θεωρεῖται, καὶ τὸ ψύδος·
ἢ πῖνα σώθεισιν αὖ τῇ συνημμένων, τουτέστι τὰ ἀπλῶν
οὐκ ἐπὶ θεωρεῖται· τὸ μὲν ὡς λεγόμενον, δῆλον· τὸ δὲ
προσημαίνειν τὸ ὄν τῇ σώθεισιν, καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ
καὶ τῇ ἀπλῶν ἐκαστὴ ὡς αὐτὸς φωνῶν, ἔκ ἐοικεν εἰρησθαι
κατὰ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐλέγετο τὸ ῥήμα προσημαίνειν
χρῆνον, ἀλλ' αὖ τὸ τοῦ πρὸς ἐτέρω πνί σημαίνειν, τῆς ἐπὶ συμ-
πλεκόμενον ἐτέρω πνί σημαίνειν σώθεισιν, δεκτικὴν ἢ δὴ
ψύδος, καὶ ἀληθείας· ἢς σωθείσεως δὲ τὰ ἀπλᾶ προεπι-
νοῆσθαι· Εἰ δὲ τις μὴ προσίοιεν ταύτην τῆς προσημα-
νῆν τὴν ἐξήγησιν, πῶς δὲ τῷ Α' λέξασθαι λέγοντι, διὰ τοῦ·
αὐτὸ μὲν ὅτι, ἔξθεν ἐστὶ· καὶ τὸ ἐφεξῆς ποῦ τῆς ἐπὶ διαλέ-
ξαι πάλιν τὸ Α' εἰσοτέλλω μετὰ τὸ εἰπεῖν διὰ μέσου ποῦ
τοῦ ὄντος, ὡς οὐδὲν τούτου ὅταν καθ' ἑαυτὸ λέγεται, διω-
μένου σημαίνειν τὴν ἀληθείαν, ἢ ψύδος, καὶ λέγειν ὅτι τὸ ἐστὶν,
ἢ καὶ τὸ οὐκ ἐστὶν, ὃ αὐτὸς ὅτι ποῦ ἐκαστέρου λόγος, αὐτὸ
καθ' ἑαυτὸ λεγόμενον, ἀληθὲς μέντοι, ἢ ψύδος σημαίνειν
ὃν πέφυκεν· ὄνομα δὲ πᾶν, ὡς πᾶρ καὶ τὰ ἄλλα ῥήματα,

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

διώαμιν ἔχει, προηγουμένως μὴ σημαντικῶς τῆς τοῦ ὄντος
μεθέξεως, ἢ ὁρήσεως, κατὰ δὲ πρὸν δὲ λόγον, καὶ κα-
τηγορημένου τινὸς πρὸς ὑποκείμενον συμπλοκῆς. οἷς προ-
σθέμενον, τέλειόν τε ποιεῖ τὸν λόγον, καὶ σημαντικὸν ἢ ἀ-
ληθείας, ἢ ψεύδους. καὶ ὅτι ἀμέσως κατηγορηται τοῦ
ὑποκειμένου, καὶ τότε διωάμει, τὸ μὲν ἐπὶ συμπλοκῇ
αὐτοῦ πρὸς τὸ ὄν σημαίνει. οἷον, Σώκρῃς ὄν ἐστι, τὸ δὲ
οὐκ ἐστίν, διαίρεσιν. ἢ καὶ ἀμφότερα, σωθέντι, ὅπου ὅτι ἔ-
ρηται ἐν τοῖς ποδὶ ψυχῆς. καὶ ὁ μὴ εἶναι τι λυκὸν φάσκων,
τὸ μὴ εἶναι λυκὸν σωθέντι τῷ ὑποκειμένῳ. παρὰ δὲ
δὲ ἡμῖν ὁ Ἀριστοτέλης τὴν θεωρίαν τῇ τοῦ λόγου μορῶν,
ὀνόματος τε, καὶ ῥήματος, ἐξῆς καὶ ὑπὸ τὸν ἐξ αὐτῶν συγ-
κείμενον λόγον μεταβαίνει, καὶ φησὶ.

» Λόγος δὲ ἐπὶ φωνῇ σημαντικῇ, ἢς τῇ μορῶν π, σημα-
» πικὸν ἐπὶ κεχωρισμένον, ὡς φάσις, ἀλλ' οὐχ ὡς κατὰ φα-
» σις ἢ ἀπόφασις. οἷον, ἄνθρωπος, σημαίνει μέν τι, ἀλλ' ἔχ-
» ὅτι ἐστίν, ἢ οὐκ ἐστίν. ἀλλ' ἔστι κατὰ φασις ἢ ἀπόφασις, ἐάν-
» πρὸς ἐπὶ π, ἀλλ' οὐχ ἢ τοῦ ἀνθρώπου συλλαβὴ μία. καὶ δὲ ὅτι
» ἐν τῷ μῦθῳ. τὸ ὅτι, σημαντικὸν, ἀλλὰ φωνῇ ἐπὶ νῦν μόνον.
» ἐν δὲ τοῖς διπλοῖς σημαίνουσιν, ἀλλ' οὐ κατ' αὐτὸ, ὡς πορ-
» ῆται ἐν τοῖς ἀνθ.

Διὶ μὲν οὖν αὐτίαν ἔκατὰ τὰς ἐξ ἀρχῆς ὑποχέσεις,
μετὰ τὸν ποδὶ ὀνόματος, καὶ ῥήματος λόγον, ποδὶ ἀποφά-
σεως δὲ ἀλέγεται, καὶ κατὰ φάσεως, ἔπεται ποδὶ ἀποφά-
σεως, καὶ τελευτῶν, ποδὶ λόγου. ἀλλ' ἀντιστρέφει κατὰ
τὴν ποδὶ αὐτῶν διδασκαλίαν τὴν τάξιν, καθ' ἣν πεποίη-
ται αὐτῶν ἐν τῷ προσιμίῳ τοῦδε τοῦ βιβλίου τὴν ἀπαρίθμη-
σιν, ὡς παρὰ δὲ ὁφείδων, ἔρηται πρὸ πρὸν. τῇ δὲ
παρὰ ληφθέντων ἢς παρὰ ἔχασιν τῆς ἐλότητος τοῦ λόγου,
τὴν ἐξήγησιν ποιούμενος, τὸ μὲν, ὅτι καὶ φωνῇ σημαντικῇ,
παρεῖμεν,

παρίεμν, ὡς προφανῆ λίαν καὶ τοῖς ὀρισμοῖς τῇ τοῦ
 λόγου μορῶν ἤδη παρελημμέναι. τὸ δὲ κατὰ σωθῆκην
 νωτὶ παραλειφθῆαι φασιν, ὡς γνώριμόν τε ὂν ἐκ τῆ ποδὶ
 τοῦ ὀνόματος, ὡς κατὰ σωθῆκην ὄντος ἑρημένων. ὡτὶ δὲ
 τοῦ ῥήματος, ὡς ὁμοίως ἔχοντος παρελημμένου, καὶ
 ὡς ὀλίγον ὑστέρων δυκαίρως προσεθισμένου, μετὰ τὸ ἀνα-
 ρεθῆναι τὸν δοκουῦντα τὸν ἀντικείμενον κατασκευάζειν λό-
 γον, ὅτι οὐ θέσει ἐστίν, ἀλλὰ φύσει, ταῖχα δὲ καὶ ὡς ὑπὸ τῆς
 ἐξῆς διαφορᾶς ποδευχόμενον. τὸ δὲ, ἥς τῇ μορῶν τί, ση-
 μαντικὸν ἐπὶ κεχωρισμένον. μόνῃ πρόσκειται τῇ ἀνθρώπου
 φωνῇ κατὰ τὴν ἡμετέραν σωθῆκην ὑφισταμένη. αὐτὸ
 δὲ τὸ ἔχειν τί σημαντικὸν μέρος, διακρίνει τὸν λόγον τῇ
 αὐτοπελῶν αὐτοῦ μορῶν, ὀνόματις τε, καὶ ῥήματος, διότι
 ἐκείνων οὐδετέρου καὶ τί μέρος σημαντικόν. τοῦ δὲ λόγου
 μορῇ πινά, τὰ ὀνόματα φημί, καὶ τὰ ῥήματα, σημαντικῶς
 εἶναι. οὐχ ἁπλῶς δὲ εἴρηται τὰ μέρη τοῦ λόγου σημαντι-
 κά εἶναι, καθ' ἑαυτὰ λαμβανόμενα, ἀλλὰ τῇ μορῶν τί,
 διὰ τὰς αὐτὰς ἀποφάσειςιν ἀρνητικὰ μέρη, καὶ τὰ ἀνθρώπου,
 καὶ τὸν σωθῆκην. οἷον, ὅταν εἰπῶ, ὁ ἀνθρώπος, ζῶν ἐστίν.
 ἢ Σωκράτης μὲν κἀνήται, Πλάτων δὲ ποδευχόμενος. ταῦτα
 καὶ μορῇ μὲν κοινότερον λέγεται τοῦ λόγου, ἐπὶ δὲ ἄσημα
 καθ' ἑαυτὰ θεωρούμενα. καὶ οὐ ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ
 μέρη τῇ ὀνομασίᾳ, καὶ τῇ ῥημασίᾳ, οὐδὲν ἢ ἦσαν δοκουῦν-
 τα εἶναι μέρος, καὶ τοῦ ἐξ αὐτῶν συγχεμένου λόγου, πάντε-
 λως εἶναι ἄσημα, καθάπορ εἴρηται πολλάκις. διὰ ταῦτα
 μὲν οὕτως ἀποφαίνεται τῇ μορῶν τί τοῦ λόγου σημαντικὸν
 εἶναι. σημαντικὸν δὲ φησὶν εἶναι, ὡς φάσις, ἀλλ' ὥς
 κατὰ φάσις. ὅτι δὲ ἐπὶ φάσις, ὡς καὶ πρότερον ἐλέγομεν
 ἢ ἁπλῆ φωνή, ὅταν ὡς μέρος ἀποφαντικῶς λόγου λαμβά-
 νηται, δηλοῖ δὲ τοῦτο σαφῶς ἐν τοῖς ἐξῆς ὁ Ἀριστοτέλης,

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

λέγων, τὸ μὲν οὖν ὄνομα, ἢ τὸ ῥῆμα, φάσις ἐστὶ μόνον,
ἐπεὶ δὴ ἔκ ἐστιν ἐπεὶ ἔστι δὴ λουαὶ τὰ πὶ τῇ φωνῇ, ὥς τε ἀν-
ποφαίνεσθαι. διότι οὖν πᾶς μὲν λόγος ἐχρηστικὸς π-
να μόνον, ταῦτα δὲ, ὡς μὲν πινῶν λόγων, ἀπλῶς τυγχάν-
νουν οὖν φωναί, ἄς ἐλέγομεν, ὥς ἐν προτάσεσι καλεῖν
οὐ φάσις. ὡς δὲ πινῶν, καταφάσις ὅλαι, ἢ καὶ ἀποφά-
σις. οἷον ἐν τῷ λέγοντι λόγῳ, Σωκράτης κάθηται, καὶ Πλά-
των οὐ κάθηται, τὸ Σωκράτης κάθηται, καὶ Πλάτων οὐ κά-
θηται. ἀλλ' οἱ μὲν καταφάσις, ἢ ἀποφάσις ἔχοντες τὰ
μὲν λόγῳ, καὶ φάσις ἔχουσιν, ἐξ ὧν ἐκείναι τὴν μένισιν
ἔχον. οἱ δὲ φάσις ἔχοντες, οὐ πάντως ἔχουσι καταφά-
σις, ἢ ἀποφάσις. διὰ τοῦτο βεβλόμενος ὁ φιλόσοφος πα-
ραῖσται τὸ αἰὶν ἐν τοῖς λόγοις σημεῖον μόνον, ταῦτα
προσέθηκεν, ἵνα μὴ θεωρῶμεν αὐτὸς πινῶν λόγους ἔ-
χοντας μὲν, καταφάσις, ἢ ἀποφάσις ὑπολάβης. ἔστι
δεῖν τὰ μὲν τοῦ λόγου σημεῖον εἶναι, ὥς σημαίνοντά π-
κατὰ πινος ὑπάρχον, ἢ μὴ ὑπάρχον. ἀλλ' ἐδείξας ὅτι ὡς
φαντικὸν μόνον, καὶ δηλωτικὸν φύσεως πινος, ἢ ἐνδεχόμε-
νός, τὸ μὲν τοῦ λόγου θεωρεῖν, καὶ μὴ ποτε τὸ πινῶν τῇ με-
ρῶν τοῦ λόγου σημεῖον εἶναι, ὥς σημαίνοντά π-
κατὰ πινος ὑπάρχον, οὐ καθ' ἑαυτὸ νοητέον κατὰ τὴν πρὸς τὰ ἀρ-
θρα, καὶ εἰς σωδίσμοις, καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις ἀν-
τιδιασολῶν, ἀλλὰ τὸ ὅλον ἐφεξῆς ἀναγνώσειον. ὅτι τῇ με-
ρῶν τὴ σημεῖον ἐστὶν ὡς φάσις πρὸς διάκρισιν τῶν
πινῶν μόνον, καὶ κατὰ ἀπόφασιν ἢ δὴ λεγομένων, ὥς
ἀν' πάντων μὲν τῶν λόγων μόνον σημεῖον ὄντων, ἀλ-
λά τῶ μὲν, κατὰ τὸν τρόπον τῇ φάσει, καὶ ἐν παντὶ λό-
γῳ ἐξ ἀνάγκης θεωρημένων. τῇ δὲ, κατὰ τὸν τρόπον τῇ
ἀποφάσεως, καὶ ἐν τοῖς ἀπλοῖς λόγοις θεωρεῖσθαι μὴ δύ-
ναμένων, ἵνα καὶ ταῦτα σωδὶς τῇ ἀλλῇ πᾶσι παραδόσει

Εἰς το

πὶ τῇ φωνῇ, ὥς τε ἀν-
ποφαίνεσθαι. διότι οὖν πᾶς μὲν λόγος ἐχρηστικὸς π-
να μόνον, ταῦτα δὲ, ὡς μὲν πινῶν λόγων, ἀπλῶς τυγχάν-
νουν οὖν φωναί, ἄς ἐλέγομεν, ὥς ἐν προτάσεσι καλεῖν
οὐ φάσις. ὡς δὲ πινῶν, καταφάσις ὅλαι, ἢ καὶ ἀποφά-
σις. οἷον ἐν τῷ λέγοντι λόγῳ, Σωκράτης κάθηται, καὶ Πλά-
των οὐ κάθηται, τὸ Σωκράτης κάθηται, καὶ Πλάτων οὐ κά-
θηται. ἀλλ' οἱ μὲν καταφάσις, ἢ ἀποφάσις ἔχοντες τὰ
μὲν λόγῳ, καὶ φάσις ἔχουσιν, ἐξ ὧν ἐκείναι τὴν μένισιν
ἔχον. οἱ δὲ φάσις ἔχοντες, οὐ πάντως ἔχουσι καταφά-
σις, ἢ ἀποφάσις. διὰ τοῦτο βεβλόμενος ὁ φιλόσοφος πα-
ραῖσται τὸ αἰὶν ἐν τοῖς λόγοις σημεῖον μόνον, ταῦτα
προσέθηκεν, ἵνα μὴ θεωρῶμεν αὐτὸς πινῶν λόγους ἔ-
χοντας μὲν, καταφάσις, ἢ ἀποφάσις ὑπολάβης. ἔστι
δεῖν τὰ μὲν τοῦ λόγου σημεῖον εἶναι, ὥς σημαίνοντά π-
κατὰ πινος ὑπάρχον, ἢ μὴ ὑπάρχον. ἀλλ' ἐδείξας ὅτι ὡς
φαντικὸν μόνον, καὶ δηλωτικὸν φύσεως πινος, ἢ ἐνδεχόμε-
νός, τὸ μὲν τοῦ λόγου θεωρεῖν, καὶ μὴ ποτε τὸ πινῶν τῇ με-
ρῶν τοῦ λόγου σημεῖον εἶναι, ὥς σημαίνοντά π-
κατὰ πινος ὑπάρχον, οὐ καθ' ἑαυτὸ νοητέον κατὰ τὴν πρὸς τὰ ἀρ-
θρα, καὶ εἰς σωδίσμοις, καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις ἀν-
τιδιασολῶν, ἀλλὰ τὸ ὅλον ἐφεξῆς ἀναγνώσειον. ὅτι τῇ με-
ρῶν τὴ σημεῖον ἐστὶν ὡς φάσις πρὸς διάκρισιν τῶν
πινῶν μόνον, καὶ κατὰ ἀπόφασιν ἢ δὴ λεγομένων, ὥς
ἀν' πάντων μὲν τῶν λόγων μόνον σημεῖον ὄντων, ἀλ-
λά τῶ μὲν, κατὰ τὸν τρόπον τῇ φάσει, καὶ ἐν παντὶ λό-
γῳ ἐξ ἀνάγκης θεωρημένων. τῇ δὲ, κατὰ τὸν τρόπον τῇ
ἀποφάσεως, καὶ ἐν τοῖς ἀπλοῖς λόγοις θεωρεῖσθαι μὴ δύ-
ναμένων, ἵνα καὶ ταῦτα σωδὶς τῇ ἀλλῇ πᾶσι παραδόσει

τοῦ τε Ἀριστοτέλους, καὶ τοῦ Πλάτωνος πρὸς τὴν τοῦ λόγου
 μὲν, ὡς εἰς ὀνόματα, καὶ ῥήματα μόνον διακρινόμενον. οὐ
 γὰρ δὲ θαυμάζειν ἐπὶ τὰ μὲν τῶν ὀνομάτων, καὶ τῶν ῥημά-
 των, μὴ ἀξιοῦμεν τοῦ συγχεμένου ἐξ αὐτῶν λόγου, μὲν κυ-
 ρίως ὀνομάζειν. ὡς πάντων γὰρ τῶν διηκρυσμένων, καὶ τι-
 λῶν, ἕκαστον τῶν μὲν ἐκ τῆς προσεχούσης ὁλόκλητος εἰ-
 θαμὲν σημαίνει, ὡς πρὸς τὸ βραχὺ ἐνύλον τὸ ἐκ τοῦ πηδα-
 λίου τῆς νεώος, ἢ τῆς τρέπιδος ἀφαιρέσειν, αὐτῶν μὲν τού-
 των μὲν προσαχρύνουμεν, οὐ μὴν ὡς τὴν νῆα ἀναφύον-
 τις λέγομεν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τε κατὰ τέχνην, καὶ τῶν
 κατὰ φύσιν ὡσαύτως. ἀμέλει συλλαβὰς μὲν ὀνομάζοι-
 μεν, τὰς πρῶτας μόνον τῶν συλλαβῶν συμπλοκάς. τὸ δὲ
 ὄνομα, τρισύλλαβον, ἢ πετρασύλλαβον λέγομεν, ὡς ἕκα-
 στον τῶν ἀπλῶν ὡς τὸ προσεχὲς ἐξ αὐτοῦ συγχεμένου ἀ-
 ναφύοντες. ἄλλως τε τὰ μὲν τῶν ὀνομάτων, καὶ ῥημά-
 των, κατὰ μόνον τὴν ἐκφώνησιν, ἀλλ' οὐ κατὰ τὴν σημα-
 ντικὴν δυνάμιν, λέγοιτο ἀντὶ τῆς αὐτῶν μὲν. διὸ καὶ πρὸς τε
 ρον ἐλέγετο, μὴ δὲν μὲν αὐτῶν εἶναι σημαντικὸν κεχωρισ-
 μένον. ὥς τε καὶ τῶν λόγων κατὰ τὰ αὐτὰ λέγοντο ἀντὶ τῆς
 ναι, καὶ μὴ εἶναι μὲν αὐτὰ μέντοι τὰ ὀνόματα, καὶ τὰ ῥήμα-
 τα, διὰ τῆς οἰκίας σωθέσεως, ἢ μόνον τὴν ἐκφώνησιν, ἀλ-
 λά καὶ τὴν σημασίαν ἀποτελοῦντα τῶν λόγων, καὶ πρῶ-
 τα τὴν σημαντικὴν ἔχοντα δυνάμιν, ἐκότεως καὶ μὲν
 τοῦ λόγου πρῶτα εἶναι φασί. διὸ καὶ ὁ ἐν τῷ Κρατύλῳ
 Σωκράτης σμικρότατον τοῦ λόγου μόριον εἶναι τὸ ὄνο-
 μα φησί, τὸ κοινῶς διηλαδὴ τοῦ τε ἰδίως καλουμένου ὀνό-
 ματος, καὶ τοῦ ῥήματος κατηγοροῦμενον. ἢ δὲ πᾶσι
 ποροίη πῶς ἀξιοῦμεν πάντας λόγον ἔχον σημαντικὸν μὲν
 ριον, καὶ τοὶ πρὸς τὸν κλητικὸν καλούμενον, καὶ μίαν πᾶν
 σιν εἰς ὄνοματος ἀρκούσαν ὁρῶντες, ὡς ἐν τῷ ἑκτῷ

ΕΙΣ Τ

[illegible]

σκεδύω ἀπὸ τοῦ μάλλον καὶ ταῦτα ποιοῦμενος· οὐδὲ γὰρ
 ἐν τῷ μῦς φησι, τὸ ὅς σημασιτικόν, ἀλλὰ φωνή ἐστι νῦν μό-
 νον· τούτο δ' ἐστὶν ὅτι τὸ ὅς, καθ' ἑαυτὸ μὲν λεγόμενον, ση-
 μαίνει τὸν χοῖρον· ὅταν δὲ ὡς μόρος αὐτὸ τοῦ μῦς ὀνόμα-
 τος λάβῃς, παντάπασιν ἐστὶν ἄσημον· καὶ νῦν ὅπερ ἐστὶν
 ἐν τῷ θεωρηθῆναι ὡς μόρος, φωνή ἐστι μόνον, οὐδὲν διαφέρον-
 σα μίᾳς τῇ ἄσημον· ἀλλ' ὡς μὲν τῇ ἀπλῶν ὀνομάτων,
 ὡς πόρ ἤρηται καὶ πρότερον, οὐδαμῶς ἀνέη τὰ μόρη σημα-
 πικά· ὅσον, ὡς τοῦ ἀνθρώπου, ἢ μῦς· καὶ γὰρ ὡς τούτου τὸ
 ὅς μόρος, ἔχῃ ὡς σωπεθὲν ἐτέρῳ πνί, ἀπετέλεισε τὸ μῦς ὀ-
 νομα, ἀλλὰ κατὰ τύχην σωπεθὲν τῷ σημαίνοντι τὸν χοῖ-
 ρον ὀνόματι· διὸ πόρ ὡς μόρος ἀπλὸ ὀνόματος τὸ μῦς λαμ-
 βανόμενον, οὐδὲν, οὐδὲ κατὰ φαντασίαν σημαίνει· ἔδεν δὲ
 γὰρ τὸ μῦς ἀκούσας ὄνομα, εἰς ἐννοίαν ὀρχεται τοῦ ὅς·
 καθάπερ ὁ τὸ κάλλιππος ἀκούσας, ἢ τὸ τρακέλαφος, οὐκ
 ἀνενόητος μένει τοῦ ἵππου, ἢ τοῦ ἐλάφου· ἐν μὲν οὖν
 τοῖς ἀπλοῖς, οὕτως· ἐν δὲ τοῖς διπλοῖς, βούλεται μέν φη-
 σιν, ἀλλ' ἔδενός κεχωρισμένον· τουτέστι, δοκεῖ μὲν εἶναι
 τὰ μόρη σημασιτικά, διότι καὶ σωπεσίς τις ἐν αὐτοῖς εἰαρ-
 γῶς κατὰ τὴν λέξιν φαίνεται πληθόνων ὀνομάτων, εἰ καὶ
 ἐν ἐστὶ τὸ ἐξ αὐτῶν σημαίνόμενον νόημα, καὶ πρᾶγμα· καὶ
 τὰ ἀλήθεια δὲ, ἔδενός ἐστιν ἔδεν ταῦτα σημασιτικά, καθ' ἑ-
 ἑαυτὰ λεγόμενα· ὡς οὖν σωπεθὲν φαίη, τὸ ὡς χειρμα,
 τοιᾶν ἀνέη· εἰ αἱ καθ' ἑαυτὰς σημασιτικά ἔσαι φανῶν,
 καθάπερ τὸ ὅς, ὅταν ὀνομάτων πινῶν γίνωνται μόρη, παν-
 τελῶς εἰσιν ἄσημοι· οἱ κείων ὁλοτήτων ἀφαιρέμενοι, πῇ
 χρὴ διανοεῖσθαι ποῦ τῆς μίᾳς τοῦ ἀνθρώπου συλλαβῆς, ἢ
 τῇ ἄλλων μωρῶν τῇ ὀνομάτων, ὅσα καὶ δίχα τῆς ἐν τοῖς
 ὀνόμασι περαλήθειας, οὐδενός φαίνεται σημασιτικά ὄν-
 τα· ταῦτα μὲν οὖν, δῆλα· Δὲ δὲ ἀπὸ τῇ ἐν τούτοις

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ἡρμηνεύων, τῷ Α' ρισοτέλει συλλογίζεσθαι, ὅτι λόγον οὐ μόνον
ἀξιοῖ καλεῖν τὸν αὐτοτελὴ διακρίσιν ἀπαρτίζοντα, καὶ τέ-
λειον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐλλιπῆ. πάντα γὰρ ἐφαρμόθει καὶ κείνῳ
τὰ πρὸ τοῦ λόγου ῥηθέντα.

Εἴ δὲ λόγος μὲν ἅπασι σημαίνει, οὐχ ὡς ὄργανον
δὲ, ἀλλ' ὡς πρὸς ἡρμηνεύει, καὶ τὰ σωθῆναι.

Συλλογισμὸν ἐλέγχει πῶς διὰ τούτων ὁ Α' ρισοτέλης,
θεκνῶναι δοκοῦντα, ὡς ὁ λόγος οὐ θέσει εἶναι, ἀλλὰ φύσει.
τίς ἔν ὁ συλλογισμὸς; ὁ λόγος φησὶν, ὄργανον εἶναι τῆς φων-
νητικῆς ἐν ἡμῖν δυνάμεως φύσει οὐσης. δι' αὐτοῦ γοῦν ση-
μαίνομεν ἀλλήλοις ὅσα βεβλόμεθα, ὡς ὄντος ὄργανον. πᾶν
ὄργανον φυσικῆς δυνάμεως, καὶ αὐτὸ φύσει. καθάπερ ὁφ-
θαλμοὶ μὲν, τῆς ἐν ἡμῖν ὀπτικῆς δυνάμεως ὄργανα ὄν-
τες, φύσει ὡς εἶναι, καὶ ἔκ τεχνῆς ὄργανον. ὅσα δὲ, τῆς ἀκουσι-
κῆς. καὶ ἄλλο τι μόνον ἄλλης. ὁ λόγος ἄρα, φύσει εἶναι, ἔστιν
ἐκ τῆς ἡμετέρας ἔχων ὑπονοῖας. Δύο τοίνυν οὐσῶν τῶν
τῷ συλλογισμῷ παρὰ ληφθεῖσιν προτάσεων, ὁ Α' ρισοτέ-
λης τῇ μὲν μέλει ἐπινοήσας, τῇ λεγούσῃ, πᾶν ὄργανον
πάσης φυσικῆς δυνάμεως φύσει εἶναι. τῆς δὲ ἐλάττωσος
ὑπολαμβάνεται, τῆς λεγούσης ὄργανον εἶναι τὸν λόγον τῆς
φωνητικῆς ἐν ἡμῖν δυνάμεως. τί αὖ ἔν ἡν τὸ ὄργανον τῆς
φωνητικῆς ἐν ἡμῖν δυνάμεως, ῥητέον. ἐπεὶ δὲ φυσικὴ ἔσται
δεῖται ὄργανον, καθάπερ ἐκάστη τῶν ἄλλων φυσικῶν δυνά-
μεων. καὶ τί ἔν ὡν αὐτῆς ὁ λόγος, ἐπεὶ δὲ λέγεται μὴ εἶναι
ὄργανον, ἔκ εἰς φύσει, ἀλλὰ θέσει. τὰ μὲν ἔν ὄργανα τῆς
φωνητικῆς ἡμῶν δυνάμεως εἰσὶν, ὅ, τε πνύμενων, καὶ ἡ τραχὺς
καλουμένη ἀρτηρία. ταῦτα μὲν, ὡς ἀπλῶς φωνῆς. ὡς
δὲ διαλέκτου, πῶς ὄργανα τῆς φυσικῆς δυνάμεως εἶναι;
ἢ τε γλῶσσαι, καὶ ἡ ὑπερώς, καὶ τὰ ἄλλα οὕτως ἐλεγχόμενα
φωνητικὰ, ἢ διαλεκτικὰ ὄργανα. ὁ δὲ λόγος, ἢ αὐτῆς

ἀποτέλεσμα, διὰ τῆς τοιαύτης κινήσεως τῇ ὁρχάνων τοῦ
των γινόμενης· διότι ὁ δὲ ἀνάγκη αὐτὸν εἶναι φύσει· καὶ
ὅτι ἀποτέλεσμα τῇ φυσικῇ δυνάμει, οὐδὲν κωλύει
θέσθαι εἶναι, καθάπερ ὑπὸ τῆς ὁρχήσεως ἔχει· φυσικῆς ὅτι
ἐν ἡμῖν δυνάμει ἔστι τῆς κατὰ τὸν τόπον κινήσεως,
ἀποτέλεσμα ταύτης, ἡ ὁρχήσεως οὕσα, θέσθαι ἐστὶ· καὶ ὅτι
ἐν τῇ ὁρχήσει, τοιαύτης, ἡ τοιαύτης κινουμένη τὰς χεῖρας, ση-
μαίνει φέρει τὸν Ἀχιλλεὺς τῷ ἄλλο τε ἄλλον διὰ τῇ ὁρχή-
σας ὑποδεικνύει, καὶ παρὰ δὲ αὐτῇ τῇ πρὸς αὐτῷ συμβεβη-
κότων· καθάπερ οὖν τὸ μὲν κατὰ τὸν τόπον κινῆσθαι, φύσει
τὸ δὲ ὁρχῆσθαι, θέσθαι, καὶ κατὰ σωθῆκω· καὶ τὸ μὲν ἐν
λογον, φύσει, ἡ δὲ θύρα, θέσθαι· ἔστω καὶ τὸ μὲν φωνῆν, φύσει,
τὸ δὲ διδονομάτων, ἡ ῥημάτων σημαίνει, θέσθαι, ἡ τῇ ἐκ τοῦ
των συγχεμένων λόγων, ὡς ἐξ ὕλης τῆς ἀρρυθμίσου φωνῆς
τὸ εἶναι ἐχόντων· ἐδοιοιούμενων δὲ ὑπὸ τῆς ἡμετέρας
διακρίσεως, κατὰ σωθῆκω, καὶ οὐ φύσει· καὶ εἰς τὴν μὲν
φωνητικῇ δυνάμει, ὁρχανον οὕσαν τῇ φυσικῇ ἐν ἡμῖν
δυνάμει γνώσεως, ἡ ὁρεκτικῇ, κατὰ φύσιν ἔχειν ὁ αὐ-
θρῶπος παρὰ πλησίον τοῖς ἀλόγοις ζώοις· τὸ δὲ ὀνομα-
σιν, ἡ ῥήμασιν, ἡ τοῖς ἐκ τούτων συγχεμένοις λόγοις χρῆ-
σθαι πρὸς τὴν σημασίαν, οὐκέτι φύσει ἔστιν, ἀλλὰ θέσθαι,
ἐξ αἵματος ἔχειν πρὸς τὰ ἀλογα ζῶα, διότι καὶ μόνος τῶν
τῶν, αὐτοκινήτου μετέχει ψυχῆς· καὶ τεχνικῶς ἐν ὁρχεῖν
δυναμένης, ἵνα καὶ ἐν αὐτῇ τὸ φωνῆν, ἡ τεχνικὴ αὐτῆς δια-
κρίνηται δυνάμει· δηλοῦσι δὲ ταῦτα, οἱ εἰς κάλλος σω-
τιθέμενοι λόγοι μετὰ μέτρων, ἡ ἀνὰ μέτρων· ὅτι μὴ
οὕτως κατὰ σωθῆκω ὁ λόγος, καὶ τὰ τούτου μόνη, τὸ πρὸς
μα, καὶ τὸ ῥῆμα, διὰ πολλῶν ὑπὸ δὲ δεκται· ἀλλ' ἐπεὶ
καὶ ὁρχανον αὐτὸν εἶναι φανερόν τῆς τῇ ὀνομάτων, ἡ τῇ
πρᾶγματων σημασίας, τί ποτέ ἐστι τὸ χρώμενον αὐτῷ, ὡς

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ὄργανον, ῥητέον. φανερὸν δὲ ὅτι ἡ διακοπικὴ ψυχὴ + μό-
νης ῥῆ ταύτης ὄργανον τὸ χρῆσθαι λόγῳ. πῶς δὲ δυνάται
κατὰ σωθῆκέναι ὄργανον εἶναι φυσικῆς πνεύσεως δυνάμεως
εἰ τῷ φαίνοιο θαυμάσιον διὰ τὸν λέγοντα κανόνα φύσει εἶ-
ναι πᾶν φυσικῆς δυνάμεως ὄργανον, ὑποφύη ταύτην ὁρ-
μῇ εἶναι τὴν λογιστικῇ τε, καὶ τεχνικῇ ἐν ἡμῖν δυνάμειν,
ἀλλὰ καὶ χωρὶς τῆς παντὸς σώματος ἔχουσιν ἑστίαν. ταῦτα
ταῦτα δὲ ὅτι καὶ αὐτῷ τῷ Ἀριστοτέλει δοκοῦντα λέγομεν, δι-
λοῖ τὰ πρὸς τὴν περὶ τοῦ δεύτερου βιβλίου τῆς φυσικῆς
ἀκροάσεως, παρ' αὐτοῦ λεγόμενα πρὸς τοῦ τὰ ἄλλα ζῶα
διαφορᾶς ἐσομένης μὴ κατὰ τέχνην, ἀλλὰ κατὰ φύσιν
ἐσθλὴν, ὥσπερ τῆς τέχνης ἐκ πνεύσεως ὑπὲρ τὴν φύσιν τε-
ταγμένης, ἐν ἡμῖν δυνάμεως προαγομένης + ἐν οἷς, ὅτι τέ-
χνῃ, ἀλλὰ φύσει τινὶ φησὶν ὀργαζέσθαι, τὴν μὲν χειρὶ δόνα,
τὴν νεοτῆαν. τὸν δὲ ἀράχην, τὸ ἀράχιον. τί ῥῃ δὲ λέ-
γειν τὰς ἐν τῇ πρὸς ψυχῆς ἀποδείξεως τοῦ χωριστοῦ εἶναι
τὸν νοῦν τοῦ σώματος + οὐδὲν οὐκ θαυμάσιον ταῦτα διὰ
τῇ φυσικῇ ἐσθλῇ ὄργανον δυνάμεων χρῆσθαι μὲν καὶ τοῖς
ἐκείνων ὀργάνοις φυσικοῖς ἀναγκάτως οὖσι, καὶ ἄλλα δὲ π-
να ποιεῖν ἑαυτῇ τεχνικὰ ὄργανα πρὸς τὰς οἰκείας ἐσθ-
λείας + καθάπερ οὐκ πρὸς τὸ σῶζεν τὸ σῶμα, καὶ ὅτι πο-
λεμίας ἀμύνεσθαι + χρῆται μὲν τοῖς φυσικοῖς ὀργάνοις, τῇ
κατὰ τὸ πονεῖν κινήσεως δυνάμεως φύσει ἔσης χερσὶ, καὶ
ποσὶ + χρῆται δὲ καὶ τεχνικοῖς ξίφει, καὶ δόρατι, καὶ ὑπὸ
γεωργίας, καὶ οἰκοδομίας, καὶ τῇ ἄλλων πρακτικῶν, ἢ
ποιητικῶν ἐσθλῶν ὡσαύτως + τὸν αὐτὸν καὶ ὑπὸ τοῦ σι-
μαίνεν τρέπον, χρῆται μὲν ἡ ψυχὴ τοῖς φυσικοῖς ὀργά-
νοις τῆς φωνητικῆς, καὶ τῆς λεκτικῆς δυνάμεως, πνέμονι,
καὶ γλώττῃ, καὶ ὑπορώα, καὶ ὁδοῦσι, καὶ χέλεσι, χρῆται δὲ
καὶ τῷ λόγῳ, ἢ τοῖς τούτου μέρεσι, καὶ τεχνικῶς μὲν αὐτὰ,

καὶ κατὰ σωθῆναι ὑφίσταται, ὡς ὅργανα τοῦ σημαίνου ἐσθ
 μολα, ποῦ φυσικῶς δὲ ὑλῶς τὴν φωνὴν ἐργαζομένη, καὶ τ
 τούτων γένεσιν· καθάπερ τὴν μὲν τοῦ εἴφους, ποῦ τὸν σί
 φηρον, τὴν δὲ τοῦ πηδαλίου, ποῦ τὸ ξύλον.

Ἀποφαντικός δὲ οὐ πᾶς, ἀλλ' ἐν ᾧ τὸ ἀληθὲν ἢ
 ψεῦδος αὐτὰρχει· ὅτι ἐν ἀποσει δὲ ὑπάρχει· οἷον ἡ δὴ
 λόγος μὲν, ἀλλ' ἔτι ἀληθὲς, ὅτε ψευδὴς οἱ μὲν ἔν
 ἄλλοι
 ἀφ' ἑαυτῶν· ῥητορικῆς γὰρ ἢ ποιητικῆς οἰκιστέρας ἢ σκέ
 ψης, ὁ δὲ ἀποφαντικός, τῆς νῦν θεωρίας.

Ἀχρεῖ τῶν ὁ Ἀριστοτέλης παρασημασῶν ἡμῖν τὰ τε σοι
 χῆα τῶ λόγου, τὸ ὄνομα φημί, καὶ τὸ ῥῆμα, καὶ τὸν ἐξ αὐ
 τῶν συγχεσμῶν, καὶ κοινῶς λεγόμενον λόγον, ἐξ ὧν πᾶς
 σα διάλεκτος ἔχει τὴν γένεσιν, ἐξ ἧς κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς
 διωρισμένα, μεταβαίνει λοιπὸν πρὸς τὴν τῶ ἀποφαντικῶ
 λόγου θεωρίαν, ὃν ἐλέγομεν ἐν πρῶτῳ εἶδος εἶναι τῶ ἀπλοῦ λό
 γου, καθάπερ τὸν κλητικόν, τὸ δὴ κτικόν, τὸν ἐρωτηματι
 κόν, τὸν προσεκτικόν· ὧν ἕκαστον, αὐτοτελές ἐστι, καὶ καθ' ἑαυ
 τὸ σημαντικόν ἀπηρεπισμένης διανοίας· καθάπερ γὰρ τὸ,
 ἢ ψυχὴ ἀθάνατος ἐστίν· ἐδήλωσέ τι, ἔτι καὶ τὸ, ἀνδρες δι
 καταί, καὶ τὸ, αἰεὶ φιλοσοφῶμεν· καὶ τὸ, πότε ἦλθες, καὶ τὸ,
 ἀπελθε πρὸς τὸν δαίνα, καὶ ὅτ' μὴ ἄλλες ἔδωκεν προσήκων
 φησὶ τῇ προκειμένῃ πραγματείᾳ, φιλοσόφῳ τὸ οὐσί, καὶ
 διαλεκτικῇ, ῥητορικῇ δὲ, ἢ ποιητικῇ, οἰκίαν εἶναι τὴν
 ποῦ τούτων θεωρίαν, διότι οἱ τούτων ἐκείραντες ὑπὸ τηδεύον
 τες, πορί τε ὅτ' λόγους αὐτῶν καθ' αὐτοὺς ἔχουσι, ῥήτορες
 μὴ, ὅτ' ῥυθμούς αὐτῶν, καὶ τὰς ποδάρους, καὶ τὰ σχήματα
 πολυπραγμονούντες, γραμματικοὶ δὲ, τὰ τε μέτρα, καὶ τ
 πρώτων λέξεων ὅτ' σχηματισμούς, ἢ συχνηματισμούς, ἢ πα
 ραχνηματισμούς, καὶ κλίσεις, καὶ ὅσα τοιαῦτα, καὶ ἐπὶ μί
 μείδω πινὰς εἰσάγει καλοῦντας ἐπίρας, ἢ προσάγοντας,

Εἰς τὸ

ἡν πρὸς αὐτὸν
 ἔχουσιν ἐν τῇ
 μέλει, ἀλλὰ μὴ
 ἀποφύγουσιν
 τὴν ἐπιμέλειαν
 καὶ τὴν ἐπιμέλειαν
 τῆς αὐτοῦ
 ἐν τῇ μέλει
 τοῦτον διδόν
 αὐτὸν διδόν
 πνευματικῶν
 τῇ κατὰ φύσιν
 αὐτὸν κατὰ φύσιν
 μὴ, ἀλλὰ μὴ
 τὸν ὁρισμὸν τῆς
 ἀποστολικῆς
 κατὰ φύσιν
 φησὶ δὲ

τὴν πρὸς αὐτὰς ἀκροατοὺς καταγίνονται ποιητικὴ, καὶ ῥητο-
 ρικὴ. διότι ἔργον αὐταῖς ἐκλέγεσθαι τὰ σεμνότερα τῷ ὀνο-
 μάτῳ, ἀλλὰ μὴ τὰ κοινὰ, καὶ διημιδυμῶσα, καὶ ταῦτα ἐ-
 ναρμονίως συμπλέκειν ἀλλήλοις. ὥς τε διὰ τούτων, καὶ τῶν
 τούτοις ἐπομμένων, ὁιον σαφωσίαι, γλυκύτητες, καὶ τῶν ἁλ-
 λων ἰδεῶν, ἐπὶ μακρολογίαις, καὶ βραχυλογίαις, καὶ τὰς
 καιρὸν πάντων παραλαμβάνομένων, οἷσά τε τὸν ἀκροα-
 τὴν, καὶ ἐκπλήξαι, καὶ πρὸς τὴν πειθῶν χερῶθέντα ἔχειν.
 τῆς δὲ πρὸς τὰ πράγματα τοῦ λόγου σχέσεως, ὁ φιλό-
 σοφος προηγουμένως ὑπομελήσεται, τὸ δὲ ψυδῶδες διελέγ-
 χων, καὶ τὸ ἀληθὲς ἀποδείκνυς. ὧν ἑκάτερον ἀπόφασις
 πῶς ἀμφισβητουμένῳ διὰ τὴν ἀργίαν ἀποφάσεως προσ-
 τίθεται συμπράττειν. αὐτὸς δὲ οὗτος ὁ ἀποφαντικὸς
 κοινοῦν τοῖς ἄλλοις ἀπάσιν εἰδеси τοῦ λόγου κατὰ τὸ ση-
 ματικὸν εἶναι, τίνά ποτε ἔχη φύσιν, καὶ πῶς τῶν ἁλλων
 τοῦ λόγου εἰδῶν διαφέρει, πρὸ τούτων παρεδίδωσιν ὁ
 Ἀριστοτέλης, ἀποφαντικὸς δὲ οὐ πᾶς λέγων, ἀλλ' οὐ τὸ ἀ-
 ληθὲς, ἢ ψεύδεσθαι ὑπαίρχει. καὶ δὲ ἐφιστάμεν, ὅτι τὸν
 ὅρισμόν τοῦ ἀποφαντικοῦ λόγου διὰ τούτων ἀποδίδωσιν,
 οὐδὲν προσδεχθεὶς καταφάσεως καὶ ἀποφάσεως πρὸς τὴν
 τούτων διδασκαλίαν. ὅπου οὐ τοῖς ἐξῆς δόξας πρὸς ποι-
 ῆν, δέδωκεν αὐτοῖς ὑπανοῆν, ὅτι τὰ ὁμωνύμων φωνῶν εἰς
 τὰ σημαίνοντα τρόπον διαίρεται ἢ ἀποφασίαι, εἰς τε
 τὴν κατάφασιν, καὶ τὴν ἀπόφασιν, ἀλλ' οὐχὶ τὸν τῶν γε-
 γνῶν ἕως τὰ εἶδη. καὶ τοι τίς αὖ εἶναι ὅρισμός φωνῆς ὁμωνύ-
 μου, μηδεμίαν κοινὴν φύσιν σημαίνουσης; εἰ δὲ καὶ πρὸς
 τὸν ὅρισμόν τῆς καταφάσεως, καὶ τὸν τῆς ἀποφάσεως ἢ
 ἀποφασίαι παραλαμβάνεται, διδῶν ῥηθήσεται, κα-
 τάφασις μὲν ἐστίν, ἀπόφασις πῶς κατὰ πῶς; ἀπό-
 φασις δὲ, ἀπόφασις πῶς ἀπὸ πῶς, πῶς οὐ σαφέ-
 ρος.

Εἰς τὸ

[illegible]

30 Εἰ δὲ ἦς πρῶτος λόγος ἀποφαντικός, κατὰ φασίς, ἢ
30 καὶ ἀπόφασίς, οἱ δ' ἄλλοι πάντες σωδύσμων ἦς.

Διὼν διήν ἡνά φησι τὴν λόγων τὴν εἰσίν, τὴν μὲν
αὐτῶν, καθ' αὐτοὺς, οἱ ὃν αὐτοφυῶς αὐτοῖς εὐπαίρχουσιν,
καθ' ἑαυτὸν τοῦ, Σωκράτης ποιεῖται, τὴν δὲ, θέσει πνί
ἐξωθεν αὐτοῖς ὑπὸ γενόμενον ὑπὸ τοῦ δι' αὐτὸ τοῦτο καλοῦ
μὲν σωδῆσμου, καθ' ἑαυτὸν τοῦ, Σωκράτης κἀνθεται, καὶ
Πλάτων ποιεῖται. δύο γὰρ ὄντας εἰσαγωγῶς εὐπαύθως λό
γους, τὸν, Σωκράτης κἀνθεται, καὶ τὸν, Πλάτων ποιεῖται, ὁ
καὶ σωδῆσμος ἐμβληθεὶς μέσον, ὥς πορ σωδῆν δι' ἑαυτῶ
μέσου, καὶ εἰσὶν ἐδοξε. τὸν αὐτὸν δὲ ἔχον τὸν τρόπον καὶ οἱ
ὑποθετικοὶ πάντες λεγόμενοι λόγοι. καὶ γὰρ ἐκείνοι ἐκ πλεόν
των μὲν εἰσιν ἁπλῶν λόγων, εἰσὶν ὁμοιοὶ δὲ ὑπὸ τοῦ σωαπ
τικοῦ προσαγορευόμενοι σωδῆσμος. οἱ ὃν, ἡμέρα εἰν, ἡλι
ος ὑπὲρ γῆν εἰσιν. δύο γὰρ πάλιν ὄντας λόγους, τὸν, ἡμέρα εἰσιν,
καὶ τὸν, ἡλιος ὑπὲρ γῆν εἰσιν, ὁ εἰ σωδῆσμος σωαπτικός, τὴν
τῆς εἰσαγωγῆς ἀπετέλεισε φαντασίαν, καὶ εἰς τὸ εἰ τῇ
τοιούτων λόγων, ὅχι ὑπάρξειως μίαν δηλώτικόν, εἰσα
γωγῶς γὰρ πολλὰ τὰ ὑπ' αὐτῇ σημαίνοντα, ἀλλ' ἀκολουθίως
μία τῇ ὑπ' αὐτῇ σημαίνοντων, ἡ διασπείσας μία, ὥς
ὑπὸ τῇ κατὰ διάσπριν λεγομένων λόγων. οἱ ὃν, ἡτοι ἡμέ
ρα εἰσιν, ἡνύξαι, διὸ καὶ τῇ λόγων, ὁ μὲν ὑπάρξει μίαν ση
μαίνων ὁ κυρίως εἰς, ἀλόγος ἀν' ἢ τῷ μηδέπω τετμη
μένω, ἐνθα καὶ διὰ τοῦτο ἐν λεγομένω. ὁ δὲ πλεόντας ὑπάρ

ἔης δηλῶν, ἕνα τινὰ τῶν συνδεσμον ἡνώδαι πῶς δοκῶν, ἀνα
 λογῇ τῇ νηὶ τῇ ἐκ πολλῶν συγκεκμηνῇ ξύλων, ὑπὸ δὲ τῇ
 γόμφων φαινομένῳ ἐχέσῃ τὴν ἐνώσιν. τοῦ δὲ κυρίως ἐνὸς
 ὄντος λόγου, καὶ διὰ τοῦτο φύσει προτέρου ὄντος, τοῦ μὴ συμ
 δεσμοῦ τὸ ἐν ἔχοντος, ὁ μὲν περὶ κατὰ φασίς, ὁ δὲ ἀπό
 φασίς. ἐπὶ δὲ τῆς καὶ τῆς καταφάσεως πρὸς τὴν ἀπόφα
 σιν διαφορά, ὅ κατὰ τὸ ἐν + ὁμοίως ὡς εἰς τῇ λόγων τοῦ
 των ἐκάτερος, οὐδεμίαν ἐξώθεν βοηθήσας δευτέρας πρὸς τὴν
 ἐνώσιν, ἀλλὰ κατὰ τὸ πρῶτον. ὅμοιως ὡς πρῶτος λόγος
 τούτων ἐκάτερος, ἀλλὰ πρότερος τῆς ἀποφάσεως ἢ κατὰ
 φασίς, κατὰ τὴν ἀπλότητά τῆς λέξεως, διότι τὸ ἀρνητι
 κὸν προσλαβῆσα μόριον ἀπόφασίς γίνεται. προῦφεσάναι
 δὲ ἀνάγκη τὴν τὴν προδηκίαν δεχόμενον, τοῦ ἐκ τῆς προδέ
 σιως ἀποτελουμένου. διὰ τοῦτο μὲν ἔν καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἔ
 τω ἔπεν. ἕνα πρῶτον ἵνα λόγον ἀποφαντικόν, τὴν κα
 τὰ φασίς, εἶτα, τὴν ἀπόφασιν, τὸ εἶτα, οὐ ποῦ τοῦ ἐνός, ἀλ
 λά ποῦ τοῦ πρῶτου λέγων. διὰ τοῦτο δὲ τοῦτο; λόγον ἔχεν ἢ
 τοῦ ἀφροδισίως δόξα ποῦ τῆς ἀποφάσεως δοκεῖ, μὴ
 συγχωροῦσα γένος αὐτὴν εἶναι καταφάσεως, καὶ ἀποφά
 σιως. πῶς ὡς, ἐν οἷς τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὑστερον, τὸ τούτων
 κοινῶς κατηγορέμενον, ἔστι γένος. ἢ ταύτην ἔχουσι τὴν τὰ
 ξιν, οὐ κατὰ τὸ ἀποφάνσις εἶναι, ὁμοίως ὡς αὐτῶν ἐκά
 τερα δεκτικὰ τῶν δυνάμεως, καὶ ἀληθείας, ἀλλὰ κατὰ τι συμ
 βεβηκὸς ἐξώθεν. οἷον τὴν τῇ λέξεων ἀπλότητά. τὸ περὶ δὲ
 τὸν εἰρημένον κανόνα χάραν ἔχεν λέγομεν, ὅταν κατ' αὐ
 τὸ τὸ κοινῶς κατηγορέμενον ἔχουσι τὸ πρῶτον, καὶ τὸ δευ
 τερον τὰ ὑπ' αὐτό. τοῦτο μὲν ἔν πολλὰ ὡς διὰ πολλῶν ἀπο
 δέδηται. ἐνταῦθα δὲ κατηγοροῦντες τὴν ἀπόφασιν κοι
 νῶς καταφάσεως, καὶ ἀποφάσεως, οὐ λέγομεν τὴν μὲν
 κατὰ φασίς, πρῶτην ἀπόφασιν εἶναι, τὴν δὲ ἀπόφασιν,

Ε'ΙΣ Τ

[illegible]

Ἀνάνη δὲ πάντα λόγον ἀποφαντικὸν ἐκ ῥήματος ἦ
καὶ ἐκ πῶσως ῥήματος καὶ οὗ τοῦ ἀνθρώπου λόγος,

ἔαν μὴ τὸ ἔστιν, ἢ ἦν, ἢ ἔσται, ἢ τί τοιοῦτον προστεθῇ, οὐ πῶ λό-
 γος ἀποφαντικός διότι οὐ τί ἔστιν, ἀλλ' οὐ πολλά, τὸ ζῶον
 πεζὸν δὲ ἵππον. οὐ γὰρ δὴ τῷ σωέγγυς εἰρήσεται, εἰς ἔσται. ἐπὶ
 δὲ ἄλλης τοῦτο πράγμα τέτασ' ἡπῆν.

Προβέμενος διαλεχέμεναι πῶς τῷ ἀποφαντικοῦ λόγῳ,
 καὶ τῇ τούτου ἡδυν, καταφάσεώς τε, καὶ ἀποφάσεως, ἐ-
 πιθεῖν τούτων ἐκάτερον, τὸ μὲν, τί ἔχει κατηγορούμενον,
 τὸ δὲ, ὑποκείμενον, διαφορὰν τινὰ τούτων ἡμῖν παραδί-
 δωσι, συμβαλλομένην αὐτῷ πρὸς τὴν διαφύρασιν τῇ ἐφε-
 ξῆς ἐνθρομένων. λέγει γὰρ, ὅτι τὸ μὲν κατηγορούμενον ὁ-
 ρον ἐν τῇ προτάσει, πᾶσα ἀνάγκη ῥήμα εἶναι, ἢ πᾶσιν ῥή-
 ματος. ἴσως δέ ποτε καὶ ἀόριστον ῥήμα, καθάπερ ἐν ταῖς ἀ-
 ποφάσεσιν. ὅπερ εἰσὶν συμπόδιη φέρεται τῷ ῥήματι διὰ
 τούτων ὅτι ἀριστοτέλης, ἢ ὡς προηγουμένως μὲν πῶς κατα-
 φάσεως διαλεχόμενος παραλείπειναι. τὸν δὲ ὑποκείμε-
 νον, οὐ πάντως ὀνομα, ἢ πᾶσιν ὀνόματος, ἢ ἀόριστον ὀνομα
 ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ λόγον ἐκ πλεόνων ὀνομάτων συγκείμενον.
 ὅταν μὲν γὰρ εἰπῶ, Σωκράτης ὑγίαινη, Σωκράτης ὑγίανει.
 τῷ ὑποκειμένου ἐν τούτοις ὀνόματος ὄντος, ὁ κατηγορούμε-
 νος ποτὲ μὲν, ἐπὶ ῥήμα, ποτὲ δὲ, πᾶσις ῥήματος. ὅταν δὲ εἰ-
 πῶ, Σωκράτης ἐστίν, Σωκράτης μετὰ μέλει, Σωκράτης ζῶον
 λογικὸν θνητὸν ἐστίν. τὸ ὑποκείμενον ἐν τούτοις οὐ μόνον
 ἐστὶν ὄνομα, ἢ πᾶσις ὀνόματος, ἀλλὰ ποτὲ καὶ ἀόριστον ὄνο-
 μα, ποτὲ δὲ, λόγος ἐξ ὀνομάτων σωεσὶς πλεόνων. ἀλλ'
 οὐχ οὕτω λέγεται ταῦτα σαφῶς ὑπὸ τοῦ ἀριστοτέλους,
 διὰ τὸ σώτομον τὴν ἐπαγγελίαν εἰπὼν γὰρ σαφῶς τὸ πῶς
 τοῦ κατηγορουμένου, ἡνίκατο μόνον τὸ κατὰ τὸν ὑποκεί-
 μενον, εἰπὼν. καὶ γὰρ ὁ τοῦ ἀνθρώπου λόγος, ἔαν μὴ τὸ
 ἔστιν, ἢ τὸ οὐκ ἔστιν, ἢ ἦν, ἢ ἔσται, ἢ τί τοιοῦτον προστεθῇ,
 οὐ πῶ λόγος ἀποφαντικός. ἀλλὰ διὰ τί πῶς μὲν τοῦ κα-

ΕΙΣ ΤΟ

[illegible]

νόος· ὡς προσβέμενον, καὶ σωπθέμενον τὸ ῥῆμα ποιήσῃ τὴν
 ἀπόφανσιν τὴν, τὸ ἔχει, ἢ τὸ μὴ ἔχει σημαίνουσαν· ἐν δὲ
 τοῖς μετ' ἐκείνα παρὰ δεδομμένοις ποῦ λόγου διαλεχθεῖς,
 καὶ ἡπών· ὅτι ἐπὶ σημαντικῇ φωνῇ, μέρος ἔχουσα σημα-
 τικόν, ὅπου κοινῶς ὑπάρχεν τοῖς πελήοις, καὶ τοῖς ἀτελεί-
 σι λόγοις ἐλέγχον, καὶ μεταβὰς πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς αἰ-
 ποφάνσεως, καὶ τῇ ταύτης εἰδῶν, ὡς ποῦ δέσασθαι μὴ τις
 ὑπολάβῃ οὐδ' ὀριστικούς λόγους, ἀλλὰ σωπθέντες ἐκ πληθόν-
 των ὄντες, καὶ σημαντικούς μῖα φύσεως ὑπάρχοντες,
 δυνάμεται ποιεῖν ἀπόφανσιν, διὰ τοῦτο νῦν ταῦτα προστί-
 θησι, ποῦ ὧν οὐδὲν πῶ φαίνεται διαλεγμένους· Ἐπὶ δὲ
 ὅλως ὀρισμῶν ἐν ταῦτοις πεποιήται μνήαν, οὗτοι δὲ εἰσιν
 ἐκ πληθόντων ὀνομάτων συγκείμενοι λόγοι, ποῦ τὴν οὐσί-
 ας τοῦ αὐτοῦ πράγματος σφειομένων, καὶ διὰ τοῦτο εἰς ἐ-
 καστος τοῦτων, πολλῆς ἢ πραγματούσης ἢ τούτου δέσται θεω-
 ρία· ποῦ μὲν, ἐκ τῇ συμπεφορημένων ὀνομάτων οὐσίας
 μία σημαίνεται, καὶ εἰς ἐξ αὐτῇ ἀποτελείται λόγος· ποῦ
 δὲ, οὐχ ἔς, ἀναβάλλεται τὴν τούτων παρὰ δεδοσιν εἰς πε-
 λιοτέρων τινὰ πραγματούσαν, ἢ ἔργον ἐπὶ τὰ ὄντα ἢ ὄντα
 σκοπεῖν, διόπου ἐν τῇ ἐβδόμῳ, καὶ ἐν τῷ ὀγκδόμῳ βι-
 βλίῳ τῆς μετὰ τὰ φυσικὰ, πολλῶν ποῦ τούτου ποιήσεται
 λόγον· τὸ μὲν γένος, ἵνα σωελόντες ἡπώμεν τὸ κεφάλαι-
 ον τῇ ἐκείνοις παρὰ δεδομένων, ὕλης ἐν τῷ ὀρισμῷ
 λόγοις ἔχεν ἀποφαινόμενος, τὴν δὲ διαφορὰν, καὶ μάλο-
 σαι τὴν ἐχάτην, καὶ μόνῳ τῷ ὀρισμῷ πρᾶγμα πᾶσα φαρμότι-
 τουσαν, εἰδοποιὸν γίνεσθαι, καὶ πεληώπικῶς τῆς οἰκίας
 ὕλης, οὐδὲν ὅς ἐπεσον δεκτέσθαι πρὸς τὴν ἐνώσιν τὴν πρὸς
 αὐτὴν· οὐ γὰρ προσκεχωρισμένον τί, καὶ καθ' αὐτὸ ὑφίστη-
 κός, ἵαχε τὴν ἐνώσιν, ἀλλ' ἐπὶ τὸ ἔδος, διὰ θέσιν τῆς τῆς
 προσεχοῦς ὕλης, τὸ τε καθόλου, καὶ νοητὸν, τῆς νοητῆς

λεγομένης ὕλης, ταυτὸν δὲ εἶπεν, τῆς κατὰ τὸ γυναικῶς
 πρὸν ἐπινουμένης, καὶ τὸ αἰδμητὸν, καὶ καθέκαστα τῆς καί
 τ' αὐτὸ διατίθεσθαι πεφυκίαν. Διὰ ταῦτα τοίνυν ὁ, τε
 ὁριστικὸς λόγος ἦς, οὐκ ἐκ διακεκριμένων πρὸ πρὸν, ἐπι-
 ται σωελθουσῶν ἀλλήλων ἰδιοτήτων συγκείμενος, καὶ τῶ
 καθέκαστα πραγμάτων, ἕκαστον ἐν. οὕτω γὰρ ἔχεν ἀνάγκη
 καὶ τὸ διακείμενον μετὰ τῆς οἰκίας ὑφ' ἑσθ' διαθείσεως, ὅτι
 οὐκ ὡς τῆς χαλκῆς σφαίρας. καὶ οὐδ' ἂν ὑπὸ νόσῃ τις τὸ
 διακείμενον, μὴ καὶ τὴν δέχθῃσιν σωεπινόσας. τὸ μὲν
 οὐκ κυρίως τὸν τε ὁριστικὸν λόγον εἶα ποιοῦν, καὶ αὐτὸ μὲν
 τοι τὸ ὁριστικὸν πρᾶγμα, τοῦτο παρὰ δίδωσιν ἐν ἐκένονοις.
 λέγει δὲ ἂν τις ἀπορίσκει πῶς ἀπέδωκεν αἰτίαν τῆς τοῦ ἐν
 νόος λόγου γυνέσεως, τὸ ἐφεξῆς ἀλλήλοις τὰ συμπληροῦν
 τα αὐτὸν ὀνόματα λέγεσθαι μὴ διαλαμβανόμενα σίω-
 πῃ ἢ μέσῃ, ταύτην ὡς ἀνόητον ἀπορῆσαι ἐξ ἡλέων. οὐ γὰρ
 δὴ τῶ τῶ ἐγγὺς εἰρησθαι, ἥς ἔστι. δὲ μὲν γὰρ ὡς τοῦ ἐν
 νόος ἐπομένον λόγου τὰ ὀνόματα ἐξ ὧν εἰν, ἐφεξῆς λέγε-
 σθαι, μὴ διαλαμνομένης τῆς φωνῆς, ὡς ὅταν καὶ αὐτὸ
 καὶ αὐτὸ εἰπωμεν ἕκαστον, οὐ λεγόντων ἡμῶν ὁρισμὸν, ἀλλ'
 ἢ οὐδ' ἐμὴν ποιοῦντων πρίτασιν κοινῶς ἐπαγομένην
 πᾶσι τοῦ ῥήματος. ἀλλὰ τοσαῦτα, ὅσα καὶ τὰ ὡς ἐν
 ἄστω δέτω ἀπαριθμήσει λεγόμενα ὀνόματα, ὅσον, ζῶν
 ὄν. ἦτα, λογικόν, ἦτα, θνητόν ἐστι. δόξα γὰρ ἕκαστον πρὸς
 πακούεσθαι καὶ τὸ ἐπὶ, ἔμιν αὐταρκέον τὸ τὰ τυχόντα ὀνό-
 ματα ἐφεξῆς ἀλλήλοις, καὶ ἀδιακόπως ἐπὶ πρὸς τὸ ἐν
 ποιῆσαι λόγον, ἢ ὁριστικόν, ἢ ἀποφαντικόν. ὅταν γὰρ ἢ μό-
 νων ἔσιων συμβῇσθαι μὴ δυνάμεων ὄντων, ἢ δὲ ὡν, ἢ ἀτό-
 μων, ἢ μόνων συμβεβηκότων τύχῃσιν ὄντα σημαντικά,
 ἐκ ἂν ποτε γένοιτο ἐξ αὐτῶν εἰς λόγους ὄντων ὅταν εἰπῶ, ἀνι-
 θρώπος, βοῦς, ἵππος, ἢ Σωκράτης, Πλάτων, Ἀλκιβιάδης.

ἰδιότητος
 τὰς συμ-
 φωνίας
 ἀλλήλων
 ἰδιοτήτων
 συγκείμε-
 νος, καὶ
 τῶ καθέ-
 εκαστα
 πραγμά-
 των, ἕκα-
 στον ἐν.
 οὕτω γὰρ
 ἔχεν ἀνά-
 κη καὶ
 τὸ διακί-
 μενον με-
 τὰ τῆς οἰ-
 κίας ὑφ' ἑ-
 σθ' διαθεί-
 σεως, ὅτι
 οὐκ ὡς
 τῆς χαλκῆς
 σφαίρας.
 καὶ οὐδ' ἂν
 ὑπὸ νόσῃ
 τις τὸ δια-
 κείμενον,
 μὴ καὶ τὴν
 δέχθῃσιν
 σωεπινό-
 σας. τὸ
 μὲν οὐκ
 κυρίως
 τὸν τε ὁ-
 ριστικὸν
 λόγον εἶα
 ποιοῦν, καὶ
 αὐτὸ μὲν
 τοι τὸ ὁ-
 ριστικὸν
 πρᾶγμα,
 τοῦτο πα-
 ρὰ δίδω-
 σιν ἐν ἐκ-
 ἐνόνοις.
 λέγει δὲ
 ἂν τις ἀπο-
 ρίσκει πῶς
 ἀπέδωκεν
 αἰτίαν τῆς
 τοῦ ἐν νό-
 ος λόγου
 γυνέσεως,
 τὸ ἐφεξῆς
 ἀλλήλοις
 τὰ συμπλη-
 ροῦντα
 αὐτὸν ὀνό-
 ματα λέγε-
 σθαι μὴ
 διαλαμ-
 βανόμενα
 σίωπῃ ἢ
 μέσῃ, ταύ-
 την ὡς ἀνό-
 ητον ἀπο-
 ρῆσαι ἐξ
 ἡλέων. οὐ
 γὰρ δὴ τῶ
 τῶ ἐγγὺς
 εἰρησθαι,
 ἥς ἔστι. δὲ
 μὲν γὰρ ὡς
 τοῦ ἐν νό-
 ος ἐπομέ-
 νον λόγου
 τὰ ὀνόμα-
 τα ἐξ ὧν
 εἰν, ἐφεξῆς
 λέγεσθαι,
 μὴ διαλα-
 μνομένης
 τῆς φωνῆς,
 ὡς ὅταν
 καὶ αὐτὸ
 καὶ αὐτὸ
 εἰπωμεν
 ἕκαστον,
 οὐ λεγόν-
 των ἡμῶν
 ὁρισμὸν,
 ἀλλ' οὐδ' ἐ-
 μὴν ποιοῦ-
 ντων πρί-
 τασιν κοι-
 νῶς ἐπαγο-
 μένην πᾶ-
 σι τοῦ ῥή-
 ματος. ἀλλὰ
 τοσαῦτα,
 ὅσα καὶ τὰ
 ὡς ἐν ἄσ-
 τῶ δέτω
 ἀπαριθμή-
 σει λεγόμε-
 να ὀνόμα-
 τα, ὅσον,
 ζῶν ὄν.
 ἦτα, λογι-
 κόν, ἦτα,
 θνητόν ἐ-
 στι. δόξα
 γὰρ ἕκα-
 στον πρὸς
 πακούε-
 σθαι καὶ
 τὸ ἐπὶ, ἔ-
 μιν αὐταρ-
 κέον τὸ
 τὰ τυχόν-
 τα ὀνόμα-
 τα ἐφεξῆς
 ἀλλήλοις,
 καὶ ἀδιακό-
 πως ἐπὶ
 πρὸς τὸ
 ἐν ποιῆ-
 σαι λόγον,
 ἢ ὁριστι-
 κόν, ἢ ἀπο-
 φαντικόν.
 ὅταν γὰρ
 ἢ μόνων
 ἔσιων συ-
 μβῇσθαι
 μὴ δυνά-
 μεων ὄν-
 των, ἢ δὲ
 ὡν, ἢ ἀτό-
 μων, ἢ
 μόνων συ-
 μβεβηκό-
 των τύχῃ-
 σιν ὄντα
 σημαντι-
 κά, ἐκ ἂν
 ποτε γέ-
 νοιτο ἐξ
 αὐτῶν
 εἰς λόγους
 ὄντων ὅ-
 ταν εἰπῶ,
 ἀνιθρώ-
 πος, βοῦς,
 ἵππος, ἢ
 Σωκράτης,
 Πλάτων,
 Ἀλκιβιά-
 δης.

ἢ φιλόσοφος, σιμὸς, φαλακρὸς, βαδίζῃ, διὰ τὸ ταῖς μὲν ἑ-
στίαις συμφυῆ τὰ συμβεβηκότα ἔχειν, ὡς ἐν ὑποκειμέναις
αὐταῖς ὑφίστασθαι πεφυκότα, μήτε ὅ ταις κατ' εἶδος, ἢ κατ'
ἀριθμὸν διακεκριμέναις ἑστίαις ἀλλήλαις, μήτε μὴν τὰ συμ-
βεβηκότα, ὧν ἑδὲ ὑφίστασθαι τί δυνάτουν, δέχα τ' ὑποκει-
μένων. διὸ καὶ τοῖς ἑρμηνεύουσιν ἀνάγκη τὸ, τίς ἀόριστον ὄνομα
προσυπακούεσθαι, τὴν χρῆσιν πληρώσθαι τοῦ ὑποκειμένου, καὶ
ποιοῦν τὸν ὅλον λόγον φούδουσαι, ἢ ἀληθεύειν.

Ἐπὶ δὲ ἡς λόγος ἀποφατικὸς, ἢ ὁ ἐν δηλώσει, ἢ ὁ σωδὲς
μῶς, πολλοὶ δὲ, οἱ πολλὰ καὶ μὴ ἐν, ἢ οἱ ἀσώδεις.

Παραδούς τὴν κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον διαφο-
ρὰν τῇ ἀπλῶν ἀποφατικῶν λόγων, καὶ διδάξας ὡς
προηγίται τὸ καταφατικὸν εἶδος τοῦ ἀποφατικοῦ, διὰ
τοῦτο προστίθησι τὴν κατὰ τὸ ἐν, καὶ τὸ πλῆθος αὐτῶν ἀν-
τίθεσιν, ἐτέραν οὖσαν παρὰ τὴν κατὰ τὸ πρῶτον, καὶ
ὑσoron. Ἰστέον ὅτι δύο τούτων ἐξ ἀνάγκης ποῦ πάν-
τα λόγον θεωρουμένων, λέξεώς τε, καὶ σημασίας, ποῦ
μὲν τὴν λέξιν δύο θεωροῦται τοῦ ἐνὸς λόγου διαφοραὶ,
μία μὲν, κατὰ τὸ ἀπλουῶν, καὶ σωδέτων ἐκ πλεονῶν ἀν-
πλῶν λόγων. ἑτέρα δὲ, κατὰ τὸ πρῶτον, καὶ δεύτερον,
προηγούμενως μὲν, ἐν τοῖς ἀπλοῖς, διὰ τούτους δὲ καὶ
ἐν τοῖς σωδέτοις, ἐκ τῆς ποιότητος δηλονότι τῇ προτά-
σει, τοῦ τε καταφατικοῦ λέγω, καὶ ἀποφατικοῦ, τῆς
ποιότητος ταύτης ἀφαινομένης. ποῦ δὲ καὶ τὴν σημα-
σίαν, μία ἢ κατὰ τὸ ἐν, καὶ τὸ πλῆθος τῇ σημασι-
σίων. τῇ οὖν ποῦ τὴν λέξιν θεωρουμένων ἀντιθέσεων,
μίαν παραδούς διὰ τῇ προλαβόντων τὴν κατὰ τὸ πρῶ-
τον, καὶ ὑσoron, δι' ὧν ἔλεγει. Ἐπὶ δὲ ἡς πρώτος λόγος ἀπο-
φατικὸς, κατὰ φασιν, ἢ τα, ἀπόφασιν. ἢ τα διδάξας ὡς
μόνης αὐτὸς λόγος τῆς ἀξίως τῆς αἰτίας προσηγορίας

μόνον. πολλοὺς δὲ, οὗτοι πολλά σημαίνοντες, καὶ μὴ ἐν, ἢ οὗτοι
 ἁσυνδέτους. ἐν δὲ τούτοις συνδέσμων μὲν ἓνα λόγον ἄκου
 σέον, οὐ τὸν ἐν μόναις ταῖς λέξεσιν ἐπὶ κτητὸν ἔχοντα τὴν
 ἐνώσιν διὰ τὸν συνδέσμον, παρὰ πλησίως τῷ φακέλλῳ, ὅς
 διὰ τὸν συνδέχοντα τὰ πλείονα λάχανα δεσμὸν, εἰς λέγε
 ται ἵνα. ὡς ὅταν ἡπώμεν, Σωκράτης κάθηται, καὶ Ἀλ
 κιβιάδης ποδὶ πατιῖ. ἢ Σωκράτης κάθηται, καὶ Ἀλ
 κιβιάδης κάθηται. ἢ Σωκράτης, καὶ Ἀλκιβιάδης κάθη
 ται: πάντες γὰρ οἱ οὗτοι λεγόμενοι πλείονες ὄντες, ποδὶ μόν
 ων τὴν λέξιν ἔχουσι τὴν ἐμφανομένην διὰ τὸν συνδέσμον
 ἐνώσιν, ἀλλὰ οὗτοι ἐν τοῖς ὑποθετικοῖς καλουμένοις συλλο
 γισμοῖς κατὰ τὸ σωημένον, ἢ τὸ διεξυγμένον λεγόμε
 νον παρὰ λαμβανομένους, ὅσον, εἰ ὁ θεὸς ἀγαθός, αἰδίου
 τὸ παρ. καὶ ἡ τοι αἰδίου τὸ παρ, ἢ γνητόν. πλείονες μὲν
 γὰρ καὶ οὗτοι ὄντες, συνδέονται κατὰ τὴν λέξιν. οἱ μὲν ὑπὸ
 τοῦ συναπτικοῦ λεγομένου συνδέσμου, οἱ δὲ, ὑπὸ τοῦ δια
 ζευκτικοῦ, ἀλλ' ἔχουσι τι πλεον τῇ προσηρημένων, ὅτι τῇ
 ἐν αὐτοῖς παρὰ λαμβανομένων πλεόνων πραγμάτων ἢ ἀ
 κολουθίαν, ἢ διάσπασιν σημαίνουσιν. αὐτὸ οὖν τοῦτο τὸ ἐν
 τί ὄν ἐστιν ὑπὸ αὐτῇ σημαίνον, ἢ ἀκολουθία αὐτῇ τῇ
 πραγμάτων, ἢ ἡ διάσπασις. τούτους μὲν οὖν διὰ ταῦτα
 δευτέρως λέγεσθαι τὸ ἐν ἔχεν ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ῥητέ
 ρον, μετὰ οὗ ἐν τι κατηγορούμενον καθ' ἐνὸς ὑποκειμένου ση
 μαίνοντες, ὡς τε ἵνα τὸ λεγόμενον. ὅτι εἰς λόγος ἀπο
 φασιτικός ἐστιν, ἢ ὅ ἐν τι καθ' ἐνὸς κατηγορῶν καταφατι
 κῶς, ἢ ὁ ἀποφατικῶς, καὶ διὰ τοῦτο λεγόμενος κατηγο
 ρικός. ἢ ὁ γέσιν μίαν ὑπάρξεων δύο σημαίνων, ἢ κατὰ ἀ
 κολουθίαν, ἢ κατὰ διάσπασιν ἐμφανομένην ὑπὸ τῇ ταύτην
 τὴν δυνάμιν ἔχόντων συνδέσμων, καὶ λέγων, ἢ τινὸς ὄν
 τος τί ἐστιν, ἢ τινὸς ὄντος τί οὐκ ἐστὶ, καὶ διὰ τοῦτο λεγόμενος

ὑποθετικὸς. ὅν δέ γε ποῦ μόνω τῷ λέγειν τὴν ἐπίκτητον
 τὸν εὐνοσίμωμον φάσκοντες, ὑπάρξεων μὲν ἀπηρεπισμένων
 ὄντας σημαντικούς, ἄλλοι δὲ αὐτῶν οὐδεμίαν σημανόν-
 τας, οὐδ' αὖ μὴ οἷον τὸν εὐνοσίμωμον τοῖς παρελήφθαι, καὶ ἑπὶ
 σιγῶν τοῖς συμπλεκτικοῖς λεγομένοις σωδέσμοις τῆς
 εὐνοσίμωμον σωεχέας χάριν. ποῖον ὅν ἔχει λόγον,
 τὸν μὲν ὁμῶνυμον ἔχοντα τὸν ἕτερον τῇ ὁρῶν μὴ ἀνέχει
 ἰδίαν καλὴν εὐνοσίμωμον διὰ τὸ πλήθος τῇ σημανομένων, καὶ ταῦ-
 τα κατὰ τὴν λέξιν ὄντα ἀπλοῦς τῷ δὲ κατὰ τὴν λέξιν
 προφανῆ τῷ εὐνοσίμωμον ἔχοντι, καὶ πάντας τοὺς κατὰ
 φύσιν εὐνοσίμωμον ἀποπετῆωκότι, πλέον τῆ κατ' αὐτὸ τοῦτο νέ-
 μιν ἐκείνου, τῷ ἀξιοῦν αὐτὸν τῆς τοῦ εὐνοσίμωμον προσηγορίας.
 ἡμῶν δὲ πολλοὺς εἶναι λόγους ὅν πολλὰ σημανόντας, προ-
 σέθηκε καὶ μὴ εὐνοσίμωμον ποῦ τῇ καθόλου πινὸς ἀποφα-
 νομένοις. ἐκείνοι μὲν ὅν, πολλὰ μὲν σημανοῦσι καὶ αὐ-
 τοὶ πράγματι καὶ ὑπὸ τῇ καθόλου, ποῦ οὐ διαλέγονται
 ἀναφορὰς, πρὸς δέ γε τῇ πολλῶν τῷ μίαν φύσιν, τῇ
 κατὰ πάντων ἐκείνων κατηγορουμένῃ, καθ' ἣν μίαν γί-
 νεται πρότασις, ἡ τοῦ καθόλου τούτου κατηγοροῦσά τι. αἱ
 δέ γε ὁμῶνυμοι φωναὶ, μόνως πολλῶν εἰσι σημαντικαὶ
 πραγμάτων, κοινῇ δὲ ἐπ' αὐτοῖς οὐδενός. οὐ ὅν ἡσαν
 ὁμῶνυμοι φωναὶ. δυνάμει δὲ καὶ ὡς ὁ φιλόσοφος Περὶ
 φύσεως ἐξηγεῖται, ὡς πρὸς διάκρισιν ἐρημένων τῇ ὁρί-
 μῳ χρώμενων ὑποκειμένων, ἢ κατηγορουμένων προτάσεων,
 ἀκούειν τοῦ πολλὰ, καὶ μὴ εὐνοσίμωμον, ὅτι δοκοῦσι μὲν πολλὰ καὶ
 εἶναι σημανεῖν. οἷον ἡ λέγουσα, ζῶον λογικὸν ἐνιπτόν ποῦ
 πατεῖ, τὸ ζῶον τὸ λογικόν, τὸ ἐνιπτόν, ποῦ πατεῖ. ἀλλὰ ταῦ-
 τα παρελήφθη πρὸς τὸ εὐνοσίμωμον ποῦ γράφεται τὸ ἐξ αὐτῶν σω-
 σάμενον. διὸ μίαν εἶναι φάσκονταύτως τῷ πρότασιν.
 εἰ δέ τις πρότασις ἢ ὁμῶνυμον ἔχει τὸν ἕτερον τῇ ὁρῶν,

ἢ καὶ συνθεῖα πολλά σωεῖται ὀνόματα, οὐ δυνάμενων συμ-
 πλέκεσθαι ἀλλήλοις τῇ πραγμάτων. ὅιον, Σώκράτης,
 Πλάτων, Ἀλκιβιάδης, ποῦ πατεῖ. ἢ Σώκράτης ποῦ πα-
 τεῖ, διαλέγεται, θερμαίνεται. μόνως αὐτὴ πολλά, διότι
 καὶ τὰ σημαίνοντα πράγματα, μόνως ἐπὶ πολλά, καὶ οὐ
 δυνάμενα μίαν πινὰ φύσιν πραγματος συμπληροῦν.
 Ἀλλὰ πῶς ὁ Ἀριστοτέλης οὗτὸν πολλά σημαίνοντας λόγους
 ἀπαριθμύμενος, τοὺς τε ὁμώνυμον πινὰ τὸν ὅρον ἔχον-
 τας, καὶ οὗτὸν ἀσυνδέτους μόνους παρέλαβεν, ὧν οὐδε τέ-
 ρα τετέλεσται χωρὰ οἱ κατὰ μόνω τῷ λέγειν τῷ διὰ τῇ
 συνδέσμων εἴωσιν ἔχοντες; ἢ ῥητόν ὅτι καὶ οὗτοι τῇ
 πολλά, καὶ μὴ οὐκ ἐπὶ σημαίνοντων. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ ὁμώνυ-
 μίαν, ἀλλὰ διὰ τὸ συνθεῖα πλείονας εἶναι κατὰ τῷ λέ-
 ξειν οὗτὸν τὰ διάφορα πράγματα σημαίνοντας ὅρους. εἰ δὲ
 πνὸς αὐτοῖς τὸ εἴωσις ἐνέμεν, οὐ καὶ αὐτοῦς, ἀλλὰ κα-
 τὰ τῷ πρὸς οὗτὸν ἀσυνδέτους παραβολῇ, ἴσως αὖτε
 τῆς εἰσφοράς ὑπὸ τὰς λέξεις πάλιν καταφρόνιστοι. οὗτὸν δὲ
 ἀσυνδέτους λόγους δηλονότι λέγοι αὖ, οὗτὸν μὴ δὲ τῷ ὑπὸ
 συνδέσμου φαινομένῳ εἴωσιν ἔχοντας. ὅιον, ἡμέρα ἐστίν,
 φῶς ἐστίν. ἡμέρα οὐκ ἐστίν, νύξ ἐστίν. ἢ αὖ πάλιν, Σώκράτης
 κάθηται. Ἀλκιβιάδης ποῦ πατεῖ. ἐν γὰρ τούτοις πα-
 σιν, οὔτε ἀκολουθία μία, οὔτε διάζυγίς τις, οὔτε κατὰ τὴν
 λέξιν. ἐπὶ κτητος γὰρ ἐνστάς τις ἐμφαίνεται.

- » Τὸ μὲν οὖν ὄνομα ἢ τὸ ῥῆμα, φάσις ἐστὶ μόνον. ἐπεὶ
 » δὴ οὐκ ἐστὶν ἡπεῖν οὗτοι δηλοῦνται πτὴ φωνῇ ὥστε ἀπο-
 » φαίνεσθαι, ἢ δυνάμει τὸς πνός, ἢ μὴ. ἀλλ' αὐτὸ προαρουμέν-
 » νον. τούτων δὲ ἡ μὲν ἀπὸ τῆς ἐστὶν ἀπόφανσις. ὅιον πκα
 » τὸς πνός, ἢ τὴ ἀπὸ πνός; ἢ δὲ, ἐκ τούτων συγχεμένη ὅιον λᾶ
 » γος πὶς ἢ δὴ σώθετος.

Μέλλων δὲ τῇ ἐφεξῆς διδάσκειν πόρι τε ἀποφάναι

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

φείω, καὶ πῶς καὶ φάσεως, καὶ ἀποφάσεως, καὶ ἐπὶ ἀντι
 φάσεως, ἐπὶ ἐν ἅπασιν τούτοις τὸ τῆς φάσεως ὄνομα πα
 ραλαμβάνεται, διὰ τοῦτο εἰκότως πρὸ τῆς ἐκείνων διδα
 σκαλίας, τὴν τῆς φάσεως ἔννοιαν ὑψηλεῖται, καὶ φησὶν εἶ
 ναι ταύτην ὀνόματι, ἢ ῥήματι, ὡς μέρος τοῦ ἀποφαντικῆς
 λόγου λαμβανόμενα· καὶ ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει, σαφῶς ἐ
 δήλωσε, τοῦ ὀνόματος τῆς φάσεως τὴν αἰτίαν διὃς ἐπαγα
 γών· ἐπεὶ δὲ γὰρ φησι δηλοῖ μὲν τι τούτων ἐκάτερον, οὐ
 μὴν ἀληθές, ἢ ψεῦδος, διὰ δὲ τοῦτο φάσις μὲν ὀνομά
 ζοιτο ἀν' δικαίως, ὡς σημαῖνον τό, καὶ φάνον, οὐ μὴν ἀπό
 φανσις, ἅτε οὐδέ τιρον δηλοῦν τῇ ὑπὸ τῆς ἀποφάνσεως
 πάντως σημαυνομένων. λέγω δὲ τὸ ἀληθές, ἢ τὸ ψεῦδος,
 τοῦτο δὲ τὸ μὴ εἶναι προσκείμεναι τὴν ἀπὸ πρόθεσιν τῇ προ
 σηγोरίᾳ τῆς φάσεως ὑπὸ τοῦ ὀνόματος, ἢ τοῦ ῥήματος ἐδή
 λωσε διὰ τοῦ· φάσις ἔστι μόνον εἰπών. ἔτα ἀμφοῖν ἅμα
 τὰς αἰτίας ἀποδέδωκε τῷ προσήκοντι αὐτοῖς τὸ τοῖς φά
 σεως ὄνομα, καὶ τοῦ μὴ προσήκοντι τὸ τῆς ἀποφάνσεως,
 διὰ τοῦ, ἐπεὶ δὲ οὐκ ἔστιν εἰπεῖν οὕτω δηλοῦναι τι τῇ φῶ
 νῃ· καὶ τῇ ἐξῆς τούτοις, ὅπου ἔστιν· ἐπεὶ δὲ καὶ ἡ σημεῖσι
 κὶ τινῶν πραγμάτων ἔχουσι δυνάμιν, ἀλλ' αὐτό γε καί
 θ' αὐτὸ τούτων ἐκάτερον, οὐδὲ μίαν ἀποφάνσεως ἐστὶ ποιητι
 κόν· ἔτα προστίθεται οὗ τρόπου, καθ' οὗ ἀποφάνεσθαι
 εἰώθαμεν· καὶ διὰ τούτων ὡς οὐδὲν προσήκοντι τοῖς ὀνόμασιν,
 ἢ τοῖς ῥήμασι τὸ ὄνομα τῆς ἀποφάνσεως, ἢ τὸ δύο τρόπων
 ὄντων, ὧν κατὰ θάτερον ἀποφάνεσθαι ἀνάγκη, κατὰ μὴ
 θέτερον τούτων τὸ ὄνομα, ἢ τὸ ῥήμα λέγοντες ἀποφανόμε
 μεθα, ὡς ἐξῆς δήλον ποιήσομεν. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν τῇ
 πραγματείᾳ δέκρινε τὰ ὀνόματα, καὶ τὰ ῥήματα τῆς
 ἀποφάνσεως, ἀπ' αὐτῆς τῆς οὐσίας τῆς ἀποφάνσεως,
 ποιησάμενος τὴν ὑποχρήσιν τοῦ μηδὲν δηλοῦν ἀληθές,

Εἰς τ
 φάσεως, ὡς
 πρὸ τῆς
 καὶ ἀποφάν
 καὶ φησὶν
 αἰτίας·
 τὸ τοῖς φά
 σεως ὄνομα
 καὶ φάνον
 οὐ μὴν ἀπό
 φανσις, ἅτε
 οὐδέ τιρον
 δηλοῦν τῇ
 ὑπὸ τῆς
 ἀποφάνσεως
 πάντως
 σημαυνο
 μένων.
 λέγω δὲ
 τὸ ἀληθές,
 ἢ τὸ ψεῦ
 dos, τοῦ
 τοῦτο δὲ
 τὸ μὴ εἶναι
 προσκεί
 μεναι τὴν
 ἀπὸ πρό
 θεσιν τῇ
 προσηγο
 ρίᾳ τῆς
 φάσεως
 ὑπὸ τοῦ
 ὀνόματος,
 ἢ τοῦ ῥή
 ματος ἐδή
 λωσε διὰ
 τοῦ· φάσις
 ἔστι μόνον
 εἰπών.
 ἔτα ἀμφοῖν
 ἅμα τὰς
 αἰτίας ἀπο
 δέδωκε τῷ
 προσήκοντι
 αὐτοῖς τὸ
 τοῖς φά
 σεως ὄνομα,
 καὶ τοῦ μὴ
 προσήκοντι
 τὸ τῆς ἀπο
 φάνσεως,
 διὰ τοῦ, ἐ
 πεὶ δὲ οὐκ
 ἔστιν εἰπεῖν
 οὕτω δηλοῦ
 ναι τι τῇ
 φωνῇ· καὶ
 τῇ ἐξῆς
 τούτοις, ὅ
 που ἔστιν·
 ἐπεὶ δὲ καὶ
 ἡ σημεῖσι
 κὶ τινῶν
 πραγμάτων
 ἔχουσι
 δυνάμιν,
 ἀλλ' αὐτό
 γε καὶ
 θ' αὐτὸ
 τούτων
 ἐκάτερον,
 οὐδὲ μίαν
 ἀποφάνσε
 ως ἐστὶ
 ποιητικόν·
 ἔτα
 προστίθε
 ται οὗ
 τρόπου,
 καθ' οὗ
 ἀποφάνε
 σθαι εἰώ
 θαμεν· καὶ
 διὰ τούτων
 ὡς οὐδὲν
 προσήκον
 τι τοῖς
 ὀνόμασι,
 ἢ τοῖς ῥή
 μασι τὸ
 ὄνομα
 τῆς ἀπο
 φάνσεως,
 ἢ τὸ δύο
 τρόπων
 ὄντων, ὧν
 κατὰ
 θάτερον
 ἀποφάνε
 σθαι ἀνά
 γκη, κατὰ
 μὴ θέτε
 ρον τούτων
 τὸ ὄνομα,
 ἢ τὸ ῥήμα
 λέγοντες
 ἀποφανόμε
 μεθα, ὡς
 ἐξῆς
 δήλον
 ποιήσομεν.
 Κατ' ἀρχὰς
 μὲν οὖν
 τῇ
 πραγματείᾳ
 δέκρινε
 τὰ ὀνόματα,
 καὶ τὰ ῥή
 ματα τῆς
 ἀποφάνσε
 ως, ἀπ' αὐ
 τῆς τῆς
 οὐσίας
 τῆς ἀπο
 φάνσεως,
 ποιησάμε
 νος τὴν
 ὑποχρήσιν
 τοῦ μηδὲν
 δηλοῦν
 ἀληθές,

ἢ ψυδός, ὅπερ ἔστιν ἰδιὸν τῆς ἀποφαισεως. ἐν δὲ καὶ τούτοις, ἀπὸ τῆς τρόπων τῆς χρήσεως τῆς ἀποφαντικῶν λόγων διακρίνῃ αὐτὰ πάλιν ὑπερχεῖ. ἐπειδὴ ὅτι ἢ ὑπὸ πινός δῶτηθέντες, καὶ πρὸς τὴν δῶτησιν ἀπαντῶντες ἀποφαινόμεθα, ἢ καὶ μηδενὸς δῶτωντος, αὐτοὶ προελομένοι τοῖς πέλας ἐκφῆναι τὴν ἡμέτεραν διάνοιαν, ὃ δὲ τὸ ὄνομα, ἢ τὸ ῥῆμα ἔχον, κατ' οὐδέτερον τούτων ἀποφαίνεται τῆς τρόπων, φανερὸν ὡς ἔπερα αὐτῶν ἦσαν ταῦτα τῆς ἀποφαισεως. Ὅτι μὲν οὖν αὐτὰ καθ' αὐτὰ τὰ ὀνόματα, ἢ τὰ ῥήματα λέγοντες, μηδενὸς ἡμᾶς δῶτωντος, οὐκ ἀποφαινόμεθα, πλὴν εἰρηται. ἀλλὰ μὲν οὐδὲ πρὸς δῶτησιν διὰ τούτων ἡμᾶς ἀποκρινάμενοι, ἐν δὲ χεῖται τι λέγειν ἀληθές, ἢ ψυδός; καὶ τοῦτο καὶ ὑπολάβοι αὐτῶν. τί ὅτι ὄνομα τῶδε; πινός δῶμεν, Σωκράτης εἰπόντες, ἐσημῶμεν τί ἀληθές, ἢ ψυδός. καὶ τί ποιεῖ Σωκράτης; δῶτηθέντες, καὶ ἀποκρινάμενοι, ὅτι ποιεῖται. δηλοῦμεν τί ἀληθές, ἢ ψυδός. ἀλλ' ὅτι καὶ ἐν ταῖς ἐξηγήσεσι τῆς περὶ τοῦ ῥήματος εἰρημένων ἐλέγομεν, ἢ συμπλοκὴ τῆς δῶτησεως πρὸς τὴν ἀποκρίσιν τελείαν ἀποφασιν δόξα μένη, τὸ ἀληθές, ἢ τὸ ψυδός ἐσημῶμεν, οὐτε ὄνοματος καὶ τὰ ἀληθῆσαν, οὐτε ῥήματος γνησμένης τῆς δῶτησεως, ἀλλὰ τούτων μὲν, τὸ ἔπερον ἀπαντούσης, οὐ μὲν κατὰ ταῦτα προσμεχέσθης. οὐδὲ γὰρ ἔστιν ἐν δῶτησιν, ἢ ὄνομα τι προσμεχέσθαι, ἢ ῥῆμα. ὅτι δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, μάθωμεν ἀπὸ τῆς ἐν δῶτησιν προσφορμένων ἀποφαισεως, πρὸς ἃς καὶ πρόκειται ἡ τῆς ὀνομάτων, καὶ τῆς ῥημάτων δῶτησις, ἢ ὅπως εἰς παραλαβεῖν. κατὰ φασιν μὲν ὅτι δῶτωντες, δῶμεν. ἀρὰ ἢ ψυχὴ ἀθάνατος ἐστὶ; καὶ ἀποφασιν ὁμοίως, ἀρὰ ἢ ψυχὴ οὐκ ἐστὶν ἀθάνατος; οὐκοῦν καὶ τὸ ὄνομα ἢ ὅτι ἐν δῶτησιν προσφέρεται καθ' αὐτὸ ὅτι

[illegible]

μένῃ. ὅιον, λόγος τίς ἤδη σωθετός.

Ἐπὶ δὲ ἀπλῇ ἀπόφανσιν, φωνὴ σήμαντικὴ ποτὶ τὸ ὕπάρχεν, τὴν ἢ μὴ ὑπάρχεν, ὡς οἱ χρόνοι διήρῳται.

Τούτων μὲν λέγει, ὡς ἀποφανόμενοι λέγοντες, ἢ ὁρῶ-
τηθέντες ὑπόπινος, ἢ αὐτοὶ προελοόμενοι. ποτὶ ὧν ἡ αὐτῶ
προεχῶς ὁ λόγος. εἶναι δὲ αὐτῶν φησι, τίς μὲν, ἀπλῶς
ἀπόφανσιν. τίς δὲ, σωθετόν ἐκ πλείονων, οὐ λέξεων, ἀλλ'
ἀλλὰ λόγων. τὸν δὲ σωδίσμον τὸ εἶχοντα λόγον, εἴτε καὶ
τηγορικῶς, εἴτε ὑποθετικῶς, σωθετόν λέγων ἐκ τῶν ἀπλῶν
ἀποφανσίων, τουτέστιν ἢ δύο καταφάσεις, ἢ δύο ἀποφά-
σεων, ἢ καταφάσεως, καὶ ἀποφάσεως. ἐνίοτε δὲ καὶ δί-
χα σωδίσμου. πλείονας λόγους ἐφεξῆς λέγοντες, ὡς εἴ-
τον ἐκ πάντων λέγοντες, τῆς σωχείας, ἢ τῆς ἐφεξῆς ῥή-
σεως, τὴν χρεῖαν τοῦ σωδίσμου ποιούσης. ὅιον, διὰ τὸ δύ-
σχευαν κατὰ τὴν ὕβριν Ἀλκιβιάδης, ἐπολέμησε τῇ πε-
τρίδι. Ἀχιλλεύς τοῖς Ἀχαιοῖς ἐμνήσκει. Αἴας ἀπέ-
σφαξε αὐτὸν, καὶ ὅσα ἄλλα λέγειν ἄσωδέτως ἑώθαμεν.
ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ νόμας πλείονα σωθετόντες ἀλλήλοισι ἄσω-
δέτως οὐ συμπλεκόμενα πρὸς ἐνός πινος σημασίαν, κα-
τὰ πρὸς τὴν ὀρισμῶν, ἀλλὰ δηλώτικα πραγμάτων ἀπὸ
πισμένων, ὡς τὴν αὐτῶν κατηγορουμένων. πλείονας μὲν πάν-
τως λόγους λέγοντες, διὰ τὸ πλείονα εἶναι τὰ ὑποκείμε-
να, τίς δὲ ἐφεξῆς γινόμενῳ ἀπαρίθμησιν, ἀντὶ σωδέσι-
μου παραλαμβάνοντες, ὅιον, Ἀχιλλεύς, Αἴας, Διο-
μήδης, ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων. καὶ φανερὸν ὅτι πολλοὶ οἱ λό-
γοι, διότι δυνάτον, τὸν μὲν αὐτῶν, ἀληθῆ. τὸν δὲ, φανερὸν
εἶναι. ὅιον, εἴ τις ἀντὶ τούτων πινός, ἢ καὶ πρὸς τούτοις ἀπα-
ριθμοῖτο τὸν ἑπείον, ὁ δὲ αὐτὸς λόγος, καὶ ὑπὲρ τῆς ἐνός ὑ-
ποκειμένου πολλά πινὰ κατηγορουμένων ἄσωδέτως προτα-
σέων. ὅιον, Σωκράτης διατρέβη, Μελέαρος διαλέγετο,

λαμβανουσῶν· ἐν δὲ ταῖς ἐκ τρίτου προσκατηγορουμέ-
νου, αἱ ὀνόματα, ἢ τοὶ ῥήματα κατηγοροῦνται, τὸν ὀρισμὸν ὅλον
ποιοῦσάν κατηγορούμενον· ὅσον ἡ, Σωκράτης ἀνθρώπος
ἐστίν, τῆς, Σωκράτης ζῶν λογικόν, ἀνθρώπινον ἐστίν· ταῦτα μὲν
οὖν διὰ τὸ προφανές, οὐ πολλῆς ὑπόσεως ἄξια· πῇ δὲ
διοίσῃ τὰ διὰ τούτων λεγόμενα τῇ ὀλίγῃ πρότερον εἰρη-
μένων· ἐστὶ δὲ εἰς λόγος ἀποφαντικός ἢ ὁ ἐν δηλοῦν, ἢ ὁ σω-
δέσμων· οἱ πολλοὶ δὲ, οἱ πολλὰ καὶ μὴ ἐν, ἢ ἀσώδετοι· καὶ
τῇ ἐπὶ πρὸ ἐκένων· ἐστὶ δὲ εἰς πρῶτος λόγος ἀποφαντι-
κός, κατὰ φασίς, ἔτα ἀπόφασίς, ἄξιον ὑποκείμενα.

Ῥητέον οὖν ὅτι τῆς διαφορᾶς τῇ λόγων λαμβανομένης,
ὥς καὶ πρότερον ἐλέγομεν, ἢ ἀπὸ τῇ λέξεων, ἢ ἀπὸ τῇ
σημαινομένων· καὶ τῆς μὲν ἀπὸ τῇ λέξεων διαφορᾶς
ποιοῦσης, τὸν μὲν, ἐξ ἐνός κατὰ τὴν λέξιν ὑποκειμένου, καὶ
ἐξ ἐνός κατηγορουμένου θετικῶς, ἢ ἀρνητικῶς συζυγούμενον,
εἴτε προσκατηγοροῖτο τὸ εἶναι, εἴτε καὶ μὴ· καὶ εἴτε προσ-
κείνοιτο τρόπος τίς, εἴτε μὴ· καὶ ἀπλᾶς εἰπεῖν κατὰ φα-
σιν μόνῳ, ἢ ἀπόφασιν μόνῳ, τὸν δὲ, σώθετον ἐκ δύο κα-
ταφάσεων, ἢ ἀποφάσεων, ἢ καταφάσεως, καὶ ἀποφά-
σεως, ὃν σωδέσμων ἕνα κέκληκεν ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ ἐν αὐ-
τοῖς πάλιν, τοῖς τε ἀπλοῖς λόγοις, καὶ τοῖς σωδέσμων τὸ
ἐν ἔχον λεγομένοις, θεωρουμένης τῆς κατὰ τὸ καταφατι-
κὸν καὶ ἀποφατικὸν διαφορᾶς, τῆς δὲ καὶ ὑπὸ τῇ σημαινο-
μένων διακρίσει τῇ λόγων· τῆς μὲν, ποιοῦσης ἕνα·
τῆς δὲ, πολλοῦς, τρεῖς ἔσονται τῇ λόγων αἱ ἀντίθεσις· αἰ-
πλόν, πρὸς σώθετον· πρῶτον, πρὸς ὕσθρον· ἐνός, πρὸς πολ-
λὰ· διῶν μὲν οὖν ἐλεγεῖν· Ἐστὶ δὲ εἰς πρῶτος λόγος
ἀποφαντικός, τὴν κατὰ τὸ πρῶτον, καὶ ὕσθρον τῆς κατα-
φάσεως πρὸς τὴν ἀπόφασιν παρεδίδου διαφορὰν, ἐν
δεκνύμενος ὅτι μόνος τούτοις ἀπλοῦς ὄντας λόγους κυρ-

[illegible]

ὡς φαίεν αὐτὴν ὑπογραφίᾳ ἐκ τῆς καταφάσεως ἀπο
 δίδοσθαι, καὶ τῆς ἀποφάσεως, διὰ τὸ λέγεσθαι ὑπὸ τοῦ
 Ἀριστοτέλους, ἀπλὴ ἀπόφανσις ἐπὶ τῇ κατὰ πνός, ἢ τῇ ἀπό
 πνός. καὶ πάλιν, φωνὴ σημαστική ποδὶ τοῦ ὑπάρχεν τί,
 ἢ μὴ ὑπάρχεν. ὧν τὰ μὲν, ἔστι δηλονότι καταφάσεις τὰ
 δὲ, ἀποφάσεις. ὅπερ πνός ὑπολαμβάνοντες, οὐ γένος εἶναι τὴν
 ἀπόφανσιν ἐνόμισαν, ἀλλὰ φωνῶν ὁμωνύμως εἰς διάφο
 ρα σημαίνοντα διαιρουμένῳ τὰ ὑπ' αὐτὴν, ταῖς ὁμο
 νύμοις φωναῖς προσήκουσιν αἱ ἀπὸ τῆς σημανομένης ὑ
 π' αὐτῶν διδασκαλίαι, διὰ τὸ ταύτας μηδεμιᾶς κοινῆς
 φήσεως εἶναι δηλωτικές, ὡς οἱ ὅρισμοί σημαίνουνσι. τὸν
 μὲν γὰρ ὅρισμόν τῆς ἀποφάσεως ἔχομεν ἢ διὰ τῆς
 ἐμπροσθεν παραδεδομένων, ὅτι ἐπὶ λόγος, ἐν ᾧ τὸ ἀλη
 θύειν, ἢ ψεύδεσθαι ὑπάρχει. ἐν δὲ καὶ τούτοις προθέμενος
 διακρίναι τὴν ἀπλὴν ἀπόφανσιν ἀπὸ τῆς σιωπῆς, καὶ
 εἰπεῖν, πνός αἱ ἀπλᾶι ἀποφάσεις, ἐξ ὧν αἰσώθετο ἔσ
 χουσι τὴν γένεσιν, ὅτι κατὰ φάσεις, καὶ ἀποφάσεις, καὶ
 ἐκτὸς ὁρισμοὺς αὐτῶν ἀποδοῦναι, τὴν εἰς τὰ ἢ διὰ διαίρεσ
 σιν αὐτῆς, εἰκότως παραδίδωσιν, ἢ τοι λόγον ἐννοημα
 τικόν, ἀπὸ τῆς εἰς τὰ εἶδη διαίρεσεως ἐλημμένον. ὅτι
 δὲ γένος εἶναι τὴν ἀπόφανσιν ὁ φιλόσοφος βούλεται, σα
 φῶς ἐδήλωσεν ἐν τοῖς ὅρισμοις τῆς τε καταφάσεως,
 καὶ τῆς ἀποφάσεως αὐτὴν παραλαβάν, καὶ ταύτην ὡς
 γέννη τὰς διαφορὰς προτιθείς. ὡς μὲν τῆς καταφάσεως,
 τὸ πνός κατὰ πνός. ὡς δὲ τῆς ἀποφάσεως, τὸ πνός ἀ
 πό πνός. ἐπεὶ δὲ τὸ, ἢ ὑπάρχει πνί, ἢ μὴ ὑπάρχει, ὡς
 κατὰ μόνον τὸν ἐνεσῶτα χρόνον προσκρίνεται, αἱ δὲ ἀπο
 φάσεις, καὶ κατὰ τὸν παρεληλυθότα, καὶ τὸν μέλλον
 τα λέγεσθαι ὁμοίως δύνανται, διὰ τοῦτο προσέθηκε τὸ,
 ὡς οἱ χρόνοι διήρηνται.

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

Κατάφασις δὲ ἐστὶν ἀπόφασις πινος κατὰ πινος. ἢ
πόφασις δὲ ἐστὶν ἀπόφασις πινος ἀπὸ πινος.

Πᾶσα κατάφασις, ἢ ἀπόφασις, τὸ ἀληθές, καὶ τὸ ψεῦ-
δος διαίρει, καὶ οὐ διαίρει. Διαίρει μὲν, ὡς ὑπὸ τῆν αὐτῶν
ὄρων, τοῦ τε κατηγορουμένου, καὶ τῆς υποκείμενης. οὐ διαίρει ὅ-
μοιούμῳς πρὸς ἄλλο, καὶ ἄλλο, κατ' ἄλλο, ἐν ἄλλῳ, καὶ
ἄλλῳ, ἄλλως, καὶ ἄλλως.

Ἐπεὶ δὲ ἐστὶ καὶ τὸ ὑπάρχον ἀποφαίνεσθαι ὡς μὴ ὑπάρ-
χον, καὶ τὸ μὴ ὑπάρχον, ὡς ὑπάρχον, καὶ τὸ ὑπάρχον, ὡς
ὑπάρχον, καὶ τὸ μὴ ὑπάρχον, ὡς μὴ ὑπάρχον, καὶ πᾶσι δὲ
ἐκ τῶν τοῦ νῦν χρόνου ὡς αὐτῶς, ἅπαν ἀν' ἐνδέχεται καὶ
ὁ κατέφησέ τις, ἀποφῆσαι, καὶ ὁ ἀπέφησέ τις, καταφῆ-
σαι. ὡς τε δὴλον ὅτι πάσι καταφάσκει ἐστὶν ἀπόφασις ἀν-
τικείμενη, καὶ πάσι ἀποφάσκει, κατάφασις. καὶ ἐσὼ τῶν
το ἀντίφασις, κατάφασις καὶ ἀπόφασις αἱ ἀντικείμε-
ναι. λέγω δὲ ἀντικείμεναι τῷ τοῦ αὐτοῦ, κατὰ τοῦ αὐτοῦ.

Βούλεται μὲν διὰ τούτων παρὰδοῦναι τὸν ὀρισμὸν
τῆς ἀντιφάσεως, καὶ εἰπεῖν ὅτι ἐστὶ μάχη καταφάσεως,
καὶ ἀποφάσεως, διαρυσθῆναι αὐτὴν τὸ, τε ἀληθές, καὶ τὸ ψεῦ-
δος, ὡς τε τῆς ἐτέρας αὐτῶν ψευδομένης, ἀληθοῦς ἐν τῇ
τέραι, καὶ ἐμπαλιν. πρὸς δὲ καὶ τούτῳ, προσλαβὴν ἐξ ἀ-
νάγκης εἶναι ὅτι ἐστὶ μάχη ψευδοῦς τε ἀποφάσεως, πρὸς
ἀληθὴν κατάφασιν, καὶ ψευδοῦς καταφάσεως, πρὸς ἀλη-
θὴ ἀπόφασιν. ἵνα οὖν τούτῳ οὕτως ἔχον ὑποδείξῃ, λαμ-
βάνει δύο ἀντιθέσεις. μίαν μὲν, ἀπὸ τῆν πραγμάτων
αὐτῶν. ἐτέραν δὲ, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας ποδὶ τὰ πράγματα
ὑπεκρίσεως. ἐπεὶ γὰρ ποδὶ καταφάσεως καὶ ἀποφάσεως
ὁ λόγος, ἐκ αἰτίας δὲ τούτων ἐν συμπλοκῇ θεωρεῖται κα-
τηγορουμένου τινος πρὸς ὑποκείμενον, ἀπὸ μὲν τῶν πραγ-
μάτων λαμβάνεται ἀντιθέσεις, ἢ λέγουσα ὅτι τὸ κατηγο-
ρουμένον,

ρούμιον, τῷ ὑποκειμένῳ ὑπάρχει, ἢ μὴ ὑπάρχει. ἀπὸ δὲ
 τῆς ἡμετέρας πρὸς αὐτῶν ἐννοίας, ἢ καὶ προφορᾶς, ἢ λέγου
 σα, ὅτι τὸ κατηγορούμενον ἡμεῖς ὑπάρχεν τῷ ὑποκειμένῳ
 λέγομεν, ἢ μὴ ὑπάρχεν. τούτων οὖν τε παρῶν ὄντων τμη
 μάτων τ' ὁμοῦ ἀπὸ τῶν αὐτῶν, τοῦ ὑπάρχοντος, τοῦ μὴ ὑπάρ
 χοντος, τοῦ λέγεσθαι ὑπάρχεν, τῶν λέγεσθαι μὴ ὑπάρχεν,
 τε παρῶν ἔσοντα συμπελοκαί. ἢ ὅτι τὸ ὄντως ὑπάρχον, καὶ
 ἡμεῖς λέγομεν ὑπάρχεν. ἢ τὸ ὄντως ὑπάρχον, ἡμεῖς λέ
 γομεν μὴ ὑπάρχεν. ἢ τὸ μὴ ὑπάρχον, ἡμεῖς λέγομεν ὑ
 πάρχεν. ἢ τὸ μὴ ὑπάρχον, μὴ ὑπάρχεν φαμέν. ἢ μὲν
 οὖν τὸ ὑπάρχον ὑπάρχεν λέγομεν. ὅιον, τὸν Σωκράτην
 δίκαιον εἶναι, κατὰ φασιν ἀληθῆ ποιοῦμεν, τὸ ὄντως ὑπάρ
 χον τῷ Σωκράτει, τὸ δίκαιον λέγοντες ὑπάρχεν. ἢ δὲ τὸ
 ὑπάρχον μὴ ὑπάρχεν, ἀποφασιν ἔθελον. ὅιον, εἰ λέγομεν
 τὸν Σωκράτην δίκαιον μὴ εἶναι, δίκαιον ὑπάρχον τῷ Σωκρά
 τη τὸ δίκαιον, λέγομεν ἡμεῖς μὴ ὑπάρχεν. ἢ δ' αὖ τὸ μὴ
 ὑπάρχον ὑπάρχεν λέγομεν. ὅιον, τὸν Σωκράτην ἀδίκον
 εἶναι, κατὰ φασιν ἔθελον ποιεῖμεν, μὴ ὑπάρχον τῷ Σωκρά
 τη τὸ ἀδίκον, λέγοντες ὑπάρχεν. ἢ δὲ λοιπὸν τὸ μὴ ὑπάρ
 χον μὴ ὑπάρχεν ἀποφαινόμεθα. ὅιον, τὸν Σωκράτην μὴ
 εἶναι ἀδίκον, ἀποφασιν λέγομεν ἀληθῆ. ὁ ὅτι κατὰ ἀλή
 θειαν οὐχ ὑπάρχει τῷ Σωκράτει τὸ ἀδίκον, τοῦτο καὶ ἡμεῖς
 μὴ ὑπάρχεν φαμέν. ποιεῖ ὅτι κατὰ φασιν μὲν, ἢ ἀπο
 φασιν, τὸ λέγειν ἡμᾶς ὑπάρχεν, ἢ λέγειν μὴ ὑπάρχεν.
 φανερὸν ὅτι ὡς ὁ μὲν ὑπάρχεν τὴν λέγων, κατὰ φάσκει
 τοῦτο, ὁ φησιν ὑπάρχεν, ἐκένου, ὁ φησιν αὐτὸ ὑπάρχεν.
 ὁ δὲ μὴ ὑπάρχεν λέγων, ἀποφάσκει. ἀληθῆ δὲ, ἢ ἔθελον,
 τὸ συμφώνως, ἢ μὴ συμφώνως τοῖς πράγμασιν ἀποφαί
 νεσθαι. δῆλον ὅτι πάλιν ὅτι σωαδ' ὄντως μὲν τοῖς πράγ
 μασιν ἀποφαινόμενοι, τῆς ἀληθείας ἐθελόμεθα. ὅιον, τὸ

Η Η Η

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

ὑπάρχον, ὑπάρχον ἐπόντες, ἢ τὸ μὴ ὑπάρχον, μὴ ὑπάρ-
χον. διαφωνοῦντες δὲ πρὸς τὴν πρᾶγματων φύσιν,
ψευδόμεθα. οἷον, τὸ ὑπάρχον, μὴ ὑπάρχεν ἐπόντες. ἢ τὸ
μὴ ὑπάρχον, ὑπάρχεν. τέπαρθε οὖν ἡμῖν ἐν τούτοις ἀνεί-
φανησάν προτάσεις, δύο μὲν καταφάσεις, ἢ τε τὸ ὑπάρ-
χον ὑπάρχεν, καὶ ἢ τὸ μὴ ὑπάρχον, ὑπάρχεν λέγουσα.
δύο δὲ ἀποφάσεις αἰλοῖται. καὶ τῇ καταφάσει ἢ μὴ,
ἀληθές. ἢ δὲ, ψευδές. ἀληθές μὲν, ἢ τὸ ὑπάρχον ὑπάρ-
χεν ἐποῦσα. ψευδές δὲ, ἢ τὸ μὴ ὑπάρχον, ὑπάρχεν. καὶ
τῇ ἀποφάσει πάλιν, ἢ μὲν, ἀληθές, ἢ δὲ, ψευδές. ἀλ-
θές μὲν, ἢ τὸ μὴ ὑπάρχον, μὴ ὑπάρχεν ἐποῦσα. ψευ-
δές δὲ, ἢ τὸ ὑπάρχον, μὴ ὑπάρχεν. οὐκοῦν δύο μὲν ὡς
ἐπὶ πάντως τῇ ἀληθείᾳ καταφάσει μαχομένη τις πρότα-
σις. ἢ ὅτι ἀπόφασις ἢ ψευδές, τῇ ἀληθείᾳ καταφάσει, καὶ
τῇ ψευδεὶ καταφάσει, ἢ ἀληθὲς ἀπόφασις. ὥς τε ἀνέφα-
νεν ἡμῖν ἐμμέθοδος ὁ λόγος, ἐκ τῇ δύο διαρέσεων ὁρμη-
θῆς. τέπαρθε μὲν τὰ κοινότερα τῇ προτάσεων εἰδη, με-
τὰ τῆς ποιότητος τοῦ ἀληθοῦς, καὶ ψευδοῦς θεωρούμενα.
δύο δὲ ἀντιθέσεων ἐπὶ προτάσεων, ἢ μὲν, ἀληθοῦς κα-
ταφάσεως, πρὸς ψευδὴ ἀπόφασιν. ἔτερον δὲ, ψευδοῦς
καταφάσεως, πρὸς ἀληθὴ ἀπόφασιν. ἀπὸρ προέκετο
δύειν σὺν ἅμα πρὸς κατάληψιν τῆς ἀντιφάσεως, ποῦ ἢ
νῶν ἡμῖν ὁ λόγος. ταύτην ὅτι τὴν μάχην τῆς καταφά-
σεως πρὸς τὴν ἀπόφασιν, ἀντίφασιν ὀνομάζειν ὁ Ἀριστο-
τέλης ἀξιῶν, ὥς τὴν μορίων αὐτῆς τὰ ἀντίπα φάσκον-
των ἀλλήλοις κατὰ τὸ ἀληθές, καὶ τὸ ψευδὲς αὐτῆς τοῦ ὁ-
μα αὐτῇ τοῦτο πῆμεις, ὥς δηλοῖ λέγων, καὶ ἐς τὴν ἀντί-
φασιν τοῦτο, καὶ τοῖς οὐκ ὡς καταφάσεως, ὥς τὴν ἀποφά-
σεως, ἢ ἀποφάσεως, τοῖς οὐκ ὡς ἐπὶ ὧν. ἐπὶ τούτων
τὸ ὀνομάτων ἕκασον δύειν καὶ παρὰ τῷ θεοτάτῳ Πλάτωνα

καὶ μόνον, ὥς πορ καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τούτοις παραδεδο-
 μένων ποῦ τ' ἀρχῶν τῶ ἀποφαντικῷ λόγῳ θεωρημάτων,
 οὐρῆς ἀν' πολλαχῇ τε παρ' αὐτῷ διεσπαρμένα, καὶ διαφε-
 ρόντως ἐν τῷ σοφιστῇ παραδεδομένα μετὰ ὅτ' πολλοὺς,
 καὶ θαυμαστούς λόγους, ὅτ' ποῦ τῶ συγκεκραμένου τῷ ὄντι
 μὴ ὄντος. δῖόν δ' ἐκινύσιν, ὅτι καὶ ἐν διαρρίαις, καὶ ἐν δό-
 ξαις, καὶ ἐν τῷ προῖόντι μὴ ἀπὸ τῶν, ἐξ ὧν ῥέοντι λόγοι,
 θεωρεῖται τὸ σύσσειχον αὐτοῖς μὴ ὄν, τουτέστι τὸ ψευδές. ἐν
 ἐκείνοις γὰρ τὸν προσήκοντα τῷ πρώτῳ φιλοσόφῳ τρόπον
 αὐταρκτοῦ ὑπολαμβάνων τε, καὶ τῆς λογικῆς πραγμα-
 τείας μόνον θεωρεῖται τὰ ποῦ τὰς ἀρχάς. ὅσα προσήκον
 ἡ ποῦ τῶ ἀρχῶν τοῦ ἀποφαντικῷ λόγῳ, διέλεκται τοῖς
 προηγουμένοις ποῦ αὐτὴν ἐπιδεδόκει, καταλιπὼν τὰς
 παντοδαπὰς διαφορὰς τῶν τε ἡδῶν τῶν προτάσεων, καὶ
 τῶν ἀντιθέσεων, καὶ τ' ἀκολουθησέων ἐξυφαίνεν. ἀλλὰ ταῦ-
 τα μὲν, ἐκείθεν ἔξισιν ἀναλέγεσθαι τοῖς φιλομαθέσιν.
 Ἐπὶ τῷ δὲ χρῇ, ὅτι ἐν τῇ τῶν προτάσεων ἀπαριθμήσει
 βεβλόμενος ὁ Ἀριστοτέλης ἀπὸ τ' χερσίων ὑπὸ τὰ κρήποναι
 προέχον τὸν λόγον, καὶ οἷον ἀπὸ στήσεων, ἐπειδὴ πρώτως
 μὴ παρέδωκεν τὰς ψευδεῖς προτάσεις, ὑπὸ δὲ ταύταις,
 τὰς ἀληθεῖς: καὶ ἐν ταῖς ψευδέσι προέταξε τ' ψευδῆ ἀπὸ
 φασιν τ' ψευδῆς καταφάσεως, διότι καὶ ἡ ἀπόφασις αὐ-
 τῇ καθ' αὐτὴν χερσίων ἐπὶ τ' καταφάσεως, στήσεως πρὸς
 αὐτὴν ἔχουσα λόγον. ἐν δὲ τῇ καταριθμήσει τῶν ἀλη-
 θῶν, προτέρως μὴ μνημονεύσαι βεβληθεῖς τῆς ἀντικειμένης
 τῇ προτέρα παραληφθεῖσι τῶν ψευδῶν, ἵνα ἡ προτέρα κα-
 ταριθμηθεῖσα τῶν ψευδῶν, μάχηται τῇ προτέρα τῶν ἀ-
 ληθῶν, δουτέρα δὲ τῆς τῇ δουτέρα τῶν ψευδῶν ἀντι-
 κειμένης. ἵνα πάλιν ἡ δουτέρα τῶν ψευδῶν, μάχηται
 τῇ δουτέρα τῶν ἀληθῶν, διὰ τοῦτο προέταξε ἀναγκαίως

Α' Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

τὴν ἀληθὴν κατὰ φασιν τῆς ἀληθοῦς ἀποφάσεως· ἔχεις ἔν
 ὅσον ἀντιφασίαν ἀποφασίζον· δύο ἀντιφάσεις, μίαν μὲν,
 ψευδοῦς ἀποφάσεως, πρὸς ἀληθὴ κατὰ φασιν· ἑτέραν δὲ,
 ψευδοῦς κατὰ φάσεως, πρὸς ἀληθὴ ἀπόφασιν· καὶ οὐδὲ ὡς
 νοῆσαι παρὰ ταύτης ἄλλω ὅντι δέχεται· διὰ τοῦτο μὲν ἔν
 σιωπαγῶν ὅτι πάσι κατὰ φασιν μάχεται πρὸς ἀπόφασιν
 σις, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, ἢ ψευδοῦς· τῇ δὲ ψευδοῦς, ἢ ἀληθείᾳ· καὶ
 πάσι ἀποφασίαν κατὰ φασιν, ὡσαύτως ὡρίσατο τὴν ἀνι
 τίφασιν, μάλιστα κατὰ φάσεως, καὶ ἀποφάσεως, τῇ κατὰ
 τὸ ἀληθές, καὶ τὸ ψευδὸς ἀντικειμένων· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἔστι
 ἀκριβὲς εἶχεν ὁ τις ἀντιφάσεως ὀρισμός· οὐ γὰρ ἡ τυχού
 σαι ψευδοῦς ἀπόφασιν ἀντίφασιν ποιεῖ πρὸς τὴν τυχού
 σαι ἀληθὴ κατὰ φασιν, οὐδ' ἡ τυχούσαι ἀληθοῦς ἀπόφασιν
 πρὸς τὴν τυχούσαι ψευδοῦς κατὰ φασιν, τίς γὰρ ἀντιφάσι
 κεν εἴποι πρὸς τὸν εἰπόντα· ὁ ἀνθρώπος ζῶν ἐστίν· τὸν λέ
 γοντα, ὁ ἀνθρώπος δὲ ἴππος οὐκ ἐστίν· διὰ τὸ εἶναι τὴν μὲν,
 κατὰ φασιν ἀληθὴ, τὴν δὲ, ἀπόφασιν ψευδοῦς, ἢ πρὸς τὸν
 εἰπόντα, ὁ ἀνθρώπος περὶ ἴππου ἐστίν· τὸν λέγοντα, ὁ ἀνθρώ
 πος λίθος οὐκ ἐστίν· διὰ τὸ ἔμπροσθεν εἶχεν τὰς προτάσεις,
 διὰ τοῦτο προστίθουσιν εἰκότως, τίνας οἶδαί τι χρὴ τὰς ἀνι
 τεκινόμεναι κατὰ φάσεις, καὶ ἀποφάσεις· ὅτι τὰς ὑποκει
 μένων πρὸς αὐτὴν χρωμένους, καὶ τὸν αὐτὸν αὐτοῦ κατηγο
 ροῦσας κατηγορούμενον, ὅπως ἐδήλωσεν εἰπὼν· τὴν τοῦ
 αὐτοῦ, κατὰ τοῦ αὐτοῦ· τοῦτο δὲ εἶπεν, ἀντιφάσκην λέγει
 πρότασιν πρότασιν, τὴν τοῦ αὐτοῦ κατηγορουμένου ποιου
 μένω τὴν κατηγορίαν, κατὰ τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου τοῦ
 παραληφθέντος, καὶ ἐν τῇ ἑτέρᾳ προτάσει, πρὸς αὐτὴν ἀνι
 τίφασιν· μάχεται γὰρ τῇ λεγούσῃ πρότασιν· ὁ ἀνθρώπος
 ζῶν ἐστίν· ἢ λέγουσα, ὁ ἀνθρώπος ζῶν οὐκ ἐστίν· ἀλλ' οὐχ
 ἢ λέγουσα ὁ ἀνθρώπος δὲ ἴππος οὐκ ἐστίν· ἐπεὶ δὲ αἱ μὲν,

κατ' ἀμφὶ ὅτ' ὅροι κοινωνοῦσιν, αἱ δὲ κατὰ τὸν κατηγο-
 ρούμενον διαφόρουσι· καὶ τῇ λεγούσῃ, ὁ ἀνθρώπος λίθος
 ἐστίν· ἢ λέγουσα, ὁ ἀνθρώπος λίθος οὐκ ἐστίν· ἀλλ' οὐχ ἡ λέ-
 γουσα, ὁ ἵππος λίθος οὐκ ἐστίν· καὶ ὅτ' αὐταὶ διαφοραὶ
 χῶνται τοῖς ὑποκειμένοις· ἵνα δὲ μὴ νομίσωμεν αὐτὰς
 καὶ εἶναι τὸ κατὰ μόνῳ τῷ λέξιν τὸν αὐτὸν εἶναι ὑποκεί-
 μενον ὅρον, καὶ τὸν αὐτὸν κατηγορούμενον, ὅτ' ἀκριβοῦ-
 τες ταῦτα διορισμοὺς προχείρους ἡμᾶς ἔχον βουλόμε-
 νας, προσέθηκε.

Μὴ ὁμώνυμος δὲ, καὶ ὅσα ἄλλα τῇ τοιούτων, προσδιο-
 ριζόμεθα πρὸς τὰς σοφιστικὰς εἰσχησεις.

Οὐ γὰρ ἀντιφάσκει πρὸς τὸν ἐπὶ ὄντα· Αἴας ἐμονομά-
 χησεν Ἑκτορι· ὁ λέγων, Αἴας οὐκ ἐμονομάχησεν Ἑκ-
 τορι· καὶ ὅτ' ἀληθὺς ἐν ἀμφὶ καὶ φέρεται ὁμοίως δυνά-
 τει· καὶ τοὶ δοκοῦσιν ἐκ τῇ αὐτῶν ὑπάρχειν ὅρων αἰρε-
 τήσε· ἀλλ' ἡ ταυτότης αὐταῖς, κατὰ τὴν λέξιν μόνῳ, ἢ
 τοὶ κατὰ τὴν ψιλὴν φωνήν· οὐ μὲν κατὰ τὸ σημαίνον-
 νον, ὅταν σωακλήδονος αὐτῶν, ἢ συμφουδομένη αὐτῶν λαβόμε-
 οἱ μέντοι διορισμοὶ πρὸς τὸν ὄντα τῇ Αἴαντος ὁ λό-
 γος, κατηγοροῦμεν αὐτοῦ τὸ μονομαχεῖν, ἢ ἀλλ' ὅτι οὐ
 καταφατικῶς τε, καὶ ἀποφατικῶς, ἀμα καὶ ὅτ' ἄλλοις
 καὶ διορισμοῖς, οὐκ ἐξ ἑνὸς προδύομεν παραφυλάττοντες,
 ἀλλ' ἀπὸ τῶν αὐτῶν, ἀληθῆ τῇ προτάσει εἶναι, τὴν δὲ, φέ-
 ρει· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ τῷ τῷ κατηγορουμένου συμβαίνει πολ-
 λάκις, διὰ τὸ καὶ εἰρήμασιν εἶναι τῷ ὁμωνυμίαν· τὸ
 γὰρ ὅτ' εἶρημα, σημαίνει μὲν καὶ τὸ ὁμωνυμῶς διακεῖναι,
 σημαίνει δὲ καὶ τὸ λέγειν· καὶ διὰ τοῦτο, οὐκ ἀντίφασις τὸ
 ἐγὼ φέω, καὶ τὸ ἐγὼ οὐκ εἶμι, ἢ πορὶ π' ἄλλου, καὶ ἄλλος λαμ-
 βάοιτο σημαίνοντος· τοῦτο γὰρ οὐ παραφυλάκτον,
 τὸ μηδὲ πορὶ τῇ ἑρμηνείᾳ ὁμωνυμῶν παραλαμβάνεσθαι, καὶ

ἐπὶ τὸ μὴ πρὸς ἄλλο καὶ ἄλλο παραλαμβάνομενον, καὶ διὰ
 τοῦτο δυνάμενον καταφάσκειν τε ἀληθῶς, καὶ ἀποφά
 σκειν τε. οἷον, εἰ λέγομεν τὰ δέκα, πλείονα· τὰ δέκα, οὐ
 πλείονα. δῆλον γάρ ὅτι ἢ μὴ κατάφασσις, καὶ τῇ ἐλαττό
 νων αὐτῶν ἀληθύνῃ, ἢ δὲ ἀπόφασις, ἐπὶ τῇ ἴσων αὐ
 τοῖς, καὶ τῇ πλείονων, μήτε κατ' ἄλλο τε, καὶ ἄλλο, τῷ αὐτῷ
 ὑπάρχοντι, καὶ μὴ ὑπάρχοντι. οἷον, εἰ λέγομεν. ὁ αὐτὸς φ
 μέλας καὶ οὐ μέλας. μέλας μὴ γάρ, κατὰ τὸ τοῦ δέρμα
 τος ὑποφάνειν. οὐ μέλας δὲ, κατὰ τὸ οὐδόντας. μήτε
 εἰ ἄλλω καὶ ἄλλω χρόνῳ. τὸ αὐτὸ ὑπάρχειν τε, καὶ μὴ ὑπάρ
 χειν δυνάμενον, ἀλλ' ἔχειν διωρισμένον καὶ τὸ χρόνον, καθ' ὃν
 ὑπάρχειν τί, ἢ μὴ ὑπάρχειν ἀποφαινόμεθα. τὸ γὰρ ὑγίανει
 Σωκράτης, καὶ τὸ οὐχ ὑγίανει, εἰ δέχεται ψυχεῖσθαι καὶ
 ἀληθύνει, εἰ τὸ μὴ, κατὰ τὸ πέρυσιν χρόνον εἰ τύχοι, λαμβ
 νάμετο, τὸ δὲ, κατὰ τὸ χθές ἡμέραν. Δεῖ δὲ πρὸς τὰ τοια
 ῦτα ὡς αὐτὸς λαμβανέσθαι τὸ κατηγορούμενον, καταφασκό
 μενον τε, καὶ ἀποφασκόμενον. λέγω δὲ, τὸ, ὡς αὐτὸς, ἢ
 καθ' ἑκατέραν τὴν προτάσεων εὐδοκίαν, ἢ καθ' ἑκατέραν
 δυνάμει. ἐπεὶ ἢ λέγεται κατάφασσις πρὸς τὴν καθύδου
 τος, ὅτι ὁρᾷ, σωαληθύνει τῇ ἀποφάσει, τῇ μὴ ὁρᾷ αὐτὸν ἀ
 ποφαινομένην, τὴν μὴ λαμβανόμενὴν καὶ τῇ πεφυκέναι κα
 τὰ τὴν ὁπλίσκω δυνάμειν εὐδοκίαν, καὶ μὴ τι κωλύσῃ, πρὸς
 διάκρισιν τοῦ τε μήπω ἀπειληφότος τὴν δυνάμειν, καὶ τοῦ ἀ
 ποβεβληκότος. τὸ γὰρ μὴ καὶ τοῦ εὐδοκίαν τὸ τε κατ' αὐτήν.
 Πρὸς τὰ τῶν ἄνδ' Ἀριστοτέλους πελοτάτα, μὴ εἰς τὴν τσο
 φιστικὴν ἐλέγχων ὑπογραφόμενῃ πραγματείᾳ διήλεκθ',
 τὰς πε τρώχας ἀπαντας ἐκπθέμενος, τρισκαίδεκα ὄντας,
 καθ' ὅς οἱ σοφιστῶν εἰς ἀπερίσταυτος αὐτοῖς διαλεγόμενους
 περὶ τῶν παραλογίζεσθαι, τοὺς τε παρὰ τὴν λέξιν ἐξ, καὶ εἰς
 ἐπὶ αὐτῷ, καὶ παρὰ τὴν διάνοιαν, ἢ τοι ἐξώθεν ἀπλῶς τὴν λέξιν

ὑπ' αὐτῶν λαμβανομένοις, καὶ οὗ ἐλέγχους αὐτῶν παραδι-
δούς. ἐν δέ γε τούτοις, ἐνός τρόπου τὸ παρὰ τὸ ὁμῶν μιᾶν
μνημονόσας, ὅς ἐστιν εἰς τὸ παρὰ τὴν λέξιν, ἀξιοῖ τὸν ὁμοιον
ἡμᾶς τρόπον καὶ οὗ ἄλλους ἅπαντας διορισμὸς παρατη-
ρεῖν, οὗ ἀναγκαίως πρὸς τὸ ἀκριβὲς τὸ ἀπ' ἀσκησῶν ἀλ-
λήλων προτάσεων ἀντίθεσιν παρὰ τὴν ἀμείνων, ὡς καὶ οὐ
ἐν καιρῷ τὸ νῦν ἡμῖν παραδιδόναι τὸ πᾶν τούτων ἀκριβο-
λογίαν. Ἐνοχλήσεις ὅταν καλῶς εἴπε σοφιστικᾶς, τὰς
ἀκαίρους αὐτῶν ἐνστάσεις, πραγματικῶδες μὲν εἰδὲν ἐχού-
σας, ὅχλον ὅ μόνον, καὶ πᾶσι λογικῶς ματαίαν τοῖς νῦν ἐχού-
σας, διότι ἐν τοῖς σοφιστικαῖς ἐλέγχουσι ἐνοχλῶσι
τὸ ἀποδιδόνοντα, καὶ καὶ εἰσὶν αὐτὸν, ἢ τὸ ἀκούοντα, τὸ ἀλή-
θειαν δοῦναι. Ἀλλ' εἴπερ τὰ πᾶν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἀποφαν-
τικῶς λόγου διεπορεύμεθα, τούτοις δὲ ἐφεξῆς τὰ πᾶν τῇ
προτάσεων αὐτῶν, ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ὡς κε ἐτάμεθα.

Τῆς ἑρμηνείας δευτέρου.

Ἐπεὶ δ' εἴσι τὰ μὲν, καθόλου τῇ πράγματι, τὰ δὲ,
καθέκαστον. λέγω δὲ καθόλου μὲν, ὅτι πλείονων πέφυ-
κε κατηγορεῖσθαι. καθέκαστον δὲ, ὅτι μὴ ὅσον ἀνθρώπος
μὲν, τῇ καθόλου. Καλλίαν δὲ, τῇ καθέκαστον. ἀνάγκη
δὲ ἀποφάνεσθαι ὡς ὑπάρχει τὴν μὴ, ὅτι μὲν τῇ καθό-
λου πνί, ὅτι δὲ, τῇ καθέκαστον. εἰ μὲν ἔν καθόλου ἀ-
ποφάνηται τις ὑπὸ τοῦ καθόλου, ὅτι ὑπάρχει, ἢ μὴ, εἰσόνται
ἐναντία αἱ ἀποφάνσεις. λέγω δὲ ὑπὸ τῇ καθόλου ἀπο-
φάνεσθαι καθόλου. ὅσον, πᾶς ἀνθρώπος λυκός, καὶ εἰς ἀν-
θρώπος λυκός. ὅταν δὲ ὑπὸ τῇ καθόλου μὲν, μὴ καθόλου
δὲ, καὶ εἰσὶν ἐναντία. τὰ μὲν τοῖς διηλούμενα εἰσι εἰς ἀπο-
φάνεσθαι. λέγω δὲ τὸ μὴ καθόλου ἀποφάνεσθαι ὑπὸ
τῇ καθόλου. ὅσον, εἰς λυκός ἀνθρώπος. καὶ εἰς λυκός ἀν-
θρώπος. καθόλου ὅσον τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὡς καθόλου

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

« κέχρηται τῇ ἀποφάσει. τὸ γὰρ πᾶς, οὐ τὸ καθόλου σῆς
» μάνη, ἀλλ' ὅτι καθόλου.

Ἀρχεται μὲν οὖν ἐντὺθεν τὸ δεύτερον τοῦ βιβλίου
κεφάλαιον, ὅπου ἐλέγομεν εἶναι πρὸς τῇ ἐξ ὑποκειμένου,
καὶ κατηγορουμένου προτάσεων, ἢ ἀποφάσεων. Δεῖ
δέ γε ἡμᾶς πρὸς τῆς ἐξηγήσεως τῇ διὰ τοῦ ῥητοῦ λεγομέ-
νων, θεωρῆσαι τὰ πρὸς κατανόησιν τοῦ κεφαλαίου παν-
τὸς ἀναγκαῖα. ταῦτα δὲ ἐστὶ. πρῶτον μὲν, πῶς τρεῖς
πον ἐκ τῇ καταφάσεων τούτων, ποιοῦμεθα τὰς ἀποφά-
σεις, ἔπειτα πῶς ἀν' λαβοίμεν ἐκ διαίρεσεως ἀπάσας
τὰς ἐξ ὑποκειμένου, καὶ κατηγορουμένου προτάσεις, ἵνα
θερῶμεν τὰς ἀποφαινόμεθα ὡς οὐκ ἀληθεῖς κατὰ τοῦτο τῇ
προτάσεων τὸ εἶδος ἄλλῃ παρὰ ταύτας τὰς προτάσεις.
καὶ ὑπὸ τούτοις, πῶς μὲν εἰσὶν ἐν αὐταῖς αἱ ἀντιφατικαὶ
ἀλλήλων ἀντιθέσεις, πῶς δὲ, αἱ δοκῶσαι μὲν ἀντι-
φάσκον, κατὰ ἀλήθειαν δὲ οὐκ ἀντιφάσκουσαι, καὶ πῶς
τὰς ἐκείνων πρὸς ἀλλήλας ἀντιθέσεις προσαγορεύειν. ὕ-
μην οὖν ἡ κατάφασις τὸ ἀρνητικὸν προσλαβέσθαι μόριον,
ἀπόφασις γίνεταί, φανερὸν. ποῦ δὲ τῆς καταφάσεως αὐ-
τὸ θετικόν, ἵνα τὴν ἀπόφασιν ποιήσωμεν, καὶ διὰ τί τοῦ-
το, διορίσασθαι χρή. φημί τοίνυν ὡς οὐ τῷ ὑποκειμένῳ
αὐτὸ σωτακτικόν, ἀλλὰ τῷ κατηγορουμένῳ. πρῶτον μὲν,
διότι κυριώτερόν ἐστι τὸ κατηγοροῦμενον, ὡς εἴρηται, καὶ
πρότερον τοῦ ὑποκειμένου. ὅθεν καὶ ὁ λόγος καλεῖται
κατηγορικός. βουλομένοις οὖν ἡμᾶς ἀνελθόν τὴν κατάφα-
σιν, καὶ ποιῆσαι ἀπόφασιν, οὐ χρή τὸ ἀρνητικὸν μόριον τὸ
τῆς ἀναιρέσεως αἶπον τῷ ἀκνυατέρῳ τῇ μορίων ὑποφεί-
ρειν, ἀλλὰ τῷ κυριωτέρῳ. ἐπεὶ καὶ τῇ ζάων, μάλλον δὲ
πάντων τῇ ἐμφύχων, οὐτὸ τυχὸν τῇ μορίων ἀναιρέσει
ἐφθαιρε τὸ ὅλον, ἀλλὰ ἐπὶ τῇ κυριωτέρῳ. ἔπειτα ὅτι τὴν

κατάφασιν κατὰ τὸ λέγειν τὴν ὑπάρχουσαν, ἔφαμεν χάρις
 κτηρίζεσθαι. τοῦτο δὲ ἐπὶ λέγειν ἢ πρότασις, ἢ σωτὴ ἔασα
 τὸ ἀρνητικὸν μῶριον τῶ ὑποκειμένῳ. ὁ γὰρ εἰπὼν, ὁ Σωκρά-
 τῆς ποδὶ πατεῖ, οὐ τὸ ποδὶ πατεῖν ἀρῆσαι ἀπὸ τοῦ Σωκρά-
 τους, ὁποῦ ἔδει ποιεῖν τὸν ἀπόφασιν εἶπεν προβέμενον, ἀλ-
 λ' ἄλλον πινὰ παρὰ τὸν Σωκράτην φησὶ ποδὶ πατεῖν. πῶς
 αὖ οὐ εἶναι ἀπόφασις τῆς Σωκράτης ποδὶ πατεῖ, μήτε πε-
 ρὶ τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου διαλεγόμενῃ, καὶ ἄλλω τὸ ποδὶ πα-
 τεῖν λέγουσα ὑπάρχουσα. ἀνάγκη ἀρχὴ πρὸς τῷ κατηγορου-
 μένῳ μόνως τίθεσθαι τὴν ἀρνήσιν, ἀπόφασιν ποιεῖν, ὡς ἐ-
 χεῖν ἢ λέγουσα πρότασις. Σωκράτης οὐ ποδὶ πατεῖ. ἢ ἀρχὴ
 οὐ Σωκράτης περιπατεῖ, ἐπεὶ δὲ δέχεται μὴ οὕτως ἀπὸ
 φασίς, πᾶσα δὲ πρότασις, ἢ ἀπόφασίς ἐστιν, ἢ κατά-
 φασίς, κατὰ φασίς ἐστὶν, ἀόριστον ἔχουσα τὸ ὑποκείμενον.
 τὸ γὰρ ὄνομα τὸ ἀρνητικὸν μῶριον προσλαβὼν, ἀόριστον προ-
 σαγορεύομεν ὄνομα. καὶ ταύτης ἀπόφασιν κατὰ τὸν αὐτὸν
 τὸν λόγον ὀρίσομεν οὕτως, τὴν, οὐ Σωκράτης οὐ ποδὶ πα-
 τεῖ, πρὸς τῷ κατηγορουμένῳ ἐν τῇ καταφάσει τὸ ἀρνητι-
 κὸν πθεῖσκει μῶριον. ὥς τε ποδὶ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον δύο γί-
 νονται ἀντιφάσεις. μία μὲν, ὡς ὀρισμένῳ αὐτῷ χρώμε-
 νῇ, ἑτέρα δὲ, ὡς ἀόριστῳ. Τούτων οὐ οὕτως ἐχόντων,
 ἐξ ἧς ὑποκειμένη τὰς διακρίσεις, ἀφ' ὧν οἶόν τε τὸν ἀριθ-
 μὸν τῶν ἐξ ὑποκειμένου, καὶ κατηγορουμένου προτάσεων,
 εἶναι. καὶ πρότερον τὰς γινόμενὰς ἐν αὐταῖς ἀντιφάσεις
 ἀριθμῶμεν. φανερόν γὰρ ὅτι ἀπὸ τῆς ἀντιφάσεως, διπλασί-
 οντες εἰσονται τῶν ἀντιφάσεων. ἐπεὶ οὐκ ἀπὸ τῆς αὐ-
 τῆς δύο τε μόνον ἔρουσ ἔχουσι, τὸν ὑποκείμενον, καὶ τὸν κα-
 τηγορούμενον, καὶ ἐπὶ τὴν χάσιν τοῦ κατηγορουμένου πρὸς τὸ
 ὑποκείμενον, καὶ οὐδὲν ἄλλο παρὰ ταῦτα, πᾶσα ἀνάγκη
 καὶ τὰς διακρίσεις αὐτῆς ἢ ἀπὸ μόνου γίνεσθαι τοῦ ὑποκει-
 μένου.

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

μένον, ἢ ἀπὸ μόνου τοῦ κατηγορουμένου, ἢ ἀπὸ τῆς χέσεως
τοῦ κατηγορουμένου πρὸς τὸν ὑποκείμενον. λέγω δὲ χέ-
σιν, καθ' ὃν ὁ κατηγορούμενος ἢ ἀνὺπαρχει τῷ ὑποκεί-
μῳ, ὥς ὅταν ἡπώμεν, τὸν ἥλιον κινῆσθαι, ἢ τὸν ἀνθρώπινον ζῶ-
ν εἶναι, ἢ οὐδέποτε ὑπαρχει, ὥς ὅταν ἐπώμεν, τὸν ἥλιον
ἔσθαι, ἢ τὸν ἀνθρώπον πῆρῶν εἶναι. ἢ ποτε μὲν, ὑπαρ-
χει, ποτε δὲ, οὐχ ὑπαρχει, ὥς ὅταν ἡπώμεν, τὸν Σωκρά-
την βαδίζειν, ἢ ἀναγινώσκειν. ταῦτα δὲ τὰς χέσεις κα-
λοῦσιν, οἷς ἐμέλησε τῆς τούτων τεχνολογίας τῇ προτά-
σει ὕλας. καὶ εἶναι αὐτῇ φασι τὴν μὲν ἀναγκαίαν, τὴν
δὲ, ἀδωάτον, τὴν δὲ, ἐνδεχομένην. καὶ τούτων μὲν τῇ
ὀνομάτων ἢ αἰτίᾳ προφανές. ὅλως δὲ καλεῖσαι τὰς χέ-
σεις ταῦτα ὕλας ἡξίωσαν, ὅτι τοῖς ὑποκειμένοις ταῖς προ-
τάσεσι πράγμασι συναναφάνον, καὶ οὐκ ἀπὸ τῆς ἡμετέ-
ρας οἰσιως, ἢ κατηγορίας, ἀλλ' ἀπ' αὐτῆς τῆς τῇ πρά-
ματων λαμβάνοντα φύσεως. τὸ γὰρ οὕτως ἔχον ὥς αἰ-
ὑπαρχειν, φανερὴν τὴν ἀναγκαίαν ὕλιν ποιεῖν. καὶ τὸ αἰ-
μὴ ὑπαρχόν, τὴν ἀδωάτον. καὶ τὸ ἐπαμφοπρίζον κατὰ
τὸ ὑπαρχόν, ἢ μὴ ὑπαρχόν τὴν ἐνδεχομένην. ἐπὶ οὖν
τὰ πράγματα ταῖς προτάσεσιν ὑπόκεινται, τὸ ὑποκεί-
μενον πανταχοῦ ἢ ὕλιν εἶναι φανερὸν, ἢ ἡλικὸν λόγον ἔχον πρὸς
ἐκείνο, ὃ ὑπόκειται, διὰ τοῦτο ὕλας αὐτὰ προσαγορεύειν ἡ-
ξίωσαν. ἢ μὲν οὖν ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου διάξεις, τοῦτον
γίνεται τὸν τρόπον. Ὁ ὑποκείμενος ἐν τῇ προτάσει, ἢ τοι
καθέκαστα ἐστίν, ἢ καθόλου. καὶ ἐστὶν ἅμεσος ἢ διαίρεσις. μί-
αν μὲν γὰρ ὥς ἐλέγομεν εἶναι χρὴ φύσιν, τὴν ὑπὸ τοῦ ὑπο-
κειμένου σημαυνομένην, καθάπερ καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ κατηγο-
ρουμένου, ἢ περὶ μέλοι μία ὄντως εἶναι ἢ πρότεσις. ταύ-
την δὲ τὴν μίαν φύσιν, ἀναγκαῖον ἢ τοι κατὰ πινὼν πλῆ-
θον κατηγορεῖσθαι, ἢ καθ' ἑνὸς μόνου ὑποκειμένου. καὶ ἡ μὲν

Εἰς τὸ περὶ ἑρμηνείας. 62

εἴη τῇ καθ' ἑνὸς μόνου κατηγορουμένων, τὸ ὡς ὑποκείμενον
 παραληφθεὶς ὅιον, Σώκράτης, ἢ Πλάτων, δῆλον ὅτι
 κατέκασα ἔστι ἡ πρότασις. εἰ δὲ τῇ κατὰ πληθόνων
 ὅιον, ἄνθρωπος, ἢ ζῶν, καθόλου· καὶ παρὰ ταῦτα, οὐκ εἴ-
 σιν. εἰ δὲ καθόλου εἴη, ἀναγκαῖον αὐτὸν, ἥτοι δίχα προσ-
 διορισμοῦ λέγεσθαι, ἢ μετὰ προσδιορισμοῦ. Προσδιο-
 ρισμοὶ δὲ λέγονται, οἱ οὐκ προσήματα τίνα σωταπόμενα
 τοῖς ὑποκειμένοις, καὶ δηλοῦνται ὅπως ἔχει τὸ κατηγοροῦ-
 μένον πρὸς τὸ πλῆθος τῇ ἀτόμων, τῇ ὑπὸ τὸ ὑποκείμε-
 νον, εἴτε ὡς ὑπάρχον, εἴτε ὡς μὴ ὑπάρχον λαμβάνοιτο.
 διὸ καὶ τέταρτος ἔστι τὸν ἀριθμὸν, πᾶς καὶ οὐδεὶς, τίς καὶ
 οὐ πᾶς, δύο μὲν καθόλου, ὁ πᾶς, καὶ ὁ οὐδεὶς, δύο δὲ με-
 ρικοί, ὁ τίς, καὶ ὁ οὐ πᾶς. καὶ τῇ μὲν καθόλου, ὁ μὲν, κα-
 ταφατικός, ὁ πᾶς, ὅιον, πᾶς ἄνθρωπος ζῶν, σημαίνων
 ὡς πᾶσι τοῖς ἀτόμοις τοῖς ὑπὸ τὸν ἄνθρωπον ὑπάρχει τὸ
 ζῶν. ὁ δὲ, ἀποφατικός, ὁ οὐδεὶς. ὅιον, οὐδεὶς ἄνθρωπος
 πῆρως, σημαίνων ὡς οὐδενὶ τῇ κατέκασα ἀνθρώπων,
 τὸ κατηχερούμενον ὑπάρχει καὶ τῇ μερικῶν πάλιν, ὁ μὲν,
 καταφατικός, ὁ, ἀποφατικός. καταφατικός μὲν, ὁ τίς.
 ὅιον, τίς ἄνθρωπος λευκός, σημαίνων ὅτι τὸ κατηχερού-
 μένον ἐνί γε πινὶ τῇ ὑπὸ τὸ ὑποκείμενον ἀτόμων ὑπάρ-
 χει. ἀποφατικός δὲ, ὁ οὐ πᾶς. ὅιον, οὐ πᾶς ἄνθρωπος δ' ὁ
 καιὸς, ἀναρετικός ὢν τοῦ πᾶς, καὶ σημαίνων ὡς ἐκ ἀληθείας
 τὸ πᾶσι τοῖς ὑπὸ τὸ ὑποκείμενον ἀτόμοις τὸ κατηχερέμε-
 νον ὑπάρχειν. οὐ μόνον μὲντοι ὑπὸ ἀτόμων ποιοῦται ὅτι ὁ
 ρισμένους ἀφορισμούς οἱ προσδιορισμοί, ἀλλ' ἔτι καὶ τυχόν
 γένος ὃν τὸ ἐν τῇ προτάσει ὑποκείμενον, προηγουμένως
 μὲν ἀρμόσουσιν ὑπὸ τῇ ὑπὸ τὸ γένος ἐκείνο ἀναφερομέ-
 νων εἰδῶν, ὅταν οὐσιῶδες πῇ τὸ κατ' αὐτοῦ κατηχερού-
 μένον. κατὰ δ' οὐτερον δὲ λόγον, καὶ τῇ ὑπὸ τὸ εἶδος

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ἐκείνα αὐτῶν, ἐπὶ οὐδὲ ἄλλως μετέχεν τὰ άτομα τοῖς
γένους διωκτῶν, εἰ μὴ διὰ μέσων τῶν οἰκείων εἰδῶν. ὅταν
οὐκ ἔπωμεν. πᾶν ζῶον οὐσία, ἢ τί ζῶον πῆκνόν, ἐπὶ κατ'
οὐσίαν τοῖς ὑποκειμένοις τὰ κατηγορούμενα ὑπάρχει, τὴν
μὲν οὐσίαν, προηγουμένως κατηγορεῖσθαι φήσιν πάντων
ἀπλῶς τῶν εἰδῶν τοῦ ζώου, τὸ δὲ πῆκνόν τῶν μετέχεν αὐ-
τοῦ πεφυκότων, καὶ δι' ἐκείνα, τῶν ὑπὸ τὰ εἶδη ἀτομῶν, ἐ-
νίστη δὲ ποῦ μόνων εἰδῶν ποιούμεθα τὴν ἀπόφανσιν, ὥς
ὅταν ἔπωμεν. πᾶν εἶδος τοῦ ποσοῦ τοῦ σωεσώτους, ἐκ θέ-
σιν ἐχόντων τῶν μορίων, καὶ τοῦ σωεσώτους ἐσιν εἶδος, ἢ πᾶν
φυσικὸν εἶδος, ἐν τῷ κόσμῳ ἔχει τὴν οἰκείαν ὑπόταξιν, δὴ
λον δὲ ὅτι τὰ συμβεβηκότα ἐπισοδιῶν τε ὄντα, καὶ πε-
φυκότα τῷ αὐτῷ ὑπάρχεν τε, καὶ μὴ ὑπάρχεν, τῶν μὲν αὐ-
τῶν προηγουμένως ἐρούμεν κατηγορεῖσθαι παντοδα-
πῶς, κατὰ τε ταῦτα, καὶ κατὰ τὴν οὐσίαν μεταβάλλεσθαι
πεφυκότων, οὐ μὲντοι κυρίως τῶν εἰδῶν, τῶν οὐδὲ τὴν ἀρ-
χὴν διὰ τὴν ἀσώματων, καὶ ἀτρεπίον ἐαυτῶν φύσιν με-
τέχεν αὐτῶν διωκμένων. ἢ μὲν οὐκ ἔστι τῶν προσ-
διορισμῶν προσκείτο τῷ ὑποκειμένῳ, λέγεται ἢ πρόταξις
σις ἀπροσδιοριστος, ὅσον ἀνθρώπος ὑμῖν. εἰ δὲ προσδιο-
ρισμὸν πᾶν ἔχει, λέγεται ἢ πρόταξις προσδιορισμένη.
ἀλλ' ἢ μὲν τῶν καθόλου εἶναι ὁ προσδιορισμός, λέγεται καθό-
λου. ἢ δὲ τῶν μερικῶν, μερική. ἀναφαίνονται οὐκ ἡμῖν
ἐκ τῆς διαρέσεως τοῦ ὑποκειμένου, τέτταρα εἶδη τῶν ἐν
προτάσει ἀντιθέσεων. τῶν καθέκαστα, τῶν ἀπροσδιορί-
στων. τῶν καθόλου, ἢ τοι καθόλου, ὥς καθόλου. καὶ τῶν καθ-
όλου, μὴ καθόλου. καλοῦσι γὰρ αὐτὰς καὶ οὕτω, διακρί-
νοντες τῶν ἄλλων, τῶν ὁμοίως ταύτας ὑποκειμένου καθόλου
χρῶμένων. τῷ ὡς τούτων σωτέταται ὅτι καθόλου προσ-
διορισμὸς, τοῖς καθόλου ὑποκειμένοις. καὶ ὡς ταύτας, τ

μερικῶν, ἢ τοὶ καθόλου ὡς μερικῶν. ἔχουσι γὰρ αὐτοὶ οὗ
 μερικοὺς προσδιορισμούς, σωπεται γὰρ οὖν τοῖς καθόλου
 ὑποκειμένοις. διὸ καὶ οὕτω προσαγορεύοντες, διαφέρουσι δὲ τῇ
 καθέκαστα αἰ μερικῶν, πῶς τὰς μὲν καθέκαστα, ἐπὶ τινος ἐνός
 ὁρισμένου ποιεῖται τὴν ἀπόφασιν, οἷον Σωκράτους. τοῖς
 ἢ μερικῶν, εἰ καὶ πρὸς αὐτὴν βλέπουσαι ἀποφαίνονται, μηδὲν
 ὁρισμένον σημαίνειν, ἀλλ' ἐπὶ τινος τοῦ τυχόντος δυνάσθαι
 ἀληθῆναι. ὡς ὅταν εἰπώμεν. τίς ἀνθρώπος, δίκαιός ἐστιν.
 οὐδὲν γὰρ μάλλον Σωκράτους χάριν ἀληθῆναι ἢ πρότασις,
 ἢ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστέδου, δίοπρ' ὁρθῶς ὁ Θιόφραστος, τῇ
 μὲν καθέκαστα, ὁρισμένην καλεῖ. τὴν δὲ μερικῶν, ἀόριστον.
 καὶ ἀντιδιακρίνεται πρὸς μὲν τὴν ἀπλῶς καθόλου, ἢ καθέ-
 καστα πρὸς δὲ τὴν καθόλου ὡς καθόλου, ἢ μερικῇ. τοιαύτης
 μὲν οὖν ἢ ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου τῇ προτάσεως διακρί-
 σις. ἀπὸ δὲ γὰρ τοῦ κατηγορουμένου, ταῦτα πάντα τὰ τέτ-
 ταρα ἔστιν τριπλασίως εἶναι. ἐπεὶ γὰρ ἀνάγκη τὸν
 κατηγορούμενον εἶναι ἢ μὴ εἶναι, τὸ δὲ εἶναι προσσημαίνειν ἐλ-
 γομεν χρόνον, ὃ δὲ χρόνος λαμβάνεται τριχῶς. κατὰ τὸ
 παρεληλυθός. τὸ ἐνεσθές, τὸ μέλλον, δὴλον ὅτι τῇ τεπάρων
 ἔδωκε τὴν προτάσεων ἑκάστον, τριχῶς ποικίλῃ ἀπὸ τοῦ
 κατηγορουμένου δυνατὸν, οἷον ὡς τῇ καθέκαστα λέγοντας,
 Σωκράτης ὑγιάνει, Σωκράτης ὑγιαίνει, Σωκράτης ὑγια-
 νεῖ. ὡς τε διὰ τοῦτο, δώδεκα γίνεσθαι πᾶσι τῇ αὐτῇ προτά-
 σεσιν ἀντιθέσεων ἑστῶν. ὅτι γὰρ ποτε καὶ παρὰ τοῦ χρόνου
 γίνεσθαι πᾶσι τῇ προτάσεων διαφορὰ, διδάσκοντος ἀκουσθῶ-
 μεθα τοῦ Ἀριστέλου. ἐπὶ δὲ ἐκάστῳ τῇ δώδεκα τούτων
 ἀντιθέσεων τριχῶς λαμβάνεται δυνατὸν κατὰ τὰς
 τρεῖς ὕλας, ἐξ καὶ τριάνοντα γίνεσθαι συμβαίνει τὰς πο-
 σὰς αὐτῇ ἀντιθέσεως, ὁρισμένου ὄντος τοῦ ὑποκειμένου.
 ταῦτα δὲ ἴσα ἀνάγκη γίνεσθαι τὰς ἐξ ἀόριστου ὑποκει-

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

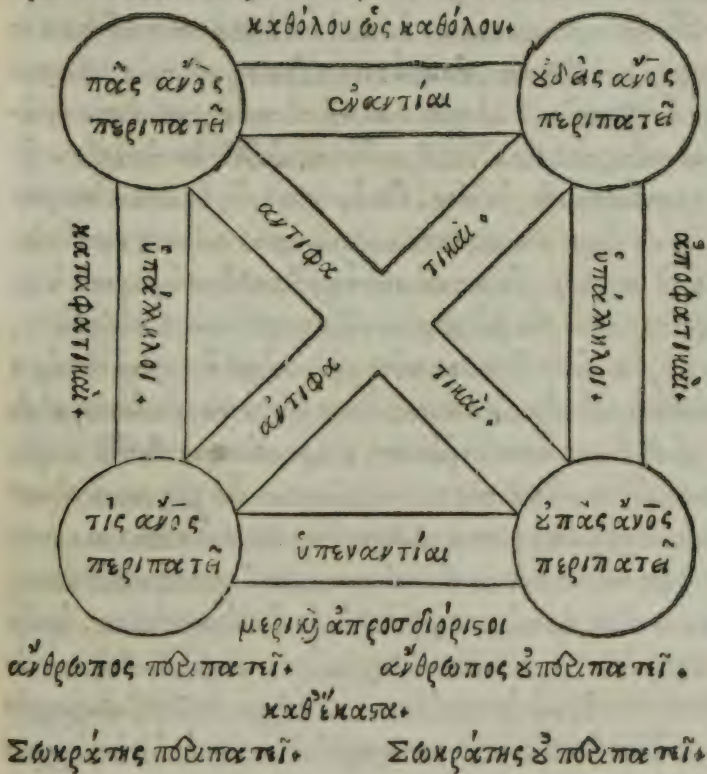
μένου· καθεκάστῳ ὅτ' ἴῃ ὁρισμένῳ χρόμῶν τῷ ὑπο-
κειμένῳ, τὸ ἀρνητικὸν μόριον τῷ ὑποκειμένῳ προδίδει, τὴν
ἐξ ἀορίστου ποιήσεις ὥς τε δύο, καὶ ἐβδομήκοντα γινέσθαι
ταῖς παύσας ἀντιθέσεις τε, καὶ ἀντιφάσεις τῇ προκειμέ-
νων ἡμῖν ἐς ἐπίσκεψιν προτάσεων· ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν
αὐτῇ παραδιδώμενοι, ἀκόλουθόν ἐστιν ἐφεξῆς ὑποσκέψα-
σθαι τίνος ἐστὶ ταῖς ἀπρηριθμημέναις ἀντιθέσεσιν, αἱ ἀντι-
φατικῶς ἀλλήλαις ἀντικείμεναι προτάσεις, τίνος δὲ οὐ·
καὶ τίνες μὲν αἱ πρὸς ἀλλήλας σχέσεις τῇ μὴ ἀντικειμέ-
νων ἀντιφατικῶς, τίς δὲ ἡ πρὸς ἐκάτεραν τῇ ἐν αὐταῖς
προτάσεων ἀντιφατικῶς μαχομένη· προήληπται ὅτι ὡς
πάσι καταφάσει ἐστὶν ἀποφάσις ἀντιφατικῶς ἀντικει-
μένη, καὶ πάσι ἀποφάσει, κατάφασις· ἐπὶ μὲν οὖν αἱ
καθεκάστα μάχονται ἀντιφατικῶς, παρὰ πάνσιν ὁμολο-
γῆται· παρέχει δὲ τινὰ ἀπορίαν ἡ κατὰ τὸν μέλλοντα
χρόνον αὐτῇ λήψις, ὡς ἐπὶ τοῖς ἐξῆς καὶ ἐκθίσεται, καὶ ὑπο-
λύσεται ὁ ἀριστοτέλης· ταῖς δὲ πρὸς τῶν ἀπροσδιορίστων, δια-
φώνηται μὲν παρὰ τῇ ἀποφηνάμενων τίς πρὸς τούτου
τοῦ θεωρήματος, ὅπῃ δὲ τὸ ἀληθὲς ἔχει, μαθεῖν ἑμὴ χαίρον·
πλὴν ὅπως ἔχει τὰ πρὸς τῶν προσδιορισμένων, ὑποσκέψα-
μεθα· πρὸς ὧν οὐδεμία ἡ μέγιστος, ἡ γένοιτο ἀν' ἀμφισβήτη-
σις, ὥς τε πρότερον πρὸς τούτων ῥητόν· Ἐπὶ τὸν οὖν ὁ-
ριζόμεθα τὴν ἀντιφασιν, μάχην καταφάσεως καὶ ἀπο-
φάσεως, αἱ διαιροῦσαν τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ ψεῦδος, δι-
λον ὅτι ἅς ἀν' ὁρώμεν προτάσεις, ἡ συμπυκνυόμενάς πο-
τε, ἡ σπαρασσόμενάς, ταύτας οὐκ ἀν' ἔργον ἀντιφα-
τικῶς ἀντικεῖσθαι πρὸς ἀλλήλας· αἱ μὲν οὖν καθόλου ὡς
καθόλου λεγόμεναι, ὡς συμπυκνυόμεναι κατὰ τὴν ἐνδε-
χομένῳ ὕλῃ, οὐκ ἀν' ἐργον ποιεῖν ἀντιφασιν· οὐ μὲν
ἄλλ' ὅτε ταῖς μερικῶς ἀντιφασκεν ἐροῦμεν, ὡς ὑπὸ τῆς αὐ-

τῆς ὕλης σωαληθδούσας. καὶ τοὶ καθ' ἑκάτεραν τῶν λοι-
 πῶν ὕλῶν διαιροῦσιν ἄμφω, τὸ τε ἀληθές, καὶ τὸ ψευδές.
 ὡς μὲν οὖν τῆς ἀναγκαιᾶς ὕλης, αἱ μὲν καταφάσεις,
 ἄμφω λέγονται εἶναι τὸ ἐξ ἀνάγκης ὑπάρχον, ἀληθεῖς. αἱ
 δὲ ἀποφάσεις, ἀναιρεῖν αὐτὸ πηρώμεναι, ψευδεῖς. ὡς δὲ
 τῆς ἀδωάτου λεγομένης, ἔμπαντιν ἐκότως ἔχουσιν. αἱ
 μὲν γὰρ ἀποφάσεις, τὸ ἀδωάτον, καὶ διὰ τοῦτο μηδέπο-
 τε ὑπάρχον λέγονται μὴ ὑπάρχειν, ἀληθεῖς. αἱ δὲ κατα-
 φάσεις ὑπάρχον αὐτὸ ἀποφαινόμεναι, ψευδεῖς. ὡς δὲ τῆς
 ἐνδεχομένης, ἄμφω μὲν αἱ καθόλου ψευδεῖς, ἄμφω ἡ αἱ
 κατὰ μέρος ἀληθεῖς, διότι τὰ κατ' αὐτὴν τὴν ὕλιν κατηγο-
 ρούμενα, ποτὲ μὲν ὑπάρχον τοῖς ὑποκειμένοις πεφύκα-
 σι, ποτὲ δὲ μὴ ὑπάρχον, καὶ τισὶ μὲν αὐτῶν ὑπάρχον, τι-
 σὶ δὲ μὴ ὑπάρχον, οἷον πᾶς ἀνθρώπος λευκός, ἔστις ἀν-
 θρώπος λευκός. αὗται ψευδεῖς ἄμφω. ἡ μὲν καταφάσις,
 διὰ τοῦ Αἰδίουπατος, ἡ δὲ ἀπόφασις ἐτύχοι, διὰ τοῦ Σκυ-
 θας. τίς ἀνθρώπος λευκός, ἔστις ἀνθρώπος λευκός, αὗται
 δηλονότι σωαληθεύουσι. τὰς μὲν οὖν καθόλου, ὡς καθό-
 λου δέξασθαι μὴ ἀντιφασκύνουσας, ὀνομάζουσιν ἐναντί-
 ας, ὅτι τῶν ἐναντίων εἰς ἀμείσας διαιρουμένων, καὶ ἑμμε-
 σα, αἱ προτάσεις αὗται, κατὰ μὲν τὴν ἀναγκαιάν, καὶ τὴν ἀδύ-
 νατον ὕλην, τοῖς ἀμείστοις ἐναντίοις εὐόκασιν. ὧν τὸ, τε ἔ-
 περον ἐξ ἀνάγκης πάρεστι τῷ ὑποκειμένῳ, καὶ αὗται τὴν ἑ-
 τέραν τῶν προτάσεων ἔχουσιν ἀληθῆ, καὶ διὰ τοῦτο μιμν-
 μένην τὴν τοῦ πράγματος ὑπάρχειν, ὡς ποτὲ τὸ ψευδές ἐ-
 κὼν ἐπὶ τῆς ἀνυπαρξείας. κατὰ δὲ τὴν ἐνδεχομένῳ, τοῖς
 ἑμμέστοις, ὧν δωατὸν μηδέποτε παρῆναι τῷ ὑποκειμέ-
 νῳ. ἢ ἐπὶ τὸ εἶναι ἀμείσας τινὰ τῶν ἐναντίων ἀμφισβητή-
 σιμον, ὅπερ ὡς ὁμολογούμενον ἀξιούσι λαβαίην οἱ κατὰ
 τὰ τὸν προσημεινόνον τρόπον ἀποδιδόντες τὴν αὐτίαν

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

τῆς ποσηγορίας τῶν ἐναντίων καλουμένων προτάσεων,
 μάλλον ῥητέον, ὅτι τὰ ἐναντία σωυπέρχην μὴ ἀλλήλοις
 κατ' ἐνέργειαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὑποκείμενου, ἀδύνατον. ἅμα
 δὲ αὐτοῦ ἀπῆναι, δυνατὸν. αἰ οὖν προτάσεις αὗται, οὐδέ
 ποτε μὴ σωαληθύνουσαι, ποτε δὲ καὶ συμψευδόμεναι, καὶ
 ταῦτα τὰ ἐναντία μιμούμεναι, λέγοντο ἀν' ἐκότητος ἐναν-
 τίας. δυνατὸν δὲ λέγειν, ὅτι καὶ ὡς τὴν πλείω ἀλλή-
 λων ἀφειῶσαι διάτασιν, ἐναντία προσαχρεβύονται. τὰ
 ὅμως ἐναντία πλείων ἀλλήλων διέστηκε τῶν ὑπὸ τὸ αὐτὸ γέ-
 νος. οὕτω δὲ καὶ αὗται πρὸς ἀλλήλας ἔχουσιν, εἴ πορ ἢ μὴ,
 ἅπασι φησὶ τοῖς ὑπὸ τὸ ὑποκείμενον ἄτομοις, τὸ κατη-
 γορούμενον ὑπάρχην. ἢ δὲ, οὐδενί. τὰς δὲ μερικὰς, και-
 λοῦσιν ὑπεναντίας, ὡς ὑπὸ ταῖς ἐναντίαις τεταγμένας,
 καὶ κήναις ἀκολουθούσας. ὅταν ὅμως ἢ ἑτέρα τῶν καθόλου ἀ-
 ληθὴν, τότε καὶ ἡ ὑπ' αὐτὴν τεταγμένη μερικὴ πρότασις,
 ἀληθὴς, ὡς οἷον μέρος αὐτῆς οὔσα, καὶ πρὶν εἰσέλθῃ ὑπὸ
 αὐτῆς, διὸ καὶ ὑπαλλήλους καλοῦσι τὰς τε καταφάσεις,
 τὴν μερικὴν, καὶ τὴν καθόλου, καὶ τὰς ἀποφάσεις ὁμοίως.
 αἱ μὲν οὖν κατὰ μέρος, οὐδ' ἀντικείμεναι πρὸς ἀλλήλας κυ-
 ρίως λέγοντο. ποῖον ὅμως αὐταῖς εἶδος ἀρμόσει τῶν ἀντι-
 κειμένων, εἰ δὲ τὰς ἀντιφατικῶς ταύταις ἀντικείμενας
 ζητοῖς, οὐρήσεις ἀντιφασκούσας ταῖς καθόλου τὰς κατὰ
 μέρος μετὰ τῆς κατὰ τὸ ποῖον ἀντιθέσεως. τουτέστι τῆ
 μὲν καθόλου καταφάσει, τὴν μερικὴν ἀπόφασιν. τῆς δὲ κα-
 θόλου ἀπόφασιν, τὴν μερικὴν καταφασιν. ὥστε κατὰ τὸ
 ὑποκείμενον διάγραμμα τὰς διαγώνιον θέσιν πρὸς ἀλλή-
 λας ἔχουσας τὴν προσδιωρισμένων προτάσεων, ταύτας
 ἀντιφάσκειν ἀλλήλαις. αἱ ὅμως αὗται διαρροῦσι τό, τε ἀλη-
 θές, καὶ τὸ ψεῦδος. καὶ τοῦτο εἰκότως. αἱ μὴ ὅμως ἐναντί-
 αι, καὶ ὑπεναντίαι, κατὰ τὸ ποῖον διαφέρουσιν, τὸ ποσὸν
 τό αὐτό

τὸ αὐτὸ ἔχουσιν· αἱ δὲ ὑπέκλιτοι κατὰ τὸ ποσὸν διαφέ-
ρουσαι, τὸ ποῖον τὸ αὐτὸ ἔχουσιν· αὗται δὲ κατ' ἄμφω
μαχόμεναι, πλήαν ἔχουσι τὴν πρὸς ἀλλήλας διαφορὰν·
διὸ ἀδυνάτον αὐτὰς ἢ συμφύδεσθαι, ἢ συναληθεύειν· ὅτι
μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς ἀναγκάσας ὕλης ἀληθεύουσιν τῇ κατα-
φάσει, ψευδῆς ἐστὶν αἰ ἀποφάσεις· ὑπὸ δὲ τῆς ἀδυνατοῦ
τοῦ ἀντίον προφανές ἐκ τῇ πρὸτερον εἰρημένον· ὑπὸ δὲ τῆς
ἐνδεχομένης ψευδομένης τῆς καθόλου καταφάσεως, ἢ
μερικῇ ἀπόφασιν ὡς ἀντιφάσκουσα πρὸς αὐτήν, ἀληθής·
καὶ ψευδομένης, τῆς καθόλου ἀποφάσεως, ἢ μερικῇ κατὰ
φασιν ὡς ἀντιφάσκουσα πρὸς αὐτήν, ἀληθής· διὸ ἐκένων
ἅμα ψευδομένων, αὐταὶ ἅμα ἀληθεύουσιν·

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

Ε'πεί δὲ θεωρεῖν εἴθε οὐκ ἀπλανεῖς ἡμερικὴ ἀπό-
 φασις ὑπὸ τῆς ἀδωάτου ὕλης, συμψύδεται δοκούσα τῇ
 καθόλου καταφάσει, ὡς ὅταν εἰπώμεν· οὐ πᾶς ἀνθρώπος
 πέρωτος, διὰ τὸ δοκεῖν τὸ ἕκαστος σωεσάμεν τὸ, ἀλλὰ τίς
 μὲν, τίς δ', οὐ, ὅπως ἔστιν ἀναργῶς ὑπὸ τῇ ἀδωάτῃ ψύδου,
 ῥητέον τὸ καὶ πρὸς τούτων· ἐξέσι μὲν οὐκ ἐκ τῆς πρότε-
 ρον ἡρημύων πρὸς τοῦ οὐ πᾶς προσδιορισμοῦ, προχέρω-
 ἀποδιδῶναι τῆς ἀπορίαν τὴν λύσιν· λέγομεν γὰρ ὅτι
 τὸ οὐ πᾶς, αὐτὸ μόνον καθ' αὐτὸ ληπτέον, ὡς ἰδίαν ἔχον
 δυνάμιν, καθ' ἣν τὸν πᾶς προσδιορισμὸν ἀναρῇ, μὴ
 δὲν ἔτερον ὑποσυνέμενον, ἐφ' ὃν οὐκ ἀναγκάτως τὸ πᾶς
 φαίνεται ψυδόμενον, τούτων τὸ οὐ πᾶς, ἀληθές· ὡς τε
 καὶ ὑπὸ τῆς προκειμένης· ἐπεὶ δὲ ὁ λέγων πᾶς ἀνθρώπος
 πέρωτος ψύδεται, ἀληθὺς ὁ λέγων, οὐ πᾶς πέρω-
 τός· ἢ γὰρ πᾶς, ἢ οὐ πᾶς· ἀλλὰ τὸ πᾶς, ψύδου· τὸ ἀ-
 ρα οὐ πᾶς, ἀληθές· ἵνα δὲ μάλλον αὐτῇ τὴν ἀπορίαν ἀ-
 ποπληρώσωμεν, ῥητέον· ὅτι ἡμερικὴ ἀπόφασις παρὰ
 πλησίαν ἔχει δυνάμιν τῇ μερικῇ καταφάσει· κατ' αὐτὴν
 τότε τὸ μερικόν· ὅπως αὐτὴν ἔχει ἀληθὴς ἡ μερικὴ κα-
 τὰφασις, ἢ τε ὡς αὐτὴ τῇ μερικῇ ἀποφάσει σωτρίχουσα,
 ἢ τε μὴ, τὸν αὐτὸν ἔχει δηλονότι τρόπον καὶ ἡ μερικὴ ἀπόφα-
 σις· ἐπεὶ οὐκ αἰμὲν καταφάσεως ἐξέσι πῶς ἀνάλογοί ἐ-
 σιν, αἱ δὲ ἀποφάσεις σερήσει, γνωριμώτεραι δὲ τῇ σερή-
 σεων αἰέσεως, ἀπὸ τῆς καταφάσεως ὡς γνωριμώτερος
 τὸ κατὰ τὴν ἀπόφασιν, θεωρητέον· τῆς οὐ καθόλου κατα-
 φάσεως κατὰ μόνον τὴν ἀναγκάσαν ὕλιν ἀληθοῦς εἶσε,
 τὴν μερικὴν κατὰφασιν ὑπὸ δύο ὕλιν ἀληθοῦς εἶσε
 μὲν, ταύτης τε, καὶ τῆς ἀνδεχομένης· οὐ μὲν ἐπ' ἀμφοτέ-
 ρων κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον· ἀλλ' ὑπὸ μὲν τῆς ἐνδεχομέ-
 νης, δι' ἐαυτήν· ὡς τε τὸ κατηγορούμενον τινὶ μὲν ὑπάρχον

πῶς ὑποκειμένῳ, πνὶ δὲ μὴ ὑπάρχον, ὅτε καὶ σωτρέχει ἡ με-
 ρικὴ κατὰ φασιν τῇ μερικῇ ἀποφάσει. πρὸς δὲ τὴν καθόλου
 κατὰ φασιν, διαφώνει. ὡς δὲ τῆς ἀναγκάσας, οὐκ
 ἐπὶ δι' ἑαυτὴν, ἀλλὰ διὰ τὴν καθόλου. διὸ καὶ οὐ σωτρέχει
 τότε τῇ μερικῇ ἀποφάσει. τὸ γὰρ τίς ἀνθρώπος ζῶν, διὰ
 τὸ πᾶς, ἀληθές. οὐκ ἐπὶ μόνῳ τὸ οὐ πᾶς, ἀληθές. ὡς πορ-
 ῶς τῆς ἀδωάτου, διὰ τὴν καθόλου κατὰ φασιν. ὑποδομέ-
 νῳ καθ' ὅλῳ ἑαυτὴν, καὶ ἡ μερικὴ κατὰ φασιν, ὑποδομέ-
 ῳ ὅταν ἐπ' ὅμῳ, τίς ἀνθρώπος πῆρῳτός. ἔδὲ γὰρ αὐτὴ δι' ἑ-
 αυτὴν ὑποδομέ-
 τὸν αὐτὸν οὖν τρόπον καὶ τῆς καθόλου ἀπο-
 φάσεως, κατὰ μόνον τὴν ἀδωάτον ὕλῃ ἀληθοῦς, τὴν
 μερικῇ ἀποφάσει ὡς δὴ οὐ ὕλῃ ἀληθὲν ἀναγκη, τῆς τε
 οὐδεχομένης, καὶ μήτε συμφυοῦς, μήτε παντελῶς ἀλ-
 λοτρίας. ὥς τε καὶ δι' ἑαυτὴν ἔστι ἀληθές, καὶ σωτρέχει τῇ
 μερικῇ κατὰ φασιν. διαφώνησεν πρὸς τὴν καθόλου ἀποφα-
 σιν, καὶ ἐπὶ τῆς ἀδωάτου ὕλης, καθ' ὅσον σωτρέχει μὲν τῇ κα-
 θόλου ἀποφάσει, ἅτε δι' ἐκείνῳ ἔχουσα τὸ ἀληθὲν. δια-
 φώνησεν δὲ πρὸς τὴν μερικῇ κατὰ φασιν. ποῦ μὲν οὖν
 τούτων, πλήν τῆς ἀξίως ἐνδιατέτριφεν ὁ λόγος. ὅλως γὰρ,
 ποῦ αὐτῇ τῇ ἀποφατικῇ προσδιορισμῶν, ὅσα γλαφυρῶ-
 τέραν ἔχοντα θεωρεῖται, ὁ φιλόσοφος παρὰ δίδωσι Πυρφύ-
 ριος, περὶ αὐτῶν εἰπὴν, προσεπνοοῦντες εἰ τι δυνάμεθα καὶ
 αὐτοὶ πρὸς τὴν σαφειέραν ποῦ αὐτῇ διδασκαλίαν.
 Ἀπορήσεν γὰρ αἱ πρὸς, πῶς ἐκ τῶν προσδιορισμένων κατὰ
 φάσεων τὰς ἀποφάσεις ποιῶντες, ἔτι τοῖς κατηγορουμένοις,
 ὡς πορὶ ἐμπεδοκλῆν ἡγεῖσθαι, σωτάπομεν τὰς ἀρνήσεις, ἀλλ'
 αὐτοῖς τοῖς προσδιορισμοῖς, οἱ λέγονται μέρη τῶν υποκειμέ-
 νων, ἔτι καθ' αὐτοὺς λεγομένων, ἀλλὰ τῶς πορὶ εἰδοποιηθῶ-
 των ὑπ' αὐτῇ. κατηγοροῦνται δὲ οὐδαμῶς, ἔτι ὑποκεί-
 μενον μὲν ἐπὶ, ποῦ οὐ ὁ λόγος, κατηγορούμενον δὲ, τὸ ποῦ

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ἐκείνου λεγόμενον. ἀποφαινόμεθα δὲ ποτε παντὸς ἀνθρώπου, ὁ πρῶτος ἐστίν, οὐ μὴν ὅτι πᾶς ἀνθρώπος, πᾶν ζῶον ἐστίν. τοῦτο γὰρ καὶ ἔδιδας, καὶ ἀδυνάτον. ὁλίγον δ' ὕστερον ἀποδείχθησεται καὶ ποτε τοῦ πνὸς ἀνθρώπου, ὅτι λευκός ἐστίν, οὐ μὴν ὅτι τὸ λευκόν, τίς ἀνθρώπος ἐστίν. πῶς οὖν οὐ φασὶν ἀποφασιν τῆς, πᾶς ἀνθρώπος ποτε πατεῖ. τὴν, πᾶς ἀνθρώπος οὐ ποτε πατεῖ. ἀλλὰ τὴν, οὐ πᾶς ποτε πατεῖ. καὶ τῆς, τίς ποτε πατεῖ. τὴν, τίς οὐ περιπατεῖ. ἀλλὰ τὴν, ἔδιδας περιπατεῖ; καὶ τοῦτο τὸ οὐδὲν ποιεῖν ποτε δυνάμειν ἔχει, λεκτέον. ἀνὰ θεὸν οὖν πρὸς τὴν ἀπορίαν ἀπακτώντες, ἐιρούμεν κατὰ τὸν πρότερον παρὰ δεδωμένους κανόνας, τῷ κυριώτερω πανταχοῦ τῆς προτάσεως μέρος δὲ πρὸς ἀντιθέσιν ἀρνήσεως, ἵνα τὰς ἀποφάσεις ποιήσωμεν. οὐ μὲν οὖν τῇ καθέκαστα προτάσει, καὶ τῇ ἀπροσδιορίσει, κυριώτερον ὁρῶντες τὸ κατηγορούμενον τοῦ ὑποκειμένου, καὶ τοῦτου κυριώτερον οὐδὲν δυνίσκοντες ἐν ταῖς τοιαύταις προτάσεσιν, ἐκόντως αὐτῷ προσήγομεν τὸ ἀποφατικὸν μέρος. οὐ μὲν οὖν τῇ ἀπροσδιορισμένῃ, τὸ κυριώτατον ἐστὶν ὁ προσδιορισμός. διὸ καὶ ἐν τούτῳ ἡ πρότασις ὀνομάζεται ἀπροσδιορισμένη. καὶ ὅτι, εἰ καὶ σωτάθηται τοῖς ὑποκειμένοις οἱ προσδιορισμοί, καὶ γίνονται αὐτῇ ὡς ἔρηται μέρος, ἀλλ' ἐφαπτόνται πῶς καὶ τῇ κατηγορούμενῃ, δηλοῦντες εἴτε ἐν τῇ ὑπὸ τὸ ὑποκείμενον, εἴτε πᾶσιν ὑπάρχῃ τὸ κατηγορούμενον. ἐπεὶ δὲ τὸ πλεονεχὲς μὲν, μὴ πᾶσι δὲ περιερίσσει δίχρα τοῦ, τὸν ἀριθμὸν προδίδῃαι οὐκ ἐστίν, διὰ ταῦτα μὲν οὖν τοῦτοις ἐκόντως τὸ ἀρνητικὸν σωτάθηται μέρος, καὶ αἱ τοῦτον τὸν τρόπον γινόμεναι ἀποφάσεις ἀποφατικῶς ἀντίκεινται ταῖς καταφάσεσι. τῇ δὲ σωτάθησιν αὐτὸ τῷ κατηγορούμενῳ. ἡ μὲν οὖν τῆς καθόλου καταφάσεως τοῦτο ποιοῦσα τῇ καθόλου ἀποφάσει, τὴν αὐτὴν

ἔχῃ δυνάμιν. τὸ γὰρ πᾶς οὐ περιπατεῖ. ταυτὴν σημαίνει
 τῷ, οὐδ' αἶς περιπατεῖ. ἢ δὲ ὡς τῆς μερικῆς, τῇ μερικῇ ἀπο-
 φάσει, τί γὰρ ἄλλο σημαίνει τὸ, τίς οὐ περιπατεῖ, ἢ ὅτι, οὐ
 πᾶς περιπατεῖ, ὥς τε ὡς ταύτης συντρέχεν ἀλλήλαις τὰς
 καθ' ἑκάτερον τὸν τρόπον γινομένας ἀποφάσεις. τὸ μὲν
 οὖν, οὐ πᾶς, ὅτι σωθέντων ἐκ τε τοῦ πᾶς, καὶ τοῦ ἀναρροῦτος
 αὐτὸ μορίου, φακρόν. τὸ δὲ καὶ εἰς, πᾶσι ἐρούμεν ἔχῃ
 κενάει τὴν γένεσιν; ἐχρῶ γὰρ οὐχί τίς εἶναι τὴν προσθεῖ-
 σαι τοῦ τίς προσδιορισμοῦ τὸ ἀρνητικὸν μέρος ἀπόφα-
 σιν. ἢ ῥητέον, ὅτι οὐδὲν ἀρισμένον κατὰ τὸ ποσὸν ἐσήμη-
 νεν ἄν, οὐτω λεγομένη. καὶ γὰρ μηδενὸς περιπατοῦτος, καὶ
 πλεόντων περιπατοῦτων, ἀληθές τὸ, οὐχί τίς περιπατεῖ.
 καὶ ἐπ' σφάξενον. ταῦτα ἐπαρχεν ἄν τὸ οὐχί τίς περι-
 πατεῖ, ἢ τὸ κατὰ τὴν ἀπὸ τούτου σωαλοισφῶν γινόμενον
 οὐχ εἰς βουλόμενοι οὐκ ἐμφῆναι ὥς οὔτε πᾶσιν, ἔτε πλεί-
 οσι μὲν, οὐ πᾶσι δὲ, ἔτε ἐνί γυνὴ τῇ ὑπὸ τὸ καθόλου ὑπο-
 κείμενῳ ὑπάρχει τὸ κατηγορούμενον, λέγεται τὸ εἰς, σύν-
 θετον ἐκ τριῶν τοῦ λόγου μερῶν, τοῦ οὐ ἀρνητικοῦ μορίου,
 τοῦ δὲ σωδέσμου, ἢ τε συμπλεκτικοῦ πρὸς τὸ μὴ δὲ πᾶν
 τας, μὴ δὲ πολλοὺς ὄντας, ἢ τε ὡς ὁ φιλόσοφος ἀξιοῖ Πορφύ-
 ριος, ὡς φυλακῇ, καὶ διαίρεσι τῆς ἀμβιβολίας ἐλημμένε,
 καὶ ὡς τουτοῖς, τοῦ εἰς ἀριθμητικοῦ ὀνόματος, ὁ καὶ κλινόμε-
 νον ὀρώμεν, οὐδενὸς περιπατοῦτος λέγοντες, καὶ κατὰ
 ταῖς διαφορὰς τ' τριῶν γενῶν ἀποδιδόμενον, οὐδεμίαν πε-
 रिπατεῖ, καὶ οὐδὲν περιπατεῖ. τὸ μὲν οὖν οὐδ' αἶς, ἀπὸ τοῦ
 δὲ σωδέσμου κατὰ σωαλοισφῶν τῇ ἀπὸ τοῦ οὐδ' αἶς γέ-
 γονεν, ὁμοίως ἔχον τῷ μὴ δ' ὄν τινος γαστέρι μήτηρ, καὶ ἀπο-
 κρινόμενον τὸ παρὰ πᾶν οὐδ' γὰρ. τὸ δὲ οὐθεὶς, ἀπὸ τοῦ τί,
 κατὰ σωαλοισφῶν τοῦ οὐτ' αἶς. Ἀλλὰ πᾶς τῆς κατὰ
 φάσεως τῆς τίς ἐπιούσης ἐν τῇ ἀναρροῦσιν αὐτὴν ἀποφά-

Α' Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

σθαι, μὴ τὸ οὐ τίς, ἀλλὰ τὸ οὐδ' ἄς λέγομεν; Ἡ φησὶ οὐκ ὅπ
 τὸ ἄς, ἀπλῶς μὲν θεωρούμενον, τοῦ τίς ὑπὲρ πλέον λαμβά
 νεται, τοῦ γὰρ τίς ἂν βουλομένου συμπλέκεσθαι τῷ ὑποκ
 μένῳ, καθάπερ καὶ τῇ ἄλλων προσδιορισμῶν ἐκείνου,
 διὰ τὸ σημαίνειν αὐτοὺς ὅπως ἔχουσιν τὰ ὑπὸ τὸ ὑποκ
 νον πρὸς τὸ μετέχον, ἢ μὴ, τοῦ κατηγορουμένου, τὸ ἄς
 λαμβανέται μὲν καὶ τοῦτον τὸν τρόπον, ὡς τῷ, εἰς δὲ
 πρὸς ἀρχὴς ἀνὴρ καὶ τῷ, εἰς κοίραν ἔσω. λαμβανέται
 δὲ καὶ ὡς κατηγορούμενον, οὐ μόνον ὑπὲρ τῇ μοναδικῶς λε
 γομένων. οἷον, ὅταν λέγωμεν, ἡλῖος εἰς ἔσπ, ἢ κόσμος εἰς
 ἔσπ, ὅτε καὶ τὸ μόνος, ἢ κατ' ἐνέργειαν, ἢ πάντως κατὰ
 δυνάμιν αὐτῷ προσίθεμεν, ἀλλὰ καὶ ὡς ὑπὲρ ἐκείνου τ
 ὅπως οὐκ ὄντων, ἵνα καὶ τὸ πλήθος αὐτῇ ὑποσέσιν ἔχη.
 τῇ προσδιορισμῶν οὔτε καθ' ἑαυτοὺς κατηγορεῖται δυνα
 μένων, οὔτε ἄλλοις κατηγορουμένοις δι' ὁ λόγος συνδυαζο
 μένων, ὡς διὰ τῇ ἐξ ἡς ὁ λόγος ἡμῖν ὑπὲρ εἴξει, διὰ ταῦτα
 μὲν οὐκ τὸ εἰς, ὅπερ ἐλέγομεν, τοῦ τίς ὑπὲρ πλέον λαμβά
 νομεν, σωτρίχοντα δὲ ἀλλήλοις ὡς τῷ συμπλέκεσθαι τοῖς
 ὑποκείμενοις, οὐ τοῖς καθ' ἑκάστη, διὰ τὸ μηδὲν εἶναι αὐτῇ
 μέρος, ἀλλὰ τοῖς κατὰ πλεόνων κατηγορεῖται πεφυκό
 σιν, εὐρίκασιν. ἔχεν πνὰ καὶ τόπε πρὸς ἀλλήλα διαφοράν.
 ἐπὶ γὰρ τῇ πολλῶν ἐκείνου, καὶ ὅλον τί ἐστι, καὶ οἷον μέρος
 τοῦ κοινῶς κατ' αὐτῇ κατηγορουμένου, ὡς μὲν ὅλον τί ὄν,
 καὶ ἄτομον ἐπὶ ἀντιδιασελλόμενον πρὸς τὰ ὁμοειδῆ, τὴν
 τοῦ ἐνὸς ὑπὲρ χεῖται πρὸς αὐτὸ συμπλοκίῳ. ὡς δὲ μέρος
 πρὸς τὸ κοινὸν τυγχάνον, τὸ πνός. διὸ ὑπὲρ τὸ μὲν ὅλον,
 εἰ δὲ ἀντιφάσαι δυνάτον. καὶ ἔχει ταῦτα τὸ εἰς πρὸς τὸ π
 τὴν διαφορὰν ὑπὲρ τῇ μερικῶν, καὶ πρὸς τὸ ἐνικὸν ἀνθρον,
 πρὸς τὸ πᾶς ὑπὲρ τῇ καθόλου. καὶ γὰρ ὁ ἀνθρώπος ζῶον, καὶ
 ἐπὶ οἷς ἀν, καὶ πᾶς ἀνθρώπος ζῶον, τὸ γὰρ ἀνθρον, τὴν δὲ

ναμιν ἔχει τοῦ καθόλου προσδιορισμοῦ, ὡς μαθησόμεθα
 πρὸς τῷ πέρατι τοῦ βιβλίου, ἄλλα τὸ μὲν ἄλλῃ, τῇ ἐκ
 νόσει προσήκει τοῦ καθόλου ὑποκειμένου. διὸ καὶ τῇ μοι
 ναδικῶν ἐκάστω, καὶ τῇ αὐτόμων σωταίηται. καὶ ὅς ὁ
 ἥλιος λέγομεν, καὶ ὁ Σωκράτης. εἴστε δὲ, καὶ ὡς τοῦ ὕψους
 περέχοντες λέγονται τῇ ὁμοσίχων, ὡς ὅταν ὁ ποιητὴς ἐπι
 πώμεν, ἢ ὁ ῥήτωρ. τὸ δὲ πᾶς, τῷ πλήθει τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀνα
 φερομένων. ὅταν μὲν οὖν ὡς κατηγορούμενον τὸ εἰς ἀνα
 ρῶμεν, τότε τὴν ἀρνήσιν οὐκ αὐτῷ συμπλέκομεν, ἀλλὰ τῷ
 εἶσι, τῷ κατ' ἐνέργειαν τε πάντως ἐν τῇ τοιαύτῃ προτάσει
 συλλεγομένῳ, καὶ σιωδῇ τὸ κατηγορούμενον πρὸς τὸ ὑπο
 κείμενον πεφυκότι. τῆς γὰρ καταφάσεως ἐπούσης λό
 γου χάριν, ὅδε ὁ λίθος εἰς ἐπὶ, ἢ ἀπόφασις ἐρεῖ, ὅδε ὁ λί
 θος εἰς οὐκ ἐπὶ. ὅταν δὲ ὡς συμπλεκόμενον τῷ ὑποκειμένῳ
 νῶ τὸ εἶς, ἢ τὸ τίς ἀναρῶμεν, ἢ τοι τὴν ἀντιφάσκουσιν
 ἀπόφασιν τῇ μερικῇ καταφάσει ποιοῦντες, τὸ οὐδὲς, ἢ οὐ
 τίς λέγομεν, ἀλλ' ὅταν μὲν τὸ ἔδεις λέγωμεν, οὐχ ὡς
 πρὸς τὸ τίς, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ εἰς ἀπαντῶμεν, καὶ τὸ μὲν ἔχ
 ῆς, ὡς ἀμφιβόλον παραιτησάμενοι, τὸ ἔδεις, ὡς πρὸς τῷ
 ἀμφιβόλῳ, καὶ κακόφωνον, τὸ ἔδεις, ἢ ἔθης λέγομεν, πρὸς
 δέξει τὸ τίς εἰσὶ καμὲν τότε κυρίως ἀπαντᾶν, ὅταν τὸ οὐ
 τίς λέγωμεν, οὐκ ὡς τοῦ τίς πθεμολήης τῆς ὀξείας, οὐ γὰρ
 οἱ δὲ τὴν τοιαύτην προφορὰν ἢ ἐκκλητικὴν χρῆσις, ἀλλ' ὡς τὸ
 οὐ, καθάπερ ἔχει τὸ. Οὐτὶς ἐμδύωντες, καὶ, μή τις νῦν ἐν
 νάρων. ἀλλὰ τοῦτο μὲν, τῇ ποιητικῇ. τὸ δὲ οὐδὲς, τῇ κοινῇ
 χρῆσι μάλλον σώνηδες. Τοσαῦτα μὲν πόρ' τῇ προσ
 διωρισμένων προτάσεων εἶχομεν λέγειν. αἱ δὲ ἀπροσ
 διόριστοι, πῶς ἔχουσι πρὸς τὸ ἀντιφάσκον, ἢ μὴ, τοῦτο
 δὲ εἶναι, ἐπὶ τῇ προσδιωρισμένων τὸ αὐτὸ δυνάσκειται,
 διὰ τῶν ἐξῆς τῷ Ἀριστοτέλει σιωδδύοντες ζητήσωμεν.

ὑπὸ τούτοις οὖν τὴν ῥῆσιν αὐτὴν ὑποκείμενα, δι' ἧς πα-
 ραδιδούς ἡμῖν τὴν ἡρημένην ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου τῇ προ-
 τάσεων διαίρεσιν, καὶ διακρίνας τὰ καθέκαστα τῇ καθό-
 λου· τοῦτο φησὶν εἶναι καθόλου, ὃ ὑπὸ πλείονων πέφυκε κα-
 τηγορεῖσθαι, τῇ ὁμωνύμως κατὰ πλείονων κατηγορουμέ-
 νων τὰ καθόλου διακρίνων, τῷ πεφυκέναι κατὰ πολλῶν
 κατηγορεῖσθαι· τοῦτο δὲ ἐπὶ μὴ νόμῳ τινί, καὶ θέσει, καθέ-
 πορ τὸ Αἴας, καὶ τὸ Αἰέξανδρος, ἀλλὰ τῷ φύσιν μίαν
 δηλοῦν, ἥ τις ἐκείνῳ τῇ πλείονων ὑπάρχουσα ποιήκῃ το
 σημαίνον αὐτὴν ὄνομα κατ' αὐτῇ κατηγορεῖσθαι· ὅπως δὲ
 ποδὶ φωνῶν διαλεγόμενος, τῇ πραγμάτων ποιῆται τὴν
 διαίρεσιν, διότι ποδὶ φωνῶν τοῖς φιλοσόφοις ὁ λόγος, οὐ
 προηγουμένως· καὶ ἄπορ ῥήτορσί τε, καὶ γραμματικαῖς,
 ὥς καὶ πρότερον ἐλέγομεν, ἀλλὰ τῆς τῇ πραγμάτων κα-
 ταλήψεως ἕνεκεν· Διελόμενος οὖν τὰ εἶδη τῇ προ-
 τάσεων, εἰς τε τὰς καθόλου, καὶ τὰς καθέκαστα, προσί-
 θησι τὴν τῇ καθόλου διαίρεσιν, εἰς τε τὰς καθόλου ὡς κα-
 θόλου λεγομένας, καὶ τὰς ἀπροσδιορίζουσ, τῇ ᾧ με-
 ρικῶν, ἐφεξῆς ποιήσεται μνήαν· ἐν δὲ τούτοις, τὰς
 μὲν καθόλου ὑπὸ τῇ καθόλου ἀποφάσεως, ἐναντίας εἶ-
 νά φησι, δι' ἧς ἐλέγομεν αὐτίκας· τὰς δὲ ὑπὸ τῇ καθό-
 λου μὴ καθόλου δὲ, τοῦτέστι τὰς ἀπροσδιορίζουσ, αὐτὰς
 μὲν μὴ εἶναι ἐναντίας, τὰ μὲν τοι δηλούμενα ὑπ' αὐ-
 τῶν, δυνάμει ποτε εἶναι ἐναντίας· ὅτι μὲν οὖν καθόλου
 μὴ καθόλου τὰς ἀπροσδιορίζουσ καλεῖ, καὶ τὰ παρὰ τὴν
 μὲν παρ' αὐτοῦ παραδείγματα σαφῶς σημαίνουσιν, ἀν-
 θρώπος λευκός ἐστι, καὶ ἀνθρώπος λευκός οὐκ ἐστίν· καλεῖ
 δὲ αὐτὰς οὕτω, διὰ τὸ μὴ περικεῖσθαι ἐπ' αὐτῇ τῷ καθό-
 λου ὑποκειμένῳ ὅτι καθόλου προσδιορισμούς· ὅπορ εἰ
 καὶ ὑπὸ τῇ μερικῶν ἀρμόζεν διακρίτον, ἀλλ' ἔχουσι τι

ἴδιον ἐκείνου ὅτ' ἁπλοῦς προσδιορισμὸς, ὅθεν καὶ ὄνομα
 μάζονται. πῶς δὲ λέγονται μὴ εἶναι μὲν ἐναντία, σημαί-
 νειν δὲ ποτε ἐναντία, τὸ τοῦ ἡδὴ πολλὰ τοῖς ἐξηγηταῖς πρὸς
 ἑαυτὰ παρέρχεται. μήποτε ὅτε αὖτε εἴσεσιν αὐτοῖς προσφύει
 ἢ τὸ λέγειν, ὅτι βούλεται μὲν ὁ Ἀριστοτέλης τὰς ἀπροσ-
 διορίστους προτάσεις σωαληθύνειν ἀλλήλαις, ὥς ἐστι διὰ τὴν
 ἐξῆς φανερὸν, καὶ διὰ τοῦτο εἰκότως ἀποφάινεται μὴ εἶναι
 αὐτὰς ἐναντίας. οὐ γὰρ ἐναντίον τὸ σωυπαρχεν ἀλλή-
 λαις. Ἀλλ' ἐπεὶ δὴ αὐτὸν ποτε τιμὴ ἀπόφασιν ὡς τῆς
 τοῦ ἐναντίου καταφάσεως ἀληθύνουσιν παρέρχεται πρὸς
 ὑπόψιν, ὅτι ἐναντίας χρὴ τότε καλεῖν ταύτας τὰς προ-
 τάσεις, ἅτε ἐναντία πρὸς σημαίνουσας, διὰ τοῦτο προστί-
 θησι τὸ αἴτιον τοῦ παρεχλογισμοῦ τοῖς οὕτως ὑπολαμβάνου-
 νουσι, τὰ αὐτὰ λέγων τοῖς ἐν τῷ περὶ τοῦ βιβλίου ἐκδομένοις.
 Τὸ μὲν δὴ τούτω, οἶσθαι τὰς
 ἐναντίας δόξας ἀρίστων, τῷ τῷ ἐναντίων εἶναι, τοῦτο δὲ
 τοῦ γὰρ ἀγαθού, ὅτι ἀγαθόν. καὶ τοῦ κακοῦ, ὅτι κακόν, ἢ αὐ-
 τῇ ἴσως εἶναι καὶ ἀληθές, ἢ τε πλείους, ἢ τε μία εἶναι. ἐναν-
 τία δὲ ταῦτα. ἀλλ' οὐ τῷ τῷ ἐναντίων εἶναι ἐναντία, ἀλλ'
 ἀλλὰ μάλλον τῷ ἐναντίως. Ὅτι μὲν οὖν κατ' οὐδένα τρόπον,
 προσήκει τοῖς ἀπροσδιορίστοις τὸ τὴν ἐναντίων ἔνομα,
 σαφῶς ἀπεφύλατο διὰ τούτων ὁ Ἀριστοτέλης. πότε δὲ
 εἰς τὰ δηλούμενα εἶναι ἐναντία, καλῶς διήρθετο ὁ φι-
 λόσοφος Πορφύριος. οὐ γὰρ ἀφ' ἑνὸς τῷ καταφασκομένῳ
 εἰς τὴν ἐναντίον, οὐδὲ τιμὴ ἀπόφασιν δὴ αὐτὸν ἀφ' ἑνὸς λέγειν
 ἀληθύνεται κατὰ τοῦ ἐναντίου τῷ καταφασκόμενῳ, ἀλλὰ πο-
 τὲ μὲν, κατὰ τοῦ ἐναντίου, ποτὲ δὲ, κατὰ τὴν ἀπόφασιν, πο-
 τὲ δὲ, κατ' οὐδέ τῶν τούτων, ἀλλ' ἀναρεῖν μόνον τὸ ἑρμεί-
 νον διὰ τῆς καταφάσεως. τῷ γὰρ πορφυρίῳ, τὸ ἀρτίον. καὶ
 τῷ λυκῷ, τὸ μέλαν ἐναντίον. καὶ κατὰ τούτων ἀληθ-

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

θούονται τὸ οὐ πῶς πόν, καὶ τὸ οὐ λουκόν. ἐξ ἀρχῆς μὲν
 οὐ σωτηροφρομένων τῶς ἀποφάσεσιν ὑπὸ τῆς ἀμέσων ἦν
 ναὶ λεγομένων ἐναντίων, ἐνδεχομένως δὲ, καὶ ὑπὸ τῆς ἐμ
 μέσων, τῶ μέντοι ὄραν, τὸ ἀντικείμενον εὐρησις ἢ τῆς ἐνδ
 γείας, ἢ καὶ τῆς διωάμεως, τῆς μὲν ἐνδεγείας, ὡς ὑπὸ
 τοῦ μὴ πηροῦ μὲν, καθυδόντος δὲ, ἢ μύοντος. τῆς δὲ δι
 νάμεως, ὡς ὑπὸ τοῦ τυφλοῦ, ἀπορσημαίνει τὸ μὴ ὄραν, ἐ
 νίοτε δὲ καὶ τὸ μὴ πῶ τῶ δυνάμιν τῶ προαχῶρον τῆς ἐνδ
 γείας ἀπειληφός, τῆ ἀποφάσεως τῆς ἐνδεγείας σημαίνου
 μεν, ὡς ὑπὸ τοῦ σκυλακίου, καὶ τὸ μηδεμῶς τῆς διωά
 μεως δεκτικόν, ὡς ὑπὸ τοῦ ξύλου. καὶ ὅτι τὸ ξύλον λέγομεν
 μὴ ὄραν, καὶ κατ' οὐδένα τούτων ἐναντίον εἰποις ἀν' ἔναι
 τῆ καταφάσεως τὸ σημαίνον μὲν ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως, ἀλ
 λά ποτὲ μὲν, εὐρησις, ποτὲ δὲ οὐ εὐρησις, ἀλλ' ἐτερέτητα
 μόνον, τῶ δὲ γε ζώω, ἢ ἄλλῃ οὐσίᾳ, οὔτε ὡς ἐναντίον, οὔτε
 ὡς εὐρησις ποιῶν τῶ οὐροίς ἀν' ποτὲ τι ἀντιπθίμενον, οὐ
 δὲ τῶ ἀφορισμένῳ ποσῶ, ἢ ἁχίμαπ, οὐδὲ τῶς ἐνδεγείας
 τῶς μὴ κατὰ τι τῆς ἐναντίων γινομένης. τῶ μὲν ὅτι
 θερμαίνην ἐπὶ ἐναντίον τὸ ψύχην, ἐπεὶ καὶ τῶ θερμῶ, τὸ
 ψυχρόν. οὐ μὲν τῶ νοεῖν, ἢ βαδίζειν ἢ ἀν' ἐναντίον.
 Διὰ ταῦτα οὐ τὸ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως σημαίνον μὲν,
 ποτὲ φησιν ἐναντίον ἔναι τῶ ὑπὸ τῆς καταφάσεως δη
 λουμένῳ, τῆς προτάσεων αὐτῶν μηδεμῶς ἀλλήλας οὐ
 σῶν ἐναντίων. τοῦτο δὲ ἐκδότης ὑπὸ μόνων τῆς ἀπροσδιο
 ρίστων ἐπεσημνήατο, διότι μόναι αὐταὶ τῆς καθόλου προ
 τάσεων κατὰ οὐ καταγορευμένους ὅρους μόνους ἔχουσι
 τὰς καταφάσεως, καὶ ἀποφάσεως γινομένης, ἀλλ' οὐ κατὰ
 πινὰς προσδιορισμούς. οἱ οὐδ' ἀν' ὑποπίδυβειν καθ' ἑαυ
 τὸν λαμβανόμενοι καταφατικῶς, καὶ ἀποφατικῶς.
 ὅλον, πᾶς, οὐ πᾶς. τίς, οὐ τίς, ἐναντιότητα πραγμάτων

σημαίνεν, καθάπερ οἱ κατηγορούμενοι, καὶ μάλιστα γε ὅταν
 ὑπὸ τῆν ἀμείνων λεγομένων ἐναντίων ποιούμεθα τὴν καί
 τάφασιν, καὶ τὴν ἀπόφασιν. ὅλον γὰρ τῆν προσδιορισ-
 μῶν ὡς πολλάκις ἐρήκαμεν, μόνον σημαίνεν τὴν κατὰ
 τὸ πλῆθος διαφορὰν τῆν ὑπὸ τὸ ὑποκείμενον ἀναφορμὴ
 νῶν, ὡς μετεχόντων, ἢ μὴ μετεχόντων τοῦ ἐν τῇ προτάσει
 κατηγορουμένου. καὶ ὅτι προφανὴ τὰ ὑπὸ τῆν ἄλλων ἀνπι-
 θέσεων συμβαίνοντα. ὅιον, ὅτι αἱ καθόλου ὡς καθόλου, συμ-
 ψύδονται. διὸ ἐναντίαι, ὅτι αἱ μὲν καὶ σωαληθύνουσι.
 καὶ οὐδ' ἀν' ὑποπίδυσθαι τις προσήκειν αὐταῖς τὸ ὄνομα τῆν
 ἐναντίων, ὅτι αἱ διαγωνίαι, καὶ αἱ καθέκαστα μολίζουσι τὸ,
 τε ἀληθές, καὶ τὸ ψεῦδος. ὑπὸ δὲ τῆν ἀπροσδιορίστων, ἐπεὶ
 μήτε καθέκαστα καὶ ὀρισμένος οὐτός ἐστιν ὁ ὑποκείμενος,
 μήτε πρόσκειται τις αὐτῷ τῇ προσδιορισμῶν, οὐ σφόδρα
 ἐπὶ φανερὸς ὁ τῆς ἀντιθέσεως αὐτῶν τρόπος, ἀλλὰ καὶ ὡς
 ἐναντίας ὑποπίδυσθαι ἀν' τις αὐταῖς ἀντικεινὰ ποτε.
 καὶ τοῦτο δι' ἀναγκῆς σημαίνειν ὁ ἀπὸ τῆς ἀπροσδιορίστων
 ἐξηγητῆς, τῷ τὰ δηλούμενα ὑπ' αὐτῶν ἐναντία εἶναι ποτε.
 καὶ ταῦτα, τοῦ Ἀριστοτέλους ἐν τοῖς ἐξῆς βοῶντος, ὡς ταῖς
 μολικαῖς τὴν αὐτῶν ἔχουσι δυνάμιν. τῆν δὲ μολικῶν ἀπὸ
 διαμέτρων πρὸς τὰς ἐναντίας ἔχουσιν, καὶ αὐτὸ τοῦτο τῷ
 Ἀριστοτέλει δοκῶν σωαληθύνειν αὐτὰς ἐπὶ πᾶσι τῇ ἐνδεχο-
 μένης ὕλης, ἔτερος ἀν' τις οἰκῆται καὶ ἀντιφάσκειν πρὸς ἀλή-
 λας, ἀλλ' ὡς παραπλησίως τῇ ἐτέρᾳ τῇ διαγωνίᾳ, τῇ πῆς,
 καὶ ὁμοίως. Διὰ ταῦτα τοίνυν ἐν μὲν τοῖς προκείμενοις ὁ
 Ἀριστοτέλης ποσούτων ἐπεσημῆνατο μόνον, ὅτι μὴ δίκαιον
 καλεῖν αὐτὰς ἐναντίας, καὶ ἐναντίων πραγμάτων γίνουιν
 τό ποτε δηλώσκει. προῖαν ὅ, καὶ ὅτι σωαληθύνουσιν, ἀλλ'
 ἂν ἀντιφάσκουσι, κατασκευάσαι περὶ αὐτῶν. τὸ δὲ αὐτὸν
 ἐπὶ τῆν καθόλου μὴ καθόλου λέγειν αὐτῶν ἀδιορίστων,

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ὅτι ποῦ τῇ καθόλου ὑποκειμένων οὐ καθόλου ἀποφαίνονται, μὴ σωτῆρσαι αὐτοῖς. ἔν καθόλου προσδιορισμοῦς, οἱ ποιοῦσι καθόλου ἡμᾶς ἀποφαίνεσθαι ποῦ τῇ καθόλου, αὐτοῦ τούτου πάλιν τὸ αἴτιον ἀποδίδωσι, τοῦ τοιοῦτων ἀποφάσεων αἰτίους γενέσθαι ἔν καθόλου προσδιορισμοῦς, ὡς ὑπὸ τοῦ καταφατικοῦ τοῦ πᾶς τὴν διδασκαλίαν ποιούμενος, ὡς αὖ τῇ αὐτῶν λόγων ἀρμολύοντων καὶ ὑπὸ τοῦ οὐδεῖς. τί οὖν τούτου τὸ αἴτιον; ὅτι τὸ πᾶς φησιν, ἐν τὸ καθόλου σημαίνει, ἀλλ' ὅτι καθόλου. τουτέστιν, οὐκ αὖ τὴν σημαίνει τὴν τοῦ ἔδους τοῦ καθόλου φύσιν. ὅσον, τοῦ ἀνθρώπου. τὸ ἔδους, ἐν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ὄν, καὶ τὴν αἰγιωμένην ἀπειρίαν τῇ ἀτόμων συλλαμβάνειν, καὶ ἐνοῶ λέγεται. ποῦ δὲ ἐνός, πῶς αὖ ἔχει χώραν λέγεται τὸ πᾶς; οὐκ αὖτὸ οὖν τὸ καθόλου σημαίνει τὸ πᾶς, ἀλλ' ὅτι καθόλου. τοῦτο δὲ ἔστιν, ἀλλ' ὅτι κατὰ πάντων ἢ ὑπὸ τὸ ἔδους ἀτόμων καταφάσκεισθαι τὸ κατηγορούμενον ἀποφαινόμεθα.

Ε' πὶ δὲ τοῦ κατηγορουμένου καθόλου, τὸ καθόλου κατηγορεῖν, οὐκ ἔστιν ἀληθές. οὐδεμίαν γὰρ κατάφασις ἀληθὴς ἔστι, ἐν ἡ τοῦ κατηγορουμένου καθόλου, τὸ καθόλου κατηγορεῖται. ὅσον, ἐπὶ πᾶς ἀνθρώπος πᾶν ζῶον.

Ζητεῖ μὲν διὰ τούτων ὁ Ἀριστοτέλης εἰ ὡς ποῦ τῷ ὑποκειμένῳ προσεθείς ὁ καταφατικὸς προσδιορισμὸς ἔτερον ἔδους ἀπειρίασατο προτάσεων, οὕτω καὶ τῷ κατηγορουμένῳ δυνάμει προσεθείς ἔτερον ἀπορρίπτεσθαι πρότασιν. ἀποφαίνεται δὲ μὴ δὲ τὴν ἀρχὴν ὑφίστασθαι τοιαύτην κατάφασιν. ὅσον τὴν λέγουσαν, πᾶς ἀνθρώπος πᾶν ζῶον ἐστίν. διότι ὁ τοῦτο λέγων; ἔκαστον τῇ κατὰ μέρος ἀνθρώπων, ἄπειν εἶναι ζῶον φησὶ, καὶ ἵππον, καὶ βοῶν, καὶ τὰ ἄλλα πάντα. ὡς τε ἀδυνάτον ἀληθύνειν τὸν οὕτως ἀποφινάμεν

νον· ἐκότες οὐ φησι μὴ δὲ γινέσθαι αὐτοαὐτὴν κατὰ
 φασιν, κατ' ἐλπίσιν τοῦτο λέγων τοῦ ἀληθῆ· οὐδεμία γὰρ
 κατὰ φασιν ἀληθὲς εἶναι, ἐν ἣ τοῦ κατηγορουμένου καθόλου
 τὸ καθόλου κατηγορεῖται· τουτέστιν, ἐν ἣ σωτὰ ἔσθαι δύ-
 νατὸν τῷ καθόλου κατηγορουμένῳ τὸν καθόλου προσδιο-
 ρισμόν, καὶ λέγειν, ὅτι ἄνθρωπος καθ' οὗ πάντες, ὁ φησι
 καθόλου, κατηγορεῖται τὸ ζῶν, οὐχ ἀπλῶς ἐπὶ ζῶν, ἀλλὰ
 πᾶν ζῶν· διὰ ταῦτα μὲν οὐκ ἀποφαίνεται μὴ δὲ ὑφί-
 σθαι τοιαύτην κατὰ φασιν, ὥς εἰ ποτε τυχεύουσιν
 ἀληθείας· ἐπεὶ καὶ αὕτη κατὰ φασίς ἐστιν, ἀλλ' αἰετὶ φθι-
 νῆς, καὶ διὰ τοῦτο κίβδηλος, καὶ πάντῃ πασιν ἄχρηστος πρὸς
 τὴν συλλογιστικὴν μέθοδον, ἥ πορ' αἰετὶ παρὰ φύσιν ἔχει, καὶ
 πρὸς ὅρεσιν ἀληθείας ἔκ αὐτῆς γένοιτο χρησίμος, ὅπερ ἐστὶ τε-
 λος τῆς λογικῆς πραγματείας· πολλὰν δὲ δωαμένον
 γινέσθαι προτάσεων ἐκ τῆς διαφόρου συμπλοκῆς τῇν πρὸς
 διορισμῶν πρὸς τε τὸν ὑποκείμενον ὅρον ἐν τῇ προτάσει,
 καὶ τὸν κατηγορούμενον, ἐκότες ταύτην προεχειρίσατο μό-
 νην, καὶ διέγραψε τῇν ὑγιᾶς λεγομένων προτάσεων τὴν ἐκα-
 τέρω τῇν ὁρῶν τὸν πᾶς προσδιορισμὸν σωτὰ ἵκονσαν· ὁ
 καὶ ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ τῇν ἀναλυτικῶν κατ' ἀρχὰς τῆς
 πορ' εὐπορίας προτάσεων κεφαλὰς διορίζεται· πορ' γὰρ
 ἐκλογῆς τῇν καθόλου προτάσεων διαλεγόμενος, ἐν αἷς τὸ
 κατηγορούμενον παντὶ ἔπεται τῷ ὑποκειμένῳ, ἐπὶ γὰρ
 αὐτὸ δὲ τὸ ἐπόμενον οὐληπῆον ὅλον ἔπεται· λέγω δὲ ὅτιον
 ἀνθρώπου, πᾶν ζῶν, ἡ μουσικῆ, πᾶσαν ὑπὸ τῇ μῶ· ἀλλὰ
 μόνον ἀπλῶς ἀκολουθεῖν, καθάπορ καὶ προσηνόμεθα· καὶ
 γὰρ ἄχρηστον ἄπειρον, καὶ ἀδωάτον· ὅτιον, πᾶντα ἀνθρώ-
 πον εἶναι πᾶν ζῶν, ἡ δικαιοσύνην πᾶν ἀγαθόν· καὶ ἐν τῷ
 προτέρῳ μέντοι τ' ἀποδεκτικῶν εἰπῶν, ὥς ὑπὸ τῇν τὰ κα-
 θόλου κατὰ φασίς ἀσυνμπαράσματα σωαγόντων συλλο-

θής· ἀλλὰ δὴ ὁ οὐδεὶς προσδιορισμὸς σωπὲ τὰ χεῖρ τῷ ὑπο
 κημένῳ· πάλιν οὐκ ὁρῶμεν· ἢ οὐδεὶς ἀνθρώπος πᾶν
 ζῶον· ἢ οὐδεὶς ἀνθρώπον οὐδὲν ζῶον· ἢ οὐδεὶς ἀνθρώπος
 τίς λίθος· ἢ οὐδεὶς ἀνθρώπος οὐ πᾶν ζῶον· καὶ φανερὸν
 ὅτι ἐκάτερά μὲν τῶν σωπατέρων τῶ κατηγορουμένου
 τῶ καθόλου πινὰ προσδιορισμῶν, ἀληθής, ἐπεὶ ποῦ τί μὲν
 ζῶον ἐστὶν ἀνθρώπος, τί δὲ οὐκ ἐστὶν· ὥστε διότι μὲν ἐστὶ τί
 ζῶον, οὐ δυνάμει εἶναι μηδὲν· καὶ ἀληθὺς ἢ λέγουσα πρό
 ταςις· οὐδεὶς ἀνθρώπος οὐδὲν ζῶον· διότι δὲ οὐκ ἐστὶν, οὐ
 δυνάμει εἶναι ἅπαν· καὶ ἀληθὺς ἢ λέγουσα πρόταςις·
 οὐδεὶς ἀνθρώπος πᾶν ζῶον· ἀληθής δὲ ὡς τῆς ἀδυναμίας
 ὕλης, καὶ ἢ τὸν μερικὸν καταφατικὸν διορισμὸν σωπὲ τι
 τουσα τῷ κατηγορουμένῳ, ὥς ἢ λέγουσα· οὐδεὶς ἀνθρώ
 πος τίς λίθος· μόνη γὰρ αἰὲν ἔδουδης, τὸν ὡς μόνους ἀπο
 φατικὸν προσδιορισμὸν συμπλέκουσα τῷ κατηγορουμέ
 νῳ, τοῦ ὑποκημένου τὸν καθόλου ἀποφατικὸν προσδιο
 ρισμὸν ἔχοντες, ὥς ἢ, οὐδεὶς ἀνθρώπος οὐ πᾶν ζῶον, ἢ οὐ
 πᾶς λίθος, ἢ οὐ πᾶν λυκόν· ἐπεὶ γὰρ αἰὲν ἔδουδης ἢ ἐκα
 τέρω τῶν ὁρῶν τὸν πᾶς διορισμὸν συμπλέκουσα, δῆλον
 ὥς αἰὲν ἀληθής, ἢ ἀναρρῶνσα τὸ τοῦ ἔδουδους αἴτιον· του
 τέσ, τὸν σωπατέρων τῶν κατηγορουμένων καθόλου
 ἀποφατικὸν προσδιορισμὸν, οἷον ἢ λέγουσα· πᾶς ἀν
 θρώπος οὐ πᾶν ζῶον· ὥς τε ἢ ἐναντία πρὸς ταύτῃ, καὶ
 λέγουσα· οὐδεὶς ἀνθρώπος οὐ πᾶν ζῶον, αἰὲν ἔσται ἔδου
 δής· οὐ γὰρ δυνατὸν τὰς ἐναντίας ἅμα ἀληθύνειν· ἀλλ
 ἅ δὴ πάλιν ὁ τίς προσδιορισμὸς συμπλεκέτω τῷ
 ὑποκημένῳ, οὐκοῦν ὁρῶμεν ἢ· τίς ἀνθρώπος πᾶν ζῶ
 ον, καὶ αὕτη ἔδουδης αἰὲν, δὲ ἡ αἰτία καὶ ἢ ὀλιγωτέρα
 ταύτης ἢ πᾶς ἀνθρώπος πᾶν ζῶον, αἰὲν ἔδουδεται· ὥς
 τε καὶ αὕτη προειχομένη ὑπ' αὐτῆς, καὶ πᾶν τὴν αὐτῇ

ΕΙΣ Τ

[illegible]

καὶ τὴν τίς ἀνθρώπος παῖ ζῶν· δύο δὲ ἀποφάσεις κοιν
 γινούσασθαι κατὰ τὸ συμπλέκην τῷ κατηγορουμένῳ
 τὸν οὐ πᾶς προσδιορισμὸν, διαφερούσας ὁ κατὰ τὸν σιω
 πεταγμένους τῷ υποκειμένῳ ἀποφατικούς διορισμούς· τὴν
 τε, οὐδεὶς ἀνθρώπος οὐ πᾶν ζῶν· καὶ τὴν, οὐ πᾶς ἀνθρώ
 πος οὐ παῖ ζῶν· ἐν δὲ ταῖς αἰ ἀληθεύουσαι, δύο μὲν
 πάλιν καταφάσεις τὰς ἀντιφασκούσας ταῖς αἰ ἐνδο
 μέναις ἀποφάσεσι· τὴν, πᾶς ἀνθρώπος οὐ παῖ ζῶν, καὶ
 τὴν, τίς ἀνθρώπος οὐ παῖ ζῶν, ἢ οὐ πᾶς λίθος, ἢ οὐ παῖ
 λυκόν· δύο δὲ ἀποφάσεις τὰς ἀντιφασκούσας ταῖς αἰ
 ἐνδομέναις καταφάσεσι, τὴν οὐδεὶς ἀνθρώπος παῖ ζῶ
 ν, καὶ οὐ πᾶς ἀνθρώπος παῖ ζῶν, ἢ πᾶς λίθος, ἢ παῖ
 λυκόν· αἱ δὲ ἄλλαι πᾶσαι, καὶ ἀληθεύουσαι, καὶ ἐνδομέ
 ναι κατ' ἄλλην καὶ ἄλλην ὕλην, ὡς πορ' ἐλέγχουσιν, καταλαμ
 βαίνονται· τῇ γοῦν τῷ μὲν υποκειμένῳ, τὸν ἔτερον τῇ
 καταφατικῶν προσδιορισμὸν συμπλεκουσῶν, τῷ δὲ κα
 τηγορουμένῳ, μόνον τὸν ὑπὸ μέρους καταφατικόν, ἢ μὲν ὑπὸ
 μέρους, κατὰ τε τὴν ἀναγκαίαν, καὶ τὴν ἐνδεχομένην ὕ
 λην ἀληθεύουσα καταλαμβάνεται· ἢ δὲ καθόλου, κατὰ
 μόνον τὴν ἀναγκαίαν· ὑπὸ ταύτης γὰρ μόνης δυνάται τὸ
 κατηγορούμενον ἅπασι τοῖς ὑπὸ τὸ ὑποκείμενον ἀτόμοις
 ὑπάρχειν· κατὰ δὲ τὰς λοιπὰς, δηλονότι ἐνδομέναι·
 καὶ ὑπὸ τῇ λοιπῇ ὡσαύτως· Ἀλλ' ὅπου ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ
 σκέψαται προσβέμεθα διὰ τίναν αἰτίαν πλείονων οὐσῶν τ'
 αἰ ἐνδομένων προτάσεων, μόνον ἀπεδοκίμασεν ὁ Ἀ
 ριστοτέλης τὴν ἐκαστέρω τῇ ὁρῶν τὴν καθόλου καταφατι
 κὸν προσδιορισμὸν συμπλέκουσαν, ἢ ὑπὸ τῇ λοιπῇ, τὴν
 μὲν μερικὴν κατέφασιν· ὅσον, τὴν λέγουσαι· τίς αἰ
 θρώπος παῖ ζῶν, ἐπαρκῶς ἑώρα διὰ τὸ ποτε εἶχεται ὑπὸ
 τῆς καθόλου αἰ ἐνδομένης· τὰς δὲ με ἀποφάσεις σιω

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

τρεχούσας ταῖς καταφάσεσιν, ἅτε ἀναιρούσας τὸν σω-
 τεταγμένον τῷ κατηγορουμένῳ μολὼν ἀποφατικὸν διο-
 ρισμόν, διὰ τῆς σωτῆς ὑποκειμένου λεγομένου, ἀποφατι-
 κῶν καὶ αὐτῶν ὄντων. συμβαίνει ὅς οὗτως ἐκτέρας τῇ
 ἀρνήσειον ἀναρχμένης, ὑπὸ τῆς ἐτέρας ποδίσταται πάλιν
 τὴν προτάσιν εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς κατάφασιν. ἡ δὲ δια-
 φέρει τὸ εἶπεῖν, πᾶς ἀνθρώπος πᾶν ζῶον ἐστίν, τοῦ εἶπεῖν,
 οὐ πᾶς ἀνθρώπος οὐ πᾶν ζῶον ἐστίν. διωάμεν ὅς δηλονότι
 λέγομεν. πᾶς ἀνθρώπος οὐχὶ πᾶν ζῶον ἐστίν, ἡτοι οὐχὶ
 πᾶς ἀνθρώπος οὐ πᾶν ζῶον ἐστίν, ἀλλὰ πᾶς ἀνθρώπος
 πᾶν ζῶον ἐστίν. καὶ καθ' ἐκτέραν ἡσεκφορμένῳ τὴν ἐξ
 ἀρχῆς τῆς, πᾶς ἀνθρώπος πᾶν ζῶον ἐστίν. ἡ πάλιν τί δια-
 φέρει τὸ εἶπεῖν, τίς ἀνθρώπος πᾶν ζῶον ἐστίν, τοῦ εἶπεῖν οὐ-
 δεὶς ἀνθρώπος οὐ πᾶν ζῶον ἐστίν. διωάμεν ὅς πάλιν λέ-
 γομεν ὅτι ἀνθρώπος οὐχὶ ἔστι πᾶν ζῶον ἐστίν, ἡτοι οὐδεὶς ἀν-
 θρώπος πᾶν ζῶον ἐστίν, καὶ ἡσεκφορμένῳ τὴν, τίς ἀνθρώπος
 πᾶν ζῶον ἐστίν. διὸ καὶ θεωρεῖν ἐξεῖται τὰς εἰρημύσας ἀπο-
 φάσεως μαχομένους πρὸς ταύτας τὰς προτάσεις τῇ αἰ-
 ἀληθῶν, πρὸς αἷς ἐμάχοντο καὶ αἱ αἰεὶ ψευδομέναι κατα-
 φάσεως. πρὸς μὲν ὅς τὴν, πᾶς ἀνθρώπος οὐ πᾶν ζῶον,
 αἰεὶ ἀληθὴ κατάφασιν, μάχοντο ἡ τε, πᾶς ἀνθρώπος πᾶν
 ζῶον, αἰεὶ ψευδὴς κατάφασιν διὰ τὸ κατηγορούμενον, καὶ ἡ
 ἔστι πᾶς ἀνθρώπος οὐ πᾶν ζῶον, διὰ τὸ ὑποκείμενον. ὥς τε
 σωτρέχουσιν ἀλλήλαις. πρὸς δὲ τὴν λέγουσαν. τίς ἀν-
 θρώπος οὐ πᾶν ζῶον, μάχονται ὁμοίως ἡ τε, τίς ἀνθρώπος
 πᾶν ζῶον, διὰ τὸν κατηγορούμενον, καὶ ἡ, ἔστι ἀνθρώπος
 οὐ πᾶν ζῶον, διὰ τὸν ὑποκείμενον. ὥς τε καὶ αὐταὶ σω-
 τρέχουσιν. ἡ τοίνυν αἰετῆς ἀποφάσεως τὴν αὐτὴν ἐ-
 χουσι δυνάμιν ταῖς καταφάσεσιν, ὅ τιν' αἰεὶ ψευδομένῳ
 καθόλου κατάφασιν, καὶ σωτῆς τὴν αἰετῆς ἐπομένῳ αὐτῇ

μοικίῳ κατὰ φασιν ἀποκρίνασθαι τοῦ καταλόγου τῇ προ-
 τασίῳ, διὰ τούτων αὐτῶν καὶ ταῖς λοιπαῖς, τουτέστι, ταῖς
 δύο ἀποφάσεως, ταῖς διὰ τοῦ σωμάδου ταῖς ἐρημέναις κα-
 ταφάσεσιν, αὐτὰς ψυδομέναις ἀποδομύσας·
 καὶ ὅτι ἐφιστάνην, ὅτι ταῖς τε αὐτῶν ψυδομέναις τὴν αὐτίαν
 τοῦ αὐτοῦ ψυδοῦναι, μόνον παρέχον ἢ συμπλοκὴν τοῦ πά-
 ρος τὸ κατηγορούμενον· ἐν πάσαις γὰρ αὐταῖς ἐνυ-
 πάσχει κατ' ἐνδύχαι, ἢ κατὰ δύναμιν· καὶ ταῖς αὐτῶν ἄλλ-
 ῶν οὐσίας ἢ τούτου ἀνάγκαις· καὶ ὅτι αὐταὶ πάσαι τὸ οὐ-
 πάς ἔχουσι σωτεταγμένον τῷ κατηγορουμένῳ, ἢ κατ'
 ἐνδύχαι πάλιν, ὡς αἰ ἐν αὐταῖς καταφάσεως, ἢ κατὰ δύ-
 ναμιν, ὡς αἰ ἀποφάσεως· τὸ ὅτι οὐδεὶς ἀνθρώπος πᾶν ζῶ-
 ον, διὰ τοῦτο ἀληθές, διότι πᾶς οὐ πᾶν ἐπὶ ζῶον· καὶ τὸ οὐ-
 πάς ἀνθρώπος πᾶν ζῶον ὡς αὐτῶς, διότι καὶ ὁ κατὰ μέ-
 ρος, οὐ πᾶν ζῶον· ὡς τε ἐκότες μόνον τοῦ πάς τὴν πρὸς τὸ
 κατηγορούμενον συμπλοκὴν ἀδοκίμοις ὁ φιλόσοφος ἀπο-
 φαίνεται ποιεῖν τὰς προτάσεις· δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἀν-
 προσωρισμοῦ λαμβάνωμεν τὸ ὑποκείμενον, ἢ τὸ ἄρθρον
 αὐτὸ σωτάπροντες, ἢ μὴ δὲ τὸ ἄρθρον, τὸ αὐτὸ ἔστι τῇ οὐ-
 τοι γνομένων προτάσεων ἀμαρτήματα, ταῖς μετὰ τῇ εἰρη-
 μένων προσωρισμῶν λεγομέναις· παρὰ πλησίαν ὅτι
 ἔστι τὴν δύναμιν, ἢ μὴ ἀνθρώπος πᾶν ζῶον λέγουσα, τῇ
 πάς ἀνθρώπος πᾶν ζῶον· ἢ δὲ ἀνθρώπος πᾶν ζῶον, τῇ
 τίς ἀνθρώπος πᾶν ζῶον· διὰ τὰ αὐτὰ δὲ, καὶ τὸν καθέκα-
 στα λαμβάνωμεν τὸν ὑποκείμενον, παρὰ τὸ σόμειν τῷ κα-
 τ' αὐτοῦ κατηγορουμένῳ τὸν πάς προσωρισμὸν συμπλέ-
 κων· οὐ ὅτι ὁ δὲ σὺ φονοῦται λέγειν, ὡς ἀληθῶς λέγον-
 τα, ὅτι Σωκράτης πάς ἀνθρώπος ἐστίν· οὐ μὲν ἀλλ' ὅτι ἵνα
 ἢ αὐτῶν, ἢ ποτὲ ἀληθεύσαι γινώσκοντες προτάσεις, ἀξιοῖ ὁ Ἀριστο-
 τέλης προσθέσθαι πρὸς τὸν κατηγορουμένον προσωρισμόν·

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

ὅλως μὲν γὰρ τὰς ἀληθείας οὐχ ἦσαν τ' ἀπὸ ψευδῶν πα-
 ρατητέον τοῖς προθεμένοις ὑποσκοπεῖν, τὰς αὖθις πόρῃ τῆς
 ποιικιλίας προσφορμένους ἀποφάσεις, ὥς ἔτε διάφορον
 πικρὰ τὴν ἀναγκαίαν, ἢ τὴν ἀδύνατον ὑλίσσιναι νοού-
 σας, οὔτε πρὸς διάκρισιν ἡμῖν τῆς τε ἀληθείας, καὶ τοῦ
 ψεύδους συμβαλλομένους, οὐ μέντοι οὐδὲ τὰς παρὰ μέρος
 ἐκάτερον δέχεσθαι τῶν δυναμένων ἔχεν πινὰ δεῖ πρὸς
 τῷ κατηγορουμένῳ διορισμόν. τὴν αὐτὴν γὰρ αὐταῖς δύ-
 ναμιν ἐχούσης τῆς αὖθις προσδιορισμοῦ τὴν κατηγορίαν
 ποιουμένης προτάσεως, διὰ τί μὴ τὰς ἀπλούς ὁρᾶς ἀντὶ
 τῇ παρέλκοντάς τινα προσλαμβάνουσιν ὑποπλέεσθαι
 θα. οἷον, ἀντὶ τῆς. πᾶς ἄνθρωπος ζῶν, ἢ πᾶς ἄνθρωπος
 οὐ πᾶς ζῶν, τὴν. πᾶς ἄνθρωπος ζῶν. καὶ ἀντὶ τῆς. πᾶς
 ἄνθρωπος οὐδεὶς λίθος, τὴν. πᾶς ἄνθρωπος λίθος ἔκ ἐστιν,
 ἢ τὴν ταύτης ἀπλούς ὁρᾶν τε, καὶ αὐτοφύεσθαι ἀποφανο-
 μένῳ, τὴν οὐδεὶς ἄνθρωπος λίθος ἔστιν. ἔπει καὶ ὅταν δύ-
 ρισκώμεν τῇ παλαιῶν πινὰς δοκοῦντας τὸν ὑπομῶν
 καταφατικὸν προσδιορισμόν τῷ κατηγορουμένῳ συμπλέ-
 κειν, ὥς ὅταν αὐτὸς μὲν ὁ Ἀριστοτέλης τὴν ψυχὴν, ὅτι
 λέγει πινὰ ὀνομάζει, Πλάτων δὲ τὴν ἡρωικὴν, ἐμπερίαν
 πινὰ, τὸ τίς τῶν τούτων παρελήφθαι ῥητέον ἐνδεῖξέως χά-
 ριν τοῦ μὴ ἀντιρρῆναι τὴν κατηγορούμενον τῷ ὑποκειμένῳ,
 ἀλλ' εἶναι αὐτοῦ γένος, καὶ δεῖσθαι προδήκης διαφορᾶν πρὸς
 νῶν, ἵνα ποιήσῃ ὁρισμόν τοῦ ὑποκειμένου. ἀλλὰ πᾶς φα-
 σιν οὐκ ἐπ' αὐτῶν τῇ πράγματι οὐ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐλέγ-
 χεται λόγος, εἰπὼρ λέγοντες. πᾶς ἄνθρωπος πάσης ὑπὸ
 μὲς ἐπὶ δεκτικὸς, καὶ τῷ καθέλου κατηγορουμένῳ, τὸν κα-
 θέλου προσδιορισμόν σωτάπον τις ἀληθόνομεν, πρὸς ὅρ-
 πον, ὅτι τὸ πάσης. οὐ τῷ κατηγορουμένῳ κατὰ ἀλήθειαν
 συμπλέκομεν. κατηγορεῖται μὲν γὰρ τὸ πόρ τοῦ ὑποκει-

μένου λεγόμενον, λέγεται δὲ πρὸς τοῦ ἀνθρώπου, οὐχ ὅτι
 εἰν ὑψήμη, ἀλλ' ὅτι δεκτικός εἰν ὑψήμης. εἰ μὲν ἔν τῳ
 δεκτικῷ σωταπόμενον τοῦ πάς, δυνάται τὸ τε ἀληθύνειν
 ἢ πρότασις, οἷον, λεγόντων ἡμῶν + πάς ἀνθρώπος πάνδε
 κτικὸν ὑψήμης εἰν, ἐλέγχοιτο ἂν τοῦ Ἀριστοτέλους ὁ λό-
 γος. νῦν δὲ, ἀδυνάτον αὐτῷ ἀληθύνειν. ὁ γὰρ τοῦτο λέ-
 γων, οὐδὲν ἄλλο φησὶν, ἢ ὅτι τ' ἀνθρώπων ἕκαστος, πάς ἀν-
 θρώπος εἰν. οἷον, ὁ Σωκράτης οὐ μόνον εἰν Σωκράτης, ἀλ-
 λά καὶ Πλάτων, καὶ Ἀλκιβιάδης, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος.
 εἰ γὰρ εἰς πάς ἀνθρώπος πάνδε κτικὸν ὑψήμης, ἥς ὁ τῶν
 πάντων καὶ Σωκράτης, καὶ οὗτος ἄρα πάνδε κτικὸν ὑψή-
 μης εἰν. ὥς τε καὶ Πλάτων εἶναι, καὶ Ἀλκιβιάδης ὁ Σω-
 κράτης, ἐπεὶ καὶ οὗτοι δεκτικοὶ εἰσιν ὑψήμης. εἰ γὰρ μὴ
 εἴη ὁ Σωκράτης καὶ Πλάτων, ἅμα καὶ Ἀλκιβιάδης, ἔκεί-
 ναι πάνδε κτικὸν ὑψήμης + τὸ οὖν πάς, οὐκ εἰν ἐν ταῦτα
 τοῦ κατηγορουμένου προσδιορισμός, ἀλλὰ μέρος. αὐτὸ γὰρ
 τοῦτο λέγεται πρὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι δεκτικός εἰς πάσης
 ὑψήμης. ὅτι δὲ οὐκ εἰς τὸ πάσης προσδιορισμός τοῦ κα-
 τηγορουμένου, δῆλον ἐκ τοῦ συμπλέκονταί ἡμᾶς ταύτῃ τῇ
 προτάσει ἐτέραν μέζονα πρότασιν + καὶ τὸ ἐν ταῦτα κα-
 τηγορούμενον, αὐτὸ λέγω τὸ δεκτικὸν πάσης ὑψήμης ὑπο-
 κείμενον, ἐτέρω πινὶ καθόλου κατ' αὐτοῦ κατηγορουμένου
 ποιοῦντα, ἵνα συμπέρασμά τι ἐξ αὐτῶν σωαγάγωμεν,
 προστίθεναι αὐτῷ τὸν τε καθόλου προσδιορισμόν, ἅτε μὴ
 ἔχοντι. οἷον, εἰ λέγοιμεν πάς ἀνθρώπος πάσης ὑψήμης
 εἰς δεκτικόν, πάντ' τὸ πάσης ὑψήμης δεκτικόν, λογικόν,
 πάς ἄρα ἀνθρώπος λογικός. καίτοι ἢ τὸ πάσης προσ-
 διορισμός ὡς, τί ἡμῖν ἔδει καὶ ἐτέρου προσδιορισμοῦ;
 πῶς δὲ οἷόν τε ὡς δύο προσδιορισμούς ἐφεξῆς ἀλλήλοις
 λέγεσθαι; ἀλλὰ δῆλον ὅτι οὕτε τὸ πάσης προσδιορισμός

Α' Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

εἶναι τοῦ κατηγορουμένου δῶατόν, οὔτε τὸ κατηγοροῦμε-
νον ἢ ὑποκείμενον, ἀλλὰ τὸ δεκτικόν, ὡς εἰ τῇ δευτέρᾳ προ-
τάσει ὑποκειμένῳ γινομένῳ, κατὰ τὸν νόμον τ' ἐν τῷ πρώ-
τῳ σχήματι συμπλεκόμενων προτάσεων, ποτὲ μὲν, τὸ
ἀνθρώπινον, ποτὲ δὲ, τὸν καθόλου προσδιορισμὸν προστίθεμεν,
ὅτι μὲν οὐκ οὐκ χρὴ τῷ κατηγορουμένῳ προστίθεναι τὸν
καθόλου προσδιορισμὸν, τὸν καταφατικόν, εἴτε κοινοῦτε-
ρον εἴη τοῦ ὑποκειμένου τὸ κατηγορούμενον, ὡς ὑπὲρ πάν-
των ἀνθρώπων, πάντων ζώων, εἴτε καὶ ἐξισάζον πρὸς αὐτὸ, ὡς ὑπὲρ
τῆς. πᾶς ἀνθρώπος πᾶν μελασικόν, φαίνεται ἐκ τῆς ἐρη-
μίων. καὶ ὅτι καὶ ὑπὲρ τῆς ἐξισάζοντων ὁρῶν, παρὰ πλῆ-
θειαν τὸ ἄτοπον. διότι ὁ πᾶν ἀνθρώπων ἅπαν μελασι-
κὸν εἶναι ἀποφωλέμενος, ἕκαστον τῆς κατὰ μέρος ἀνθρώ-
πων ἅπαντες εἶναι τὸν αὐτὸν ἀποφαίνεται. ὅσον, τὸν Σω-
κράτην, διότι ἐστὶν ἀνθρώπος, ἅπαν εἶναι μελασικόν. τοῦ-
το δὲ ἐπὶ τὸν Σωκράτην πᾶντα ἀνθρώπων εἶναι. τοῦτο μὲν
οὐκ ἐστὶν διὰ τῆς πρότερον ἐρημίων, διήλθον, ἐν οἷς ἐδείκνυ-
μεν, ὡς οὐ δῶατόν λέγειν, ὅτι πᾶς ἀνθρώπος πᾶν δεκτι-
κὸν ὑποκείμενον ἐστὶ. καὶ ὅτι τὸ δεκτικὸν ὑποκείμενον, ἐξισάζει
πρὸς τὸν ἀνθρώπων. ἀλλὰ τί τὸ αἴτιον τοῦ μὴ πεφυκέναι
τὸν κατηγορούμενον ἀνέχεσθαι τῆς προδικῆς τοῦ πᾶς
προσδιορισμοῦ, καίτοι τὸ οὐδεὶς, συμφύεται δοκοῦν; ἢ
ὅτι τὸ καταφατικῶς κατηγορούμενον, ἐκ καθόλου κατηγο-
ροῖτο τοῦ ὑποκειμένου, καὶ πόδε λαμβάνειν ἐθέλει τὸ ὑποκεί-
μενον, ἢ ὡς ἐξισάζον, καὶ ὅσον ἐφαρμόζον αὐτῷ, ἢ καὶ ὡς ὑ-
ποκείμενον. καὶ ἐπὶ τὸ πλῆθος ἅπαν τῆς ὑπὸ τὸ ὑποκεί-
μενον ἀτόμων τῇ ἐαυτοῦ μετέξει, σιωπεῖν αὐτὸ πρὸς ἑαυτὸ,
καὶ ὅσον πέφυκεν. ὅπου ὅτι ἐλέγξον ἐν τοῖς προλαβοῦ-
σιν ὁ Ἀριστοτέλης, τὸ πᾶς οὐ τὸ καθόλου σημαίνει, ἀλλ' ὅτι
καθόλου. ἐν τοίνυν τὸ μὲν καταφατικῶς κατηγοροῦμεν

νον σώζον ἐπεί μετὰ καὶ τὰ φύσει διηρημένα, ὥσπερ αὖ
 τὸ πολλῶ πρότερον κατὰ τὴν ἀπλοῦτητα τὴν αὐτοῦ θεω-
 ρούμενον, τὸ δὲ πᾶς, οὐχ εἰς πᾶς, ἀλλὰ πλήθους ἐστὶν ἐμ-
 φατικόν, φανερὸν ὡς συμπλέκεται αὐτὰ πρὸς ἀλλήλας
 τῇ ἀδιωκτικῇ. ὅταν δὲ παντελῶς ἢ κεχωρισμένον τὸ
 ἀποφατικῶς κατηγορούμενον τοῦ ὑποκειμένου, τότε καὶ
 ἕκαστον τῇ ὑπὸ τὸ κατηγορούμενον, ἀποφάσκειν διωκ-
 μέθα τοῦ ὑποκειμένου. οἷον λέγοντες, πᾶς ἄνθρωπος οὐ-
 δὲς λίθος ἐστὶ. πλὴν ἐσοι βασιμῆναι ποιήσωμεν τὴν πρό-
 ταςιν, ἐξὸν ἀπλούστον λέγειν τὸ πᾶς ἄνθρωπος λίθος οὐκ
 ἐστὶ. καὶ τούτου ἐπὶ ἀπλούστον τὸ, οὐδὲς ἄνθρωπος λίθος
 ἐστὶν, ἵνα μὴ ὑπὸ ἀναίρεσέως τὸν καταφατικὸν προσδιορισ-
 μὸν παραλαμβάνωμεν.

Ἀντικείμενα μὲν οὖν κατὰ φασιν ἀποφάσει λέγω ἂν
 πφατικῶς, τὴν τὸ καθόλου σημαίνουσιν τῷ αὐτῷ, ὅπ οὐ
 καθόλου. οἷον πᾶς ἄνθρωπος λυκός. οὐ πᾶς ἄνθρωπος
 λυκός. οὐδὲς ἄνθρωπος λυκός. ἐστὶ τις ἄνθρωπος λυ-
 κός. ὥσπερ τῶς δὲ, τὴν τοῦ καθόλου κατὰ φασιν, καὶ τὴν
 τοῦ καθόλου ἀπόφασιν. οἷον, πᾶς ἄνθρωπος λυκός, οὐ-
 δὲς ἄνθρωπος λυκός. πᾶς ἄνθρωπος δίκαιος. οὐδὲς
 ἄνθρωπος δίκαιος. διὸ ταῦτα μὲν οὐχ οἷον τε ἅμα ἀ-
 ληθῆς εἶναι. τὰς δὲ ἀντικείμενας ταῦτα εὐδέχεται πο-
 τε ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ σωαληθῆναι. οἷον, οὐ πᾶς ἄνθρωπος λυ-
 κός. καὶ ἐστὶ τις ἄνθρωπος λυκός.

Τὰς ἀντιθέσεις ἀπάσας τῇ προσδιορισμένων πρὸς
 πάσεων, ἐν τούτοις παραδίδωσιν ἡμῖν ὁ Ἀριστοτέλης, τὰς
 τε τῇ διαγώνων θέσης ἔχουσιν ἐν τῷ ἐκπεσόντι πρό-
 τερον διαγράμματι, καὶ τὴν τῇ καθόλου, ὡς καθόλου,
 καὶ ἐπὶ τῇ καθόλου, ὡς μερικῶν λογομείων. καὶ τὰς μὲν
 διαγωνίους, ὡς καθόλου, ὡς καθόλου ἐκάλεσεν, ὡς ἐχέσας

τὴν ἐπεὶ τὴν προτάσεων καθόλου ὡς καθόλου, φησὶν αὖ
 πρῶτον ἀντικεινὰ πρὸς ἀλλήλας. τουτέστιν, αἰεὶ διαγι
 γνῆναι τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ ψευδές, τὴν τε καθόλου κατάφασιν,
 μετὰ τῆς μορικῆς ἀποφάσεως, καὶ τὴν καθόλου ἀπόφασιν,
 μετὰ τῆς μορικῆς καταφάσεως. αὐτὰς δὲ τὰς καθόλου
 ὡς καθόλου προτάσεις, μὴ ἐπὶ ἀντιφατικῶς, ἀλλ' ὡς αὖ
 πῶς ἀντικεινὰ πρὸς ἀλλήλας, διὰ τὸ συμφύδνηταί αὐ
 τήν αὐτῶν τῆς ἐνδεχομένης ὕλης, ἐφ' ἣς τὰς μορικὰς, καὶ
 ὑπερὰ τὰς λεγόμενας, σωαληθύνει ἀλλήλαις ἀνάγκη,
 διὰ τὸ ἐκαστὴν αὐτῶν ἀληθὴ εἶναι, ὅταν ἡ ἀντιφατικὴ
 αὐτῇ μαχομένη καθόλου πρότασις ψευδῆται, ὡς τε κατὰ
 μηδέν αὐτὸν τρόπον μάχεσθαι ταύτας ἀλλήλαις. δῆλα δὲ ταῦ
 τα διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ φιλοσόφου παρὰ τὴν ἐκείνων παρὰ
 διηγήσεων, καὶ ἐξ ὧν ἡμεῖς πρότερον ποτὶ αὐτῶν διεληλύ
 θημεν. Εἰδέναι μέντοι χρὴ ὅτι γράφεται ἀντὶ τοῦ ἀν
 τιφατικῶς, καὶ ἀποφαντικῶς, σημαίνοντος ὡς φησὶν ὁ φι
 λόσοφος Πορφύριος τοῦ Ἀριστοτέλους διὰ τοῦτον ποίαν
 καταφάσεως πρὸς ποίαν ἀπόφασιν ἀξιότι τὴν ἀντίθεσιν
 λαμβάνειν. ὅτι τῆς ὡς ἀποφάνσεως, ἐπεὶ πρὶν ὡς φησὶν
 εἰσθῆναι καὶ τὰ ὀρισμένα ῥήματα καλεῖν καταφάσεις,
 τὰ δὲ ἀόριστα, ἀποφάσεις. καὶ ὑπὸ πᾶσι τοῖς ἀν
 τιστοιχείει τὸ ἀποφαντικῶς ποτὶ τῆς ἀντιθέσεως τῇ τοιού
 των φωνῶν γίνεσθαι τὸν λόγον. Δῆλον δὲ ὅτι τὰ ἐπερό
 μενα σωαδουσι μάλλον τῇ προτέρᾳ γραφῇ. ἀποφαντι
 κῶς γὰρ λέγουσι τὸ ἀντικεινὰ κατὰ τοῦτο καὶ αἱ ἐναν
 τία, ὡς ὡς καθ' ἕτερον τρόπον τῇ πρὸ αὐτῶν ἀντικειμένης
 παρέθετο οὕτως ὁ Ἀριστοτέλης.

- 21 Οὐαὶ μὲν ἐν ἀντιφάσει τὴν καθόλου ἐπὶ καθόλου, ἀνάγ
 22 κη τὴν ἐπεὶ ἀληθὴ εἶναι ἢ ψευδῆ. καὶ ὅσαι ὑπὸ τῇ καθέ
 23 κατὰ ὅσον, ἐπὶ Σωκράτους λουκός. καὶ ἐπὶ Σωκράτους λουκός.

ὅσαι δὲ ὑπὸ τῆς καθόλου μὲν, καὶ καθόλου δὲ, οὐκ αἰεὶ ἢ μὲν
 ἀληθῆς, ἢ δὲ, ψευδῆς. ἅμα ὅρ' ἀληθῆς ἔστιν ἡ περὶ. ὅτι ἔστιν
 αἰθρώπος λυκός, καὶ ἔστι. οὐκ ἔστιν αἰθρώπος λυκός. καὶ ἔστι
 σὺν αἰθρώπος καλός, καὶ οὐκ ἔστιν αἰθρώπος καλός. ἔστι ὅρ' αἰ
 χρές, καὶ οὐ καλός. καὶ ἔστι γίνεταί τι καὶ οὐκ ἔστι. δόξει δ' αἰ
 ἐξαιφνης ἄτοπον εἶναι; διὰ τὸ φαίνεται σημαίνειν ταυτὸν
 τὸ, οὐκ ἔστιν αἰθρώπος λυκός, ἅμα καὶ τὸ, οὐδῆς αἰθρώπος
 πος λυκός. τὸ δὲ, οὐτε τὸ αὐτὸ σημαίνει, οὐδ' ἅμα ἐξ αἰ
 νάγκης.

Τῶν ἐκ τῆς διαιρέσεως τοῦ ὑποκειμένου γινόμενων ὅκ
 τῶν προτάσεων, πῶς μὲν ἔστιν αἰ αἰτιφατικῶς, αἰτιτικῶς
 μὲν πρὸς ἀλλήλας, τίνες δὲ αἰ δοκοῦσαι μὲν αἰτιφά
 σκεν, οὐ μὲντοι αἰτιφάσκουσιν, παραδίδωσιν ἡμῖν ὁ φι
 λόσοφος διὰ τούτων, τὰς μὲν διαγωνίους, αἰ καθόλου ὡς
 καθόλου προσαγορεύει, διὰ τὸ ἔχειν τὴν ἑτέραν τῆς προτά
 σεως καθόλου ὡς καθόλου, μάχεσθαι πρὸς ἀλλήλας αἰπι
 φατικῶς, ἀποφαινόμενος ὅτι πᾶς κατὰ φασιν, τῇ οὐ πᾶς
 ἀποφάσκει, καὶ τὴν οὐδῆς ἀπόφασιν, τῇ τίς καταφάσκει.
 καὶ ἔστι τὰς καθ' ἑκάστη, τὴν Σωκράτους λυκός ἔστι; τῇ Σω
 κράτης λυκός οὐκ ἔστι. τὰς δὲ καὶ ἀπὸσδιορίζουσιν, αἰ καὶ
 ἐν τούτοις καθόλου μὴ καθόλου προσγορεύουσιν, οὐ λέγων
 αἰτιφάσκειν ἀλλήλας. οὐδὲ ὅρ' αἰ διαιρῆν τὸ ἀληθές, καὶ
 τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ ταῖς μερικαῖς τὴν αὐτὴν ἐχούσαις δυνά
 μιν, σωαληθδύνειν ὑπὸ τῆς ἐνδεχομένης ὕλης, ἐφ' ἧς καὶ ἐκ
 ναι σωαληθδύνονται κατὰ λαμβάνοντο. ἀληθδύνειν ὅρ' ἅμα
 τὴν τε, ἔστιν αἰθρώπος λυκός, ἀπὸσδιορίζον κατὰ φασιν,
 ἐπὶ τινος φέρεται τῇ Σκυθῶν λαμβανομένην. καὶ τὴν, οὐκ ἔ
 σιν αἰθρώπος λυκός, ἀπὸσδιορίζον ἀπόφασιν, ἐπὶ τινος
 τῇ Αἰθίοπων. καὶ τὴν, ἔστιν αἰθρώπος καλός, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλ
 λέως, ἢ τοῦ Νιρέως, καὶ τὴν, οὐκ ἔστιν αἰθρώπος καλός, ὑπὸ

τοῦ Τέρσιου· ταῦτα τοίνυν οὕτω τοῦ Ἀριστοτέλους ἀπα-
 φαινόμενον, καὶ ἀντιφθεγγόμενον πρὸς αὐτὸν κληνῶν τε,
 καὶ ἐμοῖσι βασιμίων ἀνδρῶν, προσήκον ἀν' εἰν φιλήσαν
 ἅμα, καὶ αἰδιοτέρων ἀπάντων τὴν ἀλήθειαν ἡμᾶς ἡγήσα-
 μένους· ὅπου καὶ αὐτοὶ ὑποτιθέμενοι ἡμῖν παρακελεύονται,
 μὴ ἀβασανίσως τὸ θεωρήμα παρελθεῖν, ἀλλ' ὑποσκεψάμεθα
 τὴν τε τοῦ Ἀριστοτέλους διακρίσιν, καθ' ἣν ἀξιόθι σιωπῶν
 θόσιν ἀλλήλων τὰς ἀπροσδιορίσους προτάσεις, καὶ τὰ πα-
 ρὰ τῇ ἀντιδιατετακτομένων αὐτῶ ποδὲ τούτων λεγόμενα.
 καὶ ἐπὶ πρὸς τοῦτοις, αὐτὴν τῇ πραγματικῶν τὴν φύσιν, καὶ
 τὴν τῇ προτάσεων τούτων αὐτῇ καθ' αὐτὰς δυνάμιν, ὅ-
 πως ἀν' τῇ τε ἐναντίων λόγων διακνηκώτες, καὶ τὰ πράξ-
 ματα, ποδὲ ὧν ὁ λόγος καθ' αὐτὰς θεωρίσαντες, ἀκριβέ-
 σερον ὑπεκρίναι τὴν ποδὲ αὐτῇ ἀλήθειαν δυνηθώμεθα. Ὁ-
 μὲν οὖν Ἀριστέλης, ὅπου καὶ πρότερον ἐλέγομεν, ἀξιόθι
 τὰς ἀπροσδιορίσους ταῖς μερικαῖς τὸ αὐτὸ φθέγγεσθαι τὴν
 μὲν κατὰ φασιν, τῇ κατὰ φασιν τὴν δὲ ἀπόφασιν, τῇ ἀ-
 ποφάσει. ταυτὸν ἔχοντα μὲν τὸν λέγοντα εἶναι ἀνθρώπου
 λυκός, τῷ λέγοντι, τίς ἀνθρώπου λυκός ἐστίν· καὶ τὸν λέγον-
 τα, οὐκ εἶναι ἀνθρώπου λυκός, τῷ λέγοντι, τίς ἀνθρώπου
 λυκός ἐστίν, ἢ οὐ πᾶς ἀνθρώπου λυκός ἐστίν· διὸ ἐφ' ἧς ὕ-
 λης αἱ μερικαὶ σιωπῶν θόσι, σιωπῶν θόσι ὅτι ὑπὸ τῆς ἐνδε-
 χομένης, ὑπὸ ταύτης καὶ τὰς ἀπροσδιορίσους σιωπῶν θόσι ἀλ-
 λήλων· ἡ δὲ ἐκόντως ταύτην ἔχουσι τὴν δυνάμιν αἱ προ-
 κήμενα προτάσεις, ὑποσκεψάμεθα τὴν ἀρχὴν τῆς ὑπεκρί-
 σεως, ἀπὸ τίνος κοινῆς ποδὲ αὐτῇ ἐννοίας ποιούμενοι τῆς
 δι· Τὰς ἀπροσδιορίσους ἀπάντες ὁμολογούμεν ὕλης
 ἔχον λόγον, πρὸς τὰς διωρισμένας προτάσεις, ἐπεὶ ποῦ
 προσλαμβάνουσαι εἰν προσδιορισμούς· εἴδωσιν ἀναλο-
 γωῶταί, ἀποπλοῦσι τὰς πρὸς διωρισμένας, ὅτιον σιωπῶν

φότερόν τι· ἐπεὶ οὖν ἡ ὕλη ἅτε ἀνέδρα οὐσα, πάντων μὲν
 ὑφάται τῇ εἰδοπεποιμένων· πλησιάζει δὲ μάλλον τοῖς
 χείροσιν αὐτῇ, καὶ τοῖς μήπω διηβρώμενον ἔχουσι τὸ ἔ-
 δος, ἅτε ἀμυδρὰ ἔραν ἔχουσι δῶαμιν, καὶ οὐ πολὺ αὐτῇ
 κατ' οὐσίαν ὑπερέχουσι, δηλονότι καὶ τὰς ἀπροσδιόρι-
 σους προτάσεις τὰς χείροσι τῇ προσδιωρισμένων ἴσος
 δῶαμιν ἀναγκᾶν· οὐκοῦν ὑποσκεψάμεθα τῇ προσ-
 διωρισμένων προτάσεων τίνας εἶναι χείρονας ῥητέον, καὶ
 ταύτας ἐρεῖς τὰς ἀπροσδιόρισους τὸ αὐτὸ φέγγεσθαι·
 τῇ μὲν οὖν καταφάσεων τῇ προσδιωρισμένων, ἀναμ-
 φισβητήτως ἡ μερικὴ τῆς καθόλου χείρων· διότι ἀνά-
 κη τὴν ἀπροσδιόρισον κατάφασιν, ἴσο δῶαμιν τῇ μερι-
 κῇ καταφάσει· πόδε δὲ τῇ ἀποφάσει, ἀμφισβητοῦσιν
 οἱ ἐξηγηταὶ πρὸς ἀλλήλους· καὶ οἱ μὲν, ἐπόμενοι τῷ Ἀρι-
 στοτέλει, τὴν μερικὴν χείροναν εἶναι φασὶ τῆς καθόλου· σὺ-
 μμότερον γὰρ εἶναι τῇ κατὰ τὸ ποσὸν τῇ προτάσεων ἀντι-
 θέσει, τὸ καθόλου, τοῦ κατὰ μέρος· ὡς πόρ εἶναι τῇ κατὰ
 τὸ ποῖον, τὸ καταφατικόν, τοῦ ἀποφατικοῦ· οἱ δὲ, τὴν
 καθόλου· χείροναν εἶναι τῆς μερικῆς ἀποφαίνονται, δίοτι
 οὐ μόνον τὸ ποσὸν εἰς τὰς προτάσεις ταύτας λαμβάνου-
 μεν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πρὸς τὴν ἀντιφατικὴν ποιότητα συμ-
 πλοκῆς· ἔργον δὲ ταύτης εἰς τὴν τῇ πραγμάτων ὑπαρ-
 ξιν ἀναίρειν· τῆς οὖν μερικῆς ἀποφάσεως τὴν καθόλου
 μόνον κατάφασιν ἀναίρειν ὑποχειρούσης, καὶ δῶαμένης πο-
 τὲ συμφένεσθαι τῇ μερικῇ καταφάσει, καθάπερ ὑπὸ τῇ
 εὐδεχομένων, τὸ γὰρ, ὅτι πᾶς ἀνθρώπος λογικός, σωαληθὴς
 πῶ, τίς ἀνθρώπος λογικός ἐστιν· εἰ κατὰ μὲν τὴν καθόλου ἀπό-
 φασιν οὐδεμίαν ἐμφασιν ὑπάρξειως καταλείπεσθαι δυ-
 νατὸν, κατὰ δὲ τὴν μερικὴν, οὐκ ἀνεγνώστοι μέγεθος
 ὑπὸ μέρους ὑπάρξειως πηρος, δηλονότι φασὶν ὡς ἀνάγκη

χήρονος είναι τὴν καθόλου ἀπόφασιν τῆς μερικῆς ἀποφά-
 σεως. ὅτι δὲ ταῦτα οὕτως ἔχει, καὶ τῇ καθόλου ἀποφάσει
 τὴν αὐτὴν ἔχον δυνάμιν ἢ ἀπροσδιόριστος ἀπόφασις, ἔπρ-
 ῶς τελεία λαμβάνοιτο πρότασις, δηλοῖ φασιν οὐ μόνον ἢ
 ἄλλῃ πᾶσα τῇ Ἑλληνῶν χρῆσις, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀριστο-
 τέλης πολλαχοῦ τῇ ἑαυτοῦ συγγραμμάτων ἀντὶ τῆς κα-
 θόλου ἀποφάσεως, τῇ ἀπροσδιόριστῳ χρόματος. ὥς πρὸς ὅ-
 ταν ἀποφύγεται βουλόμενος, ὥς οὐκ εἰδέχεται κίνη-
 σιν αὐτὴν καθ' αὐτὴν ἔχει δίχᾳ τῇ κινουμένων πραγμά-
 των, λέγει, οὐκ ἔστι δὲ κίνησις παρὰ τὰ πράγματα, δίχᾳ
 μὲν προσδιορισμοῦ τὴν ἀπόφασιν ποιοῦμενος, ταυτὸν δὲ
 λέγων, τὸ οὐδεμία κίνησις ἐστὶ παρὰ τὰ πράγματα, ἀλλ'
 οὐχὶ τὸ οὐ πᾶσα· καὶ ἀντὶ τοῦ ἦπ' ἔστι. οὐδεμία αἰδησις
 ἐστὶ παρὰ τὰς πέντε αἰδησεις, λέγει ὅτι. οὐκ ἔστιν αἰδησις
 ἑτέρα παρὰ τὰς πέντε, οὐκοῦν καὶ ὅταν λέγωμεν, οὐκ ἔστιν
 ἀνθρώπος δίκαιος, ταυτὸν λέγομεν τῷ, οὐδὲς ἀνθρώπος
 δίκαιος. Εἰ δέ τις ἀξιολογῇ τὸν ἄνθρωπον προσυπακούειν,
 οὐκ ἔστιν ἀνθρώπος δίκαιος ὁ ἄνθρωπος, ἢ οὐκ ἔστιν ἀνθρώπος
 λυκὸς ὁ αἰθίοψ, καὶ ταύτην νομίζοι τὸ αὐτὸ φέγεσθαι τῇ
 ἀπροσδιόριστον ἀπόφασιν, τὴν οὐκ ἔστιν ἀνθρώπος δίκαιος,
 τῇ οὐ πᾶς ἀνθρώπος δίκαιος. καὶ τὴν οὐκ ἔστιν ἀνθρώπος
 λυκὸς, τῇ οὐ πᾶς ἀνθρώπος λυκὸς, πρῶτον μὲν οὐκέτι
 συγχωρεῖ φασιν τελείαν εἶναι τὴν πρότασιν, ἔπειτα, οὐδὲ
 φυλάξει τὰ ἡρημαῖνα παρὰ τοῦ Ἀριστοτέλους πρὸς τῆς ἀπ-
 θέσεως τῇ ἀποφάσεων πρὸς τὰς καταφάσεις. Εἰ λέ-
 γετο γὰρ ὡς ἀντίκεινται ἀλλήλαις αἱ τὸν αὐτὸν ὑποκείμε-
 νον, καὶ τὸν αὐτὸν κατηγοροῦμενον παρὰ λαμβάνουσιν, δι'
 ὧν ἔφασκε. Λέγω δὲ ἀντικεῖσθαι τὸ τοῦ αὐτοῦ κατὰ τοῦ
 αὐτοῦ, μὴ ὁμώνυμῶς δὲ, καὶ ὅσα ἄλλα τῇ τοιοῦτων προσ-
 διορίζομεθα, πρὸς τὰς σοφιστικὰς ἐνοχλήσεις. Εἰ δὲ τῆς

καταφάσεως ἐπιδόσης· ἀνθρώπος δὲ καὶ οὐκ ἐστὶν· καὶ ἄληθ
 θούσης διὰ τὸν Σωκράτην, τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς τὴν, ἀν
 θρώπος δὲ καὶ οὐκ ἐστὶν, ἀληθύνειν λέγομεν διὰ τὸν Ἀν
 τὸν, ἔτερον ποιήσομεν τὸν ὑποκείμενον ἐν τῇ ἀποφάσει πα
 ρὰ τὸν εἰλημμένον ἐν τῇ καταφάσει· καὶ οὐ ποιήσει τοῦτο
 ἀντίφασιν· ὥστε εἰ φυλάξομεν τὴν ἐννοιαν τῆς ἀντιφά
 σεως, καὶ τὰς ἀπρὸς διόριστους ὡς τελείας προτάσεις προσ
 λάβοιμεν, ἀλλὰ μὴ ποιοῖμεν μετὰ πίπτειν εἰς τὸ τῇ καθ
 ἑκάστα εἰδός, προσυπακούοντες αὐταῖς καθ' ἑκάστην αὖ
 ποκαμένους ὡς αὐταῖς καθ' αὐτάς ἀτελείς οὖσαι, ἀνάγκ
 η φασὶ τὴν ἀπρὸς διόριστον ἀπόφασιν τῇ καθόλου συμ
 φθεγγεσθαι· τούτου οὖν οὕτως ἔχοντος, καὶ τῆς ἀπρὸς δι
 ορίσιν καταφάσεως τῇ μερικῇ σωτηρηχούσης, ὡς ἔστιν εἰ
 πώμεν, ἀνθρώπος πεντάπηχὺς ἐστὶν, οἴομεθα ὅτι ἀληθύνει
 τοῦτο λέγοντες καὶ εἰς μόνος τύχη τηλικούτην ἔχων μέγε
 θος, ἀξιούσι τὰς ἀπρὸς διόριστους προτάσεις ἀντιφατικῶς
 ἀντικεῖσθαι πρὸς ἀλλήλας, ὥς πορ' ἔχουσιν ἢ τε μερικὴ καὶ
 τάφασις, καὶ ἡ καθόλου ἀπόφασις· Εἰ δὲ λέγοι τις εἰ
 πὶ τῇ κακῶν αἰρετῶν ἔραν εἶναι τὴν καθόλου ἀπόφασιν τῆς
 μερικῆς ἀποφάσεως, πρῶτον μὲν ἀγνοῖ ὅτι ἐν τῇ λογι
 κῇ πραγματείᾳ, οὐ τὰς τῇ πραγματέων ὑποκειπόμεθα
 φύσεις, ἀλλὰ τῇ φωνῶν αὐτῇ καθ' αὐτάς τὴν δυνάμιν·
 ἐπιπλεονάζει δὲ οὕτω δῆξαι δυνάσεται συμφθεγγόμενας ἀλ
 λήλας τὰς ἀπρὸς διόριστους προτάσεις· δῆλον ὅτι κα
 τὰ τὴν αὐτὴν διάνοιαν αἰρετῶν ἔραν ὑπὸ τῇ κακῶν φα
 σιν εἶναι τὴν μερικὴν κατάφασιν τῆς καθόλου καταφά
 σεως· ὡς πορ' ὅτι βέλτιον τὸ παντελὺς μὴ εἶναι, κατὰ
 τοῦ ὅτι μέρος μὴ εἶναι, οὕτω καὶ τὸ ὅτι μέρος εἶναι, τοῦ
 παντελὺς εἶναι· συμβήσεται οὖν ὑπὸ τούτων τὴν ἀπρὸς
 διόριστον κατάφασιν τῇ καθόλου καταφάσει, ὡς χερσὶν

Ε'ΙΣ Τ

[illegible]

νης τῆς κατὰ τὸ ποσὸν διαφορᾶς τῶν προτάσεων ποιήσας
 αὐτὴν τὴν ἐπίκρισιν, οὔτε τὴν κατὰ μέρος ἀπόφασιν ὑπαρ
 ξίν πνα καθ' αὐτὴν εἰσάγειν ἐροῦμεν, ἀλλ' ἀναρῆν μόνον
 τὴν καθόλου κατὰ φασιν, καὶ οὐδὲν ἡπὸν ἀποφάσκειν τῆς
 καθόλου, ἀλλ' ἐλαττόνων εἰσὶν τε μόνον. διὸ καὶ ὑφ' ἡδαι αὐ
 τῆς λέγεται κατὰ τὸ ποσὸν, ὡς πορ καὶ ἡ κατὰ φασις ἡ
 κατὰ μέρος ἔχει πρὸς τὴν καθόλου κατὰ φασιν. οὔτε εἰ
 φαίνονται χρώμενος ὁ Ἀριστοτέλης τῇ ἀπροσδιορίστῳ, ἀπο
 φάσει ἀντὶ τῆς καθόλου, θαυμάσιον οὐδὲν. συμφθέγγε
 ται γὰρ αὐτῇ κατὰ τὴν ἀδυνάτον ὕλιν, ὡς πορ καὶ ἡ κατὰ
 μέρος. δῆλον δὲ ὅτι κατὰ ταύτην προήγαγεν ὁ φιλόσο
 φος τὰς ἡρημένους ἀποφάσεις. οὐ γὰρ εἰδέχεται ἀξιό
 μηδεμίαν εἶναι κίνησιν παρὰ τὰ κινούμενα πράγματα,
 ἢ μηδεμίαν αἰδῆσιν παρὰ τὰς πέντε, ἀλλ' ἀδυνάτον εἶ
 ναι. καὶ εἰ φαίνονται τῶν παλαιῶν τινὲς ὑπὸ τῆς εἰδέχομε
 νης ὕλης οὕτως αὐτῇ καταχρησάμενοι, ὡς ταυτὸν διωαμέ
 νη τῇ καθόλου, καὶ ἀληθὺς ἡ ἐφ' ᾧ ἐκείνη, τοῦτο γάρ ἐστι τὸ
 ταυτὸν διώαδαι, φανερόν ὅτι οὐκ ἀπαρραχάκτως, ἐπεὶ
 αὐτὸς ἐκ ἀδυνάτου αὐτὴν ἀντὶ εἰδέχομένης εἶναι ὁμολογῇ
 σομεν. κατὰ μόνον γὰρ τὴν ἀδυνάτον ὕλιν ἢ καθόλου ἀρ
 ποφατικὴ πρότασις ἀληθής, κατὰ δὲ τὴν ἀναγκαίαν, καὶ
 τὴν εἰδέχομένην, ὅτι ἐμπροσθεν εἰλέγομεν, ψευδής,
 ἀλλὰ τῷ τε χρόνῳ ὀρίζομεν. ὅσον ὅτι νῦν οὐκ ἐστὶν ἀνθρώ
 πος δίκαιος ἢ σοφός, καὶ ὡς πορ ὅτι σωεγνωσμένους ἢ
 μὴν ἢ ἐκ συνουσίας, ἢ καὶ ἐξ ἀκοῆς. οὐ γὰρ δὴ ποῦ ὧν μη
 δεμίαν ἔχομεν, ἢ ἐκ πείρας, ἢ ἐκ μαρτυρίας γινώσκιν,
 ἢ μὴ τοῦ Κνήμωνος, καὶ τοῦ Τίμωνος εἶμεν μισανθρώπων
 περὶ, πολὺν σῶμεν ἀποφάνεσθαι, ὡς οὐδαμῶς μετεχόν
 των οὐ πέφυκεν ἢ φύσις ἢ ἀνθρώπος μετέχεν, ἅτε ὄντος
 εἰδέχομένου κατὰ τὴν ὑπόθεσιν. τοῦτο δὲ οὐκ ἐστὶ ταυ

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

τὴν τῇ καθόλου ἀποφάσει. τῷ ὅριζον ἢ κατ' ἐνέργειαν
 ἢ κατ' ἐπίνοιαν τὰ άτομα, ὧν τὸ κατηγορούμενον ἀποφα
 σκεῖ, δηλονότι σιγχωρεῖ τινὰ αὐτὸ ἐν τοῖς λοιποῖς ἐνίο
 τε ὑπόσασιν ἔχεν. ὅλως τε, οὐκ ἀδιόριστον ἀπόφασιν ἀν
 τί τῆς καθόλου εἰπόντας, καὶ ἀληθῶς ἀποφωτισμένους. ὡς,
 29 οὐκ ἔστιν οἰκία ἀνδρὶ κακοῦ. καὶ οὐκ ἀγαθὸν πολυκοι
 30 ρανίην, κατὰ ποίαν ὕλην ἐροῦμεν χρῆσασθαι τῇ ἀποφά
 σει, εἰ μὲν ὅτι κατὰ τὴν ἀδωάτου, οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον.
 εἰ δὲ κατὰ τὴν ἐνδεχομένην. δὲ εἰ ὅτι καὶ κατὰ ταύτην,
 ἢ πορ' αἰὲν τὸ αὐτὸ δῶκεται, πρῶτον μὲν συμβήσεται μη
 κέ τι ψεύδεσθαι τὰς καθόλου κατὰ τὴν ἐνδεχομένην. καὶ
 τοὶ διὰ τοῦτο προσαγορεύουσιν αὐτὰς ἐναντίας. ἔπειτα
 σαφῶς ὁμολογήσονται αὐτοὺς ἐκείνους κρατύνειν τὸ παρ
 ῥα τοῦ Ἀριστοτέλους λεγόμενον, ὅτι αἱ ἀδιόριστοι, κατὰ τὴν
 ἐνδεχομένην ὕλην σωαληθύνουσιν. εἰ ὅτι τῇ ἀποφάσει
 χρῶνται ὡς ἀληθεῖ, ποῦ δὲ τῆς καταφάσεως, οὐτε γέγονεν,
 ὅτι γένοιτ' αὖ ἀμφισβήτησις τις, ὡς οὐ πάντως ἀληθεύ
 σης ὑπὲρ τῆς ἐνδεχομένην, ὡς πορ' οὐδὲ ποῦ τῆς κατὰ μέρος,
 δηλονότι σωαληθύνειν ἀλήθειας ἀν' ἀγκητὰς ἀπροσδιο
 ρίστους προτάσεις. Εἰ δὲ τις φαίη κατὰ μόνον τὴν ἀδύ
 νατον ὕλην ἀληθεύειν τὴν ἀδιόριστον ἀπόφασιν παρὰ πλη
 σίως τῇ καθόλου, πρῶτον μὲν αὐτὸ αἰτήσεται τὸ ἐξ ἀρχῆς.
 ἔπειτα, πῶς οὐκ ἀποκληρωτικὸν τὸ, ὑπὲρ μὲν τῆς κατα
 φάσεως τῆς ἀπροσδιορίστου, ὁμολογεῖν ὅτι ὁ ὑποκείμενος
 ταυτὸν σημαίνων τῷ λεγομένῳ μετὰ τοῦ τίς προσδιορι
 σμοῦ, καὶ μηδενὸς τῇ καθ' ἑκάστη ἐνδεχέσθαι λαμβανομένου,
 τελείαν τε ποιῆν τὴν πρότασιν, καὶ ἀληθεύουσιν κατὰ
 τὴν ἐνδεχομένην ὕλην. ὑπὲρ δὲ τῆς ἀποφάσεως, μηδέ τι
 ρον τούτων συγχωρεῖν. Διὰ τί ὅτι ἢ μὲν, ἀνθρώπος
 λευκός ἐστι, ταυτὸν δῶκεται τῇ, τίς ἀνθρώπος λευκός ἐστι.
 ἢ δὲ,

ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ. ΔΙ

ἢ δὲ, ἄνθρωπος λυτικός οὐκ ἔστιν, οὐ δυνάται ταυτὸν τῇ, τίς
 ἄνθρωπος λυτικός οὐκ ἔστι, σημαίνουσι, τῇ ὅτι ἔστιν ἄνθρωπος
 οὐ λυτικός. ὥρισμός α ὅς ατομα προσυπακούειν ταῖς ἀ-
 διορίσεσι ἵνα σωαληθύνωσιν, ἔδαμῶς ἀναγκαῖον, εἰ μὴ
 καὶ ταῖς κατὰ μέρος. Εἰ δὲ λέγομεν τὴν μὲν, ἔστιν ἄν-
 θρώπος λυτικός, ἀληθύνειν διὰ τὴν Νιρέα. τὴν δὲ, οὐκ ἔστιν ἄν-
 θρώπος καλός, διὰ τὸν Θυσίτην, οὔτε ἀτελής διὰ τοῦτο
 ποιούμεν τὰς προτάσεις, οὔτε διαφόρους οὐ ὑποκειμέν-
 νους, εἰ μὴ μέλομεν τὰ αὐτὰ καὶ ὑπὸ τῇ κατὰ μέρος ἀ-
 πορίῃ, ἃς ὁμολογούμεν καὶ τελέας ἔχειν, καὶ σωαληθύνειν
 ἀλλήλαις. Διὰ μὲν τοὶ διάφορα μέρη τοῦ ὑποκειμένου
 φήσομεν αὐτὰς ἀληθύνειν, καθάπερ ἐκείνας, ὅιον, τίς ἄν-
 θρώπος δίκαιος ἔστι, τίς ἄνθρωπος δίκαιος οὐκ ἔστιν. Εἰ
 δὲ ὡς ἄτοπον ὑποφείρομεν τὸ μὴ ποιεῖν αὐτὰς οὕτω λαμ-
 βανομένας ἀντίφασιν, οὐδὲν ἐροῦμεν ὑπεναντίον τοῖς ὑ-
 πό τοῦ Ἀριστοτέλους ποδὶ αὐτῇ λεγομένοις. αὐτὸ ὅς τοῦ
 τὸ ἐστὶ τὸ διὰ τούτων λεγόμενον, ὡς διὰ τὸ ποτὲ σωτρέ-
 χην οὐ ποιοῦσι τὴν κυρίως καλουμένην ἀντίφασιν.
 Ταῦτά τε οὐ ὑπὲρ τοῦ Ἀριστοτέλους, μάλλον δὲ ὑπὲρ τῆς
 φαινομένης ἡμῖν ἀληθείας ἀπολογούμενοι λέγομεν. καὶ
 ὅπερ ἐξ ἀρχῆς προθέμεθα, προσεξοπορώμετες πρὸς ἐπί-
 κρισιν τοῦ θεωρήματος, ὅσα ὑπὸ νοῦ ἦλθε δίχα τῇ ἐφ' ἑ-
 κάτερα καταβεβλημένων ποδὶ αὐτοῦ λόγων ἐφισκάνειν ἀ-
 ξιοῦμεν. πρῶτον μὲν, ὅτι τὴν κατὰ μέρος ἀντίφασιν, ὡς
 ὁμολογούμεν τὴν αὐτὴν ἔχον δυνάμιν τῇ ἀδιορίσει, ἀνα-
 ρεῖν μὲν ὑποχρεοῦμεν, τὸ ἀρνητικὸν μῶριον αὐτῇ συμπλέ-
 κοντες. τοῦτο δὲ ποιούμεν κατὰ δύο τρόπους, ἢ ὅς τῷ ἔ-
 στιν, ἢ τῷ προσδιορισμῷ τοῦτο σωήροντες. ἀλλ' ὅταν μὲν
 προτάξωμεν αὐτὸ τοῦ προσδιορισμοῦ, τότε ὡς προσδιαρισ-
 μένην ἀναιρούμεν τὴν πρότασιν. ὅταν ὃ τοῦ ἔστιν, ὡς τὸ αὐ-

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

τὸ δυνάμεν τῇ ἀδιορίστῳ, ἐπὶ καὶ κατὰ μόνον τὸν προσδιορισμὸν ἐπλεόνασεν αὐτῆς ἢ προσδιορισμένη + τῆς δὲ ἀπροσδιορίστου τὴν ἀπόφασιν κατὰ μόνον τὸ ἐπὶ γίνεσθαι ἀνάγκη· ἀλλὰ μὴ ἢ τῷ ἐπὶ συμπλέκουσα τὴν ἀρνήσιν ἀπόφασις, κατὰ μέρος ἐστίν, ὥς πορ ἢ πρὸ τοῦ διορισμοῦ αὐτὴν πθεῖσα καθόλου, καὶ τῆς ἀπροσδιορίστου ἀρὰ καταφάσειως ἢ ἀπόφασις, τὸ αὐτὸ τῇ κατὰ μέρος δυνήσεται + πρὸς δὲ τὸ τούτω, τὰς ἐν αὐτῷ πρώτῳ χήματα γνησμένας συλλογιστικὰς συμπλοκὰς εἰνῶν ἄξιον + ἢ ὅμοιοι μὲν τὴν ἀπροσδιορίστον κατὰ φασιν ταυτὸν δυνάσθαι τῇ κατὰ μέρος, καὶ διὰ τοῦτο χείρονα εἶναι κατὰ τὸ ποσὸν ἑκατέραν τῇ καθόλου, καὶ τὸ συμπέρασμα δὲν εἰσκέναι τῇ ἐτέρᾳ τῇ εἰλημμένων ἐν τῷ συλλογισμῷ προτάσεων, καὶ ἐπεὶ πάντως τῇ χείρονι κατὰ τὸ ποσὸν, καὶ κατὰ τὸ ποιὸν, καὶ ἐπὶ πρὸς τούτοις, τῇ προτάσεων ἀληθῶν οὐσῶν, καὶ τῆς συμπλοκῆς αὐτῇ ἀμέμπως ἐχούσης, τὸ συμπέρασμα ἐξ ἀνάγκης ἀληθὲς, ποῖον ἐροῦμεν συμπέρασμα σωάμεθα ἐξ ἀδιορίστου καταφατικῆς τῆς ἐλάττονος, καὶ καθόλου ἀποφατικῆς τῆς μείζονος + ἀνάγκη μὲν ὅτι διὰ τὰ προσηλημμένα ὁμολογῶν, πὶ τὸ ἀόριστον ἀποφατικόν, καὶ ἀληθῶν οὐσῶν ἐκένων, ἀληθές + Πῶς δὲ δυνάτῃ ἀληθὲς αὐτὸ καθ' αὐτὸ κατὰ τὴν ἐνδεχομένην ὕλῃ, εἴ πορ τὸ αὐτὸ φέγγοιτο τῇ καθόλου ἀποφάσει, οἷον, ἀνθρώπος δίκαιός ἐστιν, οὐδὲν δίκαιον ἀδίκον ἐστίν, ἀνθρώπος ἀδίκος οὐκ ἐστίν + ἀρὰ τοῦτο τῇ καθόλου συναληθὲς ἐροῦμεν, ἢ τῇ κατὰ μέρος; ἀλλὰ μή πορ μὴ δὲ τῇ προτέρων καταφθιζόμεθα λόγων, ὥς οὐδὲν ἀληθές λεγόντων + Εὐοίκασι ὅτι, εἰ δὲ τὸ ἐμοὶ φαινόμενον λέγῃν, οὐδὲ μάχεσθαι πρὸς οὗ ὕστερον εἰρημένους, εἴ τις αὐτοῖς ἀδελφῶς διακτῇσθαι, πειθεῶν ἑκατέρων τὸ διακτῇ

νεῖται, ὥς ἡ ἀπόφασις ἢ ἀόριστος τῇ ἐτέρᾳ μόνον τῇ προσ-
 διωρισμένῳ συμφέγγεται, καὶ οὐδέποτε τῇ λοιπῇ· μή-
 ποτε γὰρ ἀνθέκατέρας αὐτὴν παραλαμβάνειν εἰς
 ὃν, οὐ κατὰ συμβεβηκός, οἷον κατὰ τὴν ἀδωάτον ὕλην,
 καθ' ἣν καὶ πρὸς τὰς προσδιωρισμένας ἀποφάσεις συμ-
 βαίνει σωτρίχην ἀλλήλαις, ἀλλ' αὐτόθεν κατὰ τὰς δια-
 φόρους τῇ ἀποφανομένῳ ἐννοίας· διὸ καὶ σωαλὴς
 θύειν δάσκει τῇ οἰκείᾳ καταφάσει, καὶ ἀντιφάσει
 πρὸς αὐτὴν κατ' ἄλλω ἐννοίᾳ καὶ ἄλλω, ὥς εἴρηται, τῇ
 λεγόντων αὐτὴν, ὥς καθ' αὐτὴν οὐδεμίαν ὀρισμένῳ κα-
 τὰ τὸ ποσὸν ἔχουσα δάσκειν· διὸ πρὸ ἴσως καὶ ἐκάπερος
 τῇ μάχεσθαι δοξαίων λόγων, πολλαῖς δεδωῖνται χρή-
 σαται δικαιολογίαις· ὅπ' δὲ ταῦτα ἀληθῶς λέγομεν,
 μάθοιμεν ἀ' ἐκ τοῦ ἰσοδοκῆαν μὲν ὁμολογουμένως τὰς
 καταφάσεις ἀλλήλαις, τὴν τε ἀδιόριστον, καὶ τὴν μερικὴν·
 διὰ δὲ τοῦτο, καὶ τὰς προτάσεις τὰς προτιθέσας· τού-
 τῃσι, τοῦ ἐνεργῆαι, ἢ δυνάμει ληφθέντος ἐν αὐταῖς τὸ
 ἀρνητικὸν μόριον· ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ μέρος τὴν οὕτω γι-
 νομένην, τῇ μὲν φωνῇ, δοκοῦσαν πῶς εἶναι κατὰ φά-
 σιν, διὰ τὸ μὴ συμπεπλῆχαι τὴν ἀρνησιν τῷ προσδιο-
 ρισμῷ, δάσκειν δὲ ἔχουσαν ἀποφάσεως, ὅπ' ἐν τοῖς
 ἐξῆς σαφέστερον ὑποδείξωμεν, ποτὲ μὲν τῇ καθόλου, πο-
 τὲ δὲ τῇ κατὰ μέρος τὸ αὐτὸ δάσκειν, διὰ τὸ τὴν ἀρνη-
 σιν ἐνδέχεσθαι, καὶ πρὸς τὴν τίς ἐξακούεσθαι, καὶ πρὸς τὸ
 κατηγορούμενον· καὶ πρὸς μὲν τὸ τίς ἐξακουσόμενῳ, ταυ-
 τὸν σημαίνην τῷ οὐτις, καὶ οὐδέ τις· πρὸς δὲ τὸ κατηγορούμε-
 νον, τῷ οὐ πᾶς, τὸ γὰρ τίς, ἀνθρώπος ἀθανάτος ἔκ' ἐστιν, ἀ-
 κούσαντες, ἢ τὸ ἕκ' ἐπὶ πρὸς τὸ τίς ἐξακούσασθαι, τῷ ἑδείξ-
 ταυτὸν οἰόμεθα σημαίνην· ὅπ' σαφέστερον φαίνεται τὸ ἕκ'
 ἐστὶ πρὸς τοῦ τίς πθεμένου ἐν τῷ, οὐκ ἐστὶ θνητῷ, ὅς τις

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

ἔς ἐλεύθερος, οὐκ ἔστι τις ἀνθρώπος ἀθάνατος, τοῦ τίς τῶ ἐν
 σί σωνεγκλινομένου, καὶ τόνον ἴδιον μὴ δέχεσθαι δωαμέ-
 νου. τὸ δὲ, τίς ἀνθρώπος ἐν γήρα οὐ πολιοῦται, ἢ πεντα-
 δάκτυλος οὐκ ἔστιν, ἀκούσαντες, εἰ τὸ οὐκ ἔστι πρὸς τὸ ἐν γή-
 ρα μὴ πολιοῦσθαι, ἢ μὴ εἶναι πενταδάκτυλον ἐξακούσαν-
 τες, ὅπου σαφέστερον συμβαίνει, ὑποσίζοντων ἡμῶν ἐν τῷ
 τίς ἀνθρώπος, τῷ ἔστι τίς μὴ τοιοῦτος, ταυτὸν οἰόμεθα σή-
 μαίνην τὴν πρότασιν, καὶ τῷ οὐ πᾶς ἔστι τοιοῦτος, ὡς ἐν τῷ
 καὶ τί ἔπος προέηκεν, ὅπου τ' ἄρρητον ἄμηνον. τοῦτο γὰρ
 οὐδὲν διαφέρει τοῦ εἰπεῖν τί τῇ ἡρημάνων ῥηθῆναι οὐκ ἔ-
 δε. καὶ τὸ μὲν πρότερον, κατὰ τὴν ἀδύνατον ὕλῃ ἀλη-
 θεῖ ποιῆν τὴν πρότασιν ἀξιούμεν. τὸ δὲ δεύτερον, κατὰ
 τὴν ἐνδεχομένην καθ' αὐτήν, ἀληθεῖ. κατὰ δὲ τὴν ἀδύ-
 νατον, διὰ τὴν καθόλου. Εἰ δὲ κατὰ μὲν τὴν προτέ-
 ραν τὸ οὐκ ἔστι πρὸς τὸ ἀθάνατον ἐξακούσαντες, κατὰ δὲ
 τὴν δευτέραν πρὸς τὸ τίς, ἐκένω μὲν κατὰ μέρος οἴη-
 σόμεθα εἶναι καὶ ἀληθεῖ διὰ τὴν καθόλου, ἅτε τῆς ὕλης ἀ-
 δυνάτου οὐσίας. ταύτην δὲ, καθόλου, καὶ κατὰ τὴν ἐνδε-
 χομένην ὕλῃ πάντως ψευδὴ. ὡς τε καὶ τῷ τῆς ἀποφά-
 σεως τῆς ἀδιορίσου σημαίνεσθαι μὲν ἀμφω ζητήσιν τὸ, τε
 καθόλου, καὶ τὸ κατὰ μέρος κατὰ πᾶς ἐννοίας, ὡς πλεονά-
 κεις εἴρηται, τ' ἀποφαινομένων. Τῆς ἀρνήσεως πάλιν σω-
 ταῖ πομάνης ἢ τοι ὡς πρὸς τὸ τίς τὸ δωαμένι ποδὲχόμενον
 ἐν τῇ ἀδιορίσῳ ἀποφάσει, ἢ ὡς πρὸς τὸ κατηγορούμενον,
 μάλλον μέντοι ἀποκλίνειν καὶ ταύτην πρὸς τὸ καθόλου, ὅ-
 ταν ἀπὸ τῆς ἀρνήσεως ποιοῦμεθα τὴν ἀρχὴν τῆς ἀποφά-
 σεως, οὐκ ἔστιν ἀνθρώπος πῆρως, ἢ δίκαιος λέγοντες, καὶ
 ἢ τοι ἀληθεύοντες, ἢ καὶ ψευδόμενοι. διὸ καὶ πάντες ἴσως
 οἱ τὴν ἀδιορίσον ἀπόφασιν ἀντὶ τῆς καθόλου εἰπόντες,
 τοῦτον τὸν τρόπον αὐτῇ χρῆσάμενοι φαίνονται. οὐκ ἔστι κί-
 ρ

νησις παρὰ τὰ πράγματα λέγοντες. καὶ οὐκ ἔστιν αἰδῆσις
 παρὰ ταῖς πέντε. καὶ οὐκ ἔστιν οἱ κῆν οἱ κῆν αἰδῆσις κακοῦ.
 καὶ οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη. καὶ οὐκ ἔστι ἀντήν, ὅστις ἔστι
 ἐλεύθερος. Εἰ δὲ δὲ κατὰ τὴν αὐτὴν μέθοδον καὶ τὰ πε-
 ρὶ τὴν καθόλου κατὰ φασιν συμβαίνοντα σκοπεῖν, ἐπεὶ δὴ
 καὶ μνημονύσει τοιούτων προτάσεων ἐν τοῖς ἐξῆς ὁ Ἀριστο-
 τέλης, ῥητέον διηλονότι καὶ ἐν ταύτῃ πρὸ τοῦ ἔστι τῆς ἀρνή-
 σεως πθεμένης, καὶ δυνάμενης ἢ πρὸς τὸ πᾶς ἐξακούεσθαι
 ἢ πρὸς τὸ κατηγορούμενον συμβαίνει τὴν πρότασιν. ὡς
 μὲν ἀναιρούσαν τὸ πᾶς ἀνθρώπος λυκὸς οὐκ ἔστι, ταυ-
 τὸν δυνάσθαι τῇ κατὰ μέρος ἀποφάσει. ὅπου σαφέστερον
 πάλιν φαίνεται κατ' ἀρχὰς τῆς προτάσεως, πθεμένου τοῦ
 οὐκ ἔστιν, ὡς ἐν τῷ, οὐκ ἔστι πᾶς ἀνθρώπος σοφός. ὡς δὲ
 τὸ κατηγορούμενον ἀναιρούσαν, ταυτὸν δυνάσθαι τῇ κα-
 θόλου ἀποφάσει. πᾶς ἀνθρώπος οὐ σοφός ἔστι, καὶ σοφός
 οὐκ ἔστιν, ἀπὸ μὴδὲν εἶναι σοφὸν τὸ αὐτὸ δυνάσθαι. ταῦ-
 τα δὲ οὐ μόνον ὑπὸ τῇ ἐκ τρίτου προσκατηγορουμένου προ-
 τάσεων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῇ ἐξ ὑποκειμένου, καὶ κατηγορουμέ-
 νου συμβαίνειν ἐρούμεν. ὅιον, τίς ἀνθρώπος οὐ μετρεῖται,
 ἢ οὐ μετρεῖται τίς ἀνθρώπος. καὶ πᾶς ἀνθρώπος οὐ μετ-
 ρεῖται, ἢ οὐ μετρεῖται πᾶς ἀνθρώπος. καὶ ὅτι ὑπὸ τού-
 των ἡ μὲν πρώτη, καὶ ἡ τρίτη, ἐπὶ προφανέστερον τὸν προσ-
 κατηγορούμενον ἔχουσαι, τὸ αὐτὸ ποσὸν ταῖς ἐξ ἀρχῆς κα-
 ταφάσεσι φυλάττειν δοκοῦσιν, ὅτι αὐτόθεν τῷ κατηγο-
 ρένῳ τῆς ἀρνήσεως σωτηριάζουσιν, καὶ οὐ πᾶν πρὸς ἄλ-
 λό τι ἐξακουσμένης, αὐτοῖσι παρὰ τὰς ἀρνήσεις ἔχουσιν ὅτι
 ἐπομένους αὐταῖς προσδιορισμούς ἀναιρῶν δοκούσας,
 ὑπὸ τὸ ἀντικείμενον ποσὸν φαίνεται μάλλον ἀποκλίνειν.
 ὡς τε καὶ ὑπὸ τῆς ἀδιορίστου ἀποφάσεως τὰ αὐτὰ πάλιν ἐ-
 ροῦμεν, ὅπου ὑπὸ τῆς κατὰ μέρος τῆς ἐχούσης τὴν ἀρνήσιν

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

μή τῷ προσδιορισμῷ συμπλεκομένην, ἀλλὰ τῷ κατηγορε
μένῳ· καὶ οὐδέ περὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς μάχεσθαι δοξαζόντων
λόγων φαίνεται παντάπασιν ἀπὸ σκοποῦ βέλλων. ὁ μὲν
οὖν λόγος ἡμῖν ὑπερέπει παρὰ λαμβάνειν ἀδιόριστον ἀπο
φασιν ἀνθέκα πρὸς τῶν διορισμένων. οὐ μὲντοι φαί
νεταί τις τῶν παλαιῶν ἀντί τῆς μερικῆς αὐτῇ χρησάμενος,
ὡς σαφέστερον ἴσως τοῦτο σημαίνουσης, καθ' ὃν καὶ διορί
σασιν τρόπον· ἐπεὶ καὶ τῶν προσδιορισμένων ἀποφά
σεων αἱ τοῦ ἐπὶ προτιθεῖσθαι τὴν ἀρῆσιν τῶν συμπλεκου
σων αὐτὴν τοῖς προσδιορισμοῖς, παλαιότεραι διὰ τοῦτο
παρὰ τοῖς παλαιοῖς· εἰ δὲ τὸ ἐξ ἀδιόριστον καταφατικῆς
τῆς ἐλάττονος, καὶ καθόλου ἀποφατικῆς τῆς μείζονος, σιω
πῶμενον ἀδιόριστον ἀποφατικὸν συμπέρασμα, φαίνεται
ἀπὸ τῆς κατὰ μέρος, ἀλλ' οὐ τῆς καθόλου σιωπῆς, οὐ θαυμα
στόν· ἀνάγκη γὰρ ἐν τοῖς κατὰ τὸ πρῶτον αἵμα συμπε
ράσασθαι τὸ κατηγορούμενον κατηγορεῖσθαι κατὰ τοῦ ἐν τῇ
ἐλάττω προτάσει ληθέντος ὑποκειμένου, μὴ μόνον τῷ ὀνό
ματι, καὶ τῷ σημαυνομένῳ τοῦ αὐτοῦ μένοντος, ἀλλὰ καὶ τῷ
ποσῷ, διότι συμβαίνει καὶ κατὰ τοῦτο τὸ αἶμα τῷ ποσῷ
τῆς ἐλάττονος ἐπεῖθαι τὸ ποσὸν τοῦ συμπεράσματος· ὥς
τε ἂν ἐκένῃ δυνάμει εἰληπταί τὸ κατηγορούμενον, ἅς π
νὶ τῶν ὑποκειμένων ὑπάρχον, καὶ ἐν τῷ συμπεράσματι π
νὶ αὐτῷ μὴ ὑπάρχον ἐνθίσεται· ὅπου φαίνεται σαφέστερον
ἐν ταῖς ἐκ μερικῆς καταφατικῆς τῆς ἐλάττονος, καὶ καθό
λου ἀποφατικῆς τῆς μείζονος συζυγίᾳ συμπεράσματος
σιωπῶσαι κατὰ μέρος ἀποφατικά· ὅσον, τίς ἀνθρώ
πος δίκαιός ἐστιν, οὐδὲν δίκαιον ἀδίκον ἐστίν· τίς ἀρὰ ἀν
θρώπος, ἀδίκος οὐκ ἐστίν· ὡς ταυτὸν δυνάται κατὰ τὸν
προσηγμένον τρόπον, τὸ ἀνθρώπος ἀδίκος οὐκ ἐστίν· ὥς
γὰρ σιωπῶντος εἰπεῖν, ἢ ἀπόφασιν ἐν μὲν ταῖς καθ' ἑκά

παρὰ μὴ κατὰ φαντασίαν ὑποδεχομένης πᾶς κατὰ τὸ
 ποσὸν διαφορὰν, τὸ αὐτὸ ποσὸν ἐξ ἀνάγκης τῇ καταφά
 σι φυλάττειν. ἐν δὲ πάσαις ταῖς καθολικῶς ὑποκειμέναις
 χρώμεναις, καὶ διὰ τοῦτο ἐπαμφοτερίζον διωαμέναις
 κατὰ τὸ καθόλου, καὶ τὸ κατὰ μέρος, εἴ μὴ κατὰ τὸ
 ποσὸν ἀντιπεθεῖν πρὸς τὴν κατάφασιν, ἢ κατ' ἐνέργειαν,
 ἢ κατὰ δυνάμιν, ἢ ἀντιφάσκουσα ἔσται. ἢ δὲ κατὰ τὸ εἶ
 ςιν, ἢ κατ' ἐνέργειαν πάλιν, ἢ κατὰ δυνάμιν ἐν τῇ προτά
 σι ὑποδεχόμενον, οὐκ ἐπὶ. ἀλλ' ὑπὸ μὲν τῇ καθόλου, ἢ ποι
 τὲ συμφύσιστον, ὑπὸ δὲ τῇ λοιπῶν, ἢ σωματικῶς διωα
 μένῃ. τούτων οὖν διωρισμένων, ἐξῆς ὑποσκεψώμεθα τὰς
 ὑποχρήσεις τοῦ Ἀριστοτέλους, δι' ὧν ἀξιοὶ κατασκευάζειν,
 ὡς σωτρίχουσιν ἀλλήλαις ὑπὸ τῆς ἐνδεχομένης ὕλης αἰ
 ἀπροσδιόριστοι προτάσεις. Δύο μὲν οὖν οὐσῶν τῇ ἐ
 πιχρήσεων. ἡ μὲν, ἀπὸ τῇ ἐνακτίων ποιῆται τὴν ἐφο
 δον τῆς κατασκευῆς. ἡ δὲ, ἀπὸ τῇ μὴ ἐνακτίων. λαμβ
 βάνει δὲ τῇ μὲν ἐνακτίων παραδείγματα, τὸ, π. κα
 λὸν, καὶ τὸ αἰσχρὸν. τῇ δὲ μὴ ἐνακτίων, τὸ γινόμενον,
 καὶ τὸ ὄν. ταῦτα δὲ οὐκ ἐνακτία. εἴ πορ' ὁδὸς ὑπὸ τὸ εἶναι
 ἢ γένεσις. καὶ τὸ μὲν ἀπὸ τῇ ἐνακτίων ὑποχρήματα προέ
 μεται τὸνδε τὸν τρόπον. δύο λαμβάνει καταφάσεις αἰ
 προσδιόριστους σωματικῶς ἀλλήλαις, κατηγορουμέ
 νοις ἐνακτίοις χρώμεναις, τὴν τε, εἰςιν ἄνθρωπος καλός.
 καὶ τὴν, εἰςιν ἄνθρωπος αἰσχρός. ὧν ἡ μὲν, ἀληθής, διὰ τὸν
 Νιρέα τυχόν. ἡ δὲ, διὰ τὸν ἐρσίτην. ἐλέγχουσι γὰρ τὰς αἰ
 προσδιόριστους καταφάσεις τὰς μερικῶς καταφάσεις
 τὴν αὐτὴν ἀναμφισβητήτως δυνάμιν ἔχον. ἢ οὖν ἅμα
 ἀληθεῖς ἢ τε, τίς ἄνθρωπος καλός. καὶ ἡ, τίς ἄνθρωπος αἰ
 σχρός. δηλονότι καὶ αἰ ἀπροσδιόριστως λεγόμεναι, σωματικῶς
 θβύουσι. τὴν οὖν ἐπὶ τῇ οὕτως ἀληθμένων καταφ

φάσεων δεικνύς ταυτὸν φθεγγομένην τῇ τῆς ἐτέρας ἀπο-
 φάσει, σωάγει ὅτι ὑπὸ τῇ τοιούτων προτάσεων, τὴν κα-
 τὰ φασιν συμβαίνει σωτρέχεν τῇ ἐαυτῆς ἀποφάσει. τῇ
 ὅσον, ἔστιν ἀνθρώπος αἰχρὸς σωαληθύνει φησὶν, ἢ ἔστιν ἀνθρώ-
 πος οὐ καλός. ὁ ὅσον αἰχρὸς, δῆλον ὡς εἴη ἀνὸς οὐ κα-
 λός. τῇ δὲ, ἔστιν ἀνθρώπος καλός, ἢ οὐκ ἔστιν ἀνθρώπος κα-
 λός. ὁ ὅσον οὐ καλός, δῆλον ὡς οὐκ ἀνὸς εἴη καλός. ὡς τε
 τῇ ἔστιν ἀνθρώπος καλός καταφάσει, ἅμα ἀληθύνει, ἢ οὐκ
 ἔστιν ἀνθρώπος καλός, ἀπόφασις. Δοκεῖ μὲν οὖν ὅτι
 ἐμπροσθεν ἐλέγομεν πρὸς τὸ καθόλου μάλλον ἀποκλίνειν
 ἢ ἀπὸ τῆς ἀρνήσεως ἀρχομένη ἀδιόριστος ἀπόφασις, ἅτε
 τῆς ἀρνήσεως προσεχέσερον ἐξακουσμένης πρὸς τὸ τίς, τὸ
 κατὰ δυνάμιν ἐνυπάρχον ἐν τῇ ἀδιόριστῳ καταφάσει.
 ἀλλ' ὁ Ἀριστοτέλης χρηται καὶ οὕτως αὐτῇ, ὡς ἴσον δυνάμει
 νη τῇ κατὰ μέρος, ἅτε καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον δυνά-
 μει τῆς ἀρνήσεως μὴ τῷ πρὸς διόρισμῳ, ἀλλὰ τῷ κατη-
 γορουμένῳ συμπλέκεται. τὸ δὲ ἀπὸ τῇ μὴ ἐναντίων ὑπὸ
 χείρῃμα τὸν ὅμοιον τρόπον προῖον τῷ ἀπὸ τῇ ἐναντίων,
 τοιαύτην ἔχει τὴν δυνάμιν. δύο πάλιν λαμβάνει κατα-
 φάσεις ἀπρὸς διόριστους, τὴν τε λέγουσαν, ἔστιν ἀνθρώπος,
 καὶ τὴν λέγουσαν, γίνεται ἀνθρώπος. ὣν ἡ μὲν, ἀληθής, διὰ
 τὸν ἐνεργεῖα ὄντα, ἡ δὲ, διὰ τὸν ἐπὶ κυόμενον. ἀξιότι οὖν τῇ
 λεγούσῃ, γίνεται ἀνθρώπος, σωαληθύνει τὴν λέγουσαν, ὅτι
 ἔστιν ἀνθρώπος. ὁ ὅσον γινόμενος ἀνθρώπος. ὅσον ἔστιν ἀν-
 θρώπος. εἰ οὖν τῇ μὲν ἔστιν ἀνθρώπος, ἢ γίνεται ἀνθρώπος
 σωαληθύνει, τῇ δὲ γίνεται ἀνθρώπος, ἢ οὐκ ἔστιν ἀνθρώ-
 πος, δῆλον ὅτι τῇ ἔστιν ἀνθρώπος, ἢ οὐκ ἔστιν ἀνθρώπος
 συναληθύνει. ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἡμῖν προέκειτο δεῖξαι.
 Ἀπορήσει δ' αὖ τῆς πῶς ὅλως ἡξίωσεν ὁ Ἀριστοτέλης
 τὴν τῇ προτάσεων τούτων ἀντίθεσιν προσαγορεύειν

ἀντίφασιν + καὶ τοὶ σωαληθύνοντες αὐτοὺς οἰόμενοι, τὴν δὲ
ἀντίφασιν ὀριζόμενος ἐν τοῖς ἀναλυτικοῖς ἀντίθεσιν, ἢ
οὐδὲν μεταξὺ καθ' αὐτήν + καὶ ἐν κατηγορίαις μέντοι, ἐν
οἷς διέκρινε τὰ ἑδὴ τῇ ἀντικειμένων, εἰπὼν ὅτι ὅσα ὡς
καταφάσεις, καὶ ἀποφάσεις ἀντίκειται, διαφέρει τῇ κα-
τὰ τὰς ἄλλας ἀντίθεσης ἀντικειμένων, τῷ ὡς μόνων τού-
των ἐξ ἀνάγκης τὸ μὲν, ἀληθὲς εἶναι, τὸ δὲ, ψευδές. πῶς
θαῦ οὐ ταῦτα πανταχοῦ διορίζομενος, ἐν τούτοις ἡξίωσε
τίτλῳ ἀντίθεσιν τῇ σωαληθύνουσιν, ὡς αὐτὸς φησιν, ἀλλή-
λως προτάσεων τῇ ἀπὸ προσδιορίσων λέγω, καλεῖν ἀντί-
φασιν + προσηλὼν γὰρ, ὅταν μὲν οὗ ἀντιφάσεις τῇ κα-
θόλου ἐπὶ καθόλου, ἐπὶ γὰρ, ὅσα δὲ ὡς τῇ καθόλου μὲν,
μὴ καθόλου δὲ, ὡς ἀντὶ τῆς τούτων ἀντιθέσεως, ἀντιφά-
σεως καλουμένης. Ῥητέον οὖν πρὸς τίτλῳ ζήτησιν, ὡς
τὸ ὄνομα τῇ ἀντιφάσεως, ποτὲ μὲν παραλαμβάνει ὡς
μάχης καταφάσεως καὶ ἀποφάσεως διαιρουσῶν ἀεὶ τὸ
ἀληθὲς καὶ τὸ ψευδές, ὡς δηλοῖ τὰ τε ἐν ταῖς κατηγορίαις
ἐκθέντα, καὶ ὁ ἐν τοῖς ἀναλυτικοῖς ἀπὸ διόριστος τῆς ἀν-
τιφάσεως ὅρος. ποτὲ δὲ κοινότερον πᾶσαν ἀπλῶς ἀντί-
θεσιν καταφάσεως καὶ ἀποφάσεως, τῷ αὐτῷ ὑποκειμένῳ,
καὶ τῷ αὐτῷ κατηγορουμένῳ χρωμένῳ + δηλοῖ δὲ ἐφεξῆς
λέγων, ὡς οὐ πᾶσα ἀληθὲς, ἢ ψευδὴς ἀντίφασις, ταυτὸν
λέγων τῷ, οὐ πάσης ἀντιφάσεως τὸ μὲν, τῇ μορίων, ἀλη-
θύνει, τὸ δὲ, ψευδεῖται ἀνάγκη. εἰ δὲ ἐν κατηγορίαις
ἐλέγετο τῇ ἀντικειμένων καταφάσεων καὶ ἀποφάσεων,
ἀληθύνουσης τῆς ἐξ ἑκαστοῦ, ψευδεῖται τῷ λοιπῷ, καὶ ψευθε-
μένης ἀληθύνει, οὐτε προκείμεναι φησόμενα κατ' ἐκένῳ τῷ
πραγματείαν τῷ ποῦ τούτων ἀκριβολογίαν, ἀλλὰ καὶ
ποῦ μόνων τῇ καθ' ἑκάστη προτάσεων διηλέχθαι τὸν φι-
λόσοφον ἐν ἐκένῳ τῇ ἀναμφισβητήτως ἀντιφασκυσῶν

πρὸς ἀλλήλους κατὰ τὴν κυρίως λεγομένην ἀντίφασιν.
 μετὰ δὲ καὶ τὰς ὑποχρήσεις, διῶν καὶ προσκύνουσιν ὡς συ-
 ναληθύνουσιν αἱ ἀπρὸς διόριστοι προτάσεις, ἐφισπένων καὶ αὐ-
 τὸς ὡς πρὶν. ἐνίοτε οὐ δόξει πιθανὰ λέγειν διὰ τὸ τὴν
 ἀπόφασιν τὴν ἀπρὸς διόριστον μὴ δοκεῖν τῇ κατὰ μέρος,
 ἀλλὰ τῇ καθόλου σωτρίᾳ, τοῖς ἐξάφνης φησὶν ἀκούου-
 σι. λέγει δὲ τὸ ἐξάφνης, ἀντὶ τοῦ κατὰ πρῶτην προσβο-
 λῶν, καὶ ἀπορρίπτει πῶς, καὶ ἀβασανίστως ἀποπον εἶναι δό-
 ξει τὸ παραδεδομένον ποῦ τῇ ἀπρὸς διόριστον θεωρημα-
 τὶ διὰ τὸ δοκεῖν τὴν οὐκ εἶναι ἀνθρώπου λυγρὸς, ἀπρὸς διόρι-
 ριστον οὕτως ἀπόφασιν ταυτὸν σημαίνειν τῇ, οὐδεὶς εἶναι ἀν-
 θρώπου λυγρὸς. ὅπου ἂν μὲν κατὰ ἀληθείαν οὕτως ἔχει,
 τῆς ἀπρὸς διόριστον καταφάσεως ἀναμφισβητήτως ἀ-
 σωτρεχούσης τῇ μορικῇ καταφάσει, πάντως ἀνδρίῳ
 αἰετὸς, τε ἀληθές, καὶ τὸ ὑδὺς αἱ ἀπρὸς διόριστοι προτά-
 σεις, ὡς ποῦ ἢ μορική καταφάσεις, καὶ ἡ καθόλου ἀπόφασις
 σις. νῦν δὲ φησὶν οὐτε ταυτὸν σημαίνουσιν αἱ ἡρημέναι ἀ-
 ποφάσεις, ἢ τε ἀπρὸς διόριστος, καὶ ἡ καθόλου, οὐτε ἅμα ἐξ
 ἀνάγκης ἀληθύνουσιν, ὡς ἔτερον τοῦτο προσπιθεῖς παρὰ
 τὸ ταυτὸν σημαίνειν. εἰσὶ γὰρ αὐτὰν μὲν οὐ σημαίνουσι
 προτάσεις, ἀνα δὲ εἰσιν ἀληθές, διὰ τὸ ἔπεσθαι ἀλ-
 λήλως, ὡς ποῦ ἢ ἀδυνάτον εἶναι ἀνθρώπον πῖρρὸν, καὶ ἡ
 ἀναγκαῖον μὴ εἶναι ἀνθρώπον πῖρρὸν. τούτων δὲ, τῆς
 μὲν καθόλου ἀληθynούσης, καὶ ἡ ἀπρὸς διόριστος ἀληθής. ὁ μὲν
 τοι ἐμπαλιν. Ἀχρὶ τούτων ἡ θεωρία προήχθη τῇ ἀπὸ
 θέσεων τῇ ὑπαρχουσῶν ἐν ταῖς προτάσεσι ταῖς γινόμε-
 ναις ἐκ τῆς διαίρεσεως τοῦ ὑποκειμένου.

- » Φανερὸν δὲ ὅτι καὶ μίαν ἀπόφασιν μίαν καταφάσεως
 » ἔστι. τὸ γὰρ αὐτὸ διὰ ἀποφῆσαι τὴν ἀπόφασιν, ὅπου καί
 » τέφησεν ἡ καταφάσις, καὶ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, ἢ τὴν καθεκαστα

πνός, ἢ ἀπὸ τῆ καθόλου πνός ὡς καθόλου, ἢ ὡς μὴ καθόλου.
 λέγω δὲ οἶον, ἐπὶ Σωκράτους λυκός. ἔκ ἐπὶ Σωκράτους λυ
 κός. ἐκ δὲ ἄλλο πὶ ἀπὸ τῆ αὐτοῦ ἢ ἀπ' ἄλλου τὸ αὐτὸ, ἔχ
 ἢ ἀντικείμενη, ἀλλ' ἔστι ἐκείνης ἑτέρας. τῇ δὲ, πᾶς ἀνθρώ
 πος λυκός. ἢ οὐ πᾶς ἀνθρώπος λυκός. τῇ δὲ, πῶς ἀνθρώ
 πος λυκός. ἢ οὐδὲ ἰς ἀνθρώπος λυκός. τῇ δὲ, ἐστὶν ἀνθρώ
 πος λυκός, ἢ ἔκ ἐστὶν ἀνθρώπος λυκός. ὅτι μὲν οὖν μία
 κατὰ φασιν μιᾷ ἀποφάσει ἀντίκειται ἀντιφατικῶς, καὶ
 τίνες ἴσιν αὐταί. καὶ ὅτι αἰετὶ ἀντίκεινται ἄλλαι, καὶ τίνες ἴσιν
 αὐταί, εἴρηται. καὶ ὅτι οὐ πᾶσα ἀληθής, ἢ ψευδής ἀντίφα
 σις. καὶ διὰ τί, καὶ πότε ἀληθής ἢ ψευδής.

Πάσαις ἐξεληθὼν ταῖς ἀντιθέσεσι τῶν προτάσεων ὁ Ἀρι
 στοτέλης, ἄς πορ πόρισμά τι σωάγει, καὶ παρὰ διδῶσιν ἡ
 μῖν διὰ τούτων, ὅτι τῇ μιᾷ καταφάσει μίαν μόνω ἀπό
 φασιν μάχεσθαι δυνάτον. πλείους δὲ μίας, ἀδυνάτον.
 πῶς ἔν διὰ τῶν προηρημένων τούτω σωάγεσθαι; φήσωμεν,
 ἢ ὅτι τῇ καθόλου ὡς καθόλου καταφάσει δύο μάχεσθαι ἀν
 τιφάσεις ἐδόκειν, ἢ τε καθόλου ὡς καθόλου, καὶ ἢ κατὰ μέ
 ρος. ὧν ἡ μὲν κατὰ μέρος, ὡς ἀντιφάσκουσα τῷ ὄντι πρὸς
 αὐτήν. ἡ δὲ καθόλου, συμψευδομένη αὐτῇ κατὰ τὴν ἐνδε
 χομένην ὕλιν ἐφωρᾷτο. τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ μορὴν
 καταφάσει, δύο μὲν ἐδόκειν μάχεσθαι ἀποφάσεις αἰ
 προηρημέναι. τούτων δὲ ἡ μὲν καθόλου, ὄντως ἐμάχετο
 πρὸς αὐτήν, ὡς αἰετὶ διαίρεσσα μετ' αὐτῆς τό, τε ἀληθές, καὶ
 τὸ ψευδές. ἡ ὁ μορὴν, σωτρέχουσα πρὸς αὐτήν, ὡς τὸ ἐν
 δεχομένης ὕλης καταλαμβάνετο. τοῦτο ἔν παρὰ διδῶσιν
 ἡμῖν ὅτι μία ἀπόφασιν μίας καταφάσεως, καὶ τὴν αὐτήν
 ἐπάγων τῶν συμβαινόντων, τὸ ὅτι αὐτὸ φησιν ἀποφῆσαι
 διὰ τὴν ἀπόφασιν, ὅπορ κατὰ φησιν ἢ κατὰ φασιν, καὶ
 ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, λέγει δὲ τὸ αὐτὸ μὲν, τὸ κατηγορούμενον,

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ, τοῦ ὑποκειμένου. προήρηται ὅτι πολλὰ
 κίς ὅτι καὶ ὑποκειμένου τῷ αὐτῷ, καὶ κατηγορούμενῳ χρῆσ
 ὡς ἀνέγκη τὰς ἀντιφασκῶς ἀντικειμένας ἀλλήλαις
 πρωτάσας, ἔτα ὡς πορ ἀντιμνησκῶν ἡμᾶς τῆς χυνομέ
 νης ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου διαίρεσέως τῇ προτάσεων, ἢ τ
 καθ' ἕκαστα πινὸς φησὶν, ἢ ἀπὸ τῇ καθόλου πινὸς, ἢ ὡς κα
 θόλου, ἢ ὡς μὴ καθόλου, λέγοι δ' αὖ τὸ μὲν, ἢ τῇ καθ' ἕκα
 στα, πῶς τῆς ἀντιφασκῶς τῇ καθ' ἕκαστα δηλονότι προτά
 σεων, τὸ δὲ ἢ ἀπὸ τῇ καθόλου πινὸς, πῶς πασῶν ἀπλῶς
 τῇ καθολικῇ ὑποκειμένῳ χρωμένῳ, καὶ τούτων τὸ μὲν
 ἢ ὡς καθόλου, πῶς τῇ προσδιορισμένων, τὸ δὲ ἢ ὡς μὴ
 καθόλου, πῶς τῇ ἀπροσδιορίστων, ἔτα τ καθ' ἕκαστα πα
 ραδείγματα παραθέμενος διὰ τοῦ ὅτι, ἐστὶ Σωκράτης
 λυκός, οὐκ ἐστὶ Σωκράτης λυκός: πρὶν γὰρ τ' ἄλλων προ
 τάσεων παραδείγματα ἐπαγαγεῖν, ἐξηγεῖται πρὸς πινὸς
 διακρίσιν εἴρηται τὸ δεῖν τὸ αὐτὸ ἀποφῆσαι τῷ ἀπόφα
 σιν, ὅπορ κατέφησεν ἢ κατέφασκε, καὶ φησὶν. Ε' αὖ δὲ
 ἀλλ' ὅτι ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, ἢ ἀπ' ἄλλου τὸ αὐτὸ, οὐχ ἢ ἀντικει
 μένη, ἀλλ' ἔστι ἐκείνης ἐτέρα. Τοῦτο δὲ ἐστὶν ὅτι ἐὰν ἄλλο
 τι ἀποφῆσῃ ἢ ἀπόφασκε κατηγορούμενον, καὶ μὴ ὁ κατέφη
 σεν ἢ κατέφασκε, ὅτιον τῆς καταφάσεως εἰπούσης. ἀν
 θρώπος λυκός ἐστὶν, ἢ ἀπόφασκε εἰ ἔποι, ἀνθρώπος δίκ
 καιος οὐκ ἐστὶν, οὐκ ἔστι αὕτη τῆς εἰρημένης καταφάσεως
 ἢ ἀπόφασκε, ἀλλ' ἐτέρα παρ' ἐκείνῳ. ἢ μὲν ὅτι ἀπόφα
 σις αὕτης, ἐστὶ ἢ ἀνθρώπος λυκός οὐκ ἐστὶν, ἢ δὲ ἀνθρώπος
 δίκαιος οὐκ ἐστὶ, κατὰ τὸ κατηγορούμενον διαφῶσθαι τῆς,
 ἀνθρώπος λυκός οὐκ ἐστὶν. ὁμοίως δὲ καὶ ἀπὸ ἐτέρου πινὸς
 ὑποκειμένου ἀποφῆσῃ τὸ κατηγορούμενον ἢ ἀπόφασκε, καὶ
 μὴ ἀπ' ἐκείνου, οὐ κατέφησεν αὐτὸ ἢ κατέφασκε, οὐκ ἔστι
 πάλιν αὕτη τῆς καταφάσεως ἐκείνης ἀπόφασκε. τῆς ὅτι

ἄνθρωπος ποδὶ πατεῖ, τίς ἂν ὑποπείσῃσιν ἀποφασιν εἶ
 ναι, τὴν ἵππος οὐ ποδὶ πατεῖ; δὴλον ὅτι, ἢ μὲν ὄντως
 οὐσα ἀποφασίς τῆς ἀνθρώπου ποδὶ πατεῖ, ἢ οὐκ ἀνθρώπου
 οὐ ποδὶ πατεῖ. ἢ δὲ ἵππος οὐ ποδὶ πατεῖ, ἐξήλλακται αὐτῆς
 κατὰ τὸν ὑποκείμενον ὅρον. ταῦτα διὰ μέσου ἐπὶ τῶν, προ
 εἴησι τὰ λοιπὰ τῶν προτάσεων παραδείγματα, λέγων,
 τῇ δὲ πᾶς ἄνθρωπος λυκός, ἀντίκειν δὴλον ὅτι, τοῦτο ὅτι
 ἐξώβειν δὲ προσυπακούειν, ἢ οὐ πᾶς ἄνθρωπος λυκός. τῇ
 δὲ τίς ἄνθρωπος λυκός, ἢ οὐδεὶς ἄνθρωπος λυκός. τῇ δὲ
 ἔστιν ἄνθρωπος λυκός, ἢ οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος λυκός. ἂν δὴ
 λονότι αἱ μὲν εἰσι προσδιωρισμέναι, αἱ δὲ ἀπροσδιόριστοι.
 εἴτα συμπραυνόμενος τὰ διὰ τοῦ πορίσματος ἡρημένα,
 φησὶν. Ὅτι μὲν οὐ μίαν κατὰ φασίς μιᾷ ἀποφάσει
 ἀντίκειται ἀντιφατικῶς, καὶ τίνες εἰσὶν αὐταί, εἴρηται.
 Πᾶσι ὅτι ἐπεξήλθε τοῖς ἡδεσι τῶν προτάσεων, πέντε καθ'
 ἕκαστα, καὶ τῶν προσδιωρισμένων, καὶ ἐπὶ τῶν ἀπροσδιόρι
 στων. καὶ ὑπὸ πατέρων ἐδέχετο τοῦτο συμβαῖνον. καὶ τὰ λοι
 πὰ δὲ τῶν ἡρημένων, ποδὶ τῶν ἐπὶ τῶν προτάσεων ἀντιθέ
 σεων συμπραυνόμενος, ἐπήκαγε. Καὶ ὅτι αἱ ἐναντίαι,
 ἄλλαι. λεγὴ δὲ ἄλλαι. παρὰ τὰς ἀντιφατικῶς ἀντίκει
 μένας δὴλον ὅτι. Καὶ τίνες εἰσὶν αὐταί. κατὰ κοινού
 καὶ ἐν τῷ αὐτῷ, καὶ ὑπὸ τῶν ἐφεξῆς ῥηθισομένων ὑπακουόμε
 νου τοῦ εἴρηται. Καὶ ὅτι οὐ πᾶσα ἀληθὴς ἢ ψευδὴς φη
 σὶν ἀντίφασίς. τοῦτο δὲ τί αὐτὸ σημαίνει, φθάσαντες εἰ
 πομεν, ὅτι τῆς κοινότερον λεγομένης ἀντιφάσεως, καὶ ση
 μαινούσης τὴν τυχοῦσαν ἀντίθεσιν τῆς καταφάσεως πρὸς
 τὴν ἀπόφασιν τῶν τοῖς αὐτοῖς ὅροις χρωμένων, ὅτι πάντως
 φησὶ τὰ μέρη διαιρεῖν τὸ ἀληθές, καὶ τὸ ψεῦδος. εἴρηται
 δὲ τοῦτο, τῶν ἀπροσδιόριστων προτάσεων χάριν, ὥς ἡξίου
 σωαληθύνειν ὑπὸ τῆς ἐνδεχομένης ὕλης, διὰ τὸ συμφέπει

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ἴσαι αὐτοὺς τοῖς μορφαῖς προτάσεσιν, ὅπου σημαίνει αὐτῶν
τὸ . καὶ διὰ τί . καὶ τὸ , ποτὲ δὲ ἀληθές, ἢ ψευδές . πᾶσι
τῶν ἀπροσδιορίστων προτάσεων καὶ αὐτὸ λέγεται . κατὰ
τὰς λοιπὰς τῶν ὑλῶν παρὰ τὴν εἰδεχομένην, λέγω
δὴ τὴν τε ἀναγκαίαν, καὶ τὴν ἀδυνάτον, διαιρέσθαι καὶ
αἰετὰ τὸ ἀληθές, καὶ τὸ ψευδές .

Μία δὲ ἐστὶ κατὰφασις καὶ ἀπόφασις, ἢ ὡς καθ' ἑνὸς
σημαίνουσα, ἢ καθόλου ὄντος ὡς καθόλου, ἢ μὴ ὁμοίως, ὅσον
πᾶς ἀνθρώπος λευκός ἐστιν, ἢ πᾶς ἀνθρώπος λευκός ἐστίν·
ἐστὶν ἀνθρώπος λευκός, ἢ ἐστὶν ἀνθρώπος λευκός. Ἐπεὶ οὖν
ἄνθρωπος λευκός ἐστίν, τίς ἀνθρώπος λευκός ἐστίν. εἰ τὸ λευκὸν
ὡς σημαίνει . ἢ ὅ δυνάμει ὡς ὄνομα κέεται, ἐξ ὧν μὴ ἐστὶν ἕν, ἢ
μία κατὰφασις ἢ ἀπόφασις μία . ὅσον ἥτις θεῶν τὸ ὄνομα
μαρμαρίον ἢ ἵππος καὶ ἀνθρώπων, τὸ ἐστὶν ἵμαριον λευκόν, αὐ
τὸ οὐ μία κατὰφασις, οὐδὲ ἀπόφασις μία . Ἐπεὶ οὖν διὰ
φύσιν τοῦ ἡπείν . ὅτι ἐστὶν ἀνθρώπος καὶ ἵππος λευκός, τοῦ
το δὲ ἔστιν διαφύσιν τοῦ ἡπείν, ἐστὶν ἀνθρώπος λευκός, καὶ
ἐστὶν ἵππος λευκός . εἰ ἔν αὐτῇ πολλὰ σημαίνουσι καὶ ἐστὶ
πολλὰ, δὴλον ὅτι καὶ ἡ πρώτη, ἢ τοὶ πολλὰ, ἢ ἔστιν σημαίνει .
οὐ γὰρ ἐστὶ τις ἀνθρώπος ἵππος, ὥστε ἔστιν ταῦτα ἀνάγκη
καὶ τὴν μὲν, ἀληθῆ, τὴν δὲ, ψευδῆ ἀντίφασιν εἶναι .

Προεπὼν ὅτι τῇ μιᾷ κατὰφάσει μία μάχεται ἀπόφα
σις, τίς ποτὲ ἐστὶν ἡ μία κατὰφασις, καὶ ἡ μία ἀπόφασις
προσέθῃσι διὰ τούτων, ἢ διὰ μὲν καὶ διὰ τῶν προλαβόντων
παρὰδόντες ἡμῖν τὴν πᾶσι τούτων ἐννοίαν, δι' ὧν ἔλεγον .

Ἐπεὶ οὖν εἰς λόγος ἀποφαντικὸς ἢ ὁ ἐν δηλῶν, ἢ ὁ σωδὲσμός
ἢ πολλοὶ δὲ, οἱ πολλὰ, καὶ μὴ ἕν, ἢ οἱ ἀσωδὲς τοι . ἀλλ' ἐν
ἐκείνοις μὲν, ἀντιπρόσθετος τὴν διαφορὰν τοῦ τε ἐνός, καὶ
τῶν πολλῶν λόγων, ἐνταῦθα δὲ μετὰ πλείονος ἐπεξεργασθῆναι

σίας τὸ θεῶρημα παραδιδούς· μίαν γὰρ ἦν αἰφνιδίως
 τασιν τὴν ἐνὶ χρωμένῳ κατὰ τὸ σημαίνοντα ὑποκειμέ-
 νω, καὶ ἐνὶ κατηγορουμένῳ, εἴτε καθόλου ὡς καθόλου ἦν, εἴ-
 τε μὴ ὁμοίως· τουτέστιν, εἴτε μορική, εἴτε καὶ ἀπροσδιόρι-
 στος, ἢ καὶ καθ' ἕκαστα, εἰ καὶ μὴ τέθηκε τῇ καθ' ἕκαστα πα-
 ραδείγματι διὰ τούτων· τὴν γὰρ ἔπιν ἀνθρώπος λευκός,
 πρότασιν μίαν ἦναι φάμεν, εἰ τὸ, τε ἀνθρώπος, μίαν τι-
 νὰ φύσιν σημαίνει, καὶ τὸ λευκὸν μὴ ὁμώνυμον λαμβάνοι-
 μεν, ἀλλὰ τινὸς ὀρισμένου δηλωτικόν· εἰ δὲ ὁμώνυμον ἦν
 τὸ ὑποκείμενον ἐν τῇ προτάσει, ἢ τὸ κατηγορούμενον, ἔκεί-
 μίαν ἦναι τὴν πρότασιν φάμεν, ἀλλὰ τοσαύτας, ὅσά πο-
 τε αἰ ἦν τὰ σημαίνοντα ὑπὸ τῆς παραληφθείσης ὁμώ-
 νυμου φωνῆς· εἰ γὰρ ὁ πορ αὐτὸς φησιν ὄνομα θέημεν τῷ
 τε ἀνθρώπῳ, καὶ τῷ ἵππῳ, τὸ ἱμάτιον· ἐπειτα λέγομεν,
 ἱμάτιον λευκὸν ἔπιν, οὐδὲν ἄλλο λέγομεν, ἢ ὅτι ἔπιν ἵππος,
 καὶ ἀνθρώπος λευκός, καὶ ἐν ταῦθα μὲν, ὃ καὶ συμπλεκτι-
 κὸς σωδεσμός φαντασίαν παρέχει τοῦ μίαν τὴν πρό-
 τασιν εἶναι, σωδέην δὲ ὁκῶν τὸν ἀνθρώπον, καὶ τὸν ἵππον·
 εἰ δὲ τὸν σωδεσμον ἀφελόντες εἴπομεν, ἔπιν ἵππος λευ-
 κός, ἔπιν ἀνθρώπος λευκός, οὐδὲ μία φαντασία τοῦ μίαν
 εἶναι τὴν πρότασιν ὑποληφθήσεται· εἰ σω αἰ οὕτω λέγο-
 μεναι προτάσεις ὁμολογουμένως πολλαί, δηλονότι καὶ ἡ
 τὴν αὐτὴν ταύταις ἔχουσα δυνάμιν, ἢ ἐπ' οὖσα, ἔπιν ἱμά-
 τιον λευκὸν, ὡς ἐκάλεσε πρώτην, ὡς ἐκ ταύτης μεταβάς
 ὑπὸ τὰς διαφόρους ὁμολογουμένως ὑποκειμένοις χρωμέ-
 νας· ἢ τοι οὐδὲν, ἢ πολλαὶ σημαίνει· ἐν μὲν γὰρ σημαί-
 νειν αὐτὴν οὐ δυνατὸν, ὡς ἐδήλωσεν ἢ ἔς τὰ σημαίνοντα
 τῆς ὁμώνυμου φωνῆς τοῦ ἱματίος λέγω διαίρεσις· ἐπεὶ
 δὲ ἀνάγκη πάσαις φωνῇν ἢ ἄσημον εἶναι, ἢ σημαίνειν τι,

καὶ ἐσημαίνουσι, ἢ ἐν σημαίνου, ἢ πολλὰ, δηλονότι καὶ ἡ ἑρμ
 μένη πρότασις ἢ ἔστιν ἰμάτιον λευκόν, ἢ τῇ ἁσμήν ἔσται, ἢ
 τῇ σημαντικῶν. καὶ ἡ τῇ ἐν τι σημαίνουσιν, ἢ τῇ πολ
 λὰ, καὶ μὴ ἐν + ἐληλεγμένον τοίνυν τοῦ ἐν τι αὐτῷ σημαί
 νου, τὸ ἕτερον τῶν λοιπῶν δύο καταλείπεσθαι ἀνάγκη. ἀλλὰ
 μὴ τὸ μηδὲν σημαίνου αὐτὴν, ἄλογον, εἰ καὶ τοῦ τελέου τῆς
 διαρίσεως ἐν ἐκ παρῆληπται καὶ τοῦτο ἐν τῇ ἐξέτασι
 τοῦ θεωρήματος. μόνως ἄρα πολλὰ σημαίνει, καὶ δοκῇ
 κατὰ τὴν φωνὴν μία εἶναι ἢ πρότασις, τῶν τὸν ὑποκείμε
 νον ἐν εἶναι δοκεῖν, διὰ τὸ ἐν εἶναι ὄνομα τῇ πληθύν
 σημανομένων + ὄιον, τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τοῦ ἵππου σημα
 ντικόν τὸ ἰμάτιον + τὸ δὲ. οὐ γάρ ἐστι τις ἀνθρώπος ἵππος.
 ἑρῶ δὲ μοι δοκεῖ διὰ τὸ διώκεται ποτὶ καὶ τὰς οὕτω λαμ
 βανομένους προτάσεις μὴ πολλὰ σημαίνου, ἀλλὰ ἐν, ὅταν
 τοῖς ἐν τινι ὀρισμῷ παραλαμβανομένοις πλείοσι πράγ
 μασι, τῶν τε γένε φημί, καὶ τὰς διαφοραῖς, ἐν τίς ὄνομα
 θῇ τὸ τυχόν. καὶ ὡς τῶ ζῶν, τῶ λογικῷ, τῶ θνητῷ, τῶ
 νοῦ καὶ ὑποκείμενης δεκτικῷ, κοινὸν ὄνομα, ὡς πορὶ λαβὼν ὁ
 Ἀριστοτέλης, ἰμάτιον + ἄρ' οὐ ὅταν ἐπὶ ὡς ἔστιν ἰμάτιον
 λευκόν, οὐ μίαν, ἀλλὰ πολλὰς φησόμεν εἶναι ταύτην τὴν
 πρότασιν; οὐδαμῶς, ἐπεὶ δὴ ἐκ πάντων, οἷς κἔταται τὸ ἰμά
 τιον ὄνομα, μία τίς φύσις ἢ τοῦ ἀνθρώπου συμπληροῦται,
 καὶ ταυτὸν ἐπὶ τὸ εἰπεῖν, ἔστιν ἰμάτιον λευκόν, καὶ ἐπὶ ζῶν λο
 γικὸν θνητὸν νοῦ καὶ ὑποκείμενης δεκτικόν, λευκόν. τοῦτο δὲ
 ταυτὸν τῶ ἔστιν, ἀνθρώπος λευκός. ὡς τε καὶ ἂν λέγοι πλείους
 προτάσεις ὁ ἐν τι κατηγορῶν τοῦ τιθεμένου ὀνόματος κοι
 νῶς ἐν ἅπασιν τοῖς συμπληροῦσι τὸν αὐτὸν ὀρισμὸν. τίς
 οὐ δὲ ὀρισμὸς τῇ προτάσεων, ἐφ' ὧν οὐκ ἐνδέχεται τὸ
 πρὸς αὐτοῖς ὄνομα μίαν ἀγασσάσαι πρότασιν, καὶ ἐφ' ὧν
 διωκτόν. ὅτι ἐφ' ὧν μὴ οὐκ ἐνδέχεται μίαν γενέσθαι
 τὴν

τὴν πρότασιν, ταῦτα διακεκρίσθαι ἀλλήλων ἀνάγκη, ὥς
 πορ ὡτὶ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τοῦ ἵππου ἐλέγχουσιν· ἐφ' ὧν δὲ
 διωκτὸν μίαν εἶναι τὴν πρότασιν, ταῦτα ἐνίοτε μὲν, καὶ
 καθόλου, πάντως δὲ κατὰ μέρος καταφάσκειται ἀλλή-
 λων ἀνάγκη· οἷον, ὥς ἀνθρώπος ἐλέγχουσιν ὡτὶ τοῦ ζώου,
 καὶ λογικοῦ, καὶ θνητοῦ, καὶ πάντων ἀπλῶς τῇ πρὸς συμ-
 πλήρωσιν ἐνός πινος ὀρισμοῦ παραλαμβανομένων, τοῦ-
 των ὅτι ἕκαστον τοῦ τε ὀριστικοῦ πράγματος καθόλου κατη-
 γορεύουσιν, καὶ καθ' ἕκαστον τὸν αὐτὸν ὀρισμὸν ἀποσυμ-
 πληροῦντων, κατὰ μέρος καταφάσκειται ἀνάγκη· ἐπεὶ
 ὅτι τὸ ζῶον κατὰ παντὸς ἀνθρώπου κατηγορεῖται, καὶ τὸ
 λογικὸν ὡσαύτως, διὸλον ὅτι ἀνάγκη ἕκαστερον αὐτῶν τοῦ
 ἑτέρου κατηγορεῖσθαι κατὰ μέρος· καὶ ὅτι τὸ λογικὸν ζῶον,
 καὶ τὸ ζῶον λογικόν· ὁ δὲ αὐτὸς λόγος, καὶ ὡτὶ τοῦ ζώου, καὶ
 τοῦ θνητοῦ· καὶ ὅτι τὸ θνητὸν ζῶον, καὶ τὸ ζῶον θνητόν· καὶ
 λογικόν, καὶ θνητόν· καὶ ὅτι τὸ λογικὸν θνητόν, καὶ τὸ θνητόν
 λογικόν, εἰ καὶ πῖνα τούτων ἀληθὴ εἶναι διὰ τὰ καθόλου
 συμβαίνει· ταῦτα οὖν αὐτὸς σωτὴρ μὲν ἐνδεῖξαι τοῦ ἐπὶ ὧν.
 Οὐ γάρ ἐστι τις ἀνθρώπος ἵππος· ὅπως δὲ καὶ τοῦτο τὸ
 θεώρημα συμβάλλεται πρὸς τὴν τῆς κυρίως λεγομένης
 ἀντιφάσεως θεωρίαν, διδασκὼν ἐπιμαχεῖν· ὥς τε οὐδὲ
 ἐν ταύταις ἀνάγκη τινὲς μὲν, ἀληθεῖς, τινὲς δὲ, ψευδεῖς ἀντί-
 φασιν εἶναι· ταυτὸν λέγων τῷ, ὥς τε οὐδὲ ἐν ταῖς τοιαύ-
 ταις ἀντιφάσεσι ταῖς ὁμώνυμοις χρώμεναις ὑποκειμένοις,
 ἢ κατηγορουμένοις, ἀνάγκη τινὲς μὲν, τῇ προτάσεων ψεύ-
 δεσθαι, τινὲς δὲ, ἀληθεύειν· καὶ τοῦτο ἐκόντως· ἐπεὶ πορ ὅτι
 κωλύει τῇ ὑπὸ τῆς ὁμώνυμου φωνῆς σημανομένων δια-
 φόρων πραγμάτων τὸ μὲν, μετέχεν τοῦ κοινῶς αὐτῶν
 κατηγορευθέντος· τὸ δὲ, μὴ μετέχεν, ὥς πορ ἐλέγχουσιν ὡτὶ
 τοῦ, Αἴας ἐμονομάχησεν Ἑκτορι, καὶ Αἴας οὐκ ἐμονομά-

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

χρησε, καὶ ὡς ὑπὸ τοῦ ἡρημένου παρὰ δειγματος τοῦ, ἔπιν
ἰμάτιον λουκόν, καὶ οὐκ ἔπιν ἰμάτιον λουκόν. διωατὸν
ὑπὸ ἀνθρώπου μὲν εἰς οὕτως ἔτυχεν ὄντος λουκοῦ, ἵππου
δὲ μὴ λουκοῦ, ἀμφοτέρωσ' τὲ ἀληθύνειν τὰς προτάσεις, καὶ
ἀμφοτέρωσ' ψεύδεσθαι, καὶ τὴν μὲν, ψεύδεσθαι, τὴν δὲ,
ἀληθύνειν.

- » Εἰ μὲν οὖν τῇ ὄντων καὶ γινομένων, ἀνάγκη τὴν κα
- » τὰ φασιν ἢ τὴν ἀπόφασιν, ἀληθὴ ἢ ψευδῆ εἶναι. καὶ ὑπὸ μὲν
- » τῷ καθόλου ὡς καθόλου, ἀεὶ τῷ μὲν ἀληθὴ, τῷ δὲ ψευδῆ εἶναι, καὶ
- » ὑπὸ τῇ καθέκαστα, ὡς πορ εἴρηται. ὑπὸ δὲ τῇ καθόλου μὴ
- » καθόλου λεχέντων, ἔκ ἀνάγκη. εἴρηται δὲ καὶ πορ τού
- » των. ὑπὸ δὲ τῇ καθέκαστα καὶ μέλλοντων, εὐχ ὁμοίως.

Παραδούς ἡμῖν διὰ τῇ προλαβόντων ὁ ἄριστοτέλης
τὴν ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου τῇ προτάσεων διαίρεσιν, καὶ δια
κρίνασ' τὰς περὶ ἀληθείης, ἢ συμψεύδεσθαι ποτε διωας
μένανσ' προτάσεις, καὶ τὰς ἀεὶ διαιρούσας τὸ, τε ἀληθές, καὶ
τὸ ψεύδες, διὰ τούτων προστίθησι τὴν ἀπὸ τοῦ κατηγο
ρουμένου γινομένου ἐν αὐταῖς διαφορὰν, πρὸς τὸ διαιεῖν
παλιν, ἢ μὴ διαιεῖν τὸ ἀληθές, καὶ τὸ ψεύδες. Εἰ περὶ
ὑπὸ τὸ κατηγορούμενον ἐν ταῖς προτάσεσι, ῥῆμα εἶναι ἀ
ναγκαῖον, τὸ δὲ ῥῆμα χρόνον ἐλέγομεν προσημνην, τὸν
δὲ χρόνον τριχῇ διαιροῦμεν, εἰς τε τὸ παρεληλυθός, καὶ τὸ
ὄντες, καὶ τὸ μέλλον, ἀνάγκη τῇ προτάσεων ἐκάστω
καθ' ὅσα τῇ τριῶν λαμβάνεσθαι χρόνον. Τετάρτων
τοίνυν οὐσῶν ἐν ταῖς προτάσεσι ἀντιθέσεων κατὰ τὴν
ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου διαίρεσιν, δύο μὲν τῇ διαγων
νίσων, τῆς πᾶς πρὸς τὴν οὐ πᾶς, καὶ τῆς τίς πρὸς τὴν οὐ
δὴς, τρίτης δὲ τῆς τῇ ἀπροσδιορίσων, καὶ ὑπὸ ταύταις,
τῆς τῇ καθ' ἑκάστα πᾶν προσεκτικῶς, τὰ μὲν τρία
τῇ ἐν ταῖς προτάσεσι ἀντιθέσεων εἶδη, κατὰ πάντα

χρόνον ὁμοίως ἔχην φησὶ πρὸς τὸ διαρεῖν τὸ ἀληθές, καὶ
 τὸ ψεύδος, ἢ σωαληθύνειν, λέγω δὴ τὰς τε διαγωνίους,
 καὶ τὰς ἀπροσδιορίσους. τὰς δὲ καθ' ἕκαστα, οὐκ ἔπ.
 Γινέσθω δὲ ἡμῖν ὁ λόγος ὑπὲρ μίας τῇν εἰρημένων τριῶν
 ἀπιδέσεων, ἵνα καὶ ὅπῃ διαφύρουσιν αὐτῶν κατὰ τὸν εἰρη
 μένον τρόπον αἱ καθ' ἕκαστα προτάσεις, γίνηται φανερὸν,
 τῇν αὐτῶν ἀρμόσαι ἡμῖν δηλονότι δωαμένων πρὸς τὴν
 διάκρισιν τῇν καθ' ἕκαστα προτάσεων, ἀπὸ τῇν λοιπῶν
 δύο ἀπιδέσεων. εἰλήφθωσαν οὖν ἡ τε μερικὴ κατὰ φασ
 σις, καὶ ἡ καθόλου ἀπόφασις. ταῦτα τοίνυν εἰ μὲν κατὰ
 τὴν ἀναγκαίαν ὑλὴν λαμβάνοις, καὶ τὴν μὲν κατὰ φασ
 σιν ἀληθύνουσιν ὁρήσεις, τὴν δὲ ἀπόφασιν ψευδομένῃ.
 ἢ δὲ κατὰ τὴν ἀδιώατον, τὴν μὲν κατὰ φασιν ψευδομέ
 νῃ, τὴν δὲ ἀπόφασιν ἀληθύνουσιν. ὑπὲρ δὲ τῆς ἐνδεχο
 μένης, τὴν μὲν κατὰ φασιν, ὅτι ὑπὲρ μόνους εἶναι τὸ ἐνδε
 χόμενον λέγουσαν, ὥς πορ καὶ πεφυκὲς ὑπάρχεν, ἀληθ
 γύνουσιν πάλιν ὁρήσεις. τὴν δὲ ἀπόφασιν, παντελῶς
 ἀναιρῶσαν τὸ ἐνδεχόμενον, τὸ πρὸς μὲν πεφυκὲς ὑπάρ
 χεν, πρὸς δὲ μὴ ὑπάρχεν, ἐξ ἀνάγκης, ψευδομένῃ. ὥς πορ
 καὶ κατὰ τὸν ἐνδεῶτα χρόνον, τὸ μὲν τίς ἀνθρώπος
 λευκός ἐστι, ἀληθές. τὸ δὲ οὐδεὶς ἀνθρώπος λευκός ἐστι, ψεύ
 δος, οὕτω καὶ ὑπὲρ τοῦ παρεληλυθότος, τὸ μὲν τίς ἀνθρώ
 πος λευκός ἦν, ἀληθές. τὸ δὲ οὐδεὶς ἀνθρώπος λευκός ἦν,
 ψεύδος. καὶ ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος ὡσαύτως. τὸ μὲν τίς ἀν
 θρώπος λευκός ἔσται, ἀληθές. τὸ δὲ οὐδεὶς ἀνθρώπος λευκός
 ἔσται, ψεύδος. ὁ δὲ αὐτὸς δηλονότι λόγος ἀρμόσκει καὶ ὑπὲρ
 τῆς ἐπέραι τῇν διαγωνίων ἀπιδέσεων, τῆς πάς, καὶ οὐ
 πάς. καὶ ὅτι ἐκείνης τὰ μόρια καθ' οἷαν ἀν' ὑλὴν ληφῶσι,
 παρὰ πλησίως ἔχοντα κατὰ πάντα χρόνον, πρὸς τὸ δια
 ρεῖν τὸ ἀληθές, καὶ τὸ ψεύδος καταλαμβάνονται. καὶ τὰς

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

ἀπρὸς διορίσεις μέντοι λεγομένας προτάσεις, εἴ μὲν ὡς
τῆς ἀναγκαίας, ἢ τῆς ἀδυνάτου ὕλης θεωροῖς, ὅφει κατὰ
πάντα χρόνον ὁμοίως διαιρούσας τὸ τε ἀληθές, καὶ τὸ ψευ-
δὸς. ὡς δὲ τῆς εὐδεχομένης, εἴτε σωματικῶς ὡς ἐλέ-
γητο πρότερον, κατὰ πάντα χρόνον ὑπάρξει αὐταῖς τὸ συ-
ναληθύνειν, καὶ οὐ κατὰ μὲν τὸν εἰς ὧτα εἰ τύχοι, σωματι-
κῶς, κατὰ δὲ τὸν παρεληλυθότα, ἢ τὸν μέλλοντα, οὐχ οὐ-
τως ἔξουσιν, εἴτε διαίρουσιν τὸ ἀληθές, καὶ τὸ ψευδὸς τῆς ἀ-
διορίστου ἀποφάσεως, οὐ τῇ μερικῇ ἀποφάσει ταυτὸν φε-
ρομένης, ἀλλὰ τῇ καθόλου, κατὰ πάντα πάλιν χρόνον ἔξ-
ουσι τὸ ἀντιφάσκον πρὸς ἀλλήλας, παρὰ πλησίον τῇ τῇ με-
ρικῇ ἀποφάσεως πρὸς τὴν καθόλου ἀπόφασιν ἀντίθεσι.
Τῶν οὖν ἡρημένων τριῶν ἀντιθέσεων κατὰ πάντα χρόνον
ὁμοίως ἔχουσιν, κατὰ τὸ ποιεῖν ἀντίφασιν, ἢ μὴ ποιεῖν,
ταῖς καθ' ἑκάστη προτάσεως φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης ὡς μὲν τῇ
ἀναγκαίᾳ ὕλῃ, καὶ τῆς ἀδυνάτου, διαίρειν ὁμοίως ταῖς
ἄλλαις κατὰ πάντα χρόνον ὁρισμένως τὸ ἀληθές, καὶ τὸ
ψευδὸς. κατὰ μὲν γὰρ τὴν ἀναγκαίαν ὕλιν, τὴν μὲν
κατάφασιν ἀληθύνει ἀνάγκη, τὴν ἀναγκαίως ὑπάρχον ὑ-
πάρχειν λέγουσαν, τὴν δὲ ἀπόφασιν ψεύδεσθαι, ἅτε ἀνα-
ρῶσαν τὸ ἀναγκαίως ὑπάρχον. κατὰ δὲ τὴν ἀδυνάτου
τὸν, τὴν μὲν κατάφασιν ψεύδεσθαι, τὸ ἀδυνάτον ὑπάρχειν
λέγουσαν. τὴν δὲ ἀπόφασιν ἅτε ἀναρῶσαν αὐτὸ, ἀλη-
θύνει. κατὰ δὲ τὴν εὐδεχομένην ὕλιν, οὐκέτι φησὶν ὁ
μοίως αὐταῖς ἔχειν κατὰ πάντα χρόνον λαμβανομένας
πρὸς τὴν διάκρισιν τοῦ τε ἀληθοῦς, καὶ τοῦ ψευδοῦς. ὡς μὲν
γὰρ τοῦ παρεληλυθότος, καὶ τοῦ εἰς ὧτα, ἅτε δὴ τοῦ πράγ-
ματος ἐκβεβηκότος, πᾶσι οὐ ὁ λόγος, φανερόν ἐστιν τῇ κα-
θ' ἑκάστη προτάσει τὴν τε ἀληθύνουσαν, καὶ τὴν ψευδο-
μένην. εἰ γὰρ τύχοι λανόμενος, ἢ λανσάμενος χεῖς ὁ Σωκ

κράτης, ἢ μὲν κατάφασις ἀληθὺς ἢ λέγουσα, Σωκράτης
 λούεται, Σωκράτης χθὲς ἐλούσατο. ἢ δὲ ἀπόφασις, ἀνα-
 ρεῖν περὶ μὲν τὸ ὑπάρχον, ἢ ὑπάρχειν, δηλόν ὅτι ψυδὴς
 ἔστι. καὶ ἢ τύχοι μὴ λουόμενος, ἢ μὴ λελουμένος τῇ προτε-
 ραία δηλονότι, τὴν μὲν ἀπόφασιν κατὰ τὸν ἐνεσῶτα
 χρόνον, καὶ τὸν παρεληλυθότα λαμβανόμενῳ, ἀληθὺς ἐν
 ἀνάγκῃ. τὴν δὲ κατάφασιν ὑπάρχειν, ἢ ὑπάρχει λέγου-
 σαι τὸ μὴ ἐκ βιβηκός, ψύδεται. κατὰ δὲ τὸν μέλλον-
 τα χρόνον, διαρεῖν μὲν ὡς οὕτω φησὶ τὰς καθ' ἑκάστην προ-
 τήσας, τό τε ἀληθές, καὶ τὸ ψύδος, οὐκ ἐπὶ μέντοι ὁμοίως
 ταῖς κατὰ τὸν ἐνεσῶτα χρόνον, ἢ τὸν παρεληλυθότα λαμ-
 βανόμενας. οὐ γὰρ ἐπὶ ὁρισμένως ἔστιν ἡπεῖν ποτέρα μὲν
 αὐτῶν ἀληθὺς ἐστι, ποτέρα δὲ ψύδεται, οὐ γὰρ τοῦ πράγμα-
 τος ἐκ βιβηκός, δυνάμενον μέντοι καὶ ἐκβῆναι, καὶ μὴ
 ἐκβῆναι. τοῦτο μέντοι τὸ θεώρημα τὸ νῦν ὑπὸ τοῦ Ἀρ-
 στετέλους κινούμενον, δοκεῖ μὲν εἶναι λογικόν, κατὰ ἀλή-
 θειαν ὅτι πρὸς πάντας τὰ μέρη τῆς φιλοσοφίας ἐστὶν ἀναγ-
 γλὴ. κατὰ τε γὰρ τὴν ἡθικὴν φιλοσοφίαν πᾶσαι ἀνάγ-
 κη προσλαμβάνειν, ὥς οὐ πάντας ἐστὶν, καὶ γίνεται ἐξ ἀ-
 νάγκης, ἀλλ' ἐστὶν πᾶσι καὶ ἐφ' ἡμῖν, ἐπεὶ πόρ' κύριοι πράξεων
 πινῶν ὄντες, καὶ ἐφ' ἡμῖν ὄν ἐλέσθαι, ἢ μὴ ἐλέσθαι τὰ δὲ πι-
 νᾶ, καὶ πράξαι, ἢ μὴ, τὰς μὲν, ἐπαινετάς, τὰς δὲ, τεκτα-
 εῖναι τῶν τε προαρέσεων, καὶ τῶν πράξεων λέγομεν. καὶ
 προτρέπην μὴ ὅτι πέλας ἀξιούμεν ὡς τὰς καλὰς, καὶ
 ἀμαθὰς πράξεις, ἀποτρέπην δὲ ἐκ τῆς ἐναντίας. καὶ μέν-
 τοι ὡς πρὸς φυσιολογίαν χρῆσιμον φαίνεται τὸ θεώρημα.
 ζητήσῃ γὰρ καὶ ὁ φυσιολόγος ἢ τε πάντα ἐξ ἀνάγκης γίνε-
 ται τὰ γινόμενα, ἢ τε πᾶσι ἀπὸ τύχης, καὶ ἐκ ταυτομά-
 του. καὶ πρὸς τὴν λογικὴν μέθοδον ὁσαύτως. αὐτὸ γοῦν
 τοῦτο ἐστὶ τὸ νῦν ζητούμενον, εἴτε πᾶσαι ἀντίφασις ἀφω-

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ρισμένως διαίρει τὸ ἀληθές, καὶ τὸ ψεῦδος, εἴτε ἐπὶ τίς καὶ
 ἀδρίσως ταῦτα διαιροῦσα. ἐκτενόμενον δὲ τὸ θεωρή-
 μα καὶ ὑπὸ τῷ πρώτῳ φιλοσοφίαν διήσεις. ζήτησις γάρ
 καὶ ὁ θεολόγος κατὰ τὴν τρόπον ὑπὸ τῆς προνοίας διακυ-
 βδνᾷται τὰ ἐν τῷ κόσμῳ πράγματα. καὶ ἔτε πάντοτε
 ὠρισμένως, καὶ ἐξ ἀνάγκης γίγνεται τὰ γινόμενα, καθά-
 πορ τὰ ὑπὸ τῇ αἰδέων ὑπάρχοντα, ἢ ἐπὶ τινὰ καὶ ὑπὸ ἐν-
 δεχομένων ἐκβαίνοντα. ὧν τὴν γένεσιν ὑπὸ μορτικὰς δυν-
 λονότι, καὶ ἄλλοι τε ἄλλως ἐχούσας αἰτίαν, ἀνάγκην ἀνά-
 κη. καὶ οὐδὲ ὅτι πάντῃ ἰδιωτικῶς διακεκμένους τῇ ἀνά-
 θρώπων διήσεις ἀμελοῦντας τῆς ποδὶ τούτου τοῦ θεωρή-
 ματος ἐννοίαν, ἀλλὰ ὅτι μὲν, ὡς πάντων ἐξ ἀνάγκης
 γινόμενων τὰς αἰτίας, ὧν ἀμαρτανόουσιν ὑπὸ τῷ ἐμαρ-
 μένῳ, ἢ τὴν πρόνοιαν, τὴν τε θέαν, καὶ τὴν δαιμονίαν ἀ-
 ναφθρὴν περὶ μένους, καθάπορ ὁ ἀπαθδύτης παρ' Ὁμή-
 ρῳ λέγων, Εἰ γὰρ οὐκ αἰπὸς εἰμι, Ἀλλὰ Ζεὺς, καὶ μοῖ-
 ρα, καὶ ἡσροφὸς ὁρῖνός. ὅτι δὲ, ὡς ὄντων τινῶν καὶ ἐφ' ἱ-
 μῖν, ἀπομαχομένους μὲν τοῖς πάντας ἀνάγκας οὐσιν, ἀ-
 ξιοῦντας δὲ ἡμᾶς, ὡς αὐτοκινήτους παιδείας τε, καὶ ἀρε-
 τῆς ὑπὸ μέλειαν ποιῆσθαι. τοσαύτην οὖν δυνάμιν ἔχοντες
 τοῦ θεωρήματος πρὸς πάντα ἡμῶν τὸν βίον, ἀνάγκαιον
 ἡγοῦμαι τῇ πάντας ἀνάγκας περὶ μένων λόγων ὅτι
 δοκῶντας, παρέχην πᾶσι τοῖς ἀκούουσιν ἀπορίαν ἐκθέ-
 σθαι τε, καὶ διαλύσαι. δύο δὲ τούτων ὄντων, τοῦ μὲν, λοι-
 γικώτερον, τοῦ δὲ, πραγματεώδεσθον, ὁ μὲν λογιώτε-
 ρος, πρὸ ἅμα καὶ ἐπὶ τινος ἡμῶν ἐνδεχέας, οἷον τῆς κα-
 τὰ τὸ θερίζειν, τὸν τρόπον τοῦτον. ἢ θερίης φησιν, οὐχὶ τά-
 χα μὲν θερίης, τάχα δὲ οὐ θερίης, ἀλλὰ πάντως θερίης.
 καὶ ἢ μὴ θερίης; ὡς αὐτὸς ἔχεται τάχα μὲν θερίης, τάχα
 δὲ οὐ θερίης, ἀλλὰ πάντως οὐ θερίης. ἀλλὰ μὴ ἐξ ἀνάγκης

ἢ τοὶ θεοὶ, ἢ οὐ θεοὶ, ἀνέρεται ἄρα τὸ τάχα, ἢ ποῦ μήτε
κατὰ τὴν ἀντίθεσιν τοῦ θεοῦ πρὸς τὸ μὴ θεοῦ ἔχει χά-
ραν, ἢ ἀνέρεται τὸ ἐτέρω τούτων ἐκβαίνοντες, μήτε κα-
τὰ τὸ ἐπ' ὁμοῖον ὁποτέρω τῶν ὑποθέσεων. τὸ δὲ τάχα.
ὡς τὸ εἰσφορὸν τὸ ἐνδεχόμενον. οἷον ἄρα τὸ ἐνδεχόμε-
νον. πρὸς τοῦτον ἐν τῷ λόγῳ, ῥᾶδιον ἀπαντᾶν λέγοντας, ὡς
ὅταν φάσκητε τὸ, ἢ θεοὶ, ἢ χί τάχα μὴ θεοὶ, τάχα
δὲ ἢ θεοὶ, ἀλλὰ πάντως θεοὶ, πῶς ἀξιοῖτε ὑποτίθεσθαι
τὸ θεοῦ ὡς ἀναγκαῖον, ἢ ὡς ἐνδεχόμενον. ἢ μὴ ὡς
ἐνδεχόμενον, ἔχομεν τὸ ζητούμενον. ἢ δὲ ὡς ἀναγκαῖον,
πρῶτον μὲν αὐτὸ αἰτιᾶται τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητούμενον συγχω-
ρεῖσθαι ὑμῖν, ὡς ἐναρκῆς. ἔπειτα, ἀληθὲς μὲν ἔστι τὸ πάν-
τως θεοῦ. ἔκτε μὲν τοὶ χώραν ἔχει τὸ λέγειν, ἀλλὰ μὴ
ἢ θεοὶ, ἢ ἢ θεοὶ, πῶς ὡς τοῦ ἐτέρω τούτων ἐκβαίνον-
τες ἀναγκαῖως, τοῦ ἢ ἐτέρω δηλονότι ἀδυνάτου ὄντος, χώ-
ραν ἔχει τὸ λέγειν, ἀλλὰ μὴ ἢ τὸδε ἐπὶ, ἢ τὸδε. ὥστε οὐ
πρόσβιν αὐτὴ τίως αὐτοῖς ἢ ὡς χέρισσις. ὁ δὲ καὶ ἕτερος
τῶν λόγων οὕτως ὡς πραγματεώδης, καὶ δυσαντὶ βλε-
πίος, ὥστε καὶ πολλοὺς τῶν ὑποτακτικῶν εἶναι δοκοῦ-
ντων, ἀπαρτίζου πρὸς τὴν ἀναιρουσάν τὸ ἐνδεχόμενον
δόξαν, πρόσβιν ἐκ διαιρέσεως τοιαύτης. οἱ θεοὶ φασὶν ἢ
τοὶ ὀρισμένως ἴσασι τίς ἐκβασιν τῷ ἐνδεχομένῳ, ἢ πάν-
τάπασι οὐδεμίαν αὐτῶν ἔχουσι ἐννοίαν, ἢ καθ' ἑαυτὴν ἢ
μῆς ἀόριστον αὐτῶν ἔχουσι τὴν γνώσιν. ἀλλ' ἀγνοοῦν μὲν ἐ-
κ τῶν ὄντων αὐτοῖς ἐνδεχεται, τὰ πάντα παραγαγόν-
τας τε, καὶ διακοσμοῦντας, νοῦς τε παντελῶς ἀμικῆς
πρὸς ὕλιν ὄντας. μάλλον δὲ ἢ χρὴ τὸ ἀκριβέστερον φά-
ναι, καὶ ὑπὲρ τὴν νοσηρὰν αὐτῶν ἰδιότητα, τὴν ὄντως ἐαυτῶν
ὑπαρξίν ἰδρυμένους. οὔτε γὰρ αὐτόματον ὁρῶμεν εἶναι
τῶν ὄντων τὴν φύσιν τε, καὶ τάξιν, οὔτε οὐ θεοὺς ὀλοχόν,

ἢ ἀγνοεῖν ἅπασαν παράγουσιν, ἢ ὥς πῶς ἀφ' ὧν ὁνομαζομένων κατὰ
 λιγυρεῖν τῆς τε γνώσεως αὐτῶν, καὶ τῆς διακοσμῆσεως τοῦ
 γῆς ὑπολαμβάνειν, ὥς ὁ γὰρ δὴ τε, καὶ ἀσφαλτοποιεῖν
 τὸν τῆς θεῶν βίον, καὶ ἀμοιβὴν τῆς τοῖς θεοῖς μὴ προσήκου-
 σης ἐκφρονοῦς ῥασιώνης ὑπομελεῖται τῇ κατὰ μέρος αὐτῆς
 ἀποφανόμενοι, μὴ σωεώρακότων ἐπὶ τῷ ὑπορχῶν τῆς
 τῆς θεῶν γνώσεως τε, καὶ δωάμεως πρὸς τὴν ἡμέτεραν, καὶ
 διὰ τὴν ἀγνοίαν ταύτην ἀξιούτων ἐκ τῆς πόλεως ἡμᾶς τὰ
 κατὰ τὴν θεοῦ σταθμάδα, καὶ τὴν ἡμέτεραν ἀδελφείαν ἐπ'
 ἐκείνους μεταφύγειν, ὥς τοῦ μὲν βασιλείας ἡλίου ἄπαντα
 ἅμα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ καταλάμπειν δωαμένου, πλὴν ἐν
 μὴ πῶς ἀντιφράπτοιτο ποτὲ πῶς τὴν διαφανῶν, ἀλλὰ
 σφραγῶν σφωμάτων. τῆς δὲ ἀσφωμάτου, καὶ παντὶ πασὶν
 αὐτοῦ τῆς θεῶν δωάμεως, οὐ δωαμένης ἀπαρὰ ποδὶ
 σῶς τε, καὶ ἀδρόως ἀπασιν ἅμα παρῆναι τοῖς ἔσιν, ἔδει-
 νος ἀντιφράπειν αὐτῇ δωαμένου, πλὴν τῆς ἡμέτερας ἀν-
 πηθεότητος, οὐδὲ τότε κατ' ἀλήθειαν τῆς προνοίας τῆς
 θεῶν παρὰ ποδὶ δωμένης, ἢ πρὸς τὴν γνώσιν τῆς κατ' ἡμᾶς,
 ἢ πρὸς τὴν ὑπομελεῖται, ἀλλ' ἡμῶν αὐτῶν παρὰ πᾶσι πα-
 ρόντων τοῖς ὑπὸ τὸ φῶς τὸ ἡλιακὸν καθύδουσιν, ἢ καὶ
 μύσιν. ὥς πορ γὰρ ἐκείνοι τ' ἐμὲ θεομότητος τῆς ἀπὸ τοῦ
 ἡλίου τοῖς τῆς παρὰ χομένους τυγχάνουσι, τ' δὲ φῶσι κῆς
 αὐτῆς δωάμεως ἑαυτῆς ἀποσφύσιν διὰ τὴν οἰκείαν αἰρε-
 σιν, ἀλλ' οὐ διὰ πῶς τῆς θεῶν μὴν ἀνὰ σέλιοντος ἀπ' αὐτῆς
 τὰς οἰκείας ἀκτῖνας ἔτω καὶ οἱ διὰ πῶς κακοζώϊαν ἐξω
 τ' προνοίας τ' θεῶν λεγόμενοι πίπιν, ἔ παντὶ πασὶν ἔσιν
 αὐτῆς ἐξω. οὐ γὰρ ἀν' ἐκείνους τῆς, ὅπορ φησὶν ὁ Ἀθιναῖος
 ξένος, ἢ ἔτω σμικρὸς, ὥς τε κατὰ δύς ἐς τὸ βάθος τῆς γῆς,
 λαθεῖν τὴν ἀπαντα, καὶ τὰ σμικρότατα ἐποπιδύσαν
 πρόνοιαν, οὐδὲ οὕτω μέγας, ὥς τε ὑποπῆναι τὸν οὐρανόν,

ἀκτῖναι
 P

καὶ γενιᾶται ἐξῶ τῆς διακοσμοῦσης τὰ ὅλα προνοίας, ἀλλὰ τὸ αὐτόθεν νεμουσῶν ἡμῖν τὰ ἀγαθὰ δωαμένων τῶν θεῶν ἑαυτοὺς ἀποσερήσαντες, τυγχάνουσιν ἀναγκάως τῇ διὰ τιμωρίας, καὶ κολάσεως ποδὶ αἰχμαλώτων αὐτοὺς εἰς τὸ κατὰ φύσιν. Τούτων αὖ κατὰ τὰς κοινὰς, καὶ ἀδιακρίτους τῇ ψυχῶν ἐνοίας ὁμηλογοιμένων ὄντων, καὶ ἐν τῷ δεκάτῳ τῇ νόμων ἐναργῶς ἀποδεδηγμένων, οὐτε ἀγνοεῖν τὰ ὑμέτερα ὅτι θεοὺς δωατὸν, οὐτε ἀόριστον αὐτῇ γνώσειν ἔχειν, ὥς πορ εἰκάζοντες ποδὶ τῶν ἐκβητομένων. πρῶτον μὲν ὅτι ὡς ὁ Τιμαῖος ἡμᾶς ἐδίδαξε, καὶ αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης θεολογῶν ἀποφαίνεται, καὶ πρὸ τούτων, ὁ Παρμενίδης, οὐχ ὁ παρὰ Πλάτωνι μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐν τοῖς οἰκείοις ἔπεσιν, οὐδὲν ἐστὶ παρὰ τοῖς θεοῖς οὐτε παρεληλυθός, οὐτε μέλλον, οὐτε τούτων μὲν ἐκᾶπτερον οὐκ ὄν, τὸ μὲν, οὐκ ἐπὶ, τὸ δὲ, οὐ πῶ. καὶ τὸ μὲν, μεταβεβληκός, τὸ δὲ, περὶ φυκὸς μεταβάλλειν. τὰ δὲ τοιαῦτα τοῖς ὄντως οὐσι, καὶ μεταβολῇ οὐδὲ κατ' ἐπίνοιαν ὑποδεχομένους, προσαρμόττειν ἀμήχανον. προηγιάται ὅτι ἀνάγκη τὸ παντελὲς ἀμετάβλητον τοῦ ὁποσοῦ μεταβάλλοντος, ἵνα καὶ μὲν μεταβάλλον. ὥς τε ὑπὸ θεῶν ἀρχῆς ἔχοντων πρὸς τὰ ὄντα λόγον, τὸ παρεληλυθός, ἢ τὸ μέλλον θεωρεῖσθαι, ἀδύνατον. ἀλλὰ πάντα παρ' αὐτοῖς ἐν ἐνὶ τῷ νῶ ἐστὶ τῶ αἰῶνι ἐνδρυσμένα, τῇ χρονικῶν μέτρων ἅμα τῇ ὑπόστασι τοῦ παντὸς ἀναφαινομένων, καὶ μόνον μετρούτων τὰ κατὰ χρόνον ἔχοντα ἢ τὴν ὑπόστασιν, ἢ τὴν ἐνέργειαν. ὥς τε καὶ τὴν εἰκασιπλήν γνώσιν πᾶσι τῇ θεῶν καὶ ἐν τῇ ἀποποδατοσίᾳ τῆς λογικῆς ζωῆς ἀπερρέιφθαι ἀναγκάιον. ἔπειτα πῶς ἀνδράγαυον κατὰ βραχὺ γούσσω φροσύνης μετέχειν τῇ γνώσει τῇ θεῶν, μηδὲν πλέον ἀξιοῦν τῆς ἡμέτερας ἀπονέμεν, ἀλλὰ πολὺν ἀμφίβολον αὐτὴν, καὶ ἀόριστον ὁμοίως.

λογιῶν. τῆς γὰρ αὐτῆς ἐστὶ διακρίσις, μᾶλλον δὲ ἀκρίσις.
 καὶ τ' ἀλόγων ζώων τὴν γνῶσιν παρὰβάλλειν πρὸς τὴν ἡμέ-
 τεραν, μεταδιδοίαι τε καὶ κείνοις τῆς ἀντὶλήψεως τῇ καὶ
 θόλου, καὶ τῇ νουτῇ. ὅλως δὲ, εἰ πεῖσα ἀνάγκη τῇ ὄντων α
 πάντων αἰτίους ἔναι οὐ θεοὺς, ἢ προσαιτίους, πῶς ἀνεί-
 χοι λόγον ἢ ἀγνοῖν αὐτοὺς τὰ οἰκεία γινώματα, ἢ τὰ τῇ οἰ-
 κείων γενημάτων ἀποτελέσματα, ἢ τὰ ὑπ' ἐκείνων καθ' οἷ-
 ον δὴ ποτε τρόπον γινόμενα, ἢ ὥς πορ οὐδὲν αὐτοῖς προση-
 κόντων, οὐδὲ ἐπ' αὐτοῖς κειμένων ἀμφίβολον ἔχον τ' γνῶ-
 σιν. κατ' οὐδὲ τέραν δὲ τούτων τῇ ὑποθέσεως ὑπομελεῖ-
 σθαι οὐ θεὸς τῇ πόρ ἡμᾶς, διωατὸν, κατὰ τὸν θεοῖς προσή-
 κοντα τρόπον τῆς προνοίας. τοῦτο δὲ ἐστὶν ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐ-
 σίας τῇ προνοημένων ποιουμένους αὐτῇ τὴν ὑπομέλειαν.
 καὶ ὥς πορ ἐκ πρύμνης αὐτὰ διακοσμοῦνται, ὥς τῷ βουλόμε-
 σθαι πόρ αὐτῇ, ὥς οἱ ποιητὰ λέγουσιν, ἐνδεῖα γὰρ ἢ βου-
 λὴ φρονήσεως, οὐδὲ τῷ ἄλλοτε ἄλλα βουλόμεσθαι, καὶ ποιο-
 ῖν. ἀλλότριον γὰρ τοῦτο τῆς μίαις, καὶ ἀπλῆς, καὶ ἀτρέπτῃς
 παντὰ πασιν αὐτῇ ἐνδεῖα, καὶ μόνοις προσήκον τοῖς
 ὑπὸ χρόνου μετρομένοις, καὶ μετὰ προαιρέσεως τὰς ἐνδε-
 γείας ποιουμένοις, ἀλλ' αὐτῷ φασι τῷ ἔναι, καθά πορ ὁ ἥλιος
 ἐβουλόμενος οὐδὲ κινούμενος, ἀλλὰ τῷ ἔναι, καὶ αἰ μέ-
 νων ὑπονοθεῖν, πληροῖ τὰ μετέχον διωάμενος τοῦ οἰκείου
 φωτός, οὐτε οὐ τὴν προνοίαν αὐτῇ οὐτω γίγνεσθαι διωα-
 τὸν, οὐτε τὸ δύχεσθαι, καὶ ἰκετύνειν αὐτοὺς ὑπὲρ ὑετοῦ τυ-
 χόν, ἢ σωτηρίας καρπῶν, ἢ νίκης, ὡν τὴν ἐκ βασιν οὐκ
 ἀγνοοῦσι, πόρ ὥς ἀν' ἐμπληξίας εἶναι. εἰ δὲ ταῦτα καὶ οὐ
 διώαται, καὶ οὐτε λέγειν, οὐτε διακοθεῖσθαι ὅσια, καὶ ὑπ' αὐ-
 τῆς ἐλεγχόμενα τῆς πείρας, ὥς αἱ πολὺς οἱχοι τῇ θείων
 ἐνδεγείων πραγματῖαι, καὶ τὰ κατ' ἐκείνην ὥς ἔπειν ἡμέ-
 ραν γινόμενα, τοῖς ἐφιστάνειν αὐτοῖς διωαμένοις σημαί-

νόσοι, δηλονότι καὶ διατάττεσθαι ὑπὸ τῆς θεᾶς τὰ ἐνδεχό-
 μενα ῥητέον, καὶ ὁρισμένως γινώσκεισθαι αὐτῇ τὴν ἐκ-
 βασιν. μάλλον γὰρ ὡς εἰκὸς τὰ αἰδια τῶν πραγμάτων πε-
 ριορᾶται ὑπ' αὐτῶν ἔρημα τῆς ὑποβαλλούσης αὐτοῖς προνοί-
 ας, ἢ τὰ ῥεθυῖν ἔχοντα φύσιν, εἴ πορ ἐκείνα μὲν ἀπὸ τῆς
 ἑαυτῶν φύσεως τὸ ὁρισμένον ἔχει, καὶ ἄτρεπτον τοιαύτην
 θεόθεν τὴν ὑπόστασιν ἔληχότα, τὰ δὲ ἐν γενέσει, διὰ τὸ ῥεθυ-
 εῖν τῆς οἰκείας ὕλης, ἐν παντοδαπῇ μεταβολῇ φέρεσθαι
 πεφυκότα, οὐτ' εἶναι, οὐτε σωέχεσθαι, καὶ διακοσμεῖσθαι
 δυνάτον, μὴ πολλῆς τυχόντα τῆς τῶν αἰδῶσάτους ἐχόν-
 των δημιουργικῆς τε, καὶ προνοητικῆς αἰτίας, οὐ μόνον τῆς
 ὀλικώτερας, καὶ ἐξηρημένης, ἀλλὰ καὶ πνὸς μερικώτε-
 ρας, καὶ περσεχεύερας. ἄε πορ καὶ τῶν ἀνθρώπων οὖν
 παῖδας ὁρῶμεν πλήρους δομένους ὑπελείας, ἢ οὖν ἀν-
 δρας, καὶ οὖν ἀνθρώπους, ἢ πορ οὖν ἐμφρονας· ἢ δὲ γινώ-
 σκουσιν οἱ θεοὶ τὰ ἐνδεχόμενα, καὶ ὁρισμένως γινώσκου-
 σιν, ἵνα μὴ, ὅ πορ ἐλέγχωμεν, ἄριστον αὐτῶν ποιῶμεν τὴν
 γνώσιν, καὶ ἴσασιν ὅτι μόνον τὸ ξύλινον τίχος σώσει τὰς
 Ἀθήνας ἐκ τῶν βαρβαρικῶν κινδύνων, καὶ ἡ θεία Σαλα-
 μὴς ἀπολεῖ τὰ τέκνα τῶν γυναικῶν, καὶ ὁ Κροῖσος τὸν Ἀ-
 λκιον διαβάς μεγάλῃ ἀρχῇ καταλύσει, καὶ ὁ Δαίος παρ-
 δοσιῶν ἀρδῶν ἀντρέψῃ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν οἰκίαν, δὴ-
 λον ὅτι οὐχ οἶόν τι ταῦτα μὴ ἐκβαίνειν. ἢ δὲ μὴ, ψεύδε-
 σθαι αὐτοὺς ἀναγκαῖον. Δυνοῖν οὖν βάπερον, ἢ πάντα
 ἀναγκαῖως, καὶ ὡς ὑπὸ τῶν θεῶν γινώσκεισθαι τε, καὶ
 προλέγεσθαι φήσομεν ἐκβαίνειν, καὶ τὸ ἐνδεχόμενον ὄνομα
 εἶναι κενόν, ἢ οὐτε γινώσκεισθαι ὑπὸ τῶν θεῶν, οὐτε προ-
 νοεῖσθαι τὰ τῆς φύσεως. ἀλλὰ μὲν τοῦτο ἀδυνάτον·
 οἴχεται ἄρα τὸ ἐνδεχόμενον· πρὸς τοῦτον οὖν τὸν λό-
 γον, δυσαντὶ βλεπὶον ὅ πορ ἐλέγχωμεν ὄντα, καὶ ὑπ' αὐτῆς δὲ

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

κρωῖται τῆς ἐναργείας κρατύνεσθαι, ὡς αἱ τῶν μαθητῶν
 προῤῥήσεις δηλοῦσιν, ἀπάντων τε ἡμεῖς κατὰ τὴν τοῦ θείου
 Ἰαμβλίχου ὑφήγησιν, τὰ διάφορα μέτρα τῶν γνώσεων
 διακρίνειν ἀξιόσομεν λέγοντες, ὡς ἡ γνώσις μέση οὖσα τοῦ
 πινώσκοντος, καὶ τοῦ γινώσκομένου, εἴπερ ἐπὶ ἐν ἐργασίᾳ
 τοῦ γινώσκοντος περὶ τὸ γινώσκομενον. ὅσον τῆς ὀψείας
 ποτὶ τὸ λυκόν, ποτὲ μὲν κρηπτόνως γινώσκει τὸ γινώσκο
 μενον τῆς αὐτοῦ τοῦ γνώσου φύσεως, ποτὲ δὲ χερρόνως, πο
 τὲ δὲ συσσίχως. ὅταν μὲν γὰρ τὸν νοῦν τὸν ἡμέτερον τὰς
 πολιτικὰς τῶν πράξεων προχηρίζομενον λέγωμεν γινώ
 σκεν τὰ καθ' ἑκάστη τῶν πραγμάτων, ἀνὰ φέρονται ταῦτα
 ὑπὸ τὰ καθόλου, καὶ δι' ἐκείνων ὡς οἰκείων γινώσκειν αὐτοὶ
 πειρώμενοι, δηλονότι κρηπτόνως, ἐν τῷ αὐτῷ ἐρούμεν εἶναι
 τοῦ γινώσκομένου τὴν γνώσιν, εἴπορ μερῖσόν μὲν, καὶ ἐν
 μεταβολῇ τὸ καθ' ἑκάστον. ὁ δὲ λόγος, καθ' ὃν ταῦτα ὁ νοῦς
 ὁ πρακτικὸς γινώσκει, ἀδιαίρετός τε, καὶ ἀμετάβλητος. ὅ
 ταν δὲ αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν ὡς ἐρεφόμενός, καὶ κατὰ τὰς κα
 θαρτικὰς ἐνεργῶν ἀρετὰς, τὴν οὐσίαν τὴν ἑαυτοῦ θεωρῇ,
 σύσσιχον εἶναι ἀνάγκη τῷ γινώσκομένῳ τὴν γνώσιν. ὅταν
 δέ γε ἀνελθὼν ὑπὸ τὸ ἀκρότατον τῆς ἑαυτοῦ τολευότητος, καὶ
 τὰς θεωρητικὰς τῶν ἀρετῶν προχηρίζομενος, θεωρῇ τὰ πε
 ρὶ τῶν θείων διακοσμήσεων, καὶ ὅπως ἐκ τῆς μιᾶς τῶν πάντων
 ἀρχῆς αὐταὶ παρέρχονται, καὶ τίς ἐκείνης ἡ ἰδιότης, χά
 ρονα εἶναι ἀνάγκη τοῦ γινώσκομένου τὴν γνώσιν. Τού
 τιν οὐκ οὕτως ἐχόντων, ζητήον ὅτι γινώσκειν μὲν πάντα
 τὰ μερότα, καὶ τὰ ὄντα, καὶ τὰ ἐσόμενα, ἢ μέλλοντα,
 τοῖς θεοῖς προσήχοντα τρόπον. τοῦτο δὲ ἐπὶ μιᾶς, καὶ ὁρίσι
 μένη, καὶ ἀμεταβάτως γνώσει. διὰ πορ καὶ τῶν ἐνδεχομέ
 νων ποτεληφέναι τὴν εἴδησιν, ὅτι καὶ πάντα τὰ ἐν τῷ κόσ
 μῳ παρέρχονται, καὶ τὸ μὲν αἰδίων οὐσίαν αἰτίους ὄντας,

7005
1 P.

π

τῇ δὲ γνητῇ, προσαιτίους, κατὰ τὰς οἰκίας ἐκάστοις αὐ
 τῇ ἐργείᾳ, καὶ διὸν ὁρῶντας οὐκ αὐτὰς μόνον τὰς οὐσί
 ας, ἀλλὰ καὶ τὰς δυνάμεις αὐτῇ, καὶ τὰς ἐργείας, τὰς
 τε κατὰ φύσιν, καὶ τὰς παρὰ φύσιν, ὅπου, παρὰ φύσιν,
 σωητῆλθε τῇ ἀναγκαίᾳ τῆς ὑποβάσεως τῇ ὄντων ὑφέ
 σι, τοῖς καὶ τούτου μετέχον ποτε πεφυκόσιν, οὐ προηγου
 μένως, ἀλλὰ κατὰ τὸν λεγόμενον τῆς παρεποσάσεως τρό
 πον. Γινώσκον μὲν τοὶ τὰς ἐνδεχόμενα κρηπτόνως τῆς
 αὐτῇ ἐκείνων φύσεως. διὸ πορ ταῦτα μὲν, ὁρίσιν ἔχον
 τα τὴν φύσιν, δυνάμει τε καὶ ἐκβαίνον, καὶ μὴ ἐκβαίνον.
 ἐκείνους δὲ, ὅτε κρηπτόνως τῆς φύσεως αὐτῇ τὴν γνώσιν
 αὐτῇ προσηλφότες, ὁρισμένως καὶ ταῦτα εἰδέναι. καὶ
 ὅτ' αὐτὰ μεριστῇ πραγμάτων, ἀμερίστως, καὶ ἀδιατάττω
 γινώσκον αὐτοὺς, ἀναγκαῖον, καὶ τὰ πεπληθυσμένα, ἐι
 νοθεῶς. καὶ τὰ ἐγχρονα, αἰωνίως. καὶ τὰ γνητὰ, ἀγνή
 τως οὐ ὅτ' δὴ συμπαραθεῖν τῇ ῥήσει τῇ πραγμάτων τὴν
 τῇ θεῶν γνώσιν ἀνιξόμεθα λέγειν, οὐδὲ εἶναι π' ἐπ' ἐκείνων
 ἢ παρεληλυθός, ἢ μέλλον, οὐδὲ λέγεσθαι ἐπ' αὐτῷ, ὡς ἐν Τι
 μαιῷ παρεληφάμεν, τὸ ἰῷ, ἢ τὸ ἔσται, μεταβολῆς πηρος ὄν
 τα σημαντικὰ, μόνον δὲ τὸ ἔπ' καὶ τοῦτο, οὐ τὸ σωαριθ
 μούμενον τῷ τε ἰῷ, καὶ τῷ ἔσται, καὶ ἀτιδιαιρούμενον αὐ
 τοῖς, ἀλλὰ τὸ πρὸ πάσης χρονικῆς ἐμφάσεως ὑπνοούμε
 νον, καὶ τὸ ἀτρεπὸν αὐτῇ, καὶ ἀμετάβλητον σημαῖνον, ὅ
 πορ καὶ ὁ μέγας Παρμενίδης παντὶ τῷ νοητῷ ὑπάρχον αὐ
 ποφαίνεται. οὐ ὅτ' εἴω, οὐδ' ἔσται φησὶν ὁμοῦ πᾶν, ἔπ' δὲ
 μόνον. καὶ οὐ χρὴ νομίζειν, ὅτι ἀναγκαῖον ἔξει τὴν ἐκβα
 σιν, ἀ λέγομεν ἐνδεχόμενα, διὰ τὸ ὑπὸ θεῶν γινώσκεισθαι
 ὁρισμένως, οὐ ὅτ' διὸ π' γινώσκουσιν αὐτὰ οἱ θεοί, διὰ τοῦ
 το ἀναγκαῖως ἐκβήσεται, ἀλλ' ἐπειδὴ φύσιν ἔχοντα ἐνδε
 χόμενα, καὶ ἀμφίβολον, πέρασ' ἔξει πάντως ἢ τοῖον, ἢ

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

τοῖον, διὰ τοῦτο οὗτοι θεοὺς ἡδέναί ἀναγκάσιον ὅπως ἐκβή-
 σεται. καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ τῇ μὲν φύσει τῇ ἑαυτοῦ, οὐδεχόμε-
 νον, τῇ δὲ γνώσει τῶν θεῶν, οὐδέ τι ἀόριστον, ἀλλ' ὀρισμένον.
 Δῆλον δὲ ὅτι καὶ τῇ ἡμετέρᾳ γνώσει δωατὸν ὀρισμένως
 ποτὲ γινώσκεισθαι τὸ ἐνδεχόμενον, ὅτε οὐδὲ κυρίως ἐπὶ
 ἐπὶ οὐδεχόμενον, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης ἀκολουθεῖ τοῖς προη-
 γησαμένοις αἰτίοις τῆς ἑαυτοῦ γνέσεως. τὴν γὰρ σφαι-
 ραν τὴν ἡμεθεύσαν ἐν παραλήλῳ τῷ ὀρίζοντι ὑπὲρ δῶ,
 δωατὸν μὲν τοῦ ὑπὲρ δῶ τὴν αὐτὴν ἔχοντες θέσιν, κινῶ-
 ῶν τε ὑπὸ πνοῆς, καὶ μὴ. τοῦ μέντοι ὑπὲρ δῶ κλιθεῖς
 τος, μὴ κινῶνται ἀδωατὸν. διὰ ταῦτα καὶ οὗτοι ἰατροὺς
 ὁρώμεν ὅτε μὲν, οὐδὲν θαρξέωσιν ἀποφάνεσθαι ποῦ τῶν
 ἀρρώστων, εἴτε ὑγιανοῦσιν, εἴτε φθαρήσονται, ὥς ἂν ἐν-
 δεχομένων ὄντων ἀμφοτέρων. ὅτε δὲ, ἀντιδοίχως πε-
 ρὶ τοῦ ἐτέρου τούτων, ὥς τῷ ἀρρώστῳ πάντως τί ὑπάρχον-
 τος ἀποφανομένων. Ἐπὶ δὲ τινὲς θρασύτερον αἰα-
 σρεφόμενοι ποῦ τὴν ζήτησιν τοῦ προκειμένου θεωρήματος,
 οἶοντα δεικνύναι μὴ δὲ τοῖς θεοῖς ὀρισμένην ὑπάρχουσαν
 γνώσιν τῶν ἐνδεχομένων, χρησμούς παρὰγοντες ἡμῖν πε-
 ρὶ τῶν μελλόντων ἀμφίβολος ἀποφάσιν ὅτις ῥητέον πρὸς
 αὐτοὺς, ἀπὸ ὁ μέγας φησὶ Σύριανός, ὅτι πρῶτον μὲν,
 ἐφιστάμεν ἐν χρί, ὥς ἄλλῃ μὲν ἐστὶν ἡ τῶν θεῶν γνώσις, καὶ
 νόσις, ἑτέρα δὲ ἡ τῆς προφήτιδος ἐνέργεια, κινῶσθαι μὲν
 ἐκ θεοῦ, τεκούσης δὲ ἐν αὐτῇ, καὶ λόγῳ μερισδόν, καὶ μέτρα, καὶ
 γνώσιν ἀμφίβολον. οὐ γὰρ δὴ τὸ ἐλαχμόμενον τοιοῦ-
 τόν ἐστιν, οἶον τὸ ἐλαχμόν. ἔπειτα δὲ, ὅτι καὶ τοῦ συμφέροντος
 ἐκείνου τῶν ἀκουόντων πολλὰς ἀμφίβολοι δίδονται χρε-
 σμοί, τῶν δὲ αἰσίων αὐτῶν γυμνάζοντες. χρῶνται γὰρ ἡμῖν
 ὥς αὐτοκινήτοις οἱ θεοί, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τὰ ποῦ ἡ-
 μάς κυβερνῶσι, καὶ πάντα ἡμῖν κατὰ τὴν ἡμῶν αὐτῶν

ἀξίαν ἀπονέμουσιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως καὶ τοῖς
 μηρῶν, καὶ τῶν προλεμένων ἕως ἐξέτασιν μακρὰν ἀπο-
 πλανώμεθα. ὅλως δὲ, ὁ πᾶντα ἀναγκάζων λόγος, πρὸ
 πρὸν καὶ αὐτὸ τοῦτο ἐξ ἀνάγκης συμβαίνειν τοῖς ἀνθρώ-
 ποις φησί, τὸ λέγειν ὅτι πᾶντα ἢ ὠχέεσθαι, ἢ ἐφ' ἡμῖν κη-
 ται, τὰς ποδὶ τοῦ τρόπου τῆς γενέσεως τῶν πραγμάτων
 δέξασθαι. ἡ μὲν γὰρ τὸ δούπερον ἀληθὲς οὐκ ἄρα πάντα
 ἐξ ἀνάγκης. εἰ δὲ τὸ πρότερον, πῶς δοξάζουσιν πρὸς
 τὸ ἀντικείμενον, ὅτι πολλὰ ἐσιν ἐφ' ἡμῖν. τὸ γὰρ ὑπὸ τῆς
 φύσεως τῆς πᾶντα ἀναγκάζουσας, ὡς ὁ φημένων λόγος,
 κινῆσθαι παρὰ φύσιν ἡμᾶς ὡς τὸ καταψυφίζεσθαι τῶν
 ὑπ' αὐτῆς γιγνομένων, παντελῶς ἄλογον. καὶ παραπλή-
 σιον, ὡς ἔστιν ἰατρικὴ τέχνη διδάσκων, δι' αὐτοῦ τούτου
 παρεσκύαζε γὰρ διδασκομένους τὰς ἀρχὰς τῆς τέχνης,
 ἧς μετήεσαν, ἀναίρειν. καὶ τοὶ τὸν μὲν τεχνίτην, εἰκὸς
 ποιῆσαι πρὸς τὴν παρὰ τὴν τέχνην, οὐ κατ' ὁ τοιοῦτος, ὅτιον
 τὸν ἰατρὸν δοῦναι φθόρον, ἢ δηλητήριον, ἅτε ψυχρὸν αὐτοῖς
 κίνητον ἔχοντα, καὶ τῆς τέχνης μηδὲν σωτελοῦσθαι πρὸς
 αὐτὴν τῆς ψυχῆς τὴν πελειότητα, τοῦ δὲ σώματος, ἢ τῇ
 ἐκτὸς ὑπηρελουμένης, τὴν μέντοι φύσιν ὑπερβαίνον πρὸς
 οἰκῆν τέλει ποιῆν, ἀμήχανον. ὅ μιν δ' ὡς πορτὶ πόρ-
 των, οὕτω καὶ τῇ δοξῇ πλεονεξίαν τῆς ὕλης, ἢ ἐνδεῖαν
 ἀπασόμεθα. ὅτε γὰρ πλάττην αὐτοῖς βελομένοις ῥάδιον
 ἀποδοῦναι τῇ διαφύρῳ δοξῇ ἐκ τῆς κατὰ τὴν ὕλην
 διαφορᾶς τὰς αἰτίας, ὅτε πάντων ἐπὶ τὴν ἡμαρμένην αἰ-
 τίαν εἶναι ὁμολογήσουσιν. ἀλλὰ τούτων μὲν, ἄλλης.
 Ἐπ' ἀνάγκη δὲ τὸν λόγον ὡς τὴν ἐξήγησιν τῇ ὑπὸ τοῦ Ἀρι-
 στοτέλους ἐν πύτοις λεγομένων, πρῶτον μὲν ἀκόλθεσθαι εἶναι
 φήσομεν τὰ διὰ τούτων παραδιδόμενα τοῖς ὀλίγοις πρό-
 τερον ἀρρημένοις. ἐλέγετο γὰρ προσεχῶς ποδὶ ἀντιθέσεως,

κ

ω

δοξας;

η

τερε =
 Mus.

καταφάσεως τε καὶ ἀποφάσεως, οὐκ αὖθις διαμερουσῶν τὸ,
 τε ἀληθές καὶ τὸ ψευδές + τούτοις οὖν ἀκολουθῶς προσέβη
 ση ποία κατάφασις πρὸς ποίαν ἀπόφασιν ἀντίκειται
 οὕτως, ὥς τε διαμερῖν μὲν αὐτάς αἰ το, τε ἀληθές, καὶ τὸ
 ψευδές, οὐ μὲντοι ἀφωρισμένως, ἀλλ' ἀμείβως + παραδί
 δοσι δὲ πρῶτον μὲν τὰ κοινῶς ὑπάρχοντα ταῖς τε διαγω
 γίοις ἀντιφάσεσι, καὶ τῇ τ' καθ' ἑκάστη, λέγων ὅτι πᾶσαι
 αὐταῖς ὑπάρχει τὸ ἀφωρισμένως ταῦτα μερίζειν κατὰ τ'
 εἰς ὧτα χρόνον, καὶ τὸν παρωχικότα + τοῦτο γὰρ ἐπὶ τὸ
 ὡς τῇ ὄντων, καὶ τῇ γνησμένων, τὴν κατάφασιν, ἢ τὴν ἀ
 πόφασιν ἀληθῆ, ἢ ψευδῆ εἶναι + πρότερον μὲν, ὅτι ταῖς δια
 γυγίοις τοῦτο ὑπάρχει διδασκῶν, ὥς καθόλου ὡς καθόλου
 προηγόρευεν, ὡς ἐχούσας τὴν ἑτέραν τῇ προτάσεων κα
 θόλου + ἐπειτα κροπθεῖς ὅτι καὶ ὡς τῇ καθ' ἑκάστη προτά
 σεων τὸ αὐτὸ συμβαίνει, ὅτι καὶ ὡς τῶν διαγυγίων +
 τοῦτο γὰρ βούλεται τὸ, ὥς πρὸς ἔρηται + ὡς σημειούμενος
 δὲ ὅτι τῶν ἀπροσδιορίσων προτάσεων κατὰ τὴν εἰς ὧτα
 νην ὑλὴ λαμβανόμενων, οὐκ ἀνάγκη + τὴν μὲν, ἀληθῆ + τ'
 δε, ψευδῆ εἶναι + ἐπειτα ἐπαίγων τὴν κατὰ τὸν μέλλοντα
 χρόνον διαφορὰν τ' καθ' ἑκάστη προτάσεων, πρὸς τὰ λοι
 πὰ τῶν ἀντιφάσεων εἶδη, διὰ τοῦ λέγειν, ὡς δὲ τῶν κα
 θ' ἑκάστη, καὶ μελλόντων, οὐχ ὁμοίως + καὶ εἰς δὲ κενύμενος
 ἡμῖν διὰ τούτων, ὥς αἱ μὲν ἄλλαι προτάσεις, αἱ τε διαγυ
 γιοι, καὶ αἱ ἀπροσδιορίσοι, οὕτως ἔχουσι κατὰ τὸν μέλ
 λοντα χρόνον, ὥς πρὸς ἔρηται κατὰ τε τὸν εἰς ὧτα χρόνον, καὶ
 τὸν παρεληλυθότα, αἱ δὲ καθ' ἑκάστη, οὐκ ἐπὶ πάντι δὲ ἀκρι
 βῶς τὸ ἴδιον τῶν προτάσεων, πόθεν ὦν ὁ λόγος ἀφοριζόμε
 νος, ὡς τῶν καθ' ἑκάστη καὶ μελλόντων εἶπε, διὰ τοῦ, μελλόν
 των, τὸ ὡς τῆς ἐνδεχομένης ὑλῆς λαμβανόμενον σημαί
 νων + ἄλλο γὰρ ἐπὶ ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς πόθεν γενέσεως καὶ φθο
 ρᾶς

ῥᾶς διορίζεται τὸ μέλλον, παρὰ τὸ ἐσόμενον· καὶ τὸ μὲν
ἐσόμενον, τὸ πάντως ἐκβητόμενον σημαίνει, ὡς ὅταν εἴ-
πωμεν, ἔσται χειμὼν· ἢ θέρος, ἢ ἐκλειψίς· τὸ δὲ μέλλον,
τὸ ἐκβῆναι, καὶ μὴ ἐκβῶναι δυνάμενον, ὅιον, μέλλω βα-
λίσσειν, μέλλω πλεῖν· Ἐδὲ κινύμενος οὖν ὅπ κατὰ μὲν
τὰς ἄλλας ὕλας, τὴν τε ἀνὰγκάαν, καὶ τὴν ἀδυνάτον,
ὁμοίως ἔχουσιν αἱ καθ' ἑκάστη προτάσεις, ὥσπερ ὑπὸ τοῦ
προλαβόντος χρόνου, καὶ τοῦ ἐνεσῶτος, οὐτὼ δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ
μέλλοντος κατὰ τὸ ἀφωρισμένως διακρίναι τὸ ἀληθὲς καὶ
τὸ ψεῦδος, κατὰ δὲ τὴν ἐνδεχομένην, οὐκ ἐπ'· καίτοι τ' ἄλ-
λων πασῶν ἀντιφάσεων καὶ ὑπὸ ταύτης τῆς ὕλης ὁμοίως
ἔχουσιν ἄς τὸν μέλλοντα χρόνον, ὥσπερ καὶ ὑπὸ τῇ λοιπῇ,
προσέθηκε τὸ, οὐχ ὁμοίως, ἀλλὰ διὰ τοῦτον σημαίνων κα-
τὰ τί αὐτὸ οὐκ ἐπ' ὁμοίως ἔχουσιν ὑπὸ τ' ἐρημένης ὑποθέσε-
ως λαμβανόμενοι, ὅπ διακρίνεται μὲν πάντως τὸ ἀληθὲς,
καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ μέντοι ἀφωρισμένως, ἀλλ' ἀορίστως· ἀνὰ ἄλ-
κην μὲν γὰρ τὸν Σωκράτην λούσασθαι, ἢ μὴ λούσασθαι αἰρίον·
καὶ οὐτε ἀμφῶ, οὐτε μηδέτερον γινέσθαι διαπάν· πότι-
ρον δὲ τούτων ἔσται τὸ ἀληθὲς, οὐκ ὅιον τε γινώσκειν πρὸ τῆς
τοῦ πράγματος ἐκβάσεως, ἔσπερ ἐκ ἑτέρου αὐτῇ καὶ γινέ-
σθαι, καὶ μὴ γινέσθαι δι' αὐτὴν τὴν τοῦ ἐνδεχομένου φύσιν
ἐγκρατῆ· τοῦτο οὖν βραχέως ἐνδεχόμενον ἡμῖν διὰ τοῦ ἐν-
πέν· οὐχ ὁμοίως·

Εἰ γὰρ πάντα κατὰ φασίς ἢ ἀπόφασίς, ἢ ἀληθὲς ἢ ψευ-
δὲς, καὶ ἅπαν ἀνὰ ἄλκην ὑπάρχον, ἢ μὴ ὑπάρχον· ὥστε εἰ
ὁ μὲν φήσει ἐσεσθαι τι· ὁ δὲ, μὴ φήσει τὸ αὐτὸ τοῦτο, δὴ
λον ὅπ ἀνὰ ἄλκην ἀληθὲς τὸν ἕτερον αὐτῇ, εἰ πάντα κατὰ
φασίς ἢ ἀπόφασίς ἀληθὲς ἢ ψευδὲς· ἀμφῶ γὰρ οὐχ ὅ-
π παρῆν ἅμα ὑπὸ τοῖς τοιούτοις·

Βούλεται μὲν διὰ τούτων παρακλῆσαι τῇ δόξῃ τῇ ἀνα-
μνηστικῇ

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

ῥῶσι τὸ εἰδεχόμενον, ἵνα ὡς οἶόν τε ἐπικρατωθεῖσαν αὐ-
τὴ διελέγῃ· αὐτὴ δὲ προῖταμένους ταύτης τῆς δόξης διὰ τοῦ
των ὑποκρινόμενος, ὡς πορληνμάπόν τι πρῶτον λαμβά-
νῃ· ὅτι τῇ μὲν ἀληθείᾳ τῇ λόγων, ἐπεὶ αὐτὴ ἀνάγκη τὴν ὑ-
παρξίν τῇ πραγματείᾳ. τῷ δὲ ψεύδει, τὴν ἀνυπαρξίαν, ὅς
πορ αὐτῷ βούλεται τὸ, εἰ γὰρ πάντα κατὰ φασίς ἢ ἀπόφα-
σις, ἀληθὲς ἢ ψευδές, καὶ ἅπαν ἀνάγκη ὑπάρχειν, ἢ μὴ ὑ-
πάρχειν. ἐπειτα ὁρμάται μὲν ἀπὸ τοῦ ἀξιωματικῶς τὴν
πράξεως, λέγων, ὅτι ἀνάγκη τῇ καθ' ἑκάστην ἐνδεχομέ-
νων προτάσεων ὑπὸ τοῦ μέλλοντος χρόνου λαμβανομένων,
τὴν ἑτέραν ἀληθεύειν, ἐπειδὴ ἔτε ἀμφοτέρως ἅμα ψεύδε-
σθαι, οὐτε ἀληθεύειν ἀμφοτέρως ἅμα δυνάτον. τούτων δὲ
τὸ μὲν, ὅτι οὐκ ἀληθεύουσιν ἅμφω, λέγεται σαφῶς ἐν τοῖς
τοις, διὰ τοῦ, ἅμφω γὰρ οὐχ ὑπάρξει ἅμα ὑπὸ τοῖς τοιοῦ-
τοις· τουτέστιν, αἱ γὰρ τοιαῦται προτάσεις, οὐ πείθονται τὸ
αὐτὸ ταῖς ἀπρὸς διόρισις, ταῖς ὑπὸ τῆς εἰδεχομένης ὕλης
λαμβανόμεναι· ἐκέναν μὲν γὰρ σωαληθύνειν ἐλέγχο-
μεν, ταύτας δὲ σωαληθύνειν ἀδυνάτον, ἵνα μὴ τὸ αὐτὸ ἅ-
μα τῷ αὐτῷ καὶ ὑπάρχει, καὶ μὴ ὑπάρχει· οἷον τῷ Σωκρά-
τει, καὶ τὸ λούσαται τῇ ἐξῆς, καὶ τὸ μὴ λούσαται· τὸ δὲ, ὅ-
τι οὐδὲ ψεύδεσθαι αὐταῖς ἅμα δυνάτον, ἐν τοῖς ἐφεξῆς προ-
δησεί· τούτων οὖν ἀνερημένων, καὶ διὰ τούτου κατεσκευασ-
μένου τοῦ διαρθεῖν αὐτὰς τὸ ἀληθές, καὶ τὸ ψεύδος, ὅτι καὶ
ἐρίσμένως φησὶ τούτο ποιοῦσιν, ὑπὸ δ' ἐξώμεν, εἰ δ' οὐκ
νάς· οἷον, μακρυνέειν προποισμένους λάβοιμεν, πρὸς πι-
νος τῇ καθ' ἑκάστην προλέγειν περὶ μένου, οἷον ἀρρώστου, τὸν
μὲν, ὅτι ὑγιαίνει, τὸν δὲ, ὅτι οὐκ ὑγιαίνει· δηλον γὰρ ὅτι τὸν
μὲν ἔπερον ἀληθεύειν αὐτῇ ἀνάγκη, τὸν δὲ ἔπερον, ψεύδε-
σθαι· εἰ μὲν οὖν ἢ λέγων ὑγιαίνει αὐτὴ ἀληθεύει, ἀνάγκη αὐ-
τὸν ὑγιαίνει· προήλθη γὰρ ὅτι τῇ ἀληθείᾳ τῇ λόγων ἐπε-

τα πάντως ἢ ἐκβασίς τ' πραγμάτων. ἡ δὲ ὁ τὴν ἀπόφασιν ἐπὶ ἀληθείᾳ, δὴλον ὅτι ἀδυνάτον αὐτὸν ὑμᾶναι. ὥς τε ἡ ἀνάγκαιως ἐκβήσεται τὸ πρᾶγμα, ἢ ἀδυνάτον ἔξει τὴν ἐκβασιν. ἀρήρηται ἄρα τὸ ἐνδεχόμενον.

Εἰ γὰρ ἀληθὲς εἴπῃν ὅτι λυκόν, ἢ ὅτι οὐ λυκόν ἐστὶ, ἀνάγκη ἔχει λυκόν, ἢ ἄ λυκόν. καὶ εἰ ἐστὶ λυκόν ἢ μὴ λυκόν, ἀληθὲς ἢ φαῖται, ἢ ἀποφαῖται. καὶ εἰ μὴ ὑπάρχει, φάνηται. καὶ εἰ φάνηται, οὐχ ὑπάρχει. ὥς τε ἀνάγκη αἰετὴν κατὰ φασιν ἢ τὴν ἀπόφασιν ἀληθὲς ἔχειν ἢ ψευδὲς. ἔδειν ἄρα οὔτε εἰσιν, οὔτε γίνονται, οὔτε ἀπὸ τύχης. οὐδ' ὅποτε ἔτυχον. οὐδ' ἔστι καὶ οὐκ ἔστι, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης ἄπαινται. καὶ οὐχ ὅποτε ἔτυχον. ἢ γὰρ ὁ φάσις ἀληθεύσει, ἢ ὁ ἀποφάσις. ὁμοίως γὰρ ἀνέγινετο, ἢ οὐκ ἐγίνετο. τὸ γὰρ ὅποτε ἔτυψον, ἔδειν μάλλον οὕτως, ἢ μὴ οὕτως ἔχει, ἢ ἔξει.

Τὸ προσηρημένον λημμάτιον κρατῶναι βεβλόμενος ὁ Ἀριστοτέλης, ὅτι τῇ ἀληθείᾳ τῇ λόγων ἔπεται ἢ ὑπαρξίς τῇν πραγμάτων, καὶ τῷ ψεύδει ἢ ἀνυπαρξία, διὰ παραδεγμάτων ὡς δέκνυνται τοῦτο οὕτως ἔχον. εἰπέτωρ τὰ παλαιὰ εἴρηται σαφές ἐστις ποιῆναι ἁπλοῦς. ὅτι χωρὶς αὐτῇ λεγομένους λόγους, παρὰ ληπτῆαι μὲν οὐκ ὅτι ἀπολογικὸς σὺν δεσμός ἐν τῷ, ἢ γὰρ ἀληθὲς εἴπῃν, πρὸς ὅθεν τῆς προθέσεως τὴν ὡς λεγομένων, ὅτι τοῦ προσηρημένου θεωρήματος ποδεύχουσι κατασκευῆν. λέγει δὲ, ὅτι ἡ ἀληθὲς εἴπῃν ποδεύχοντες, ὅτιον, τοῦδε τοῦ ἱματίου, ὅτι λυκόν ἐστιν, ἀνάγκη λυκόν αὐτὸ ἔχειν. καὶ εἰ, ὅτι ἄ λυκόν, ἀνάγκη λυκόν μὴ εἶναι. εἴτα προσέθησι τὴν διὰ τούτων τοῖς προσηρημένοις, ἀντιστρέφειν πρὸς ἑαυτὸ τὸ λημμάτιον ἀξιῶν. λέγω δὲ ὅτι οὐ μόνον τοῖς λόγοις ἀληθεύουσιν ἀκολουθεῖν ἀνάγκη τὴν ὑπάρξιν τῇν πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ τῇ ὑπαρξίᾳ τὴν ἀληθείαν τῇν λόγων. διόποτε φησὶ καὶ εἰ ἐστὶ λυκόν, ἢ οὐ λυκόν

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

κόν, ἀληθές ἢ φαίαι, ἢ ἀποφαίαι, διδάσκων ἡμᾶς ἅμα
 διὰ τοῦ μὴ εἶπέν ἀληθές ἐπὶ φαίαι, ἀλλ' ἀληθές ἢ, ὅπου
 ἐν τοῖς ἐξῆς σαφῶς προδήσει, ὅτι οὐ μόνον κατ' αὐτὸν τὸν
 χρόνον, καθ' ὃν ἐκβαίνει τὰ πράγματα, καὶ ἰφίσκηται, ἀλλὰ
 θίς ἐπὶ λέγειν ποῦ αὐτῇ ὅτι οὕτως ἔχει, ὡς ἔχει, ἀλλὰ καὶ
 πρὸ τῆς ἐκβάσεως ἀληθές ἐστίν ἢ ποῦ αὐτῇ προῤῥησις, ἀν-
 ναγκαίως τοῦτο προλαμβάνων ὡς ἐσόμενον αὐτῷ χρήσι-
 μον πρὸς τὴν ἀνείρεσιν τοῦ ἐνδεχομένου, καὶ τὴν ὅλῃ τῆς
 ἐφόδου δυνάμιν, ὡς μαθησόμεθα σιυνέχον. τοῦτο οὖν ὡς
 ποῦ ἐκ συλλογισμοῦ σωάγων, ἀκολουθῶς ἐπάγει τὸ, ὡς
 τε ἀνάγκη τὴν κατάφασιν ἢ τὴν ἀπόφασιν, ἀληθὴ εἶναι ἢ
 ψευδῆ, προσυπακουμένου δηλονότι τοῦ ἀφωρισμένου.
 καὶ τοῦτο εἰκότως, εἰ γὰρ ἀνάγκη τὸ λεγόν ἢ εἶναι, ἢ μὴ εἶ-
 ναι, καὶ παρὰ ταῦτα οὐκ ἐστίν, ἀλλ' ὄντος μὲν αὐτοῦ, ἢ ποῦ
 αὐτοῦ προῤῥηθεῖσα κατάφασις ὠρισμένης, ἀληθές, μὴ ὄν-
 τος δὲ, ἢ ἀπόφασις, δυνάμει ἄρα ὡς ποῦ συμπεράσμα ἐ-
 πόμεινον τοῖς προηρημένοις, ἐπήγαγε τὸ, ὡς τε ἀνάγκη ἢ
 τὴν κατάφασιν ἢ τὴν ἀπόφασιν, ἀληθὴ εἶναι ἢ ψευδῆ, ἀν-
 τιςτεφούσας δὲ ἀλλήλαις ὑποθέξας, τὴν τε ἀλήθειαν τῇ
 λόγων, καὶ τὴν ὑπαρξίν τῇ πραγμάτων, πρὶν τὸ ἡρμεί-
 νον συμπέρασμα ἐπαγαγῆναι, μετὰ δὲ προσίθῃσιν, ὅτι καὶ
 τὸ ψεύδος τῇ λόγων, καὶ ἡ ἀνυπαρξία τῇ πραγμάτων,
 ἀντιστρέφει πρὸς ἀλλήλας διὰ τοῦ· καὶ εἰ μὴ ὑπάρχει, ψεύ-
 δεται· καὶ εἰ ψεύδεται, οὐκ ὑπάρχει. Τούτων οὖν οὕ-
 τως ἐχόντων, ἐκ τῇ προηρημένων λαβὼν ὅτι ἀνάγκη τὴν
 ἑτέραν τῇ ἀντιφασκουσῶν ἀλλήλαις κατὰ τὸν μέλλοντα
 χρόνον καθ' ἑκάστη καὶ ἐνδεχομένων προτάσεων, ὠρι-
 σμένως τὴν μὲν, ἀληθεύσαν, τὴν δ' ἑτέραν, ψεύδεσθαι, ὡς αὐ-
 τὸ ἐκ ἐπομένου τοῦ ἀναρῶναι διὰ τὰ προηλημμένα τὸ
 ἐνδεχόμενον φύσιν· οὐδὲν ἄρα οὔτε ἐστίν, οὔτε γίνεται.

οὔτε ἀπὸ τύχης + οὔτε ὁπότερον ἔτυχε, διὰ τοῦ ἀξιοσι-
μαίνων ὡς ἐκ τῆς ἀνάγκης τῇν προσλημμένων ἀναιρηθῆναι
συμβαίνει τὸ εἰδεχόμενον. οὔ πορ εἰς τρία διηρημένον. τὸ
μὲν λέγει ὡς ὑποπολὺ ὅιον, τὸ γινέσθαι ἀνθρώπον πεν-
ταδάκτυλον, ἢ εἰς γῆρα πολιοῦναι, πάνια γὰρ τὰ μὴ οἷ-
τως ἔχοντα. τὸ ὅ, ὡς ἐπ' ἐλαπίον, ὅιον τὸ σκάπτονται θησαυ-
ρῷ ποτε τυχεῖν, τὸ ὅ, ἐπίσης, ὅιον τὸ λούσασθαι, καὶ μὴ λού-
σασθαι, ἢ βαδίσαι, καὶ μὴ βαδίσαι. καὶ ποτε μὲν τὸ ὡς
ὑποπολὺ εἰδεχόμενον, ἔχουσι δύο πινὰ αἴτια ἢ τε φύ-
σις, καὶ ἢ τέχνη. τὴν τε γὰρ φύσιν ὡς ὑποπολὺ κατορθοῦ-
σαν ὁρῶμεν ἐν τοῖς οἰκείοις ἀποτελεσμασι, τὰ γὰρ τέρα-
τα πάνια, καὶ τὰς τέχνας ἐνίοτε μὲν ἀποτυγχάνου-
σας, διὰ τὸ ῥεῦσόν τῆς ὑποκειμένης αὐταῖς ὕλης, ὡς ὑπο-
πολὺ μέντοι κατορθοῦν ἐπαγγελόμεναι. οὔ γὰρ ἀν-
τις αὐταῖς ἐχρήσατο μὴ τοῦτο ἐπαγγελόμεναις + διό πορ
ὅ, τε ξήτωρ ὡς ὑποπολὺ διαβεβαιούται τὸν δικαστὴν πέ-
σσειν, καὶ ὁ ἰατρὸς ὡς ὑποπολὺ τὸν ἀρρώστον ὑγιάσειν + καὶ
ἐκαστος τῇν ἄλλων πηνιτῇ, ὡς ὑποπολὺ τεύξεται τοῦ
οἴκου τέλους. Περὶ δὲ τὸ ἐπ' ἐλαπίον εἰδεχόμενον,
δύο ταῦτα ἔχουσιν ἢ τε τύχη, καὶ τὸ αὐτόματον + διαφέ-
ρουσι δὲ ἀλλήλων. ὅτι τὸ μὲν ἀπὸ τύχης παρυφίστα-
σθαι, καὶ ὑποσυμβαίνειν παρὰ δόξαν, καὶ πάντως λέγει-
ται τοῖς κατὰ προαίρεσιν γιγνομένοις, ταυτὸν δὲ εἶπεν
τοῖς τῇν ἀνθρώπων ἔργοις + ὑπὸ μόνων γὰρ τῇν ἀνθρώπων
ἢ προαίρεσις λέγεται, τῇν βουλεύεσθαι, καὶ αἰεθεῖναι τὸδε
πρὸ τοῦδε πεφυκότων, οὔτε τῇν κρητῶν ἡμῶν βουλῆς
δεομένων, οὔτε τῇν ἀλόγων ζώων βλατεύεσθαι δυναμένων.
τὸ μὲν, ὡς ἀπὸ τύχης παρυφίστασθαι, ὅ πορ ἐλέγχον τοῖς
κατὰ προαίρεσιν γιγνομένοις. τὸ ὅ, ἀπὸ ταυτομάτου, τοῖς
κατὰ φύσιν. ἢ μὲν γάρ τις ἡμῶν προελὼν ὑπὸ τῷ ἐντυχῆν

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

τῷ φίλῳ, ποῦ τῶχοι παρ' ἐλπίδα πνί βιβλίον ππρ' ασκον
 τι, ὃ παλαιὸν φέτο, καὶ τοῦτο ὠνήσαστο, κατὰ τύχην λέγε
 ται αὐτῷ εὐτυχῆν, καὶ ὠνήσασθαι· διότι τὸ πρίσθαι τὸ βι
 βλίον, προαιρέσει πνί τῇ πρὸς τὴν πρόθεσιν κινήσασθαι ἡμᾶς
 παρ' ὑπέρβην, καὶ ἐξέσθαι ὑπὸ συμβέβηκεν, οὐδὲ μίαν αὐτὸ ὡς
 ρισμένως ποιήσας προσεχούσας αὐτίσας· καὶ ὅτι ὑπὸ λον
 τρὸν ἀπὸν, ἐπρίσθαι αὐτὸ βιβλίον, ἢ οὐδέ μινος, ἢ θέαν
 πνί ὁψόμενος· εἰ δὲ γε σισμοῦ γεγονότος, καὶ διαστάτος π
 νός τῆς γῆς μέρους, ὕδατος ἀνὰ ῥέαν πνί γῆ μὴ οὔσα πρὸ
 πρὸν, ἢ οὔσα ἀφανισθῆναι, οὐκ αὖ λέγοιτο ἀπὸ τύχης ἢ πνί
 γῆ γεγονέναι, ἢ ἀπολωλέναι, ἀλλ' ἐκ ταυτομάτου· καὶ εἰ ἀ
 πό μετεώρου πνός κατενεχθῆναι λίθος, οὕτως ἔχει θέσεως,
 ὥς τε εἶναι πρὸς καθέδραν φέρεται εἶναι ὑπὸ πνίδης, ἀπὸ ται
 τομάτου, καὶ οὐκ ἀπὸ τύχης λέγεται εἶναι καθέδρα· διότι
 τὸ σὺμπῳμα τοῦτο, παρ' ὑπέρβην ὃ προαιρέσει, ἀλλὰ τῇ φυ
 σικῇ αὐτοῦ ῥοπῇ, καθ' ἑαυτὸν ἀνὰ τὸ κατὰ τὴν γῆν· ποῦ
 δὲ γε τὸ ἐπίσης ἐνδεχόμενον, ἢ προαιρέσει ἔχει μιν· οἱ
 ον, τὸ προελθεῖν, ἢ μὴ προελθεῖν, καὶ διαλεχθῆναι, ἢ μὴ· καὶ
 τοῦτο μόνον τὸ εἶδος τοῦ εὐδεχομένου καλεῖται, ὁπότερον
 εὐτυχεῖ· διότι οὐδὲν πλέον, οὐδὲ ἐλάττω ἔχει κατὰ τοῦτο ἢ
 ὑπαρξίαι τῆς ἀνυπαρξίας, ἀλλ' ὁπότερον εὐτυχεῖ μόνον τῆς
 ἀντιφάσεως ὁμοίως ἐκβῆναι δυνατὸν· ἀνὰ τὸν οὐρανόν, ὃ
 πορ' ἐλέγομεν, τὸ εὐδεχόμενον, οὐδὲν ἄρα φησὶν ἔτε εἶναι,
 ἔτε γίνεσθαι, ἔτε ἀπὸ τύχης, οὐ π' ὁπότερον εὐτυχεῖ· τὸν πνί,
 οὐδὲν ἄρα ἔτε νῦν εἶναι ἢ δὴ ἐκβεβηκός, ἢ ὥς ἐπ' ἐλάττω εὐ
 δεχόμενον, ἢ ὥς ἐπίσης, ἔτε ὕστερον ποτὲ ἐκβήσεται· εἶτα
 καὶ κοινὴν ποιούμενος τὴν ἀνὰ ἱερίαν παντὸς τοῦ εὐδεχο
 μένου προσέθηκεν, οὐδ' ἔσται, ἢ οὐκ ἔσται· ἅπαν ὅτι εὐδε
 χόμενον ταύτῃ διαφέρει τοῦ τε ἀνὰ Γκαίως ἐκβαίνοντες,
 καὶ τοῦ ἀδυνατόν, ὅτι τὸ μὲν, μόνως ἔσθαι λέγομεν, καὶ

τὸ ἀδυνάτον μόνως οὐκ ἔσεσθαι. τὸ δὲ ἐνδεχόμενον, ἢ εἶ
σεσθαι, ἢ μὴ εἶσεσθαι. οὐδὲν οὐκ φησιν οὔτε εἶναι, οὔτε γίνεσθαι
τὸν τῷ ἐνδεχομένῳ τρόπον, ἀλλ' ἐξ αἰτίας ἀπαντα, καὶ
οὐχ ὁποτέρ' ἐτυχεν. ἦτα ὥς πορ ἀναμιμνήσκων ἡμᾶς τῆς
ἐφόδου, καθ' ἃ ταῦτα ἔδοξε συμβαίνειν, ἐπαίρη, ἢ ὅ
φας ἀληθύνει, ἢ ἀποφάσι. εἰ δὲ ὁ ἕτερος τούτων ὁρισμέ
νως ἀληθύνει, τῷ δὲ τὴν ἐτέρα πρότασιν τῆς ἀντιφάσε
ως ὁρισμένως ἀληθύνει ἥπετο ἡ ἀναιρέσις τοῦ ἐνδεχομέ
νου, φανερόν ὅτι οἰχίησεται τὸ ἐνδεχόμενον ἐκ τῷ ὄντι
τό, τε ἄλλο, καὶ τὸ οἷον κέντρον αὐτοῦ, τὸ ὁποτέρ' ἐτυχεν, ὅ
πορ ἔλαβε μὲν ἀπὸ τοῦ ἐνδεχομένου παντὸς ὁ Ἀριστοτέ
λης. ἡ δὲ γε ἔχει τινα ὑπότασιν, ὁμοίως αὖ ἐγίνετο, ἢ οὐκ ἐ
γίνετο. τοῦτο ὅρ' λέγομεν ὁποτέρ' ἐτυχεν ἢ εἶναι, ἢ γινέ
σθαι, ὅπορ εἴδιν μάλλον εἴπω, ἢ μὴ οὕτως ἔχει, ἢ ἔξει. ὡς
μὲν τοῦ μεγετότος, δηλονότι καὶ ἡδὴ ἐν ὑπότασιν ὄντος,
τὸ ἔχει λέγοντες, ὡς δὲ τοῦ γνησιωμένου, τὸ ἔξει.

- Ἐτι, εἰ ἐπὶ λουκὸν νῦν, ἀληθές ὡς εἶπ' ἦν πρότερον, ὅτι εἶ
σαι λουκόν. ὥστε καὶ ἀληθές ὡς εἶπ' ἦν ὅτι οὐκ ἔ
στιν, ἢ ἔστι. ἡ δὲ καὶ ἀληθές ὡς εἶπ' ἦν, ὅτι εἶπ', ἢ ἔστι, οὐχ
οἰόντες τοῦτο μὴ εἶναι, οὐδὲ μὴ εἶσεσθαι. ὁ δὲ μὴ οἰόντες μὴ
γινέσθαι, ἀδυνάτον μὴ γινέσθαι. ὁ δὲ ἀδυνάτον μὴ γινέ
σθαι αἰτία γινέσθαι. ἀπαντα δὲ τὰ ἐσόμενα αἰατῶν
γινέσθαι. οὐδὲν ἄρα ὁποτέρ' ἐτυχεν, οὐδὲ ἀπὸ τύχης ἔστι,
ἢ ὅρ' ἀπὸ τύχης, οὐκ ἐξ αἰτίας.

Τὰ διὰ τῶν προλαβόντων ἀσυμφανῶς ἡρημένα πρὸς
κατασκευὴν τοῦ ἔς τὸν μέλλοντα χρόνον λαμβανομένας
τὰς προτάσεις, ποῦ ὦν ὁ λόγος ἀφωρισμένως διαίρηται
τὸ ἀληθές, καὶ τὸ ψεῦδος, ὥς αὐτόθεν εἶπε τὸ μηδὲμίαν
ἔχειν ἐν τοῖς οὐσι χώραν τὸ ἐνδεχόμενον, βούλεται διὰ
τῶν σαφέστερον ἡμῖν παρὰ δέναι, μετὰ πλήθους ἐπεξε

γασίᾱς προάγων τὸν λόγον. διὸ ὥς πορ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς
 ποιούμενος τῷ ὠπείρῃσιν, φησὶν· εἴ τι λυκὸν νῦν.
 οἷον παιδίον ἀρτι τεχθέν, ἀληθεὶς ἢ εἴ τι τῇ προτεράῃ,
 ὅπ τε χήσεται τῇ ἐξῆς λυκὸν παιδίον· καὶ οὐ τῇ προτε-
 ραῖα μάλλον, ἢ πρὸ οἷου δῆποτε χρόνου· τίς γὰρ ἡ ἀπο-
 κλήρωσις; ὁ δὲ ἀπὸ προλέγοντες ὅτι ἔστι, ἀληθεύουσιν, ἔχ-
 οἷον τε τοῦτο μὴ εἶναι, ὥς πορ οὐδὲ εἶναι λέγοντες, ἀ-
 ληθεύουσιν, οἷον τε τοῦτο μὴ εἶναι. ἀδυνάστον ἀρὰ ἢ μὴ
 γενέσθαι λυκὸν παιδίον, διὸ πῃ ἢ ποῦ αὐτοῦ ἐν τῷ ἀπεί-
 ρῳ, καὶ προλαβόντι χρόνῳ γεγονῶς πρὸ ῥῆσις, ἀληθεὶς·
 ὁ γὰρ μὴ οἷον τε φησὶ μὴ γενέσθαι, ἀδυνάστον μὴ γενέ-
 σθαι· ὁ δὲ ἀδυνάστον μὴ γενέσθαι, ἀνάγκη γενέσθαι, προ-
 άγων τὸν λόγον εἰς τὸ πάντα ἐξ ἀνάγκης, ὅπορ ἢ αὐτῷ
 προκείμενον ἐκ τῆς σφαιρέων μὲν, καὶ μάλλον συγχωρου-
 μένων προτάσεων, ἴσον δὲ δυνάμενων ταῦς, εἰς ἅς μετα-
 λαμβάνονται, τότε γὰρ οὐχ οἷον τε μὴ γενέσθαι, τῷ αὐ-
 δυνάστον μὴ γενέσθαι εἰς ταῦτον ὀρχεται· τὸ δὲ ἀδυνάστον
 μὴ γενέσθαι, τῷ ἀνάγκῃ γενέσθαι, ὥς περ καὶ τὸ ἀδυνά-
 στον γενέσθαι, τῷ ἀνάγκῃ μὴ γενέσθαι· μάλλον μέντοι κι-
 νούμεθα ὑπὸ τοῦ ἀδυνάτου μὴ γενέσθαι ὥς ἐναρκετέρεσ, ἢ
 περ ὑπὸ τοῦ ἀνάγκῃ γενέσθαι, διὸ καὶ ὁ ἰατρὸς ἐπὶ τὸν λόγον
 χάριν, ὅπ ἀνάγκῃ φλεβοτομηθῆναι τὸν ἀρρώστον, εἴ περ β-
 λοιτο ὑγιαίνειν, ὥς κατασκευαστικόν τούτου καὶ πρὸς τὴν
 πιθανὴν κινήσας μάλλον ὁ φείλον, προσέθησιν· ἀδυνάστον γὰρ
 μὴ φλεβοτομηθέντα αὐτὸν, ὑγιαίνει· ὥς τε εἰκότως φη-
 σὶν, ἐλέγχουσιν ἅπαντα τὰ ἐσόμενα ἐξ ἀνάγκης γενέ-
 σθαι, καὶ μηδὲν μήτε ἀπὸ τύχης, μήτε καθ' ἕτερον τρόπον
 τοῦ ἐνδεχομένου. ῥῆσι δὲ πρὸς ταύτην τὴν ὠπείρῃ-
 σιν, ὅπ τὸ ἐκβεβηκὸς νῦν, καὶ ἡδη γεγονὸς, οὐκ ἀληθεὶς
 πρὸ τῆς ἐκβόσεως λέγειν, ὅπ ἔστι πάντως λυκὸν· οὐ γὰρ,

Εἰς τὸ περὶ ἑρμηνείας. 101

ἐπειδὴ ὁ χρόνος εἰς τὸ εἶναι αὐτὸ ἀπεκατέστησε, διὰ τοῦτο
οἰεῖται χρὴ ἐξ ἀναγκῆς αὐτὸ προκαταβολῆς γεγονέναι.
ὥστε τῇ προλεγοντῶν ποδὶ αὐτοῦ, οὐχ ὁ λέγων ὅτι ἐξ ἀ-
νάγκης ἐστὶ λυκὸν ἀληθύνει, ἀλλ' ὁ τὸ ὅλον τοῦτο εὐδεχόμε-
νως αὐτὸ ἐκβήσεσθαι λέγων. ἢ δὲ τοῦτο, δῆλον ὅτι δη-
νατὸν ἰὼ αὐτὸ καὶ μὴ ἐκβῆναι. οὐ γὰρ ἀλλ' ἄλλως ἡλήθου-
τὸ εὐδεχομένως αὐτὸ ἐκβήσεσθαι. μὴ τοίνυν ἀπὸ τοῦ ἡ-
δη ἐκβάτης, τὸ ἐπὶ μάλλον κρινέτωσαν οἱ ταῦτα λέ-
γοντες, ἀλλὰ φυλάττοντες αὐτὸ μήπω ἐκβεβηκός, ζητεῖ-
τωσαν, εἰ οὐδ' ἐξ ἀνάγκης ἐκβήσεται. οὐ γὰρ ἔξουσι τοῦτο
ὑποδείξαι, ὡς αὐτὸ ἡμᾶς σαφῶς ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς ἐξ-
ῆς διδάξει.

Ἀλλὰ μὲν οὐδ' ὡς οὐδέτερόν γε ἀληθές εὐδέχεται λέ-
γειν. οἷον ὅτι ἔτε τὸ εἶναι, ἔτε τὸ ἔκ εἶναι. πρῶτον μὲν γὰρ,
ἔσσης τῆς καταφάσεως ψευδούς, ἢ ἀποφασίς ἐκ ἀληθείας.
καὶ ταύτης ψευδούς ἔσσης, συμβαίνει κατὰ φασιν μὴ ἀλη-
θὴ εἶναι. καὶ πρὸς τούτοις εἰ ἀληθές ἰὼ εἰπεῖν ὅτι λυκὸν ἀ-
μα καὶ μέγα, δεῖ ἄμφω ὑπάρχειν. ἢ δὲ ὑπάρξει εἰς αὐρίον,
δεῖ ὑπάρξεν εἰς αὐρίον. εἰ δὲ μήτε εἶναι, μήτε μὴ εἶναι εἰς αὐ-
ρίον. ἔκ αὖ εἴη τὸ ὁπότερ' ἐτυχεν, οἷον ναυμαχίαν. δέοι
γὰρ καὶ μήτε γινέσθαι ναυμαχίαν, μήτε μὴ γινέσθαι.

Ἐπειδὴ προέληπται μὲν πρὸς ἀνείρεσιν τοῦ εὐδεχο-
μένου, τὸ πῶς προτάσεις, ποδὶ ὧν ὁ λόγος ἀφαιρισμένως δια-
ρῆν τὸ ἀληθές καὶ τὸ ψευδές, ἐλαβε δὲ τοῦτο διὰ τὸ μὴ δύ-
νασθαι αὐτὰς συναληθῆν ἀλλήλαις, ὅπως ἐλέμετο διὰ
τῆς ἀμφω γὰρ οὐχ ὑπάρξει ἅμα ὑπὸ τοῖς τοιοῦτοις. ἢ δὲ δύ-
νατο δὲ τις ὑπαπείδην ὡς οὐκ ἀναγκάων ἢ συναληθῆν
αὐτὰς, ἢ διαρῆν τὸ ἀληθές καὶ τὸ ψευδές. εὐδέχεται γὰρ
καὶ συμπύδουσαι, διὰ τοῦτο νῦν προτίθεται δεῖξαι ὅτι ἐδὲ
συμπύδουσαι δυνατὸν ταύτας τὰς προτάσεις, ὅπως ἔτε

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ὁ γίνῃσι πὶ τὸν οὕτω λέγειν αἰρούμενον, πρὸς τὸ εἰσάγειν τὸ
ἐνδεχόμενον, ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἐστὶν ἀδυνάτον. διηγήσεται
ἡ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ ἀναγ
καίως ἐκβαίνον, καὶ ἀδυνάτον ἔχον τὴν ἐκβασιν. φησὶν
ὥς δὲ τοῦτο ἐνδέχεται λέγειν, ὅτι αἰ καθ' ἑκάστη, καὶ ἐν
δεχόμεναι προτάσεις, κατὰ τὸν μέλλοντα χρόνον συμψύ
δονται ἀλλήλαις, ὅπου ἐσήμνηε διὰ τοῦ. ἔδ' αὖς ἔδὲ πρὸν
γε ἀληθείας, ἐπεὶ πρῶτον μὲν φησὶν ἀναίρεσμον τὸ ἀξίω
μα τ' ἀντιφάσεως, ἀφ' ἧς πάσας προτάσεις τὰς ἀποδεί
ξεις, ὡς ὄντες ἐναρμεστέον. πρὸς δὲ τοῦτοις, συμβήσεται
τὸ πρᾶγμα ἅμα μὴ τε εἶσθαι, διὰ τὸ ψυδεσθαι τ' λέγου
σαν εἶσθαι αὐτὸ κατὰ φασιν, καὶ πάλιν εἶσθαι, διὰ τὸ ψυ
δεσθαι τ' λέγουσαν μὴ εἶσθαι αὐτὸ ἀπόφασιν, ὡς τε καὶ ἐ
σθαι αὐτὸ ἐξ ἀνάγκης, καὶ μὴ εἶσθαι ἐξ ἀνάγκης, ἔτι αὖ
εἴη πρᾶτω δέσπον, ἵνα δὲ τοῦτο σωαχάγη, ἀναμνησκή
ἡμᾶς τῶ λημματίς τοῦ λέγοντος, ὅτι τῇ ἀληθείᾳ τ' λόγων ἢ
τ' πραγμάτων ἐκβάσεις ἀκολουθεῖ. καὶ οὐ κατὰ τ' ἐνεσώτα
μόνον χρόνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τ' μέλλοντα. ἡ γὰρ τις προη
πῶν ὅτι τεχῆσεται αὐρίον παιδίον λυκόν, καὶ μέγα, ἀλη
θείας προλέγει. δὲ αὐρίον τεχνῆσαι παιδίον, ὃ ἀμφοτέρω
τὰ προηρημένα ὑπάρξει. σιωπήσας ἔν τὸ τῶτων ἀκόλου
θον, ὅτι καὶ τῷ ψυδεσθαι τ' λόγων ἔπεται, τὸ τὰ πράγματα μὴ
ὑπάρχειν, ὡς ἡδὴ πρότερον αὐτῷ παραδεδομένον ἅμα τῷ
τῷ τῷ θεωρήματι τὸ ἐπόμενον τῷ παραλελημμένῳ σωά
γη λέγων, εἰ δὲ μὴ τε ἔσται, μὴ τε μὴ ἔσται αὐρίον, οὐκ ἀν
εἴη τὸ ὁπότε ἔτυχεν. τῶς πῶν, εἰ δὲ συμψύδονται αἰ τοιαῦ
ται προτάσεις, ἀναίρεθήσεται μὲν καὶ οὕτω τὸ ἐνδεχόμε
νον, ἀναίρεθήσεται δὲ διὰ τὸ ἅμα ἀναγκαιῶς τε ἐκβαίνον
τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀδυνάτον ἔχειν τὴν ἐκβασιν.

Ἡ δὲ μὲν δὴ συμβαίνοντα ἄτοπα, ταῦτα, καὶ τοιαῦτα

Εἰς τὸ περὶ ἑρμηνείας. 102

ἔπειτα ἡ πόρ παύσης καταφάσεως καὶ ἀποφάσεως, ἢ ὑπὸ
 τῇ καθόλου λεγομένων ὡς καθόλου, ἢ ὑπὸ τῇ καθέκαστε,
 ἀνάγκη τῇ ἀπικειμένων εἶναι τὴν μὲν; ἀληθὴ· τὴν δὲ,
 ψευδὴ; μηδὲν δὲ ὅπου ἔτυχεν εἶναι ἐν τοῖς γινομένοις,
 ἀλλὰ πάντες εἶναι καὶ γίνεσθαι ἐξ ἀνάγκης ὥστε ἔπε βου-
 λούσθαι δέοι αὖ, ἔπε πράγματι γίνεσθαι. ὥς ἐὰν μὲν τοδὶ
 ποιήσωμεν, ἔσται τοδὶ, ἐὰν δὲ μὴ τοδὶ, ἔκ ἔσται τοδὶ. ἔδει
 γὰρ κἀλύψαι καὶ εἰς μυριούσων ἔτος· τὸν μὲν, φανῆαι τοῦτο ἔσε-
 σθαι. τὸν δὲ, μὴ φανῆαι. ὥς τε ἐξ ἀνάγκης ἔσεσθαι ὅπου τε
 ῥον ἐν αὐτῶν ἀληθὲς ἢ εἰπεῖν τό τε. Ἀλλὰ μὲν ἔδει τῷ
 το διαφύγει, εἰ πινδὴ εἶπον τὴν ἀντίφασιν, ἢ μὴ εἶπον· δὴ λον
 γὰρ ὅτι ἔτι οὗς ἔχει τὰ πράγματα, καὶ μὴ ὁ μὲν καταφύσῃ
 π, ὁ δὲ ἀποφύσῃ. ἔδει γὰρ διὰ τὸ καταφθῆναι ἢ ἀποφθῆ-
 ναι, ἔσται ἢ ἔκ ἔσται. ἔδει εἰς μυριούσων ἔτος μάλλον, ἢ ἐν ὅσῳ
 οὐκ ἔστι· ὥς τε εἰ ἐν ἅπαντι χρόνῳ ἔτι οὗς ἔχει, ὥς τε τὸ
 ἔπερον ἀληθὲς εἶναι, ἀναγκαῖον ἢ τῷ γένεσθαι, καὶ ἔκαστον
 τὸ γινομένων ἀπὸ οὗτως ἔχει, ὥς τε ἐξ ἀνάγκης γένεσθαι.
 ὅ, τε γὰρ ἀληθὲς πρὸς ἡπὶ ἔσται, ἔκ ὅσον τε μὴ γένεσθαι.
 καὶ τὸ γενόμενον, ἀληθὲς ἢ εἰπεῖν ἀπὸ, ὅτι ἔσται.

Προέκειτο μὲν ἐξ ἀρχῆς σκοπεῖν εἰ πάσης ἀντιφά-
 σεως εἰς τὸ μέλλοντα χρόνον λαμβανομένης, αἱ προτάσεις
 ὠρισμένως διαφύσσι τό τε ἀληθὲς, καὶ τὸ ψεῦδος. δέδεικται
 δὲ διὰ πλεόνων, ὥς ἔπεται τῷ τῷ τὸ ἐκποδῶν γίνεσθαι
 τῷ ἐνδεχόμενον τὴν φύσιν. τῇ μὲν, ἐξ ἀνάγκης ἐκβαλ-
 νόντων. τὸ δὲ, τὴν ἐκβαλόντων ἀδυνάτον ἔχόντων, καὶ ἐφ' ἡμῶν
 εἶναι μηδὲν, ἀπὸρ δὲ ἄλλοι πὸν ὑπὸ δὲ εἶναι ἄτοπα, καὶ τῇ ἐνδὲ
 κεία μαχόμενα· σφίγγων οὐκ ἐν τούτοις τὸν πάντα λό-
 γον ὁ Ἀριστοτέλης, τῷ τε προτεθέντος ἐξ ἀρχῆς προβλήμα-
 τος ἀναμιμνήσκει, καὶ πᾶσι τὰ ἔπεσθαι αὐτῷ δεδηγμέν-
 να προστίθεται, καὶ ἄτοπα ταῦτα καλεῖ, καὶ τοῖς μὴ δὲ πᾶσι

Εἰς τ

[illegible]

ἐνδεχόμενον ἐκ ποδῶν ποιοῦντες, πάντως ὁμολογήσου-
 σιν αὐτῷ πάλιν ἔναί τι τὴ φύσιν, τὴν πάντα ὡς αὐτοὶ φα-
 σιν, ὀρισμένως, καὶ ἐξ ἀνάγκης, μάτην δὲ οὐδὲν ποιεῖσιν.
 ὥς τε πῶς οὐ καταγέλαστον τὸ λέγειν, τὴν φύσιν καὶ μηδὲν
 ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ καταλιπεῖν, καὶ ποιεῖν ἡμᾶς βε-
 λουτοκούς, ὥς αὖ ὄντας κυρίους τοῦ πράξαι τι, ἢ μὴ πράξαι;
 εἴ γε λέγει τις ὅτι χρῆται τῇ διαβοίᾳ ὡς ὄργανον πρὸς τὴν
 ἐκβασιν τῆν πράξεων, ἀλλ' ἐχρῶ φήσομεν ὁρμᾶν ἡμᾶς
 αὐτοῦθεν ὑπὸ τὰς πράξεις, ἐφ' ἃς ἡ φύσις κατήπειρεν, ὥς πορ-
 ῶν τῇ οὕτως ὑπὸ φύσεως κινουμένων συμβαῖνον ὁρᾶμεν
 ἀνενδυσάμενος ὑπὸ τὰ οἰκεία τέλη φερόμενων. διὸ καὶ ἡμῖς
 ὅταν μιμώμεθα τὴν φύσιν κατὰ τὴν πᾶν ἐνδεχόμενους,
 οὐ βουλδόμεθα, εἴ πορ τελέαν, καὶ πρόχρον ἐχοίμεν τὴν
 γνώσιν τῆς τέχνης, ὅπορ ἀνάγκη ὑπάρχεν τῷ μιμησομέ-
 νῳ τὴν φύσιν. εἰ τοίνυν πάντα ἐξ ἀνάγκης, οὐτε βουλδόμε-
 ναι δέοι αὖ φησὶν, οὐτε πραγματεύεται. τοῦ τίς, τοῦ αὖ
 χαῖς τῇν πράξεων ἐγχερεῖν. οἷον, εἰ διαβοοίμεθα πλῦσαι
 ἐξ Αἰγυπτίου Α' θήναζε, οὐ χρὴ κατελθεῖν εἰς τὸν λιμένα, ὅ-
 δε ναῦν ζητῆσαι, οὐδὲ τὰ σκιδάρια ἐμβαλέεσθαι. καὶ γε
 μηδὲν τούτων πεπραχότων ἡμῶν, ἀνάγκη γενέσθαι ἡμᾶς
 ἐν Α' θήναις. εἴτοι καὶ τρόπον, καθ' ὃν βουλδόμεσθαι εἰσάχμεν
 ὑπογράφων ἡμῖν, ὥς ἐὰν μὲν τοδὶ ποιήσωμεν φησὶν,
 ἔσται τοδὶ. ἐὰν δὲ μὴ τοδὶ, οὐκ ἔσται τοδὶ. προκειμένῳ γε
 φησὶ τοῦ ἀπελθεῖν εἰς τὸνδε τὸν τόπον, εἰς ὃν δυνάτῳ καὶ
 διὰ νηὸς ἀπελθεῖν, καὶ ὑποζυγίῳ χράμενον, βουλδόμεθα
 πότερος τῇν τρόπων τῆς ἐκείσε ἀφίξεώς ἐστιν ἡμῖν αἰρετώ-
 περος, τὰ ἐκαστέρῳ ἐπόμενα ἀγαθὰ, ἢ φαῦλα, παρραπθέν-
 τες παρὰ ἄλληλα, καὶ ἀντιστοιχοῦντες ἀλλήλοις. ὅποτέρῳ γε
 αὖ αὐτῶν φάνηται ἢ μείζον ἀγαθόν, ἢ ἐλαττον κακὸν ἐπὶ ὁ-
 μενον, ἐκεῖνο μάλλον αἰρούμεθα. οὕτω δὲ καὶ ὁ ποιητὴς τὸν

Ἀχιλλεὺς φησὶν εἰδέναι, ὅτι μένων μὲν ἐν τῇ τροίᾳ, καὶ
 πολεμῶν, ὀλιγοχρόνιος εἶναι, καὶ δύκλεις· ἀναχωρῶν δὲ
 τοῦ πολέμου, καὶ τὴν ἐν τῇ πατρίδι διατριβὴν ἀγαπῶν,
 πολυχρόνιος μὲν, ἀκλεις δὲ. καὶ προτιμῆσαι τὴν δύκλει-
 ας, τοῦ ἢς γῆρας ἐλθεῖν. ἦτα πόλιν ἀναμνήσας ἡμᾶς τῆς
 ὑποχρήσεως τῆς ἀναρᾶν δοκούσης τὸ ἐνδεχόμενον, λέ-
 γω δὴ τοῦ δῦο πινῶν προλεγοντων ἀπίφασιν, τὸν ἑτέρου
 ὠρισμένως ἀληθεύειν, καὶ διὰ τοῦτο ἐκβαίνειν τὸ ὑπ' ἐκεί-
 νου λεγόμενον, ὅπου αὖ τις ἀποδισκίπτως εἶπεν, ἐλέγχου-
 σὶ ὁμοῖος τὴν ὑποχείρησιν τῷ λέγειν, ἀλλ' οὐδὲν ἴσχυε τοιοῦ-
 τον, οὐδὲ προῆπε τις ποδὶ τοῦ πράγματος ὡς ἐκβησιμέ-
 νου, ἵνα καὶ ἀληθεύειν ἐκείνῳ συγχωρήσαντος, ἀναγκάως
 φῶμεν τὸ πρᾶγμα ἐκβεβηκέναι. τοῦτο θαῖς, διαβάλλει,
 καὶ δεικνυσιν οὐκ ὀρθῶς λεγόμενον. οὐ γὰρ διὰ τὸ ἀλη-
 θεύσαι αὐτὸ πρὸ τῆς ἐκβάσεως τοῦ πράγματος ἐπόντας
 αὐτὸ ἐκβήσεσθαι, φήσομεν ἐκβαίνειν τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ἐμ-
 παλιν. διὰ τὴν τοῦ πράγματος φύσιν, ἀληθὴς ὁ ποδὶ αὐ-
 τοῦ λεγόμενος λόγος, ὡς γὰρ ἔρηται καὶ ἐν κατηγορίαις,
 ἦ καὶ ἀντιστρέφουσι ταῦτα πρὸς ἀλλήλα, ἢ τε τοῦ πράγ-
 ματος φύσις, καὶ ὁ ἀληθὴς ποδὶ αὐτοῦ λόγος, ἀλλ' οὐχ ὁ λό-
 γος τῷ πράγματι τοῦ εἶναι αἴτιος, ἀλλ' ἡ τοῦ πράγματος
 ὑπαρξίς τοῦ ἀληθεύειν τὸν λόγον αἴτια. ὥς τε εἰ μὴ δὲν ἐλατ-
 τον ἔχεν τοῦ πράγματος ἢ ἐκβάσις, διὰ τὸ μὴ κατ' ἐν-
 ῥησαν προεῖναι τὸν ἐκβήσεσθαι αὐτῷ ἀποφαινόμενον λό-
 γον, πᾶσαι αἱ ποδὶ τῇ ἐνδεχομένως γιγνομένων πρὸ τῆς
 ἐκβάσεως λεγόμεναι προεῖρησες, εἴτε κατ' ἐν-ῥησαν, ἢ τε
 κατὰ δυνάμιν, ἀληθὴς εἶσονται. τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος,
 ἀναγκάως ἐκβεβηκεν ἕκασον αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐνεδέχετο
 αὐτὸ μὴ ἐκβῆναι.

Εἰ δὴ ταῦτα ἀδυνάτα· ὁρῶμεν γὰρ ὅτι ἐπὶ ἀρχὴν τῇ

ἰσομένων, καὶ ἀπὸ τοῦ βλαδύεσθαι, καὶ ἀπὸ τοῦ πράξει πρὸς
καὶ ὅτι ὅλως ἐστὶν ἐν τοῖς μὴ ἀλλ' ἐν τοῖς ὄντι, τὸ δυνάτον εἶ-
ναι, καὶ μὴ εἶναι, ὁμοίως· ἐν οἷς ἀμφω ἐνδέχεται, καὶ τὸ εἶ-
ναι, καὶ τὸ μὴ εἶναι. ὥς τε καὶ τὸ γινέσθαι, καὶ τὸ μὴ γινέ-
σθαι· καὶ πολλὰ ἡμῖν δῆλα ἐστὶν οὕτως ἔχοντα· οἷον, ὅτι
τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἰμάτιον, δυνάτον ἐστὶ διατμηθῆναι, καὶ οὐ διατμη-
θήσεται. ἀλλ' ἐμπροσθεν κατατριβήσεται. ὁμοίως δὲ καὶ
τὸ μὴ διατμηθῆναι δυνάτον. οὐ γὰρ ἀν' ὑπέρχει τὸ, ἐμπρο-
σθεν κατατριβῆναι αὐτὸ, εἴ γε μὴ δυνάτον ἦν, τὸ μὴ διατ-
μηθῆναι. ὥς τε καὶ ὑπὸ τῇ ἄλλων γινέσεων, ὅσαι κατὰ δυνά-
μιν λέγονται τὴν τοιαύτην. φανερὸν ἄρα ὅτι οὐχ' ἀπαν-
τα ἐξ ἀνάγκης, οὐτ' ἐστὶν, οὐτε γίνεται. ἀλλὰ τὰ μὲν, ὅπου
πρὸς ἐτυχε· καὶ οὐδὲν μάλλον ἢ κατὰ φασίς, ἢ ἢ ἀπόφα-
σις, ἀληθὴς ἢ ψευδὴς. τὰ δὲ, μάλλον μὲν, καὶ ὡς ὑπὸ τοῦ
λυθέρου. οὐ μὲν ἀλλ' ἐνδέχεται γινέσθαι καὶ θάπερον,
θάπερον δὲ μὴ.

Παραδούς ἡμῖν διὰ τῇ προλαβόντων ὅσα ἔπειτα ἀ-
δύνατα τοῖς ἀναιροῦσι τὸ ἐνδέχόμενον, ὅτι τὸ μάλιστα βλα-
δύεσθαι μάλιστα ἐν γένει ὅλως ταῖς πράξεσι, καὶ ὅσα τοῖς
τοῖς ἐστὶν ἀκόλουθα. οἷον, τὸ μάλιστα ἀπαρτίζεσθαι, ὥς συμ-
πράττοντας ἡμῖν, ἢ ἀντιπράττοντας. μάλιστα ἐπαινεῖν τι-
νας ὡς ἀγαθοὺς, ἢ ψέγειν ὡς κακοὺς, καὶ ὀνόματα κατὰ εἶ-
ναι τὰ πολυβρύλητα ταῦτα, τὴν ἀρετὴν, καὶ τὴν κακίαν·
ποῦ γὰρ οἷον περὶ ταῦτα χάρις ἔχεν, μηδενὸς ὄντος ἐφ' ἡ-
μῖν, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης ἡμῶν, ὡς ὁ ἐκείνων λόγος, ὑπὸ τὸ τὰ δὲ
πῶς πρᾶττειν ἀγομένων; ἄπορ δὴλον ὅτι καὶ ἐναργῶς ἀ-
λογα, καὶ τὸν ὅλον τῇ ἀνθρώπων ἀφ' ἑαυτοῦ ἀνατρέψει βίον·
προτίθεται διὰ πάντων καὶ ἐπ' οὐθείᾳ ἐξ αὐτῆς τῆς ἐνδο-
κίας τῇ πραγματικῇ ὑποδείξει ὅ, τι τέ ἐστιν ἐν τοῖς
οὔσι τὸ ἐνδέχόμενον, καὶ ἐν πῶς ἐστὶν· ὅτι οὐκ ἐν τοῖς

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

αἰδίοις, ἀλλ' οὐ μόνον τοῖς οὐ χυέσιν, καὶ φθορὰ τὸ εἶναι
 ἔχουσιν. ὅτι μὴ οὐκ τό, τε βουλεύεται μέγαλιν ἔχει πρὸς
 τὰς πράξεις δώαριν, καὶ πολλὰ ἐπὶ ἡμῖν τῶν ὄντων, αὐ
 οὐκ ἀν' ἐπράχθη μὴ βουλεύσασθαι ἡμῶν, καὶ πᾶς ὁδοῖς
 τῆς ἐκβάσεως αὐτῶν ἐκχερηκότων, δῆκνυσιν ἀπὸ τοῦ
 κατὰ τὸ ἰμάτιον παραδείγματος, ὃ ἐφ' ἡμῖν ἐπὶ, ἢ διατε
 μῆν, ἢ σῶον ἔασαι, καὶ ἀδιάτμητον, ἄχρις ἀν' ἢ οὐ χρήσι
 ὄν, καὶ φερούμενον κατατριβήν, ἢ καὶ ἀν' οὐ χρήσιως κῆμι
 νοι ὑπὸ τοῦ χρόνου κατασπαρῆν. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπ' ἄλ
 λων πολλάκις μυρίων οἱ αὐτοὶ ἀρμόσουσι λόγοι. ὥς τε φα
 νορὸν ὅτι πάντων τ' οὕτω γιγνομένων κυρίους ἡμᾶς ἐποίη
 σεν ἡ φύσις. ἀπὸρ οὐδ' ἀνένυμενος ὁ Ἀριστοτέλης, εἶπεν,
 ὅτι ἀρχὴ ἐστὶ τῶν ἰσομένων καὶ ἀπὸ τοῦ βελούεσθαι, καὶ ἀπὸ
 τοῦ πρᾶξαι τι. τῷ μὲν ὀνόματι τοῦ ἰσομένου, ὑπὸ τοῦ μὴ
 πῶ μὲν ἐκβεβηκότος, δωαμένον δὲ ἐκβῆναι, εἰ μὴ πῶ καὶ
 λύσει, κοινότερον νῦν χρυσάμενος. διὰ δὲ τοῦ πρᾶξαι τι,
 δῆλόν τ' ὅτι τὰς ἀρχαῖς ἐγχερησάται τ' πρᾶξαι. ὅπερ πρό
 τερον ἐκάλει πραγμάτευεσθαι. οὐκ ἴσιν δὲ τῶν ὄντων ἔχει
 τὴν ὑπόστασιν τὸ ἐνδεχόμενον, σιωτόμως ἐδίδασκεν ἄν
 πῶν. ὅτι οὐ τοῖς μὴ ἀν' ἐνδεχόμενοι. ταυτὸν δ' ἔπ' ἂν τοῖς
 ποτὲ μὲν οὐσι, ποτὲ δὲ μὴ οὐσι. ταῦτα γὰρ μετὰ ἑὸν ὄντα
 πῶν τε ἀν' ὄντων, καὶ τῶν ἀν' μὴ ὄντων, ὥς μὲν ἀν' ἐνδεχο
 μεν, ὅλως διαφύρει ἀν' τ' ἀν' μὴ ὄντων. ὥς δὲ μὴ ἀν' ἐνδε
 χομῶτα, διαφύρει ἀν' τῶν ἀν' ὄντων τε, καὶ ἐνδεχομῶτων.
 ποῖα δὲ ἐστὶ τὰ μὴ ἀν' ἐνδεχομῶτα, πάλιν σιωτόμως ἐδίδ
 ασκεν ἡ φύσις, ἐν οἷς ἀμφω ἐνδέχεται καὶ τὸ εἶναι, καὶ τὸ μὴ
 εἶναι. τουτέστι, τοῖς ἐν γένεσι, καὶ φθορᾷ. οὐτε γὰρ τῶν ἀν'
 μὴ ὄντων τί δώαται ποτε ἐνδοκῆν. πᾶς γὰρ, ὃ μὴ δὲ τὴν
 ἀρχὴν τοῦ εἶναι πέφυκε μετέχειν. οὐτε γὰρ τῶν ἀν' ὄντων τί
 δώαται ποτε μὴ ἐνδοκῆν. ἡ γὰρ ἐστὶν ἀν' ὄν, δῆλον ὡς ἀν'
 κληθὲν ἐστ,

τέλει ἐστὶ, καὶ τὴν οὐσίαν τὴν αὐτοῦ κατὰ φύσιν ἔχον·
 οὐ γὰρ ἄλλως ἠδυνάτο εἶναι αἰδίον. τοιοῦτον δὲ αἰεὶ, ὅν
 ἔχει πᾶν πάντως ὁσιώδη ἐνδύχαι, καθ' ἣν αἰεὶ ἐνδύχῃ
 αὐτὸ ἀνὰ καὶ, ἵνα μὴ καὶ ὀντινάξῃ χρόνον ἀνενδύχῃ
 μένον, ματαίαν δὲ κινῇ τὴν αὐτοῦ φύσιν, καὶ αὐτὸ τὴν ἀλ
 λως ἐγκαταλείπεται τοῖς οὐσιν· ὥς τε εἰκότως τὰ ποτὲ
 μὲν ὄντα, ποτὲ δὲ μὴ ὄντα τῇ ὄντων ἐχαρακτηρίσκει, ἀ
 πό τοῦ μὴ αἰεὶ ἐνδύχῃ· πᾶσι μὲν οὖν τοῖς ἐνδεχομένοις
 τοῦτο ὑπάρχει, τὸ δυνάσθαι καὶ εἶναι, καὶ μὴ εἶναι· ὥς τε καὶ
 πρὸ τῆς ἐκβάσεως αὐτῶν, ὑπάρχει αὐτοῖς τὸ δυνάσθαι, καὶ
 γινέσθαι, καὶ μὴ γινέσθαι· ἀλλὰ τὰ μὲν, αὐτῶν, ὁμοίως ἐ
 χει πρὸς τὸ εἶναι, καὶ πρὸς τὸ μὴ εἶναι· διὸ καὶ πρὸς τὸ
 γινέσθαι, καὶ τὸ μὴ γινέσθαι, ὅσα ὑπὸ τῇ προαιρέσει κῆται τῇ
 ἡμετέρᾳ, καλεῖται ὁποτέρῃ ἔτυχεν· τὰ δὲ, ἀποκλίνει μάλ
 λον ἢ πρὸς τὸ εἶναι, καὶ γινέσθαι, καὶ λέγεται ὡς ὑπὸ το πολὺ,
 ἢ πρὸς τὸ μὴ εἶναι, μὴ δὲ γινέσθαι, καὶ λέγεται ὡς ἐπ' ἔλατ
 τον· ἄπορ ἀμφοτέρω κοινῶς σημαίνει βουληθεῖς, ἔπειτα, τὰ
 δὲ, μᾶλλον μὲν καὶ ὡς ὑπὸ το πολὺ θάτερον, οὐ μὲν ἀλλ' ἐνδε
 χεται γινέσθαι καὶ θάτερον, θάτερον δὲ μὴ· ἔχει γὰρ τὸ μὴ
 οὕτω λεγόμενον ὡς ὑπὸ το πολὺ, τὴν μὲν ἐκβασιν αὐτὸ τῷ
 το ὡς ὑπὸ το πολὺ, ἐνδεχόμενον μέντοι καὶ τὸ μὴ ἐκβῆναι,
 εἰ καὶ παρσιώτερον τοῦ ἐκβῆναι· τὸ δὲ ἐπ' ἔλαττον, τὸ μὲν
 μὴ ἐκβαίνειν ὡς ὑπὸ το πολὺ, ἐνδεχόμενον μέντοι καὶ τὸ ἐκ
 βαίνειν, εἰ καὶ παρσιώτερον τοῦ μὴ ἐκβαίνειν· ὑπὲρ τῶν
 οὖν ἡμῖν τὸ ὡς ὑπὸ το πολὺ θάτερον, τοῦ τε εἶναι δηλονότι,
 καὶ τοῦ μὴ εἶναι, καὶ τὸ τούτω ἀντικείμενον, καὶ ἐπ' ἔλατ
 τον, ὃ καὶ αὐτὸς προσηγόρευσε θάτερον μεβαρμόζην, ὥς αὖ
 ἐθέλοιμεν πρὸς τὸ μὴ εἶναι, καὶ τὸ εἶναι, διὰ τῇ αὐτῶν λε
 ξηδίων ποδελέαβε τὰ πλείον ἀλλήλων διεσκηότα, σης
 μαινόμενα τοῦ ἐνδεχομένου τό, τε ὑπὸ το πολὺ, καὶ τὸ

ἐπ' ἐλαπὼν . δῆλον δὲ ὅτι καὶ τοῖς πράγμασιν ὁμοίως ἐ-
χουσιν , αἱ ποῦ αὐτῶν ἀποφάσεις , κατὰ τὸ ἀληθύνειν , ἢ
ψεύδεσθαι .

» Τὸ μὲν οὖν εἶναι τὸ ὄν , ὅταν ᾖ . καὶ τὸ μὴ ὄν μὴ εἶναι ,
» ὅταν μὴ ᾖ , ἀνάγκη . οὐ μὲν οὖτε τὸ ὄν ἀπεν ἀνάγκη εἶναι ,
» οὖτε τὸ μὴ ὄν , ἀνάγκη μὴ εἶναι . οὐ γὰρ ταυτὸν εἶπεν τὸ ὄν ἀ-
» πεν εἶναι ἐξ ἀνάγκης ὅτε ἐπὶ , καὶ ἀπλῶς εἶναι ἐξ ἀνάγκης .
» ὁμοίως δὲ καὶ πρὸς τὸ μὴ ὄντος . καὶ πρὸς τῆς ἀντιφάσεως δὲ
» ὁ αὐτὸς λόγος . εἶναι μὲν ἢ μὴ εἶναι ἀπεν , ἀνάγκη : καὶ
» ἔσεσθαι γε ἢ μὴ . οὐ μέντοι γε διελόντες εἰπεῖν βέλτερον ἀ-
» ναγκαῖον . λέγω δὲ , ὅσον ἀνάγκη μὲν ἔσεσθαι ναυμαχίαν
» αὐρίον , ἢ μὴ ἔσεσθαι . οὐ μέντοι γινέσθαι γε αὐρίον ναυμα-
» χίαν , ἀνάγκη , οὐδὲ μὴ γινέσθαι . γινέσθαι μέντοι ἢ μὴ γινέ-
» σθαι , ἀναγκαῖον . ὥς τ' ἐπεὶ ὁμοίως οἱ λόγοι ἀληθεῖς ὡς ποῦ
» τὰς πράγματα , δῆλον ὅτι ὅσα οὕτως ἔχῃ , ὥς τε ὁ πότρεϊ
» τυχε καὶ τὰ ἀντίτα ἐνδεχέσθαι , ἀνάγκη ὁμοίως ἔχειν καὶ
» τὴν ἀντίφασιν . ὅπου συμβαίνει πρὸς τοῖς μὴ αἰ οὖσιν , ἢ
» μὴ αἰ μὴ οὖσι . τούτων γὰρ ἀνάγκη μὲν βέλτερον μόνον
» τῆς ἀντιφάσεως , ἀληθεῖς εἶναι , ἢ ψευδές . οὐ μέντοι τὸδε ,
» ἢ τὸδε . ἀλλ' ὁ πότρεϊ τυχε . καὶ μάλλον μὲν ἀληθὲς τ' ἐπὶ
» ραν . οὐ μέντοι ἢ δὴ ἀληθὲς ἢ ψευδὲς . ὥς τε δῆλον ὅτι οὐκ
» ἀνάγκη , πάσης καταφάσεως καὶ ἀποφάσεως τῇ ἀντικα-
» μένῃ . τὴν μὲν , ἀληθὲς . τὴν δὲ , ψευδὲς εἶναι . οὐ γὰρ ὡς
» ποῦ πρὸς τῇ ὄντων . οὗτοις ἔχει καὶ πρὸς τῇ , μὴ ὄντων μὲν ,
» δωαπτὴν δὲ εἶναι ἢ μὴ εἶναι . ἀλλ' ὡς ποῦ εἴρηται .

Πρόκειται μὲν ἐν τούτοις αὐτὸν λοιπὸν τὸν λόγον τὸν
ἀναρρῆν δ' ἀποκρίναι τὸ ἐνδεχόμενον , σαθρὸν ὑποδείξαι , καὶ
μὴ δὲ ἀναγκαῖον σωάρονται . προῖη δὲ οὗτος ἐκ τῇ ἡδὴ
ἐκβεβηκότων , ἀξιῶν κρίνεσθαι τὰ ἐπὶ μέλλοντες . λαβὼν
γὰρ ὡς εἰ ἐπὶ τὸ λυκὸν νῦν , ἀνάγκη ἀληθύνειν τὸν αὐτὸ τὸν

τὸ λέγονται ποῦ αὐτοῦ, ὅτι ἐπὶ λουκόν· καὶ οὐ νῦν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ἅπασιν τῷ πρόθετον χρόνῳ, ἀληθὲς ὡς προλέγειν, ὅτι ἔστι λουκόν· ὡς οὐδὲν τοῦτο ἐκείνου διαφέρει· καὶ ὅτι ὁ ποῦ ἐν ἅπασιν τῷ πρόθετον χρόνῳ ἀληθὲς ὡς ἡπεῖν, ὅτι ἔστι λουκόν· ἀνὰ γὰρ γενέσθαι, σωάγειν ἡξίου πάντα ἐξ ἀνὰ γὰρ γίνεσθαι τὰ γινόμενα· πρὸς τοῦτον τοίνυν τὸν λόγον ἐνισχυμένος διὰ τούτων ὁ Ἀριστοτέλης πάνυ τεχνικῶς, πρὶν διελθεῖν τὰς εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον γινόμενὰς ἀποφάσεις, πῶς μὲν ἔχουσι τὸ ἐξ ἀνὰ γὰρ ἀληθύνειν, πῶς δὲ οὐκ ἔχουσι, διορίζεται πρότερον ποῦ τῇ κατὰ τὸν εἰσῶπα χρόνον γινόμενων, καὶ τίνι διαφορᾷ αὐτῶν ἀπὸ τῆς φύσεως τῇ πραγματέων λαμβανόντων· ἐπειδὴ γὰρ τὸ ἀληθύνεται λόγον σωάδειν ἐξ ἀνὰ γὰρ τῷ πράγματι, ποῦ οὐ ἀποφάνεται, διπλὸν εἶναι φησι τὸ ἀνὰ γὰρ· τὸ μὲν, τὸ ἀπλῶς, καὶ κυρίως λεγόμενον, ὅπερ ἐστὶ τὸ αἰὶν ὑπάρχον τῷ ὑποκείμενῳ, ὡς εἰς ὑφ' ἑαυτῷ χωρὶς αὐτοῦ διασπόμενον τοῦ αἰ, ἢ τοι κατὰ τὸν ἄπειρον χρόνον λαμβανομένου, ὡς ὡπὶ τῇ αἰδίῳ· ὅταν λέγωμεν ἐξ ἀνὰ γὰρ κινῆσθαι τὸν ἥλιον, ἢ τοῦ τριγώνου τὰς γωνίας, δύο ὁρθῶς ἴσας εἶναι· ἢ ἕως αἰ ὑπάρχει τὸ ὑποκείμενον, ὡς ὅταν εἰπωμεν ἐξ ἀνὰ γὰρ τὸδε τὸ πῦρ θερμὸν εἶναι, ἢ τὸ Σωκράτην, ζῶν εἶναι· τὸ δὲ οὐ τοιοῦτον, ἀλλὰ μετὰ μὲν προσδιορισμοῦ, τοῦ ἕως αἰ ἢ τὸ κατηγορούμενον ὑπὸ τοῦ λέγμενος οὕτως αὐτὸ ἔχεν ἀληθύνειν· ἀπλῶς δὲ εἰπέ, ἢ τε αἰδίον ἢ τὸ ὑποκείμενον, εἴτε φθαρτὸν· τὸ γὰρ ἐξ ἀνὰ γὰρ ὡς προδεδῆται ὑπὸ τοῦ νέφους, ἢ τῆς σελήνης τὸν ἥλιον, ἕως αἰ ὡς προδεδῆται, ἀληθὲς· ἀπλῶς δὲ, εἰπέ· καὶ τὸ ἐξ ἀνὰ γὰρ καθ' ἑαυτῷ σε, ἢ βαδίζον, ἕως αἰ πούτων ὑπάρχει σοι, ἀληθὲς· ἀπλῶς δὲ, ἢ τοι κυρίως, καὶ αἰδίως, εἰπέ· εἴτε γὰρ αἰ βαδίζομεν, ἢ καθ' ὅμεθα, εἴτε μὲν ἕως αἰ τῷ εἶναι μετέχωμεν

ὁ δὲ αὐτὸς λόγος καὶ ὑπὸ τοῦ ἐξ ἀνάγκης μὴ ὄντος· καὶ γὰρ
 τοῦτο διπλὸν, τὸ μὲν ἀπλῶς, ὅτιον τὸ μὴ εἶναι τὴν διάμε-
 τρον σύμμετρον τῇ πλυνῶ· ἢ τὸ μὴ παύεσθαι τὴν κινήσεως
 τὸν ἥλιον· ἢ τὸ μὴ εἶναι τὸ δὲ τὸ πῦρ ψυχρόν· τὸ δὲ, ὡς ἀν-
 μὴ ἢ τὸ κατηγορούμενον, ὅτιον, τὸ ἐξ ἀνάγκης μὴ βαδίζειν,
 ὅταν μὴ βαδίζει· οὐ γὰρ ἀπλῶς τοῦτο ἀληθές, ἀλλ' ἔως ἀν-
 μὴ βαδίζει, ἐπειδὴ ἀδυνάτον τὸν μὴ βαδίζοντα, ὅτε μὴ
 βαδίζει, ἄμα καὶ βαδίζειν· καὶ ἔχεις οὐ τούτοις τὴν κα-
 τὰ τὰς ὕλας διαφορὰν τῇ προτάσεων παραδεδομένην·
 τὸ μὲν γὰρ ἀπλῶς ὄν, τὸ ἀναγκαῖον σημαίνει· τὸ δ' ἀπλῶς
 μὴ ὄν, τὸ ἀδυνάτον· τὸ δὲ ἐξ ἀν' ἢ τὸ κατηγορούμενον τῷ
 ὑποκειμένῳ ὄν, καὶ ἐξ ἀν' μὴ ἢ μὴ ὄν τὸ ἐνδεχόμενον· ταῖς
 διαδεδομένοις δ' Ἀριστοτέλης παραπλησίως τοῖς ὑπὸ τῆν
 ὄντων εἰρημένοις ἔχειν φησὶ τὸ ἀναγκαῖον τὴν ἐν τοῖς λό-
 γοις ἀληθεῖαν· ὅτι μὲν γὰρ αὐτῶν ἐξ ἀνάγκης ἀληθεύειν
 κατὰ τὸ ἀπλῶς λεγόμενον ἀναγκαῖον, ἐφ' οἷον ἀν' λέγων
 ταῖς πραγματάων, ἢ τε αἰδίων, ἢ τε φθαρτῶν, ἢ τε ὄντων, ἢ
 τε μὴ ὄντων, ὡς ὅτι κατὰ τὴν ὅλῃ ἀντίφασιν προφασι-
 μένοις, ὅτιον ὅτι Σωκράτης ἢ βαδίζει, ἢ οὐ βαδίζει· τὸ γὰρ
 ὅλον τοῦτο ἀνάγκη εἶναι ἀληθές, οὐ μόνον ὄντος, ἀλλὰ καὶ
 μὴ ὄντος Σωκράτους· καὶ ὅτι τὸ πῦρ ἢ θερμὸν εἶναι, ἢ οὐ θερ-
 μόν, εἰ καὶ συμβαίνοι ὑπὸ τῆν τοιούτων διὰ τὴν τ' ἐπ' ἀνάγκης
 τὸς φύσιν θάτερον μῶριον τῆς ἀντίφάσεως ἀφωρισμένως
 ἀληθεύειν, καὶ οὐ τὴν ὅλῃ ἀντίφασιν μόνως· ὅτι μὲν οὖν
 τῆν λόγων, οὕτως ἔχει φησὶ τὸ ἐξ ἀνάγκης ἀληθεύειν, κα-
 τὰ τὸ ἀπλῶς ἀναγκαῖον· ὅτι δὲ, κατὰ τὸ ἕτερον τρόπον,
 ἔως ἀν' ὑπάρχει, ἢ μὴ ὑπάρχει τὸ κατηγορούμενον τῷ ὑπο-
 κειμένῳ· ὡς τὸ ἐξ ἀνάγκης βαδίζειν, ἢ ἐξ ἀνάγκης μὴ
 βαδίζειν τὸν Σωκράτην· οὕτω γὰρ ἀνάγκη τὸ ἀληθές εἶ-
 χεν ὅτι λόγους, ὅπου φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης, ὡς ἔχει φύσει

τὰ ὑπ' αὐτῶν σημαινόμενα πράγματα, ἐπεὶ καὶ ἔστιν ἐξη-
γηταὶ τῇν πραγμάτων οἱ λόγοι, καὶ διὰ τοῦτο μιμοῦνται
αὐτῶν τὴν φύσιν, ὥς πρὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ὁ Πλάτων ἡμᾶς
ἐδίδαξεν. Ἀλλὰ τὰ ταῦτα φαίης ἀνὰ πρὸς τὸ προκείμε-
νον, καὶ πῶς διὰ τούτων σαλεύεται ὁ ἀναιρῆν δοκῶν τὸ
ἐνδεχόμενον λόγος, ὅτι φησὶ, ἢ μὲν πᾶς λόγος ἔχει τὸ
ἐξ ἀνάγκης ἀληθεύειν κατὰ τὸ ἀπλῶς ἀναγκαῖον, εἰκό-
τως ἐλάβανον οἱ ἀναιρουῦντες τὸ ἐνδεχόμενον ἐκ τῶ ὁ-
ρᾶν ἐξ ἀνάγκης, ἀληθεύοντας ὅτι λόγοι ὅτι οἰκίους τῇ ἐκ-
βάσει τῇν πραγμάτων, ποῦ τ' ἡ δὲ ἐκβεβηκότων ἀποφα-
νομένοις. ὅτι καὶ οἱ πρὸ τῆς ἐκβάσεως αὐτῶν διαβεβαιού-
μενοι ἐκβήσεσθαι αὐτὰ, ἐξ ἀνάγκης τὸ ἀληθές ἔχουσι, καὶ
ἔστω τῶ ὄντι σωζέβαινεν ἀναιρῆσθαι τὸ ἐνδεχόμενον. ἐπεὶ
δὲ τοῦτο τῇ μὲν ὕλη ἀντιφάσει, ὥς πορ' ἐλέγομεν, ὑπάρ-
χει, τοῖς δὲ μέρειν αὐτῆς, ἐφ' ὧν τὸ κατηγορούμενον, πο-
τὲ μὲν ὑπάρχει τῶ ὑποκειμένῳ, ποτὲ δὲ οὐχ ὑπάρχει,
οὐκ ἐπὶ, δηλονότι ὥς οὐ σωμάχουσιν ὅτι προτίθενται. ὁιον,
ὅτι πορ' αὐτὸς φησιν, ἀνάγκη πάντως αὔριον ἢ χιεῖν δαί, ἢ μὴ
χιεῖν δαί ναυμαχίαν. οὐ μέντοι διελόντες, καὶ τὸ ἕτερον
μόνον μέρος τῆς ἀντιφάσεως εἰπόντες, ἀσφαλῶς ἀποφα-
νούμεθα, ὅτι ἔστι πάντως, ἢ οὐκ ἔστι πάντως, δηλον αἶσα
ὅτι ἀνάγκη ὅτι ποῦ τῇν ἐνδεχομένων ἀποφανομένων λό-
γος, ὅτι πορ' ἐσήμνηε τῇ ἀναιρέσει τῇν ἀκρῶν, τοῦ ἀναγκαῖου
λέγω, καὶ τῶ ἀδυνάτου, ὧν τὸ μὲν, ἐκάλεισεν ἀπὸν. τὸ
δὲ, αἰ μὴ ὄν, μὴ πάντως ἔχεν τὸ ἕτερον μέρος τῆς ἀντι-
φάσεως ἀφωρισμένως ἀληθεύον, ὅτι πορ' ὡς τὸ ἐξ ἀρχῆς ἡ
μῖν ἔς ἐπίσκεψιν προκείμενον, ἀλλ' ἡτοι ἄμφω ὁμοίως δε-
κτικὰ ψεύδους τὲ, καὶ ἀληθείας, ὥς τὰ ποῦ τῇν ὁποτέρῃ
τυχῇ ἐνδεχομένων ἀποφανόμενα, ἢ τὸ μὲν ἕτερον, μάλ-
λον ἀληθεύειν πεφυκός. τὸ δὲ ἕτερον, ψεύδεσθαι μάλλον.

οὔτε μέντοι τὸ ἀληθὺς, ἀλλ' ἀληθῶς, οὔτε τὸ ψευδόμενον,
ἀλλ' ψευδόμενον, ὅπως ἐσημίωε διὰ τοῦ. οὐ μέντοι ἡ δὴ ἀ-
ληθὴ, ἢ ψευδὴ. δὴλον δὲ, ὅτι ὑπὸ μὲν τοῦ ὡς ὑπὸ τὸ πολὺ λε-
γόμενον, ἢ κατὰ φασίς ἐπιν μάλλον ἀληθὴς; ὑπὸ δὲ τοῦ ὡς
ἐπ' ἔλαττον, ἢ ἀπόφασίς.

» Ε'πεὶ δὲ ἐπὶ τὰ κατὰ πινος ἢ κατὰ φασίς σημαίνουσα.
» τοῦτο δὲ ἐπιν ἢ ὄνομα ἢ τὸ ἀνώνυμον, ἐπὶ δὲ δεῖ ἵνα καὶ
» καθ' ἑνὸς τὸ ἐπὶ τῇ καταφάσει. τὸ δὲ ὄνομα ἔρηται καὶ τὸ
» ἀνώνυμον πρότερον. τὸ γὰρ ἐκ ἀνθρώπου, ὄνομα μὲν οὐ
» λέγω, ἀλλ' ἀόριστον ὄνομα. ἐπὶ γὰρ πᾶς σημαίνει τὸ ἀόριστον
» ὄνομα. ὡς τὸ καὶ τὸ ἐκ ὑγιάνη, οὐ ῥῆμα λέγω, ἀλλ' ἀόρι-
» σον ῥῆμα. ἔστι ἄρα πᾶσα κατὰ φασίς καὶ ἀπόφασίς, ἢ
» ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος, ἢ ἐξ ἀόριστου ὀνόματος καὶ ῥήμα-
» τος. ἀνδρὲς ῥήματος, οὐδε μίαν κατὰ φασίς, οὐδὲ ἀπόφα-
» σίς. τὸ γὰρ, ἐπιν, ἢ ὡς, ἢ ἔστι, ἢ γίνεται, ἢ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα
» ῥήματα, ἐκ τῶν κειμένων ἐπὶ. προσημαίνει γὰρ χρόνον. ὡς
» τε πρώτη ἔστι κατὰ φασίς καὶ ἀπόφασίς, τὸ. ἐπιν ἀνθρώ-
» πος. οὐκ ἐπιν ἀνθρώπος. ἔστι, ἐπιν ἐκ ἀνθρώπου. ἐκ ἐπιν
» ἀνθρώπος. πάλιν, ἐπὶ πᾶς ἀνθρώπος. οὐκ ἐπὶ πᾶς ἀν-
» θρώπος. ἐπὶ πᾶς ἐκ ἀνθρώπου. ἐκ ἐπὶ πᾶς ἐκ ἀνθρώπου.
» καὶ ὑπὸ τῶν ἐκτὸς δὲ χρόνων τοῦ νῦν, ὁ αὐτὸς λόγος ἐπὶν.

Πάντοδα πᾶς λεπίου ῥήσας τὴν διδασκαλίαν τῶν
ἐξ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου προτάσεων, αἷς ὄρισ-
μένου ὄντος τοῦ ὑποκειμένου, προστίθῃσι διὰ τούτων ὅτι
ὅσαι εἰσὶν ἐκείναι τὸν ἀριθμὸν, τοσαύτας ἐτέρως ἀνάγκη
γίνεσθαι προτάσεις ἐξ ὑποκειμένου πάλιν καὶ κατηγορου-
μένου, ἀλλ' οὐκέτι ὄρισμένου ὄντος τοῦ ὑποκειμένου, ἀλλ' ἀό-
ριστον, ὁ μὲν οὖν ὑποκείμενος, ἢ ὄρισμένος, ἢ ἀόριστος λαμ-
βαρόμενος, τοῦ αὐτοῦ κατηγορουμένου ὄντος, διαφόρα
ποιήσει καταφάσεών τε, καὶ ἀποφάσεών ἡ δὴ. ὁ δὲ γε καὶ

κατηγορούμενος, ποτὲ μὲν ὠρισμένος, ποτὲ δὲ ἀόριστος ληφ-
 θῆς, τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου μένοντος, οὔτε καταφάσεις δια-
 φέρουσιν, οὔτε ἀποφάσεις ποιήσῃ· φανερὸν γάρ ὅτι ὠρισμέ-
 νου μὲν αὐτοῦ ὄντος, ἀνάγκη καταφατικῶς εἶναι τὴν πρό-
 τασιν, ἀορίστου δὲ ἀποφατικῶς, ἢ ἰσοδυναμοῦσαν ἀπο-
 φάσιν. ὡς μὲν τῇ καθ' ἑκάστην, πάντως ἀπόφασιν τὴν
 ἀντιφάσκουσάν πρὸς τὴν κατάφασιν, ὡς δὲ τῇ ἀδιο-
 ρίστῳ, πάντως μὲν πάλιν ἀπόφασιν, ἀλλ' οὐ πάντως τὴν
 ἀντιφάσκουσάν πρὸς τὴν κατάφασιν, ἀλλ' εἴ ποτε καὶ συ-
 νάδῃν αὐτῇ δυναμένην. ὡς δὲ τῇ ὠρισμένῳ, ἔκτεπι-
 μὲν οὐδὲ καθαρῶς κατὰ γὰρ τὸ λέγειν ἀπόφασιν, ἀλλὰ ταυ-
 τὸν τῇ καθαρῶς ἀποφάσει δυναμένην. πάλιν δὲ ὡς μὲν
 τῇ κατὰ μέρος, ἢ τὴν ἀντιφάσκουσάν, ἢ τὴν συνάδου-
 σάν, ὡς ὡς τῇ ἀδιορίστῳ, ὡς δὲ τῇ καθόλου, ἢ τὴν ἀντι-
 φάσκουσάν, ἢ τὴν συνάπταν, ὡς ἔμπροσθεν διωρίσαμεν·
 ὥς τε εἰκότως κατὰ μόνον τὴν τοῦ ὑποκειμένου διαφορὰν
 ἀμείβεσθαι φησὶ τὰ εἶδη τῶν τοιούτων ἀντιφάσεων ὁ Ἀρι-
 στοτέλης· ἵνα δὲ μή τις ὑπολάβῃ μὴ δ' αὖ γινέσθαι τὴν
 ἀρχὴν πρότασιν ἐξ ὑποκειμένου μόνον τῷ δ' ὅτι ὡς ἔρηται
 πρότερον τὴν μίαν πρότασιν, εἴ χρὴ ἔχῃν τὸ ὑποκείμε-
 νον, καὶ εἴ τὸ κατηγορούμενον, εἴ δὲ οὐ τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ τῷ
 σημαυνομένῳ, ὅπου ἔχῃ ὑπάρχῃ τῷ ἀορίστῳ ὀνόματι, ἐν γὰρ
 αἰρεσὶν τὸ ὑπὸ τοῦ ὠρισμένου δηλούμενον, τοῖς παρ' αὐ-
 τὸ πᾶσιν ἐφαρμόσῃ, διὰ τοῦτο τίθησιν τε τὴν εἰρησὶν τῇ
 τοιαύτης ἀπορίᾳ ὁ φιλόσοφος, ἀναμιμνήσκων ἡμᾶς τοῦ
 εἴδει εἶναι τὸ κατηγορούμενον εἴ τῇ μιᾷ καταφάσει, καὶ
 καθ' εἰδὸς λέγεσθαι ὑποκείμενον. καὶ ὡς δὲ ἰκνύσιν ὑπάρ-
 χον τοῦτο καὶ πᾶσι ἐξ ἀορίστου ὑποκειμένου προτάσεις,
 τῷ ἡπεῖν· εἴ γάρ πως σημαίνει καὶ τὸ ἀόριστον ὄνομα, οὐ
 παρελκόντως τὸ πᾶσι προδήξαι, ἀλλ' ὑπερ τῷ εἴδει ξαδαι,

ἀορίστου
 β.

Α' Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

ὅτι οὐ φύσιν μίαν σημαίνει, καθάπερ τὸ ὠρισμένον + ἐκένω
 γὰρ εἰ μὴ ὁμώνυμον ἦν, ἢ τῷ γένει εἰ σημαίνει, ἢ τῷ ἔθει,
 ἢ τῷ ἀριθμῷ + τούτων δὲ ἕκαστον ὠρίζεται + τὸ δὲ ἀόριστον, ἔχ
 οὔτω, καὶ εἰκῶς αὐτὸ προφύρωμεν, ὅ οὐκ ἀνθρώπος λέ
 γοντες, ἀλλὰ κοινωνίαν μόνον πρὸς ἀλλήλα πάντων τῶν
 παρὰ τὸ σιμεινόμενον ὑπὸ τοῦ ὠρισμένου κατ' αὐτὸ τοῦ
 το, τὸ μὴ ἐν αὐτῶν εἶναι, ὅπερ ἐκένω + διὸ καὶ λέγει εἰκῶς,
 τὸ δὲ ἀόριστον. τοῦτο τὸ ὄνομα, εἰκότως ἀνώνυμον ἐκάλε
 σεν, ἐν δὲ κινύμενος τὸ εὐρηπικὸν αὐτὸ δηλοῦν τοῦ σημα
 νομένου ὑπὸ τοῦ ὠρισμένου ὀνόματος. ἐπεὶ δὲ νῦν πρῶτον
 πεποίηται μνήμης τοῦ ἀνώνυμου τούτου ὑποκειμένου, εἰ
 κότως ὑποσημαίνεται, ὅτι τοῦτο ἔστιν, ὁ πρότερον παρὰ δὲ δῶ
 κεν, ἀόριστον ὄνομα αὐτὸ προσαγορεύων, εἰ οἷς καὶ τῷ
 τοῦ ἀόριστου ῥήματος εἴνοιαν ἡμῖν παρεδίδου. φανερὰ
 δὲ τῆς λέξεως ἡ ἀκολουθία, καὶ ἡ μετὰ ξὺν παρεμβολὴν τὴν
 διδασκαλίαν τοῦ ἀνώνυμου ὑποκειμένου, ἡνάγκασται διὰ
 μακροῦ ποιῆσαι τὴν ἀπόδοσιν. ἔχει γὰρ οὕτως.
 » Εἴπερ δὲ ἐστὶ κατὰ πῖνος ἢ κατὰ φασίς σημαίνουσα, τοῦ
 » το δὲ ἐστὶν ἢ ὄνομα, ἢ τὸ ἀνώνυμον, ἔστι πάσα κατὰ φασίς
 » ἢ ἐξ ὀνόματος, καὶ ῥήματος, ἢ ἐξ ἀόριστου ὀνόματος, καὶ ῥή
 » ματος + Λέγεται δὲ τοῦτο δηλονότι ποτὶ τῆς ἀπλουσίας
 τῆς καταφάσεως τῆς ἐξ ὑποκειμένου μόνον, καὶ κατηγορου
 μένου, ποτὶ ἧς καὶ πρόκειται αὐτῷ νῦν διδάσκειν + ὥς τε οὐ
 χρὴ ζητεῖν πῶς εἰ ἐφαρμόσῃ τοῦτο, ἢ πῶς ἐκ τρίτου
 προσκατηγορουμένου καταφάσεσιν, ἢ πῶς μετὰ τοῦ τρίτου
 του + ἀλλὰ πῶς ἐξῆς τούτοις, ὑποφύει + ἀνθ' ῥήματος μὴ
 μίαν εἶναι οὐ μόνον κατὰ φασιν, ἀλλὰ καὶ ἀποφασιν. ἔπερ
 τὰς ἀποφάσεις ἐκ τῶν ἀόριστων συμβαίνει γίνεσθαι ῥημά
 των + ἢ ῥητέων, ὅπερ Ἀλέξανδρος φησὶν, ὅτι τὸ ἀόριστον ῥή
 μα κατὰ τοῦ ὑποκειμένου ἀποφασκόμενον, καὶ τῷ ἀπὸ

Α' ποσία

φασιν ποιοῦν, τῷ μὲν ὑποκειμένῳ, τὰ αὐτὰ ὄντα τυγχά-
 νουσι, τῇ μὲν τοι ῥέσει διαφέρουσί πως ἀλλήλων. τὸ γὰρ
 οὐ βαδίζει καθ' αὐτὸ μὲν λεγόμενον, ἀόριστον εἴη αὐτὸ
 ῥήμα, ὡς εἰ πεθερούμενον, καὶ οὐδὲν μέρος, καθ' αὐτὸ σημα-
 ντικὸν ἔχον, κατὰ τὸ εἶρηται πρότερον. ἐν μέντοι τῇ ἀπο-
 φάσει τῇ λεγούσῃ Σωκράτης οὐ βαδίζει. οὐκ αὖ εἴποιμεν
 ἀκριβολογεῖσθαι, βουλόμενοι τὸ οὐ βαδίζει ῥήμα εἶναι ἀό-
 ριστον, ἀλλὰ μᾶλλον ῥήμα καθ' αὐτὸ μὲν ὠρισμένον, τοῦ δὲ
 ὑποκειμένου ἀποφατικῶς κατηγορούμενον, καὶ διὰ τοῦ ἀρ-
 νητικοῦ μορίου διακρινόμενον ἀπ' αὐτοῦ, ὡς εἴτα αὐτὰ μὴ
 κέπ μὲν ὡς εἰ, ἀλλ' ὡς δύο λαμβάνεται τὸ, οὐχ ὑγιαί-
 νει. τοῦ ἀρνητικοῦ μορίου τὸ διακεκρίσθαι τὸ κατηγορούμε-
 νον ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου ἐμφαίνοντος. μήποτε δὲ διωα-
 τὸν ἢ λέγειν, καὶ ὅτι εἰ τῷ αὐτῷ δὲ ῥήματος, οὐδεμία κα-
 τὰ φασιν, οὐδὲ ἀπόφασιν, τὸ τοῦ ῥήματος ὄνομα κοινοῦτε-
 ρον εἰληπῆται κατὰ τε τοῦ ὠρισμένου, καὶ τοῦ ἀορίστου, δι-
 δάσκοντες μὲν τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ὅπου εἶρηται καὶ πρό-
 τερον, ὅτι πρὸς τὸ γενέσθαι ἀποφατικὸν λόγον, δὴ πάντως
 ῥήματος, ἐξεπίτηδες δὲ νῦν πάλιν τοῦτο προδιδόντες ἐν τῇ
 θεωρίᾳ τῇ ἐξ ἀορίστου τοῦ ὑποκειμένου προτάσεων, ἵνα μὴ
 τις ὑπολάβῃ τὰ ἀόριστα ὀνόματα, ποῦ ἂν νῦν προσεχῶς
 ὁ λόγος, ἀρκεῖν καὶ καθ' αὐτὰ λεγόμενα πρὸς γενεσιν ἀπο-
 φάσεως. ἐπὶ καὶ φαντάσιαν ἀποκλουῖσι τοῦ παραπλη-
 σίαν διώσκειν ἔχον ταῖς ἀποφάσεσιν, ὅπου εἰ τοῖς ἐξῆς
 σαφέστερον παραδῶσι. κρατῶν ὃ τὸ ἡρμένον ὅτι πρὸς
 πᾶσαν κατὰ φασίν τε, καὶ ἀπόφασιν δὲ ῥήματος τινος,
 ἐπάγει. τὸ γὰρ εἶναι, ἢ ἰῶ, ἢ γίνεσθαι. καὶ τὰ ἐξῆς, ὡς εἴτα
 γοῦς μὲν ὄντος τοῦ μὲν μὴτε ὠρισμένον, μὴτε ἀόριστον ὀ-
 νομα, μὴτε εἰ, μὴτε πολλὰ ποιεῖν αὐτοπλήρη λόγον, δίχα
 τούτων πινῆς, τὸν ἐπὶ λέγω, ἢ τοῦ ἰῶ, καὶ τῇ τούτοις παρὰ

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

πλησίον. Ε'φισχένον δὲ ἡμῶν ὁφελόντων, ὅπταυτα,
 ὧν προσδέδεκται τὰ ὀνόματα, τὰ τε ὠρισμένα, καὶ τὰ ἀ
 ὀριστα, ἃ πρὸς τὸ ποιῆσαι κατὰφασιν ἢ ἀπόφασιν, ῥήματα
 ἔσιν, ὡς τὸν ἀποδεδωμένον τοῦ ῥήματος ὀρισμὸν ὡςδεχόμε
 νον, τὸ χρόνον πνὰ προσημαίνον, ὡς τούτοις τὴν ταῖν ἡ
 μῖν παραδίδωσι τῆς ἡρημένης τ' προτάσεων διαφορὰς,
 καὶ φησὶ, προσηγῶται τὰς ὠρισμένους ὑποκειμένους χρώμε
 νας, τῇ ἀόριστον αὐτὸν ἔχουσιν, ἅτε ἀπλουτέρας αὐτῇ
 ἕσας, παραβάλλων πρὸς ἀλλήλας. τὰς δὲ κατὰ τὸ αὐ
 τὸ ἔδος λεγόμενας. πρώτας μὲν, ὡς ἀπλουτέρας, ἀνδ
 προσδιορισμοῦ, πρὸς τὰς μετὰ προσδιορισμοῦ, δουτέρας
 δὲ, ὡς ἐκάνων σιωπετωτέρας, τὰς πλεονασάσας αὐτὰ κα
 τὰ τὸν προσδιορισμὸν. λαμβάνει δὲ τ' μὲν ἀνδ προσ
 διορισμοῦ, οὐ τὰς καθ' ἑκάστη, ἀλλὰ τὰς ἀπροσδιορίσους, τ'
 δὲ μετὰ προσδιορισμοῦ, οὐ τὴν κατὰ μέρος κατὰφασιν,
 ἀλλὰ τὴν καθόλου, ὡς τοῦ αὐτοῦ δηλονότι λόγου καὶ ὡς τῇ
 παραλελημμένων προτάσεων ἐφαρμόζοντες. τῆς μὲν
 τοι καθόλου κατὰφάσεως, τῆς τε ὠρισμένον ἔχουσιν τὸν
 ὑποκείμενον, καὶ τῆς ἀόριστον, οὐκ ἔλαβε τὴν κυρίως ἀπό
 φασιν, τὴν ἀντιφατικῶς αἰετὸς πρὸς αὐτὴν ἀντικείμενον, ἀλ
 λ' ὡς πρὸ ἐλέγχου πρῶτον, τὴν διακρίσαν μὲν ἐπαμφο
 τερίζειν, καὶ σιωπᾶν τῇ τε ἀντιφαστικῇ, καὶ τῇ ἐναντίᾳ,
 μᾶλλον μέντοι τῇ ἀντιφαστικῇ ταυτὸν διακρίναν. τοι
 αὐταὶ γὰρ ἡ τε, οὐκ ἔστι πᾶς ἀνθρώπος. καὶ ἡ, οὐκ ἔστι πᾶς
 ἀνθρώπος, ἡ μὲν, τῇ ἔστι πᾶς ἀνθρώπος ἔστιν. ἡ δὲ, τῇ οὐ
 ἔστι ἀνθρώπος ἔστι, ταυτὸν φεγγομένη. τοῦτο δὲ, διότι οὐκ
 ὡς προκείμενον παραδιδόναι νῦν πάλιν τ' ἀντιφατικῶς
 τῇ προτάσεων ἀντίθεσιν, ἀλλ' ἐπσημειῶσαι μόνον ὅτι
 προσηγῶται αἰετὸς ὠρισμένου τοῦ ὑποκειμένου προτάσεως,
 τῇ ἐξ ἀόριστον, ἅμα δὲ ἴσως καὶ διδάξαι ἡμᾶς ὁ φιλόσο

φως ἢ βουλήθη, ὅτι καὶ αὐτοὶ αὐτὰ προτάσεις σωτᾶν ποιοῦντο
 αὐτὰς ἀποφάσεις. Δὲ δὲ ἐφιστάνην ὅτι ἀκριβὴ ἐν ταῖς
 τοῖς ὁ Ἀριστοτέλης παρὰ δ᾿ αἰγμάτων παρέθετο τῇ ἐξ ὑποκ
 κημένου, καὶ κατηγορουμένου προτάσεων. ἔστιν ἄνθρωπος,
 ἢ πῶν, καὶ ἔστι πᾶς ἄνθρωπος. ἀλλ' οὐ καθ' ἑκαστὸν πρότερον ἔ
 λεχεν. ἔστιν ἄνθρωπος λευκός. καὶ ἔστιν ἄνθρωπος καλός, αἱ
 ἦσαν ἐκ τρίτου προσκατηγορουμένου προτάσεις. τοῦτο δὲ,
 διότι ἐν ἐκείνοις μὲν, οὐ πῶν τελέως παρεδέδοτο ἢ θιῶν
 εἰς τῇ προκημένων προτάσεων, διότι ἀδιαφορῶτερον
 ἐχρῆτο τοῖς παρὰ δ᾿ αἰγμάσι. νῦν μὲντοι ἀκριβῶς αὐτὴν
 διαθρῶσας, ἐκόντως τὰ οἰκῆα τῷ εἶδει τῇ προκημένων
 προτάσεων παρέθετο παρὰ δ᾿ αἰγμάτων. δῆλον δὲ ἐκ τῇ ἐπ
 ρημένων, καὶ ὅτι οὐ ταυτὴν ἐστὶν ὀρισμένον, ἢ ἄοριστον ὀνομα
 λείην, καὶ διωρισμένον, ἢ ἀδιόριστον. τὰ μὲν γὰρ πρότερα,
 ποιεῖ τὸ ἀρνητικὸν μῆλον, προσκείμενον τοῖς ὀνόμασιν, ἢ
 μή. τὰ δὲ ὕστερα, οἱ προσδιορισμοί. ἄχρι τούτων προηλθ
 γον ὁ Ἀριστοτέλης τὴν θεωρίαν τὴν τῇ ἐξ ὑποκημένου, καὶ
 κατηγορουμένου προτάσεων. διὸ καὶ ἡμῖς ποῦ τῇ ἐφεξῆς,
 ἄλλω ἀρχὴν ἀρξάμενοι, λέγομεν.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ.

Ὅταν δὲ τὸ ἔστι τρίτον προσκατηγῇται, ἢ δὴ διχῶς
 λέγονται αἱ ἀπ' ἐκείνης. λέγω δὲ, ὅτι ἔστι δίκαιος ἄνθρω
 πος. τὸ ἔστι τρίτον φημί συγκαθεῖναι ὄνομα ἢ ἔννομα ἐν τῇ κα
 ταφάσει. ὥστε διὰ τοῦτο τέπαρκα ἔστι ταῦτα. ὧν τὰ μὲν
 δύο, πρὸς τὴν κατάφασιν καὶ ἀπόφασιν ἔχει κατὰ τὸ σοι
 χῶν, ὡς αἱ εὐρήσεις. τὰ δὲ δύο, οὐ. λέγω δ' ὅτι τὸ ἔστι, ἢ τῷ
 δικάῳ προσκείμεται, ἢ τῷ οὐ δικάῳ. ὥστε καὶ ἡ ἀπόφα
 σις. τέπαρκα οὖν ἔστι. νοοῦμεν δὲ τὸ λεγόμενον, ἐκ τῇ
 ὑπογεγραμμένων, ἔστι δίκαιος ἄνθρωπος. τούτου ἀπόφα
 σις, ἔκ ἐστι δίκαιος ἄνθρωπος. ἔστιν οὐ δίκαιος ἄνθρωπος.

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

32 τούτου ἀπόφασις, οὐκ ἔστιν οὐδὲν δίκαιος ἀνθρώπος· το
33 ἔστιν ἐν ταύταις, καὶ τὸ οὐκ ἔστι, τῷ δίκαιῳ καὶ τῷ οὐδὲν δίκαιῳ προ
34 σκήσεται· ταῦτα μὲν οὖν, ὡς ποῦρ ἐν τοῖς ἀναλυτικοῖς ἦ
35 ρηται, οὐ τοῦ τετακται·

Ἀρχεται μὲν οὖν ἐν τούτῳ τὸ τρίτον τοῦ βιβλίου καὶ
φάλαμον, ὅπου ἐλέγχον εἶναι ποῦρ τῇ ἐκ τρίτου προσκα
τηγορευμένου προτάσεων· δεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς πρὶν δια
σαφῆσαι τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους λεγόμενα, πρῶτον ἡμᾶς
ὑποσκέψασθαι τίνα τὸν τρόπον ὡς τούτων τῇ προτάσεων
ἐκ τῇ καταφάσεως ποιούμεναι τὰς ἀποφάσεις, καὶ πῶς
ἀν λαβόντες αὐτὰς μετὰ τῆς προσηκούσης ἀκριβεῖας, συ
νέλωμεν αὐτῇ τὸν πᾶντα ἀριθμὸν ὅτι μὲν οὖν τῷ ὑπο
κειμένῳ τῷ ἐν τῇ καταφάσει σωταχὲς τὸ ἀρνητικὸν μόν
ριον ἐξορᾷ, καὶ τὴν ἀπόφασιν, φανερόν, εἴ ποῦρ μὴ δὲ ὡς
τῇ ἐξ ὑποκειμένου, καὶ κατηγορουμένου τούτων ἐγγίνοντο
τὸν τρόπον αἱ ἀποφάσεις, ἀλλ' ἡ ζήτησις γίνεται ποῦρ τῇ
λοιπῶν παρὰ τὸν ὑποκείμενον δύο λέξεων, τοῦ τε κατηγο
ρουμένου, καὶ τοῦ προσκατηγορουμένου, οἷον· τοῦτε δίκαιος,
καὶ τοῦ ἔστι, ποτέρῳ αὐτῇ χρητὸν οὐ σωταχῆς, ἵνα ποιή
σῳμεν ἀπόφασιν· φανερόν οὖν ὅτι οὐ τῷ κατηγορουμένῳ
αὐτὸ σωταχῆς, ἀλλὰ τῷ προσκατηγορουμένῳ· ὁ μὲν γὰρ
ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν δίκαιος ἔστιν, ἀνθρώπον τινὰ μὴ δίκαι
ον ὑπάρχον φησὶν· ὁ μὲντοι λέγων, ἀνθρώπος δίκαιος ἔ
στιν· ἀποφαίνεται, μὴ ὑπάρχον τῷ ἀνθρώπῳ τὸ δίκαιον·
τῇ δὲ ἀποφαντικῶν λόγων, ὡς ἐμπροσθεν ἐδιδάχθημεν,
ὁ μὲν ὑπάρχον τί λέγων, καταφασίς ἐστιν· ὁ δὲ μὴ ὑπάρ
χον, ἀπόφασις· καὶ ὅρα ὅτι διλόγως τῷ ἔστι σωταχῆς
ὡς τούτων ἡ ἀρνήσις, ἀποτελεῖ τὴν ἀπόφασιν· ἐπεὶ γὰρ καὶ
ὁ κατηγορούμενος ἐν ταῖς τοιαύταις προτάσεσιν ὀνομά
σιν· οἷον τὸ δίκαιος, καὶ οὐ διώκεται καθ' αὐτὸν σωδύνα

Εἰς τὸ περὶ Ἑρμηνείας. ΙΙΙ

Θεὸς τῷ ὑποκειμένῳ, τέλειον ἐργάσασθαι λόγον, εἶδεν αὐτοῖς
ὡς πρὸ δεσμοῦ τινος τοῦ σωθέντος αὐτοῦς πρὸς ἀλλήλους,
καὶ τέλειον ποιῶντος τὸν λόγον, ὁ ποιεῖ τὸ ἐσι· τοῦτο οὖν εἶναι
αὐτὸ τὴν κυριότητα τὴν ἔχον ἐν τῇ προτάσει δυνάμιν· διὸ
καὶ τὴν προσηγορίαν ἀφ' ἐαυτοῦ διδῶσι πᾶς τοιαύταις
προτάσεσι· καλοῦμεν γὰρ αὐτὰς ἐκ τρίτου προσκατηγο-
ρουμένου· τοῦτο ἄρα χρὴ ἀναιρεῖν ὑπὲρ τὸν καὶ ὅλῳ τὴν κα-
τάφασιν ἀναιρεθῆναι, καὶ γενέσθαι τὴν ἀπόφασιν· τὸ μὲν
οὖν, ἄνθρωπος δίκαιος οὐκ ἔστιν, ἀπόφασις· τὸ δὲ ἄνθρω-
πος οὐ δίκαιός ἐστι, κατάφασις· ἀλλ' ἐπὶ πάσης καταφά-
σεως ἐπὶ τις ἀπόφασις, κατὰ τὴν αὐτὴν μέθοδον διήρσοι-
μεν τὴν ταύτης ἀπόφασιν γινομένην τὴν λέγουσαν, ἄν-
θρωπος οὐ δίκαιος οὐκ ἔστιν· ὥς τε δύο ἐν ταῦτα γίνονται
ἀντιφάσεις ἀπροσδιόριστοι, τοῦ ὑποκειμένου ὁρισμένου
όντος· καίτοι ὡς τῇ ἀπλῶν μία ἐγένετο μόνη· ἐκείμην
γὰρ ὁ κατηγορούμενος μετὰ τῆς ἀρνήσεως ληφθῆς, διὸ οὐκ ἀ-
πόφασιν ἐποίησεν· ἐν ταῦτα δὲ, καταφάσεως ἄλλο ἦθος,
ὁ δὲ αὐτὸς λόγος, καὶ ὡς τῇ ἄλλων πασῶν ἀντιφάσεων,
οἷον τῇ τε καθ' ἑκάστην, καὶ τῇ διαγωνίῳ, κατὰ πάντος
χρόνον, καὶ πᾶσαν ὑλὴν λαμβανομένων, τῇ τε ὁρισμέ-
νον ἔχουσῶν τὴν ὑποκείμενον, καὶ τῇ ἀόριστον· διπλασίον
νυν οὖν ἔσονται αὐταὶ τῇ ἐξ ὑποκειμένου, καὶ κατηγορουμέ-
νου μόνον· ἐκείναι δὲ ἦσαν ὡς εἰδένον μὲν, ἐβδόμηκοντα,
καὶ δύο· ἔσονται οὖν διηλονότι αὐταὶ ἑκατὸν τετταράκοντα
καὶ πένταρκα· πᾶσαι δὲ ἅμα, διακόσιαι δέκα, καὶ ἕξ·
τούτων οὖν προληφθέντων, ὑποσκεψάμεθα εἰς τίς διὰ τῆς
ἐκπεθέσεως ῥησεως ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους λεγόμενα, ἐν ταῖς
θα μὲν πάννυ ἀσαφῶς, καὶ δι' ἀνιγμάτων ρηθέντα, πρὸς
δὲ τῷ πέρατι τοῦ προτέρου βιβλίου τῇ προτέρων ἀναλυ-
τικῶν, διηρηθῶμένως παρὰ διδόμενα, ὅθεν καὶ λαβόντες

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

περὶ οἱ ἐξηγηταὶ παρεκολουθήσασιν τοῖς διὰ τούτων ὑπὸ
τοῦ φιλοσόφου λεγομένοις, ἠδυνήθησαν, καὶ διασαφῆς
σαὶ αὐτά. τῇ δὲ γιγνομένων ἐν ταῖς ναῦ προκημέναις ὑ-
μῖν προτάσεσι δύο ἀπροσδιόριστον ἀπ' ἀφ' ἑαυτῶν, τὴν μὲν
ἐτέραν καλεῖ ὁ Ἀριστοτέλης ἀπλήν, τὴν ὀρισμένον τὸ κα-
τηγορούμενον ἔχουσιν, ὥς κατ' αὐτὸ τοῦτο τῆς ἐτέρας
ἀπλουτέρας οὔσαν, τὴν δὲ ἐτέραν ὀρίσιν, διὰ τὸ ὀρί-
σον εἶναι τὸ ἐν αὐτῇ κατηγορούμενον. ὁ μὲντοι ἐταῦρος αὐ-
τοῦ Θεόφραστου, ὀνομάζει αὐτὴν ἐκ μεταθέσεως, δὲ ἰὼ ἐξῆς
ἐροῦμεν, αἰτίαν. ἐκθέμενος οὖν ταῖς ἀπλῆς προτάσε-
σιν, ἄνθρωπος δίκαιός ἐστι, καὶ ἄνθρωπος δίκαιος ἔκ ἐστιν,
ἀξιόζητην τῇ καταφατικῇ αὐτῇ προτέρᾳ ἔπεσθαι τῇ
λοιπῇ. τούτου δὲ ἐπισυναληθύνει. ὥς τε ἐφ' ὧν ἡ ἀπλή
κατάφασις ἀληθὴς, καὶ τὴν ἔπεσθαι αὐτῇ λεγομένην πάν-
τως ἀληθὴ καταλαμβάνεται. οὕτω γὰρ καὶ τῷ ἄνθρωπῳ
λέγομεν ἔπεσθαι τὸ ζῶν, διότι ἐφ' οὗ τὸ ἄνθρωπος ἀλη-
θές, ὡς τούτου καὶ τὸ ζῶν. καὶ οὐρίσκει οὕτως ἔχουσιν, οὐ-
τὴν ἐξ ὀρίσιν κατηγορούμενον κατάφασιν, ἀλλὰ τὴν ἀπὸ
φασιν αὐτῆς. ἐφ' οὗ γὰρ τὸ ἄνθρωπος δίκαιός ἐστιν ἀληθές,
οἷον Σωκράτους, ὡς τούτου ψῆδος μὲν τὸ, ἄνθρωπος οὐ
δίκαιός ἐστιν. ἀληθές δὲ τὸ ἄνθρωπος οὐ δίκαιος ἔκ ἐστιν. ὁ
γὰρ Σωκράτης δι' αὐτὸ τὸ εἶναι δίκαιος, μὴ δίκαιος μὲν
εἶναι, ἔκ ἀν' ἐνθελί. μὴ εἶναι μὲντοι μὴ δίκαιος λέγοιτο ἀν',
τῷ ἀναιρεῖσθαι ἀπ' αὐτοῦ τὸ μὴ δίκαιον, ὃ φασὲν αὐτῷ μὴ
ὑπάρχειν. καὶ ταῖς δύο τοῦ δικαίου ἀρνήσεως, μίαν θέσιν αὐ-
τοῦ πάλιν σημαίνει, διὰ τὸ δεκτικὸν εἶναι δικαιοσύνης τὸ
ὑποκείμενον. ἐκπθέμενος οὖν ὡς διαγράμματος ταῖς προ-
τάσεσι, ὅπου καὶ ἡμῶς ὑπετάξαμεν, καὶ ὑπὸ τ' ἀπλήν κατὰ
φασιν τάξας τὴν ὀρίσιν ἀπόφασιν, ἀναγκαίως λοιπὸν ὑ-
πὸ τὴν ἀπόφασιν τὴν ἀπλήν τίθεται, τὴν ὀρίσιν κατὰ φασιν

Εἰς τὸ περὶ Ἑρμηνείας. ΙΙΖ

σιν. διὸ καὶ ἐκάλεισεν αὐτὰς Θεόφραστος ἐκ μεταθέσεως,
ὅτι μετατίθεται αὐτῇ ἐν τῷ διαγράμματι ἡ τάξις. καὶ
ὑπὸ μὲν τὴν ἀπλήν κατάφασιν, τίτακται ἡ τούτων ἀπό-
φασις. ὑπὸ δὲ τὴν ἀπλήν ἀπόφασιν, ἡ κατάφασις. ἡ καὶ
ὅτι μεταπθέντος τοῦ ὀρισμένου κατηγορουμένου, καὶ πθέν-
τος τοῦ ὀρίσου, κερύσσουσιν. ἀλλ' ὅτι μὲν τῇ ἀπλήν καταφά-
σεως ἀληθοῦς ἡ ἐκ μεταθέσεως ἀπόφασις πάντως ἀ-
ληθὺς, φανερόν. ἀρὰ δὲ καὶ ἀντιτρέφει ὁ λόγος, ὥς τε
τῆς τοῦ ὀρίσου ἀποφάσεως ἀληθοῦς, τὴν ἀπλήν κα-
τάφασιν πάντως ἀληθὺς, ἢ οὐ; ἀλλ' εἰς ἐφ' ὧν ἡ μὲν
ἑρμηνεία ἀπόφασις, ἀληθής. ἡ δὲ ἀπλήν κατάφασις, ψευ-
δής. οἷον, ὡς τῇ ὅλως μὴ ὄντων ἀνθρώπων. τὸν γὰρ κύ-
να εἶπεν μὴ μὴ εἶναι ἀνθρώπον, μὴ εἶναι δίκαιον, ἀληθές.
ὅλως γὰρ μὴ ὄν ἀνθρώπος, δηλονότι οὔτε δίκαιος λέγοι-
το εἶναι ἀνθρώπος, οὔτε μὴ δίκαιος. τὸ μὲν τοι εἶπεν
αὐτὸν εἶναι ἀνθρώπον δίκαιον, ψευδές. ὥς τε ὡς πλέον εἶη
ἀπ' ἡ ἐκ μεταθέσεως ἀπόφασις τῆς ἀπλήν καταφάσεως.
τῆς ἀρὰ ἀποφάσεως τῆς ἀπλήν ἐπ' ἐλαττον εἶναι ἡ ἐκ με-
ταθέσεως κατάφασις. εἰ γὰρ ὡς πάντων ἡ κατάφασις ἡ
ἀπλήν ἀληθής, ἢ ἡ ἀπόφασις ὁμοίως δὲ καὶ ἡ τοῖς ἡ κατάφρα-
σις ἡ ἐκ μεταθέσεως, ἢ ἡ ἀπόφασις. ὡς πλέονων δὲ ὁμο-
λόγηται ἀληθὺς ἡ ἐκ μεταθέσεως ἀπόφασις, ἢ πρὶν ἢ ἀπ-
πλήν κατάφασις. ἡ ἀρὰ κατάφασις ἡ ἐκ μεταθέσεως ὡς
τῇ λοιπῶν ἐλαττόνων ὄντων ἀληθὺς, ἢ πρὶν ἢ ἀπλήν ἀπό-
φασις. ὑποκείμενός τε γὰρ τὰ ὄντα πάντα φέρε εἶπεν χε-
λίας τὸν ἀριθμόν, καὶ τῆς καταφάσεως τῆς ἀπλήν ἀλη-
θοῦς καθ' ὑπέθεσιν, ὡς πετρακοσίων ἡ ἐκ μεταθέ-
σεως ἀπόφασις ὡς πλέον ἀληθής οὐσα, λόγου χάριν
ἀληθεύει ὡς τῇ ἑξακοσίων. φανερόν ἀρὰ ὅτι τῇ λοι-
πῶν δύο προτάσεων ἡ μὲν ἀπλήν ἀπόφασις, ὡς τῇ

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

λοιπῶν ἑκακοσίων ἀληθύνῃ· ἡ δὲ γε ἐκ μετεβίσεως καὶ
 τῶν παλαιῶν, ὡς τῶν λοιπῶν τετρακοσίων παρὰ τὴν ἀπλήν
 ἀπόφασιν ἀληθύνουσα, ἐπ' ἐλαττον ἔσται τῆς ἀπλῆς κατὰ
 φάσεως· ἀλλ' οὕτω μὲν χρῆσθαι ἀνάγκη ὁμῶς, τῶν τῶν
 ἀπροσδιορίσους ἀντιφάσκων ἀλλήλαις, εἴ πορ ἄξιόν μιν εἶ
 πὶ ἑκάστου τῶν ὄντων τὴν ἐτέραν αὐτῶν ἀληθύνει· ἀμεινον
 δὲ ἴσως καὶ ταῖς ἐννοίαις τοῦ Ἀριστοτέλους ἀκολουθεῖν
 ἀπὸ τῆς πραγματικῆς πρὸς τὸν αἰ
 νου προσδιορισμοῦ λεγομένην ἀόριστον κατὰ φασιν, τῆς αἰ
 πλῆς ἀποφάσεως· εἴ τις μὲν γὰρ ἔσιν οὐ δίκαιος ἀνθρώ
 πος, οὗτος δίκαιος ἀνθρώπος οὐκ ἔσιν· οὐ μὲν εἴ τις οὐκ
 ἔστι δίκαιος ἀνθρώπος, ἡ δὲ καὶ ἔσιν οὐ δίκαιος ἀνθρώπος·
 ὡς γὰρ τοῦ ὅλος μὴ ὄντος ἀνθρώπου, ἀληθύνει μὲν ἡ ἀπλή
 ἀπόφασις, ψεύδεται δὲ ἡ ἀόριστος κατὰ φασις· ἡ δὲ γε
 προτέρα ὡς χερσις, ἡ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης πρὸς τὴν πέ
 ρατι τοῦ πρώτου τῶν ἀναλυτικῶν φαίνεται χρόμινος, ὡς
 μὲν τῶν ἀντιφασκουσῶν ἀλλήλαις προτάσεων, ὅ πορ οὐ
 ἐκείνοις ὑπέθετο, οὐδ' ὡς· ὡς δὲ τὴν ἀληθύνειν ποτὲ δυ
 ναμένον, οὐ προχωρήσει· ὅλως δὲ χρὴ ἐφιστάνειν, ὅτι ταῖς
 ἀπροσδιορίσους ὡς διαφόρων μὲν τοῦ ὑποκειμένου μεί
 ρων ἅμα διωαμένους ἀληθύνειν καταλαμβάνομεν ὁμοί
 ος ταῖς κατὰ μέρος, ὡς ἐμπροσθεν διωρίσαμεν· καθεῖ
 νος μέντοι καὶ τοῦ αὐτοῦ κατηγορουῦντες αὐταῖς, ἡ κατ' ἐνέρ
 γειαν, ἡ κατ' ἐπίνοιαν αἰεὶ διακρίναι ἐκότῳ μετ' ἐκείνου φα
 μὲν, τὸ, τε ἀληθές, καὶ τὸ ψεύδος· ἀνάγκη γὰρ τῶν τε ὄν
 των, καὶ τῶν μὴ ὄντων ἑκάστον, ἡ εἶναι τυχὸν ἀνθρώπον δέ
 καιον, ἡ μὴ εἶναι· δὴλον δὲ ὅτι κατὰ ταύτην τὴν ἐννοιαν
 θεωροῦντες τὰς προτάσεις, ποῦ ὢν ὁ λόγος, καὶ τὸ ὡς πλεί
 ον, ἡ ἐπ' ἐλαττον, ἀληθύνειν ἐπ' αὐτῇ λεγομένη, ὡς πορ καὶ ὁ
 τινος τοῦ ἀνθρώπου λεγομένη ὡς πλείον εἶναι τὸ ζῶν· ὡς δὲ

ἔστι

ὅτι ἄλλο διὰ τούτου σημαίνομεν, ἢ ὅτι ἐφ' ὧν μὲν τὸ ἀν-
 θρώπου ἀληθὲς κατηγορεῖν, ὡς τούτων καὶ τὸ ζῶον. οὐ μὲν
 τοι ἔμπαλιν. αὐτὰ μὲν οὐκ οὕτως ἔχουσι τῆς πρὸς ἄλλ-
 λήλας ἀκολουθίας. ἐπεὶ δὲ παρὰ λαμβάνει καὶ ἐτέρως
 πῶς ἐν τῷ διαγράμματι προτάσεως ὁ Ἀριστοτέλης, ὡς
 πλᾶς μὲν καὶ αὐτὰς οὐσας, διαφερούσας δὲ τῇ αὐτῷ τοῦ
 το ἀπλῶν καλουμένων, τῷ μὴ εἶναι, ἀλλὰ σέρηναι τὸ κατη-
 γορούμενον ἔχον, οἷα ἐστὶν αἱ ἀνθρώπου ἀδίκος ἐστίν, ἀν-
 θρώπου ἀδίκος οὐκ ἐστίν. τὸ μὲν ὅτι δίκαιον, ὅρος τίς, καὶ ἡ
 δος, καὶ ἔστι, ἢ ὡς τελεσθῆς. διὸ ἀπλῆ λέγεται πρότασις
 ἢ ἀνθρώπου δίκαιος ἐστίν. τὸ δὲ ἀδίκον, ἄοριστον, καὶ σέρηναι
 τοῦ ἡδους. διὸ σερηνικὴ πρότασις ἢ λέγουσα, Σωκράτης
 ἀδίκος ἐστίν. λέγω ὅτι σέρηναι ἐν τούτοις τὴν ἀπουσίαν ἀ-
 πλῶς τοῦ εἶδους σημαίνομεν, οὐ τῇ ἀποφάσει, ἀλλ' ἢ τῷ
 τοῦ εἶδους ὀνόματι, προσλαβόντι τὸ ἀσερηνικόν, ὡς ὡς τῷ
 ἀπολις, καὶ αἰσικός, καὶ ἀδίκος, καὶ τῇ τοιούτων ἀπάντων,
 ἢ καὶ ἐτέρω ὀνόματι, ἢ τοῦ χέρονος τῇ ἐναντίων, ὡς
 ὡς τοῦ κακοῦ, ἢ μὴ δὲ ὄντος ἐναντίου, ὡς ὡς τοῦ γυμνοῦ.
 καὶ ἢ τοι ἀνακᾶμπην ἐπὶ τὸ εἶδος πεφυκῆαι κατὰ τὴν
 παρὰ δεδωμένον ἐν ταῖς φυσικαῖς πράγματι τῆς σει-
 ρήσεως ἐννοίαν. ὡς τὸ ἄμουσον, ἢ μὴ δὲ ἀνακᾶμπην, ὡς
 πορ ἐν κατηγορίαις ἐλέγετο ἔχον ἢ τυφλότης. ἐπὶ πάν-
 των ὅτι τῇ σημαίνομεν, ὁμοίως ὁ λόγος ἀρμόσει. ἐπεὶ
 οὐκ ὅπορ ἐλέγομεν τὰς σερηνικὰς προτάσεις τίθησι μετα-
 ξὺ τῇ ἀπλῶν, καὶ τῇ ἐκ μεταβίσεως, ἴδωμεν καὶ ταύ-
 τας ὅπως ἔχουσι τὴν πρὸς τὰς ἐκ ἐτέρωθεν αὐτῇ ἀκολου-
 θίαν. τούτου ὅτι διὰ τούτου, καταφανὲς ἡμῖν ἔσται λοι-
 πὸν ἢ τοῦ Ἀριστοτέλους ῥῆσις, ἄλλως δὲ, οὐκ. Φανερόν δ' ἡ
 ὅτι ἐξ τούτων ἢ κατὰ φασίς ἔτι τῇ ἀπλῇ καταφάσει,
 ἀλλ' ἢ ἀπόφασις. ὁ ὅτι δίκαιος ὢν ἀνθρώπου, ἀδίκος μὲν

εἶναι οὐ λέγεται + μὴ εἶναι μὲν τοι ἄδικος λέγεται + διὸ καὶ
 τῇ σερητικῶν προτάσεων, ἢ μὲν ἀπόφασις τέτακται ἐν
 τῷ διαγράμματι ὑπὸ τὴν ἀπλήν κατάφασιν, ἢ δὲ κατά-
 φασις, ὑπὸ τὴν ἀπόφασιν + ἄρα δὲ ὡς πορὶ ἐφ' ὧν ἡ ἀπλή
 κατάφασις, ὑπὸ τούτων ἡ σερητικὴ ἀπόφασις, οὗτω καὶ
 ἐμπαιλιν, ἢ οὐ, ὑπὸ πλεονόνων ἢ ἀληθῆς ἡ σερητικὴ ἀπόφα-
 σις, ἐφ' ὧν καὶ τὴν ἀόριστον ἀπόφασιν καταλαμβάνομεν,
 ὑπὸ πλεον οὐσαν τῆς ἀπλῆς καταφάσεως. τουτέστιν, ὑπὸ
 τῇ παρὰ τὸν ἀνθρώπον πάντων + αὕτη δὲ ἡ σερητικὴ λέ-
 γω ἀπόφασις, οὐ μόνον ὑπὸ τῇ παρὰ τὸν ἀνθρώπον ὑπὲρ
 τῆς ἀπλῆς καταφάσεως ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῇ ἀνθρώπων
 μὲν ὄντων, οὐτε δὲ τῆς ἐξέως, οὐτε τῆς τοιαύτης σερήσει-
 ως μετεχόντων, οἷον, τῇ οὐτε δικαίαν ἔξιν, οὐτε ἄδικον
 ἔχόντων + δὴλον δὲ ἐκ τῇ πρότερον εἰρημένων, ὅτι ἡ κατά-
 φασις ἡ σερητικὴ, ἐπ' ἐλαττον ἔσται τῆς ἀπλῆς ἀποφάσεως +
 ἀμφω ἄρα αἱ ἀποφάσεις, ἢ τε σερητικὴ, καὶ ἡ ἀόριστος ἔπον-
 ταί τε τῇ ἀπλῇ καταφάσει, καὶ τὸν αὐτὸν λόγον ἔχουσι πρὸς
 αὐτὴν + ἀμφω ἢ αὐτῆς ἐδὴ ἔχουσιν ὑπὸ πλεον οὐσαι + ὡ-
 σαύτως δὲ καὶ αἱ καταφάσεις αὐτῇ τὸν αὐτὸν ἔχουσι λό-
 γον πρὸς τὴν ἀπλήν ἀπόφασιν + καὶ ἢ ταύτας ἐδείκνυ-
 μεν ἐκείνης ἐπ' ἐλαττον οὐσας + λοιπὸν οὖν ὑποσκεψάμε-
 θα, εἰ ὡς πορὶ ἔχουσιν αἱ ἀπλᾶς προτάσεις πρὸς ταῖς ἐκ με-
 ταθέσεως, οὕτως ἔχουσι καὶ αἱ σερητικαὶ πρὸς αὐτάς πα-
 λιν τὰς ἐκ μεταθέσεως. τουτέστιν, εἰ ὡς πορὶ ἡ ἀπλή κατάφα-
 σις ἐπ' ἐλαττον ἔσται τῆς ἀόριστον ἔχουσιν τὸν κατηγορούμε-
 νον ἀποφάσεως, οὕτω καὶ ἡ σερητικὴ ἀπόφασις ἐπ' ἐλαττον
 ἔσται αὐτῆς. καὶ ὡς πορὶ ἡ ἀπλή ἀπόφασις ὑπὸ πλεον ἔσται τῆς
 ὑπ' αὐτὴν τεταγμένης ἀόριστου καταφάσεως, οὕτω καὶ ἡ σε-
 ρητικὴ κατάφασις + ἐπὶ δὲ τοῦτο πάν τὸν ἀντίον ἀληθές +
 οὐτε ἢ ἀπόφασις ἡ σερητικὴ τῆς ἀόριστου ἐπ' ἐλαττον,

ἀλλ' ὡς πλέον, οὐτε ἡ κατάφασις τῆς καταφάσεως ὡς
 πλέον, ἀλλ' ἐπ' ἐλάττω. ὅτι δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, ῥαδίως
 δέξομεν, τὴν ἀρχὴν τῆς ἐφόδου λαμβάνοντες ἀπὸ τῆς
 καταφάσεως, ἐπὶ καὶ γνώριμώτεραι ὡς μᾶλλον ὀρισμέ-
 ναι τῆς ἀποφάσεως αἱ καταφάσεις. φανερόν δ' ὅτι ἐπ'
 ἐλάττω ἡ κατάφασις ἢ σερητική, τῆς ἐκ μεταθέσεως. εἴ-
 τις μὲν γὰρ ἐστὶν ἄδικος ἀνθρώπος, οὗτος δὴλον ὅτι οὐ δίκ-
 καιος, οὐ μέντοι εἴ τις οὐ δίκαιος, οὗτος ἦδη καὶ ἄδικος,
 διὰ τε τὴν μέσων ἔξιν, καὶ τὴν μηδετέρω πεφυκῶς πῶ
 μετέχεν, ὡς ὡς τῆς παίδων. ὡς τε ἡ ἀπόφασις ἢ σερητι-
 κή, ὡς πλέον τῆς ἐκ μεταθέσεως ἀποφάσεως ἀληθὺς ἐστι.
 καὶ ὅτι ὡς τῆς προηρημένων ἔξεως τῆς τε μέσης, καὶ τῆς
 τῆς παίδων, ἢ μὲν σερητικὴ ἀπόφασις, ἀληθὺς, ἐπεὶ μὴ
 ἐστὶν ἀνθρώποι ἄδικοι. ἢ μέντοι ἐκ μεταθέσεως, ψευδὴς,
 ἐπεὶ ἡ κατάφασις αὐτῆς ἀληθὺς. εἰσὶ γὰρ οὐ δίκαιοι ἀν-
 θρώποι. διὰ ταῦτα οὗ ποδὶ γράφομεν τῇ μὲν ἀπλῇ κατα-
 φάσει, ἐπ' ἐλάττω ἀμφοῖν, τῇ ὑπ' αὐτὴν δηλονότι ἀποφά-
 σεως. τῇ δὲ ἀποφάσει αὐτῆς, ὡς πλέον ἀμφοῖν ταῖς ὑπ'
 αὐτὴν. καὶ τῇ μὲν ἐκ μεταθέσεως ἀποφάσει, ὡς πλέον τῇ
 ἀπλῇ καταφάσει. μόνης γὰρ ἐκείνης δύρεται οὕσα ὡς
 πλέον. καὶ τῇ καταφάσει αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκόλουθον, ἐπ'
 ἐλάττω τῆς ἀπλῆς ἀποφάσεως. καὶ πάλιν τῇ μὲν σερητι-
 κῇ ἀποφάσει, ὡς πλέον καὶ τῆς μετ' αὐτὴν. ἐπεὶ ἀμφοτέ-
 ρων τῆς ἐκατέρωθεν αὐτῆς κατελήληπται ὡς πλέον οὕσα.
 τῇ δὲ καταφάσει δηλονότι τῆς ἐπ' ἐλάττω, καὶ τῆς μετ' αὐ-
 τὴν. ὡς τε φανερόν ὅτι αἱ μὲν ἐκ μεταθέσεως, τοῦτον ἔσ-
 χουσι τὸν λόγον πρὸς τὰς ἀπλᾶς, ὃν αἱ σερητικαὶ, οὐ μὲν
 τοὶ αἱ ἀπλᾶι τοῦτον ἔχουσι τὸν λόγον πρὸς τὰς ἐκ μεταθέ-
 σεως, ὃν αἱ σερητικαὶ.

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

ἀπλᾶ

ἄνθρωπος δίκαιός ἐστιν. ἄνθρωπος δίκαιος οὐκ ἐστιν.

σερητικαὶ

ἄνθρωπος ἄδικος οὐκ ἐστιν. ἄνθρωπος ἄδικός ἐστιν.

ἐκ μεταθέσεως

ἄνθρωπος ὃ δίκαιος οὐκ ἐστιν. ἄνθρωπος ὃ δίκαιός ἐστιν.

ἀπλᾶ

ἐστὶ δίκαιος οὐκ ἄνθρωπος. ὃ ἐστὶ δίκαιος ὃκ ἄνθρωπος.

σερητικαὶ

ὃ ἐστὶν ἄδικος ὃκ ἄνθρωπος. ἐστὶν ἄδικος ὃκ ἄνθρωπος.

ἐκ μεταθέσεως

ὃ ἐστὶν ὃ δίκαιος ὃκ ἄνθρωπος. ἐστὶν ὃ δίκαιος ὃκ ἄνθρωπος.

Λέγεται οὖν ἐπελθὼν τῇ ῥήσει τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ὑπὸ
 δῆξαι ὡς ὁδὸν τῇ προηγουμένη μάτην ἔρατῳ δῆσαμεν.
 ὅταν οὖν φησὶ τὸ ἐστὶν τρίτον προσκατηγορήν, οὐκ ὡς τρία
 μὲν ἄξιόν ἐστιν αὐτῇ τῇ προτάσει κατηγορούμενα, τρί-
 τὴν δὲ ἔχεν τὰ ἐξ αὐτῶν τὸ ἐστὶν, ἀλλὰ τρίτον μὲν ἐν τῇ
 προτάσει πρὸς τοῖς δύο ὅροις, τῷ τῷ ὑποκειμένῳ, καὶ τῷ κα-
 τηγορούμένῳ. κατὰ δευτέραν μὲν τοῖς τὰ ἐξ αὐτοῦ ἐσ-
 χον τὸ κατηγορεῖσθαι, καὶ ὡς πορὶ ὑποκατηγορεῖσθαι. ὅταν
 οὖν ἡπώμεν, ἄνθρωπος δίκαιός ἐστι, τοῦ ὑποκειμένου
 τοῦ ἀνθρώπου, προηγουμένως μὲν τὸ δίκαιον κατηγορή-
 σαμεν, ἐπειδὴ τοῦτο προσεβέμεθα πορὶ αὐτοῦ ἀποφω-
 ῶν. διότι δὲ οὐκ ὡς αὐτὰρχον τοῦτο τῷ ὑποκειμένῳ συμ-
 πλακὲν πρὸς τὸ ποιῆσαι ἀπόφασιν, τὸ ἐστὶν αὐτοῖς προσ-
 τίθεται, σιωπῶν τε αὐτὰ, ὡς εἴρηται πρότερον, καὶ ὑποκα-
 τηγορούμενον τοῦ ὑποκειμένου. τὸ ὅλον γὰρ τοῦτο λέγομεν
 πορὶ αὐτοῦ, ὅτι ἐστὶ δίκαιος, οὐ πάντως μὲν τοῖς ὅτι ἐστὶ τρί-

τον ἐν τῇ προτάσει τὸ ἔστιν, ἥδη καὶ προσκατηγορεῖται. ἐν
 γὰρ τῇ λεγούσῃ, Σωκράτης ὁ φιλόσοφος ἐστίν. κατηγορεῖ-
 ται μόνον, ἀλλ' οὐ προσκατηγορεῖται τὸ ἔστι, διότι τὸ ὅλον
 τοῦτο τὸ Σωκράτης ὁ φιλόσοφος, ὡς ἐν λαμβάνεται, καὶ
 ὑποκείμενον γίγνεται διὰ τὴν τοῦ ἀρθρου προδήκω, ὅπου
 οὐκ ἐβέλυσωτάπειται τοῖς κατηγορουμένοις, ἀλλὰ μόνοις
 τοῖς ὑποκείμενοις. λέγεται δὲ ποῦ αὐτοῦ ὅτι ἔστι, καὶ ἔπω
 πέθηκεν. ἀλλ' οὐδ' ὅταν εἰπωμεν, ὁ ἥλιος ἐξ ἀνάγκης ἐστίν,
 οὐδὲ τότε προσκατηγορεῖται τὸ ἔστι. καὶ τοὶ ἀπλοῶν ἐσιν ἐν
 ταῖθα τὸ ὑποκείμενον. ἀλλὰ τὸ ἐξ ἀνάγκης ἐστίν, οὐκ ἔω
 κατηγορούμενον, ἀλλὰ τρόπος. ποῦ δὲ τῶν μετὰ τρόπον
 προτάσεων, ἄλλο ἥδος ἐχουσῶν παρὰ τὰς νῦν ἡμῖν προ-
 κημένιας, ἐν τοῖς ἐξῆς διδάξει ἡμᾶς ὁ Ἀριστοτέλης. οὐχ
 ἀπλῶς δ' εἰπὼν ὅταν ῥήματι προσκατηγορεῖται ἐν ταῖς
 προτάσεσιν, ἀλλὰ διώρισεν ἀκριβῶς τί ἐστὶ τὸ προσκατη-
 γορεῖσθαι πεφυκός, ὅτι μόνον τὸ ἐστίν. ὅπου ὅτι οὕτως ἔχει,
 διὰ τὸν ἐξῆς καιρὸν ὑποδείξομεν. ὅταν οὖν φησι τὸ ἔστι τρεῖς
 τὸν ἐν τῇ προτάσει προσκατηγορεῖται, διχῶς λοιπὸν λέ-
 γονται τῇ προτάσει αἱ ἀντιθέσεις, αἱ ποῦ τῇ πρότερον
 παραδεδομένων προτάσεων μοναχῶς λεγόμεναι. ἔτι
 πρὶν διδάξει πῶς διχῶς λέγονται, πρότερον ὑπὸ παρα-
 δήματος ὑφηγήται ποῦ λέγεται προσκατηγορεῖσθαι τὸ
 ἐστίν, ὅπου ἐκάλεσαν ὄνομα, ἢ ῥῆμα. διότι ῥῆμα μὲν ἐστίν,
 ἅτε προσημαῖνον χρόνον. οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ ὄνομα αὐτὸ
 καλεῖν κατὰ τὴν ἐννοιαν, καθ' ἣν ἐλέγχοντες πάσας τὰς
 σημαντικὰς φωνὰς ὀνόματα προσκαγορεύεται. καὶ οὐδὲ οὕ-
 τως ἐπήγαγε τὴν κατασκευὴν τοῦ διχῶς λέγεσθαι ταύ-
 τας τὰς ἀντιθέσεις. ἀλλὰ νῦν μὲν ὡς δήλου τούτου ὄντος
 κατὰ τὸ μέγεθος τῆς ἐαυτοῦ νοερᾶς ἐξέως, τὸ συμπέρασμα
 μα μόνον εἶπε, μᾶλλον δὲ τὸ ἀκόλουθον τῷ συμπράσματι,

ἐπαγαγών, ὥς τε διὰ τοῦτο λέγει δὲ τὸ διχῶς λέγεσθαι
 τὰς ἀντιθέσεις, τέπαρτα ταῦτα ἔσται· εἴρηται δὲ τοῦτο κα-
 τὰ ἑλπίσιν τοῦ μορίου· τέπαρτα γὰρ μόρια, καὶ τέπαρτα προ-
 τάσεις εἰς τὴν δύο ἀντιθέσεων, τῆς τε ἀπ' αἱμῆς, καὶ τῆς ἀ-
 ορίσας κατηγορευμένης χρώμενης· ἐφεξῆς δὲ καὶ τὴν κατε-
 σκευὴν σαφῶς ἐπαγεῖ τοῦ διχῶς ἐν ταῦτα λέγεσθαι τὰς
 ἀντιθέσεις, τὰς τῶ αὐτῷ ὑποκειμένης χρώμενης, καὶ τέπα-
 ρα αὐτῇ γίνεσθαι μόρια, δι' ὧν φησι, λέγω δὲ ὅτι τὸ ἔστιν,
 ἢ τῷ δικαίῳ προσκείσεται, ἢ τῷ οὐ δικαίῳ, καὶ τὰ ἐξῆς· ἐν
 οἷς καὶ ἀξιοῖ ὡς ὑπὸ τοῦ ἐκπεθεῖντος διαγράμματος τὴν τε
 διαφορὰν τῇ προτάσει, καὶ τὴν ἀκολουθίαν θεωρεῖν· ταῦ-
 τα μὲν ὡς δὴ ἤλα, πλὴν ὅτι τὸ, ὥς τε καὶ ἡ ἀπόφασις· ση-
 μαίνει αὐτὸ τὸ ὥς τε καὶ τὸ ποιεῖν τὴν ἀπόφασιν τὸ οὐκ ἔ-
 σιν, ἢ τῷ δικαίῳ προσκείσεται, ἢ τῷ οὐ δικαίῳ, καθάπερ
 τὸ ἔστι· διόπερ τὸ μὲν, πῶς δὲ δύο κατεφάσεις, τὸ δὲ, δύο
 ἀποφάσεις· ἐπὶ δὲ μεταξὺ τοῦ τε ἑπὶ τὸ ἀκόλουθον ὡς ἐ-
 λέγομεν τῷ συμπράσματι τὸ, ὥς τε, διὰ τοῦτο τέπαρτα
 ταῦτα ἔσται, καὶ τῆς μὲν κατεσκευῆς τοῦ, δύο εἶναι ἀντιθέ-
 σεως, καὶ τέπαρτα αὐτὰ μόρια, φησὶν· ὧν τὰ μὲν δύο, πρὸς
 τὴν κατεφασιν, καὶ ἀπόφασιν τῇ ἀπλῶν ἔχει κατὰ τὸ
 σοιχοῦ, ὡς αἰσθησῆς, τὰ δὲ δύο, οἷ· Σφίγγος μὲν κε-
 λαινῆς κατὰ τὴν Λυκόφρονος γῆραι ἐκμιμούμενος, πολλὰ
 δὲ πράγματα τοῖς ἐξηγηταῖς παραχῶν, τί ποτε εἰνόει
 τοῦτο τὸ ῥησέειον, ἐροῦμεν· Φημί δὲ ὅτι τὴν διὰ πλε-
 ὄνων ὑπὸ δεδιγμένην ἡμῖν τῇ προτάσει ἀκολουθίαν αἰ-
 νίττεται διὰ τούτων ὁ φιλόσοφος, κατεφασιν μὲν, καὶ
 ἀπόφασιν καλῶν τὰς ἀπλᾶς προτάσεις, ὡς ἀρχετύπας,
 ἐπειδὴ αὐταὶ προσλαβοῦσαι κατὰ τὸ κατηγορευμένους
 τὰς ἀρνήσεις, ποιοῦσι τὰς ἐκ μεταθέσεως· λέγω δὲ ὅ-
 τι τῇ ἡρημίων τέπαρτων μορίων τῶν δύο ἀντιθέσεων,

προείρηται ὅτι τὸ ὥστε διὰ τοῦτο πέπαραι ταῦτα ἔστι,
 τοῦτον οὖν τὰ μὲν δύο δηλονότι μόρια, λέγει δὲ τὰς ἐκ
 μεταθέσεως προτάσεις, πρὸς τὴν κατάφασιν, καὶ ἀπόφα-
 σιν, τουτέστι, τὰς ἀπλᾶς, ἔξει κατὰ τὸ σοιχοῦ, ἀντὶ
 τοῦ κατὰ συσοιχοῖαν, καὶ ἀναλογίαν, ὡς αἱ σερήσεις +
 τουτέστιν, ὅτι ὃν ἔχουσι σοῖχον, καὶ τάξιν, καὶ ἀναλογί-
 αν, αἱ σερητικαὶ προτάσεις πρὸς τὰς ἀπλᾶς κατὰ τὸ ὡπ
 πλέον αὐτῶν, ἢ ἐπ' ἐλαττον εἶναι, τοῦτον καὶ αἱ ἐκ μεταθέ-
 σεως + τὰ δὲ δύο φησὶν, οὐ, δηλὸν πάλιν ὅτι μόρια ἐκ
 τῶν πεπάρων + ποῖα δὲ ἀν' εἶν ταῦτα; δηλὸν ὅτι τὰ λοι-
 πὰ παρὰ τὰ πρότερον ἑρμεία, τουτέστιν, αἱ ἀπλᾶι προ-
 τάσεις, οὐχ ἔχουσι κατὰ τὸ σοιχοῦ, ὡς αἱ σερήσεις, ὅπου
 αὐτὴς πρὸ βραχέως οὐκ εἶχετο διὰ τοῦ, οὐ, τὰ δὲ δύο, δ',
 εἰπὼν, ἄλλα πρὸς τίνας οὐχ ἔχουσιν αἱ ἀπλᾶι προτάσεις
 κατὰ τὸ σοιχοῦ, ὡς αἱ σερήσεις; ἢ δηλὸν ὅτι πρὸς τὰ λοι-
 πὰ παρ' αὐτάς δύο μόρια τῶν πεπάρων, τουτέστι, πρὸς τὰς
 ἐκ μεταθέσεως + ὡπ δὲ δεῖται ὅτι καὶ τοῦτο πρότερον, ὅτι
 οὐχ ὡς ἔχουσιν αἱ σερητικαὶ πρὸς τὰς ἐκ μεταθέσεως καί
 τὰ τὸ ὡπ πλέον αὐτῶν, ἢ ἐπ' ἐλαττον ἀληθεύειν, οὕτως ἔχουσιν
 καὶ αἱ ἀπλᾶι + σιωπῶν βέβλητο ἄρα ἡμῖν τὰ προληφθέντα
 πρὸς τῆς ἀκολουθίας τῶν προτάσεων πρὸς κατανόησιν τῆς
 ῥήσεως τοῦ Ἀριστοτέλους + Οἶδα μὲν οὖν ὅτι τῶν ἐξηγη-
 τῶν οἱ ἀκριβεῖς εἰσι, γράφουσι καὶ ἐτέρων ἐξηγήσιν τῆς ῥή-
 σεως ταύτης, ἢ καὶ μᾶλλον ἀρεσκέμεθα φασιν, ὅτι πολλῶν
 ἀπλουτέρα ὅση τῆς προσημείνης, καὶ ἔκ ἀναγκασούσης ἡ
 μᾶς, ὅπου αὐτοὶ φασιν, μαντεύεται τὴν διανοίαν τοῦ Ἀ-
 ριστοτέλους + ἀξιούσι ὅτι κατὰ φασιν μὲν, καὶ ἀπόφασιν,
 μὴ τὰς ἀπλᾶς λέγεσθαι προτάσεις, ἀλλ' αὐτὸ τὸ καταφα-
 τικὸν εἶδος τῶν προτάσεων, καὶ τὸ ἀποφατικόν. τῶν δὲ πε-
 τάρων μορίων τῶν δύο ἀντιθέσεων, τῆς πε ἀπλᾶς, καὶ τῆς

ἐκ μεταθέσεως, τὰ μὲν δὲ τὰ ἐκ μεταθέσεως, οὕτως
 ἔχει πρὸς αὐτὸ τὸ εἶδος, καὶ τὴν δυνάμιν τῆς καταφά-
 σεως, καὶ ἀποφάσεως, ὡς αἱ σερητικαὶ προτάσεις. πῶς
 δὲ ἔχουσιν ἐκείναι; ἀπλῶς μὲν καταφάσεις, ἢ ἀποφά-
 σεις οὐ λέγονται, τὸ δὲ ὅλον τοῦτο, σερητικαὶ καταφάσεις,
 καὶ ἀποφάσεις. ὥστε καὶ ὁ πνεύων ἀνθρώπος, ἀπλῶς
 μὲν ἀνθρώπος οὐ λέγεται, τὸ δὲ ὅλον τοῦτο. νεκρὸς ἀν-
 θρώπος λέγεται. τοῦτον οὖν φασὶ τὸν τρόπον ἔχουσι καὶ
 αἱ ἐκ μεταθέσεως πρὸς αὐτὸ τὸ καταφατικόν, καὶ ἀποφα-
 τικὸν εἶδος. οὐ γὰρ εἰσιν ἀπλῶς καταφάσεις, ἢ ἀποφά-
 σεις, ἀλλὰ τὸ ὅλον τοῦτο, ἄριστοι καταφάσεις, καὶ ἄριστοι ἀ-
 ποφάσεις. τὰ δὲ λοιπὰ δύνω μόρια, τὰ τῆς ἀπλῆς ἀντιθέ-
 σεως, δὲ ἔχει οὕτω πρὸς τὸ καταφατικόν, καὶ τὸ ἀποφα-
 τικόν εἶδος. αὐτοφύηδες γὰρ εἶναι ταύτας καταφάσεις, καὶ ἀ-
 ποφάσεις, καὶ ἀντιπροσθῆκης πῶς προσαγορεύεσθαι τοῖς ὀ-
 νόμασι τῶν τοις δυνάμεναι. ταῦτα μὲν ὁ ἐκείνων λόγος. δὲ
 μὲν ἐμὲ καὶ ἐπάγεται, καὶ πολὺ ἔχουσα τὸ πῦμα δὴ ἐξή-
 γησις. ἀτοπον γὰρ ἡγοῦμαι σαφῶς βοῶντος τοῦ Ἀριστοτέ-
 λους, ὅτι νοῦντα βούλεται τὰ ἐνταῦθα λεγόμενα ἐκ τῆς εἰρημέ-
 νων ἐν τοῖς ἀναλυτικοῖς, πῶς αὐτῇ τούτων ἔχοντας ἡμᾶς
 τὰ πῶς τῆς εἰρημένης τῇ προτάσεων ἀκολουθίαν, μάλα ἐ-
 ναργῶς πρὸς τῷ πέρατι τοῦ πρώτου βιβλίου τῇ ἀναλυτι-
 κῶν παρὰδεδομένα, ὅπου καὶ αὐτοὶ σιωποῦσι, πρὸς
 μὲν ταῦτα, μὲν, ἄλλω δὲ πῶς τοῦ Ἀριστοτέλους διακρί-
 νω ὄντι ἀπομακρύνεσθαι. Ἀλλὰ πρὸς τι φαίνεται ἀν-
 βαλῆται ἡμῖν, τὸ εἶναι τὴν εἰρημένην τῇ προτάσεων ἀ-
 κολουθίαν; φημί δὲ ὅτι πρὸς τὴν γιγνομένην πολλὰς
 κίς ἐν τοῖς συλλογισμοῖς τῇ προτάσεων μετάληψιν. συγ-
 χωρήσαντος γὰρ τινος, δίκαιον εἶναι τὸν Σωκράτην, ἢ
 πότως ἐροῦμεν, οὐκοῦν ἀδίκος οὐκ ἐστὶ, καὶ οὐκοῦν δὲ δίκαιος

οὐκ ἔστιν. εἰ μὲντοι συγχωρήθῃεντος τοῦ μὴ ἵνα αὐτὸν ἄδικο-
 ν, ἀξιόστομον λαμβάνειν ὅτι οὐκοῦν δίκαιός ἐστι, καὶ οὐ
 δίκαιος οὐκ ἔστιν, δυνάμει ἢ μεταλήψις. ἐν δὲ τοῦτοις, ἔκ ἐν-
 δέχεται κατηγορεῖν τὸν μὴ προδιελόμενον ποῖαι προτά-
 σεις, ποίων ὡς πλέον. Ἐπεὶ δὲ οἷομαι τινὲς μηδαμῶς
 τελέσας ἔτι μένεν ταύτας τὰς προτάσεις, ἀλλὰ κατηγορεῖ-
 νται μόνον, ἐπειδὴ λέγωμεν φέρε ὡς ξύλον, τὰς μὲν ἀ-
 ποφάσεις, τὴν τε σορητικὴν, καὶ τὴν ἐκ μεταθέσεως ἀλη-
 θύειν, τὴν δὲ κατάφασιν τὴν ἀπλῶς ψύδεσθαι, ῥητέον πρὸς
 αὐτοὺς, ὡς ὅταν μὲν ἐνδεχέαι λάβωμεν τὸ ξύλον ἐν τῇ
 προτάσει, λέγοντες, τὸ ξύλον ἄνθρωπος δίκαιός ἐστι, τῷ ὄν-
 τι κατηγοροῦμενον ποιοῦμεν τὸ ὅλον τοῦτο, τὸ, ἄνθρωπος
 δίκαιός ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἔτι μένη ἢ πρότασις ἀπροσδιόρι-
 στος. ἀλλ' ὡς μὲν ὡς τοῦ ἀπλῶς ξύλου, ἔστι καθόλου. δι-
 λοῖ δὲ τὸ ἀρθεῖν τὴν δυνάμιν ἔχον τοῦ καθόλου προσδιο-
 ρισμού. ὡς δὲ ὡς τοῦδε τοῦ ξύλου, ἔστι καθ' ἑκάστην. Εἰ
 μὲντοι φυλάττοιμεν τῆς προτάσεως τὸ ἥδος, μηδὲν κατ'
 ἐνδεχέαι αὐτῇ προσθέντες, ἔδιν κώλυει καὶ ξύλον, καὶ ἵπ-
 πον, καὶ ἄλλα μυρία ποιεῖσθαι κατὰ δυνάμιν ὑπ' αὐτῆς,
 ἐφ' ᾧ λέγεται ἢ ψύδεσθαι, ἢ ἀληθεύειν. τὴν μὲν γὰρ κα-
 τὰφασιν, ὅσον τὴν λέγουσαν, ἄνθρωπος δίκαιός ἐστιν, ἅτε
 ἵνα τι τοῖονδε ἀποφαινόμεναι, ὡς μόνων ἀνθρώπων ἀλη-
 θύειν δυνάτον, καὶ τούτων δικάων. ψύδεσθαι δὲ ἀναγ-
 καῖον, ἐφ' ᾧ ἢ ὅπου κέμενος μὴ ἀρμόπει, ἢ ὁ κατηγοροῦμε-
 νος. τὴν δὲ ἀποφασιν ἅτε μαχομέναι τῇ καταφάσει, ψύ-
 δεσθαι μὲν, ἐφ' ᾧ ἐκείνη ἀληθής. ἀληθεύειν δὲ, ἐφ' ᾧ ἐκεί-
 νη ψύδης. οὕτω δὲ ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς ἐξῆς δείξει, τῆς
 ἐπιδυκτοῦ ἀνθρώπου, μὴ οὖσαν ἀποφασιν τὴν ἔστιν οὐ λου-
 κὸς ἄνθρωπος, ὅτι συμβήσεται αὐτῇ ὡς τοῦ ξύλου ἀλη-
 θύειν, διότι ψύδης ἐπ' αὐτοῦ ἢ κατάφασις. Καὶ ὅταν

μέντοι λέγωμεν ὅτι Νιρδὺς ἀνθρώπος καλὸς ἔστιν, οὐ χρὴ νο
 μίζειν ὅτι τρία ποιοῦμεν κατηγοροῦμενα. τὸ γὰρ ὅλον τὸ
 τοῦ ἑστί, τὸ, τε τοῦ Νιρδέως κατηγορεῖμεν καλὸν ἀνθρώ
 πον, καὶ τὸ ἔστι προσκατηγοροῦμεν, παρὰ πλείστον λέγοντες
 ὅς ἢ τις ἔλεγε, ὅτι Νιρδὺς ζῶν λογικὸν θνητὸν ἔστι. Τὸ
 δὲ ὡς μόνων γίνεσθαι τῇ ἀδορίσῳ δυνάτῳ. οὐτε γὰρ
 ὡς τῇ προσδιωρισμένων, ὥς τε πᾶσαν τὴν προσδιωρι
 σμένην πρότασιν κατηγορηθῆναι πινος, ὥς πορ τὴν ἀπροσδι
 ωριστον, ἐπεὶ μὴ ὁλοκρον προσδιορισμὸν τῷ κατηγορουμένῳ
 συμπλέκειν, οὐτε ὡς τῇ καθ' ἑκάστη; ἐπεὶ οὐχ ὅσον τε τὰ
 αἰτομα κατηγορεῖσθαι κατ' ἄλλων, ὥς πορ οὐδὲ τὰ ἄλλα κα
 τὰ τῇ αἰωπάτω γενῶν. ἀπὸ δὲ τούτων, ὡς λυσομέθεα καὶ
 τὴν ἀπορίαν τὴν πορ τῆς ἀντιφάσεως. ὅταν γὰρ λέγω
 μεν ὡς χρὴ ὡς παντὸς, ἢ τὴν κατὰ φασιν ἀληθῆν, ἢ τὴν
 ἀπόφασιν, οὐχ ὅτι δυνάτῳ μεν πάσης ἀντιφάσεως ἐ
 κάτερον τῇ μορίῳ καθ' ὅτου ὅλον κατηγορεῖσθαι, ὅσον
 τοῦ Σωκράτους, τὸ θεαίτητος κάθηται, καὶ θεαίτητος οὐ κά
 θηται. τὸ μέντοι ἔτερον μόνον ἀληθῆν ἀνάγκη λέγομεν.
 τοῦτο γὰρ ἄλογον ἐπὶ τε τῇ προσδιωρισμένων, ὥς ἔρη
 σαι, καὶ τῇ καθ' ἑκάστη, ἀλλ' ὅτι τῇ ποιοῦτων ἐν ταῖς προ
 τάσεσι μορίῳ τὴν κατὰ φασιν, καὶ τὴν ἀπόφασιν, τὸν
 τίς, τῇ κατηγορουμένων καταφατικῶς, καὶ ἀποφατι
 κῶς, ἐκάτερον μεν ὅπου ὅλων τῶν τε ὄντων, καὶ τῇ μὴ ὄντων
 κατηγορεῖν δυνάτῳ. καὶ μετὰ τοῦ καθ' οὐ κατηγορεῖ
 σαι, ποιεῖν τελείαν πρότασιν. μόνον μέντοι τὸ ἔτερον αὐ
 τῶν ἀληθῆν ἀνάγκη, ὅσον, κάθηται, οὐ κάθηται. λυκὸν
 ἔστι, λυκὸν οὐκ ἔστι. δηλοῖ δὲ τὸ ὡς παντὸς, ὅτι πορ μόνων
 τῇ κατηγορουμένων ὁ λόγος. ὁ συμπλεκόμενα ἐν πνι
 τῇ πάντων, προτάσεις ποιοῦσι, τὴν μεν, ἀληθῆ, τὴν δὲ,
 ψευδῆ. Ζητήσῃ δ' ἄν τις πορ τῇ σωθετον ἐχουσῶν

τὸν κατηγορούμενον ἀπλῶν καταφάσεως, πῶς ὑπὸ τούτων
 τῶν ἀόριστον, ἥτοι ἐκ μεταθέσεως λεγόμενῳ κατάφασιν
 ποιήσωμεν, ἀρὰ καθ' ἑκάστων τῶν σωπθέντων ὀνομάτων
 τὸ κατηγορούμενον τῶν ἀρνήσιν παραλαμβάνοντες, ἢ ἐκ
 τῶν αὐτῶν; καὶ ποῖον τοῦτο, ὥς τε μὴ δοκεῖν ἀποκληρώσε-
 τικόν εἶναι τὸν λόγον; Φημί τοίνυν, ὥς ἔτε πάντα τὰς
 σωπθέντας κατ' οὐσίαν κατηγοροῖν τοῦ ὑποκειμένου,
 καθάπερ ὑπὸ τῶν ὀρισμένων, εἴτε καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν κατὰ
 συμβεβηκός, ὥς ὅταν ἡρώμεν, ὁ Σωκράτης ἀνθρώπος
 λυτικός ἐστὶ, πάντως χρὴ τοῦ κατηγορουμένου προστιθεσθαι
 τῶν ἀρνήσιν, ἵνα τῶν ζητουμένων ποιήσωμεν κατάφασιν
 πρὸς ἅπαν, ὥς ἐκ τῶν κατηγορούμενον αὐτῶν ἐξακούοντες,
 καὶ οὐ μόνον πρὸς τὸ μῦθον, ὡς τυγχάνει σωπταγμένη.
 ὁ γὰρ λέγων τὸν ἀνθρώπον ζῶν οὐκ ἄλογον εἶναι, ἢ τὸν αἰ-
 θίσπα ἀνθρώπον οὐ λυκόν, παραπλήσιον κατὰ τοῦτο λέ-
 γει τῷ ἡπόντι, τὸν Σωκράτην ὑπερήμονα εἶναι τοῦ μὴ ἀγαθῆ.
 αὕτη δὲ σαφῶς ἀπλή κατάφασις, ἀόριστον τι τὸ μὴ ἀγα-
 θὸν τῷ ὀρισμένῳ κατηγορουμένῳ τῷ ἐπίσταται συμπλέκε-
 σθαι, καὶ διὰ τοῦτο σωπληθύνουσα τῇ ὑπερήμονα τοῦ ἀγα-
 θοῦ εἶναι αὐτὸν ἀποφαινομένη; καὶ τοις τῆς ὄντως ἀόριστου
 καταφάσεως, οὐδέποτε τῇ ἀπλῇ σωπτρέχεν ὑπὸ τοῦ αἰ-
 τοῦ δωσαμένης, ὥς περ ἐκ τῶν πρώτων διόριται τῇ ἀγα-
 λυτικῇ. ὁ δὲ αὐτὸς λόγος ὑπὸ πάντων, ἐφ' ὃν τὸ προσπι-
 θέμενον τῷ κατηγορουμένῳ, οὐχ ὥς ὑπάρχον λέγεται τῷ
 ὑποκειμένῳ, ἀλλ' ὥς εἰρηκία πρὸς αὐτοῦ ὑποβεβλημένον.
 οὐ γάρ ἐστι ταυτὸν φάναι τὸν Σωκράτην εἶναι μὴ ἀγαθόν,
 ὅπερ ἐστὶν ὑπάρξεως, καὶ ἐπίσταται τὸ μὴ ἀγαθόν. τοῦτο
 γὰρ εἰρηκίαιος πρὸς δηλωτικός, ἢ εἶναι μὴ ἀλκιβιάδην,
 καὶ φιλεῖν μὴ ἀλκιβιάδην. καὶ γὰρ τὸ αὐτὸ μὴ εἶναι τὸ δὲ
 τι ἄμα, καὶ μὴ τὸ δε, ἀμήχανον. εἰρηκίην δὲ ἄμα ποῦν τὰ

Α' ΜΜΩΝΙΟΥ

ἀντικείμενα τὸ αὐτὸ, οὐκ ἀδύνατον. διὸ ἅμα μὲν ἦν αἰ-
 πινὰ καὶ ἀγαθὸν, καὶ μὴ ἀγαθὸν, οὐκ ἐγχώρη. ἐπίσταται
 δ' ἅμα ἀμφώδωατόν. εἰ δὲ τὸ ἀνθρώπος λυτικός ἐστὶ, καὶ
 ἀνθρώπος οὐ λυτικός ἐστίν, οὐχ οἷόν τε σωτρεύειν ἀλλήλους
 ὑπὸ αἰθίοπος, ἢ ἄλλου πνός εἰς κατηγορούμενα παρὰ τὸ
 πεφυκέναι τὸ λυκὸν, καὶ δίχα τῆς πρὸς τὸν ἀνθρώπον
 συμπλοκῆς κατηγορεῖσθαι τοῦ ὑποκειμένου ἀρισμένως τε,
 καὶ ἀορίστως, καὶ ποιῆν δύο καταφάσεις εἰς διωαμένας συ-
 νάδην ἀλλήλαις, τοῦτο συμβαίνειν δοῦμεν. ὅλως δὲ χρὴ
 ἐφιστάνην, ὥς οὐ διωατόν διὰ μιᾶς ἀντιφάσεως, ἢ ἀντιθέ-
 σεως ἀορίστον καταφάσεως πρὸς ἀρισμένῳ, ἕκαστον ὑπὸ
 σκέπῃ εἶναι τῇ παραληφθέντων πρὸς τὴν γένεσιν τῆς σω-
 θέτου κατηγορίας. οὐδὲ γὰρ μία ὅλως ἦναι πρότασιν δυ-
 νατὲν, ἐν ἣ πλήνονα παραλαμβάνεται κατηγορούμενα,
 διὸ τι θαυμάσον οὐδὲν, τὰ μὲν, αὐτῶν ἀληθῶς. ταῖς δὲ, φθου-
 ρῶς κατηγορεῖσθαι, καθάπερ ἐν τοῖς ἐξῆς διοριδῆσεται,
 ἀλλ' ἕκαστον χρὴ τῇ σωπθεμένων καθ' ἑαυτὸ σκοπεῖν, εἰ
 ἀληθῶς κατηγορεῖται. καὶ οὕτω τὰς μορικῶς τέρας κατηγο-
 ρίας προσυφαίνην ταῖς ὀλικῶς τέραις, καὶ τὰς κατὰ συμ-
 βεβηκός, τοῖς καθ' αὐτὸ κατηγορουμένοις, ὥς ὑπὸ τῆς ὄντως
 μιᾶς προτάσεως τὸ κατηγορούμενον, ἢ τοῖ ὄνομα λαμβάνε-
 σθαι μιᾶς φύσεως δηλωτικόν, ἢ λόγον, ἀναμφισβητήτως
 ταῦτὸν ὄνομα τι σημαίνοντα, εἴτε λεγομένῳ, εἴτε καὶ παρη-
 μελημένῳ ὑπὸ τῇ τὰ ὄνομα τα θεμένων. καὶ διὰ τοῦτο
 πάλιν ὁρθῶς ἔχεν τὸν παρ' ἡμῶν διορισμόν, ὅτι πάντως
 αὐτοῦ χρὴ προσηγεῖσθαι τὴν ἀρνήσιν, πρὸς τὸ γενέσθαι τὴν
 ἀόριστον καταφασιν. τούτων μὲν οὐκ ἄλλες. Ἐπεὶ δὲ
 γεγράφθαι φασὶν ἐν πολλοῖς τῇ ἀντιγράφῳ ὅτι τὸ ἔστιν
 ἢ τῷ ἀνθρώπῳ προσκείμεται, ἢ τῷ οὐκ ἀνθρώπῳ, εἰδέναι
 χρὴ ὅτι ὅταν εἴτῳς ἢ γραφῇ ἔχῃ, τὸ ἀνθρώπος, ὅπου φησὶν

ὁ φιλόσοφος Πορφύριος, οὐχ ὡς ὑποκείμενον, ἀλλ' ὡς κα-
τηγορούμενον, ἀπὸ τοῦ δίκαιος, ἢ λυκὸς ἠλῆφθαι φή-
σομεν, ὡς ὑπὸ τῆς προτάσεως τῆς λεγούσης, ὁ Καλλίας
ἀνθρώπος ἐστίν.

Ὁμοίως δὲ ἔξω, καὶ καθόλου τοῦ ὀνόματος ἢ ἡ κατὰ
φασίς· ὅιον, πᾶς ἐστὶν ἀνθρώπος δίκαιος, ἀπὸ φασίς τοῦ
του, οὐ πᾶς ἐστὶν ἀνθρώπος δίκαιος, πᾶς ἐστὶν ἀνθρώπος δ
δίκαιος, οὐ πᾶς ἐστὶν ἀνθρώπος οὐ δίκαιος, πλὴν οὐχ ὁ
μοίως τὰς κατὰ διάμετρον ἐνδέχεται συναληθεύειν, ἐν
δέχεται δὲ ποτέ.

Τὴν ἑρμηνείαν ὑπὸ τῇν ἀπροσδιορίστων προτάσεων ἀ-
κολουθίαν ἀξιοῖ θεωρεῖν ἡμᾶς, καὶ ὑπὸ μιᾶς τῇν διαγωνίων
ἀντιφάσεων, τῆς πᾶς, καὶ οὐ πᾶς, ὡς καὶ ὑπὸ ταύτης λαμ-
βανομένων τῶν τε ἀπλῶν προτάσεων, καὶ τῇν ἐκ μεταθέ-
σεως, καὶ ἐπὶ τῇν εὐρηπικῶν, συμβαίνει τὰς μὲν ἐκ μετα-
θέσεως, τοῦτον ἔχεν τὸν λόγον πρὸς τὰς ἀπλᾶς, ὅν αἱ εὐρη-
πικαί· τὰς μέντοι ἀπλᾶς μικρὴν ἔχεν τοῦτον τὸν λόγον
πρὸς τὰς ἐκ μεταθέσεως, ὅιον αἱ εὐρηπικαί· τετέρονται
μὲν ὅτι καὶ ἐν ταύτῃ δηλονότι ὑπὸ τῇν ἀπλῇ κατὰ φά-
σιν, αἱ τῇν λοιπῶν ἀντιφάσεων ἀποφάσεις· οὐ ὅτι δὴ αἱ
καταφάσεις· ὑπὸ δὲ τῇν ἀπόφασιν, αἱ καταφάσεις· ἔστι
δὲ πάλιν τῆς μὲν ἀπλῆς καταφάσεως ὑπὸ πλέον, ἐκατέρ-
α τῇν ὑπ' αὐτῇ ἀποφάσεων· πάντων μὲν ὅτι ὄντων δὲ
καίων, ἢ τε μὴ πάντας ἀδίκους εἶναι λέγουσα ἀληθής, καὶ
ἢ μὴ πάντας οὐ δίκαιους, ἐπεὶ καὶ ψευδὴς ἐκατέρω τῇν
ἀντικειμένων αὐταῖς καταφάσεων· ἢ μέντοι τῇν ἀνθρώ-
πων οἱ μὲν, δίκαιοι εἰσιν, οἱ δὲ μὴ δίκαιοι, τῇν μὲν ἑρη-
μένων ἀποφάσεων ἐκατέρω, ἀληθής· ἢ δὲ ἀπλῇ κατὰ φά-
σις, ψευδής· ὡς περὶ δὲ τῆς ἀπλῆς καταφάσεως ὑπὸ πλέον
αἱ ὑπ' αὐτῇ ἀποφάσεις, οὕτω δηλονότι καὶ τῆς ἀπλῆς ἀπο-

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

φάσειως ἐπ' ἐλαπὼν αὐτῶν αὐτῶν καταφάσεις· ὥστε σώζει
 παρὰ πρὸς τὰς ἀπλᾶς προτάσεις τῶν μετ' αὐτὰς ἡ ἀναλο
 γία· ἐκείνῳ μὲντοι ἔδωκεν τούτων σώζεται ἡ πρὸς τὰς ἐκ
 μεταθέσεως τῶν πρὸς αὐτῶν ἀναλογία· τῇ μὲν γὰρ αἰ
 πλῶν, ἡ μὲν καταφάσις ἐπ' ἐλαπὼν ἀληθοῦσα ἐδέχθη
 τῆς ἀορίστου ἀποφάσεως· καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς καταφά
 σεως ὑπὸ πλέον· τῇ μὲντοι σορητικῶν, ἡ μὲν ἀπόφα
 σις πάλιν ὑπὸ πλέον ἔσται τῆς ἐκ μεταθέσεως ἀποφά
 σεως· ἡ δὲ καταφάσις ἐπ' ἐλαπὼν τῆς καταφάσεως
 τῆς ἐκ μεταθέσεως· ὅτι δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, λέγω δὲ
 τὸ ποῦ τῇ σορητικῶν, καὶ τῇ ἐκ μεταθέσεως εἰρημεί
 νων, ῥαδίως δείξωμεν, ἀπὸ τῇ καταφάσεων ποιοῦμε
 νοι πάλιν τὴν ὑπερήνησιν· Πάντων μὲν γὰρ ἀνθρώ
 πων ἀδίκων ὄντων, ἀληθὺς καὶ ἡ πάντας λέγουσα εἶ
 ναι μὴ δίκαιους· ὁ γὰρ ἀδίκος, δῆλον ὅτι οὐ δίκαιος· εἰ
 μὲντοι εἰς τῇ ἀνθρώπων· οἱ μὲν, ἀδικοί· οἱ δὲ, μέ
 σην ἔχοντες ἔξιν, ἡ μὲν λέγουσα πρῶτασις πάντας εἶναι
 μὴ δίκαιους, ἀληθὺς, ἡ μὲντοι λέγουσα πάντας ἀδίκους
 εἶναι, ψευδής· τὰ αὐτὰ οὕτως ὡς πορὶ ἐλέγομεν, καὶ ὑπὸ
 τούτων τῇ προτάσεων συμβαίνει τοῖς ὑπὸ τῇ ἀπροσδιο
 ρίστων τε θεωρημένοις·

ἀπλᾶ·
 ἀνθρώπος δίκαιός ἐστιν· ἀνθρώπος δίκαιος οὐκ ἐστιν·
 σορητικᾶ·
 ἀνθρώπος ἀδίκος οὐκ ἐστιν· ἀνθρώπος ἀδίκος ἐστιν·
 ἐκ μεταθέσεως·
 ἀνὴρ οὐ δίκαιος οὐκ ἐστιν· ἀνθρώπος οὐ δίκαιός ἐστιν·

ἁπλῶς·

πάντες ἄνθρωποι δίκαιοι εἰσιν· οὐ πάντες ἄνθρωποι δίκαιοι εἰσιν·

σοφιστικῶς·

οὐ πάντες ἄνθρωποι ἀδίκαιοι εἰσιν· πάντες ἄνθρωποι ἀδίκαιοι εἰσιν·

ἐκ μεταθέσεως·

ὅς πάντες ἄνθρωποι ὅς δίκαιοι εἰσιν· πάντες ἄνθρωποι οὐ δίκαιοι εἰσιν·

Ὅτι δὲ τὴν εἰρημένῳ τῇν προτάσεων ἀκολουθίαν πρότερον τε παρεδίδου ἡμῖν ὁ Ἀριστοτέλης, ὡς ὑπὲρ προτάσεων ἀπροσδιωριστῶν, δι' ὧν ἐλέχθη, ὧν τὰ μὲν δύο, πρὸς τὴν κατὰ φύσιν καὶ ἀποφασιν ἔχει κατὰ τὸ σοιχοῦν, ὡς αἰσθητικῆς, τὰ δὲ δύο, οὐ, καὶ νῦν ἐπὶ τῆς ἀντιφάσεως τῆς καθόλου καταφάσεως, πρὸς τὴν μορτικῶς ἀποφασιν τὰ αὐτὰ ἡμᾶς θεωρεῖν ἀξιοῖ, καὶ οὐδὲν ἔτιρον σαφῶς ἐδήλωσεν ἐν παλαιῶν· πλὴν οὐχ ὁμοίως τὰς κατὰ διάμετρον ἐνδέχεται σωαληθύνειν, ἐνδέχεται δέποτε· δι' οὗ λέγοι ἂν τὸ διάφορον τῇ διαγραμμάτων, τοῦ τε ἐπὶ τῇν ἀπροσδιωριστῶν, καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν προσδιωρισμένων προτάσεων· καθ' ἑκάτερον μὲν γὰρ αὐτῶν κατὰ διάμετρον συμβαίνει τε τάχιστα τὰς καταφάσεις ἀλλήλαις, τὴν ἁπλῶς λέγω, καὶ τὴν ἐκ μεταθέσεως· ἢ τὴν ἁπλῶς, καὶ τὴν σοφιστικῶς, καὶ τὰς ἀποφάσεις ὁμοίως· ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῶν ἀπροσδιωριστῶν κατὰ τὴν ἐνδεχομένῳ ὕλῃ, τὰς τε καταφάσεις συνελθούσας ἀλλήλαις συμβαίνει, καὶ τὰς ἀποφάσεις, ἅτε πάντες μορτικῶς ἰσοδυναμοῦσας· ἐπὶ δὲ τῶν προσδιωρισμένων, ποῦ ὧν νῦν αὐτῷ ὁ λόγος τῆς καθόλου καταφάσεως, καὶ τῆς ἐπὶ μορτικῶς ἀποφάσεως, τὰς μὲν καταφάσεις σωαληθύνειν ἀδύνατον καθ' οἷον ἀνδρὶ ποτε ὕλῃ, τὰς μὲντοι ἀποφάσεις, συμβαίνει σωαληθύνειν κατὰ μόνῳ τὴν ἐνδεχομένην· ἐπεὶ γὰρ τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν,

δίκαιοι ἔσιν· οἱ δὲ, ἀδίκαιοι· οἱ δὲ, μέσων ἔχουσιν ἔξιν, φα-
νερὸν ὅτι πάσας συμβιβάζεται τὰς προκειμένας ἀποφά-
σεις ἀληθύνειν· οὐ πᾶς ἀνθρώπος δίκαιος· οὐ πᾶς ἀνθρώ-
πος ἀδίκος· οὐ πᾶς ἀνθρώπος οὐ δίκαιος· Τὸ οὖν ἐν-
δέχεται δέ ποτε, οὕτως ἀκουσέαν· οὐχ ὡς πασῶν τῶν κα-
τὰ διάμετρον ποτὲ σωαληθύνουσιν, τοῦτο γὰρ ἀδυνάτον,
ἀλλ' ὡς πινῶν ἐξ αὐτῶν· ὅσον τῶν ἀποφάσεων σωαληθύνου-
σιν ὑπὸ τῆς ἐνδεχομένης ὕλης, ὡς ἔρηται, τῆς μήτε ἀνάγκης
καίνας, μήτε ἀδυνατίου· καὶ ταῦτα σαφῶς ἐνδείκνυνται οὐ
διοριζόμενον μόνον, ἀλλὰ καὶ διηκνῶνται τὸν Ἀριστοτέλιν
πρὸς τῷ πέρατι τοῦ πρώτου τῶν ἀναλυτικῶν· ὅθεν ὁρμώ-
μενος ἂν τις, ὑποπίδυσται ὑπὸ μόνου τοῦ διαγράμματος
τῶν ἀδιορίστων ἀρμόζον, τὸ μὴ ὁμοίως τὰς κατὰ διάμε-
τρον ἐνδέχεται σωαληθύνεσθαι· λέγεται γὰρ ἐν ἐκείναις,
ὡς τῶν ἀποφάσεων τῶν ἀδιορίστων, καὶ κατ' ἄλλον τρόπον
παρὰ τὰς καταφάσεις σωαληθύνειν ποτὲ δυναμένων,
οὐ γὰρ μόνον ὑπὸ διαφόρων τοῦ ὑποκειμένου μερῶν, ὅπου αἱ
καταφάσεις ποιοῦσιν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ· ὅταν μέν-
τοι ἄλλότριον ἢ τοῦ ἐν τῇ ἐξ ἀρχῆς προτάσει ληφθέντος ὑ-
ποκειμένου· κατὰ γὰρ τὸν ξύλον τυχόν, καὶ ἀνθρώπος δίκ-
αιος οὐκ ἔστι, καὶ τὸ ἀδίκος οὐκ ἔστι, καὶ τὸ οὐ δίκαιος οὐκ
ἔστι, ἀληθῶς κατηγορήσεις· καίτοι τῶν καταφάσεων οὐδε-
μίας ἀληθύνειν ὑπὸ ὅπου οὐ τῶν παρὰ τὸν ἀνθρώπον δυνα-
μένης, ἀλλὰ τῷ μήτε τῇ διδασκαλίᾳ τῆς ποδὲ ἐκείνου τοῦ
διαγράμματος, προστεθεῖται ταύτην τὴν ῥῆσιν, καὶ ποδὲ
τῶν προσδιορισμένων ἐπόντα τὸν φιλόσοφον, ὅτι κατὰ
τὰς ἀκολουθήσεις ὁμοίως ἔχουσι τὰς ἀδιορίσεις, ἐπαγα-
γεῖν τὸ, πλὴν οὐχ ὁμοίως τὰς κατὰ διάμετρον ἀληθύνειν·
δυνατόν, οὐδὲν ἔτιρον ἐννοεῖν ἡμῖν ὑπερέπει, ἢ ὅτι διαφο-
ρὰ πᾶσι παρὰ δίδωσι τῶν διαγραμμάτων κατὰ τὸ μὴ
ὁμοίως,

Εἰς τὸ περὶ ἑρμηνείας· 121

ὁμοίως, ὅπερ αὐτὸς φησὶ τὰς κατὰ δίκμετρον ἐν αὐτοῖς
σωαληθύνειν· ἀλλ' εἰ δὲ μὴ παρέρχων ἀκροῦσθαι τῆν ὑπὸ
τοῦ Ἀριστοτέλους λεγομένην, ἄξιον οἶμαι ζητῆσαι διὰ τί
να αὐτὰν ὑπὸ μόνῃς τῆς ἀντιθέσεως τῆς καθόλου καταφά-
σεως πρὸς τὴν μερικὴν ἀπόφασιν ὁμοίως ἔχῃ φησὶ τῇ
προτάσει τὴν ἀκολουθίαν τῇ ὑπὸ τῇ ἀπροσδιορίσῃ,
μήποτε οὕτως ὑπὸ τῇ ὑπολοίπῃ ἀντιφάσεως τῆς με-
ρικῆς καταφάσεως πρὸς τὴν καθόλου ἀπόφασιν, καὶ τῆς
τῇ καθ' ἑκαστὰ μερικῆς πτωχόμενης τῆς αὐτῆς ἀκολουθίας·
ὑπὸ μὲν γὰρ τῆς τῆς, καὶ οὐδεὶς ἀντιφάσεως, οὐδὲ εἰ δέ χε-
ται δεῖξαι τὴν ἀπλῶν καταφάσιν τῆς σρητικῆς ἀποφά-
σεως, ἢ ὑπὸ πλέον, ἢ ἐπ' ἐλάττω οὔσαν· οὔτε γὰρ εἰ τις ἀν-
θρώπος δίκαιος, ἢ δὴ οὐδεὶς ἀδίκος· οὔτε εἰ μηδεὶς ἀδίκος,
ἢ δὴ τίς δίκαιος· τί γὰρ ἐπόντες, τὴν μέσῃ ἔχουσιν ἔξιν·
ὥς τε οὐκ ἔστιν οὐδεμίαν ἀκολουθίαν ἀναγκαῖον· εἰ δὲ τὰς
ἀπλᾶς πρὸς τὰς ἐκ μεταθέσεως παραβάλλοις, ταῖς μὲν
ἀποφάσεσι, ταῖς καταφάσεσι ἐπομέναις διήσεις, οὐκ ἐπι-
μέντοι τὰς ἀποφάσεις ταῖς καταφάσεσι· ἢ μὲν γὰρ μήν
δεῖς μὴ δίκαιος, δὴλον ὡς πᾶς τε, καὶ τῇ κατὰ μέρος ἐς
καστος, ἔστι δίκαιος· οὐ μὲν εἰ ἐπὶ τίς δίκαιος, ἢ δὴ δέησιν
μηδένα εἶναι μὴ δίκαιον· οὐ μὲν, ἀλλ' οὐδὲ ὑπὸ τῇ καθ' ἑκα-
στα τὴν εἰρημένῃ ἀναλογία προχωροῦσαν διήσεις· τὴν
μὲν γὰρ ἀπλῶν καταφάσιν, καὶ τὴν ἐκ μεταθέσεως ἀ-
πόφασιν, ἀπιστέφειν ἀλλήλαις συμβαίνει· Σωκράτης
δίκαιός ἐστι, Σωκράτης οὐ δίκαιος οὐκ ἐστὶ· τὴν μέντοι
σρητικὴν ἀπόφασιν ἐκείρας αὐτῶν ὑπὸ πλέον εἶναι, τὸ
ἀληθύνειν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ τὴν μέσῃ ἔξιν καθ' ὑπόθεσιν ἔ-
χοντος· εἰ δὲ τις ὑπολαμβάνοι καὶ ὑπὸ τῇ καθ' ἑκαστὰ πτω-
χῶν τὴν εἰρημένῃ τῆς ἀκολουθίας τῇ προτάσει ἀνα-
λογία, διὰ τὸ καταφατικῶς μὲν τὰ ἅτομα κατὰ μὴ

ααα

δένος ἀληθῶς κατηγορεῖσθαι, μήτε ἄλλον παρ' αὐτῶν, μήτε
 μόρους ἐαυτοῦ ἀτόμων ὄντων, ἀποφάσκεισθαι μέντοι ἀλη-
 θῶς ἐκάστου τῇ ἄλλων. οἷον, ὅταν λέγομεν Ὁ εἰσότητος Σω-
 κράτης οὐκ ἔστιν, ὡς περ καὶ τῇ γενικώτατων, καταφά-
 σκεισθαι μὲν οὐδὲν ἀληθῶς διωκτὸν, ἀποφάσκεισθαι δὲ
 οὐκ ἀδιώκτον, ὅπῃ ὅταν λέγομεν. τὸ ποσὸν, οὐσίᾳ οὐκ ἔ-
 στιν. εἰ οὖν διὰ τοῦτο ἀξιοῖ τιμῶν, Σωκράτης οὐ δίκαιος οὐκ
 ἔστι, καὶ ἀδίκος οὐκ ἔστιν, ὡς πλέον ἢ ἡμισυ τῆς, Σωκράτης δίκ-
 καιός ἐστιν, ὑπερτείνουσας αὐτῆς ὡς τῇ παρὰ τὸν Σωκρά-
 την, πρῶτον μὲν ἴσῳ καὶ τιμῶν κατεφασιν ὅλῳ ὡς κατη-
 γορουμένῳ λαμβάνων, πρὸς τὴν τιμῶν ἀπόφασιν ὅλῳ πα-
 ραβάλλων, ὡς πλέον αὐτῆς ἀληθῶς ἐν φησίν. Ἐπειτα
 οὐδὲ ἀποφατικῶς κατηγορεῖν πινος, ὅλον τὸ, Σωκράτης δίκ-
 καιος, ἢ οὐ δίκαιος, ὁλόγον. ἐν μὲν γὰρ τῷ πλήθει τῇ
 ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἅμα, καὶ τὸ μὴ δίκαιον, κατ' ἐ-
 νούρησαν ὑφ' ἐκαστοῦ θεωροῦντες, εἰκότως ἐκάτερον αὐτῶν
 ἅμα τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ καταφάσκομεν πνῶν, καὶ ἀπο-
 φάσκομεν. οὐδένος μέντοι τ' ἀτόμων ἅμα μετέχον ἁμι-
 φοτέρων διωκαμένων, τὸ μὴ Σωκράτης, ἀληθῶς ἀποφῆσαι
 μὲν τοῦ Ὁ εἰσότητος. καὶ ἡ δ' ὁμῶνυμον εἴη τὸ κατηγοροῦμεν
 νον τῷ ὑποκειμένῳ, μὴ ἔχειν τοῦτον, ἢ τύχοι, τὸ φολλόσοφον,
 ἢ τὸν δίκαιον Σωκράτην, λέγοντες μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ
 προσκείμενον αὐτῷ προσφασόμενοι. ἀλλ' οὐδὲ τοῦ ἀνθρώπου,
 ὅτι ὁ δὲ Σωκράτης δίκαιος οὐκ ἔστιν, οὐ λέγομεν. οὔτε γὰρ
 τῇ ἐλληνικῇ χρήσῃ τοῦτο συναγεγνώσμενον, ὅτε ἔχον λόγον.
 Ἄντοι μὲν οὖν δύο ἀντίκεινται ἀλλήλαις. ἀλλὰ δὲ
 δύο πρὸς τὸ οὐκ ἀνθρώπῳ ὡς ὑποκειμένον πρὸς ἐσθλόν.
 οἷον, ἔστι δίκαιος οὐκ ἀνθρώπος. οὐκ ἔστι δίκαιος οὐκ ἀνθρώ-
 πος. ἔστιν οὐ δίκαιος οὐκ ἀνθρώπος. οὐκ ἔστιν οὐ δίκαιος
 οὐκ ἀνθρώπος. πλείους δὲ τούτων οὐκ ἔσονται ἀντιθέσεις.

- αὗται δὲ χωρὶς ἐκείνων, αὗται καθ' αὐτὰς ἔσονται, ὡς ὀνό-
ματι τῷ οὐκ ἀνθρώπου προχρώμεναι.

Προφανές τὸ διὰ τούτων παραδιδόμενον θεώρημα·
φισί γ' ὅτι αὗται εἶναι ἀντιφάσεις καὶ ὑπὸ τῇ ἐκ τρίτου
προσκατηγορουμένην προτάσεων, ἀορίστον ὑποκείμενον χρώ-
μεναι, ὅσαι ἦσαν αἰετὶ ὠρισμένου τοῦ ὑποκείμενου· δύο
δὲ ἦσαν ἐκείναι καθ' ἑκάστην προτάσεων εἰδος, τὸ κατὰ τὸν
ὑποκείμενον ὀνομαζόμενον· ὅσον, καθ' ἑκάστη· ἢ ἀδίορι-
στοί, ἢ καθόλου, ἢ ὑπὸ μέρους, δύο ἅμα καὶ αὗται· ὅν κ' πα-
ραδείγματα παρέθετο τῶν τε ἀπλῶν, καὶ τῇ ἐκ μεταθέ-
σεως· οὐκ ἀνθρώπος δίκαιός ἐστιν, οὐκ ἀνθρώπος δίκαιος
οὐκ ἐστιν· αὗται ἀπλᾶς μὲν ἐξ ἀορίστου τοῦ ὑποκείμενου·
οὐκ ἀνθρώπος οὐ δίκαιός ἐστιν· οὐκ ἀνθρώπος οὐ δίκαιος
οὐκ ἐστιν· αὗται καὶ ἀόριστοι, ἢ τοι ἐκ μεταθέσεως, καὶ ἐξ ἀο-
ρίστου πάλιν τοῦ ὑποκείμενου· ἢ δὲ λέξεις, ἢ, ἄλλαι δὲ πρὸς
τὸ οὐκ ἀνθρώπος, ὡς ὑποκείμενον τι προσεσθέντος, ἐπιπέ-
σον ἔχει· τὸ γ' πληρὺν, οὕτως ἀν' ἔχοι, ἄλλαι δὲ δύο
ἀντιφάσεις ἀντίκεινται, τουτέστιν ἐξ ἀντικειμένων προ-
τάσεων γίνονται πρὸς τὸ οὐκ ἀνθρώπος, ὡς ὑποκείμενον
τι παραληφθὲν ἐν ταῖς προτάσεσι, προστεθέντος αὐτῷ
τῷ οὐκ ἀνθρώπος, δηλονότι τοῦ τε κατηγορουμένου, καὶ
τοῦ προσκατηγορουμένου· καὶ κατηγορουμένου μὲν, ἢ ὠ-
ρισμένου, ἢ ἀορίστου· προσκατηγορουμένου δὲ, ἢ κατα-
φακτοῦ, ἢ ἀποφακτοῦ. Λάβωμεν οὖν τούτον τὸν τρό-
πον πάσας τὰς ἐκ τρίτου προσκατηγορουμένου προτά-
σεις ἐκ διαιρέσεως· ἀνέγκη γ' ἢ ἁμφωτέρω ὅρους, τὸν τε
ὑποκείμενον καὶ τὸν κατηγορούμενον, ὠρισμένους αὐτὰς
ἔχειν, ἢ ἁμφωτέρω ἀορίστους· ἢ τὸν μὲν, ὠρισμένον· τὸ δὲ, ἀορί-
στον· καὶ πῦτο διχῶς· καὶ δῆλον ὅπως· καὶ ἢ καταφακτικὰς εἶ-
ναι ταύτας, ἢ ἀποφακτικὰς· αὐτὴ ὅτι πάντα κατηριθμήθησαν

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

καὶ εἰκότως ἐβάρυνσεν ἀποφηνάσθαι, ὡς πλείους τούτων ἔκ
ἔσονται ἀντιφάσεις· εἶτα διδάσκων ὅτι καὶ αὐτοὶ τέλει
ἔσι προτάσεις ἐξ ἀορίστου τοῦ ὑποκειμένου, φησὶν αὐτὰς
χωρὶς ἐκείνων, αὐτὰς καθ' αὐτὰς εἶναι, τῷ οὐκ ἀνθρώπος
ὡς ὑποκειμένου χρώμεναι, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς αὐτὸ τὸ ἀ
ποφαινέσθαι, μὴδὲν ἔλαττον ἐχούσας ἐκείνων.

» Εἴ ποτε δὲ τὸ ἐπὶ μὴ ἀρμότῃ, ὅσον ὑπὸ τοῦ ὑγιαίνειν καὶ
» βαδίζειν, ὑπὸ τούτων τὸ αὐτὸ ποιῇ οὕτως πθέμενον. ὡς αὖ
» εἰ τὸ ἐπὶ προσήπτετο. ὅσον, ὑγιαίνει πᾶς ἀνθρώπος. ἔχ ὑ
» γιάνει πᾶς ἀνθρώπος. ὑγιαίνει πᾶς οὐκ ἀνθρώπος. οὐχ
» ὑγιαίνει πᾶς ἔκ ἀνθρώπος. οὐ γάρ ἐστι τὸ οὐ πᾶς ἀνθρώ
» πος λεκτέον, ἀλλὰ τὸ οὐ τῶν ἀπόφασιν τῷ ἀνθρώπος προ
» θετέον. τὸ γὰρ πᾶς οὐ τὸ καθόλου σημαίνει, ἀλλ' ὅτι κα
» θόλου. δῆλον δὲ ἐκ τούτου. ὑγιαίνει ἀνθρώπος. οὐχ ὑγια
» νει ἀνθρώπος. ὑγιαίνει οὐκ ἀνθρώπος. οὐχ ὑγιαίνει ἔκ ἀ
» νθρώπος. ταῦτα γὰρ ἐκείνων διαφάσει τῷ μὴ καθόλου εἶ
» ναι. ὥς τε τὸ πᾶς ἢ τὸ μὴδὲς, οὐδὲν ἄλλο προσημαίνει, ἢ
» ὅτι καθόλου τοῦ ὀνόματος ἢ κατὰφασις ἢ ἀπόφασις. τὰ
» οὖν ἄλλα τὰ αὐτὰ δεῖ προσθέσθαι.

Τινὲς μὲν τῶν ἐξηγησαμένων τούτο τὸ χωρίον, ὑπέλα
βον λέγειν τὸν Ἀριστοτέλιν διὰ τούτων, ὅτι πρὸς αὐτὰς
προτάσεις πᾶς ἀντὶ τοῦ εἶναι, ἀλλ' ὅτι ξήμα προσκατηγο
ρούμενον ἐχούσας, ὅσον, τὸ βαδίζειν, ἢ τὸ ὑγιαίνειν, ὡς αὖ
πᾶς ἀνθρώπος δίκαιος ὑγιαίνει, ἀνθρώπος δίκαιος βαδί
ζει, ἢ αὐτὴ γίγνεται τῶν προτάσεων τάξεις τε, καὶ ἀκολου
θία, ἢ πρὸς ἐτύγχανε καὶ ὑπὸ τῶν τὸ ἐπὶ προσκατηγορούμενον
ἐχουσῶν, παντάπασιν ἀποπλανώμενοι τῆς τε τοῦ Ἀρι
στοτέλους διανοίας, καὶ τῆς τῶν λόγων αὐτῶν ἀκριβείας.
οὔτε γὰρ ὁ φιλόσοφος φαίνεται τῆς τοιαύτης προτάσεως
παρεδείγματα ἡμῖν παρατιθέμενος, οὔτε αὖ δέχεται

παρὰ τὸ εἶναι, ἄλλο τι ῥῆμα προσκατηγορούμενον γίνεσθαι.
 καὶ τοῦτο οὐ μόνον τῷ Ἀριστοτέλει πισδύσαι δεῖ, πρότερόν τε
 σαφῶς εἰπόντι, μόνον τὸ εἶναι ἐν ταῖς τοιαύταις προτάσεσι
 προσκατηγορεῖσθαι, καὶ ἐν ταῖς ἀναλυτικοῖς, ὅρον μὲν ἦν
 ναὶ ἀποφαινομένῳ τὸν ἦν ὃν διαλύεται ἢ πρότασις, τὸν τε
 κατηγορούμενον, καὶ τὸν ὑποκείμενον, ἐπαίροντι δὲ προσπι
 θεμένου, ἢ διαιρουμένου τοῦ ἦναι, ἢ μὴ εἶναι, καὶ μηδενὸς ἄλ
 λου ῥήματος παρὰ τούτῳ μνῆσθαι ποιουμένων. ἀλλὰ καὶ
 ἡμεῖς ἐν ταῖς ἐξῆς εἰσαρχόμεθα ἀποδείξομεν, ὅτι καὶ πρότε
 ρον ἐπισημασμένα. διὸν δὲ Ἀριστοτέλης ζητήσῃ πότε τὰ
 ἴδια, καὶ χωρὶς κατηγορούμενα, δυνάμει συμπλεκόμε
 να ἀλλήλοις μίαν ποιῆσαι κατηγορίαν, καὶ πότε οὐ. ἔπει
 ροὶ δὲ γε ὑπέλαβον ζητεῖσθαι διὰ τούτων, εἰ ἄς πορ ἐν ταῖς
 ἐνδεκά τοῖς ἐπὶ προσκατηγορούμενον ἔχουσιν τοῦ κατη
 γορουμένου ὀνόματος, ὅιον τοῦ δίκαιος, προταπόμενον
 τὸ ἀρνητικὸν μόριον, οὐ ποιεῖ ἀπόφασιν, ἀλλὰ κατὰφασ
 σιν ἐκ μεταθέσεως, τὴν ἀνθρώπος οὐ δίκαιός ἐστιν, οὗτω
 καὶ ἐν αἷς δυνάμει ποδεύχεται τὸ εἶναι ἐν τῷ κατηγορουμέ
 νῳ ῥήματι, διαλυομένου τοῦ ῥήματος ἐκείνου, καθὰ καὶ
 πρότερον ἐλέγομεν, ἥς τε τὴν οἰκίαν αὐτῷ μετοχίῳ, καὶ
 τὸ εἶναι, προταπόμενον πάλιν τὸ ἀρνητικὸν μόριον τῆς μετο
 χῆς, οὐ ποιήσῃ ἀπόφασιν, ἀλλὰ κατὰφασιν ἐκ μεταθέ
 σεως. ἡ μὲν γὰρ λέγουσα πρότασις, ἀνθρώπος βαδίζει,
 ταυτὸν ὁμολογουμένως φέγγεται τῇ, ἀνθρώπος βαδίζ
 ῶν ἐπὶ. ζητεῖται δὲ φασὶ διὰ τούτων, εἰ τὴν ἀνθρώ
 πος οὐ βαδίζων ἐπὶ, κατὰφασιν ῥητὴν πάλιν ἐκ μεταθέ
 σεως, ἀλλ' οὐκ ἀπόφασιν, οὔτε τοῦ προβλήματος ἀξίου
 οἶμαι ζητήσεως ὄντος. τίς γὰρ ἀποκλήρωσις, ὥς τε τὴν
 μὲν ἀνθρώπος οὐ δίκαιός ἐστι, κατὰφασιν καλεῖν, τὴν
 δὲ ἀνθρώπος οὐχ ὑγιαίνων ἐπὶ, ἀπόφασιν, οὔτε τοῦ Ἀρι

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

σοτέλους οὐδὲν τοιοῦτον διὰ τῆς παρ' αὐτοῦ λεγομένων ἐμ-
φάνοντος. μήποτε οὐαὶ ταῖς ῥήσεσιν αὐταῖς τοῦ Ἀρίστο
τέλους προσφύεσθαι ἢ τὸ λέγειν, ὅτι παραδούς ἡμῖν τὰς
ἐξ Ἀρίστου τοῦ ὑποκειμένου ἀντιφάσεις, πρότερον μὲν ὑπὸ
τῆς ἀπλουσάτων προτάσεων, τῆς ἐξ ὑποκειμένου καὶ κατη-
γορουμένου μόνον, διὰ δὲ τῆς προσεχῶς προηρημένων, καὶ
ὑπὸ τῆς ἐκ τρίτου προσκατηγορουμένου, καὶ ἐν οἷς παρέθε-
το αὐτὸ παραδείγμασι, τὸ ἐπὶ λαβάν πρότερον μὲν ὡς
κατηγορούμενον, δι' ὧν ἔλεγε, ἔστιν οὐκ ἄνθρωπος. οὐκ
ἔστιν οὐκ ἄνθρωπος· καὶ, ἔστι πᾶς οὐκ ἄνθρωπος. οὐκ ἔστι
πᾶς οὐκ ἄνθρωπος· δι' ὧν δὲ προσεχῶς παρεδίδον, καὶ
ὡς προσκατηγορούμενον, ἐν οἷς ἔλεγε, αὐταὶ μὲν οὐαὶ δύο
ἀντίκεινται, ἀλλὰ δὲ πρὸς τὸ, οὐκ ἄνθρωπος. ἔστι δίκαιος
ἐκ ἄνθρωπος ἐκ ἔστι δίκαιος οὐκ ἄνθρωπος. ἔστι οὐ δί-
καιος ἐκ ἄνθρωπος. ἐκ ἔστι οὐ δίκαιος ἐκ ἄνθρωπος. προ-
τίθεται διὰ τούτων διδάξαι ἡμᾶς, ὅτι καὶ ὑπὸ τῶν προτάσεων
τῆς ἀντὶ τοῦ ἔστιν, ἄλλο πρῆμα ἔχουσιν οὐ προσκατηγο-
ρούμενον. τοῦτο ὅτι ἔρηται ὅτι ἀδυνάτον, ἀλλὰ κατηγο-
ρούμενον. ἀρίστο μὲντοι πάλιν τῷ ὑποκειμένῳ χρωμένον
τοῦτον διὰ τὸν τρόπον γίνεσθαι τὰς ἀποφάσεις, ὅν ἐγίνον-
το καὶ τοῦ ἔστιν ἐνδεχία κατηγορουμένου. διότι καὶ
δὴ ἐπ' ἐκείνων τῶ ἔστι συμπλέκων τὸ ἀρνητικὸν μόριον ἐ-
ποίη τὰς ἀποφάσεις, οὐκ ἔστιν οὐκ ἄνθρωπος λέγων, καὶ
οὐκ ἔστι πᾶς οὐκ ἄνθρωπος, οὕτω καὶ νῦν τῆς ὑγιαίνει πᾶς
οὐκ ἄνθρωπος, ἀποφασιν ἐναί φησι τίς, οὐχ ὑγιαίνει πᾶς
οὐκ ἄνθρωπος. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐν ταῖς ὄντως αὐτῶν ἀπο-
φάσεσι ἐθέλοισιν ποιῆν, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπ' ἀμφοτέρων
ποιήσομεν, τῶν τε τὸ ἔστιν ἐνδεχία κατηγορουμένων, καὶ τῆς
ἀντὶ τοῦ ἔστιν, ἑτέρῳ τι ῥῆμα. μόνης δὲ νῦν τῆς καθόλου
καταφάσεως μνημονόσας, τῆς ἀρίστον ἐχούσης τὸν ὑπο-

ἡμῶν, καὶ τὸ ὑγιαίνειν κατ' αὐτοῦ κατηγορεύσῃς, ὡς ἡ
 τεῖ πῶς τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς ποιητέον, ὥς αὖ ἀρκούνσῃς
 τῆς ὡς τούτων θεωρίας, παρεστήσῃ ἡμῖν ἐκ τῆς πολλάκις
 ἑρημένων τὴν μέθοδον, καθ' ἣν καὶ ὡς τῆς ἄλλων καταφά
 σεων ποιήσομεν τὰς ἀποφάσεις. τοῦτο δὲ εἰσὶν τὸ θεωρη
 μα κινήσαι νῦν ὁ Ἀριστοτέλης, ὥς ποτὶ δείσας μή τις ἀδία
 φορον εἶναι ὑπολάβῃ πρὸς τὸ γινέσθαι τὴν ἀπόφασιν, τὸ αὖ
 φαιρῆν μὲν τοῦ ἀορίστου ὑποκειμένου τὸ ἀρνητικὸν μόριον,
 προτάσῃν δὲ αὐτὸ τοῦ προσδιορισμοῦ. δηλοῖ δὲ σαφῶς
 λέγων, οὐ γὰρ ἐστὶ τὸ οὐ πᾶς ἀνθρώπος λεκτέον, ἀλλὰ τὸ οὐ
 τὴν ἀπόφασιν, τῷ ἀνθρώπῳ προδετέον. τουτέστιν, οὐ γὰρ
 τὴν οὐ πᾶς ἀνθρώπος ὑγιαίνει, λεκτέον ἀπόφασιν εἶναι
 τῆς, πᾶς οὐκ ἀνθρώπος ὑγιαίνει, καταφάσεως, ἀλλὰ τὸ ὅτι
 ὁ ἐκάλεισεν ἀπόφασιν, ὡς ποιητικὸν τῆς ἀποφάσεως, τῷ
 ἀνθρώπῳ, καὶ ἐν τῇ ἀποφάσει προδετέον, ἵνα μὲν ἡ αὖ
 φοτέραις ταῖς προτάσεσιν ὁ αὐτὸς ὑποκείμενος, καθάπορ
 ὁ αὐτὸς κατηγορεύμενος, ὅπορ' ἔχεν ἀνάρκῃ τὰς ἀντιφα
 τικῶς ἀλλήλαις ἀντικεισομένας προτάσεις. τούτου οὖν
 χάριν τοῦ ἐξομοιωθῆαι ταῖς ἐνδεχόμεναις τὸ εἶναι ἔχουσας προ
 τάσεσι, τὰς δυνάμει αὐτὸ παραλαμβάνονσας, καὶ διδά
 ξαι, ὅτι ἐπ' ἀμφοτέρων τὸν αὐτὸν τρόπον τὰς ἀντιφάσεις
 ποιητέον, εἰσὶν ἐξ ἀρχῆς ἐν τοῖς παραδείγμασι, τὸ ὑγια
 νειν ῥῆμα διαλυθῆαι ἡς τε τ' ὑγιαίνων μετοχὴν, καὶ τὸ εἶναι.
 εἶτα πρῶτον παρατίμενος παραδείγματα προτάσεων
 ἐξ ὀρισμένου τοῦ ὑποκειμένου, ὡς γνωρίζομεν, καὶ ὁ δὲ ἡ
 σαι ἡμᾶς δυνάμενος πρὸς κατανόησιν τῆς ἐξ ἀορίστου ὑπο
 κειμένου, ἐπάγει τὰς ἐξ ἐκένων γινόμενας, καὶ ἀορίστου χρό
 νου, τῷ ὑποκειμένῳ. ποτὶ ὧν ἡ αὐτῷ προκείμενον λέ
 γην, ὅπως ἐπ' αὐτῶν ἐκ τῆς καταφάσεως γίνονται αἱ ἀπο
 φάσεις. δηλοῖ δὲ ὡς τούτων μόνον τὴν αἰτίαν ἀποδίδες,

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

τοῦ μὴ ἄλλον τρόπον γίνεσθαι τὰς ἀποφάσεις· ἐπὶ μὲν
 τοῖς μὴ χρῆναι τῆς, πᾶς οὐκ ἀνθρώπος ὑγιαίνει, λέγειν ἀπό-
 φασιν τὴν, οὐ πᾶς ἀνθρώπος ὑγιαίνει· τὴν αὖτις τούτου
 προσέθουσιν οὐθὺς ἐπαύων, τὸ ὅτι πᾶς, οὐ τὸ καθόλου σημά-
 νει, ἀλλ' ὅτι καθόλου· ὅτι ποῦ ὅ, τι μὴ δηλοῖ τῷ φιλοσόφῳ,
 διὰ τῆς πρότερον ἐρημμένων παρεστήσαμεν, τὸ ἐρησίδιον
 αὐτὸ τοῦτο ἐξηγησάμενοι· Παρήληπται δὲ νῦν ὡς δη-
 λώτικόν τοῦ δυν μὲν ἐν ταῖς ἀντιφασκούσαις προτάσει-
 σι τὸν αὐτὸν ὑποκείμενον παραλαμβάνεται, τοῦτο δὲ μὴ
 κέπυσυμβαίνειν, ὅταν εἰπώμεν τῇ πᾶς οὐκ ἀνθρώπος ὑγια-
 νει, καταφάσει, μάχεσθαι τὴν οὐ πᾶς ἀνθρώπος ὑγιαίνει,
 ἀπόφασιν· δέον ὅτι τούτων ἀποφάσκειν τὸν κατηγοροῦ-
 μένον ἐν τῇ ἀποφάσει, καθ' ὃν αὐτὸν κατηγορεῖται ἐν τῇ
 καταφάσει, τοῦτο οὐ ποιοῦμεν ἐν τῇ ἐκτεθειμένῃ ἀποφά-
 σει· τῆς ὅτι καταφάσεως πάντων τῇ οὐκ ἀνθρώπων τὸ
 ὑγιαίνειν κατηγορησάσης, ἢ ἐρημμένη ἀπόφασις τῇ ἀνθρώ-
 πων αὐτὸ ἀποφάσκει· ὅτι δὲ ταύτην ἔχουσιν οἱ καθόλου
 προσδιορισμοὶ τὴν διώαμιν, τὸ σημαίνειν ὅτι τὸ κατηγο-
 ρούμενον πᾶσι μὲν ὑπάρχει τοῖς ὑπὸ τὸ ὑποκείμενον ἐν
 τῇ καθόλου καταφάσει, πᾶσι δὲ οὐχ ὑπάρχει ἐν τῇ καθό-
 λου ἀποφάσει, σαφῶς ἐδηλώσε τὰς αὐτὰς προτάσεις, ἃς
 ἐξέθετο πρότερον μετὰ τῆς καθόλου προσδιορισμοῦ, ποτὲ
 μὴ, ὀρισμένον, ποτὲ δὲ, ἄοριστον λαβὼν τὸν ὑποκείμενον,
 ταύτας ἐφεξῆς ἀνθ' τῆς προσδιορισμοῦ παρατιθέμενος,
 ὑπὲρ τοῦ δηλώσαι, ὅτι πᾶς προσδιορισμός, καθ' ὃν ἐπλεό-
 νηζον αἰ πρότεροι προτάσεις πᾶν ὑπόκεινται, παρέχον αὐταῖς
 τὸ ποιεῖσθαι τὴν κατηγορίαν κατὰ πάντων τῶν ὑπὸ τὸ ὑ-
 ποκείμενον ἁτόμων, ὅπου οὐκ ἔχουσιν αἱ ἀπροσδιοριστοί
 προτάσεις· ὡς δὲ ταυτὸν διωαμένης τῆς πᾶς ἀνθρώπος
 οὐχ ὑγιαίνει, τῇ, οὐδεὶς ἀνθρώπος ὑγιαίνει, καὶ οὐδεὶς οὐκ

αἰθρὸς ὑγιαίνει, ἐκὼς συμποραίνόμενος φησιν, ὥς τε
τὸ πᾶς, ἢ τὸ μηδεὶς, οὐδὲν ἄλλο προσημαίνει, ἢ ὅτι καθόλου
τοῦ ὀνόματος ἢ κατὰ φασίς, ἢ ἀπόφασίς. τουτέστι, κα-
τὰ πάντων τῶν μετεχόντων τῆς φύσεως τοῦ ὑποκειμένου,
ἢ κατὰ φύσιν τὸ κατηγορούμενον, ἢ ἀποφάσκει ὁ καθόλου
ἀποφαινόμενος. διακρινόμενων οὖν κατὰ μόνον ταῦτα τὰ
ἀντικείμενα ἀλλήλαις προτάσεων, τὰ ἄλλα φησὶ ταῦτα
τὰ δὲ προστίθεναι, παρακελεύόμενος ἡμῖν τὸν τε ὑποκεί-
μενον ὅρον, καὶ τὸν κατηγορούμενον τὸν αὐτὸν φυλάττων ἐν
ταῖς ἀντιφασκούσαις προτάσεσιν.

- » Εἴπερ δὲ ἐναντία ἀπόφασίς ἐστὶ τῇ, ἅπαν ἐστὶ ζῶον δι-
» καιον, ἢ σημαίνουσα ὅτι οὐδὲν ἐστὶ ζῶον δίκαιον. αὐταὶ μὲν
» φανερόν, ὅτι οὐδέποτε ἔσονται ἀληθεῖς, οὔτε ἅμα, οὔτε ὡς
» τοῦ αὐτοῦ. αἱ δ' ἀντικείμενα ταύταις, ἔσονται ποτε οἷον,
» οὐ πᾶν ἐστὶ ζῶον δίκαιον. καὶ ἐστὶ τί ζῶον δίκαιον.

- Μέλλων ἐν τοῖς ἐξῆς ὁ Ἀριστοτέλης παραδιδόναι κα-
θόλου πινὰ ἀπόφασιν ἀκολουθοῦσαν καθόλου πινὶ κατὰ φύ-
σιν, τὴν ἀπλήρῃ τῇ ἐκ μεταθέσεως, καὶ τὴν ἐκ μεταθέσεως
τῇ ἀπλήρῃ, προλαμβάνει διὰ τούτων ἐκὼς, καὶ διορίζει
ταῖς, ὅτι κατὰ πόρῳ τῇ ἐξ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμέ-
νου προτάσεων τὰς καθόλου ὡς καθόλου ἐναντίας προση-
γέρουσε, καὶ συμφέροντα ἀλλήλαις ἀπεφίετο, τὰς δὲ
» ἀντιφασκούσας πρὸς αὐτάς, σωαληθύνει ἀλλήλαις, ἐν
» οἷς ἔλεγε, Διὸ ταύταις μὲν οὐχ οἷόν τε ἅμα ἀληθεῖς εἶ-
» ναι, τὰς δὲ ἀντικείμενας αὐταῖς ἐνδέχεται ὡς τοῦ αὐτοῦ.
τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὡς τῇ νωτὶ προκειμένων ἐς ἐπίσκεψιν
πρὸς προτάσεων τῇ προσκατηγορουσῶν τὸ ἐπὶ. τὰς μὲν
καθόλου, τὰς μηδεμίαν ἔχουσας πόρῳ ὅρους διαφα-
ραν, ἀξιοὶ μὴ τε σωαληθύνει ποτὲ ἀλλήλαις, μὴ τε σημαί-
ναι τὰς ὡς τοῦ αὐτοῦ σωτρέχειν ἅμα διαφασκῶν. τὰς

δε μαχομένης πρὸς αὐτὰς ἀντιφατικῶς, σωτρίχην ποί-
 τε ἀλλήλαις, διὰ τὸ ποτὲ δηλονότι σημαίνον τὸ κατὰ μόνω
 τὴν εἰδεχομένην ὕλην ὑπάρχεν αὐταῖς τὸ σωαληθύνειν.
 ἡμεῖς μὲν οὕτως ἔρηται, διηρημένως ἀκούομεν τὸ· οὔτε ἀ-
 ληθεῖς ἄμα, οὔτε ὡς τοῦ αὐτοῦ. τὸ μὲν, λαμβάνοντ' οὐ ἐπ'
 αὐτῇ τῇ λόγων, τὸ δὲ, ὡς τὸ σημαυνομένων ὑπ' αὐτῇ πρὸς
 μάταιν. συμβαίνει δὲ ταῦτα σωτρίχην ἀλλήλοις. ἢ γὰρ
 ἄμα ἀληθεῖς οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς κατηγορούμενα τῷ
 αὐτῷ ἄμα ὑπάρχουσι. καὶ τὸ ἀνάπαλιν. καὶ δὴλον ὅτι τὸ
 ἄμα εἶναι ἀληθεῖς οὗ λόγου, αἶπον γίνεσθαι τὸ τὰ πράγ-
 ματα σωυπάρχην. ἔπειτα δὲ καὶ τὸ οὔτε, καίτοι δις πα-
 ραληφθῆναι, παρέλκεν ὑπολαμβάνοντ' οὐ δι' ἀμφοτέρων, τοῦ τε
 ἄμα, καὶ τοῦ ὡς τοῦ αὐτοῦ, ποτεγράφεται φασὶ τὸ χαρα-
 κτηρίζον τὴν ἀντίθεσιν τῇ τοιούτων προτάσεων. ἄμα τε
 γὰρ ἀληθεῖς διακρίνεται εἶναι φασὶν αἱ προτάσεις, μὴ ὡς τοῦ
 αὐτοῦ λαμβανόμεναι. οἷον, πᾶς ἄνθρωπος δίκαιος· οὐδὲ
 ἴππος δίκαιος. καὶ πάλιν ὡς τοῦ αὐτοῦ μὲν ἀληθεῖς, οὐ μὲν
 τοι ἄμα, ὡς ὅταν λέγωμεν, πᾶς ἄνθρωπος, ὡς τοῦ χρυσῆ
 λεγομένου γένους, δίκαιος. οὐδὲ ἄνθρωπος, ὡς τοῦ σιδη-
 ροῦ λεγομένου γένους, δίκαιος, καίτοι τοῦ τε Ἀριστοτέλους
 κατ' ἀρχὰς παραδόντος ἡμῖν ποίᾳς ἀξιοῖ ἀντικεῖσθαι ἀλ-
 λήλαις προτάσεις, ὅτι τὰς τοῦ αὐτοῦ κατὰ τοῦ αὐτοῦ, καὶ
 τὰ ἐξῆς τοῦτοίς, καὶ τῆς κατὰ χρόνον ἐξαλλαγῆς, ποτε μὲν
 τὴν φύσιν καὶ ἑκάστα θεωρεῖσθαι διακρίνεται, ἐν δὲ τοῖς κα-
 θόλου, χάρακ' οὐδεμίαν ἐχούσης, εἰ μὴ μέλοιμεν τοῖς μυ-
 θικοῖς πλάσμασι χρῆσασθαι πρὸς ἀνατροπὴν τῇ ἐνάρ-
 γῳ ἀποδοδιδυμμένων.

- » Α' ακολουθοῦσι δὲ καὶ αὐταί. τῇ μὲν, πᾶς ἔστιν ἄνθρωπος
 » οὐ δίκαιος. ἢ, οὐδὲ ἔστιν ἄνθρωπος δίκαιος. τῇ δὲ, ἔστιν οὐ
 » πᾶς ἄνθρωπος οὐ δίκαιος, ἢ ἀντικειμένη, ὅτι ἐπὶ τῇ ἀν-

ἄνθρωπος δίκαιος + ἀνάγκη ὅτι εἶναι πῖνα.

Κατ' ἀρχὰς μὲν τῆς θεωρίας τῇ ἐκ τρίτου προσκα-
τηγορευμένον προτάσεων ἐδιδασκόμεθα ὅπως ἔχουσιν
αἱ ὅλαι αὐτῇ ἀντιφάσεως τῆς πρὸς ἀλλήλας τῆς ἑαυ-
τῆς, καὶ ἀκολουθείας + καὶ παρεβάλλετο τὰ μέρη αὐτῇ πρὸς
ἀλλήλας + ἡ μὲν καθόλου ἀπλὴ κατάφασις, πρὸς τὴν ὑπὸ
μέρους ἐκ μεταθέσεως ἀπόφασιν, ὡς ἐπομείνη, καὶ ὑπὸ
πλέον αὐτῆς οὐσαν + ἡ δὲ καθόλου ἐκ μεταθέσεως κατά-
φασις, πρὸς τὴν ἀπλὴν ἀπόφασιν, ὡς τὸν αὐτὸν τρόπον
ἔχουσαν πρὸς αὐτήν. νῦν δὲ παραδίδωσιν ἡμῖν ὁ Ἀρι-
στοτέλης τὰς ποσὸν μὲν τὸ αὐτὸ ἐχούσας προτάσεις, ἐπα-
μεινῶσ' μὲντοι ἀλλήλαις, οὐκ ἐπὶ ὅλῳ ἀντίφασιν πρὸς ὅ-
λῳ παρεβάλλον, ἀλλ' ὡς πρὸς εἰρηται, μιᾶς μόνης προτά-
σεως, πρὸς μίαν πρότασιν τὴν συμφωνίαν θεωρῶν.

Ἀκολουθεῖν οὖν φησι. τῇ μὲν, πᾶς ἀνθρώπος οὐ δίκαιος
ὅς ἐστι + τὴν, οὐδεὶς ἐστὶν ἀνθρώπος δίκαιος. τῇ δὲ, τίς ἀν-
θρώπος δίκαιός ἐστι. τὴν, οὐ πᾶς ἀνθρώπος ὁ δίκαιός ἐστι.
δὴλον γὰρ φησιν ὅτι τοῦτου ἀληθοῦς ὄντος τοῦ, οὐ πᾶς ἀν-
θρώπος ὁ δίκαιός ἐστιν. ἀνάγκη εἶναι πῖνα ἀνθρώπον δίκαι-
ον. ὅθεν οὖν ὅτι οὐσης τῆς, τίς ἀνθρώπος δίκαιός ἐστιν. ἡ
ἀληθὴς ἡ, οὐ πᾶς ἀνθρώπος οὐ δίκαιος. ὅτι ὑπέκειτο, ἀλλ'
ἡ μαχομένη πρὸς αὐτήν, ἡ πᾶς οὐ δίκαιος. ὡς τε ἀκολου-
θοῦσιν ἀλλήλαις αἱ κατὰ μέρος προτάσεις, ὡς πρὸς αἱ καθό-
λου. ὁ μὲν οὖν Ἀριστοτέλης παραδείγματα μόνον παραθέ-
μιμος ἡμῖν πινῶν ἀκολουθοῦσων ἀλλήλαις προτάσεων, ἀπ-
πηλάνην τοῦ θεωρήματος. ὁ δὲ καὶ ἡμέτερος καθήκει μὲν, καὶ
δυσχερὲς, καὶ ὁ ἀναστῆναι ἡμῖν πάντας τεχνικούς παραδίδου, κα-
θ' οὓς οἷόν τε πάσι τῇ προτεθείσῃ προτάσει τὴν ἀκολου-
θοῦσαν δοῦναι. ἐπὶ ὅτι ὅτι αἱ προτάσεις, καὶ ὡς ὅλαι θεω-
ροῦνται, καὶ μέρη ἔχουσι, τὰς ἀντιθέσεις αὐτῇ ἐλάμ-
βου.

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

βαρύνει, ἢ ἀπὸ τῆς ποδὶ τὰ μέρη αὐτῇ θεωρουμένης διαφο-
 ρᾶς, ἢ ἀπὸ τῆς ποδὶ ὅλας αὐτάς. Ἐπὶ δὲ δύο μὲν τῇ
 προτάσεων τὰ μέρη, ὅτε ὑποκείμενος ὅρος, καὶ ὁ κατηγορού-
 μενος, δύο δὲ καὶ τὰ ποδὶ ὅλας αὐτάς, ὡς ὅλας θεωρούμε-
 να, τότε ποῖον αὐτῇ, καὶ τὸ ποσόν, τετραχῶς συμβαίνει
 λαμβάνεσθαι τὰς τῇ προτάσεων ἀντιθέσεις. Ἀπὸ μὲν
 γὰρ τῇ ὑποκείμενων, διαιρούμενος αὐτάς, ἐρεῖς ἢ ἄρισμέ-
 νον ἔχεν τὸν ὑποκείμενον, ἢ ἄοριστον. Ἀπὸ δὲ τῇ κατη-
 γορουμένων, ἢ τοι ἁπλᾶς εἶναι, ἢ ἐκ μεταθέσεως. Καὶ
 πάλιν κατὰ μὲν τὸ ποσόν, τὴν διαίρεσιν αὐτῇ ποιοῦμε-
 νος, ἐρεῖς. τὰς μὲν, εἶναι καθόλου. τὰς δὲ, μερικᾶς. τὰς
 δὲ, ἄορίσους, ἢ καθ' ἑκάστη. Κατὰ δὲ τὸ ποῖον, τὰς μὲν,
 καταφάσεως. τὰς δὲ, ἀποφάσεως. Τούτων οὖν οὕτως
 ἔχόντων, ἀποβλέπειν παρεκελεύετο πρὸς τὴν προπεθε-
 σαι πρότασιν, εἰ βουλόμεθα τὴν ἀκολουθοῦσαν δύειν πῶς εἰ-
 χε καθ' ἑκάστην τούτων, καὶ ἀποφάνεσθαι τὴν ἐπομείνω
 αὐτῇ ταύτην εἶναι, τὴν κατὰ μὲν τὸν ὑποκείμενον ὅρον, καὶ
 κατὰ τὸ ποσόν ὁμοίως αὐτῇ ἔχουσιν. κατὰ δὲ τὰ λοι-
 πὰ ἁμφω, διαφόρως. προκαθὼ γὰρ δύειν τῇ πᾶς ἄν-
 θρώπος δίκαιός ἐστιν, ἢ ζῶν ἐστιν, ἵνα καὶ ἀληθείας μετέ-
 χῃ ὁ λόγος, τὴν ἀκολουθοῦσαν. καὶ μάλιστα, ὅτι οὐδὲ τίς οὐ-
 σι τοιαύτης προτάσεως παράδειγμα ὁ Ἀριστοτέλης. οὐδὲ
 κοῦν ἐπὶ αὐτῇ ἄρισμῶν τε ἔχει τὸν ὑποκείμενον, καὶ ἐστὶν
 ἁπλῇ, καὶ ἐπὶ καθόλου, καὶ καταφατικῇ, δεῖσθαι ἔπειτα
 αὐτῇ πρότασιν, ἄρισμένον ἔχουσιν τὸν ὑποκείμενον, οὐδὲ
 κίεπ δὲ ἁπλῇ, ἀλλ' ἐκ μεταθέσεως. καὶ πάλιν καθόλου
 μὲν καὶ αὐτὴν οὔσαν, οὐκ ἐπὶ μέντοι κατάφασιν, ἀλλὰ
 ἀπόφασιν. ποῖα οὖν ἐστὶ πρότασις ἐξ ἄρισμένου τοῦ ὑ-
 ποκείμενου ἐκ μεταθέσεως καθόλου ἀπόφασις; δῆλον δὲ
 ἢ λέγουσα, οὐδὲς ἄνθρωπος οὐ δίκαιός ἐστιν, ἢ οὐ ζῶν ἐστιν.

αὕτη ἀρχὴ ἐκείνη ἐφεται· τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ παρὰ ἄλ-
 λην προτάσῃ, εἴτε ὠρισμένον, εἴτε ἀόριστον ἔχούσῃ τὸν ὑ-
 ποκείμενον, τὴν ἀκολουθοῦσαν διήσῃς· Συμβαλοῦ-
 ται γὰρ ἡμῖν οἱ κανόνες οὗτοι καὶ πρὸς τὰ ἐφεξῆς ἐνηνσόμε-
 να παρὰ τοῦ Ἀριστοτέλους ποῦ τῆς ἀκολουθείας τῇ ἐξ ἀο-
 ρίστου ὑποκειμένου προτάσεων· ὡς μὲν οὖν τῇ προσδιωρι-
 σμένῳ, οὐ μόνον ταῖς καταφάσεσιν ἐπεῖται συμβαίνει τὰς
 ἀποφάσεις, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἀποφάσεσι, τὰς καταφάσεις,
 ὅπου καὶ αὐτὸς ἐδήλωσεν μετὰ τὸ παραθέσθαι τὴν μερικῶς
 ἀπόφασιν, ἐπαγαγὼν τὸ· ἀνάγκη γὰρ εἶναι πᾶσι· εἴ πορ δὲ
 ἀρχὴ ὡς τῇ ἀπροσδιωρισμένῳ ταῖς μὲν καταφάσεσιν ἐφον-
 ται αἱ ἀποφάσεις, ταῖς δὲ ἀποφάσεσιν οὐ πάντως αἱ κα-
 ταφάσεις· καὶ τοῦτο ἡκότως, ὡς τούτων μὲν γὰρ διὰ τὸ
 ἀδιόριστον τῇ ὑποκειμένῳ, καὶ ἐπ' ἄλλου πινὸς παρὰ τὸ ση-
 μαινόμενον, ὑπὸ τοῦ ὑποκειμένου τὴν ἀποφατικῶς ἐγχα-
 ρῆ πρότασιν ἀρμόπειν· ὅσον, ὁ κύων οὐκ ἐστὶ δίκαιος ἀνθρώ-
 πος· ὡς δὲ τῇ προσδιωρισμένῳ, ἐξ ὧν καὶ τὰ παραδεί-
 ματα παρέλαβεν ὁ Ἀριστοτέλης, οὐκέτι τοῦτο γίνεσθαι
 δυνατὸν, ἐπεὶ οὐκέτι φυλάξομεν τὴν προσδιωρισμένην,
 ἀλλὰ καὶ τῷ κατηγορουμένῳ σωτάξομεν τὸν προσδιορισ-
 μόν, ὅταν εἴπωμεν· ὁ κύων οὐδὲς ἀνθρώπος δίκαιός ἐστιν·
 ὡς μόνον οὖν τῇ ὑπὸ τὸ ὑποκείμενον ἀτόμων τοῦ ἐν ταῖς
 προσδιωρισμέναις καθόλου κατηγορουμένῳ λέγεσθαι δυνα-
 μένου, συμβαίνει τῇ λαμβανομένων κατὰ τὸν ἐνηνμένον
 τρόπον προτάσεων, ἐκείραν ἐπεῖται τῇ λοιπῇ· ἐν δὲ τῷ,
 τῇ δὲ ἐστὶς ἀνθρώπος δίκαιος, ἢ ἀντικείμενη, ὅτι οὐ πᾶς
 ἐστὶν ἀνθρώπος οὐ δίκαιος, φανερόν ὅτι τὸ ἀντικείμενόν
 γὰρ, πρὸς τὴν ἐξ ἀρχῆς κατηγορημένην καθόλου κατάφα-
 σιν, τὴν πᾶς ἀνθρώπος οὐ δίκαιός ἐστιν, ἢ ἀντιφατικῶς ἀν-
 τίκειται ἢ, οὐ πᾶς ἀνθρώπος οὐ δίκαιός ἐστιν· Εἰ δὲ πε-

ὁποροῖν πῶς ὡς τῇ μὴ ὄντων ἀρμόσουσιν οἱ προσηρημένοι
 ποδὶ τῆς ἀκολουθίας τῇ προτάσεων κατένευ. οἷον, ὡς
 τραχιάφου, τὴν μὲν ὅς καθόλου ἀπόφασιν τὴν ἀπλή,
 ἀληθῆν ἐπ' αὐτοῦ λέγουσαν, μηδενὶ τραχιάφου τὸ δὲ
 καιον τυχὸν ὑπάρχειν. τὴν δὲ καθόλου κατὰφασιν τὴν ἐκ
 μεταθέσεως, φούδεσθαι παντὶ αὐτῷ ὑπάρχειν τὸ μὴ δὲ
 καιον ἀποφαινομένην, δέον καὶ ταύτην ἀληθῆν, εἴ πορ
 μέμπως ἔχον οἱ παρὰ δεδομένοι κατένευ. Πρῶτον μὲν
 ἀκούει τοῦ Ἀριστοτέλους, οὐ μόνον ἐν τοῦτοις ἀποφασι
 νομίζου τῇ τε κατὰ μέρος ἀπλή κατὰφασιν, τὴν ἐκ με
 ταθέσεως ἀπόφασιν, τὴν κατὰ μέρος ἀκολουθίαν, καὶ ἀν
 τιστρέφειν ἐξ ἀνάγκης πρὸς αὐτὴν, δίδων φησι, τῇ δὲ ἐπ
 τὶς ἀνθρώπος δίκαιος, ἢ ἀντικειμένη ὅτι οὐ πᾶς ἐστὶν ἀν
 θρώπος οὐ δίκαιος. ἀνάγκη ὅς ἔστιν τινὰ, δηλονότι δὲ
 καιον, εἴ πορ ἢ ἀπόφασις ἀληθής. ἀλλὰ καὶ ἐν οἷς ποδὶ τῆς
 ἀκολουθίας τῇ ἐξ ἀορίστου ὑποκειμένου προτάσεων διορίζε
 ται, κεκραγότες ὅτι τῇ καθόλου ἀπλή ἀπόφασιν, σημαί
 νει τὸ αὐτὸ ἢ ἐκ μεταθέσεως καθόλου κατὰφασιν. τὸ ὅς
 πᾶς φησιν οὐ δίκαιος οὐκ ἀνθρώπος. τῷ οὐδ' αὖ δίκαιος
 οὐκ ἀνθρώπος. τὸ αὐτὸ σημαίνει, τῇ αὐτῇ δηλονότι βεω
 ρουμένων καὶ ὡς τῇ ὁρισμένων ἔχουσιν τὸν ὑποκειμενον
 καθόλου προτάσεων. οὐ ὅς παρὰ δὲ ὑποκειμένους δια
 φορὰ τίς συμβαίνει ποδὶ τῆς ἀκολουθίας ἀλλήλαις προ
 τάσεως. ἐπειτα ἐννοεῖται ὅτι μάχεται ταῖς κοιναῖς ἐννοίαις,
 εἶναι πλάσκειν, ἢ τῇ ὄντως, ἢ τῇ μὴ ὄντως. ὁ δὲ δὴ
 ται εἶναι μήτε τὸδε, μήτε μὴ τὸδε. οἷον, μήτε ἀγαθόν, μή
 τε μὴ ἀγαθόν. πάντων ὅς τῇ οὐτὼ κατὰφασκομένων,
 τὰ μὲν ὁρισμένα, ὡς μόνων ἀληθῶντα τῇ δέχεται αὐ
 τὰ πεφυκότων, ὅταν κατ' ἐνέργειαν αὐτῇ μετέχωσιν,
 ὡς τῇ παρ' ἐκείνα πάντων φούδεσθαι ἀνάγκη. τὰ δὲ

ἀόριστα· φανερόν ὅτι ἀπικημένως αὐτοῖς ἔχει κατὰ τὸ
 ψεύδεσθαι, καὶ τὸ ἀληθεύειν· τὸ γὰρ εἶναι οὐ δίκαιος, ὃ μὲν
 νον ὑπὸ ἀνθρώπων ἀδίκων, ἢ μέσσην ἔξιν ἐχόντων, ἢ καὶ
 μήπω πεφυκότων μετεχειν ἀληθές, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ λίθου,
 ἢ τύχοι, καὶ τοῦ πολυθρυλήτου τραχελάφου· εἰ δὲ πέρ
 ρασ' εἶναι ὑπολαμβάνοι τὸ πόρι τινος τῶν μὴ ὄντων τὸ εἶναι
 ἀληθὺς λέγεσθαι, καὶ ἔς τὸ εἶναι πάντως ἡγοῖτο μεταπίρ
 πην, οὗ ἂν τοῦτο κατηγορήται, μαρτυρῶντος πρῶτον μὲν
 ὅτι κακῶς τὰ πόρι τοῦ μὴ εἶναι ἀποφατικῶς τὴν τοιαύτην
 πρότασιν λεγόμενα, ὑπὸ τὸ μὴ ἀληθεύειν αὐτὴν μεταφέ
 ρην, ἀποφασισμὸν γὰρ εἰκότως λέγεται μὴ εἶναι, διό
 τι ὅλως εἶναι τι ἀποφαίνεται, εἰ καὶ ἀόριστον, οὐ μὴ δὲ
 τοῦτο ἢ ψευδῶς αὐτὴν λέγεσθαι φησόμεν, ἢ τῶν ὄντων
 ποιῆν τὸ πρᾶγμα, οὐ κατηγορεῖται· εἰ μὲν γὰρ αὐτὸ μὲν
 νον καθ' αὐτὸ τὸ εἶναι κατηγορεῖτο τοῦ μὴ ὄντος· οἷον, τρα
 χελάφος ἐστίν, ἐλέγετο ἂν τι· νῦν δὲ τὸ ὅλον τοῦτο λέγε
 ται ὑπάρχειν αὐτῷ τὸ εἶναι μὴ τοιῷδε, οἷον μὴ δικάως, οὐ
 μέντοι τὸ ἀπλῶς εἶναι· κατὰ συμβεβηκὸς γὰρ ἐνταῦθα
 τοῦ τραχελάφου κατηγορεῖται τὸ εἶναι, ὥς πορ ἐν τοῖς ἔξῃς
 ἐκινήσει πόρι τῆς προτάσεως τῆς λεγούσης ποιητὴν εἶναι τὸν
 μηκέτι ὄντα Ὀμηρον· καὶ οὐδὲν ἡπὼν ὑπὸ τούτων ἀληθές ἐ
 σται ἢ πρότασις, εἴ πορ ἐπὶ τινος τῶν ὄντων μὲν, μὴ δεκ
 τικῶν δὲ, ἢ τὸ μὴ ἐχόντων δικαιοσύνην ἀνθρώπων· οἷον, ὅ
 ταν εἰπώμεν, ὃ λίθος οὐ δίκαιός ἐστιν, ἢ ὃ ἄνθρωπος οὐ δίκαι
 ὅς ἐστιν· εἰ δὲ ζητοῖν τῷ ὁποῖῳ ὄντι τραχελάφῳ τὸ μὴ
 δίκαιον ὑπάρχειν, λέγοντες ἀληθεύομεν, τῷ ὑπονοημένῳ πε
 ρὶ μὲν φησόμεν, καθ' οὗ τὸ δοξασόν, καὶ τὸ ὀνομασόν, καὶ
 τοι ὄρισμένα ὄντα, κατηγοροῦμεν, ἀληθῶς ἐροῦμεν· τὸ
 μὲν γὰρ μηδαμῶς ὄν, οὔτε δοξασόν ἐστίν, οὔτε ὀνομασόν, οὐ
 τε ἄλλῳ τινὰ κατηγορίαν ὑπὸ δεχόμενον, ὥς ἔτε ἐνικῶς,

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

οὐτε κατ' ἄλλον πινάκον ἀριθμὸν λέγεσθαι δυνάμενον, ὡς ὁ Ε'
 » λέατης ξένος διώρισεν. οὐ γὰρ λίνον λίνω σωάπην ἐστὶ, τὸ
 » μονάδα, ἢ ἀριθμὸν, τῷ μηδαμῶς ὄντι συμπλέκειν. οὐ μέν-
 τοι κατηγορεῖν πινάκον ἐλχέρομεν, τοῦτο προεπινενοῦσθαι πα-
 ρ' ἡμῶν ἀνάγκη, καὶ ἡτοιμῶς φιλήτῃ φαντασίᾳ τὴν ὅλω
 ἔχεν ὑπόσασιν, ἢ καὶ πρὸ τῆς ὑπινούσας τῆς ἡμετέρας, αὐ-
 τὸ καθ' αὐτὸ ὑφίσταται. ὅλως τε χρὴ μὴ ἀγνοῖν τὰ ἐν τῷ
 τρίτῳ τῇ μετὰ τὰ φυσικὰ παγκάλλως ἐξημένα, ποῦ τοῦ
 θείου ὄντος εἶναι τοῦ πρώτου ὄντος τὴν δυνάμιν ἐκτανομέ-
 νω, οὐ μόνον ἄχρι καὶ τῆς ἀντιθέτου παντάπασιν ὕλης, ἀλ-
 λά καὶ τῇν ξερήσεων, καὶ τῇν ἀποφάσεων, καὶ αὐτοῦ τοῦ
 μὴ ὄντος, εἴ πορ καὶ τὸ μὴ ὄν λέγομεν αὐτὸ τοῦτο εἶναι μὴ
 ὄν. εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ μὴ δυνάσθαι τὴν ἀόριστον κατάφασιν τοῦ
 τον τὸν τρόπον ἀπιστέφειν, ὅπορ ἢ ἀπλὴ ἀπόφασις, μὴ δὲ
 τὴν ἀπλὴν κατάφασιν, ὄνπορ ἢ ἀόριστος ἀπόφασις, διὰ
 φορον αὐτῇ τὴν δυνάμιν ἀποφαίνην ὑπολαμβάνοι, διὰ
 καὶ ὅτερον ἀν' τοῦτο αὐτόθεν ὑπὸ πῆλυσεν ἐκ τοῦ διαφορον
 εἶναι τῶν προτάσεων τὸ ποῖον, πῶς γὰρ ἀν' ποτε ἀπαρ-
 λάκτως ἢ αὐτῇ γίνοιτο ἀπόφασις καταφάσις; ἀλλ' οὐτε
 τοῦτο ἀξιόσθαι ἀν' τις, οὐτε τὰς ἀπιστεφάς αὐτῶν ὁλο-
 γονομοίως εἶναι, διὰ τὸ πᾶσι τῶν αὐτῶν αὐτὰς ἀληθεύειν. ἢ
 μὲν γὰρ καθόλου ἀπόφασις διακρίσιν παντὶ τῶν σφω-
 μαινομένων ὑπ' αὐτῆς πραγμάτων δηλοῦσα, δι' αὐτὸ τοῦ-
 το πρὸς ἑαυτὴν ἀντιστέφει. τὸ γὰρ ἀπεξυγμένον, ἀπὸ
 ζουκται. ὅιον, λίθου τε παντὸς, τὸ δίκαιον. καὶ δικαίου
 παντὸς, ὁ λίθος. ὁ μὲντοι καθόλου κατάφασις, οὐκ ἐπὶ
 τοῦτο ἐπαγγελιομένη, ἀλλὰ τὸν ἀντίον, σωθεσὶν τινὰ
 τοῦ κατηγορουμένου πρὸς τὸ ὑποκείμενον ἐμφαίνουσα, καὶ
 ἀόριστον τι σωθεσὶν πρὸς τὸ ὑποκείμενον, ἀντιστέφειν οὐχ
 ὅτι τέ ἐστιν αὐτῇ πρὸς ἑαυτὴν, ἐπεὶ δὲ ἀναγκάζεται λέγειν
 παντὶ

παντὶ τῷ ἀορίστῳ ἐξ ἀρχῆς κατηγορηθέντι τὸ ὑποκείμενον
 ὑπάρχεν, μετέχον μὲν αὐτοῦ τῆς ἀοριστίας, οὐ μὲν τοῦ
 συμπαρεκτείνεσθαι αὐτῷ δυνάμενον. οὐ γὰρ ὁλόγον, ἐπεὶ
 δὴ παντὶ λίθῳ τὸ μὴ δίκαιον ὑπάρχεν, ἡ δὲ καὶ παντὶ
 μὴ δίκαιῳ τὸν λίθον ὑπάρχεν. τοῦ γὰρ λίθου τὸ μὴ δίκαι
 ον, ὡς πλέον. αἱ δὲ προσφέρουσι τὰ κατ' ἀρχὰς τοῦ τριῶ
 του τμήματος ἡρημέναι πόδε τῆς ἀκολουθίας τῆς ἀπλῶν
 προτάσεων, καὶ τῇ ἐκ μεταθέσεως, καὶ ἐπὶ τῇ σφρηκ
 κῶν, ὡς οἷς ἐδείκνυσεν τῆς, ἀνθρώπου οὐ δίκαιος ἐστίν.
 ἀορίστου καταφάσεως, ὡς πλέον οὐσαν τὴν ἀνθρώπου δί
 καιος οὐκ ἐστίν. ἀπλῶς ἀπόφασιν, ἐφισκάνετω ὅτι οὐκ αὐτὴν
 καθ' αὐτὴν τὴν τοῦ ὀρισμένου κατηγορημένην ἀποφασιν ἀ
 ποφαίνον μὲν ὡς πλέον οὐσαν τῆς τοῦ ἀορίστου καταφάσε
 ως. οἷον, τὸ δίκαιος ἔκ ἐστι, τὸ οὐ δίκαιος ἐστίν. τοῦτο γὰρ ψευ
 δες, ἀλλὰ τὰς ὅλας προτάσεις κατηγορημένας λαμβάν
 οντες, τὴν ἡρημένω ἀπὸ φασιν τῆς καταφάσεως ὡς πλε
 ον οὐσαν καὶ λαμβάνον μὲν, διότι ἡ μὲν ἀπόφασις, καὶ ὡς
 τῇ ὅλως μὴ ὄντων ἀνθρώπων, ἀληθής. οἷον, ὡς τοῦ κωδὸς
 ἀποφαινόμενη αὐτὸν μὴ εἶναι ἀνθρώπον δίκαιον. ἡ δὲ κα
 τὰ φασις, ψευδής, ἔχ' ὅτι κατηγορεῖ αὐτοῦ τὸ μὴ δίκαιον,
 ἀλλ' ὅτι τὰ παρὰ τὸν ἀνθρώπον, ἀνθρώπους εἶναι μὴ δίκαι
 ος ἀποφάνεται. μάλλον οὖν ἐχρῆν ἀπορεῖν πῶς σωείσθ
 ηται ταῦτα τοῖς πόδε τὸ πέρας τοῦ πρώτου τῶ ἀναλυτικῶν
 λεγομένων, ὅτι τῷ μὲν ὄντι μὴ ἴσῳ, ὑποκινεῖται, καὶ τοῦ
 τό ἐστι τὸ ἀνίσον, τῷ δὲ μὴ ὄντι ἴσῳ, ἔστιν. πρὸς δὲ δηλονότι
 φησιν, ἐφ' ὧν τὸ ἐπὶ καθ' αὐτὸ κατηγορεῖται, ταῦτα διορί
 ζεσθαι τὸν Ἀριστοτέλην. τῇ μὲν οὖν φηδοῖ τῇ διὰ νόθεον
 ἐαδίως παραγομένων, ταῦτα κεχαρίσθαι τοῖς δὲ ὁπωσὲν
 ἐφισκάνην δυναμένοις, ἔκ ἀναγκῆς δόξει διατρέβην ὁλό
 γος πρὸς πῦγας μερακιώδεις ἐροχλήσεις. τούτων δὲ δίδω

RRR

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

ρισμένων, φανερόν ὅτι καὶ ὑπὸ τῇ ἀδιορίστῳ προτάσει
οἱ ἡρημένοι κακόνου προχωρήσουσιν, ἢ μὴ τὰς ὅλας προ-
τάσεις κατηγορουμένους λάβοιμεν, ἀλλὰ μόνον τὴν χέσιν
τῇ κατηγορουμένων πρὸς αὐτὴν αὐταῖς ὑποκειμένους ποι-
λυπραγματοῖμεν. πᾶν γὰρ τὸ μὴ ὄν δίκαιον, ἀνάγκη ἴ-
ναι μὴ δίκαιον. καὶ πᾶν ὅ ἐστι μὴ δίκαιον, ἀνάγκη μὴ ἴναι
δίκαιον, τοῦ ἴναι ὅταν ὑπὸ μὴ ὄντος λέγεται κατὰ συμβε-
βηκὸς κατηγορουμένου. καὶ πᾶν ὅ ἐστι μὴ δίκαιον, ἀνάγκη
μὴ ἴναι δίκαιον, ἃ καὶ ὁ Εὐαρίτης, σοφός, ἐν τῷ σοφιστῇ δι-
αρέξει δὴ ἀποφαίνεται.

- » Φανερόν δὲ καὶ ὅτι ὑπὸ τῇ καβέκασα εἰ ἀληθὲς ἐρωτη-
» θέντα ἀποφῆσαι, ὅτι καὶ καταφῆσαι ἀληθὲς. ὅιον, ἀρᾷ γε
» Σωκράτης σοφός; οὐ. Σωκράτης ἀρᾷ οὐ σοφός. ὑπὸ δὲ
» τοῦ καθόλου, οὐκ ἀληθὲς ἡ ὁμίως λεγομένη. ἀληθὲς δὲ ἡ ἀ-
» πόφασις. ὅιον ἀρᾷ γε πᾶς ἀνθρώπος σοφός; οὐ. πᾶς ἀ-
» ρα ἀνθρώπος οὐ σοφός. τοῦτο γὰρ ψευδὲς. ἀλλὰ τὸ, ὅτι πᾶς
» ἀρᾷ ἀνθρώπος σοφός, ἀληθὲς. αὕτη δὲ γέ ἐστιν ἡ ἀντικει-
» νη. ἐκείνη δὲ ἡ ἐναντία.

Αὐτὸν γὰρ ἐπὶ τοῦτο τὸ θέρημα τῷ προσεχῶς παραδε-
δομένῳ, καὶ δὲ ἐκείνη λαμβάνον τὴν πίσιν. πρότερον μὲν
γὰρ ἐδιδάσκειν ἡμᾶς ποία ἀληθὲς καταφάσκει σωαλιθού-
ση ἀπόφασις, ὁμοίως αὐτῇ κατὰ τὸ ποσὸν ἔχουσα. νῦν δὲ
διδάσκει ποία μὲν ἀπλῆς καταφάσεως ψευδομένης, ἢ
ὑπὸ τῇ αὐτῇ ὄρων, καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ποσὸν λεγομένην ἐκ με-
ταθέσεως καταφασιν, ἀληθὲς ἀνάγκη, ποία δὲ, ἀδυνά-
τον. καὶ φησὶν, ὅτι ὑπὸ μὲν τῇ καβέκασα ψευδομένης τῆς ἀ-
πλῆς καταφάσεως, ἢ ἐκ μεταθέσεως καταφασιν ἀνάγ-
καίον ἀληθὲς. ὑπὸ δὲ τῇ καθόλου ὡς καθόλου, συμπύδουται
ἀνάγκη τῇ ἀπλῇ καταφάσει τῇ ἐκ μεταθέσεως. ἴτοι καὶ
πρὸς τὰς διαλεκτικὰς σωασίας χρήσιμον τὸ θέρημα,

ποίων, ἡμᾶς τε προσεκτικώτερος πρὸς τὸ μὴ προχέρεως
 συγχωρεῖν ἀπὸ τοῦ πορί πινασί τ' προτάσεων συμβαίνον-
 τος, ὅτι καὶ ὡς πασῶν τ' ὁμοίως λεγομένων ὡσαύτως ἔχει,
 προάγει τὸν λόγον ὡς ἐν ἐρώτησι λεγομένων τῇ προτάσε-
 ων, καὶ φησὶν, ὡς εἴ πορ πρὸς τὸν ἐρόμενον καθ' ἑκάστην
 κατὰ φασιν ἀπλῶ· οἶον, τὸ, ἄρα Σώκράτης σοφὸς ἐστίν, ἀ-
 ληθές εἴη καθ' ὑπόθεσιν τὸ ἀποφῆσαι· τουτέστι, τὸ ἀποφα-
 ρικὸν ἀπεκρίνασθαι μῆριον, καὶ εἶπῃν ὅτι οὐ· ἔσται πάντως
 ἀληθές ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸ καταφῆσαι· τουτέστι, προτάξασθαι
 τοῦ κατηγορουμένου τὴν ἀρνήσιν, ποιῆσαι κατὰ φασιν ἐκ
 μεταθέσεως, καὶ εἶπῃν· Σώκράτης ἄρα οὐ σοφὸς ἐστίν, ἢ δὲ
 ἀδίκος, ἢ οὐ πειρώτος, ἴνα καὶ ὄντως ἢ ἀληθές ὁ λόγος· πρὸς
 δέ γε τὸν ἐρόμενον καθόλου πινὰ κατὰ φασιν ἀπλῶ· οἶον,
 τὴν, ἄρα πᾶς ἀνθρώπος σοφός; ἀληθές μὲν τὸ ἀποφῆ-
 σαι, καὶ ἀποκρίνασθαι ὅτι οὐ· τὸ μέντοι σωθῆναι πάλιν
 τὴν ἐρώτησιν, καὶ τὴν ἀπόκρισιν, καὶ σχηματίσαι εἰς μίαν ἐκ
 μεταθέσεως κατὰ φασιν τ', πᾶς ἄρα ἀνθρώπος ὁ σοφός ἐ-
 στίν, ἢ ἐπ' ἀληθείας· τούτου ὁ αἶτιον τὸ, ὡς μὲν τ' καθ' ἑκάστη
 τῇ ἀπλῇ καταφάσει ταυτὸν δυνάσθαι τὴν ἐκ μεταθέσεως
 κατὰ φασιν, ὡς ἐδιδάχθημεν διὰ τῇ ἀρτίως περὰ δεδο-
 μένων κατόνων, ψευδομένης ὅ τῆς ἀπλῆς καταφάσεως,
 τὴν τε ἀπόφασιν αὐτῆς ἐξ ἀνάγκης ἀληθύνειν, καὶ τ' ἴσον
 αὐτῇ δυναμένην τὴν ἐκ μεταθέσεως κατὰ φασιν· ὡς ὅ τῇ
 καθόλου, τὴν ἐκ μεταθέσεως κατὰ φασιν, μὴ ἴσο δυναμένην
 τῇ ἀντιφασκούσῃ πρὸς τὴν ἀπλῇ κατὰ φασιν ἀποφά-
 σιν, ἀλλὰ τῇ ἐναντίᾳ πρὸς αὐτήν· ὁ γὰρ εἰπὼν, πᾶς ἀνθρώ-
 πος οὐ σοφός ἐστι, ταυτὸν φέγγεται τῷ λέγοντι οὐδὲς ἀν-
 θρώπος σοφός ἐστι, χωρίζων ἀπὸ πάντων τῇ καθ' ἑκάστη
 ἀνθρώπων τὸ σοφός· ἀλλ' ὁ μόνον τὸ κατὰ πάντων κατη-
 γορεῖσθαι, τὸ σοφός ἀναιρῶν, ὅ πορ ποιεῖ ὁ λέγων, ὅς πᾶς ἀν-

θρώπος σοφός ἐστιν. ἐπὶ οὖν ταῖς ἐναντίαις συμψύδου-
 σαι ἀλλήλαις ἀνάγκη. τῇ ἐναντίᾳ πρὸς τὴν ἀπλὴν κατὰ
 φασιν ἀποφάσει, ταυτὸν ἐλέγχον φθέργεσθαι τὴν ἐκ με-
 ταθέσεως κατὰ φασιν κατὰ τὴν παραδεδομένους ποῦ τῇ
 ἀκολουθίᾳ τῇ προτάσεων κατόνοσ, διὰ τοῦτο καὶ ταύ-
 τιν συμψύδουσαι αὐτῇ ἀναγκάων, ὅπου ἔκ ἐξεδέχετο γί-
 γνεσθαι ὡς τῇ καθ' ἑκάστη προτάσεων. ἐπ' ἐκείνων μὲν ἡ
 τῇ καταφάσει μία μόνη ἀντίκειται ἀπόφασις, ἡ ἀντιφά-
 σκουσα πρὸς αὐτήν. ὡς ἐναντία δὲ οὐδεμία. τῇ δὲ τῇ
 καθόλου καταφάσει μαχομένην δύο ἀποφάσεων, ἡ μὲν
 ἐναντία πρὸς αὐτὴν δηλονότι, συμψύδεσθαι αὐτῇ, καὶ ἡ ἰ-
 σοδωαμῶν αὐτῇ ἐκ μεταθέσεως κατὰ φασις. ἡ δὲ ἀν-
 τιφαστικῶς αὐτῇ μαχομένη, ἀληθὴς ἐστίν. διό φησιν ἀληθὴς
 εἶναι τὸ, οὐ πᾶς ἀρὰ ἀνθρώπος σοφός. ἀλλὰ ποῦ τῇ λοιπῇ
 πῶν καταφάσεων, τί ἐροῦμεν, τὴν ἀπρὸς διόρισιν, καὶ τῆς
 ὡς μέρους; φημί δὲ ὅτι τῇ καθ' ἑκάστη ὁμοίως ἔχουσι, διὰ
 τὸ μὴ δὲ ταῦτα εἶναι πᾶσι συμψυδομένην, ἀλλ' ἢ τοῖς σω-
 ληθύνουσιν, ἢ διαρρῶσιν μεθ' ἑκάστης αὐτῇ τὸ ἀληθές,
 καὶ τὸ ψεῦδος. διὰ τῆς ἀρὰς καὶ ἀνθρώπος πᾶσι τοῖς ἐσιν,
 ἐρωτήσεως ψυδομένης, οὐτε ἡ ἀνθρώπος ἀρὰ οὐ πᾶσι τοῖς
 ἐσιν, οὐτε ἡ τίς ἀνθρώπος ἀρὰ οὐ πᾶσι τοῖς ἐσιν, ἐκ με-
 ταθέσεως κατὰ φασις ψυδομένης.

- Αἱ δὲ κατὰ τὰς ἀόριστας ἀντικείμεναι ὀνόματα καὶ ἔνι-
 ματα. ὅσον, ὡς τοῦ μὴ ἀνθρώπος καὶ τοῦ μὴ δίκαιος, ὡς
 πρὸς ἀποφάσεως ἀνθ' ὀνόματος καὶ ἔνιματος δόξαισιν ἀν-
 ναι, οὐκ ἐστὶ δέ. ἀν' ἀνάγκη ἀληθὴς ἐστὶν ἡ ψυδεσθαι τὴν
 ἀπόφασιν. ὅ δ' ἐπὶ οὐκ ἀνθρώπος, οὐδὲν μάλλον τοῦ ἐπὶ
 πόντος ἀνθρώπος, ἀλλὰ καὶ ἡ πόντος ἡ λήθουσα, ἡ ἐψυδοῦσα,
 ἐὰν μὴ τι προστεθῇ.

Πρὸς μὲν τῷ συμπράγματι τοῦ δυνάμεν κεφαλαίου

παρὰ δὲ διδόντες ἡμῖν τὰς ἐξ ἀόριστου ὑποκειμένου προτάσεις,
 οἷον εἰκνυτο ἄς κὴ οὐ ἐκείνοις ἐπεσημειώμεθα, ὅτι τὰ ἀό-
 ριστα ὀνόματα ὑποπῆδυσθαι μὲν ἀν' ἀποφάσεως εἶναι, οὐ μὲν
 τοι καὶ οὕτως ἔχουσιν, δι' ὧν ἔλεγον· ἀν' οὐ δὲ ῥήματος, οὐ-
 δεμία κατὰ φάσεις· οὐ δὲ καὶ τούτοις διπλῶς ἡμῖν διαφο-
 ρὰ τῇν προτάσεων πρότερόν τε παρὰ δόντες, καὶ ἐξῆς ἐπα-
 γογεῖν μέλλων· τὴν μὲν, κατὰ τὸ ὠρισμένον, καὶ ἀόρι-
 στον τῇν ὑποκειμένων· τὴν δὲ, κατὰ τὸ ὠρισμένον, καὶ ἀό-
 ριστον τῇν κατηγορουμένων, ἡκότως ἠνυλαβήθη μὴ τὸ οὐ ἀ-
 ποφατικὸν μόριον σωτηριάζμενον τοῖς τε ὀνόμασιν ἐν ταῖς
 ἀόριστοις ὑποκειμένοις, καὶ τοῖς ῥήμασιν ἐν ταῖς ἀόριστοις
 κατηγορουμένοις, ποιήσῃ τῇν ἀπλουερέων τινὰς ὑπολα-
 βὴν ὅτι καὶ αὐτὰ καθ' αὐτὰ λεγόμενα τὰ ἀόριστα ὀνόματα,
 καὶ τὰ ἀόριστα ῥήματα δυνάται ποιεῖν ἀποφάσεως· καὶ τὴν
 γινωσκόμενῳ ἀν' ἐν τῷ δυνάτῃ ἀπὸ τῆς δυνάτεως ἴσασατο, ὡς δ' εἴ-
 ῃ ὅσον διηγήκασιν τῇν ἀποφάσεων· φησὶν οὖν· αἱ δὲ κατὰ
 τὰ ἀόριστα ἀντικείμενα ὀνόματα, καὶ ῥήματα, ἐν ἡμέ-
 αὐτὸ διὰ σωτομίας ἀπαγγέλλασθαι· οὐτε γὰρ τίνος αἱ ἀν-
 τικείμενα ἔρηται, οὐτε τίςιν ἀντικείμενα· τὸ δὲ πλη-
 ρὲς τῆς λέξεως, εἴη ἀν' αἱ δὲ φωναὶ αἱ κατὰ τὰ ἀόριστα ὀνό-
 ματα, καὶ ῥήματα ἀντικείμενα ταῖς κατὰ τὰ ὠρισμέ-
 να, δόξαι ἀν' αὐτῇν ἐκείνων τῇν ὠρισμένων εἶναι ἀπο-
 φάσεως· αἱ μὲν τῇν ἀόριστων ὀνομάτων φωνὰ, ἀποφάσεως
 οὔσαι ἀν' οὐ ῥήματος· αἱ δὲ τῇν ἀόριστων ῥημάτων, ἀποφά-
 σεως ἀν' οὐ ὀνόματος, ὡς τῆς ὄντως ἀποφάσεως ἐξ ἀμφοῖν
 συμπληροῦνται ὀφειλόντες ὀνοματίεσθαι, καὶ ῥήματος, οὐ
 μὲν τοι φησὶ καὶ ὄντως εἶσιν ἀποφάσεως· καὶ συλλογί-
 ζεται τοῦτο ἐναργῶς ἐν δευτέρῳ σχήματι λέγων, ὅτι τὰς
 μὲν ἀποφάσεως λόγους οὐσας ἀποφατικούς, πᾶσα ἀν' ἁ-
 λήθειαν, ἢ ψεύδειν, τὰ δὲ ἀόριστα ὀνόματα· ὅτιον,

τὸ, ἔκ ἀνθρώπου, καὶ τὰ ἀόριστα ῥήματα, ὅτιον, τὸ, οὐ δίκαιος, οὐτε ἀληθές, οὐτε ψεύδους ἔδεν σημαίνειν διωκτὸν. ἔκ ἄρα ταῦτα ἀποφάσεις, ὅτι ὃ οὐδὲν σημαίνουσιν ἀληθές, ἢ ψεύδους, ἐναργῶς καπσκύασι, παραλαβὼν αὐτὰ πρὸς τὰ ὠρισμένα ὀνόματα τε, καὶ ῥήματα, καὶ χρώματος τῆ ἀπὸ τοῦ μᾶλλον, καὶ ἥπον ὑπερηρέσει. εἰ γὰρ τὰ ὠρισμένα φύσιν πινὰ ὠρισμένῳ σημαίνοντα, καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο τῇ ἀόριστων ὑποτιθεῖσθαι ὄντα πρὸς τὸ σημαίνειν τι ἀληθές, ἢ ψεύδους. ἢ πορ' ἐπεφύκει ταῦτα ἐν ἀπλάτῃ θεωρεῖσθαι φωναίς, οὐδὲν ὁμῶς σημαίνει τοιοῦτον, ὡς ἔρηται πολλάκις ἐν τοῖς προλαβοῦσι, τὰ ἄρα ἀόριστα, τὰς μὲν ὑπὸ τῇ ὠρισμένων δηλουμένῳ φύσεως, ἀναρωῶντα, οὐδεμίαν δὲ ἄλλω ἐσάροντα, ἀλλ' ὁμοίως πᾶσιν οὐσί τε, καὶ μὴ οὖσιν ἐφαρμότι την διωκόμενα, πολλὰ ἂν μᾶλλον ἀφισήκοι τοῦ σημαίνειν τί ἀληθές ἢ ψεύδους, ὅπορ αὐτὸς ἐνδείξατο, ἢ ἥπον αὐτὰ ἐκ κένων ἀληθῶς ἢ ψεύδους ἐπὶ ὧν, ἂν μὴ προστιθῇ. ἔκ γὰρ ἢ τῷ ἀόριστῳ ὀνόματι ῥήματα προῶμεν, οὐ μόνον τὸ κατὰ τὸ κατηγορεῖσθαι λεγόμενον ῥήμα. ὅτιον, τὸ, δίκαιος, ἀλλὰ πρὸς τούτων, καὶ τὸ χρόνον πινὰ προσημαίνον, ἢ τῷ κατὰ τὸ κατηγορεῖσθαι ἀόριστῳ λεγόμενῳ ῥήματι. ὅτιον, τὸ, οὐ δίκαιος ὀνομά τε, καὶ τὸ κατὰ χρόνον λεγόμενον ῥήμα, ἢ τῷ οὐ ποῖται τε, καὶ πᾶσι τοῖς κατὰ χρόνον λεγόμενοις ἀόριστοις ῥήμασιν, ὄνομα μόνον τὸ τε ποιοῦμεν αὐτοῦ περὶ λόγον ἀληθείας, ἢ ψεύδους δεκτικόν.

- » Σημαίνει δὲ τὸ, ἐπὶ πᾶς οὐκ ἀνθρώπος δίκαιος, ἔδε μιᾷ
 » ἐκένων ταυτὸν. οὐδὲ ἢ ἀντικειμένη ταύτῃ, ἢ οὐκ ἐπὶ πᾶς
 » ἔκ ἀνθρώπου δίκαιος. τὸ ὃ, πᾶς οὐ δίκαιος ἔκ ἀνθρώπου,
 » τῷ οὐδὲις δίκαιος ἔκ ἀνθρώπου, τὸ αὐτὸ σημαίνει.

Σωεχὴ μὲν ἐχρῶν εἶναι τὰ διὰ τούτων λεγόμενα τοῖς πρότερον ἐρημένους ποῖ τῇ ἀκολουθουσῶν ἀλήλεις προ

τάσεων· ἐν οἷς ἐλεγχον· ἀκολουθοῦσι δὲ αὐταί· παραδόντες
 ἡμῖν ἐκ ἐκείνων τὴν ἀκολουθίαν τῇ ἐξ ὠρισμένου τοῦ ὑ-
 ποκειμένου προτάσεων, ἐν τούτοις παραδίδωσιν ὅπως
 καὶ αἱ ἀόριστον ἔχουσαι τὸν ὑποκείμενον, ἀκολουθοῦσιν ἀλλή-
 λαις· ἀλλὰ διέκοψε τὸ σιωπῆς τῆς διδασκαλίας, προ-
 σεχῶς μὲν ἡ διάκρισις τῇ ἀορίστων ὀνομάτων τε, καὶ ῥη-
 μάτων, ἀπὸ τῇ ἀποφάσεων· πρὸ ἐκείνου δὲ, ἡ διδασκα-
 λία τῇ ὑπὸ τῇ καταφάσεων ἀπλῶν φερόμενων, αἱ ἀο-
 ριστον ἔχουσαι τὸν κατηγορούμενον, ἐξ ἀνάγκης ἀληθεύου-
 σιν, ὅπου καὶ ἀντικείμενον μὲν πῶς τοῖς πρὸς τῆς ἀκολου-
 θίας ἐρρημένοις· συγγενὲς δὲ ὅμως πρὸς αὐτά, καὶ παρα-
 λαμβάνον προτάσεις· τὰς μὲν, ἐξ ἀμφοτέρων τῇ ὅρων
 ὠρισμένων, τὰς δὲ, ἐξ ὠρισμένου μὲν τοῦ ὑποκειμένου, ἀο-
 ριστοῦ τοῦ κατηγορουμένου· μετ' ἐκείνα ἔν μέλλων ἡμῖν πα-
 ραδιδόναι τὴν ἀκολουθίαν ὡς εἴρηται, τῇ ἐξ ἀορίστου τοῦ
 ὑποκειμένου προτάσεων, ἀναγκάως πρὸς τε τὰ προλα-
 βόντα, καὶ πρὸς τὰ ἐπὶ καὶ μέλλοντα, πρὸ αὐτῶν τῇ
 ἀορίστων διήλεκται φωνῶν, ποία μὲν ἔχουσι δυνάμιν· διὸ
 καὶ μετὰ ταῦτα ἐκόντως τὸ ἀκόλѳθον ἐκείνοις ἀποδιδόντες,
 προστίθουσιν ὅπως ἐπονται ἀλλήλαις αἱ ἀόριστον ἔχουσαι
 τὸν ὑποκείμενον προτάσεις· καὶ πρῶτον μὲν ὑποσημαίνει-
 ται ὅτι ἄλλο ἥδος τῇ τοιούτων προτάσεων παρὰ τὰς ἐξ ὠ-
 ρισμένου τοῦ ὑποκειμένου· τὸ ὅτι οὐδὲ μίαν ἐκείνων, λέγει
 πρὸ τῇ ὠρισμένου ἔχουσῶν τὸν ὑποκείμενον, ὡς πρὸ τε-
 ρον παραδίδωκε τὴν ἀκολουθίαν· πᾶς ὅτι ταυτὸν ἀν-
 σημαίνει αἱ ἐξ ἀορίστου τοῦ ὑποκειμένου ταῖς ἐξ ὠρισμέ-
 νου· ἦτα καὶ ὑπὸ τούτων μίαν πρῶτασιν ἐκβέβηκεν, ἀμφῶ
 ἔχουσιν ἀόριστα τὸ, τε ὑποκείμενον, καὶ τὸν κατηγορούμε-
 νον· τὴν, πᾶς ὅτι ἀνθρώπος οὐ δίκαιός ἐστι, καὶ ἀκόλѳθον αὐ-
 τῇ ἀποφωλῶμενος ἦ, οὐδ' ἦς ὅτι ἀνθρώπος δίκαιός ἐστι, μετ'

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

τα βέβαιον ὡς ἐτέρου θεωρήματος ἐπίσκεψιν. Εἰ δὲ
βούλοιτο τις καὶ ἄλλοι οἱ ἀδήποτε προτάσει τὴν ἐξ ἄορίσου
ὑποκειμένου τὴν ἀκολουθοῦσαν δοῦν, ῥαδίαν ἔξει τὴν δύ-
ρεσιν ἀπὸ τῆς πρότερον ἡμῖν παραδεδομένων κανόνων.
Φανερόν δὲ ὅτι καὶ τὰ εἰρημένα μετὰ τὴν θεωρίαν τῆς ἀκο-
λουθήσεως τῆς ἐξ ὠρισμένου τοῦ ὑποκειμένου προτάσεων,
πότε τῆς ψευδομένης τῆς ἀπλῆς ἐν αὐταῖς καταφάσεως,
τὴν ἐκ μεταθέσεως. ποτὲ μὲν, ἀληθῆ. ποτὲ δὲ, ψευδῆ κα-
ταλαμβάνεται, παραπλησίως ἐκείναις ἀρμόσει καὶ ὡς
τῆς ἄοριστον ἔχουσιν τὸν ὑποκείμενον, ὅπου Ἀριστοτέλης
ὡς ἐναργὲς εἰσὶν παραλελοιπέναι.

- 22 Μετατιθέμενα δὲ τὰ ὀνόματα καὶ τὰ ῥήματα ταυτὸν
- 22 σημαίνει. ὅσον, ἐστὶ λυκὸς ἄνθρωπος. ἔστι ἄνθρωπος λυ-
22 κός. ἢ ῥῶ μὴ τοῦ τό ἐστι, τοῦ αὐτοῦ πλείους ἔσονται ἀποφά-
22 σεις. ἄλλα δὲ δέχεται ὅτι μία μιάς. τοῦ μὲν ῥῶ, ἐστὶ λυκός
- 22 ἄνθρωπος, ἀπόφασις, τὸ, ἔκ ἐστὶ λυκός ἄνθρωπος. τοῦ δὲ,
- 22 ἔστι ἄνθρωπος λυκός, εἰ μὴ ἡ αὐτὴ ἐστὶ τῆς, ἐστὶ λυκός ἄνθρω-
22 πος, ἔστι ἀπόφασις, ἡ τοι το, ἔκ ἐστι ἔκ ἄνθρωπος λυκός, ἡ τό,
- 22 ἔκ ἐστι ἄνθρωπος λυκός. ἀλλ' ἡ ἐτέρα μὲν ἐστιν ἀπόφασις,
- 22 τοῦ, ἔστι ἔκ ἄνθρωπος λυκός. ἡ ἐτέρα δ', τοῦ, ἐστὶ λυκός ἄν-
22 θρώπος. ὥστε ἔσονται δύο μιάς. ὅτι μὲν οὕτως μετατιθέμενα
- 22 τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ῥήματος ἡ αὐτὴ γίνεται κατὰ φασιν
- 22 καὶ ἀπόφασις, δῆλον.

Ἀκολουθοῦν καὶ τοῦτο τὸ θεωρήμα τοῖς πρότερον ἡμῖν
παραδεδομένοις. Διαλεχθεὶς ῥῶ πότε τῆς ἐπομένων, ταυ-
τὸν δὲ εἰπεῖν πότε τῆς σωαληθδουσῶν ἀλλήλαις προτάσει-
ων, διδάσκει ἡμᾶς διὰ τούτων ὅτι εἰσὶ προτάσεις τις
νῆς, δοκοῦσαι μὲν εἶναι διάφοροι, καὶ σωαληθδῆν ἄλλ-
λήλαις, κατ' ἀλήθειαν μὲντοι οὐδεμίαν ἔχουσιν πρὸς ἄλ-
λήλας διαφορὰν, πληὺν πότε τὴν λέξιν. τοιαῦται δὲ εἰσιν

αἱ μεταπείθονται, ὅπου αὐτὸς φησι, τὰ τε ὀνόματα, καὶ τὰ
 ῥήματα. τουτέστι, τὰ τε ὑποκείμενα, καὶ τὰ κατηγορούμε-
 να, ὡς δηλοῖ τὰ παρατεθέντα παρ' αὐτοῦ παραδείγμα-
 τα, τὸ, ἔστιν ἄνθρωπος λευκός, καὶ, ἔστι λευκός ἄνθρωπος. ὃν
 ᾧ τὰς τοιαύτας προτάσεις, ποῦ μόνον τὸ κατηγορούμε-
 νον, καὶ τὸ ὑποκείμενον τῆς μεταθέσεως γιγνομένης, τὸ ὄνο-
 μα ἔφη, καὶ τὸ ῥῆμα μετατίθεσθαι, μεταθέσιν καλῶν τὴν
 μετάταξιν τῶν κατὰ τὴν ἐκφώνησιν. τουτέστι, τὸ τὸδε πρὸ
 τοῦδε φθίγῃ καὶ ἡμᾶς ὃν τῇ προτάσει, ἢ τὸδε πρὸ τοῦδε.
 ἢ ᾧ τοιαύτη μετάθεσις τῇ ὀνομάτων, καὶ τῇ ῥημάτων
 οὐδεμίαν ἐξαλλαγὴν ὀφείζεται ποῦ τὰς προτάσεις κατὰ
 τὰ σημαίνοντα. ποῦ μὲν ᾧ τὸ ὄνομα τῆς ἀπαγο-
 γελίας, πλείστην ὅσον ποιεῖ διαφορὰν ἢ τοιαύτη τάξις τῇ
 ὀνομάτων τε, καὶ ῥημάτων. οὐ ᾧ ὁμοίως ὄνυχον τῶ, κατέ-
 βλεψεν εἰς περὶ αἶ, τὸ εἰς περὶ αἶ κατέβλεψεν χεῖς. διὸ
 τοῖς ῥήτοσι πολὺς γίγνεται λόγος οὐ μόνον τῆς ἐκλογῆς τῆς
 ἑλληνικῶν ὀνομάτων τε, καὶ ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ τῆς τοιαύτης
 αὐτῶν σωτάξεως. ποῦ μέντοι αὐτὸ τὸ σημαίνον, ὑπερ-
 οὐ τοῖς φιλοσόφοις προηγουμένως ὁ λόγος, οὐδὲν ἐκείνου
 τοῦτο διαφέρει. Δέχεται δὲ τις καὶ ἑτέρα μετάθεσις τῶν
 ὀνομάτων, καὶ τῶν ῥημάτων, ἢ τῇ ὀρισμένων εἰς τὰ ἀόρι-
 στα μεταβάσεις, ἢ τις παντάπασιν ἐξαλλάτῃ τὰς προτά-
 σεις. ἀλλ' οὐδ' ὃν τούτω πρὸς τὰ νῦν ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους
 παραδιδόμενα. πάντῃ δὲ ἀκριβῶς τὴν τῶν ὀνομάτων μό-
 νον, καὶ τῶν ῥημάτων μεταθέσιν, τὰς αὐτὰς φυλάττειν ἔφη
 προτάσεις. οἷον, ἄνθρωπος δίκαιός ἐστιν. ἄνθρωπος ἐστὶ δὲ
 καιός. δίκαιος ἄνθρωπος ἐστὶ. δίκαιός ἐστιν ἄνθρωπος.
 ἐστὶν ἄνθρωπος δίκαιος. ἐστὶ δίκαιος ἄνθρωπος. τὸ ᾧ ἄ-
 ποφατικὸν μῦθον αὐτὸ καθ' αὐτὸ μεταπείθεσθαι, παντά-
 πασι ἐξαλλάτῃ τὰς προτάσεις. καὶ τῶ μὲν ὑποκειμένον

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

συμπλεκόμενον, ποιῇ κατάφασιν ἐξ ἀόριστου ὑποκει-
 νου. τῷ δὲ κατηγορουμένῳ, κατέφασιν ἐκ μεταθέσεως.
 τῷ δὲ γε εἶναι, ἢ ἐν ταῖς προσδιορισμέναις προτάσεσι, τῷ
 προσδιορισμῷ ποιῇ ἀπόφασιν. ἡ μέντοι γε μετὰ τοῦ ὄν-
 ρου, ὡς ἐν τῇ ἐξ ἀρχῆς προτάσει τυγχάνει σωτεταγμέ-
 νον, μετατιθέντις αὐτὸ, καὶ οὕτω μένει ἡ αὐτὴ πρότασις, τὸ
 ῥῆμα ἀόριστον εἶναι τὸ μετατεθέν, ἀλλ' οὐ καθ' αὐτὸ τὸ ἀν-
 νητικὸν μόριον. ὅιον, οὐκ εἶναι ἀνθρώπος λυκός. ἀνθρώ-
 πος οὐκ εἶναι λυκός. ἀνθρώπος λυκός οὐκ εἶναι. ταῦτα μὲν
 οὐκ ἤλα. ποιῇ δὲ τὴν δεῖξιν ὁ ἀριστοτέλης τοῦ πρακ-
 μένου προβλήματος, ὅτι αἱ αὐταὶ εἰσιν. ἡ τε, εἶναι ἀνθρώ-
 πος λυκός. καὶ ἡ, εἶναι λυκός ἀνθρώπος, κατὰ τὸν δό-
 ρον τῶν ὑποθετικῶν, τῇ ἀναιρέσει τοῦ ἐπομένου, τὸ ἡγούμε-
 νον σωαναιρῶν. εἰ γὰρ μὴ εἰσὶν αἱ αὐταὶ φησὶν αἱ εἰρημέ-
 ναι προτάσεις, συμβαίνει τῆς αὐτῆς καταφάσεως πλεί-
 νασ εἶναι ἀποφάσεις. ἀλλὰ μὲν τοῦτο ἀδυνάτον, ὡς ἐδεί-
 κνυτο πρότερον, ἐν ᾧ εἶλεγε, φανερόν δὲ ὅτι καὶ μίαν ἀ-
 πόφασιν μίαν καταφάσεως. οὐκ ἄρα διαφέρουσιν αἱ
 ἡρμέναι προτάσεις ἀλλήλων. ἀλλὰ πόθεν ὅτι τῷ διαφό-
 ρου εἶναι ταῖς προτάσεσι, πρὸς ᾧ ὁ λόγος ἐπεται, τὸ τῆς
 αὐτῆς καταφάσεως πλείονας εἶναι ἀποφάσεις; ὅτι φη-
 σὶν ἡ ἑτέρα εἶναι, ἢ εἶναι λυκός ἀνθρώπος κατέφασιν, παρὰ
 τὴν, εἶναι ἀνθρώπος λυκός. διάφοροι αὐτῶν ἔσονται καὶ
 αἱ ἀποφάσεις, εἴ πορ τῆς μίαν καταφάσεως, μία ἀπό-
 φασιν. ἀλλὰ τῆς, εἶναι λυκός ἀνθρώπος. ἀπόφασιν ἢ, ἔκ-
 εἶναι λυκός ἀνθρώπος. τῆς ἄρα εἶναι ἀνθρώπος λυκός. ἐπὶ
 ρα τῆς εἶναι ἀπόφασιν. οὐκοῦν ἢ τὴν, οὐκ εἶναι ἀνθρώπος
 λυκός ὅτις εἶναι αὐτῆς ἀπόφασιν, ἢ τὴν, ἔκ εἶναι οὐκ ἀνθρώ-
 πος λυκός. ἀλλ' ἢ, οὐκ εἶναι ἔκ ἀνθρώπος λυκός. τῆς, εἶναι
 ἔκ ἀνθρώπος λυκός καταφάσεως, εἶναι ἀπόφασιν, ὥστα

τὸς δὲ καὶ ἢν ἀν' λάβης ἄλλω παρὰ τὴν, ἔκ' ἐστιν ἀνθρώ-
 πος λευκός, ἐτέρως τινὸς καταφάσεως δυνάσεως αὐτὴν οὐ
 σαρ ἀπόφασιν. ἀλλ' ἀγχι ἄρα τὴν ἔκ' ἐστιν ἀνθρώπος λευ-
 κός, τῆς, ἐστὶν ἀνθρώπος λευκός καταφάσεως, ἀπόφασιν
 εἶναι. ἀλλ' ἢ αὐτὴ ἢ, οὐκ ἐστὶν ἀνθρώπος λευκός. καὶ τῆς, ἐστὶ
 λευκός ἀνθρώπος καταφάσεως, ἐστὶν ἀπόφασις, οὐχ' ὅτι
 ὡς πορ φασὶ πνύθ' ἀν' ἀνθρώπῳ μετ' αὐτῆς τὸ ἀληθές, καὶ τὸ
 ψεύδος, οὐ κατὰ τὴνδε μόνον, ἢ τὴνδε τὴν ὕλην, ὡς ἐπὶ πρ-
 νων προτάσεων γίνεσθαι συμβαίνει, οἷον, τῇν εὐαντίων, ἢ
 τῇν κατὰ μέρος, ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν ἀπλῶς ὕλην. ταῦτα
 ὅτι ὑπελεισμένων ἐστὶ τῆς πρὸς τούτων τοῦ Ἀριστοτέλους
 διδασκαλίας. ἀλλ' ὅτι διαφύουσι μὲν αὐτὰ τῇ προσ-
 διωρισμένων κατὰ μόνους οὐ προσδιορισμούς. πρὸς δὲ
 τὴν, πᾶς ἐστὶ λευκός ἀνθρώπος, ἀντιφάσκει ὁμολογουμέ-
 νως ἐκάτερα τῇν, οὐ πᾶς ἐστὶ λευκός ἀνθρώπος. οὐ πᾶς
 ἐστὶν ἀνθρώπος λευκός, καὶ ὑπὸ τῆς, τῆς, καὶ οὐδ' οὐδ' ὡς αὐτῶς.
 διὸ καὶ ὑπὸ τῇν ἀπροσδιορίσων τοῦτο οὕτως ἔχει, οὐ κατὰ
 τὸ ἀντιφάσκειν, ἀλλὰ κατὰ τὸ μηδὲν ἐλαττον εἶχεν ὅποτε-
 ραν οὐ τῆς λοιπῆς πρὸς τὸ εἶναι τῆς αὐτῆς καταφάσεως
 ἀπόφασιν. ὡς δ' ὅπου ἐλέγομεν, μίᾳς καταφάσεως τῆς,
 ἐστὶ λευκός ἀνθρώπος. ἔσονται δύο ἀποφάσεις, ἢ τε ἔκ' ἐστὶ
 λευκός ἀνθρώπος, καὶ ἢ ἔκ' ἐστὶν ἀνθρώπος λευκός. ἢν μὲν
 οὐ καὶ σωτομώτερον τὸ αὐτὸ συλλογίσασθαι λέγοντα, ὅτι
 τῇν εἰρημένων δύο καταφάσεων, μίᾳ ἐστὶ ἀπόφασις, ἢ ἔκ'
 ἐστὶ λευκός ἀνθρώπος κατὰ τὴν αὐτὴν εἰναι, καθ' ἣν τῇ
 μίᾳ καταφάσει τὰς δύο ἀποφάσεις μάχεσθαι λέγομεν.
 ἀλλ' εἰκοιεν ὁ Ἀριστοτέλης τὴν μὲν κατὰ φασιν ὡς ὅρον
 πινά, καὶ εἶδος οὐσαν, μίαν εἰληφέναι, ἢς ἀποπον δὲ τὴν λό-
 γον ἀπάγειν τὴν τῷ αὐτῷ. οἷον, ἔδει δύο μάχεσθαι εὐρή-
 σης, Ἀπορήσειεν δ' ἀν' πρὸς ὅπου ἦδ' ἢ τίς ἡ πόρε πρὸς ἡμᾶς,

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

πῶς οὖν συμβήσεται τῷ καθόλου καταφατικῷ πρότα-
 σιν ἀντιτρέφειν πρὸς ἑαυτὴν, εἴ πορ ἀληθὲς τὸ παραδιδό-
 μενον ὑπὸ τοῦ ἀριστέλους βεβαίωμα. τῇ γὰρ, πᾶς ἀνθρώ-
 πος ζῶν καταφάσκει, σωαληθούση ἢ λέγουσα, πᾶν ζῶν
 ἀνθρώπος, μόνον ἐν αὐταῖς μετατεθειμένων κατὰ τὴν πᾶ-
 ξιν τοῦ τε ὑποκειμένου, καὶ τοῦ κατηγορουμένου. Πρὸς
 ὃν δὲ οὐ μὲν, ὅτι μάλιστα μὲν κατὰ μόνον τὴν ἐκφάνειν ἀ-
 ξιοὶ γινέσθαι τὴν μετέθεσιν τῇ ὁρῶν ὁ ἀριστέλης τῆς ἐκα-
 τέρου διαμέλει, τῆς αὐτῆς φυλαττομένης. τουτέστι, τοῦ τε
 ὑποκειμένου, καὶ μετὰ τὴν μετέθεσιν μένοντος ὑποκειμέ-
 νου, καὶ τοῦ κατηγορουμένου. οὐ γὰρ τὸ πρῶτον, ἢ δεύτερον
 ἐν τῇ προτάσει λέγεσθαι κρίνομεν τὸν τε ὑποκείμενον, καὶ
 τὸν κατηγορούμενον, ἀλλὰ κατὰ τὴν παραδεδομένην πε-
 ρὶ αὐτῶν πάλαι διορισμούς. τῷ, τὸν μὲν, εἶναι, ποῦ οὐ ὁ
 λόγος. τὸν δὲ, ποῦ αὐτοῦ λέγεσθαι. καὶ τὸν μὲν, ἢ ἔχον,
 ἢ δυνάμεναι με προσλαμβάνειν τὸ ἀρῶν, ἢ πινὰ τῇν προσι-
 διορισμῶν, τὸν δὲ, οὐδὲ μὴ. ἐν μὲν οὖν ταῖς ἐκτεθειμέ-
 ναις παρὰ τοῦ ἀριστέλους προτάσεσιν, ὅ, τε ἀνθρώπος
 καθ' ἑκατέραν ὑπόκειται. ποῦ αὐτοῦ γὰρ ὁ λόγος, καὶ κα-
 τηγορεῖται τὸ λουκόν. ἐν δὲ με ταῖς, πᾶς ἀνθρώπος ζῶν,
 πᾶν ζῶν ἀνθρώπος, οὐτε ὑποκείμενος ὁ αὐτός, οὐτε κα-
 τηγορούμενος. δηλοῖ δὲ ὁ προσδιορισμὸς ἄλλοτε ἄλλω
 σώμπλεκόμενος τῇ ὁρῶν, ἐπειτα ὅπορ ἐλέγομεν ποῦ τῇ
 ἀποφατικῷ μορίου, ὅτι καθ' ἑαυτὸ μὲν μεταπθέμενος,
 ἄλλωσ' ἐξ ἄλλων ποιεῖ τὰς προτάσεις, μετὰ δὲ με τοῦ μο-
 ρίου τῆς προτάσεως, ὡς συμπεπλεγμένον ἐξ ἀρχῆς τυγ-
 χάνει, παντοδαπῶς μεταπθόμενον, τὴν αὐτὴν φυλάττει
 πρότασιν, τὸ αὐτὸ καὶ ὡς τῇν προσδιορισμῶν γίνεσθαι
 συμβαίνει. καθ' ἑαυτοὺς μὲν γὰρ μεταπθόμενοι, τὰς
 προτάσεις ἐπὶ ἀντιτρέφειν, καὶ ψευδῆς ἐξ ἀληθῶν ποιεῖ

σιν, ὅπου ὑπὸ τῶν ἡρμηνέων ἔχει παραδειγματῶν. μετὰ
 μέντοι τῶν ὁρῶν, οἷς ἐξ ἀρχῆς συμπεπλεγμένοι, τυγχάνου-
 σι μεταπίμεινοι, ταῖς αὐταῖς ποιοῦσι προτάσεις. οἷον, πᾶς
 ἄνθρωπος ζῶν ἐστιν. ἐστὶ πᾶς ἄνθρωπος ζῶν. ζῶν πᾶς
 ἄνθρωπος ἐστιν. ἐστὶ ζῶν πᾶς ἄνθρωπος. καὶ ὅσα χῶς ἄλ-
 λως ἐνδέχεται αὐταῖς διαπλέκην. δοκεῖ μὲν οὖν εὐρίστε
 ὅπου ἐμπροσθεν εἰλέγομεν, ἐν ταῖς ἀποφάσεσιν ἢ τοῦ οὐκ
 ἐστὶ μεταθέσεις, ἔτερον ποιεῖν τὸ σημαινόμενον. ἀλλὰ πρῶ-
 τον μὲν ὅταν κατὰ τὴν αὐτὴν εἰνοῖαν τῇ προτέρᾳ προτά-
 σει, καὶ τὴν δουτέραν λέγομεν, οὐδεμία ἐστὶ πᾶσι τὰ ση-
 μαινόμενα διαφορὰ. ἐπείτα ὁ Ἀριστοτέλης ὑπὸ καταφά-
 σεων πεποιήται τὸν λόγον, καὶ ἐν ταύταις τὸ μὲν ἐστὶν, ὑπὸ
 τῆς αὐτῆς φιλάξεσ' χώρας, μόνον δὲ τὸ ὑποκείμενον, καὶ
 τὸ κατηγορούμενον μεταθέας, ὥς δέον ὄν τα αὐτὰ καὶ ὑπὸ τῇ
 ἀποφάσεως ποιεῖν, ἢ μέλλοι μὴ δὲ κατὰ φαντασίαν ἐτε-
 ροιοῦσθαι ἢ πρότασις.

Τὸ δ' ἐν κατὰ πολλῶν, ἢ πολλὰ καθ' ἑνὸς καταφάναι,
 ἢ ἀποφάναι, ἐὰν μὴ εἴη ἢ τὸ ἐκ τῶν πολλῶν δηλούμενον,
 οὐκ ἐστὶ κατὰ φασιν μία, οὐδὲ ἀπόφασιν. λέγω δὲ ἐν, ὅτι
 ἐὰν ὄνομα εἴη καί μινον, μὴ ἢ δὲ εἴη ἐξ ἐκείνων. οἷον ὁ
 ἄνθρωπος, ἴσως ἐστὶ καὶ ζῶν καὶ δίπσω καὶ ἡμῶν. ἀλλὰ
 καὶ εἴη γίνεται ἐκ τούτων. ἐκ δὲ τοῦ λονκοῦ καὶ τοῦ ἀν-
 θρώπου, καὶ τοῦ βαδίζον, οὐχ εἴη. ὥς τε οὐτε ἐὰν εἴη κα-
 ταφῆσι περὶ κατὰ τούτων, μία κατὰ φασιν, ἀλλὰ φωνὴ
 μὲν μία, καταφάσεως δὲ πολλά. οὐτε ἐὰν καθ' εἷος ταῦ-
 τα. ἀλλ' ὁμοίως πολλά.

Παραδέδωκε μὲν ἡμῖν καὶ πρότερον ὁ φιλόσοφος τὴν
 διάκρισιν τῆς πᾶσι οὐσης μίας προτάσεως, καὶ τῆς δο-
 κούσης μὲν εἶναι μίας, μὴ μέντοι καὶ οὐσης, ἐν οἷς ἔλεγε.
 μία δὲ ἐστὶ κατὰ φασιν καὶ ἀπόφασιν, ἢ ἐν καθ' ἑνὸς σημείῳ

νοῦσα· καὶ νῦν δὲ πάλιν ποῦ τοῦ αὐτοῦ διαλέμεται θεωρή-
ματός, οὐ ταυτολογῶν, οὐδ' ὅτι πρότερον μὲν ποῦ τῇ αἰ-
πλουσάτων διαλέμετο προτάσεων· νῦν δὲ ποῦ τῇ ἐκ τρι-
του προσκατηγορουμένου, τυχὸν μὲν ᾧ, οὐ δὲ τοῦτο ἄλο-
γον τὸ ὑποδείξει καθ' ἐκάτερον τῇ προτάσεων εἶδος τ' αὖ-
τὸν τρόπον γιγνομένῳ τὴν εἰρημένῳ τῇ ἀποφατικῶν λό-
γων διάκρισιν, ἀλλ' εἰ δὲ τὸ ἐμοὶ φαινόμενον λέγην, δια-
λεχθεὶς πρότερον ποῦ τῇ πρὸς δρώτησιν πῶς γιγνομένων
ἀρνήσεων, πότε μὲν οἶόν τε αὐτὰς συμπλεκόμεναι πῶς
δρώτησι ποιῆσαι κατὰ φασιν ἐκ μεταθέσεως ἀληθῆ, πό-
τε δὲ οὐ, βούλεται τὸ ὁλοκληρῶς εἰρημένον ἐν ἐκείνῳ
ὑποδιαβεῖν, ὑποτακτικώτερος ἡμᾶς ποιῆσαι πρὸς τὸ μὴ
προχέρως ἀποκρίνασθαι διὰ μίαν ἀποκρίσεως πρὸς τὴν
γενημένῳ δρώτησιν· οὐ γὰρ δὴ καὶ ὅταν δοκοῖν μὲν ἦ-
ναι μία, κατὰ ἀλήθειαν μέντοι μὴ ἢ μία· πρὸς αὐτὴν τὴν
τούτου κατανόησιν, λέγω ὅτι τοῦ πᾶς ἢ μίαν διαλεκτικὴν δρώ-
τησιν, καὶ πᾶς ἢ οὐ μία, προχέρους ἐχρῆν ἔχειν ὅτι καὶ ὁ
νάς τῆς διακρίσεως τῆς τε μίαν, καὶ τῆς οὐ μίαν προτά-
σεως, εἴ πορ ἢ διαλεκτικὴ δρώτησις, πρὸς τὰς πᾶς ἐστὶ δι-
πορ εἶκον ἀναλαμβάνειν νῦν τὴν ποῦ τοῦ θεωρήματος
τούτου σκέψιν ὁ Ἀριστοτέλης· δηλοῖ δὲ ὅς πορ συμπέρασ-
μα τούτων ἐπάγων τὴν διδασκαλίαν, τοῦ πότε οὐ χρὴ
διὰ μίαν ἀποκρίσεως ἀποκρίνασθαι πρὸς τὴν δρώτησιν,
λέγων· εἰ οὐ ἢ δρώτησις ἢ διαλεκτικὴ, ἀποκρίσεως ἐστὶν
αἰτήσις· καὶ ἐξῆς, οὐκ ἂν ἦν ἀποκρίσις μία πρὸς ταῦτα·
οὐδὲ γὰρ ἢ δρώτησις μία· ποῦ μὲν αὖ τῆς προθέσεως τ'
προκειμένων, καὶ τῆς τάξεως, ἰκανὰ τὰ εἰρημένα· λέγει δὲ
ποῦ αὐτῶν οὐχ ἄπορ ἦρκε πρότερον· τοῦτο γὰρ ὅντως ταυ-
τολογουῖται ἡ, ἀλλ' ἐν τούτοις παρὰ δίδωσι καὶ ἑτέραν
ἢ μὴν διαφορὰν τῆς τε ὄντως οὐσης, καὶ τῆς μόνον δοκού-
σης.

σης εἶναι μίαν προτάσεως· ἵνα δὲ ῥᾶδιον παρακολουθήσω
 μεν τοῖς ῥηθέντομένοις, λέγομεν, ὡς ἐπεὶ ὅτι λαμβανομέ-
 νους ἐν ταῖς προτάσεσιν ὅροι καὶ φωνᾶς πινασ εἶναι ἀναγ-
 καῖον, καὶ πρέγματά πνα σημαίνειν, τέπαρασ αὐτῶν συμ-
 βαίνειν γίνεσθαι τὰς διαφοράς· ἢ ὅτι κατ' ἀμφω ἀπλοῦ
 ἔσι τὴν τε φωνὴν, καὶ τὸ σημαίνον· ἢ κατ' οὐδέτερον·
 ἢ κατὰ θάπερον· καὶ τοῦτο δῆλον ὅτι διχῶς· ἢ μὲν οὐ
 κατ' ἀμφω τὸ ἀπλοῦ ἔχοι τ' ὅρων ἐκάπερος, ὁμολογουμέ-
 νως μία ἢ πρότασις, ὡς ὅταν ἔπωμεν· ὁ ἀνθρώπος ζῶν
 ἐστίν· καὶ ἢ κατὰ μόνον τὸ σημαίνον, μὴ μέντοι κατὰ τ'
 λέξιν, μία καὶ οὕτως, εἰ καὶ ἡ πὺν ἔχει τὸ προφανῶς εἶναι
 μία, διὰ τὴν πὺν τ' λέξιν θεωρουμένῳ ποικιλίᾳ· ἢ κατὰ
 θάπερον τῇ ὅρων· ἢ κατ' ἀμφοτέρους, ὡς ὅταν ἔπωμεν ὁ
 ἀνθρώπος ζῶν λογικὸν θνητὸν ἐστίν· ἢ τὸ ζῶν λογικὸν θνη-
 τὸν, οὐσίᾳ ἐμψυχὸς αἰσθητικὴ ἐστίν· εἰ δέ γε κατὰ μόνῳ τ'
 λέξιν τὸ ἀπλοῦ ἔχοισιν οἱ ὅροι, ὁμώνυμοι δηλαδὴ ληφ-
 θέντες, ἢ ἀμφω, ἢ καὶ ὁ ἕτερος, οὐκέτι μὲν μία ἢ πρότα-
 σις, ἀλλὰ τίς κατὰ τοῦτο διαφορὰ πρότερον ἡμῖν πα-
 ρεδίδου, δῖον ἔλεγει· εἰ δὲ δυοῖν ἐν ὀνόματι καίται, καὶ ὅτιον,
 εἰ πεθεῖ τὸ ἰμάπον ὄνομα ἵππου καὶ ἀνθρώπου· ληπεταί
 οὕτως ἐπ' αὐτῇ διαφορᾷ, καθ' ἣν οἱ ὅροι καὶ τῇ λέξει, καὶ τοῖς
 σημαυνομένοις πεπληθυσμένοι παραλαμβάνονται, ἢ ἀμ-
 φω πάλιν, ἢ μόνος ὁ ἕτερος· ἀλλὰ πθανώτερον ὑπολα-
 βῶν ὁ Ἀριστοτέλης πρὸς τὸ νομίζεσθαι μίαν τὴν οὐ μίαν
 πρότασιν, τὸ ὑποθέσθαι μόνον τὸν ἕτερον τῇ ὅρων κατ' ἀμ-
 φω ποικίλον τοῦ λοιποῦ ὅρου ὄντως ἐν ὄντως, ἢ τὸ ἀμ-
 φοτέρους, καὶ ἄμω ὡς τούτῳ σωλεγχόμενης ἀπὸ τοῦ μᾶλ-
 λον τ' λοιπῆς ὑποθέσεως τ' ἀμφω ὅτι ὅρους μηδεμιᾶς μετέ-
 χην ἀπλότιτος ὑποθεμένης, καὶ ταύτης προάγει τὸν λό-
 γον, τὸ ἐν κατὰ πολλῶν, ἢ πολλὰ καθ' ἐνὸς κατηγορεῖν

καταφατικῶς, ἢ ἀποφατικῶς μὴ ἀξιῶν ποιῆν μίαν ἀπό
 φασιν, ἢ μὴ τύχοι φησὶν ἐκ τῆς πολλῶν τῆς καταληφθέντων
 τῶν, ἢ ὑποτεθέντων ἐν τῇ γνώσει, ἵνα πάλιν πῶς μόνον
 τὴν λέξιν ἢ ποικιλίαν θεωρῆται, τὸ δὲ σημαίνον μόνον ἀπλῶς
 ἢ, καθάπερ ὑπὸ τῆς ὀρισμῶν ἐλέγχου ἔχεν. ἐπαύοντος
 δὲ τοῦ Ἀριστοτέλους τὸ λέγω δὲ ἐν, οὐκ ἐκ ὀνόματι ἐν ἢ καί
 μόνον, μὴ ἢ δὲ ἐν τι ἐξ ἐκείνων. ἐνιοι μὲν τῆς ἐξηγητῶν ὑπὸ
 πέλαιον σωτάειν αὐτὸ πρὸς τὸ ἐκ μὴ ἐν τι ἢ τὸ ἐκ
 τῆς πολλῶν συγκείμενον, ὡς αὖ δηλωῦντος διὰ τούτων τῶν
 φιλοσόφου πῶς ποτε δεῖ ἔχεν τὸ ἐν ἐκείνῳ τὸ ἐκ τῆς πολ
 λῶν συγκεῖσθαι λεγόμενον, ὅτι πάντως μὴ ἐν ὀνόματι ἔχεν,
 οὐ μέντοι τῷ ὀνόματι μόνον ἐν αὐτῷ εἶναι χρὴ, ὡς ὅταν ληφ
 θῇ ὁ μὲν ὡς αὐτῶν καταγορεύμενον, ἀλλὰ προηγουμένως
 τῷ σημαίνοντι. καὶ οἶόντι τὸ λεγόμενον μὴ διὰφεί
 ρειν τοῦ πρότερον ἢ δὴ ῥηθέντος. οἷον, εἴ τις βῆναι τὸ ἰμάτιον
 ὀνομαζέτω καὶ ἀφαιρέτω, τὰ αὐτὰ πάλιν πῶς τῆς αὐτῶν
 λέγεται ὑπολαμβάνοντες. ἄμεινον δὲ ἴσως καὶ τοῖς ὑπὸ
 φησιν ὁ μὲν ὡς αὐτῶν τὸ λέγειν, ὅτι διὰ τοῦ ἐνός μνη
 μονεύσας ἐν τοῖς προσεχῶς προηρημένοις, διῶν τε ἔλεγε.
 τὸ δὲ ἐν κατὰ πολλῶν, ἢ πολλὰ καθ' ἐνός. καὶ πάλιν διῶν
 ἐφεξῆς ἐπὶ πολλῶν. ἐκ μὴ ἐν τι ἢ τὸ ἐκ τῆς πολλῶν συγκί
 μενον. τὸν μὲν πρότερον, ὡς ἐνδομεία τε παραληφθέντος
 ἐν τῇ προτάσει, καὶ ὁμολογουμένως τῷ πράγματι ἐνός εἶναι
 ὁφείλοντος, τοῦ δὲ ὕστερον, ὡς ἐνδομεία μὲν οὐ ληφθέντος,
 συγκεῖσθαι μέντοι ἐκ τῆς πολλῶν τῆς ἐνδομεία παραληφ
 θέντων ὁφείλοντος, εἰ μέλλοι μία εἶναι ἢ πρότασις πρὸς ἀμ
 φοτέρωσιν τῶν ἐνός τὰς ἐννοίας, ταῦτα νῦν ἀποδιδώσιν ἐξ
 ἀρχῆς μὲν, διὰ τοῦ, λέγω δὲ ἐν, διδύσκων ὡς πρόκειται
 αὐτῷ ὅτι πῶς τοῦ διὰ προῤῥηθέντος ἐνός παραδωκῶν διο
 ρισμούς, διῶν δὲ ἐφεξῆς ὑποφύει, οὐκ ἐκ ὀνόματι ἐν ἢ καί
 μόνον, μὴ

μισον, μὴ ἢ δὲ εἴ τι ἐξ ἐκείνων, διὰ μὲν τοῦ εἶδος πάλιν
 μνημονεύων, οὐ μέντοι ποῦ τοῦ αὐτοῦ, ὡς ποῦ ὑπολάβοι αὐ-
 τὸς εἶδος ὅρου διαλεγόμενος, καὶ διασέλλων πᾶς μὲν ἑνός,
 πῶς δὲ οὐχ εἶδος αὐτοῦ ληφθέντος, πολλὰς αὐτὴ μίας εἶναι
 συμβαίνει τὰς προτάσεις. ἀλλὰ τὸ μὲν λέγων ποῦ τοῦ
 ὄντως εἶδος ληφθέντος ὅρου φωνῇ τε, καὶ σημασίᾳ, τὸ ἐὰν
 ὄνομα εἴ ἢ κήμισον, τὸ δὲ ποῦ τοῦ ἑτέρου τοῦ κατὰ τὴν
 φωνὴν εἶδος τὸ πλήθος ἔχοντος, τὸ μὴ ἢ δὲ εἴ τι ἐξ ἐκ-
 κείνων. ἐὰν γὰρ εἶδος πῶς τεθέντος ὑποκειμένου, ἢ κατὰ
 χορευμένου ὀνόματος, καὶ εἴ τι πρᾶγμα σημαίνοντος, μὴ
 ἢ ἐκ τῶν πολλῶν τῶν κατηγορηθέντων αὐτοῦ, ἢ ὑποπθέν-
 των αὐτῷ εἴ τι συγκείμενον, οὐκέτι μία ἢ πρότασις, ἀλλ'
 ὅσον τὸ πλήθος τῶν κατηγορηθέντων, ἢ ὑποπθέντων. ὅτι
 δὲ τοῦτο εἰσι ὁ βούλεται λέγειν, σαφέστατα δηλοῖ, δι' αὐ-
 τὰς παρατίθεται παραδειγμάτων. τὸν γὰρ ἄνθρωπον ὡς εἴ
 τι ὑποκείμενον λαβὼν, κατηγορεῖται κατ' αὐτοῦ πρότερον
 μὲν, πλείονας ἅμα φωνὰς σημασιᾶς πρᾶγμάτων κα-
 τ' οὐσίαν τοῦ ὑποκειμένου κατηγορουμένων, καὶ συμπλέκε-
 ται ἀλλήλοις πρὸς τὴν γένεσιν τοῦ ὀρισμοῦ αὐτοῦ πεφυ-
 κότων. ὕστερον δὲ, πλείονας μὲν πάλιν ἅμα φωνὰς, ἀλλὰ
 σημασιᾶς τῶν κατὰ συμβεβηκὸς ὑπαρχόντων τῷ ὑπο-
 κείμενῳ, καὶ διὰ τοῦτο συμφύεται πρὸς ἀλλήλα μὴ δυνά-
 μένων, καὶ φησὶ, τὴν μὲν ἐκ τοῦ εἶδος ὑποκειμένου, καὶ τῶν
 συμπλέκεται πεφυκότων κατηγορουμένων προτάσιν, οὐ
 τῇ φωνῇ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ δυνάμει μίας εἶναι, ὅταν συμ-
 πλέξαι τις ἀλλήλοις τὰ πολλὰ ἐκείνα τοῦ εἶδος ὑποκειμέ-
 νου κατηγορήσῃ, τὴν δὲ ἐκ τοῦ εἶδος ὑποκειμένου, καὶ
 τῶν μὴ πεφυκότων συμφύεται κατηγορουμένων, μηδὲ πο-
 τε γίνεσθαι ὄντως μίαν, καὶ ἡμῖς τῇ φωνῇ σμείβεσθαι
 πρὸς ἀλλήλα τὰ συμβεβηκότα, ὡς δὴ εἴ τι ἅμα πάντας

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

τοῦ ὑποκειμένου κατηγορεῖν ὑποχρησώμεν· οὗτω γὰρ καὶ
τὴν πρότασιν συμβήσεται, τῇ μὲν φωνῇ δοκεῖν μίαν εἶ-
ναι, τῇ δὲ διωάμει μηδαμῶς μετέχεν τοῦ εἶ-
ναι· οὗτω διορίζομενος, οὐδαμῶς ἐν τούτοις φαίνεται λέ-
γων, τί ποῦ ὁμωνύμου κατηγορουμένου, ἢ ὑποκειμένου, αὐ-
τῶν δὲ τῶν κατ' οὐσίαν κατηγορουμένων, πρότερον ὡς εἴρη-
ται, ποιούμενος μνείαν, ἐν δὲ ἰκνύται ὅτι διαφόρως διώαν-
ται κατηγορεῖσθαι τοῦ ὑποκειμένου· ποτὲ μὲν γὰρ οὐ τῇ
φωνῇ μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς σημαινομένοις, ὡς πολλὰ κατη-
γοροῦνται, καὶ οὐ μίαν, ἀλλὰ πολλὰς ποιοῦνται προτάσεις·
ποτὲ δὲ, κατὰ μόνον τὴν φωνὴν τὸ πλῆθος ἔχουσιν, καὶ
μίαν ὄντως ποιοῦσιν πρότασι· τὸ γὰρ ζῶον, καὶ τὸ δί-
πουν, καὶ τὸ ἡμῶν, λαμβάνων κατ' οὐσίαν τοῦ ἀνθρώπου
που κατηγοροῦμενα, καὶ διωάμενα συμπληροῦν αὐτοῦ τὸν
ὄρισμόν παραδείγματος χάριν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἴσως αὐ-
τοῖς προκείμενον, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ φησὶ γίνεσθαι ἐκ τούτων,
ὡς ὅταν μὲν εἰπώμεν, ὁ ἀνθρώπος καὶ ζῶον ἐστίν, καὶ δί-
πουν, καὶ ἡμῶν, πλείονων τὲ ληφθέντων κατηγορουμένων
διὰ τῶν σωδῆσμων, καὶ πλείονας ποιοῦντων προτάσεις·
ὁμοιον γάρ τι ποιοῦμεν ὡς εἰ λέγομεν· ὁ ἀνθρώπος ζῶον
ἐστίν· ὁ ἀνθρώπος δίπουν ἐστίν· ὁ ἀνθρώπος ἡμῶν ἐστίν· ὅ-
τι ἐπὶ πολλὰς ἐκαστῶς προσλέγειν προτάσεις, τῶ αὐτῷ
ὑποκειμένῳ χρωμένους· ὅταν δὲ ἀνδρὶ τῶν σωδῆσμων λα-
βώμεν τὰ κατηγορούμενα, καὶ σωείροντες πρὸς ἀλλήλα
ἐφεξῆς εἰπώμεν· ὁ ἀνθρώπος ζῶον δίπουν ἡμῶν ἐστίν,
ἀλλὰ μὴ σιωπῇ μέσῃ διακόψωμεν τὴν σωείχσαν τῇ
συμπληρωμάτων τὸν ὄρισμόν, ἐνός τε ληφθέντος κατηγο-
ρουμένου, καὶ μίαν ὄντως ποιοῦντος πρότασιν· ταῦτα ποῦ
τούτων διορισάμενος, ἐξῆς προέβησι τὰ περὶ τῶν κατὰ
συμβεβηκὸς κατὰ πινος κατηγορουμένων, καὶ ἀποφαίνεται

μηδέποτε χυεῖται ἀλλ' ἐκ τούτων μίαν κατηγορίαν, ἢ μίαν
 πρότασιν, καὶ ἐφεξῆς αὐτὰ κατηγορήσωμεν, καθάπερ ἐν
 ποιούμεναι τῶν ὀρισμῶν. οὐ γὰρ ὥς περ τὸ ζῶον, καὶ τὸ δι-
 πλω, καὶ τὸ ἡμῶν σωκίρηναι το ἀλλήλοισι πρὸς μίαν φύ-
 σεως σύστασιν, οὕτω δὲ καὶ τὰ πλείονα συμβεβηκότα δύ-
 νανται κραινέναι ἢ ἀλλήλοισι, ἢ τῷ κοινῷ αὐτῶν ὑποκειμέ-
 νῳ, μίαν ὀρᾶσθαι φύσιν. διὸ οὕτε ὁ ἄπῶν, ἀνθρώπου
 λευκὸς βαδίζων ἐστὶ μίαν ἔπε πρότασιν, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ
 κατηγορούμενον ἐστὶ, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς διοριδιέσεται. καὶ
 ὁμοιον ὡς ἡ λέξις, ὁ ἀνθρώπου λευκὸς ἐστίν. ὁ ἀνθρώ-
 πος βαδίζων ἐστίν. οὕτε μὲν ὁ ἄπῶν, ὁ Σωκράτης ἀνθρώ-
 πος λευκὸς βαδίζων ἐστὶ. διὸ οὐδὲ ἐκ τούτων ἐπὶ γίγνε-
 ται κατηγορούμενον, ἅτε πλείονων συμβεβηκότων τῷ ἀν-
 θρώπῳ παραληφθέντων. διοριδιέσεται δὲ τὰ πόδε τού-
 των ἐν τοῖς ἐξῆς ἀκριβέστερον.

Εἰ οὖν ἡ ὀρώτησις ἡ διαλεκτικὴ ἀποκρίσεως ἐστὶν αἴτη-
 σις, ἢ τῆς προτάσεως, ἢ θατέρου μορίου τῆς ἀντιφάσεως,
 ἢ δὲ πρότασις ἀντιφάσεως ἐστὶ μίαν μόριον, οὐκ ἀν' εἰς
 ἀποκρίσις μία πρὸς ταῦτα. οὐδὲ γὰρ ἡ ὀρώτησις μία, οὐ-
 δὲ ἐάν ἡ ἀληθής. εἴρηται δὲ ἐν τοῖς τοπικοῖς πόδε αὐτῶν.
 ἅμα δὲ διήλον, ὅτι οὐδὲ τὸ τί ἐστίν, ὀρώτησις ἐστὶ διαλεκτι-
 κή. δεῖ γὰρ δεδῶσθαι ἐκ τῆς ὀρώτησεως ἐλέσθαι ὁ πότερον
 βούλεται τῆς ἀντιφάσεως μόριον ἀποφύνασθαι. ἀλλὰ δεῖ
 τὸν ὀρώτωντα προσδιορίσασθαι, πότερον τὸ δεῖν ὁ ἀνθρώ-
 πος, ἢ οὐ τὸ δεῖ.

Διπλὸν εἰναι φασιν οἱ παλαιοὶ τῆς ὀρώτησεως τὸ εἶ-
 δος. τὸ μὲν, τῆς διαλεκτικῆς. τὸ δὲ, τῆς καλουμένης πυ-
 σματικῆς. καὶ διαλεκτικὴ μὲν ὀρώτησις εἰναι φασι, πρὸς
 ἣν ἐστὶν ἀποκρίνασθαι τὸ ναί, ἢ τὸ οὐ, μόνον εἰπόντα, καὶ συμ-
 βολικῶς καταγίνεσθαι μόνον, ἢ ἀντιδύνασθαι. οἷον,

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

αῖρά γε ἡ ψυχὴ ἀθάνατος; αὐταρκὲς γὰρ πρὸς τὸ ἀπο-
πλήσσαι τὸν τοῦτο δῶν τήσαστα, καὶ τὸ κατακτείνουσαι μόνον,
ἢ ἀνακτείνουσαι, ὅταν ὁποῦ ἀκόλουθόν ἐστι, τὸ ἕτερον μόνον τῆς
ἀντιφάσεως μέρειον ὁ δῶν τῶν λέγει. διὰ μὲν γὰρ τοῦ ναὶ
εἰπεῖν, ἢ κατακτείνουσαι, σιωπομολογούμεν ἀληθὲς εἶναι τὸ ἡρώ-
τιμένον τῆς ἀντιφάσεως μέρειον, ἢ τε κατακτείνουσαι, ἢ τε
ἀποκτείνουσαι. πολλὰ γὰρ ὁ δῶν τῶν λέγει καὶ τὴν ἀπό-
φασιν. ὅσον, αῖρά γε οὐκ ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἀθάνατος; διὰ δὲ
τοῦ εἰπεῖν οὐ, καὶ τοῦ ἀνακτείνουσαι, ἀπομαχόμεθα μὲν πρὸς
τὴν δῶν τῶν λέγει, ὁμολογούμεν δὲ τὸ λοιπὸν τῆς ἀντιφάσεως
μέρειον, εἶναι τὸ ἀληθὲς. ἢ δὲ γε ὅλως τίς τὴν ἀντιφάσιν ἐν
τῇ δῶν τῶν λέγει. ὅσον, αῖρά γε ἡ ψυχὴ ἀθάνατος ἐστὶν, ἢ
οὐ; δεῖ μὲν καὶ οὕτω τὸν ἀποκρινόμενον, ἢ τὸ ναὶ λέγειν,
ἢ τὸ οὐ. ἀλλ' ἡ μὲν ἀρέσκειτο τῇ καταφάσει, τὸ ναὶ δὲ,
καὶ αὐτὴν προδήσει τοῦτο τὴν καταφάσιν, ναὶ ἀθάνατος
ἐστὶ, λέγων. μὴ προσπθέμενης γὰρ τῆς καταφάσεως, ἀδύ-
λον πρὸς πότμον τὸ μέρειον τῆς ἡρώτησίνης ἀντιφάσεως
τὸ ναὶ τοῦτο ἀποκρίσθαι. εἰ δὲ τῇ ἀποφάσει τὸ, τε οὐ ἀπο-
κρίνηται, καὶ αὐτὴν πάλιν προδήσει τὴν ἀπόφασιν, οὐ, οὐκ
ἐστὶν ἀθάνατος λέγων. καὶ τοιαύτην μὲν εἶναι φησι τὴν δια-
λεκτικὴν δῶν τῶν λέγει. πνευματικὴν δὲ, πρὸς τὴν τὸ μὲν ναὶ,
καὶ τὸ οὐ, χωρὶς οὐκ ἔχει, λέξεως δὲ ἄλλης. οἷόν τε δὲ καὶ
λόγου πλείονος δεῖ τῷ δῶν τῶν μὲν πρὸς τὴν ἀπόκρισιν. δι-
δαχθῆναι γάρ τι πορίπτος βουλομένων ἐστὶν ἡ πνευματικὴ
δῶν τῶν λέγει. ὅσον, πότε ἡλθόν; τίς καλῆ; ποῦ οἰκεῖ; πό-
θεν δῆλον ὅτι ἀθάνατος ἡ ψυχὴ; διὰ τί ἡ μαγνήτης λίθος
ἔλκει τὸν σίδηρον; καὶ ὁ μὲν τὴν πνευματικὴν δῶν τῶν
δῶν τῶν λέγει, κύριός ἐστι τοῦ ἀποκρίνασθαι ὁποῦ ἀν' ἐθέ-
λοι τῇ προσαρμόσῃ τῇ δῶν τῶν λέγει δυνάμεν, ἀναριθμή-
των τυγχανόντων, ἢ ἀληθῶν δυνάμεν, ἢ καὶ ψευδῶν

νος· ὁ δὲ καὶ τὴν διαλεκτικὴν δρώτησιν δρώτομνος, ἀναγ-
 κάζεται τῆς ἀντιφάσεως, ἢς μὲν ὅν ἐστιν ἢ κελημένη δρώ-
 τισις, ἢ τὴν κατὰ φασιν ἀποκρίνασθαι, ἢ τὴν ἀπόφασιν,
 καὶ ἄλλα παρὰ ταῦτα οὐδέν· Τούτων οὖν οὕτως ἔχόν-
 των, ἐκότως φησὶν ὁ Ἀριστέλης, ὡς εἴπορ ἢ δρώτῃσις ἢ
 διαλεκτικὴ ἀποκρίσεώς ἐστιν αἰτισίς, οὐ τῆς τυχούσης, ἀλ-
 λ' ἡτοι τῆς προτάσεως, τουτέστι αὐτοῦ τοῦ κατ' ἐξήγησιν
 ὑπὸ τοῦ δρώτησαντος ἡρημένου μορίου τῆς ἀντιφάσεως,
 καὶ προταθέντος τῷ δρώτηντι πρὸς ἐπίκρισιν, ὅπορ γίγνε-
 ται ὡς ἐλέγχουσι, ὅταν ὁ ἡρώτημένος τὸ ναὶ ἀποκρίνηται, ἢ
 καὶ κατανόσῃ κατὰ θατέρου μορίου τῆς ἀντιφάσεως, τὰ
 κατ' ἐξήγησιν μὲν ἢ ῥηθέντος ὑπὸ τοῦ δρώτησαντος, δυ-
 νάμει δὲ ἐμποδιστομένου τῇ δρώτῃσι, ὡς δηλοῦσιν αἱ ἀρι-
 νητικαὶ ἀποκρίσεις· διὰ τούτων ὅρ τῷ λεπομένῳ μορίῳ
 τῆς ἀντιφάσεως παρὰ τὴν δρώτησιν ἀρίσκεισθαι φάμεν,
 ἅσ' αὖ δυνάμει προταθέντι πρὸς ἐπίκρισιν ἐστὶ τῇ δρώτῃ-
 σι· πρὸς γὰρ τὴν μὲν δυνάμει λεπομένῃ δρώτησιν, δῆλον
 ὡς οὐδὲ μία γένοιτο ἀν' ἢ ἀποκρίσις· Εἰ οὖν ταῦτα οὕ-
 τως ἔχει, καὶ δεῖ τὸν πρὸς τὴν διαλεκτικὴν δρώτησιν ἀποι-
 κρινόμενον, μίαν τινα μόνον ἀποκρίνασθαι πρότασιν, ἢ τ'
 κατ' ἐξήγησιν, ἢ τὴν κατὰ δυνάμειν, προσεχθεῖσθαι ὑπὸ
 τοῦ δρώτησαντος, ἢ δὲ μία πρότασις, μίαν ἀντιφάσεώς
 ἐστὶ μὲν· μία δὲ ἀντιφάσις ὡς διαίρειται πρότερον, ἢ τὰ
 αὐτοῦ κατὰ τοῦ αὐτοῦ μὲν δυνάμει ὁμῶν μίαν προσεχθεμένην·
 ἢ ταῦτα πάντα οὕτως ἔχει, ὡς τὰ μὲν, τίθεισιν ὁ Ἀρισ-
 τέλης· τὰ δὲ, ὡς ἀκόλουθα τοῖς τίθεμένοις παρ' ἡμῶν, οὐκ
 ἀν' ἐξήγησιν, ἀποκρίσις μία πρὸς ταῦτα· λέγει δὲ ταῦ-
 τα, ποῦ ὡς ἢν αὐτῷ προσεχθεῖς ὁ λόγος, τουτέστι, τῆς δρώτη-
 σης, τὰς προτάσεις τινὰς ἡμῖν προτεθείσας· δοκούσας
 μὲν εἶναι μίαν, κατὰ ἀλήθειαν μὲν τοι οὐσας πολλὰς, καὶ

Α' Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

τὰ οὗτ' ὀλίγον πρότερον παραδεδομένους πῶς αὐτῶν διο-
ρισμούς, καὶ τὴν αἰτίαν δούσης προσέθηκε, τοῦ μὴ δεῖν διὰ
μίας ἀποκρίσεως ἀπαντᾶν πρὸς τὰς τοιαύτας ὁρώτι-
σας, ἐπὶ ὧν. οὐδὲ γὰρ ἡ ὁρώτισις μία. διὸ συμβαίνει τὸν
πρὸς ταύτην ἀποκρινόμενον, ἅμα καὶ ἀληθύνει, καὶ ψεύδε-
σθαι κατ' ἄλλο, καὶ ἄλλο τῇ σημασινομένων ὑπὸ τῆς προτά-
σεως, ἢ ὡς ὑποκειμένων, ἢ ὡς κατηγορουμένων, ἢ ὡς ὁμῶν-
των ὄντων, ὡς ἐμπροσθεν ἐλέγετο, ἢ καὶ διαφόροις ἐνόμα-
σι καλουμένων τοῖς μετ' ἐξήγησιν ἐν τῇ προτάσει πα-
ρηρημένοις, ὡς ἐν τοῖς προσηχῶς ἐρημένοις παρεδί-
δοτο. Πῶς γὰρ ἂν τις ἀποκρίνοιτο διὰ μίας ἀποκρί-
σεως πρὸς τὸν ὁρόμενον, ἄρ' ἂν Αἴας ἐμονομάχησεν
Ἑκτορι; ἢ ἄρ' ἂν Σωκράτης λευκὸς βαδίζων ἔπιν; ἢ τὴν
χοι τῇν ἡρώτημένων. τὸ μὲν ἕτερον, ὑπάρχον αὐτῷ. τὸ
δὲ ἕτερον, μὴ ὑπάρχον. ταῦτα δὲ καὶ Πλάτων πρὸ τῆς Ἀρι-
στοτέλους ἡμᾶς ἐδίδασκεν. ἐγκαλεῖ γὰρ ὁ ἐν τῷ Γοργίᾳ
Σωκράτης τῷ Πάλλω ὁρόμενος αὐτὸν, ἢ μὴ δοκούσιν αὐ-
τῷ οἱ ῥήτορες ὡς πόρ οἱ τύραννοι ἅπαντα ποιεῖν, ἢ βού-
λονταί τε, καὶ δοκεῖ αὐτοῖς βέλπεια εἶναι, ὡς πλείονας
ἅμα ὁρώτισης ὁρόμενος διὰ τὴν ἄνοιαν τῆς διαφορᾶς,
τῆς τε βουλήσεως, καὶ τῆς δοκίσεως. Ἐπεὶ δὲ συμ-
βαίνει πολλάκις κατὰ πάντα τὰ σημασινομένα τῇ ὁρώτι-
σει τὴν αὐτὴν ἀπόκρισιν ἀληθὴ τυγχάνειν, ὡς ὑπὸ τῆς.
ἄρ' ἂν Αἴας ὑπὸ Ἰλιον ἐσράπτυσεν; καὶ ὑπὸ τῆς, ἄρ' ἂν Σω-
κράτης λευκὸς βαδίζων ἔπιν; ὅταν ἅμφω τύχη ὑπάρχον
τα τῷ Σωκράτη; διὰ τοῦτο διδάσκων ἡμᾶς, μὴ κατὰ
τύχην, ἀλλὰ κατὰ τέχνην ὁρθῶς ποιῆσθαι τὰς ἀποκρί-
σεις, προστίθησι τὸ, οὐδ' ἂν ἡ ἀληθὴς, ὅπου σωτακτικῶς
τῷ, οὐκ ἂν εἴη ἀπόκρισις μία πρὸς ταῦτα. καὶ γὰρ ἀλη-
θὴς ἡ τὸ, ἐν λόγῳ συμφῆσαι τῷ ὁρόμενῳ, ἐν ὑπὸ Ἰλιον Αἴας

ἔσραπυσεν, ἀλλὰ παραιτητέον τὸ οὕτως ἀποκρίνασθαι,
 ἵνα μὴ ἐπιβώμεθα παραβαίνειν τὸν διαλεκτικούς καὶ ὁ
 νασ· καὶ πάντως ὑποσημαίνον ὅτι πολλὰ μὲν ἅμα ἡρώ
 τησεν, οὐδέον· συμβέβηκε δὲ πρὸς ἅπαντα τὰ ἐν τῇ ἐι
 ρωτῇ περὶ χόμεια, τὴν αὐτὴν ἀπόκρισιν ἀρμότειν·
 ὥστε οὐδὲ πρὸς τὸν ὁρμόσιον εἰ ὁ ἀνθρώπος καὶ ζῶν, καὶ
 δίπουν, καὶ ἡμῶν ἐπὶ μίαν ποιητέον ἀπόκρισιν· ἵπτι οὐ
 δὲ αὐτὴ μία ἢ πρότασις· ἔρηται δὲ αὐτῷ ποῦ τούτων ὑπὲρ
 πλέον ἐν τῇ ὁγδόῳ βίβλῳ τῆς τοπικῆς πραγματείας·
 ἀλλ' ἐπεὶ δὴ ἀμφισβητοῦσι πρὸς ἀλλήλους ποῦ τῆς δια
 λεκτικῆς ὁρώσεως ὅ, τε ἀπὸ τῆς ἀφροδισιάδος ἐξηγη
 τῆς, καὶ ὁ θεὸς Ἰάμβλιχος· ὁ μὲν, τῇ προκειμένῃ ἐπὶ ὁρ
 μοσιος ῥήσει, καὶ ἀξιῶν πνὺ ἐτέρου μόνον μορίου τῆς ἀντιφά
 σεως ἔχει αὐτῷ διαλεκτικῷ ὁρώσει· ὁ δὲ, τοῖς λεγομέ
 νοις ποῦ αὐτῆς ἐν τῷ προσιμῷ τῇ ἀναλυτικῇ, καὶ ἀξιῶν
 αὐτῷ τῆς ὅλης ἀντιφάσεως ὁρώσειν ἔχει· ἐπὶ γὰρ φη
 σιν ἐν ἐκείνοις ἡ διαλεκτικὴ πρότασις, πτωθαομένη
 μὲν, ὁρώσεις ἀντιφάσεως· συλλογιζομένων δὲ, λήψις
 τοῦ φαινομένου, καὶ ἐν δόξῳ· φαιρόν ἐκ τῇν πρότερον ἐι
 ρημένων, ὅπως διατησομεν τῇ ἀμφισβητήσει· κατ' ἐν δὲ
 γίγναι μὴ γὰρ τὸ ἔτερον μόνον μόνον τῆς ἀντιφάσεως ὁρώ
 τῶνται χρῆ, εἰ μέλλοι πρὸς ἔπος ἅπαντ' ὅ τὸ ναὶ μόνον, ἢ
 τὸ οὐ ἀποκρινόμενος, δυνάμει δέ γε καὶ τὸ ἔτερον προτείνε
 ται· καὶ γὰρ δύρεσκόμεν παρὰ τῷ ἑσπεύειν Πλάτωνι π
 νὰς ὁρώσεις τὴν ὅλῃ ἀντίφασιν κατ' ἐν δὲ γίγναι ὁρώτω
 σασ, ὥς περ ἐν φαιδῶνι, τὸ δὲ δὴ ποῦ αὐτῷ τ' φρονήσεως
 κτήσιν, πρότερον ἐμπόδιον τὸ σῶμα, ἢ οὐ· πρὸς ὁ καὶ μάλι
 σα βλέπων ὁ μέγας Ἰάμβλιχος, ἀποφαίνει τὴν ὅλην ἀντί
 φασιν ἐν τῇ διαλεκτικῇ ὁρώσει ποῦ λαμβάνεσθαι, ἀλλ' ἔ
 δέναι χρῆ ὅτι ἐ διαγίγνεται ὁ παρὰ Πλάτωνι Σωκράτης

ἐν ταῖς πρὸς αὐτὸ κοινωνοῦντας αὐτῷ τῶν λόγων σωουσίαις
 κατὰ τὴν πρόθεσιν τοῦ κατὰ τὸν Ἀριστοτέλιν καλουμέ-
 νου διαλεκτικοῦ. ὁ μὲν γὰρ οὗτω λεγόμενος διαλεκτι-
 κός, πρὸς νίκην μόνον ὁρᾷ τοῦ προσδιαλεγομένου, καὶ τὸ
 πῶς ἀναγκάζει αὐτὸν εἰς τὴν ἀντίφασιν. ὁ δὲ γε Σωκράτης,
 καὶ πλείοντες αὐτῶν πρὸς διαλεγόμενους ἐπαγορεύοντες, καὶ πεί-
 λους τίθεται οὐ τὴν νίκην, ἀλλὰ τὴν τῆς ἀληθείας κατέλη-
 ψιν. ὥς τε καὶ οὐδὲν τὴν ὁλίαν ἀντίφασιν αὐτὸν προτινόν-
 τα, ἢ τοὶ γυμνασίαις ἐνεκα τῆς πρὸς διαλεγόμενων οὐκ ἐπι-
 στήσεως τοῦτο ποιοῦντες, ἢ οὐδὲν διασαφηνῶντες πρὸς πό-
 τερων αὐτῶν μῦθον τῆς ἀντιφάσεως ἀποκρίνασθαι ἀξιοί, ἢ τὸν
 προσδιαλεγόμενον οὐ λέγοντα τὸ νῦν μόνον, ἢ τὸ οὐ, ἀλλὰ
 δηλοῦντες πρὸς πό-
 τερων μῦθον τῆς ἀντιφάσεως ποιεῖται
 τὴν ἀποκρίσιν. ὅλως τε, ἢ πρότασις ἢ διαλεκτική, προ-
 γυμνῶνται μὲν τῆς χρείας ἐνεκα τοῦ διαλεκτικοῦ συλλο-
 γισμοῦ παραλαμβάνεται, καὶ ὡς μέρος τοῦτου γιγνομένη,
 οὐτε τὸ ἀρχὴν προσκείμενον ἔχει, καὶ θάτερον μόνον μῦ-
 θον παραλήψεται τῆς ἀντιφάσεως τὸ, τῷ προσδιαλεγό-
 μένῳ δοκοῦν. ἐπεὶ δὲ ὑφίσταται τῆς ἀποδεικτικῆς τῷ μὴ ἀ-
 πὸ τῆς πραγμάτων αὐτῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς συγχωρουμένην
 ὑπὸ τοῦ προσδιαλεγομένου λαμβάνεται, διὰ τοῦτο καὶ
 προστίθεται δι' ὁρώσεως τῶν κοινωνῶν τῶν λόγων πρὸς ἐπί-
 κρισιν τῆς ἐκείνων φαινομένης ἀληθείας, ἔκ αὐτῆς μόνον,
 ἀλλ' ὡς πορ εἴρηται, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς ἀντιφάσεως μῦθον,
 καὶ τὸ ἀρχὴν προσλαμβάνει, διὰ τὸ ἁπλῆς τῆς ὁρώσε-
 σεως. Ἀλλὰ τί ἐστιν ὅπορ ἐφεξῆς ὡς ἐν πορίσματος τὰ
 εἰρησθησιν ὁ Ἀριστοτέλης. ἅμα δὲ δὴλον λέγων ὅτι εἰ
 τὸ τί ἐστιν, ὁρώσεσις ἐστὶ διαλεκτική. καὶ τίς τούτῳ ἐπι-
 στήσεται ἀξιοί; φανερὸν δὲ ὅτι τοῖς εἰρημένοις πᾶσι τῆς ὁρώσε-
 σεως τῆς διαλεκτικῆς ὅτι ἐστιν ἀποκρίσεως αἰτισίς, ἢ τῆς

προτάσεως, ἢ θατέρου μορίου τῆς ἀντιφάσεως. εἰ γὰρ τοιαύτη μὲν ἡ διαλεκτικὴ ἐρώτησις, ὥς τε διδόναι, καὶ ὑπὲρ τῆς πρὸς τὴν προσδιαλεγμένην ὁποῖον ἀν' βούληται τῆς ἀντιφάσεως μῶριον ἀποκρίνασθαι, ἢ δὲ τοῦ τί ἐστὶν ἐρώτησις οὐ τοιαύτη, ἀλλὰ διδασκαλίαν, καὶ ὑφ' ἡγήσιν τῆς τοῦ πράγματος φύσεως ἀπαντοῦσα, φακέρων ὅτι ἡ τοῦ τί ἐστὶν ἐρώτησις, οὐκ ἀν' εἰς διαλεκτικὴν. Ἀλλ' ἡ πόρ' ὅλως ἐβέλοισιν ἀνηματίζεν τὴν πρὸς τοῦ τί ἐστὶν πρὸς τὴν ἡ διαλεκτικὴν ἐρώτησιν, αὐτοὺς ἡμᾶς χρὴ τὸν δοκοῦντα ἡμῖν τοῦ πράγματος εἶναι ὀρισμὸν ἐνδεχόμενον προφερομένους ἐρωτᾶν. ὅιον, πόσον ὁ ἀνθρώπος ζῶν δι' ἡμερὸν ἐστὶν, εἰ πόρ' ἐβέλοισιν τὴν κατὰ φασιν ἐρωτᾶν. ἢ πότερον ὁ ἀνθρώπος ζῶν δι' ἡμερὸν οὐκ ἐστὶν, ἢ πότερ' τῆς ἀποφάσεως ἐβέλοισιν πυνθάνεσθαι, ὅπου αὐτὸς ἐνδεχόμενος σωτῆρος διὰ τοῦ, ἢ οὐ τοῦδε.

» Εἴη δὲ τὰ μὲν, κατηγόρηται σωπόμενα, ὥς εἰ τὸ
 » πᾶν κατηγόρημα γίνεσθαι, τῇ χωρὶς κατηγορουμένων.
 » τὰ δ' οὐ, τίς ἡ διαφορὰ; κατὰ γὰρ τοῦ ἀνθρώπου, ἀληθὲς εἶ
 » πὲν καὶ χωρὶς, ξῶν. καὶ χωρὶς δι' ἡμερῶν, καὶ ταῦτα ὡς ἐν
 » καὶ ἀνθρώπου καὶ λουκὸν, καὶ ταῦτα ὡς εἰ. ἀλλ' οὐχί εἰ σκυ
 » πὲν, καὶ ἀράδος, καὶ σκυτινὲς ἀράδος. εἰ γὰρ διότι ἐκάπε
 » ρον ἀληθὲς, εἶναι δ' εἰ καὶ τὸ σωπόμενον, πολλὰ τὰ ἄτοπα εἶ
 » σαι. κατὰ γὰρ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὸ ἀνθρώπος ἀληθὲς, καὶ
 » τὸ λουκὸν, ὥς τε καὶ τὸ ἄπαν. πάλιν εἰ τὸ λουκὸν, καὶ τὸ ἄ
 » παν. ὥς τε εἶται ἀνθρώπος λουκὸς λουκός. καὶ τοῦτο εἰς ἄ
 » πηρον. καὶ πάλιν μουσικὸς λουκὸς βαδίζων. καὶ ταῦτα
 » πολλάκις συμπεπλεγμένα εἰς ἄπηρον. εἴτι εἰ ὁ Σωκράτης
 » τῆς Σωκράτης καὶ ἀνθρώπος, καὶ Σωκράτης Σωκράτης
 » ἀνθρώπος. καὶ ἡ ἀνθρώπος καὶ δι' ἡμερῶν. καὶ ἀνθρώπος ἀν
 » θρώπος δι' ἡμερῶν, ὅτι μὲν οὕτως εἴ τις ἀπλῶς καὶ ὡς ἐτυχεν

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

22 φήσιν τὰς συμπλοκάς γίνεσθαι, πολλά συμβαίνει λέγειν ἅ
 23 τοπα, δὴλον. ὅπως δὲ θετέον, λέγομεν νῦν. τῇ δὲ κατὰ
 24 χορομυσίων, καὶ ἐφ' οἷς κατηγορεῖται συμβαίνει, ὅσα μὲν
 25 λέγεται κατὰ συμβεβηκός, ἢ κατὰ τοῦ αὐτοῦ, ἢ ἄκρον
 26 κατὰ ἄκρον. ταῦτα οὐκ ἔστι ἐν· εἶον ἀνθρώπος λυκός
 27 ἐστίν, καὶ μουσικός. ἀλλ' οὐχ ἐν τὸ λυκὸν καὶ τὸ μουσικόν
 28 κόν· συμβεβηκότα γὰρ ἄμφω τῷ αὐτῷ. ἀλλ' οὐδ' ἐν τὸ λυ
 29 κὸν μουσικὸν ἀληθὲς ἐπ' ἡν, ὁμῶς οὐκ ἔστι τὸ μουσικὸν λυ
 30 κὸν ἐν π· κατὰ συμβεβηκός γὰρ τὸ λυκὸν μουσικόν, ὡς
 31 τε οὐκ ἔστι τὸ λυκὸν μουσικὸν ἐν π· διό, οὐδ' ὁ σκυτιεύς
 32 ἀρχὸς ἀπλῶς, ἀλλὰ ζῶον δέπω. οὐ γὰρ κατὰ συμβε
 33 κός· ἐπ' οὐδ' ὅσα ὑπάρχει ἐν τῷ ἑτέρῳ. διό οὐτε τὸ λυ
 34 κὸν πολλάκις, οὐτε ὁ ἀνθρώπος, ἀνθρώπος ζῶον ἐστίν ἢ δέ
 35 ποιω· ἐν ὑπάρχει γὰρ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τὸ δέπω καὶ τὸ
 36 ζῶον.

Εἰπὼν ἐν τοῖς προλαβοῦσιν, ὅτι τῇ διαφόρῳ κατὰ
 τοῦ αὐτοῦ κατηγορημάτων τὰ μὲν, δύνανται συμπλέκε
 σθαι, καὶ μίαν πινὰ ἐξ ἀπάντων κατηγορίαν ποιεῖν, τὰ δὲ,
 οὐ δύναται, καὶ μηδὲν ἡμῖν καίονα ἐν ἐκείνοις παρὰ
 δούς τῆς τούτων διακρίσεως, ἀλλ' οὐδὲς μεταβάς ὑπὲρ τὴν
 διδασκαλίαν τοῦ θεωρήματος, πρὸς ὅπου ἡ ἐκείνο χρή
 σιμον, λέγω δὲ τὸ μὴ δὲν μίαν ποιεῖσθαι ἀποκρίσιν πρὸς
 τὴν μὴ οὖσαν μίαν ὄντως ἐρώτησιν, βούλεται λοιπὸν διὰ
 τούτων τὸ ἐν ἐκείνοις παρὰλελημμένον προδῆναι· καὶ λα
 βὼν ὡς ὁμολογούμενον ὅτι τῇ κατὰ τοῦ αὐτοῦ κατηγορη
 μάτων πλεονάων ὀνομάτων τὰ καὶ πραγμάτων, τὰ μὲν,
 δύνανται καὶ σωπθέμενα ἀλλήλοις, καὶ ὡς πρὸς συμφυόμε
 να, ἐν π ποιεῖν ἅπαν τὸ ἐξ αὐτῇ κατηγορημα, ὡς πρὸς ἐ
 λέγομεν ὑπὲρ τοῦ, ζῶον δέπω ἡμερον, τὰ δὲ, οὐ δύνα
 ται, ὡς ὑπὲρ τοῦ λυκοῦ, καὶ τοῦ βαδίζεν, ἀξιοῖ ζητεῖν τίς ἢ

διαφορὰ· τοῦτο δὲ ἐστὶ, τί τὸ αἴτιον τῆς τοιαύτης διαφο-
 ρᾶς, καὶ διὰ τίνα αἰτίαν τὰ δε μὲν πῖνα συμφύεται, τὰ
 δε, οὐ· πρῶτον ὃ παρίησιν ὅτι ἐστὶν ὄντως ἡ τοιαύτη ἐν τοῖς
 πλείοσι κατηγορουμένοις διαφορὰ, ἢ κατὰ τὸ πεφυκέναι
 σωτὶ θεῶν λέγω, καὶ μὴ πεφυκέναι πρὶν ὑποσκέψασθαι
 αὐτῆς τὴν αἰτίαν, ἐπεὶ καὶ ἡ ἀκόλουθον τὸ ὅτι ἡμᾶς πρὸ
 τοῦ διότι μανθάνειν· ὅτι μὲν οὖν πεφυκασί πῖνα σωτὶ
 θεῶν πρὸς μίαν κατηγορίαν γένεσιν, δέκνυσσι, τὸ τε ζῶ-
 ον, καὶ τὸ δίπουν λαμβάνων, ἅπαρ οὐ διακεκριμένως μό-
 νον, ἀλλὰ καὶ ἅμα τοῦ ἀνθρώπου κατηγορεῖται, ὅταν ζῶν
 δίπουν εἶναι αὐτὸν ἀποφαινόμεθα· καὶ πάλιν τὸν ἀνθρώ-
 πον, καὶ τὸ λυκὸν, ἅπαρ κατηγορεῖται τοῦδε τοῦ ἀνθρώπου
 διακεκριμένως τε, καὶ συμπεπλεγμένως, ὅπου λέγω
 μὲν ὅτι Σωκράτης ἀνθρώπος λυκός ἐστιν· ὅτι δὲ ἐστὶν ἄσωτὶ
 θεῶν ἀδυνάτως ἔχει, δέκνυσιν ὑπὸ ὑποθέσεως σκυπία π-
 νὰ λαμβανούσης, τὴν μὲν τέχνῳ ἐκ ἀκριβέστατα, τὸ ὃ
 ἦθος ὑπεκκῶς διακρίμενον, ὅποιος δοκεῖ γινέσθαι ὁ Σί-
 μων ὁ τῷ Σωκράτη γωρίμος· κατὰ γὰρ τὸν, τὸ μὲν, ὅ-
 τι σκυπὺς, καὶ τὸ ὅτι ἀγαθός, ἰδίᾳ ἐκάτερον ἀληθῶς κατη-
 γορήσας· τὸ δὲ ἐξ ἀμφοῖν συγκείμενον, ὅτι ἐστὶ σκυπὺς ἀγα-
 θός, οὐκέτι· καθὼς τὸ μὲν γὰρ τὸ ἀγαθὸν ὅπου οὐδ' ἡ καθεκά-
 στα ἀνθρώπων κατηγορούμενον, ὡς ἀνθρώπου κατηγορεῖ-
 ται, καὶ τὸ εἶδος αὐτοῦ τῆς ζωῆς σημαίνει· σωτὶ θέμενον δὲ
 μετὰ τοῦ σκυπὺς καὶ οὕτω κατηγορούμενον, οὐκέτι πρὸς
 τὸ εἶδος ἐξακούεται τῆς τοῦ ἀνθρώπου ζωῆς, ἀλλὰ πρὸς τὸ
 ποῖόν τῆς τέχνης· διὸ καὶ ὁ παρὰ Πλάτωνι Γοργίας, οὐ
 ῥήτωρ ἀπλῶς, ἀλλὰ τὸ ὅλον τοῦτο, ῥήτωρ ἀγαθός ὑπὸ τοῦ
 Σωκράτους ἡγεῖον προσαγορεύεται, ταύτη διακρίναν ἐάν-
 τὸν ἀπὸ τῆς μοχθηρῆς τῆς τέχνης χρωμένον· ἐπεὶ δὲ εἰκὸς
 ἡ τῆς ἀπλούς εἰς διακρίμενων τινὰς ὑπολάβην ὅτι χρὴ

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

πάντως τὰ ἰδίᾳ κατηγορούμενα, καὶ ἅμα κατηγορεῖσθαι,
καὶ ἀποκληρώπκον οἰσθῆναι τὸ λέγειν ἡμᾶς, ὡς πινῶν μὲν
ἐνδέχεσθαι τοῦτο, ὡς πινῶν δὲ μὴ κέτι, καὶ πρὸς τὸ ποθεῖν
τοῦ σκυτέως, καὶ τοῦ ἀγαθοῦ ἠρημένον περᾶσαι διὰ φιλο
νηκίαν, διὰ τοῦτο περισσὸς ἡμῖν τὸ ἀναγκάσιον τοῦ κινουμέ
νου θεωρήματος, δὴ κινῶσιν ὅσα ἔπειτα ἄτοπα τοῖς οὕτως
ὑπολαμβάνουσιν, καὶ φύσιν, εἰ γὰρ εἰς ὅτι ἐκάτερον ἀληθές,
ὡς προσυπακούειν τῇ ἰδίᾳ κατηγορουμένων, εἰ οὖν
διὰ τοῦτο, ἦναι δὲ καὶ τὸ σωαμόφω, καὶ τούτῳ πάλιν ὑ
πακούομένου τοῦ, εἰ ἀληθές, ἦναι δὲ καὶ τὸ σωαμόφωτερον
κατηγορήμα ἀληθές, πολλὰ ἄτοπα συμβήσεται. καὶ γὰρ
ἀδολεχὴν δέησι τὸν οὕτως ὑπολαμβάνοντα, καὶ ἀδιάνοη
τα λέγειν πρὸς τῷ ἀδολεχῇ, καὶ παρέλκοντά τινα, καὶ
μάταια. κατὰ γὰρ Σωκράτους τὸ, τίς ἀνθρώπος, καὶ τὸ
λδυκός, ἀληθῶς κατηγορήσαντες, καὶ τὸ σωαμόφωτερον ἐ
ληθῶς κατηγορήσομεν, ὅτι ἔστιν ἀνθρώπος λδυκός. ἀλλ' αἰ
πάντα τὰ κεχωρισμένως κατηγορούμενα, καὶ σωπθέντα
κατηγορεῖσθαι δυνάμεν, εἰς πρὸς ταύτη τῇ σωπείῳ κα
τηγορίᾳ λάβωμεν πάλιν τὸ λδυκὸν αὐτὸ καθ' αὐτὸ τοῦ Σω
κράτους κατηγορούμενον, δέησι πάλιν ἐξ ἀμφοτέρων τῇ
κατηγορίᾳ τῆς σωπείου, καὶ τ' ἀπλῆς, μίαν γίγνεσθαι
τὴν ὅλην κατηγορίαν, ὥς τε λέγεσθαι ὅτι ἔστιν ὁ Σωκράτης
ἀνθρώπος λδυκός. καὶ τοῦτο εἰς ἄπειρον, ὅτι ἔστιν ἐναργῶς
ἀδολεχοῦτων. πάλιν εἰ τὸ μουσικός, καὶ τὸ λδυκός, καὶ τὸ
βαδίζων, οὐ μόνον οὐ κεχωρισμένως, ἀλλὰ καὶ ἅμα κατη
γοροῦνται τοῦ Σωκράτους, εἰς πρὸς τῇ σωπείῳ ἐκ τού
των κατηγορίᾳ τὸ λδυκὸν πάλιν αὐτὸ καθ' αὐτὸ κατηγορή
σωμεν, ἐροῦμεν ὅτι μουσικός λδυκός, βαδίζων λδυκός.
καὶ πάλιν τοῦ μουσικοῦ εἰ τύχοι, καθ' αὐτὸ κατηγορεῖν
τος, μουσικός λδυκός βαδίζων, λδυκός μουσικός. καὶ

ταῦτα ὅπου αὐτὸς φησι πολλάκις πεπλεγμένα ὡς πρὸς
τῷ ἀδολεσχῆν, καὶ ἀδιαικόντως γίνεσθαι τὴν κατηγορίαν.
τούτοις δὲ ἄλλοι τρεῖς τὸν ἄτοπον προστιθεῖς, τοῦ ὁρώμενου
φησὶ κατηγορεῖσθαι τυχόν τὸ, ὅτι Σωκράτης ἐστὶ, καὶ ὅτι
ἄνθρωπος. ὥστε δέησεν λέγειν καὶ ὅτι ὁ ὁρώμενος Σωκρά-
της, ἄνθρωπος ἐστὶ. καὶ πάλιν τοῦ Σωκράτους τὸν μὲν
ἄνθρωπον, καὶ τὸ δῖποναι, ἰδίᾳ ἐκὰς πρὸν ἀμέμπτως κατη-
γορήσας, οὐκ ἐπεμνήσθη τὸ ἐξ ἀμφοῖν, ὅπερ ἐστὶν ἄνθρωπος
δῖπος. ἄλογα γὰρ ταῦτα, καὶ παντάπασιν παρέλκοντα,
ἢ τὸν ἄνθρωπον ὅτι τὸν τε Σωκράτην ἄνθρωπον εἶναι ἀνάγκη,
καὶ τὸν ἄνθρωπον δῖποναι. ἢ γὰρ καὶ πεφύκασιν μὲν
γὰρ ὁ τὸν ἐλέγχεσθαι ἢ ἀπλῶς, ἢ κατὰ μέρος συμφύεσθαι
πρὸς ἄλληλα τὰ κατ' οὐσίαν κατηγορούμενα, ὡς τὸ, τε γέ-
νος, καὶ αἱ ἑδωποιοὶ διαφοραί, ἀλλ' οὐ κατὰ τὴν τυχού-
σαν δεῖ αὐτὰ συνήρην πρὸς ἄλληλα τάξιν. οὐ γὰρ προτάξ-
εσθαι τὰ μερικώτερα, καὶ ὑπὸ τούτοις θέσασθαι τὰ καθολι-
κώτερα, καὶ ἐξ ἀνάγκης αὐτοῖς ἐπόμενα, ἀλλ' ἐμπαλιν τὰ
καθολικώτερα προτάξομεν τῶν μερικωτέρων. διὰ τούτων
οὐκ ὑπὸ δ' ἔχαστ' ἀνάγκῃ οὐκ ὄντα τὸν πόδε τούτων διορισμόν,
ἐξῆς αὐτὸν παραδίδωσι λέγων, ὅτι τῶν κατηγορουμένων
κατὰ πινὼν ὑποκειμένων, ἀ' ἐκάλεισεν, ἐφ' οἷς κατηγορεῖ-
σθαι συμβαίνει, τουτέστι, καὶ τῶν ὑποκειμένων, καθ' ὧν τὰ
κατηγορούμενα κατηγορεῖσθαι συμβαίνει. ἐκ τούτων οὐκ
τῶν κατηγορουμένων. τὰ μὲν, καθ' αὐτὸ κατηγορεῖται τῶν
οἰκείων ὑποκειμένων. τὰ δὲ, κατὰ συμβεβηκός, πόδε ὧν
πρῶτον ποιῆται τὸν λόγον, εἴτε ἀμφὶ τοῦ ὑποκειμένου
κατὰ συμβεβηκός, καὶ λαμβάνοιτο, εἴτε τὸ
μὲν ἔπρην τοῦ ὑποκειμένου, καὶ ὅτι τὸ εἶναι πεφύκασιν
ἔχον, το δὲ ἔπρην τοῦ ἐτέρου, κατ' οὐδένα τρόπον μίαν
κατηγορίαν ποιήσουσιν. οὔτε γὰρ ἢ τοῦ Σωκράτους τό, τε

μουσικόν, καὶ τὸ λυκόν κατὰ συμβεβηκός καταγορεύει, μίαν γιγνομένην διόρισεν τὴν ἐξ αὐτῆς καταγορίαν, οὐτε ἢ τὸ μὲν μουσικόν, τοῦ Σωκράτους, τὸ δὲ λυκόν, τοῦ μουσικοῦ καταγοροῦμενον λάβοις, οὐδὲ οὕτω. ταύτῃ δὲ τὴν ὑπόθεσιν ἐκ πόσειος ἔλαβεν ὁ Ἀριστοτέλης, ἐπεὶ ἀνάγκη τὸ λυκόν προηγουμένως καταγορεῖσθαι Σωκράτους, ὥς πορ τὸ μουσικόν. οὐ κατ' οὐσίαν μὲν, ἅτε ὃν συμβεβηκός, κατὰ φύσιν μέντοι, διότι πεφύκασιν τὰ συμβεβηκότα καὶ ὑφίστασθαι ἐν τοῖς σφετέραις ὑποκειμένοις, καὶ καταγορεῖσθαι κατ' αὐτῆν. τοῦ δὲ μουσικοῦ, μηκέτι προηγουμένως, μὴ δὲ κατὰ φύσιν, ἀλλὰ τῷ ὄντι κατὰ συμβεβηκός, διότι ἀμφω συμβαίνει σωδραμαῖν ἐν τῷ αὐτῷ ὑποκειμένῳ. καὶ ὅλως, ἀνάγκη τὰς διαζευκτικῶς εἰρημένους ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ὑποθέσεις, ἔπεσθαι ἀλλήλαις. εἴτε γὰρ τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου δύο συμβεβηκότα καταγοροῦντο, πάντως καὶ ἀλλήλων κατὰ συμβεβηκός καταγορεῖσθον, καὶ τὸ μὲν, οὐσιῶδες ἢ, τὸ δὲ, συμβεβηκός, τὸ μὲν συμβεβηκός, τὸ δὲ οὐσιῶδες κατὰ φύσιν καταγορεῖσθαι, τὸ δὲ οὐσιῶδες, τοῦ συμβεβηκός παρὰ φύσιν. ὅιον, ὁ ἄνθρωπος, τοῦ λυκοῦ, τῷ ὄντι κατὰ συμβεβηκός, εἴτε ἐξ ἀρχῆς λαμβανόμενον τὸ ἔπρον τῆς συμπληρωτῶν τὴν καταγορίαν, ποδὲ ἢ ἐξ ἡ τοῦ μὲν, εἴτε μία ἐστίν, εἴτε μὴ, τοῦ λοιποῦ κατὰ συμβεβηκός καταγοροῦμενον, ἀνάγκη πρότερον ἡλῆσθαι αὐτὸ τοῦ ὑποκειμένου καὶ αὐτὸ καταγορεῖσθαι. αὐτὸ γὰρ τοῦτο ἐστὶ τὸ νῦν ζήτούμενον, πότε τὰ ἴδια καταγορεῖσθαι, καὶ συμπληκέντα, δύναιται καταγορεῖσθαι. καὶ μήποτε χρὴ τῆς εἰσεως ἐδιαζευκτικῶς ἀκούειν, ἀλλὰ τὸ ἢ λέγειν, ἀπὸ τῆς καὶ παρελῆσθαι, ὥς καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὸ, ἢ νέος, ἢ παλαιός, ἀπὸ τοῦ καὶ νέος, καὶ παλαιός, καὶ ὥς εἰώθεσιν εἶναι τῆς συγγραμμάτων ἀπογράφειν οἱ ἀρχαῖοι, Νικοκλῆς,

ἢ Δυσίμαχος, καὶ Φαίδων, ἢ ποτὶ ψυχῆς, ἢ ἀντιδιασελ-
 λοντες, ἀλλ' ἐκὰς τῶν ὀνομάτων καλεῖν ἡμῖν τὸν λόγον
 ὑπὲρ τῶν ποντῶν, ὥς εἶναι τὸ λεγόμενον καὶ κατὰ τοῦ αὐτοῦ,
 καὶ θάπερον κατὰ θατέρου, τί οὖν τὸ αἴτιον τοῦ μὴ πεφυ-
 κέναι σωδυνάζεσθαι τὰ οὕτω κατηγορούμενα; ὅτι παντὶ
 πασιν ἀπληρημένω ἀλλήλων ἔχουσι τὴν φύσιν, ὑπὸ δια-
 φόρους εἰνόντες πολλῶν τε κατηγορίᾳς, καὶ κίρνασαι αὐ-
 τὰ πρὸς ἀλλήλα, ὑπὲρ μίαν ἐργάσασθαι φύσιν ἀδιώσα-
 τον. ἢ δὲ ταῦτα οὕτως ἔχει, δῆλον ὅτι ὁρθῶς ἐλέγομεν
 πρόπερον, ὥς παρὰ τὸ εἶναι ἄλλο προσκατηγορεῖσθαι
 διωκτὸν ἐν πάς προτάσεσιν, οἷον, τὸ βαδίζειν. ἐν γὰρ τῷ
 ἀνθρώπῳ βαδίζει, εἰ τὸ μὲν δίκαιος κατηγορεῖσθαι λέ-
 γοις, τὸ δὲ βαδίζει προσκατηγορεῖσθαι, οὐκ ἐπὶ μία ἢ τοῖς
 αὐτῇ προτάσει. ἀμφὶ γὰρ κατὰ συμβεβηκὸς τοῦ ἀνθρώ-
 που κατηγορούμενα, κίρνασαι ἀλλήλοις πρὸς μίαν κατη-
 γορίαν ἵενεσιν οὐ πεφύκασι. τὸ δὲ εἶναι ὅτε οὐκέτι καθ' ἑ-
 αὐτὸ τοῦ ὑποκειμένου μόνον κατηγορούμενον, ὥς περ τὸ βα-
 δίζει, καὶ τῇ ἄλλων ῥημάτων ἑκάστον, ἀλλὰ μόνον τοῦ σω-
 δῆσαι τὸ κατηγορούμενον τῷ ὑποκειμένῳ χάριν παραλαμ-
 βανόμενον, συμφύεσθαι τε μόνον τῇ ῥημάτων πρὸς τὸ κα-
 τηγορούμενον πέφυκεν αὐτὸ προσκατηγορεῖσθαι λεγόν-
 μενον, καὶ μίαν τὴν τε κατηγορίαν ποιεῖν, καὶ διὰ τοῦτο τῷ
 ὅλῳ πρότασιν. Ἀρ' οὖν φασὶ τινες οὐδὲ ὁ λέγων ἵππος
 κράτης ἀγαθὸς ἰατρός εἶναι, ἢ Ζυγίς ἀγαθὸς ζωγράφος εἶναι,
 μίαν εἶπε κατηγορίαν, ἐπεὶ ἐκάπερον τὸ, τε ἀγαθὸν λέγω,
 καὶ ἡ τέχνη, συμβέβηκε τῷ ὑποκειμένῳ, ἢ ὑπὸ τούτων ἄλ-
 λόμην εἶναι τὸ κατ' αὐτὸ κατηγορούμενον ἀγαθόν, ἄλλο δὲ, τὸ
 τῇ βαναύσῳ τέχνῃ συμπλεκόμενον; τὸ μὲν γὰρ καθ' ἑ-
 αὐτὸ κατηγορούμενον, ὅπερ καὶ πρόπερον ἐλέγομεν, τὴν
 ζωὴν αὐτὴν σημαίνει τῆς ψυχῆς, τὸ δέ γε τῇ τέχνῃ συμ-

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

πλεόμεινον, οὐκ ἐπὶ, ἀλλ' ἔοικεν ὥς πορ γένος τί τῆς τέχνης, ἢ τῇ μετιόντων τὰς τέχνας παραλαμβάνειν, καὶ τὰ πάσας μὲν ὅσας κατηγορίας θεωρεῖται τὸ ἀγαθόν, ἀλλὰ τὸ ἐν ποίῳ σπουδαιεῖται τοῖς μετέχουσιν αὐτοῦ πεφυκόσιν. ἀνάγκη οὖν εἶναι καὶ τῇ ψυχῇ θεωρούμενον ἀγαθόν, ὅτι πορ ἢ κατὰ τὴν ζωὴν λαμβάνεται τῆς ψυχῆς, ἢ κατὰ τὴν γνῶσιν. καὶ ταύτην ἢ ὑποστημονικῶς φέρεται εἶναι, ἢ τεχνικῶς ὥς πορ οὖν τὸ ποιοῦν γένος εἶναι φάμεν τοῦ τεχνίτου, οὐκ οὖν καὶ τὸ ἐν ποίῳ ἀγαθόν γένος εἶναι ἀνάγκη τοῦ κατὰ τὴν τεχνίτιον ἀγαθοῦ. καθ' αὐτὸ οὖν εἰς αὐτὰ τὸ ἀγαθόν τοῦ ἴσου τρου. καὶ τοῦ ζωγράφου, καὶ ἀπλῶς τοῦ τεχνίτου κατηγορούμενον, μίαν ἡκότως ἐργάζεται τὴν κατηγορίαν, ὥς εἰ λέγομεν, τὸ ὁρώμενον χρῶμα λευκόν ἐστιν. ἐπὶ ὅσας συμβεβηκὸς καθ' αὐτὸ κατηγορεῖται, ὅταν εἴδους πινός ἐστι τοῦ κατηγορεῖται. καὶ οὐσίαν κατὰ συμβεβηκός, ὅταν αὐτὴν τοῦ συμβεβηκότος κατηγορήσωμεν, ὥς ὅταν τὸ λευκὸν φῶμεν ξύλον εἶναι. διδωρῖται δὲ πορ τούτων ὑπὸ πλείον ἐν τῷ προτέρῳ βιβλίῳ τῇ ἀποδεικτικῶν. καὶ τούτο τὸ ἀγαθόν οὐκ ἐπὶ εἶναι τῇ προηγουμένῳ τοῦ ὑποκειμένου κατηγορουμένων, ἀλλ' εἶ πορ κατὰ συμβεβηκός διὰ τὴν προηγουμένως κατηγορουμένην αὐτοῦ τέχναν. διὸ οὐδὲ μόνον λευκὸν δίδωται κατηγορεῖσθαι, ὥς πορ οὐδὲ τὸ αὐτόθεν τοῦ ὑποκειμένου κατηγορεῖσθαι ἀγαθόν τῆς τέχνης ἐπὶ προηγουμένως κατηγορεῖται, ἀλλὰ κατὰ συμβεβηκός, ὥς ὑπὸ τοῦ σκυτεὺς ἀγαθός. διὸ οὐ δίδωται σπουδαστὴν αὐτῇ μίαν ποιῆσαι τὴν ὅλην κατηγορίαν. ἀλλὰ πῶς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τοῦ λευκοῦ μίαν φάμεν γίνεσθαι κατηγορίαν, εἰ πορ μήτε ἀμφὶ καθ' αὐτὸ κατηγοροῦνται τοῦ Σωκράτους, ἀλλὰ καὶ ἑκάτερον κατὰ ἑκάτερον κατὰ συμβεβηκός, ἢ διὸ οὐκ ἀμφὶ συμβεβηκότα εἰσὶ τῷ ὑποκειμένῳ, ὅτε καὶ

ἐκ ἑτέρου

ἑκάτερον αὐτῶν συμβαίνει τοῦ λοιποῦ παρὰ φύσιν κατηγο-
 ρῆσθαι, καὶ τῷ ὄντι κατὰ συμβεβηκός. τῇ δὲ κατὰ τοῦτον
 μόνον τὸν τρόπον κατηγορουμένων, ἀπερίγνωστον ὁ Ἀρι-
 στοτέλης ὡς συμφύεσθαι πρὸς ἄλληλα μὴ δυνάμενων. ἐπεὶ
 τὸ λυκὸν τῷ ἀνθρώπῳ σιωδυναῖται πεφυκός, καὶ ποιοῦται
 αὐτοῦ σημαῖνον, ὃ τ' ἔστι ὡς δὴ, ἀλλὰ τὴν ὅσον ὑπολήψας τὴν
 κατὰ τὸ ἀπλῶς λεγόμενον ποῖον, ἐκότες μετ' αὐτοῦ μί-
 ας ποιεῖ κατηγορίαν, οὐσίαν μίαν σημαίνουσας, οὐτὴν ἁ-
 πλῶς, ἀλλὰ τὴν πινὰ λεγομένην. Ταῦτα ποῦ τῇ κατὰ
 τὰ συμβεβηκός κατηγορουμένων, καὶ σιωδυναῖται μὴ πε-
 φυκότην διορισάμενος, καὶ εἰπὼν ὅτι διὰ τοῦτο οὐχ ἁ-
 πλῶς ἀληθές τὸ, σκητιὺς ἀγαθός, τουτέστι οὐκ ἁπλῶς ἀληθές,
 ἐπειδὴ ποτε σιωδραμὴν αὐτὸς οὐ θαυμάσαν, ἐπαίρει, ἀλλὰ
 ζῶον δὶ πῶς, οὐ γὰρ κατὰ συμβεβηκός, δυνάμει λέγων ὅτι
 πᾶσι δὲ μὴ κατὰ συμβεβηκός, ἀλλὰ καθ' αὐτὰ κατηγοροῦ-
 μένα σιωτίζεσθαι πρὸς ἄλληλα, καὶ μίαν ποιεῖν κατηγορί-
 ας δυνάτον, ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα ὡς ἐτυχὲ λαμβανόμενα, οὐ
 δὲ κατὰ τὴν τυχοῦσαν συμπλεκόμενα πρὸς ἄλληλα πάλ-
 ξιν. οὐ γὰρ δὴ τὰ ἥδη ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῇ κατηγορίᾳ ἐλημμέ-
 να, ἢ κατ' ἐνέργειαν, ἢ κατὰ δυνάμιν, πάλιν ληφόμεθα, ἵνα
 μὴ ἀδολεχθῶμεν, ἢ παρέλκοντά πινὰ λέγειν ἀναγκα-
 ζόμεθα, ὅπερ ἐστὶ πάλιν ἀδολεχθῆν. ὅσον, εἰπόντες ὅτι ἐστὶν
 ὁ ἀνθρώπος ζῶον δὶ πῶς, οὐ ληφόμεθα πάλιν τὸ δὶ πῶς
 καθ' αὐτὸ, διὰ τὸ κατ' ἐνέργειαν ἐν τῇ προτέρᾳ εἰληφθαι
 κατηγορίᾳ. καὶ εἰπόντες ὅτι ἐστὶν ὁ Σωκράτης ἀνθρώπος,
 οὐ ληφόμεθα ἐτέρᾳ κατηγορίᾳ, ὡς συμπλέκεσθαι πρὸς
 τὴν προτέραν ὁφύλουσας, ὅτι ἐστὶ δὶ πῶς, ἢ ζῶον, διὰ τὸ δυ-
 νάμει τούτων ἑκάτερον ἐν τῇ προτέρᾳ κατηγορίᾳ τῇ τοῦ ἀν-
 θρώπου προεληφθαι.

Ἀληθές δὲ ἐστὶν εἶναι κατὰ τοῦ πινός, καὶ ἀπλῶς, ὅσον

ΤΤΤ

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

22 τὸν πινὰ ἀνθρώπον, ἀνθρώπον, ἢ τὸν πινὰ λυκόν, ἀνθρώ-
 23 πον, ἀνθρώπον λυκόν, οὐκ αἰ δέ. ἀλλ' ὅταν μὲν τῷ πιν
 24 σκημὲν τῇ ἀντικειμένων πινυπαρχίῃ, ὡς ἐπεταί αὐτῇ
 25 φασίς, οὐκ ἀληθές, ἀλλὰ ψεύδους. ὅιον τὸν τεθνεῶτα ἀνθρώ-
 26 πον, ἀνθρώπον εἶπ' ἔν. ὅταν δὲ μὴ πινυπαρχίῃ, αἰ ἀληθές.
 27 ἢ ὅταν μὲν πινυπαρχίῃ, αἰ οὐκ ἀληθές. ὅταν δὲ μὴ πινυπαρ-
 28 χίῃ, οὐκ αἰ ἀληθές. ὡς περ' ὁμηροῦς ἐστὶ π, ὅιον ποιητής. ἀρ-
 29 σῶ καὶ ἔπ' ἢ οὐ, κατὰ συμβεβηκός γ' κατηγορεῖται τὸ ε
 30 σι, τοῦ Ὀμήρου. ὅπ' γ' ποιητής ἐστιν, ἀλλ' οὐ καὶ αὐτὸ κατη-
 31 γορεῖται κατὰ τοῦ Ὀμήρου τὸ ἐπ' ἢ. ὡς τε εἰ ὅταν κατηγο-
 32 ρείας μήτε εἰ ἀντιότις ἐπ', εἰ λόγος αὐτ' ὀνομάτων λέ-
 33 γώνται, καὶ καὶ αὐτὰ κατηγορεῖται, καὶ μὴ κατὰ συμβεβη-
 34 κός, ὡς τούτων τὸ τί καὶ ἀπλῶς, ἀληθές ἐστ' εἶπ' ἔν. τὸ δὲ
 35 μὴ ὅν ὅτι δοξασὸν ἐπ' ἢ, οὐκ ἀληθές εἶπ' ἔν π, δόξα γ' ὅ-
 36 αὐτοῦ ἐπ' ἢ, οὐχ ὅτι ἐπ' ἢ, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἐπ' ἢ.

Εἰν τούτοις ζητεῖται τὸ ἀντικείμενον θεώρημα τῷ πινυ-
 22 παρὰ δεδομένῳ. πρότερον μὲν γ' ἐζητεῖτο τὸ πότε
 23 τὰ ἰδία κατηγορούμενα, καὶ ἅμα κατηγορηθῆναι δύνανται.
 24 εἰ δὲ γε τούτοις, ζητεῖται πότε τὰ ἅμα κατηγορηθέντα, καὶ
 25 κεχωρισμένως κατηγορηθῆναι δύνανται. καλεῖ δὲ πινὰ κα-
 26 τηγορίαν, τὴν σωθετον ἐκ τῇ ἅμα κατηγορηθέντων. ἀ-
 27 πλῶς δὲ, τὴν ἀπλῶς, καὶ ἀνδ' προδήκῃς πινὲς λεγομένη
 28 νῆν, διότι πινεταχού αἰ προδέσῃς, ἀποσπῶνσι, καὶ μερ-
 29 κῶτερὰ ποιοῦσι τὰ ὑπὸ τῇ ὑπομενόντων τῆς προδήκῃς
 30 δηλούμενα. ὅιον, ὅταν εἰπόντες ζῶν, προδῶμεν τούτων
 31 τὸ λογικόν, εἶτα τὸ θνητόν, εἶτα τὸ γραμματικόν, εἶτα ἄλλο
 32 τι, καὶ ἄλλο. φανερόν γ' ὅτι καὶ ἐκάστην προδήκῃν, μερ-
 33 κῶτερὰ διήρσομεν γιγνώσκον τὸ σημαυόμενον. διόπερ
 34 φησὶν, ἀληθές δὲ ἐπ' ἔν κατὰ τοῦ πινός, καὶ ἀπλῶς. του-
 35 τῆς, καὶ οὐ ποιοῦμεθα τὴν σωθετον κατηγορίαν, κατὰ τοῦ

του καὶ ἀνδρὸς τῆς προδότης, ἀληθὲς τὸ κατηγορούμενον ἢ
 πᾶν· οἶον, τὸν ἀρίστην οὐ μόνον ἀνθρώπον γραμματι-
 κόν, ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς ἀνθρώπον, καὶ ἀπλῶς γραμματικόν·
 καὶ τὸν Γαλάτην ἑ μόνον λυκὸν ἀνθρώπον, ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς
 λυκόν, καὶ ἀπλῶς ἀνθρώπον· ἐπεὶ δὲ οὐκ αἴ τοῦτο ἔτι
 ἔχει, τὸν ῥαῖ ἀνθρώπον τὸν πενέωτα, τὸ μὲν ὅλον τοῦτο,
 ἀνθρώπον νεκρὸν λέγουσαν, οὐκ ἐπὶ μέντοι ἀνδρὸς τῆς προδότης
 κῆς ἀνθρώπον δυνάμεθα λέγειν· διότι ὁ μὲν ἀνθρώπος,
 ζῶν λογικὸν θνητὸν· τὸ δὲ ζῶν, οὐσία ἐμψυχος αἰδητι-
 κή· ὁ δὲ τεθνεὺς, οὔτε ἐμψυχος, οὔτε αἰδητικός, ἀλλὰ τὰ
 ἀντικείμενα, καὶ τὴν κίβδηλον δραχμὴν καὶ τὴν λιβίνην
 ναῦν, τὸ μὲν ὅλον τοῦτο ἐρεῖς ἐκείραν, οὔτε μὲντοι δρα-
 χμὴν ἀπλῶς, οὔτε ναῦν, δῆλον ὅτι καὶ ἐνταῦθα δέησι π-
 νος ἡμῖν διορισμοῦ τοῦ διδάσκοντος πότε μὲν δυνάτον,
 πότε δὲ οὐ δυνάτον διακριθῆναι κατὰ τοῦ κατὰ τὸν
 μα κατὰ τοῦ κατὰ τὸν κατὰ τὸν κατὰ τὸν κατὰ τὸν κατὰ τὸν
 ὁλοχερέσειον παρὰ διδωσιν ὁ ἀριστοτέλης, ὕστερον δὲ, ὡς
 κριβέσειον, ἐξ ἀρχῆς μὲν λέγων, ὡς ὅταν ἐν τῷ προστε-
 θέντι τῇ ἀπλῇ κατηγορίᾳ, ὑπάρχη τίς ἀντίθεσις πρὸς τὸ
 ὃ πρόσκειται, ἢ αὐτὸς ἐν τοῖς ὀνόμασιν αὐτῇ φαινόμενη
 ὡς ὅταν τὸν δυνάτον, ἀνδρα ἅμα καὶ οὐκ ἀνδρα ἔπω-
 μεν· καὶ τὴν νυκτὶν ὄρνιν ἅμα καὶ οὐκ ὄρνιν· καὶ τὴν
 κίσην ὁμοίως, λίθον ἅμα καὶ οὐ λίθον· καὶ τὸν δικαῖον,
 ἀρχοντα, καὶ οὐκ ἀρχοντα, ἢ ἐν τοῖς ὀρισμοῖς αὐτῇ κα-
 ταλαμβάνομένη, ἢ καθάπερ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τοῦ
 νεκροῦ, τότε ἀδυνάτον τὰ ἅμα κατὰ τοῦ κατὰ τὸν κατὰ τὸν
 διακριθῆναι κατὰ τοῦ κατὰ τὸν κατὰ τὸν κατὰ τὸν κατὰ τὸν
 ἐνυπάρχει πρὸς ἄλληλα ἀντίθεσις, τότε δυνάτον· ὕ-
 στερον δὲ, τὸν μὲν εἰρημένον κανόνα πᾶσι τοῦ πότε οὐ
 δυνάτον διακριθῆναι τὰ ἅμα κατὰ τοῦ κατὰ τὸν κατὰ τὸν

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

ἔρῃσαι ἀποφαινόμενος, δίδων φησιν. ἢ ὅταν μὲν ἐνυπαρ-
 χῃ, αἰὲν οὐκ ἀληθές· ὑποσίζην μὲν ἡμῶν ὁ φειλόντων ἐν τῷ
 ἐνυπαρχει, ἀντίθεσις δὴλονόπῃ ἐν τῷ προκειμένῳ πρὸς
 τὸ ἐξ ἀρχῆς κατηγορηθῆναι· τοῦτο γὰρ ἡδὴ εἰρημένον, καὶ ἐν
 ταῦθα ὑπακούσῃ, ὥς δὲ ἀκόλουθον τούτῳ ὑποφέρειν τὸ
 αἰ, πούτεσιν ἐξ ἀνάγκης οὐκ ἀληθές, ἀλλὰ ψεύδους, τὸ δια-
 κριθῆναι τὴν σωθετον κατηγορίαν, τὸν δ' ἕτερον τὸν λέγον-
 ται μὴ οὔσης ἀντιθέσεως ἐν τοῖς ἅμα κατηγορηθεῖσι τὴ δια-
 κρισιν αὐτῇ χώραν ἔχον, οὐκ αἰ ἀληθῆς ἐν διαβεβαιού-
 μενος, ἀλλ' ἑτέρου πινὸς δέσῃαι διορισμοῦ, καὶ τὸν ἐλεγχον
 οὐδὲς ὑποφείρων, τὸν γὰρ Ὀμήρου τὸ γὰρ ὅλον τοῦτο, ποιητὴν
 εἶναι λέγομεν, διότι ἐστὶν αὐτοῦ ἡ ποιήσις· ἀπλῶς δὲ εἶναι
 οὐ λέγομεν, ἐπὶ τὸ ἐστὶν ἀμέσως τοῦ Ὀμήρου κατηγορούμε-
 νον, οὐκ ἐξακούεται πρὸς τὸν ἐν τῇ ποιήσῃ Ὀμήρου, ἀλλὰ
 πρὸς αὐτὸν τὸν ἀνδρα, οὗτος δὲ, οὐκ ἐστὶν· ὅταν μέντοι συμ-
 πεπλεγμένον τῷ ποιητῇ, κατηγορεῖται τοῦ Ὀμήρου τὸ ἐστὶ,
 τὸ μὲν ποιητῇ, προηγουμένως αὐτοῦ, καὶ καθ' αὐτὸ κατη-
 γορηθῆσεται, λέγω δὲ τὸ καθ' αὐτὸ, οὐχ ὅτι κατ' οὐσίαν, ἀλλ'
 ὅτι κατὰ φύσιν, τὸ δὲ ἐστὶ, τοῦ μὲν ποιητῇ, καθ' αὐτὸ,
 τοῦ δὲ Ὀμήρου, κατὰ συμβεβηκός· ἐξαίρεθόντος οὖν τοῦ
 καθ' αὐτὸ κατηγορηθέντος, οὐδὲν ἐπὶ φθέγγεται ὑγιὲς τὸ κα-
 τὰ συμβεβηκός κατηγορούμενον· αἱ τοὶ οὐδεμίαν ἐστὶν δι-
 ρεῖν ἀντίθεσιν τοῦ ποιητοῦ πρὸς τὸ ἐστὶν, οὔτε αὐτὸς ἐν
 τοῖς ὀνόμασιν, ὥς ὑπὸ τοῦ ἀνδρ, καὶ οὐκ ἀνδρ· οὔτε ἐν τοῖς
 ὀρισμοῖς αὐτῇ, ὥς ὑπὸ τοῦ νεκρὸς ἀνθρώπος· ὥς τε ὀρθῶς
 ἐλέγομεν ὅτι οὐκ αἰ ἀληθές, τὸ μὴ ἐνυπαρχούσης ἀντι-
 θέσεως ἐν τοῖς ἅμα κατηγορηθεῖσι, διώξαι καὶ ἕκαστον
 καθ' αὐτὸ κατηγορηθῆναι· διόπερ ἀνῶθεν ἀρξάμενος ὁ Ἀ-
 ριστοτέλης, καταλέγει οὗ ποδὶ τῆς διακεκριμένης κατη-
 γορίας καλόναι, λέγων, ὥς ὅταν μὴτε ἐναντιότης ἐν τοῖς

ὁρισμοῖς ὑπάρχει τῇ ἅμα κατηγορουμένων, μήτε κατὰ
 συμβεβηκός, ἀλλὰ καθ' αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου κατη-
 γορούμενα τύχωσι, τὸ τε δὲ πάντως ἐγχωρεῖ τὸ συμπε-
 πλεγμένως κατηγορηθῆναι, καὶ αὖτ' αὖτ' τῆς συμπλοκῆς κατη-
 γορηθῆναι. φανερόν δὲ ὡς εἶπε τὸ ἐπὶ τὸ, ὡς τοῦ Ὀμήρου
 ποιητῆς ἐπὶ, ἀντὶ τοῦ ὡς εἰρηφάτοι λέγοι, καθάπερ τὸ ὡς,
 ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πολλάκις οἱ παλαοὶ παραλαμβάνουσιν, ὡς
 ὡς τοῦ, τί ὡς, ἀντὶ τοῦ, τί ἐπὶ. καὶ ὡς τοῦ ὁρισμοῦ τὸ, τί ὡς
 εἶναι, ἀντὶ τοῦ, τί ἐπὶ τῷ πράγματι τὸ εἶναι, καὶ τὸ ἐπὶ αὐ-
 τὸ καθ' αὐτὸ κατηγορηθῆναι τοῦ Ὀμήρου συγχωρήσει παρὰ
 τὰ δοκοῦντα τῷ Ἀριστοτέλει. τῆς δὲ λέξεως τὸ μὲν τῇ
 ἀντικειμένων τί ἐνυπάρχει, οἷς ἐπεται ἀντίφασις, εἴρη-
 ται, οὐχ ὡς πρὸς μὲν ἀντικειμένοις ἐπομένως ἀντιφά-
 σις, πρὸς δὲ μὴ, ἀλλ' ὅτι οἷς πᾶσιν ἐπεται ἡ ἀντιφά-
 σις πρὸς ἀλλήλα ἀντίθεσις, ἅπερ οὐσα κοινοτάτη. οὐδὲ
 περὶ τῇ ἀντικειμένων ἐπὶ, ὅπερ τὸ ἕτερον. ἐξῆς δὲ
 τούτοις ὡς περὶ ἐλέγχων οὐκ οἰόμενους, ὅτι τὸ ἐπὶ ἡμετέ-
 ρου δοξασθὲν κατηγορεῖτο τοῦ μὴ ὄντος, λεγόντων ἡμῶν
 τὸ μὴ ὄν, δοξασθὲν ἐπὶ, ἡδὴ καὶ καθ' αὐτὸ κατηγορεῖσθαι
 κατὰ τούτου διανώσεται. καὶ ἐροῦμεν ἀληθῶς τὸ μὴ ὄν ἐπὶ
 παραπλησίως τοῖς ἄλλοις, ἐφ' ὧν τ' σάμβητον κατηγορεῖσθαι
 καὶ διακεκριμένως γίνεσθαι δυνατὸν, ἐπαίγει. τὸ δὲ μὴ ὄν
 ὅτι δοξασθὲν, οὐκ ἀληθές ἐπὶ ἡμῶν τί, καὶ τ' αὐτίκα, διὸν οὐκ
 ἀληθές, προστίθεται λέγων. δόξα γὰρ αὐτοῦ οὐκ ἐπὶ, ὅτι
 ἐπὶ, ἀλλ' ὅτι ἐπὶ. ἐπὶ γὰρ ἐξέχουσιν πρὸς τὸ μὴ ὄντος αὐ-
 τὸ τὸ ὅτι οὐκ ἐπὶ, διὸν ὅτι δοξασθὲν μὲν εἶναι αὐτὸ ἡκῶ-
 τως λέγομεν, οὐ μὴν διὰ τοῦτο εἶναι αὐτὸ ὁμολογήσομεν.
 καὶ ἀποτάνεσθαι μὲν δοκῇ πρὸς τὰ ἐν τῷ σοφιστῇ, καὶ πρὸς
 τῷ πέρατι τοῦ πέμπτου τῆς πολιτείας, πρὸς τοῦ μὴ εἶναι
 δοξασθὲν τὸ μὴ ὄν, ὑπὸ Πλάτωνος λεγόμενα. δὲ μὲν τοῖς

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ἠδέναι, ὅτι πολλὰς ἐκείνος τοῦ μὴ ὄντος τέξεας ἡμῖν παρὰ
 διδούς, τὸ ὑπὸ τὰ ὄντα, ταῦτόν δὲ εἰπεῖν, ὑπὸ εἶδος
 ἅπαν· οὐ γὰρ ἄν ἄλλως προῖχε, τὰ τε εἶδη πάντα χωρί-
 σά τε τῆς ὕλης, καὶ ἀχώριστα, καὶ ἐπ' ἐχάτοις αὐτὴν τὴν
 παντελῶς ἀρείδεον ὕλην, τοῦ κατὰ τὴν ἐτερότητα θεωρου-
 μένου, καὶ διὰ πάντων τῶν ὄντων πεφυκότος· οὐ παρ' ἐ-
 λαττόν τε τοῦ ὄντος εἶναι διὰ ταῦτα λεγόμενον, τοῦ τὸ χυλὴν
 τὸν σημαίνοντος κατὰ τὴν ὕφεσιν τὴν κατὰ τὸ ὄντως ὄν, καὶ
 πάσης μεταβολῆς ὑποδιδραμένον, τοῦ ὡς τῆς ὕλης κατηγο-
 ρουμένου, διὰ τὴν ἀπόπλωσιν πάντων τῶν εἰδῶν κατὰ
 τὴν θρυλλουμένην ἀνόμοιον αἰτίας πρὸς τὸ πρῶτον ἐμοιότη-
 τα, καὶ ἐν τῇ σημαυνομένων τοῦ μὴ ὄντος λέγων ἦναι, τὸ
 ἐν ἐχάτοις τ' ἄλλων κείμενον, τὸ ὡς τοῦ μηδαμῶς μηδαμῶς
 ὄντος λεγόμενον, τοῦτο καὶ ἀρεῖτον καὶ ἀδόξατον εἶναι διίχ-
 ρίζεται, διότι τὸ ῥητόν, ἢ δοξασόν, ἀρίθμητόν ἐστιν, ὅπου καὶ
 προῖχον ἐλέγομεν, καὶ τῇ ῥήσει, ἢ τῇ δόξει λέμεται εἶναι ῥη-
 τόν, ἢ δοξασόν· καὶ ἐστὶ τῶν πρὸς π, κατὰ τὴν πρὸς τὴν ῥή-
 σιν, ἢ τὴν δόξαν σχέσιν, λέγομεν εἶναι τοιοῦτον· ἐπὶ οὖν
 τῶν πρὸς τι τοῦ ἐτέρου ὄντος, καὶ τὸ ἕτερον εἶναι ἀρχαῖον,
 ἐστὶ δὲ ἡ ῥῆσις, καὶ ἡ δόξα, καθ' ἣν λέμεται εἶναι ῥητόν, ἢ δο-
 ξασόν, ἐστὶ ἀρχαῖα ταῦτα καὶ τὸ μηδαμῶς ὄν ἐν αὐτῇ τῇ ῥήσει
 τῇ ποδὶ αὐτοῦ, καὶ τῇ δόξει· ὅτι οὖν Πλάτων ἀρελγῶς
 ταῦτα οὕτως ἀποφαινόμενος, καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ὁρθῶς ὑπο-
 λαβάν, ὡς εἶκος πηκασ μὴ παρακολουθήσαστας τῷ βάθει
 τῆς τοῦ Πλάτωνος διακρίσεως, οἰκτιρῶν ὅτι γίνεσθαι τῶν ὄν-
 των φησὶ τὸ μηδαμῶς ὄν, εἰ λέγοιτο ῥητόν, ἢ δοξασόν, οὐ
 καθ' ὃν εἰρηκαμεν τρόπον, ἀλλ' ὡς αὐτόθεν ὑπόσκειν ἔχον,
 καὶ διὰ τοῦτο λέγων μὴ εἶναι ἀληθές, τὸ φάσκειν οὕτως ὄν
 γίνεσθαι τὸ μὴ ὄν, δοξασόν εἶναι λεγόμενον, ὡς καὶ ἀρθ-
 τῆς πρὸς ἡμᾶς σχέσεως ὑπόσκειν ἔχον, ὅποιον εἶναι ἀξιό-

τὸ κατὰ τὴν ἐτερότητα μὴ ὄν, ὅπου κατακεκερματίζουσι
 φησὶν ἐν πᾶσι τοῖς οὖσι, καὶ οὐ παρ' ἑλαττον εἶναι τοῦ κυ-
 ρίως ὄντος. Ἀχρὶ τούτων προήγαγον ὁ Ἀριστοτέλης τὴν
 θεωρίαν τὴν ἐκ τρίτου προσκατηγορευμένην προτάσεων, πολ-
 λὰ μὲν ἡμῖν, καὶ καλὰ παραδόντες πρὸς αὐτὴν θεωρήμα-
 τα, δόξαν δὲ τοῖς πολλοῖς μηδεμίαν αὐτοῖς ὑποθεῖναι τὰς
 ξιν, ὥς τε διὰ τοῦτο καὶ ἀποφύλακται τινὰς ὑπομνηματι-
 κώτερον εἶναι τὸ βιβλίον. ἡμεῖς μέντοι καθ' ἑκάστων τῇ κε-
 φαλαίων προηγουμένως ἐπεμελήθημεν τοῦ ὑποδείξαι τὴν
 συνέχαν τῆς ἀκολουθείας, ἀλλ' ὑπὸ τὰς μετὰ τρόπον προ-
 τάσεις χωρῶμεν.

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Τούτων δὲ διωρισμένων, σκεπτόμενον ὅπως ἔχουσιν αἱ
 καταφάσεις καὶ ἀποφάσεις πρὸς ἀλλήλας, αἱ τοῦ διω-
 τόν εἶναι, καὶ μὴ διωκτόν, καὶ ἐδεχόμενον, καὶ μὴ ἐ-
 δεχόμενον, καὶ πρὸς τοῦ ἀδιωκτοῦ τε, καὶ ἀναγκαίου, ἔχου-
 σι ἀπορίαν τινὰς.

Ληπομένης ἔτι πρὸς τὴν παντελῇ θεωρίαν τῇ κατὰ
 τὴνδε τὴν πραγματείαν ἡμῖν προκειμένων τῆς ὑποσκέψε-
 ως τῇ μετὰ τρόπον προτάσεων, ταύτην παραδίδωσιν ὁ
 Ἀριστοτέλης ἐν τούτῳ τῷ τετάρτῳ τοῦ βιβλίου κεφαλαίῳ,
 δύο μόνον ταῦτα θεωρήματα, διδάσκων ἡμᾶς πρὸς αὐτὰ,
 τὸν τε τρόπον τῆς ἀντιθέσεως τῇ ἀποφάσεων πρὸς τὰς
 καταφάσεις, καὶ ἔτι τὴν ἀκολουσίαν τῇ κατὰ τοῦ διω-
 κόντος τρόπου προτάσεων. ἡμᾶς δὲ γε, εἰ μέλοιμεν δι-
 ηρεθώμεν ἔχον τὴν τῇ νῦν παραδεδομένων προτάσεων
 γνώσιν, καὶ ἔχον παρακολουθεῖν τοῖς ὑπὸ τοῦ φιλοσό-
 φου πρὸς αὐτὴν λεγομένοις, προλαβὴν χρὴ τῆς τῇ ἐν τῇ
 ἐξηγήσεως, τί τε εἰς τὸν τρόπον, καὶ εἰ πεπράσμενος αὐτῇ ὁ
 ἀξιόθης, καὶ ἡμῖν γνώριμος, πόσους τε, καὶ ποίους ἐκ λέ-
 γουσιν.

ΤΤΤ ΙΙΙ

μεται τρέποντες ὁ Ἀριστοτέλης πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῇν
 δε τῇν προτάσεων, καὶ διὰ τίναν αἰτίαν τούτους, καὶ οὐκ
 ἄλλους. καὶ πῇ τῇν καλουμένων ὑλῶν διαφέρουσιν οἱ πα
 ραλαμβανόμενοι τρόποι τοῖς ὀνόμασιν αὐτῇν ὀνομαζόμε
 νοι. καὶ ἡ μὲν δὲ παραλέληται τρόπος τῇν ὀφειλόντων
 ἐν τῇ προκειμένη τῇν προτάσεων θεωρίᾳ παραληφθῆναι.
 τίναν τε τρόπον ὑπὸ τῇν τοιούτων προτάσεων, ἐκ τῇν κατοι
 φάσεων ποιοῦμεν τὰς ἀποφάσεις, ὅπως ἐφάμεν πρῶτον
 ὑποσκέπτεσθαι πρὸς αὐτῇν τὸν Ἀριστοτέλην. καὶ ὑπὸ πᾶσι,
 πῶς ἀν' ἐκ διαίρεσεως ἐλῶμεν καὶ τούτων τῇν προτάσε
 ων πασῶν τὸν ἀριθμόν. Τρόπος μὲν οὖν ἐστὶ φωνὴ ση
 μαίνουσα ὅπως ὑπάρχει τὸ κατηγορούμενον τῷ ὑποκειμέ
 νῳ. οἷον, τὸ ταχέως, ὅταν λέγωμεν, ἡ σελὴν ταχέως ἀ
 ποκαθίσταται. ἢ τὸ καλῶς, ἐν τῷ, ὁ Σωκράτης καλῶς δια
 λέγεται. ἢ τὸ πάνυ, ἐν τῷ, ὁ Πλάτων Δίωνα πάνυ φιλεῖ.
 ἢ τὸ αἰ, ἐν τῷ, ὁ ἥλιος αἰ κινῆται. Ἀριθμὸς δὲ αὐτῇν, φύ
 σι μὲν οὐκ ἐστὶν ἀπῆρος, οὐ μὲν δὲ πορίληπίος γε ἡμῖν, ὥς
 πρὸ οὐδὲ τῇν καθόλου ὑποκειμένων, ἢ κατηγορημένων, ἀνα
 ριθμήτων τε αὐτῇν ὄντων. Τέτρας δὲ μόνος ὁ Ἀριστοτέ
 λης παραλαμβάνει πρὸς τὴν θεωρίαν τ' μετὰ τρόπου προ
 τάσεων, τὸν ἀναγκαῖον, τὸν δυνάτον, τὸν ἐνδεχόμενον, καὶ
 ὑπὸ τούτοις, τὸν ἀδυνάτον, ὡς ὄντας καθολικώτατους, καὶ
 αὐτῇ τῇ φύσει τῇν πραγμάτων οἰκιστάτους. τίναν μὲν
 οὖν διαφορὰν ἔχεν βέλει? τὸ δυνάτον πρὸς τὸ ἐνδεχόμε
 νον, καὶ ὅτι τὸ κυρίως δυνάτον, ὀνόματι μόνον διαφέρει
 τοῦ ἐνδεχομένου, τὸ δὲ γε ἀπλῶς δυνάτον ὑπὸ πλέον λέγε
 ται τοῦ κυρίως ἐνδεχομένου, διὰ τ' ἐξῆς αὐτοῦ διδάσκοντος
 ἡμᾶς τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐσόμεθα. νῦν δὲ γε ὡς τῇν αὐτῇν ὄν
 των, ὑποσκέψόμεθα πῇ διοίσουσιν οἱ τρόποι τῇν ὑλῶν, ἐν
 πῇ ταύτας διηροῦμεν ἕως τὴν ἀναγκαῖαν, καὶ ἀδυνάτον,

καὶ ἐνδεχομένῳ. Ῥητέον οὖν ὅτι τὰς μὲν ὕλας, ἐν
αὐτῇ φαμέν θιγερῆσθαι τῇ φύσει τῇ ἐν τῇ προτάσει πα-
ραληφέντων πραγμάτων. πάντα γὰρ ἀνάγκη τὸ κατὰ
γορεύμενον ἢ ἀπὸ ὑπάρχοντος ὑποκειμένου, ἢ μηδέποτε. ἢ
μοτὲ μὲν, ποτὲ δὲ μή. διὸ καὶ καλεῖσθαι αὐτοὺς ὕλας ἐ-
λέγμεν, ὡς αὖθις τούτων, μὴ δὲ τὴν ἀρχὴν ὑποστῆναι τῇ
προτάσει ὁπωσδήποτε. ὅθεν δὲ καὶ τῶν ἐκ
φώνησιν παρ' ἡμῶν, καὶ ἐξωθεν προσήθεσθαι τοῖς συμ-
πληροῦσι τὴν πρότασιν ὅροις, τὴν ὑπόστασιν ἔχειν φαμέν.
διὸ πολλάκις συμβαίνει τὴν πρότασιν παρὰ τὴν ὕλιν ἀλη-
θεύουσιν. διὰ δὲ τὸν τρόπον τὸν προσηθέμενον, ψεύδεσθαι.
ἢ μὲν γὰρ λέγουσα πρότασις ὁ ἥλιος κινεῖται, ἀληθής. ἢ δὲ
προσηθέσθαι τὸ, ἐνδεχομένως, καὶ λέγουσα ὅτι κινεῖται ἐν-
δεχομένως, διὰ τὸν τρόπον μόνον ψευδής. οὗτοι δὲ καὶ
τὴν Σωκράτους ὑγιαίνει, ἢ λυκός ἐστι πρότασιν, ἀληθὴ ἐπὶ
τε οὖσαν, ὅ ἐξ ἀνάγκης τρόπος προσθέσεως, ἐποίησε ψευδῆ,
ὅταν ἔπωμεν Σωκράτη ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον, ἢ λυκὸν εἶ-
ναι ἀναγκαῖον. μὴ γάρ τοι νομίσῃς ὅτι μόνους χρὴ εἶ-
ναι τοὺς ὕλαις τρόποις τοὺς προτάσεις προσθέσθαι. ὡς
πορὶ γὰρ ἐκάστων τῇ ὑποκειμένων ἐξέστι μὲν κατηγορεῖν ὅ, τι
τίς βούλεται, γίνονται δὲ τῇ προτάσει, αἱ μὲν, ἀληθεῖς,
αἱ δὲ, ψευδεῖς. οὗτοι δὲ καὶ τῇ ἀπὸ τρόπου προτάσει προ-
σθέσθαι μὲν ἐξέστι, ὃν αὖ βούληται τις προσαρμόσῃν τρό-
πον. ἀλλὰ τὰς προτάσεις. ὅτε μὲν, ἀληθεῖς. ὅτε δὲ, ψευ-
δεῖς γίνεσθαι συμβαίνει. Τούτων δὲ, φανερόν ὄντων,
ἐξῆς ὥσπερ φάμεθα πότερον τίς ἐστι καὶ ἄλλος παρὰ τούτοις
τρόπος, συγληνὴς μὲν τοῖς ἐρημίνοις, καὶ ἐν ἄλλοις ὑπὸ τοῦ
Ἀριστοτέλους ἐν τῇ τῇ προτάσει θεωρία παρελημμέ-
νος, ἐν δὲ τῇ νυνὶ προκειμένῃ πραγματείᾳ παραλειμ-
μένος, ἢ οὐδαμῶς. ἀξιούσι μὲν γὰρ οἱ πλείους τῇ ἐξηγή-
σει.

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

τῶν τοῦ Ἀριστοτέλους τοῦτον εἶναι τὸν ὑπάρχοντα καὶ ἐν τοῖς
ἀναλυτικοῖς πρὸ τοῦ ἀναγκάσιου, καὶ τοῦ ἐνδεχομένου κα-
τηριθμημένον. δοκοῦσι δέ μοι παντάπασιν ἀμαρτάνειν
τῆς τε ἀληθείας, καὶ τῆς τοῦ Ἀριστοτέλους διανοίας. ἔχοντες
ἐπὶ ὅλως τρόπον τὸ ὑπάρχον, ἀλλὰ τῇ προτάσειων διη-
ρημένων ἕως τε τὰς αὐτοῦ τρόπου, καὶ τὰς μετὰ τρόπον, τὸ
ὑπάρχον εἰδοποιῶν φημι τὰς αὐτοῦ τρόπου προτάσεις, ἀν-
τιβλέπων ἕως τε τὴν περὶ ἀποφαντικῆς πρὸς πρὸν διδασκα-
λίαν τῆς ἀντιθέσεως τῇ αὐτοῦ τρόπου ἀποφαντικῆς πρὸς
τὰς καταφάσεις, ἐν οἷς ἐλεγχον. ἐπεὶ δὲ ἐπὶ καὶ τὸ ὑπάρ-
χον ἀποφαντικῆς ὡς μὴ ὑπάρχον. καὶ τὰ ἐξῆς τοῦτοις
κατὰ τὸ ὑπάρχον, καὶ μὴ ὑπάρχον τὰς ἀντιθέσεις ἐκεί-
νων τῇ προτάσειων γίνεσθαι ἀποφαντικῆς. ταυτὸν δὲ
εἰπεῖν, κατὰ τὸ εἶναι, καὶ μὴ εἶναι, καθ' ὃ λέγεται σαφῶς καὶ
ἐν τοῦτοις ἡ ἀντιφατικὴ ἀντιθέσεις γίνεσθαι τῇ αὐτοῦ τρό-
που πασῶν προτάσειων, εἴτε ἐνδεχόμενα τὸ εἶναι ἔχοντες, ἢ
καὶ διωκόμενα, τῇ μετὰ τρόπον μὴ ἀνδεχομένων τῆς τοιαύτης
ἀντιθέσεως, ἀλλὰ κατὰ αὐτὸν τρόπον αὐτοῦς, ἀλλήλαις
ἀντιτιθεμένων. διὸ καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τούτῳ τῷ κεφα-
λαίῳ περὶ ἀποφαντικῆς προτιθέμενος τὰς μετὰ τρόπον προτά-
σεις, τοῦτο πρῶτον ἠξιώσεσθαι πρὸς αὐτῶν, τίς ὁ τρόπος
τῆς ἀντιφατικῆς αὐτῶν ἀντιθέσεως, ὡς ἔτε ἡπὼν τί πρὸς
πρὸν πρὸς τὸν τρόπον, ἔτε τοῦ ὑπάρχον, καὶ μὴ ὑπάρχον, κοι-
νὸν πρὸς αὐτὸν τρόπον ἔχοντων. διὰ τε οὗ ταῦτα, τὸ ὑ-
πάρχον, οὐ δοκεῖ μοι τρόπος τίς εἶναι καὶ ὅτι αὐτὸ τοῦτο
τρόπον εἶναι φανερὸν, τὸν σημαίνοντα ὅπως ὑπάρχει τὸ κα-
τηγορούμενον τῷ ὑποκειμένῳ, πῶς οὖν ἔχει λόγον τὸ ὑπάρ-
χον αὐτὸ, τρόπον ὀνομάζειν τὸν δηλωτικὸν τῆς τοῦ ὑπάρ-
χον ποιότητος; καὶ ὅτι τὴν τε προκειμένην πρὸς τῇ προτά-
σειων πραγματείαν, καὶ τὴν ἐν τοῖς ἀναλυτικοῖς πρὸς τῇ

συλλογισμῶν, ἀπελθεῖν αἰσχρολογίᾳ. μήτε ἐν τῇ τῶν
 ἁπάντων ἐν καθόλου, καὶ πραγματικῶς τρόπος παρρη-
 ληφῆαι λέγοντες. μήτε ἐν ἐκείνοις ἐκ πασῶν τῶν προτά-
 σεων παρεδιδόσθαι τὸν συλλογισμὸν τὰς γενέσεις, ἀλλ' ἐκ
 μόνων τῶν μετὰ τρόπον· καὶ τοὶ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐκ πα-
 σῶν ἀπλῶς τῶν προτάσεων ποιουμένου τῶν διαίρεσιν ἐν
 ἐκείνοις, διῶν φησιν, Ἐπεὶ δὲ πᾶσα πρότασις ἐστίν, ἢ
 τοῦ ὑπαρχέν, ἢ τοῦ ἐξ ἀνάγκης ὑπαρχέν, ἢ τοῦ ἐνδέχεν
 αὐτῷ ὑπαρχέν. Τοῦτο μὲν οὖν ἐκ τῶν ἡρημένων ἐν-
 αρχῶς οἷμαι ἀποδέδεικται, καὶ διὰ πλεονάντων ἐπὶ συλλογί-
 ζεσθαι δυνάτον. οὐ μὲν ἄλλ' οὐδὲ τὸ μόνον, ὅπου τὸν λέγω-
 μεν μόνον τὸ ζῶον αἰδητικόν, ἢ μόνον βασιλικόν, τρόπος
 ὧν ἦν τις, ὡς πέρι φασὶ πηδύ. οὐ γὰρ ἀνέσσω πλέκετο τῷ
 ὑποκειμένῳ, ἀλλὰ μάλλον προσδιορισμός. οὐ μέντοι ἄ-
 πλούς, λέγω δὲ καταφατικός τις, ἢ ἀποφατικός. οὐδὲ
 πηδύ ὑποκειμένῳ, εἴτε ὁρισμένῳ, εἴτε ἀορίστῳ προσαρμόζει
 αὐτῷ δυνάμενος, ὡς περὶ τὴν παρελημμένων πρὸς τὴν θεωρίαν
 τῶν προτάσεων, τῶν ἁρῶν προσδιορισμῶν ἕκαστος, ἀλλ' ἐνδρ-
 γεία μὲν πᾶσι ἐνός τῶ ἐν τῇ προτάσει λεγομένου, τὸ ἀποφα-
 σιν ποιεῖμενος, δυνάμει δὲ καὶ πᾶσι τῶ ἄλλων, τῶν τε ὄντων,
 καὶ τῶ μὴ ὄντων. διὸ καὶ σύμμεκτος ἐκ τοῦ ἑτέρου τῶν κατα-
 φατικῶν προσδιορισμῶν, καὶ μόνος τοῦ καθόλου τῶ ἀποφα-
 τικῶν. ὁ γὰρ ἐπὶ μόνον τὸ ζῶον αἰδητικόν, ἢ βασιλικόν μόνον
 ζῶον, ἔστιν ἄλλο σημαίνει, ἢ ὅτι τῷ μὲν ζῶῳ, ὑπαρχει τὸ
 κατ' αὐτὸ κατηγορούμενον, ἢ τοῖς παντί, ὡς τὸ αἰδητικόν, ἢ
 πηδύ, ὡς τὸ βασιλικόν. ἔστιν ἄλλο παρὰ τὸ ζῶον ὑπαρχει
 ὡς τὸ ἐξ ἐμὴ κυρίως ἢ τοιαύτη πρότασις, ἢ τε προφανῶς
 πλείοσι χρώμενη τοῖς ὑποκειμένοις, τῷ τε ζῶῳ, καὶ τῷ μὴ
 ζῶῳ, καὶ τὸ αὐτὸ, τῶ μὲν ἑτέρῳ τῶν καταφάσκου καθό-
 λου, ἢ κατὰ μέρος, τοῦ δὲ ἑτέρου, καθόλου ἀποφάσκουσας.

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

καὶ διὰ ταῦται οὐκ ἀνάγκη τὸ τοῦ κατηγορουμένου καθό-
λου κατηγορούμενον· ὅσον, τὸ ἐμψυχον, ὅπου ταν λέγωμεν,
πάν ἀδιηπικόν, ἢ πάν βαδισικόν, ἐμψυχον μόνον πάλιν
κατηγορεῖσθαι τοῦ ἐν τῇ ἐξ ἀρχῆς προτάσει ληφθέντος ὡς
ποκημένου· κατηγορεῖσθαι μὲν γὰρ αὐτὸ τοῦ ζώου ἀνάγκη
κατὰ τὸν πρῶτον, ἢ τὸν τρίτον τρόπον τοῦ πρώτου ἐξή-
ματος, οὐ μέντοι καὶ μόνου· ἀποφασκεῖται γὰρ τῇ παρὰ
τὸ ζῶον οὐκ ἐπ' ἀνάγκη, ἅτε ἀποφαστικῆς τῆς ἐλάττονος
προτάσεως γιγνομένης· κυρίως μὲν οὖν λαμβανόμενον
τὸ μόνον, τοῦτο δὲ ἐστὶν ὡς ὄνομα, καθ' ὃ ποῖον ἀν' λέγεται
τῇ τριῶν γνηῶν, οὐ τρόπος, ἀλλ' ὡς ποῖ ἐρηται, προσδιο-
ρισμός, καὶ συμπλέκεται τῷ ὑποκειμένῳ, διάκρισιν αὐτῷ
πρὸς τὰ ἄλλα πάντα τὰ παρ' αὐτὸ δηλωῶ· καὶ γὰρ ἡ φαί-
νοιτο καὶ μετὰ τοῦ κατηγορουμένου ποτὲ λεγόμενον, ὡς ὡς
τοῦ Σωκράτους μόνον τριβώνιον ἡμφίεσαι, παρὰ πλήσιον
καὶ τοῦτο ἔξῃ τοῖς ἀπλοῖς προσδιορισμοῖς, ὡς ἐν τῷ· πᾶς
ἀνθρώπος πάσης ὑπὸ τῆς ἐπὶ δεκτικῆς· εἰ μέντοι ὑπερ-
ματικῶς λέγοιτο, ταυτὸν δυναμέον τῷ μόνῳ, τότε δὲ ὁ
τρόπος οὐ τῷ ὑποκειμένῳ σωμαδυναζόμενος, ἀλλὰ τῷ κατη-
γορουμένῳ, καὶ σημαίνων τὸ εἰδικρινῶς αὐτοῦ τὸ ὑποκείμε-
νον μετέχον, ἀλλὰ μὴ σὺν τῷ ὑποκειμένῳ· διὸ τὸν μὲν
θεὸν, ἀθανάτου μόνως εἶναι φάμεν, τίς μὲντοι λογικῶς
ψυχῶν, καὶ τὸ κυκλοφορικὸν σῶμα, καὶ ἀθάναται, καὶ οὐκ
ἀθάνατα· τὸ μὲν, ἀπονέμοντες αὐτοῖς διὰ τὴν εὐσίαν·
τὸ δὲ, διὰ τὴν ἐνδύγαν· ἢ καὶ ἀμφὶ κατὰ τὴν οὐσίαν,
κατ' ἄλλω, καὶ ἄλλω τοῦ ἀθανάτου σημασίαν· ἀμέλει,
καὶ ὁ Τίμαιος ἀθανάτοις μὲν ὁμώνυμον προσαγορεύει τὴν
λογικῶν οὐσίαν ἡμῶν, οὐ πάμπαν δὲ ἀθάνατα τὰ οὐ-
ράνια σῶματα· πλὴν οὐδὲ τότε τὸ μόνον, ἢ ἀνθ' οὗ τοῦτο
παρὰ λαμβάνεται τὸ μόνως, πλεονεξίᾳ τῇ ποσῶν, καὶ

Εἰς τὸ περὶ ἑρμηνείας. 151

ἀριθμητῶν τρόπων. ὅιον, τοῦ καλῶς, καὶ τοῦ σαφῶς, ὡς
παρὰληφθῆναι πρὸς τὴν νῦν προκειμένην τῇν προτάσεων
θεωρίαν. ἵνα δὲ τρόπον ἐκ τῶν προκειμένων καταφάσεων
ποιούμεεν τὰς ἀποφάσεις, ὡς πλέον μὲν παρεπόμενος
τοῖς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους πρὸς τούτων λεγομένοις, ὡς κε
ψώμεθα. νῦν δὲ καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῇν μετὰ τρόπον προτά-
σεων χάριν, διὰ βραχέων ὑπομνήσκοντες, φάμεν καὶ
ἐν ταύταις τῷ κυριώτατῳ τῇν προτάσεων μορίῳ διῆναι
ταχῆναι τὴν ἀρνησιν, ἵνα τῆς καταφάσεως ἀναιρεθεί-
σης, γένηται ἡ ἀπόφασις. κυριώτατον δὲ μέρος τῇν νῦν
προκειμένων ἡμῖν προτάσεων, ὁ τρόπος αὐτὸς, ἀφ' οὗ καὶ ὄνο-
μαζόνται ὡς εἰδοποιούτες αὐτάς. ὥς τε τῆς Σωκράτην βο-
εῖσαι δυνάτον, ἔστι ἀπόφασις οὐχ ἡ Σωκράτῳ μὴ βαρ-
εῖσαι δυνάτον: σωαληθύσει γὰρ οὕτως ἡ ἀπόφασις, ἐρ-
πεῖ τὸ ἐνδεχόμενον ἅμα καὶ ἐκβῆναι, καὶ μὴ ἐκβῆναι δυ-
νάτον, ἀλλ' ἡ Σωκράτῳ βαρεῖσαι οὐ δυνάτον. καὶ τῇ, Σω-
κράτῳ μουσικὸν εἶναι δυνάτον, οὐχ ἡ Σωκράτῳ μὴ μου-
σικὸν εἶναι, οὐδ' ἡ Σωκράτῳ μουσικὸν μὴ εἶναι δυνάτον,
ἀλλ' ἡ Σωκράτῳ μουσικὸν εἶναι οὐ δυνάτον. καὶ τοῦτο εἶ-
κότως. ἐπεὶ γὰρ τὸ δυνάτον, τρόπος. ὁ δὲ τρόπος, ποιότη-
τά πιναι ὑπάρξεως σημαίνει, διὰ ἧς τῆς ὑπάρξεως τῆς αὐ-
τῆς μενούσης, ἥ τις ἐν τοῖς ὑποκειμένοις, καὶ κατηγορουμέ-
νοις, καὶ προσκατηγορουμένοις ὅροις θεωρεῖται, τίς ποιότη-
τα κρίνεσθαι ἢ τέστιν, ἢ τέ μὴ. καὶ θετικῶς μὲν λεγομέ-
νῳ, κατάφασιν ποιεῖν. ἀρνητικῶς δὲ, ἀποφασιν. ὁ δὲ αὐ-
τὸς λόγος καὶ ὡς τῇν λοιπῶν τρόπων, τοῦ τε ἀναγκαίου,
καὶ τοῦ ἀδυνάτου, διὰ γὰρ εἶνα καὶ τὸν αὐτὸν εἶναι καὶ ὄνομα
τῆς ἀντιθέσεως πασῶν τῇν ὁμοειδῶν προτάσεων. τούτων
οὗτοι εἰχόντων, λέγομεν ὅτι ἀνάγκη τῇν τρόπων ἕκασ-
τον προσέθεσθαι, ἢ ταῖς ἐξ ὑποκειμένου, καὶ κατηγορουμένου.

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ἢ τὰς ἐκ τρίτου προσκατηγορούμενου προτάσεις. ἀλλὰ
τῇ μὲν ἐξ ὑποκείμενου, καὶ κατηγορούμενου, τῆς αὐτῆς
ἀνάγκῃ γίνεσθαι διαφορὰς. ἢ ὅτι ἄμφω οὗτοι ὅροι ὁρι-
σμένους ἔχουσιν, ὅιον, Σωκράτῳ βαδίσαι δυνάτον. ἢ ἄμ-
φω ἀορίστους, ὅιον, οὐ Σωκράτῳ οὐ βαδίσαι δυνάτον. ἢ
τὸν ὑποκείμενον, ὁρισμένον, τὸν δὲ κατηγορούμενον, ἀορί-
στον, ὅιον, Σωκράτῳ μὴ βαδίσαι δυνάτον. ἢ ἑμπαλιν,
οὐ Σωκράτῳ βαδίσαι δυνάτον. ἢ δὲ ἐκ τρίτου προσ-
κατηγορούμενου, ὅκτωι. ἢ ὅτι τοὺς τε ὅρους ἀμφοτέρους,
καὶ τὸ προσκατηγορούμενον ὁρισμένως ληθόμεθα, ἢ πάν-
τα ἀορίστως. ἢ δύο μὲν ὁρισμένως, τὸ δὲ λοιπὸν, ἀορί-
στως. ἢ ἑμπαλιν, ὅ μὲν, ὁρισμένως, τὰ δὲ δύο, ἀορίστως.
ἀλλ' ἢ περὶ τὰ δύο ὁρισμένα εἶεν, τὸ δὲ ὅτι ἀορίστον, τριχῶς
συμβήσεται διαπλέκεσθαι τὰς προτάσεις. ἢ ὅτι τὰ πρῶ-
τα δύο ληθόμεθα ὁρισμένα, τὸ ὑποκείμενον λέγω καὶ τὸ
κατηγορούμενον. ἢ τὰ ἄκρα, τὸ ὑποκείμενον καὶ τὸ πρὸς
κατηγορούμενον. ἢ τὰ ὑστέρη, τὸ κατηγορούμενον καὶ τὸ
προσκατηγορούμενον. καὶ ἢ τὸ ὅτι μόνον ὁρισμένως λαμ-
βάνοιτο, τρεῖς πάλιν συμβαίνει γίνεσθαι προτάσεις. ἢ
τοῦ ὑποκείμενου ὁρισμένου ὄντος, ἢ τοῦ κατηγορούμενου,
ἢ τοῦ προσκατηγορούμενου. καὶ δὴ ἡλκα τῇ ὅκτωι προτά-
σεων τὰ παραδείγματα. καθ' ἕκαστον ἄρα τῇ δώδεκα
τρόπων ὅπως ἐλέγομεν, συμβαίνει γίνεσθαι τὰς καθ' ἕκα-
στα ἀντιφάσεις. τοσαύτας δὲ δηλονότι καὶ τὰς ἀπροσδιο-
ρίστους, καὶ ἐπὶ ταῖς καθόλου, καὶ ταῖς κατὰ μέρος. πάσας
δὲ ἅμα, πεσάρκοντα, καὶ ὅκτωι. τριπλασίως αὖτε οὖν
ταύτας διὰ τὴν κατὰ οὗτον χρόνον τῇ κατηγορούμενων δια-
φορὰν, καὶ πάλιν ταῖς γινόμεναις διὰ τὰς ὕλας τριπλα-
σίως αὖτε, καθ' ἕκαστον τῇ τρόπον διδρῆσθαι τετρακοι-
σίως τριάκοντα, καὶ δύο γινόμεναις ἀντιφάσεις. τῶν

οὐκ ἐκρίνω τῶν τρόπων τριῶν ὄντων, δίοτι τὸ δυνατόν, ἢ
 πῶς ἐνδεχομένῳ μόνῳ συντρέχει, ἢ ἐκτείνεται καὶ ὑπὸ τὸ ἄ-
 ναγκᾶν, οὐ μὲν ἔξω πίπτει τῇ ἡλημμένων τριῶν τρέ-
 πων, συμβαίνει πᾶσαι τὰς μετὰ τρόπου ἀντιφάσεις γί-
 γνεσθαι τὸν ἀριθμὸν, χιλιάς, διακοσίας, ἐννοήκοντα, καὶ
 ἕξ. ἐδείκνυσεν δὲ πρότερον τὰς μὲν ἕξ ὑποκειμένων καὶ
 τηρορμένων, ἐβδωμήκοντα δύο ἔσας, τὰ ἢ ἐκ τρίτης προσ-
 κατηρορμένου, ἑκατὸν τεσσαράκοντα, καὶ τεσσαράς. ἅμα
 ἄρα πᾶσαι αἱ ἐν τῷ ποτὶ Ἑρμηνείας παραδειγματίζονται ἀντι-
 φάσεις, ἴσονται χιλίαι, πεντακόσται, δέκα, καὶ δύο. προτά-
 σεις δὲ δηλονότι, διπλάσαι τούτων. ἦγουν τριαχίλιναι, ἑκο-
 σι, καὶ τεσσαρὸν. πᾶσιν οὖν τοῖς προτεθείσιν ἐπελδόντες,
 αὐτῶν λοιπὸν τὴν λέξιν τοῦ Ἀριστοτέλους ὑποσκετόμεθα.

Εἰ γὰρ τῇ συμπελομένῳ αὐταὶ ἀλλήλαις ἀντίκει-
 ται αἱ ἀντιφάσεις, ὅσαι κατὰ τὸ εἶναι καὶ μὴ εἶναι τάς τινος
 ταῦ. ὅσον τοῦ εἶναι ἀνθρώπον ἀπόφασις, τὸ μὴ εἶναι ἀνθρώ-
 πον, οὐ τὸ εἶναι μὴ ἀνθρώπον, καὶ τοῦ εἶναι λευκὸν ἀνθρώ-
 πον, τὸ μὴ εἶναι λευκὸν ἀνθρώπον, ἀλλ' ὅτι τὸ εἶναι μὴ λευκὸν
 ἀνθρώπον. ἢ γὰρ κατὰ παντὸς ἢ κατὰ φασίς, ἢ ἀπόφα-
 σίς, τὸ εὐλὸν ἐστὶ ἀληθές ἢ πεῖν εἶναι, μὴ λευκὸν ἀνθρώπον.
 εἰ δὲ τοῦτο οὕτως, καὶ ὅσοις τὸ εἶναι μὴ προστίθεται, τὸ αὐ-
 τὸ ποιεῖται τὸ ἀπὸ τοῦ εἶναι λεγόμενον. ὅσον τοῦ, ἀνθρώ-
 πος βαδίζει, οὐ τὸ βαδίζει ἔκ ἀνθρώπου, ἀπόφασις ἐστὶ,
 ἀλλὰ τὸ οὐ βαδίζει ἀνθρώπου. οὐδὲν γὰρ διαφέρει εἰπεῖν
 ἀνθρώπον βαδίζειν, ἢ ἀνθρώπον βαδίζοντα εἶναι. ὥς τε
 εἰ οὕτως πανταχοῦ, καὶ τοῦ δυνατόν εἶναι, ἀπόφασις ἐστὶ,
 τὸ δυνατόν μὴ εἶναι. ἀλλ' οὐ τὸ, μὴ δυνατόν εἶναι. δοκεῖ
 δὲ τὸ αὐτὸ δυνάσθαι καὶ εἶναι καὶ μὴ εἶναι. πάν γὰρ τὸ δυ-
 νατὸν τέμνεσθαι, ἢ βαδίζειν. καὶ μὴ τέμνεσθαι καὶ μὴ βαδί-
 ζεν δυνατόν. λόγος δὲ, ὅτι ἅπαν τὸ ἔστω δυνατόν, ἔκ αἱ

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

» ἐνδραγῆ. ὥς τε ὑπαίρξει αὐτῷ καὶ ἡ ἀπόφασις. δυνάται γὰρ
 » καὶ μὴ βαδίζειν τὸ βαδισκόν. καὶ μὴ ὁρᾶται τὸ ὁρατόν.
 » ἀλλὰ μὲν ἀδυνάτον κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἀληθεύειναι τὰς ἀν-
 » τιθεμένας φάσεις καὶ ἀποφάσεις. οὐκ ἄρα τοῦ δυνατὸν
 » εἶναι, ἀποφασίς ἐστίν, τὸ δυνατὸν μὴ εἶναι. συμβαίνει γὰρ
 » ἐκ τούτων. ἢ τὸ αὐτὸ φανῆναι καὶ ἀποφανῆναι ἅμα κατὰ τὸ
 » αὐτοῦ. ἢ μὴ, κατὰ τὸ εἶναι καὶ μὴ εἶναι τὰ προσθέμενα, γί-
 » νεσθαι φάσεις καὶ ἀποφάσεις. ἢ οὐκ ἐκείνο ἀδυνάτον, τοῦ
 » τ' αὖτ' εἶναι αἰρετόν. ἔστιν ἄρα ἀπόφασις τὸ, δυνατὸν εἶναι. τὸ
 » μὴ δυνατὸν εἶναι, ἀλλ' οὐ τὸ, δυνατὸν μὴ εἶναι. ὁ δ' αὐτὸς
 » λόγος καὶ πότε τὸ ἐνδεχόμενον εἶναι. καὶ γὰρ τούτου ἀποφα-
 » σις, τὸ, μὴ ἐνδεχόμενον εἶναι. καὶ ὡς τῇν' ἄλλων δι' ὁμοιο-
 » τῆτος. ὅσον ἀδυνάτου τε καὶ ἀρᾶ καίου. γίνεται γὰρ
 » ὥς ποτε ἐπ' ἐκείνων τὸ εἶναι, καὶ τὸ μὴ εἶναι προδέσθαι, τὰ
 » δ' ὑποκείμενα πρέγματα, τὸ μὲν λυκόν, τὸ δὲ ἀνθρώ-
 » πος, οὕτως ἐν ταῦτα. τὸ μὲν εἶναι καὶ μὴ εἶναι, ὥς ὑποκί-
 » μενον γίνεται. τὸ δὲ δυνάσθαι καὶ ἐνδεχέσθαι, προδέσθαι
 » εἰσὶ, διορίζουσαι ὥς ποτε ἐπ' ἐκείνων τὸ εἶναι καὶ τὸ μὴ εἶναι,
 » τὰ ἀληθεῖς καὶ τὸ ψεύδους. ὁμοίως αὖται ὡς τοῦ εἶναι δυ-
 » νατὸν καὶ εἶναι μὴ δυνατὸν. τοῦ δὲ δυνατὸν μὴ εἶναι, ἀλ-
 » λὰ φάσεις, οὐ τὸ οὐ δυνατὸν εἶναι, ἀλλὰ τὸ, οὐ δυνατὸν μὴ
 » εἶναι. καὶ τοῦ δυνατὸν εἶναι, οὐ τὸ, δυνατὸν μὴ εἶναι, ἀλλὰ
 » τὸ μὴ δυνατὸν εἶναι. διὸ καὶ σιωποῦντες ἀν' ὁρέσθαι
 » ἀλλήλους αἱ, τοῦ δυνατὸν εἶναι, καὶ δυνατὸν μὴ εἶναι. τὸ
 » γὰρ αὐτὸ, δυνατὸν εἶναι, καὶ μὴ εἶναι. οὐ γὰρ ἀν' ἀφάσεις ἀλ-
 » λήλων αἱ τοιαῦται, δυνατὸν εἶναι, καὶ δυνατὸν μὴ εἶναι,
 » ἀλλὰ τὸ δυνατὸν εἶναι, καὶ μὴ δυνατὸν εἶναι, οὐδέ ποτε ὡς
 » τοῦ αὐτοῦ ἅμα ἀληθεύονται. ἀν' τίθενται γὰρ. οὐδέ γε τὸ
 » δυνατὸν μὴ εἶναι, καὶ οὐ δυνατὸν μὴ εἶναι, οὐδέ ποτε ἅμα
 » ὡς τοῦ αὐτοῦ ἀληθεύονται. ὁμοίως δὲ καὶ τοῦ ἀρᾶ καίου
 » εἶναι,

εἶναι, ἀποφασίς, οὐ τὸ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι, ἀλλὰ τὸ μὴ ἀνα-
 γκαῖον εἶναι. τοῦ ὃ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι, τὸ μὴ ἀναγκαῖον
 μὴ εἶναι. καὶ τοῦ ἀδυνάτου εἶναι, οὐ τὸ ἀδυνάτον μὴ εἶναι,
 ἀλλὰ τὸ οὐκ ἀδυνάτον εἶναι. τοῦ δὲ ἀδυνάτου μὴ εἶναι, τὸ
 οὐκ ἀδυνάτον μὴ εἶναι. καὶ καθόλου δὲ ὡς πρὸ εἴρηται, τὸ
 μὲν εἶναι καὶ μὴ εἶναι δεῖ τίθεναι ὡς τὰ ὑποκείμενα. καὶ
 τὰ φασιν δὲ καὶ ἀποφασιν ταῦτα ποιοῦντα, πρὸς τὸ εἶναι
 καὶ μὴ εἶναι συνάπτεσθαι. καὶ ταῦτα οἶεσθαι χρὴ εἶναι ταῖς
 ἀντικειμέναις φάσεσιν. δυνατὸν, οὐ δυνατὸν. οὐδεχόμε-
 νον, οὐκ οὐδεχόμενον. ἀδυνάτον, οὐκ ἀδυνάτον. ἀναγ-
 καῖον, οὐκ ἀναγκαῖον. ἀληθές, οὐκ ἀληθές.

Βούλεται μὲν ὡς πρὸ ἐλέγχεσθαι, ὑποκείμενα διὰ τῶν
 τῶν τῶν τρόπον ἐκ τῶν μετὰ τρόπου καταφάσεων γίνε-
 σθαι χρὴ ταῖς ἀποφάσεσιν. ὅπῃ δὲ αὖ τις πῶς αὐτῶν πῶς
 ὄν εἶναι ὑπέλαβεν, οὐκ ἦν ἀληθές. λέγω δὲ τὸ παραπλη-
 σίως ταῖς ἀντι τρόπου προτάσεσιν. καὶ ὑπὸ τούτων γίνεσθαι
 ταῖς ἀποφάσεσιν. τοῦτο προλαβὼν, διελέγχεσθαι πρὶν ὑ-
 φηγήσασθαι ὅπως ἔχει τὸ ἀληθές. ἐγίνοντο δὲ τῶν ἀντι
 τρόπων καταφάσεων, τῶν δὲ ἵχα προσδιορισμοῦ λεγομένων
 αἱ ἀποφάσεις, τῶν ἀρνητικῶν μορίων προταθῶμένου, τῶν ληφ-
 θέντων οὐ ταῖς προτάσεσιν ἢ κατ' ἐξήγησην, ἢ πάντως γε
 κατὰ δυνάμιν. τοῦτο οὖν δείκνυσιν, μὴ δυνάμενον προχω-
 ρεῖν ὑπὸ τῶν μετὰ τρόπων προτάσεων, κατασκευάζειν πρό-
 πτερον διὰ πλεονόντων περὶ μόνου, ὅτι ὄντως ἐπὶ πιθανόν, ἵνα
 μὴ πᾶσι τῶν ὕστερον λόγων τούτων ἀκούσαντες, καὶ καλῶς
 ἔχον αὐτοὺς νομίσαντες, κατ' ἐκείνον τὸν τρόπον οἰοθῶσι
 καὶ ὑπὸ τούτων τῶν προτάσεων γίνεσθαι ταῖς ἀποφάσεσιν,
 φησὶν οὖν. εἰ γὰρ τῶν συμπλεκόμενων ἀλλήλαις φωνῶν,
 καὶ προτάσεων, αὐτὰ πρὸς ἀλλήλας ἀντίκεινται αἱ ἀποφά-
 σεις, ὅσαι κατὰ τὸ εἶναι, καὶ μὴ εἶναι τίθενται. διὰ μὲν

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

βραχυλογίαν ἐληπίεσθον αὐτὸ ἀπαγκύλασ', βουλόμε-
νος δὲ εἰπεῖν· εἰ γὰρ τῇ συμπεπλεγμένον ἀλλήλαις φων-
αῖς, καὶ προτάσεων γινομένων, αὐταὶ ἀντίκεινται ἀλλή-
λαις, πρὸς τὸ ποιῆσαι ἀντιφάσεις, ὅσαι κατὰ τὸ εἶναι, καὶ
μὴ εἶναι τὴν ἀντίθεσιν ἔχουσιν. ἢ μάλλον οὕτως, ἵνα μὴ
πλείονα ἐξώθον προσηυπακούειν ἀνταγκαζόμεθα. εἰ τῇ
συμπλεκόμενων, τουτέστι, σιωδουζομένων προτάσεων
πρὸς τὴν γένεσιν τῇ ἀντιφάσεων, αὐταὶ ἀλλήλαις ἀντί-
κεινται, ὅσαι κατὰ τὸ εἶναι, καὶ μὴ εἶναι διακρίνονται. καὶ
πρὶν τὸ ἀκόλουθον ἐπαγαγεῖν, ὅτι καὶ ὡς τῇ μετὰ τὸ
που προτάσεων δέησι τοῦτο οὕτως ἔχεν, δὴ αὐτὸ πα-
ραβέμενος τὰ παραδείγματα τῇ ἀντιφάσει, προτε-
ρον μὲν, τῇ ἐνδοκίᾳ τὸ εἶναι ἔχουσιν, ὡς δὲ ταύταις, τῇ
διωκίᾳ. καὶ ἐν ταῖς ἐνδοκίᾳ τὸ εἶναι ἔχουσιν, προτά-
σεις τὴν ἐξ ὑποκειμένου, καὶ κατηγορουμένου, τουτέστι,
τῆς ἐκ τρίτου προσκατηγορουμένου, δείκνυσιν ὡς πα-
σὼν μὴ ἄλλως τὴν ἀπόφασιν γινομένων, εἰ μὴ τῷ εἶναι τὸ
ἀρνητικὸν συμπλάκειν μόριον. ὡς δὲ τῇ ἐκ τρίτου προσ-
κατηγορουμένου, καὶ διελέγχει ὅτι οἰομένους γίνεσθαι τὴν
ἀπόφασιν τῆς ἀρνήσεως, μὴ πρὸ τοῦ εἶναι τιθεμένης, ἀλλὰ
πρὸ τοῦ κατηγορουμένου. ὥστε λέγεσθαι τῆς, ἀνθρώπος
λευκός ἐστιν, ἀπόφασιν, τὴν, ἀνθρώπος οὐ λευκός ἐστιν. εἰ
γὰρ δώσομέν φησι τὸ ἀξίωμα τῆς ἀντιφάσεως, ὁμολο-
γούμεναι κατὰ παντός, οὐ ἀντιφάσεις, ἀλλὰ τὴν κατὰ
φασιν ἀληθεύειν, ἢ τὴν ἀπόφασιν, δέησι καὶ τούτων τῇ
προτάσεων, τῆς, ἀνθρώπος λευκός ἐστιν, καὶ ἀνθρώπος οὐ
λευκός ἐστιν, ὡς τοῦ ξύλου λαμβανομένων, τὴν ἐτέραν
ἀληθεύειν, ὅτι ἀντιφάτικῶς ἀντικείμεται λεγομένων, καὶ
συμφύδεται μηδέποτε διωκόμενων. ὥστε ἐπεὶ φύδης
ὁμολογουμένως ἢ κατὰ φασιν ἢ λέγουσα τὸ ξύλον ἀνθρώ-
πιν

πον εἶναι λυκόν, ἀνάγκη τὴν ἀπόφασιν ἀληθεύειν, τὴν
 λέγουσαν τὸ ξύλον ἀνθρώπου εἶναι οὐ λυκόν. εἰ οὖν τοῦτο
 ἐναργῶς ἄτοπον, δῆλον ὅτι τῆς ἀνθρώπου λυκός ἐστιν,
 ἀπόφασις ἔστι ἢ ἀνθρώπου λυκός οὐκ ἔστι, πῶς ἐστιν αὐτῷ
 συμπλέκουσα τὸ ἀρνητικὸν μόριον. τοῦτο οὖν καὶ ὑπὸ τῆς
 δυνάμει τοῦ ἐπὶ ἐχουσῶν, οὕτως ἔχον ὑπεδείξασθαι ὅτιον,
 τῆς ἀνθρώπου βαδίζει, τὸ ἀναλύσαι τὸ βαδίζειν εἰς τὴν
 μετοχὴν, καὶ τὸ ἔστι, καὶ τὸ καταλιπεῖν συλλογίζεσθαι ἢ
 μὴν ὡς ὑπὸ τῆς ἀναλελυμένης προτάσεως, καὶ ἐνδεχόμενα τὸ
 ἐπὶ ἐχούσης, αὐτῷ πῶς ἐπὶ συμπλέκοντες ἀρνήσιν, ποιοῦμεν
 τὴν ἀπόφασιν, δεικνύει καὶ ὑπὸ τῆς κατὰ δυνάμιν αὐτὸ ἐπὶ
 χούσης πῶς ποτε ἔχοντι αὐτὸ μόριον τῆς προτάσεως, τὸ ἀπο-
 φατικὸν μόριον συμπλέκειν. Ταῦτα οὖν οὕτως ἔχον-
 τα ὑπὸ πᾶσιν τῆς ἀνδ' τρόπου προτάσεων ὑπεδείξασθαι, ὑπὸ
 φάσει, ὡς τε ἡ οὕτω πανταχοῦ, καὶ τοῦ, δυνατὸν εἶναι,
 ἀπόφασις ἔστι, οὐ τὸ δυνατὸν εἶναι, ἀλλὰ τὸ δυνατὸν μὴ
 εἶναι. σαφῶς μὲν ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς πρὸς τὰς ἄλλας
 προτάσεις συλλογίζεσθαι ἀξιῶν, ὅτι καὶ ὑπὸ τῆς μετὰ τὸν
 που τὴν ἀπόφασιν ποιήσομεν τοῦ ἐπὶ, ἀλλ' οὐ τοῦ τρόπου
 προτιθέντες τὴν ἀρνήσιν. ἐπαίγων δὲ τὸν ἑλεγχον τῆς
 οὕτως ὑπολαμβάνοντων ἐκ τοῦ ὑπεδείξαι τὴν διαφορὰν
 τῆς μετὰ τὸν τρόπον προτάσεων, καὶ τῆς ἀνδ' τρόπου, ὅτι
 ὑπὸ μὲν τῆς ἀνδ' τρόπου, τὰς κατὰ τὸ ἔστι, καὶ οὐκ ἔστι μα-
 χομένας ἀλλήλαις προτάσεις, κατὰ δὲ πᾶν παραδεδομένους
 πρότερον διορισμούς, ἀδυνάτον ἢ σωμαλιδεύειν, ἢ συμ-
 ψύδεσθαι ἀλλήλαις, ὑπὸ δὲ τῆς μετὰ τὸν τρόπον, κατὰ τε
 τὸ δυνατὸν, καὶ τὸ ἐνδεχόμενον, αἱ τοῦτον τὸν τρόπον
 ἀντικείμεναι, οὐκ ἀντιφάσκουσιν ἀλλήλαις, ἀλλὰ σωμα-
 λιδεύουσιν καταλαμβάνονται, αἱ δὲ με προτάσονται τῆς
 τρόπων τὰς ἀρνήσεις, σώζουσι τὸ ἀξίωμα τῆς ἀντιφάσεως,

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

μήτε ἄμα ἀληθεῖς, μήτε ἄμα ψευδεῖς ποτε γινόμεναι.
 τοῦ δὲ σωαληθύνειν ὑπὸ τοῦ δυνάτον, καὶ ἐνδεχομένου καὶ
 τὰ τὸ εἶναι, καὶ μὴ εἶναι διαφορούσας προτάσεις, τὴν αὖ
 πάλιν ἀπὸ τῆς πραγμάτων αὐτῶν ἀποδίδωσι, λόγον αὖ
 22 τὴν προσαγορεύων, ὡς καὶ Πλάτωνι ἐν Γοργίᾳ. ἐγὼ δὲ
 22 τέχνῳ οὐ καλῶ, ὅ αὖ ἢ ἄλογον πρᾶγμα. λέγω δὲ, ὅτι
 ἄπαν τὸ οὕτω δυνάτον, τουτέστι τὸ μὴ ὑπὸ τοῦ ἀναγκαίου
 λεγόμενον, ὅπου ἐν τοῖς ἐξῆς ἐξηγήσεται, ἀλλ' ὑπὸ μόνου τοῦ
 ἐνδεχομένου, καὶ αἰ ἐνδεχέει, οὐδὲ αἰ ἐστίν, ἐπεὶ οὐκέτι αὖ
 ἢ ἐνδεχόμενον, ἀλλὰ καὶ τοῦ εἶναι, καὶ τοῦ μὴ εἶναι τὸ δύ-
 ναμιν ἄμα ἔχει, καὶ τοῦ γινέσθαι, καὶ τοῦ μὴ γινέσθαι, ὡς
 διώριται πρότερον. ὥστε καὶ τῆς λεγομένων πρὸς αὐτῶν ἀ-
 ποφάσεων, ἐκαστέρα ἐστὶ ἀληθής, ἢ τε δυνάσθαι εἶναι αὖ
 τὸ, καὶ ἢ δυνάσθαι μὴ εἶναι λέγουσα, καὶ ἢ δυνάσθαι γινέ-
 σθαι, καὶ ἢ δυνάσθαι μὴ γινέσθαι. διὸ παραιτιῖται ἀεὶ οἱ
 τοῦτον τὸν τρόπον τῆς ἀντιθέσεως, οὐ ποιοῦντες ἀντιφά-
 σιν. καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ πασῶν τῶν μετὰ τρόπου προτά-
 σεων, πρὸ τῆς τρόπων πθεμένης τῆς ἀρνήσεως, γινώσκου-
 φησι τὰς ἀποφάσεις, ἵνα τεχνικῶς ὑπὸ πασῶν ἐνὶ καὶ τῷ
 αὐτῷ κανόνι χρώμενοι, τὰς ἀποφάσεις λαμβάνωμεν,
 καὶ τὰς ἀντιφάσεις. ἐπεὶ οὐ δοκεῖ ὁ ὑπὸ τῆς δυνάτον ἐν-
 θεῖς ἐλεγχος, τῆς μὴ γινέσθαι τὰς ἀντιφάσεις κατὰ τὸ εἶ-
 ναι, καὶ μὴ εἶναι, καὶ ὑπὸ τῆς ἀναγκαίως τρόπου, ἢ ὑπὸ τῆς ἀδύ-
 νατου, χωρεῖν ἔχον. οὐ γὰρ ἐπὶ τῇ ἀναγκαίῳ εἶναι, σωαλη-
 θεύει ἢ ἀναγκαίῳ μὴ εἶναι, ἢ τῇ ἀδυνάτον εἶναι, ἢ δυνάτον
 μὴ εἶναι, ἀλλὰ καὶ καθ' ἑκάστην τρόπον ἐπισημασιάζονται,
 ὅτι οὐδὲ αὐταὶ ἀντιφάσκουσιν πρὸς ἀλλήλας: εἴπορ ὑπὸ
 τῆς ἐνδεχομένων ἄμφω ψευδεῖς οὔσαι καταλαμβάνονται.
 οὐτε γὰρ ἀναγκαίῳ εἶναι, οὐτε καὶ ἀναγκαίῳ μὴ εἶ-
 ναι, τὸ δυνάμενον εἶναι, καὶ μὴ εἶναι. οὐτε ἀδυνάτον εἶναι

οὐτε ἀδυνάτον μὴ εἶναι, ὥς τε καὶ ὡς τούτων διὰ κατὰ τὸν
τρόπον γίνεσθαι τὰς καταφάσεις, καὶ τὰς ἀποφάσεις, ἢ
εἶδεναι μέντοι χρὴ ὅτι μόνου μὲν τοῦ εἶναι ἀπαρεμφάτου
ῥήματος, ἐν τῇ μετὰ τρόπου προτάσει κημένου, ἀναμφισ-
βητῆτως κατὰ μόνον τὸν τρόπον γίνεσθαι ἢ ἀπόφασις,
ἀλλ' οὐτελεία ἢ τοιαύτη πρότεσις, διότι χρεία πρὸς τὸν αὐ-
τοτελὴ ἀποφατικὸν λόγον ῥήματος, κατὰ τὴν ὀρίστηκην πα-
ρὰ τοῖς γραμματικοῖς λεγομένῳ ἐγκλισιν προφορομένῳ·
ὥς τε ἢ αὐτόθεν τοῦ ἐστὶ δεησόμεθα κατ' ἐνδύγῃαν λεγομέ-
νου, ἢ πορὶ ὡς ὡς τρίτου πινὸς προσώπου ποιοῦμεθα τὴν ἀ-
πόφασιν, ἢ πινὸς ἄλλης, δυνάμει τὸ ἐστὶν ἐν αὐτῷ πορεύου-
τος. ἀλλὰ τοῦτο μὲν καθόλου ποῦ πασῶν ἔρηται τῇ αὐ-
τοτελῶν ἀποφάσεων, ὡς δὲ καὶ τῇ μετὰ τρόπου λεγο-
μένων, αὐτοῦ μόνου χρεία τοῦ ἐστὶν, ἢ κατ' ἐνδύγῃαν ἐκφο-
μένῳ, ἢ ἐξωθεν τῇ προτάσει προσυπακουόμενου. ἢ ὅτι
Σωκράτην βαδίσαι δυνάτον ἐστὶ, λέγομεν, καὶ Σωκράτην
μυσικὸν εἶναι δυνάτον ἐστὶ, κατ' ἐνδύγῃαν τὸ ἐστὶ λέγοντες,
ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐστὶ προεπενεγκώμεθα τὰς προτάσεις, Σω-
κράτην βαδίσαι δυνάτον, καὶ Σωκράτην μυσικὸν εἶναι δυ-
νάτον λέγοντες, τὸ ἐστὶ προσυπακούμεναι καθ' ἑκάτεραν ἀ-
ξιοῦμεν. ὅταν μὲν ἔν μὴ ἢ κατ' ἐνδύγῃαν ἐν τῇ μετὰ τρό-
που προτάσει τὸ ἐστὶ λεγόμενον, ἀναμφισβητῆτως μόνον
τῷ τρόπῳ προσεθεῖσα ἢ ἀρνήσις, ποιήσῃ τὴν ἀπόφασιν·
ἀλλ' ἔχει τῷ εἶναι ἀπαρεμφάτω ῥήματι, ἔδ' ἐπὶ μᾶλλον τῷ
ὑποκειμένῳ, ἢ τῷ κατηγορουμένῳ ὄρω. ὅταν μέντοι καὶ τὸ
ἐστὶ κατ' ἐνδύγῃαν ἐν ταῖς προτάσεσι λέγωμεν, οὐ μᾶλλον
τῷ τρόπῳ, ἢ τῷ ἐστὶ συμπλέκοντες τὴν ἀρνήσιν, τὴν ἀ-
πόφασιν ποιήσομεν. τῆς γὰρ αὐτοῦ ναυμαχίας γινέσ-
θαι δυνάτον ἐστὶ, καταφάσεως, οὐ μᾶλλον ἢ ποῖς αἰ ἀπό-
φασιν εἶναι τὴν, αὐτοῦ ναυμαχίας γινέσθαι οὐ δυνατὸν

Α' Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

ἔστιν, ἢ τίς, αὐρίον ναυμαχίαν γενέσθαι δυνάτον οὐκ ἔστιν.
οὐδὲ γὰρ αὐτὴ, καίτοι τῷ ἔστι συμπλέκουσα τὴν ἀρνήσιν,
σωείσεταί ποτε τῇ ἐρημένῃ καταφάσει. ἄρ' οὐκ ῥητέον ὅτι
κατὰ μίαν μέθοδον ὑπὸ πασῶν τῇν προτάσεων, τῶν τε
ἀνδρῶν τρόπον, καὶ τῇν μετὰ τρόπον τῷ ἔστι συμπλέκοντες
τὴν ἀρνήσιν ἀποφασιν ποιοῦμεν, καὶ ὥς πορ ὑπὸ τῇν ἀνδρῶν
τρόπου μετὰ προσδιορισμοῦ λεγομένων καταφάσεων συ-
νέβαινε, τοῦ ἔστι ἐν αὐταῖς ἐνδεχέαι καμμένου, κατὰ δύο
τρόπους γίνεσθαι τὰς ἀποφάσεις, ποτέ μὲν, τοῦ προσδιο-
ρισμοῦ, ποτέ δὲ, τοῦ ἔστι, ἢ τοῦ ἐνδεχέαι, ἢ τοῦ δυνάμει λε-
γομένου, προσλαμβάνοντες τὴν ἀρνήσιν, ἀνδρῶν μὲντοι τῶ
ἔστι παντελῶς τῇν προτάσεων λεγομένων, κατὰ μόνων τῶ
προσδιορισμῶν ποιοῦμεν τὴν ἀποφασιν. ὥς ὑπὸ τῇν,
πᾶς ἀνθρώπος ζῶν. οὐ πᾶς ἀνθρώπος ζῶν. οὗτοι καὶ
ὑπὸ τῇν μετὰ τρόπον, τὸ μὲν ἔστι κατ' ἐνδεχέαι ἐχουσῶν,
διχῶς γίνεσθαι τὴν ἀποφασιν ποιοῦμεν, ποτέ μὲν, τοῦ
τρόπου. ποτέ δὲ, τοῦ ἔστι προσλαμβάνοντες τὴν ἀρνήσιν.
μὴ ἐχουσῶν μὲντοι κατὰ μόνον τὸν τρόπον, ὥς καὶ Ἀριστο-
τέλης ἡμᾶς ἐδίδαξεν, ἢ ἔτε ὑπὸ τῇν ἀνδρῶν τρόπῳ προσδιο-
ρισμένων προτάσεων, τὰς κατὰ τὸ ἔστι γιγνομένας ἀπο-
φάσεις, ἀντιφάσκειν πρὸς τὰς καταφάσεις ἐλέγομεν.
ἀλλ' ὑπὸ μὲν τῇν καθόλου γίνεσθαι τὴν ἐναντίαν, ὑπὸ δὲ
τῇν κατὰ μέρος, τὴν ὑπεναντίαν, οὔτε ἔστι ὑπὸ τῇν ἀνδρῶν τρό-
που τοῦτο οὕτως ἔχει, ἢ δὲ καὶ ὑπὸ τῇν μετὰ τρόπον δι-
χῶς ἀναγκαῖον ἢ ὥς προεῖρηται, γίνεσθαι τὰς ἀποφά-
σεις. ὅλως γὰρ οὐδὲ ἔχει πᾶς κατὰ τὴν δυνάμειν διαφο-
ρα, ἢ Σωκράτην βαδίσαι δυνατὸν κατὰ φασιν, πρὸς τὴν
Σωκράτην βαδίσαι δυνάτον ἔστιν. ἢ ἢ Σωκράτῳ μουσι-
κὸν εἶναι δυνάτον, πρὸς τὴν Σωκράτην μουσικὸν εἶναι ду-
νάτον ἔστιν. ὡσαύτως δὲ οὔτε ἢ Σωκράτην βαδίσαι οὐ

δῶα τὸν ἀπόφασιν, πρὸς τὴν Σωκράτην βαδίσαι δῶα,
 τὸν οὐκ εἶναι, οὔτε ἡ Σωκράτην μουσικὸν εἶναι οὐ δῶα τὸν,
 πρὸς τὴν Σωκράτην μουσικὸν εἶναι δῶα τὸν οὐκ εἶναι, ἐπεὶ ἂν
 καθ' αὐτὸ τὸ δῶα τὸν λέγοντες, ὡς ἐπὶ τὸν τι παρὰ τὸ δύν
 νατὸν εἶναι λέγειν ἀξιούμεν. οὐδ' ὅλως ὡς δύο αὐτὰ, καὶ διὰ
 φορεᾶ προσφθόμεθα, ἀλλ' ὅς ἐστι πᾶν τὸ δῶα τὸν εἶναι λέ
 γομεν, αὐτὸ τοῦτο ἀποφαινόμενοι, ὅτι ὑπάρχει ὁ τοιοῦτος
 τρόπος τῆς ὑποστάσεως, ὡς τῇ πραγμάτων τῇ διὰ τῆς
 προτάσεως λεγομένων. διὸ οὐδὲ τὸ οὐ δῶα τὸν, ἐπὶ τὸν τι
 εἶναι παρὰ τὸ δῶα τὸν οὐκ εἶναι. ὥς τε οὐδὲν ἔχομεν προ
 θέσθαι τοῖς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ποῦ τούτων παρὰ δεδο
 μένοις. ὁ δὲ αὐτὸς λόγος, καὶ ὡς τῇ δυνάμει τὸ εἶναι ποθεῖν
 χουστῶν προτάσεων. τῆς γὰρ Σωκράτης καλῶς βαδίζει
 καταφάσεως, ὅρισκόν ἔημα ἔχουσης τὸ βαδίζει, ἐν ᾧ οὐ
 τὸ εἶναι, ἀλλὰ τὸ εἶναι ποθείνῃ, οὐ μᾶλλον φαίης ἀν' αὐ
 πόφασιν εἶναι τὴν Σωκράτης οὐ καλῶς βαδίζει, ἢ τὴν Σω
 κράτης οὐ βαδίζει καλῶς. ἐν δέ γε μὴ βαδίζοντος ὅλως
 τῆς Σωκράτους, ψεύδεται ὁ καλῶς αὐτὸν βαδίζειν ἀποφ
 νάμενος, ἄρα καὶ τότε τῷ τρόπῳ προδέντες τὴν ἀρνήσιν,
 ποιήσομεν τὴν ἀπόφασιν, ἢ μᾶλλον τῷ κατήγορου μένῳ; ἢ
 ῥητέον, ὅτι ἂν μὲν τῷ τρόπῳ αὐτὴν προδέντες, οὐ μέντοι
 ἂν κατὰ τὴν αὐτῆς ἐννοίαν. ὥς πορ γὰρ τὴν καταφασιν κα
 τὰ δύο τρόποις ψεύδεται συμβαίνει, μὴ βαδίζοντος τε
 ὅλως τοῦ Σωκράτους, καὶ βαδίζοντος μὲν, μὴ μέντοι κα
 λῶς βαδίζοντος, οὕτω δηλονότι καὶ ὡς τὴν ἀποφάσεως ἔξῃ
 τῆς Σωκράτης οὐχὶ καλῶς βαδίζει, λεγούσης. ἐν δέ γε
 ἀποροῇ ποῦ τῇ προσδιωρισμένων μετὰ τρόπον καταφά
 σεων, τίνα τρόπον ὡς τούτων ποιητέον τὰς ἀποφάσεις, πᾶ
 ντες τῷ προσδιωρισμῷ, ἢ τῷ τρόπῳ τῆς ἀρνήσεως συμ
 πλεκόμενης, ἐπεὶ δὲ ὁ Ἀριστοτέλης ὡς ὡς ἀπροσδιωρίστων

Α' Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

τῶν ποῦ αὐτῶν παῖσαν πεποιήται σκέψιν, ῥάδιον ἄπαντα
 τῶν, ὅπ οὐδὲ ὑπὸ τῶν ἐτέρω πινί παρὰ τὸν τρόπον αὐτὴν
 συντάξομεν. δεῖ γὰρ τὰς προτάσεις, ἀλλὰ μὴ οὐδὲ ὄρους εἶ
 ναι σοφιστικούς. εἰ δὲ μὴ, κατὰ τὸ κυρίως πᾶν δυνάτον,
 καὶ ἐνδεχόμενον τῶν ἀντίφασιν συμβήσεται συναληθεύον,
 ὅπου καὶ τὰς ἐναντίας κατὰ τὸ ἐπίσης ἐνδεχόμενον
 συντρέχον ἀλλήλαις συμβαίνει. ὁ γὰρ ἐνδέχεται παν
 τὶ, τοῦτο πάντως μὲν, καὶ οὐ παντὶ κατὰ πᾶσαν τὴν ἐν
 δεχομένου τῶν ἐννοιῶν, ἐπεὶ οὐκέτι ἐνδεχομένως ὑπάρ
 ξει παντὶ. ἐνίοτε δὲ, καὶ οὐδενί. καὶ δῆλον ὡς οὐ διαφώνη
 σαι ταῦτα πρὸς τὰ κατ' ἀρχὰς εἰρημένα, ποῦ τὸ μᾶλλον
 δεῖ κατὰ τὴν ἐνδεχομένην ὕλην, τὴν τε πᾶς, καὶ τὴν οὐ
 δεῖς, τὴν τίς, καὶ λαμβάνων κατὰ τὸν μέλλοντα χρόνον.
 ἐν ἐκείνοις μὲν γὰρ ὡς ὑπαρχούσης ὡς κεπτόμενοι τὰς
 προτάσεις, ταῦτα ποῦ αὐτῶν ἀποφαινόμεθα. ἐπὶ δὲ καὶ πε
 ρὶ τῶν πᾶς, καὶ τῶν οὐδεῖς, ὅτι συμβαδύονται ὑπὸ τῆς ἐνδε
 χομένης ὕλης, διότι ἀνάγκη κατὰ ταύτην τῶν ὕλων ψυ
 δεῖσθαι ἄμφω τὰς ἕτω καθόλου, ἅτε τὸ ἐνδεχόμενον τὸ
 πρὸς μὲν, ὑπάρχειν, πρὸς δὲ, μὴ ὑπάρχειν πεφυκός, παντὶ,
 ἢ μηδενί, ἀνενδοιάσως ὑπάρχειν ἀποφαινόμενασ' ὁμοίως
 ταῖς ποῦ τῶν ἀναγκαίως ἐκφαινόντων, ἢ μὴ ἐκβαινόντων
 προρρήσεσιν, ἐφ' ὧν τὸ ἔστι, ἢ τὸ οὐκ ἔστι λέγειν εἰώθαμεν.
 ὅπου ἕτε κατὰ τὸ ὑπὸ πλέον, ἕτε κατὰ τὸ ἐπ' ἐλάττω ἐν
 δεχόμενον ἔχει χώραν, λεγόντων ἡμῶν. πᾶς ἄνθρωπος ἐν
 γῆρα πολιωθήσεται. οὐδεὶς ἐξαδάκτυλος ἔστι. τὰς δὲ κατὰ
 μέρος, ἀμφοτέρως ἀληθεύειν. διόπου αὐτὰς ἀντιφάσκην
 εἰκότως συμβαίνει πρὸς τὰς καθόλου. νῦν δὲ ὁ λόγος ποῦ
 τῶν μετὰ τοῦ ἐνδεχομένου τρόπου λεγομένων προτάσεων,
 καθόλου τε δι' ἡμετέρας πᾶσι τοῖς ἀτόμοις, ἢ μηδενί
 τὸ κατηχερόμενον ὑπάρχειν, ὅπου καὶ οὐδὲ τὸ κατὰ μέρος,

ἀλλὰ καὶ ἀληθεύομεν, οὐ τὸ τῇ φύσει καθόλου λαμβάνοντες, οὐ γὰρ οἴοντες τοῦτο πᾶν ἢ μετέχειν, ἢ σεῖσθαι πρὸς τὸ ἐνδεχομένως αὐτοῦ κατηγορουμένων, ἀλλὰ τὸ προσδιορισμοῖς πρὸς καθόλου ἢ τὸ, καὶ καθόλου, εἰ αὐτὸ γινέσθαι δεκτικὸν τοῦ συμβεβηκότος + ὡς ὅταν εἰπώμεν, εἰδέσθαι πᾶντας ἀθλιώτους εἶναι κατὰ τὸνδε τὸν χρόνον ἐσομένους εἰ γάρ πολιοῦνται, ἀλλὰ καὶ μὴ πάντας + καὶ εἰδέσθαι μὴδένα ἐξαδάκτυλον γινέσθαι, ἀλλὰ καὶ τινὰ διωσπὸν + καὶ εἰδέσθαι κατὰ τὸδε τὸ ἔτος, καὶ τὴνδε τὴν χώραν, μὴδεμίαν ἡμέραν τῇ ὑπὸ κύναι ὑπὸν γινέσθαι, ἀλλὰ καὶ πνί γινέσθαι διωσπὸν + καὶ εἰ πάσῃ ἡμερὶν ἢ τυχόν, ἢ τοῦδε τοῦ μῶδος ὑπὸν, ἀλλὰ καὶ μὴ εἰ πάσῃ θνητῶν, ὡς ὅταν λέγωμεν ἀπὸ φάσκειν αἴ τας καθόλου ταῖς κατὰ μέρος, ὡς τῇ τοιούτων λεγομένων προτάσεων, εἰ ἂν τὸ κατηγορούμενον, ἢ ἡδὴ ὑπάρχει, ἢ ὑπάρξει, ἢ πάντως ὑπάρξειν τῷ ὑποκειμένῳ λέγομεν, οὕτως ἀποφαινόμεθα, κατὰ καὶ παρὰ δέδωκεν ἡμῖν ὁ Ἀριστοτέλης εἰ τῷ συμπερασματι τοῦ πρώτου σχήματος τοῦδε τοῦ βιβλίου, τῆς ἀπὸ φάσεως τὴν δῶαμιν ὑπογράφων. Εἰ δὲ ζητοῖν τίς, τὸ εἰδέσθαι μὴδένα ἀνθρώπον δίκαιον εἶναι, πότερον κατὰ φασιν, ἢ ἀποφασιν χρὴ προσαγορεύειν. κατὰ φασιν ὁμολογουμένως ἀποκρινόμεθα, διότι ὁ τρόπος ἀνδρὶ τῆς ἀρετῆς παρέρημιαι + καὶ πρὸς τῇ εἰρημῇ ἐπ' αὐτῇ τῇ πραγματῶν δέξει, μάρτυρα τοῦτον παρεξόμεθα τὸν Ἀριστοτέλῳ, καλοῦντα μὲν εἰ τῇ πραγματείᾳ τῇ ἀναλυτικῶν τὰς εἰδέσθαι μὴδενί, ἢ μὴ παντί + καὶ ἀνάγκη μὴδενί, ἢ μὴ παντί ἀποφάσεως, διὸ ἐξῆς ἐροῦμεν αὐτίκῃ. διδάσκοντα δὲ εἰ αὐτοῖς ἐκείνοις, ὅτι οὐκ εἰσὶν ὄντως ἀποφάσεις, ἀλλὰ καταφάσεις + λέγει γὰρ νῦν δε τοσοῦτον ἢ μὴν ἐστὶν παρὰ τοῖς ἡρημένοις, δηλονότι τὸ εἰδέσθαι μὴ

20 δένι, ἢ μὴ πινί μὴ ὑπάρχεν, καταφατικὸν ἔχει τὸ χῆμα
 20 τοῦ μὴ πῶ πινί σωταπομῶν, καὶ οὐ πῶ ὑπάρχεν, ἐν τῷ
 20 πινί μὴ ὑπάρχεν, καὶ τῆς προτάσεως ταυτὸν σημαίνου-
 20 σης, τῷ μὴ παντί ὑπάρχεν. καὶ τούτου τὴν κατασκευὴν
 20 οὕτως ὑποφέρει, λέγων. τὸ $\chi\eta$ εὐδέχεται, πῶ ἔστιν ὁμοίως
 20 τίπτεται. καὶ τὰ ἑξῆς τούτοις. ἐν μὲν οὖν τῇ προκειμένη
 τοῦ ποῦ ἐρμηνείας πραγματεία τὰς ἀντιθέσεις τῇ προ-
 τάσεων, καὶ τὰς παντοίας διαφορὰς προβέμενος παρα-
 δίδωται ἡμῖν ὁ φιλόσοφος, ἐκότες τὸν κυριώτατον ὑψηλὴν
 σατο τρόπον τῇ ἀποφάσεως. ἐν δὲ μετὰ τὰς ἀναλυτικὰς,
 τὰς γνήσις τῇ συλλογισμῶν διδάξει ἡμᾶς προβέμε-
 νος, παραλαμβάνει μὲν πάσας τὰς προτάσεις, ποῦ
 ὦν τε, καὶ ἐξ ὧν οἱ συλλογισμοὶ κατὰ τὸ καταφατικόν,
 ὅπου αὐτὸς φησι χῆμα, διότι ὠρισμένον τί βουλόμεθα συ-
 νάγειν ἐν τοῖς συλλογισμοῖς. τὸ δὲ ὠρισμένον, ἐξ ὠρισμέ-
 νων προτάσεων. ὠρίσθαι δὲ μάλλον δοκοῦσιν αἱ καταφα-
 σεις τῇ ἀποφάσεως, ἅτε εἴδωσιν ἀναλογεῖν. καὶ διὰ
 τοῦτο ῥᾶν ἐπ' αὐτῇ παρακολουθοῦμεν ταῖς συλλογιστικαῖς,
 ἢ ἀσυλλογιστοῖς τῇ προτάσεων συμπλοκαῖς. καλῆ δὲ αὖ-
 τῇ τὰς μὲν, καταφάσεις. τὰς δὲ, ἀποφάσεις, οὐ μόνον
 κατὰ τὸν προσδιορισμὸν ποιοῦμενος τὴν τοιαύτην αὐτῇ
 διαίρεσιν, ἀλλὰ καὶ ὅτι συμβαίνει τὰς ἐν ἐκείνοις ἀποφά-
 σεις ὡς ἡλημμέναις ταυτὴν φθέγγεσθαι τισι τῇ ὄντως ἀ-
 ποφάσεων, λέγω δὲ τῇ ἀφαιρουσῶν τόν τε τρόπον ἅμα,
 καὶ τὸν προσδιορισμὸν τὸν καταφατικόν, ὡς οὐσας, ὅπου
 φησι ποῦ αὐτῇ ὁ φιλόσοφος Ἰάβλιχος. φωνῆ μὲν, κα-
 20 ταφατικᾶς, δυνάμει δὲ, ἀποφατικᾶς. ἐπὶ $\chi\eta$ τῇ προ-
 τάσεων τὰς ἀντιθέσεις λαμβάνομεν, ἢ κατὰ τὸν τρό-
 20 πον, ἢ κατὰ τὸ ποσόν, ἢ κατὰ τὸ ποῖον. ἀντίκεινται δὲ κα-
 τὰ μὲν τῷ τρόπῳ, αἱ ἀναγκαῖαι προτάσεις ταῖς εὐδε-

χομέναις, διότι αἱ μὲν ἂν ὡσαύτως ἔχον τὸ πρᾶγμα, πε-
 ρὶ οὗ ἀποφάνονται, σημαίνουσιν, αἱ δὲ μεταπίπτην κατὰ
 τὸ εἶναι, καὶ μὴ εἶναι, τῇ τοῦ ἀδυνάτου σωαριθμουμένων
 κατὰ τοῦτο παῖς τοῦ ἀναγκάου. διὸ καὶ ταυτὸν δυνάσθαι
 αὐτοὺς λέγοντος ἀκουσόμεθα τοῦ Ἀριστοτέλους, κατὰ μὲν
 τὸ ποσὸν, αἱ καθόλου παῖς κατὰ μέρος. κατὰ δὲ τὸ ποιοῦν,
 αἱ καταφατικαὶ παῖς ἀποφατικαῖς. ὡς μὲν οὖν τοῦ ἐνδε-
 χομένου, καὶ τοῦ ἀναγκάου, εἰ ἀντιθέντες τρόπον, τρόπον
 ποσὸν, ποσῶ, ποιοῦν, ποιοῶ, λάβοιμεν τὴν ἀπικημένην τῇ ὡς
 ἀποφάσει εἰλημμένην καταφάσει. ὅιον, τῇ ἐνδέχεται μηδε-
 νί, τὴν ἀνάγκη πινί. καὶ ταύτης λάβοιμεν τὴν κυρίως γι-
 γνωμένην ἀπόφασιν, τουτέστιν, κατὰ τὸν τρόπον, ὅιον, τὴν
 οὐκ ἀνάγκη πινί ταύτην σωάδουσιν, δύρισκομεν τὴν ἐν-
 τοῖς ἀναλυτικαῖς ὡς ἀπόφασιν εἰλημμένην. ὃ γὰρ οὐκ ἂν
 ἀνάγκη πινί, τοῦτο ἐνδέχεται μηδενί. καὶ ἔμπαλιν. ὃ δὲ
 αὐτὸς λόγος καὶ ὡς τῇ λοιπῶν κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον
 προτάσεων ὄντων, οὗ τῇ προσδιωρισμένων μόνον, ἀλλὰ
 καὶ τῇ ἀδιωρίστων. εἴ τις καὶ τούτων τὰς τὴν ἀρνήσιν τῶ εἶ-
 ναι συμπλεκούσας κατὰ τὴν αὐτὴν ἐννοίαν τοῖς ὡς τῇ
 προσδιωρισμένων, ἀποφάσεως ἀξιοῖ καλεῖν. ἐπὶ γὰρ τῇ μὲν
 ἐνδέχεται μὴ εἶναι, ἀντιφάσκουσα μὲν κατὰ τὴν τρόπον,
 καὶ τὸ ποιοῦν, ἢ ἀναγκάου εἶναι, σωτρέχουσα ὃ ἢ οὐκ ἀνα-
 κάου εἶναι, κυρίως οὖσα ἀπόφασις. τῇ δὲ ἀνάγκη μὴ εἶναι,
 ἀντιφάσκουσα μὲν, ἢ ἐνδέχεται εἶναι, σωτρέχουσα δὲ, ἢ
 οὐκ ἐνδέχεται εἶναι. εἰ δὲ καὶ αἱ σωτρέχουσαι κατὰ τὸν ἑ-
 ρημένον τρόπον ἀλλήλαις προτάσεις ἔχουσιν πνα πρὸς ἀλ-
 λήλας διαφορὰν, ἔ τοῦ παρόντος καιροῦ πολυπραγμο-
 νῆν, ἀλλὰ τῆς ποῦ τῇ μίξεων ἐν τῷ προτέρῳ τῇ προτε-
 ρῶν ἀναλυτικῶν θεωρίᾳ, οὔτε γὰρ βραχυς, οὔτε ὑπὸ
 τῇ ἀκριβεσέων ὁμολογούμενης ὁ διακρίναι αὐτάς πη

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ῥώμενος λόγος, ἅτε ὁρμώμενος ἐξ ὑποθέσεως ὑδούσης, τῆς
 ἀξιούσης ἀντιρεφέντων παντὸς ὁμοίως ἐνδεχομένου τὴν
 καθόλου κατὰ φασιν, πρὸς τὴν καθόλου ἀπόφασιν, καὶ μὴ
 δὲν κατὰ τοῦτο ἐχούσης πλέον τῷ ἐπίσης ἐνδεχομένῳ,
 τοῦ ὡς ὑποπολυλεγομένου, ἀλλ' ὁμολογῆν ἀναγκαζομέ-
 νης, ὅτι καθάπερ ἐνδέχεται πάντας ἀνθρώπους γενέσθαι
 πνευματικὸν οὐτως καὶ μηδένα. ὑπὲρ τοῦ ὑπάρχον-
 τος, ἐπειδὴ τούτῳ οὐδὲν ἔστιν εἶδος προτάσεως ἀντικειμέ-
 νον, τὴν κατὰ τὸ ποσὸν μόνον, καὶ τὸ ποῖον ἀντικειμένῳ λα-
 βόντες. οἷον, τῆς ὑπάρχει οὐδενί. τὴν, ὑπάρχει πνί. τὴν ἀ-
 πόφασιν ταύτης τὴν, οὐχ ὑπάρχει πνί. τῆς, ὑπάρχει μη-
 δενί, ταυτὸν φεγγαζομένῳ δυνάσκειν. ὡς τε οὐδέ τις τῆς
 πραγματικῶν ἐπιπνί. ὅπερ ὑποπύσκειν ἀντιρεφέντων
 τῆς πραγματικῶν, παρὰ διδομένῳ ὁρῶν τὰς ἐν τῇ
 ἐτέρᾳ ὡς ἀποφάσεως εἰλημμένῳ. ἀλλ' ἐκ τῆς τὸ προσῆ-
 κον εἶδος τῆς διδασκαλίας ἐφύλαξεν ὁ Ἀριστοτέλης. εἰ-
 δὲ ἢ λέγουσα πρότασις, οὐδένα ἀνθρώπον ἐνδέχεται
 πῆρὸν εἶναι, δοκεῖ κυρίως εἶναι ἀπόφασις, θαυμάζον
 οὐχ ἡ. ἐνταύθα γὰρ ἡ ἀρνήσις, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐξακονέ-
 σαι τὸν τρόπον, ἅτε πρὸς αὐτὸν τεταγμένη. καὶ ταύτη
 ποιεῖ τὴν κυρίως ἀπόφασιν. ἀμέλει, ἐὰν ἀντὶ τοῦ οὐδέ-
 να, μηδένα εἰπώμεν, λέγοντες μηδένα ἀνθρώπον γραμ-
 ματικὸν εἶναι ἐνδέχεται, οὐκέτι δόξομεν ἀπόφασιν λέ-
 γειν, ἀλλ' ὁμολογουμένως κατὰ φασιν ἐκ μετὰ θέσεως, διό-
 τι τὸ μὴ ἐπὶ ῥήμα, οὐ πέφυκεν ὡς περὶ τὸ οὐ προτιθεῖται
 τῇ τῶν ὡς τὰς ἀποφάσεις. οὐ γὰρ ὡς περὶ λέγομεν
 οὐκ ἐνδέχεται, οὐτω δυνάμεθα λέγειν, καὶ μὴ ἐνδέχε-
 σαι. ἀλλ' ἐπανελάθωμεν ἕως τὴν ἐξήγησιν τῇ ἐξῆς ὑπὸ
 τοῦ Ἀριστοτέλους παρὰ διδομένων, καὶ λέγωμεν ὅτι ἀ-
 ναλογία τινὰ μετρητικὴν ἀξιοῖ ἡμᾶς λαμβάνειν, ἐπὶ

περὶ τῆς ἀντιτρόπου, καὶ ὑπὸ τῆς μετὰ τρόπον προτάσεων,
 λέγων· ὅτι ὡς ἔχουσιν τάξιν ὑπὸ τῆς ἀντιτρόπου καὶ ὑπο
 κείμενα, καὶ τὰ κατηγορούμενα πράγματα, πρὸς τὸ εἶ
 ναι, καὶ μὴ εἶναι, ταύτην ὑπὸ τῆς μετὰ τρόπον τὸ εἶναι τοῦ
 το, καὶ τὸ μὴ εἶναι, πρὸς οὗς τρόπους ἔχεν, καὶ καθάπορ
 οῦ ὑπὸ τῆς ἀντιτρόπου τὴν ἀρνήσιν ἐχρῶ μήτε τῷ ὑποκει
 μένῳ, μήτε τῷ κατηγορούμένῳ συμπλέκεσθαι πρὸς τὸ γε
 νέσθαι τὴν ἀπόφασιν, ἀλλὰ μόνῳ τῷ εἶναι, τὸν αὐτὸν τρό
 πον καὶ ὑπὸ τούτων, οὗ τῷ εἶναι· ἀλλὰ τῷ τρόπῳ συμπλε
 κομένην τὴν ἀπόφασιν ποιήσῃ· ἢ, ἄρα Σωκράτην δίκαιον
 μὴ εἶναι δυνάτον, πρότεσις, οὐκ ἔστι ἀπόφασις, ἀλλ'
 ἀναλογισθὲ ταῖς ἀδείξοις, ἢ ἐκ μεταθέσεως καλουμέναις
 καταφάσεσι· καὶ ἀπόφασις αὐτῆς ἔστι κατὰ τὴν εἰρημέ
 νω μέθοδον, ὃ Σωκράτην δίκαιον μὴ εἶναι οὐ δυνάτον.
 καλοῦσι δὲ καὶ ταύτας οὗτοι μετὰ τρόπον προτάσεων,
 ἐκ μεταθέσεως· ἀπλᾶς δὲ, τὰς δίχα τῆς ἀρνήσεως τὸ εἶ
 ναι παρὰ λαμβανούσας, Σωκράτην δίκαιον εἶναι οὐ δύ
 νατον· ὁ μὲντοι Ἀριστέλης, τὴν βραχυλογίαν καὶ ἐν τού
 τοις ὑποτιθεύων, τὴν μὲν ἀπλῶς κατάφασιν, διὰ τοῦ,
 δυνάτον εἶναι μόνον σημαίνει· τὴν δὲ ἐκ μεταθέσεως, διὰ
 τοῦ, δυνάτον μὴ εἶναι, καταλιμπάνων ἡμῖν ἀπὸρ ἀν' ἐι
 θέλωμεν πράγματα ὑποκείμενά τε, καὶ κατηγορούμενα
 τούτοις ὑποβάλλειν· ταύτην δὲ τὴν διαφορὰν τῆς ἀντιφά
 σεων, τῆς τε ἀπλῆς φημί, καὶ τῆς ἐκ μεταθέσεως, καὶ ὑπὸ
 τῆς λοιπῶν τρόπων ἀξιόθι θεωρῆν, τοῦ τε ἐνδεχομένου, καὶ
 τοῦ ἀναγκάσιου, καὶ τοῦ ἀδυνάτου· καὶ ἔτι φανερά τὰ πόδε
 αὐτῆς λεγόμενα· πλὴν ὅτι τὸ, κατάφασιν δὲ καὶ ἀπό
 φασιν ταῦτα ποιοῦντες· πόδε τῆς τρόπων λέγεται· χρὴ
 γάρ φησι τούτους ἢ καταφατικῶς· καὶ ἀνδ' τῆς ἀρνήσε
 ως λαμβάνοντας, ὅιον, δυνάτον, ἀναγκάσιον· ἢ ἀποφα

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

πικρῶς, καὶ μετὰ τῆς ἀρνήσεως ὅσον, οὐ δυνάτον, οὐκ ἀνά-
 γκαῖον. πρὸς τὸ εἶναι, καὶ μὴ εἶναι σωτ' ἄπην τὴν, καὶ συμπλέ-
 κειν. καὶ δὴλον ὅτι καταφατικοὶ μὲν ληφέντες, τῷ μὲν
 εἶναι συμπλεκόμενοι, ποιήσουσιν ἄπλῶς καταφάσεως, τῷ
 δὲ μὴ εἶναι, ἐκ μεταθέσεως. ἀποφατικοὶ δὲ, εἶναι συμπλε-
 κόμενοι, ποιήσουσιν ἄπλῶς ἀποφάσεως, τῷ δὲ μὴ εἶναι, ἐκ
 μεταθέσεως. τούτω τὸ οὐ οὕτως ὑποστῆσαι χρὴ, καὶ ὅτι με-
 τὰ τὸ καταριθμῆσθαι τὰς κατὰ τοῦ εἰρημνίου τρόπους
 ἀντιθέσεως, προστίθουσιν ἀληθές, οὐκ ἀληθές, ἐνδέχασθαι
 ἡμῖν βουλόμενος, ὥς εἰς ἑκάστην καὶ ἄλλοι ἀναριθμητοὶ τρό-
 ποι παρὰ τοῦ εἰρημνίου τεσσάρων, τὸν δυνάτον, τὸν ἐν-
 δεχόμενον, τὸν ἀναγκαῖον, τὸν ἀδυνάτον. ἀρκεῖται δὲ
 τούτοις πρὸς τὴν τῇ προτάσεων διδασκαλίαν, διὰ τὴν εἰ-
 ρημένην ἐμπροσθεν αἰτίαν.

29 Καὶ αὖ ἀκολουθήσεως δὲ κατὰ λόγον γίνονται, οὕτω τίθει-
 30 μένοις. τῷ μὲν ὅτι δυνάτον εἶναι, ἀκολουθεῖ τὸ ἐνδέχου-
 31 σθαι εἶναι, καὶ τοῦτο ἐκείνου ἀντιτρέφει. καὶ τὸ μὴ ἀδυνά-
 32 τόν εἶναι, καὶ τὸ μὴ ἀναγκαῖον εἶναι, τῷ δὲ δυνάτῳ μὴ εἶναι,
 33 καὶ ἐνδεχομένῳ μὴ εἶναι, τὸ μὴ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι, καὶ τὸ
 34 οὐκ ἀδυνάτον μὴ εἶναι, τῷ δὲ μὴ δυνάτῳ εἶναι, καὶ μὴ ἐν-
 35 δεχόμενον εἶναι, τὸ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι, καὶ τὸ ἀδυνάτον
 36 εἶναι. τῷ δὲ μὴ δυνάτῳ μὴ εἶναι, καὶ οὐκ ἐνδεχομένῳ μὴ
 37 εἶναι, τὸ ἀναγκαῖον εἶναι, καὶ τὸ ἀδυνάτον μὴ εἶναι. βέβαι-
 38 ρεῖται δὲ ἐκ τῆς ὑπογραφῆς τὸ λεγόμενον.

39 δυνάτον εἶναι
 40 ἐνδεχόμενον εἶναι
 41 οὐκ ἀδυνάτον εἶναι
 42 οὐκ ἀναγκαῖον εἶναι

οὐ δυνάτον εἶναι
 οὐκ ἐνδεχόμενον εἶναι
 ἀδυνάτον εἶναι
 ἀναγκαῖον μὴ εἶναι

δωατὸν μὴ εἶναι	οὐ δωατὸν μὴ εἶναι
ἐνδεχόμενον μὴ εἶναι	οὐκ ἐνδεχόμενον μὴ εἶναι
οὐκ ἄδωατὸν μὴ εἶναι	ἄδωατὸν μὴ εἶναι
οὐκ ἀναγκάσιον μὴ εἶναι	ἀναγκάσιον εἶναι

Ὅτι μὲν ποῦ τῆς ἀκολουθείας τῇ μετὰ τρόπον προτάσεων ὁ λόγος, ἐν τούτοις φανερόν. πεπάρων δὲ ὄντων τὸν τρόπον, τοῦ δωατοῦ, τοῦ ἐνδεχομένου, ποῦ ὡν τῇ κοινῇ νίᾳς, καὶ τῆς διαφορᾶς ἐν τοῖς ἐξῆς διαλέξεται, καὶ ὑπὸ τούτοις, τοῦ ἀναγκάσιου, καὶ τοῦ ἄδωατου, καὶ καθ' ἕκαστον τὸ πεπάρων θεωρουμένων προτάσεων. δύο μὲν, τῇ ἀπλῇ + δύο δὲ τῇ ἐκ μεταθέσεως, τὰς τοῦ δωατοῦ πέπασσεν προτάσεις ἐν τῷ διαγράμματι κατὰ τὴν προσήκουσαν τάξιν ἐκθέμεναι, ὡς κέ πειται ὅπως ἔχουσιν τῆς πρὸς ταύτας ἀκολουθείας αἱ καθ' ἕκαστον τῇ ἄλλων τρόπων προτάσεις. λέγω δὲ. οἷον, τῇ δωατὸν εἶναι ἀπλῇ τοῦ δωατοῦ καταφάσει, ποία μὲν ἔπειτα τοῦ ἐνδεχομένου πρότασις, ποία δὲ τοῦ ἀναγκάσιου, ποία δὲ τοῦ ἄδωατου. καὶ ὑπὸ τῇ ἄλλων, ὡσαύτως, καὶ τίθεται πρῶτον, τοῦ μὲν ἐνδεχομένου, πάσας τὰς προτάσεις ἔπειτα πάσαις ταῖς τοῦ δωατοῦ προτάσεσιν, τὰς ὁμοίως αὐτῶν λεγομένας. τῇ μὲν ἀπλῇ καταφάσει, τῇ ἀπλῇ κατάφασιν, τῇ δὲ ἐκ μεταθέσεως, τῇ ἐκ μεταθέσεως. καὶ ὑπὸ τῇ ἀποφάσει, ὡσαύτως. διὰ τούτων ταυτὸν φέγγεται τὸ, τὸ δωατὸν, καὶ τὸ ἐνδεχόμενον, ἀρπαγματικῶς τιθέμενος. δηλοῖ μὲν ὁ μόνον τῷ δωατὸν εἶναι, ἔπειτα φάσκων τὸ ἐνδεχόμενον εἶναι, ἀλλὰ προστίθῃσι, καὶ τὸ ἐκείνου ἀντιστρέφει. τὰ δὲ ἄδωατα, ἔπειτα μὲν πάλιν ἀποφάνει τὰς ἄλλας προτάσεις ταῖς ἀπλάις, τοῦ δωατοῦ, καὶ τοῦ ἐνδεχομένου, οὐκέτι μέντοι τὰς ὁμοίας ταῖς ὁμοίαις, ἀλλ' ὡς πόρ' αὐτὸς φησιν, ἀντιστραμμένως, τῇ μὲν καταφάσει τῇ ἀπλῇ τῆς πρώτης σελίδος,

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

τὴν ἀπλῶ τ' τετάρτης σελίδος· τῇ ὅ ἀποφάσει τῇ ὁμοίᾳ
 τοῦ ἐνδεχομένου, τῇ ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι, τὴν κατὰφασιν τ'
 ἀπλῶ τοῦ ἐνδεχομένου τ' ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι· καὶ ἐπὶ τ'
 ἐκ μεταθέσεως, ὡσαύτως· καὶ ὅτι οὐλόγως, φανερόν· τὸ
 ὅ δυνάτον ἔσθαι, καὶ ἐνδεχόμενον εἶναι, ἀδυνάτον μὲν
 εἶναι φάναι, κελοῖον· οὐκ ἀδυνάτον δὲ εἶναι, ἀληθές· τὸ δὲ
 οὐ δυνάτον εἶναι, καὶ οὐκ ἐνδεχόμενον εἶναι, φανερόν ὡς
 ἀδυνάτον εἶναι ὁμολογήσομεν· οἷον, οὐ δυνάτον, οὐδὲ ἐν
 δεχόμενον εἶναι σύμμετρον τὴν διάμετρον τῇ πληρᾷ· οὐ
 κοῦν ἀδυνάτον εἶναι σύμμετρον τὴν διάμετρον τῇ πληρᾷ·
 τὰ δ' αὐτὰ καὶ ὑπὸ τῇ ἐκ μεταθέσεως ἐρούμεν· τοῦ μὲν
 τοι ἀναγκαίου, τίθεται τὴν ἀρχὴν ἐπεδαι ταῦς ἀπλᾶς
 κατὰφασιν, τοῦ δυνάτου, καὶ τοῦ ἐνδεχομένου· καὶ
 τῇ ἀπλῇ τοῦ δυνάτου ἀποφάσει, τὴν ἀπλῶ πάλιν ἀ
 πόφασιν· ὥς τε ὑπὸ τὸ δυνάτον εἶναι, καὶ ἐνδεχόμε
 νον εἶναι, καὶ οὐκ ἀδυνάτον εἶναι, τετάχθαι τὸ, οὐκ ἀναγ
 καῖον εἶναι· τὸ ὅ δυνάτον, καὶ τὸ ἐνδεχόμενον μεταξὺ
 τοῦ ἀναγκαίου, καὶ τοῦ ἀδυνάτου τετάχθαι δοκῶντα, καὶ
 οὐδετέρῳ τῇ ἀκρῶν τὰ αὐτὰ εἶναι, εἰκότως ἐδοξε ταῖς ἀ
 ποφάσεσιν ἀμφοτέρῃς ἐπομέναις ἔχεν· ὑπὸ δὲ ταῖς ἀπλᾶς
 ἀποφάσεσιν τοῦ δυνάτου, καὶ τοῦ ἐνδεχομένου, καὶ τὴν ἀ
 πλῶ τοῦ ἀδυνάτου κατὰφασιν, τίθησιν οὐκέτι τὴν ἀπλῶ
 τοῦ ἀναγκαίου κατὰφασιν, ἀλλὰ τὴν ἐκ μεταθέσεως· οὐ
 ὅτι οὐκ ἐστὶν τὸ οὐ δυνάτον εἶναι, καὶ οὐκ ἐνδεχόμενον
 εἶναι, καὶ ἀδυνάτον εἶναι, λέγεσθαι ἀναγκαῖον εἶναι· ἀλλὰ
 δῆλον ὅτι ἐστὶν ἀναγκαῖον μὴ εἶναι· ἢ ὅτι ἀδυνάτον εἶναι
 τὴν διάμετρον τῇ πληρᾷ σύμμετρον, ἀναγκαῖον αὐτὴν
 μὴ εἶναι σύμμετρον· πάλιν δὲ ὑπὸ τᾶς ἐκ μεταθέσεως κα
 τὰφάσεσιν τοῦ δυνάτου, καὶ τοῦ ἐνδεχομένου, τάξας τὴν
 ἐκ μεταθέσεως τοῦ δυνάτου ἀπόφασιν ὑπὸ τᾶς ἐκείνων
 ἀποφάσεως,

ἀποφάσεις, ἡκότως τίθησι τὴν κατάφασιν ἐπ' οὐθέας οὐ
 σαν, τῇ ἐαυτῆς ἀποφάσει. καὶ μὲντοι ἀναγκάου πάλιν
 ὑπὸ ταῖς ἐρημύσας καταφάσεις, καὶ τὴν τοῦ ἀδωάτου ἐκ
 μεταθέσεως ἀποφασιν, τίθησι τὴν ὁμοίως ἔχουσαν ἀπό
 φασιν. τουτέστιν, ὑπὸ τὸ δωατὸν μὴ εἶναι, καὶ ἐνδεχόμε
 νον μὴ εἶναι, καὶ οὐκ ἀδωάτον μὴ εἶναι, τὴν οὐκ ἀναγκά
 ον μὴ εἶναι. ὑπὸ δὲ ταύταις ταῖς ἀντικειμέναις. τουτέστιν, ὑ
 πὸ τὸ οὐ δωατὸν μὴ εἶναι, καὶ οὐκ ἐνδεχόμενον μὴ εἶναι,
 καὶ ἀδωάτον μὴ εἶναι, οὐκ ἐπὶ τὴν ἐκ μεταθέσεως κατάφα
 σιν τοῦ ἀναγκάου. ἡ δὲ γὰρ ἀνὰ τέτακται ὑπὸ τὴν ἀπλή
 τοῦ δωατοῦ ἀποφασιν, καὶ τὰς ταύτη ἐπομένους, ἀλλὰ τὴν
 πλὴν κατάφασιν, τὴν ἀναγκάου εἶναι, ἥ τις καὶ μόνῃ ὑπελεί
 λειπτο ἀκατάτακτος τὸ τοῦ ἀναγκάου προτάσεις, τῇ ἄλ
 λων τριῶν ἐκάστης ἡ δὲ κατὰ τὴν ἐρημύμενον τρόπον ὑπ' αὐτοῦ
 κατατεταγμένης. ταῦτα οὕτως ἐν τοῖς παρούσι διατά
 ξας, ἀξιῶ καὶ ὑπὸ διαγράμματος, ὃ ἐκάλεσεν ὑπογραφήν,
 ὡς ὑποτεταγμένον τῇ ποδὶ αὐτοῦ διδασκαλίᾳ, καὶ ὑπ' αὐτῇ
 κεγραμμένως θεωρεῖν ἡμᾶς τὴν ἐρημύμεν ὑπ' αὐτοῦ τὴν προ
 τάσεων ἀκολουθίαν. καὶ ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς ἀπλῆς τοῦ
 δωατοῦ καταφάσεως, ἐφεξῆς ἀπαριθμεῖται τὰς ἀπὸ τῆν
 ἄλλων τρόπων ταύτη ἐπομένους. εἴτε προάγων τὴν διδα
 σκαλίαν κατὰ τὴν αὐτὴν, ὡς πορσελίδας τοῦ διαγράμμα
 τος, παραλαβὼν τὴν ἐκ μεταθέσεως κατάφασιν τοῦ δυ
 νατοῦ, ταύτη πάλιν ἐφεξῆς καταλέγει τὰς ἀκολουθούσας
 κατὰ τὸν λοιπὸν τῇ τρόπων προτάσεις. εἴτε ἐφεξῆς με
 τισιν ὑπὸ τὸ ἀπαριθμεῖσθαι τὰς κατὰ τὴν ἐτέραν σελίδας
 τοῦ διαγράμματος προτάσεις. ἐπεὶ δὲ οὐ γέγονεν ἄμεμ
 πῶς πᾶσα ἡ ἐρημύμενη τῇ προτάσεων ἐκθεσις, εἰ καὶ πθα
 νῇ, ἔδοξεν αὐτῇ εἶναι τοῖς ἀπλουτέροις τὴν διάνοιαν διὰ
 τὰς ἐρημύσας αὐτίκας, προτίθεμαι μὲν διὰ τῇ ἐφεξῆς

τὸ ἡμαρτημένως ἐν αὐτῇ ἐκτεθῆναι ἐπανορθώσασθαι + πρὸ
 τερον ὃ ἡμᾶς ἐφιστάνειν ἀξιοῖ ἐν τῷ ἐκτεθέντι τῷ προτάσειως
 διαγράμματι, ὅπως μὲν ἔχουσι τάξεως αἱ τοῦ ἀδυνάτου
 του προτάσεις, ὅπως δὲ αἱ τοῦ ἀναγκάου, ἵνα καὶ θεάσασθαι
 διωκθῶμεν, ὅ, τί ποτέ ἐστιν ἐν τούτῳ τὸ ἡμαρτημένως
 ἔχεν, διόπορ καὶ ἐπαχθῇ ταυτί.

Τὸ μὲν οὖν ἀδυνάτον καὶ οὐκ ἀδυνάτον, τῷ ἐνδεχομένῳ
 μένῳ, καὶ δυνατῷ, καὶ μὴ ἐνδεχομένῳ καὶ οὐ δυνατῷ,
 ἀκολουθοῦσι μὲν ἀντιφατικῶς + ἀντιστραμμένως δὲ, τῷ
 μὲν ὅτι δυνατῷ εἶναι, ἢ ἀπόφασις τοῦ ἀδυνάτου ἀκολουθεῖ
 θεῖ + ἢ οὐκ ἀδυνάτον εἶναι + τῇ δὲ ἀποφάσει, ἢ κατὰ φάσι
 σις + τῷ ὅτι οὐ δυνατῷ εἶναι, τὸ ἀδυνάτον εἶναι κατὰ φά
 σις ὅτι τὸ ἀδυνάτον εἶναι + τὸ οὐκ ἀδυνάτον εἶναι, ἀπόφα
 σις + τὸ ἀναγκάον πῶς ἔχει, ὅπῃ ἐόν. φανερόν δὲ ἐπ
 οὐχ οὕτως ἔχει· ἀλλ' αἱ ἐναντίαι ἐπονται· αἱ δ' ἀντιφάσεις
 χωρὶς + οὐ γὰρ ἐστὶν ἀπόφασις τοῦ ἀναγκάου μὴ εἶναι, τὸ
 οὐκ ἀναγκάον εἶναι. ἐνδεχεται ὅτι ἀληθεύεται ὑπὸ τοῦ
 αὐτοῦ ἀμφότερας· τὸ ὅτι ἀναγκάον μὴ εἶναι, οὐκ ἀναγκ
 αῖον εἶναι.

Διὼν τίς μὲν τοῦ ἀδυνάτου προτάσεις, κατὰ φατι
 κᾶς τε, καὶ ἀποφατικᾶς ἀκολουθῶς ἐκκείσθαι φησι, καὶ
 ὑποτεταχῆαι ταῖς τοῦ δυνατοῦ, καὶ τὸν ἐνδεχομένου κατὰ
 φατικᾶς τε, καὶ ἀποφατικᾶς προτάσεις, τῇ ἀποφάσε
 ῶν ἐπ' οὐθείᾳ διαγράμμενών ταῖς οἰκείαις κατὰ
 φάσεσι. καὶ ὅλης μὲν τῆς ἀπλῆς τοῦ ἀδυνάτου ἀντι
 φάσεως, ὑπὸ ταῖς ἀπλᾶς ἐκείνων ἀντιφάσεως τεταγμέ
 νης. ὅλης δὲ τῆς ἐκ μεταθέσεως ὑπὸ ταῖς ἐκ μεταθέσεως +
 ἀλλ' ὥς πορ φησὶν ἀντιστραμμένως τῆς ἀντιφάσεως ποῦ
 μόνην θεωρουμένης τὴν τῆς ποιότητος τάξιν· διότι ταῖς μὲν
 ἐκείνων κατὰ φάσεσιν ἐπονται αἱ τοῦ ἀδυνάτου ἀποφά

σης· ταῖς δὲ ἀποφάσεσιν, αἱ καταφάσεις, ἢ τε ἀδυνά-
τον εἶναι ἀπλῆ κατάφασιν, καὶ ἡ ἀδυνάτον μὴ εἶναι κατα-
φασιν ἐκ μεταθέσεως· καὶ γὰρ ὡς εἰρηκῶς λεγόμενα δο-
κῶσιν πρὸς ἀποκλίναν πρὸς τὸ ἕδος τῶν ἀποφάσεων, ἀλλ' ὁ-
μολογούμενα ὡς εἰς τὸ ὅλον τοῦτο εἰρηκῶς καταφάσεις·
διὸ καὶ ἡξίωσαν ἐπ' αὐτῶν μόνων ὑποσημειῶναι τοῦτο ὁ
Ἀριστοτέλης· τὰς μὲν οὖν τοῦ ἀδυνάτου προτάσεις, ὅτι
τάκτως ὅπου ἐλέγχον, ἐκτεθεῖσθαι φησιν· οὐκ ἐπὶ μέντοι
τὰς τοῦ ἀναγκάσιον· τὰς μὲν τὴν ἀντίφασιν ἐπ' αὐτοῦ
ποιούσας προτάσεις· ὅτιον, τὴν ἀναγκάσιον εἶναι ἀπλῆ κα-
τάφασιν, καὶ οὐκ ἀναγκάσιον εἶναι, ἀπλῆ ἀπόφασιν, καί
χωρισμένως ἀλλ' οὐκ ἐπ' οὐθέας ἀλλήλαις ἐκτεθεῖσθαι· τῆς
μὲν ἀναγκάσιον εἶναι ἀπλῆς καταφάσεως, ἐν τῇ δευτέρᾳ
σελίδι καὶ τοῦ τεταγμένης, ὑπὸ τὴν ἐκ μεταθέσεως τοῦ ἀ-
δυνάτου κατάφασιν· τῆς δὲ ἀποφάσεως αὐτῆς, κατὰ τὸ
ἀνθυμέρος τῆς πρώτης σελίδος, ὑπὸ τὴν ἀπλῆν τοῦ ἀδυ-
νάτου ἀπόφασιν· καὶ πάλιν τῆς μὲν ἀναγκάσιον μὴ εἶναι
καταφάσεως, κατὰ τὸ ἀνθυμέρος τῆς δευτέρας σελίδος
ἐκτεθεμένης· τῆς δὲ ἀποφάσεως αὐτῆς, κατὰ τὸ πρῶ-
τον τῆς πρώτης σελίδος· τὰς δὲ ἐπ' οὐθέας ἀλλήλαις
καίμεναι, μηδὲ ποιῆν ἀντίφασιν, ὅπου ἔχουσιν αἱ κα-
τὰ πάντας τοὺς ἄλλους τρόπους ἐπ' οὐθέας καίμεναι ἀλλή-
λαις προτάσεις· συμψύδονται γὰρ ἀλλήλαις, αἱ μὲν, ταῖς
ἀπλῆς τοῦ ἀδυνάτου προτάσεσιν ἐπόμεναι, ἢ οὐκ ἀναγκά-
σιον εἶναι, καὶ ἡ ἀναγκάσιον μὴ εἶναι, κατὰ τὴν ἀναγκά-
σιν ὑπλῆ· αἱ δὲ ταῖς ἐκ μεταθέσεως, ἢ οὐκ ἀναγκάσιον μὴ
εἶναι, καὶ ἡ ἀναγκάσιον εἶναι, κατὰ τὴν ἀδυνάτον· διὸ καὶ
ἐκάλεισαν αὐτὰς ἐναντίας· δὴ αὐτίαν καὶ τὰς ἀν-
τιου τρόπου, τὰς συμψυδομέναις ἀλλήλαις, ἐναντίας
προσαγορεύουσιν· συμψύδονται οὖν ἀλλήλαις κατὰ τὰς

ἤρημύας ὕλας, αἱ ἐπ' οὐθέας ἐκτεθεῖσαι τοῦ ἀναγκάου
προτάσεως. καὶ πρὸς τοῦτο καθ' ἑτέρας τινὰς φαίνονται συ
ναληθύνουσαι. πάλιν ὅτι αἱ μὲν ταῖς ἀπλάως ἐπόμεναι κα
τὰ τὴν ἀδωάτον ὕλην, συναληθύνουσιν ἀλλήλαις, ὅπου φη
σιν ὁ Ἀριστοτέλης, ὅπου ἀναγκάου ἐστὶ μὴ εἶναι, τοῦτο οὐκ
ἐστὶν ἀναγκάου εἶναι. αἱ δὲ ταῖς ἐκ μεταθέσεως, κατὰ τὴν
ἀναγκάου.

» Αἱτιον δὲ τοῦ μὴ ἀκολουθεῖν τὸ ἀναγκάου ὁμοίως ταῖς
» ἑτέραις, ὅτι ἐναντίας τὸ ἀδωάτον τῷ ἀναγκάου ἀποδί
» δόται τὸ αὐτὸ δυνάμενον. ὁ ὅτι ἀδωάτον εἶναι, τοῦτο ἀ
» ναγκάου, οὐχὶ εἶναι, ἀλλὰ μὴ εἶναι. ὁ δὲ ἀδωάτον μὴ εἶ
» ναι, τοῦτο ἀναγκάου εἶναι. ὥς τε εἰ κεν ὁμοίως ἀκολου
» θεῖ τῷ δυνάτῳ, καὶ μὴ, ταῦτα ἐξ ἐναντίας. ἐπειδὴ οὐσι
» μαινι γὰρ ταυτὸν τό, τε ἀναγκάου καὶ τὸ ἀδωάτον. ἀλλ' ο
» ὥς πορ ἤρηται ἀντετραμμένως.

Ἦν μὲν ἀκόλουθον παραδιδόναι πρότερον τὴν ἐξ ἑρ
θησομένην τῆς ἐκθέσεως τῇ προτάσεων διόρθωσιν, καὶ ὡς
δείξει ὅτι ἡ μαρτημένη ἔχουσιν ἐν τῷ πρότερον ἐκτεθεῖ
πιδιγράμματι αἱ τοῦ ἀναγκάου ἀποφάσεις. οὐτε ὅτι
τὴν ἀπλήν ἐχρήσωμεν ταῖς αὐταῖς ἀπλάως τῇ ἄλλων
τρόπων προτάσεσιν, ἀλλὰ ταῖς ἐκ μεταθέσεως ἐπ' οὐθέ
ας τῇ ἐαυτῆς καταφάσει, οὐτε τὴν ἐκ μεταθέσεως, ταῖς
ἐκ μεταθέσεως, ἀλλὰ ταῖς ἀπλάως ἐπ' οὐθέας, καὶ ταύ
τὴν ἐπομένῳ τῇ οἰκείᾳ καταφάσει, καὶ οὕτω προδιδόναι
τὰ διὰ τούτων λεγόμενα. ὅτι ἐκότες ἡ μὲν ἐκ μεταθέσε
ως τοῦ ἀναγκάου ἀντίφασις, ὑπὸ τὴν ἀπλήν τετακται
τοῦ τε δυνάτου, καὶ τοῦ ἀδωάτου ἀντίφασις. ἡ δὲ ἀ
πλή, ὑπὸ τὴν ἐκ μεταθέσεως. προσήκει ὅτι ὅτι, προ
νοημένη ἔχεν τὴν τάξιν τοῦ διότι. ἀλλ' ἴσως ὁ Ἀριστο
τέλης μετὰ τὸ ὡσημιλίαν τῇ ἀταξίᾳ τῆς ἐξ ἀρχῆς γινού

μένης ἐκθέσεως τῇ τοῦ ἀναγκάσιου προτάσεων, ὡς τῇ ὑπο
 στατικῶς ὁδοῦ σωζόντων τὴν ἀκολουθον αὐτῇ ἐκθε
 σιν, τὴν αὐτὴν ἡγεῖσθαι ἀποδοῦναι διὰ τούτων τῆς πε
 ρὶ μένης αὐτῇ ἀκολουθείας. ἐπεὶ δὲ τούτω σωθῆναι, ὅπ
 ρη καὶ ἡμῶν τῇ ποιῶν ποιήσασθαι πινὰ λόγον ἀποπλη
 σαι ἡμᾶς, ὅπ ταύτην ἀνάγκη τὴν τάξιν ἔχεν τὰς τοῦ ἀ
 ναγκάσιου προτάσεως ἐν τῇ ἀκολουθείᾳ τῇ μετὰ τρόπου προτά
 σεων, καὶ διὰ τοῦτο πρὸ τοῦ ὅπ, τὸ δὲ ὅπ παραδίδωσιν. ἀλ
 λά τίνα φησὶν εἶναι τὴν αὐτὴν τοῦ ὑποστατικῶς, ταῖς μὲν
 ἀπλάις τοῦ δυνάτου, καὶ τοῦ ἀδυνάτου προτάσεσι, τὰς
 ἐκ μεταθέσεως τοῦ ἀναγκάσιου, ταῖς δὲ ἐκ μεταθέσεως,
 τὰς ἀπλάις, ὅπ φησὶν ἐναντίως τὸ ἀδυνάτον τῷ ἀναγ
 καίῳ ἀποδίδοσθαι, τὸ αὐτὸ δυνάμενον. τὸ αὐτὸ μὲν αὐ
 τὰ δυνάσαι λέγων, διότι ἐκᾶπρον αὐτῇ αὐτὴν αὐτῶς
 ἔχει, καὶ ἀντιπρόκειν ἐπὶ τοῦ ἐναντίου. τὸ μὲν, ἀλλ' ὅν.
 τὸ δὲ, ἀλλ' μὴ ὄν. ἐναντίως δὲ ἀποδίδοσθαι, διότι ὅτε
 πρὸς τῷ ἑτέρῳ τῇ τρόπων τούτων τὸ εἶναι τίθεμεν, ἀπλῶ
 ποιούμετες τὴν πρότασιν, πρὸς τῷ ἑτέρῳ τὸ μὴ εἶναι τὰ ἴσα
 μὲν, καὶ ποιούμεν πρότασιν ἐκ μεταθέσεως. ὅ ἔστι ἀναγ
 καίον εἶναι, τοῦτο ἀδυνάτον μὴ εἶναι. καὶ ὁ ἀδυνάτον εἶ
 ναι, τοῦτο ἀναγκάσιον μὴ εἶναι. ἐοικὼς ταύτας τὰς τοῦ ἀδυ
 νάτου προτάσεως ἐλέγχομεν φησὶν ἀκολουθῆναι ταῖς τοῦ δυνα
 τῶς, καὶ τῶ ἐνδεχομένῳ, τὰς ὁμοίας αὐταῖς κατὰ τὸ ἀπλῶν,
 ἢ τὸ ἐκ μεταθέσεως ἔχουσας, τοῦ ἀρχαίου ἀναγκάσιον ἔπεσθαι
 αὐταῖς συμβήσεται τὰς ἐξεναντίας ὡς αὐτὸς φησι, καὶ
 τὰ ταῦτα ἔχουσας. τέτλη, ταῖς μὲν ἀπλάις, τὰς
 ἐκ μεταθέσεως. ταῖς δὲ ἐκ μεταθέσεως, τὰς ἀπλάις.
 ταῦτα ἔστω διορισμένοι, ἀλλὰ λαμβάνειν πάλιν τὰ ἑρμῆ
 να πρὸς τὴν κοινωσίαν, καὶ τὴν διαφορὰν τοῦ τοῦ ἀναγκάσιου, καὶ
 τοῦ ἀδυνάτου, πρὸς ἧς ἡμᾶς αὐτὰ βεβλόμενος ἔχεν, ὅπ

Α' Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

τὸ αὐτὸ δῶκεται ἀλλήλαις ἀντισημαμένως· τὸ, περὶ
ἀναγκάσιον εἶναι, ἐποιεῖ ἀν' αὐτὸν κατὰ τὸ μὴ εἶναι, καὶ
τὸ αὐτὸν εἶναι, ἀναγκάσιον πάλιν κατὰ τὸ μὴ εἶναι.

», Ἡ αὐτὸν οὕτω κῆδαι τὰς τοῦ ἀναγκάσιου ἀντιφά-
», σης. τῷ μὲν περὶ ἀναγκάσιον εἶναι, δῶκετον εἶναι. ἢ περὶ μὴ,
», ἢ ἀποφασίς ἀκολουθήσῃ. ἀνάγκη περὶ ἢ φαῖναι, ἢ ἀποφά-
», ναι. ὥς τ' εἰ μὴ δῶκετον εἶναι, αὐτὸν εἶναι, αὐτὸν αὐ-
», ρα εἶναι, τὸ ἀναγκάσιον εἶναι, ὅπου αὐτοπον. ἀλλὰ μὲν τῷ γε
», δῶκετον εἶναι, ἀκολουθεῖ τὸ, οὐκ αὐτὸν εἶναι. τούτου δέ,
», τὸ μὴ ἀναγκάσιον εἶναι. ὥς τε συμβαίνει, τὸ ἀναγκάσιον εἶναι,
», μὴ ἀναγκάσιον εἶναι. ὅπου αὐτοπον. ἀλλὰ μὲν οὐδὲ τὸ ἀναγκά-
», σιον εἶναι, ἀκολουθεῖ τῷ δῶκετον εἶναι. οὐδὲ τὸ ἀναγκά-
», σιον μὴ εἶναι. τῷ μὲν περὶ ἀμφω εἰς δέχεται συμβαίνει, τοῦ
», των δέ ὅπου πρὸν αὐτὸ ἀληθές ἢ, οὐκ ἐστὶ ἐστὶ ἐκείνου ἀληθές.
», ἅμα περὶ δῶκετον εἶναι καὶ μὴ εἶναι. εἰ δ' ἀναγκάσιον εἶναι
», ἢ μὴ εἶναι, οὐκ ἐστὶ δῶκετον ἀμφω. λήπεται τοίνυν τὸ
», οὐκ ἀναγκάσιον μὴ εἶναι, ἀκολουθεῖν τῷ δῶκετον εἶναι.
», τοῦτο περὶ ἀληθές καὶ κατὰ τοῦ ἀναγκάσιον εἶναι. καὶ περὶ
», αὐτὴ γίνεται ἀντιφασίς τῇ ἐπομένῃ τῷ οὐ δῶκετον εἶ-
», ναι. ἐκείνου περὶ ἀκολουθεῖ τὸ αὐτὸν εἶναι, καὶ ἀναγκάσιον
», μὴ εἶναι. οὐ ἀποφασίς, τὸ οὐκ ἀναγκάσιον μὴ εἶναι. ἀκο-
», λουθοῦσι τε ἀρχαὶ καὶ αὐταὶ αἱ ἀντιφάσεις κατὰ τὸν ἑρμῆ-
», νον τρόπον. καὶ οὐδὲν αὐτὸν συμβαίνει πθεμμένων οὐ-
», τως.

Εἰ λέγεται μὲν διὰ τούτων ἡ προσημειωμένη τῇ τοῦ ἀ-
ναγκάσιου ἀποφάσεων ἐκθεσις, καὶ παραδίδοται ἡ ἀκρι-
βὴς αὐτῇ τάξις ἐν τῷ διαγράμματι τῇ μετὰ τρόπον
προτάσεων, ὥς τε μηδεμίαν ἐκ αὐτῶν εἶναι μήτε διαφω-
νίαν, μήτε ἀπερίαν, ἀλλὰ τὸ ὅλον διάγραμμα τεταγμέ-
νως εἶχεν. Ζητῶται δὲ πρῶτον τῇ ἀπλῇ τοῦ δῶκετου

καταφάσει ποῖαν τῇ τελευτῶν τοῦ ἀναγκάου προτάσει
 ων, τῇ δὲ τῇ ἀπλῶν, καὶ τῇ δὲ τῇ ἐκ μεταθέσεως ἐί
 πεδαι ρητέον; καὶ δὲ κινύται ὅτι οὐτε ὡς πρότερον ἐλέγο
 μεν τὴν ἀπλῶν ἀπόφασιν χρὴ εἰς ἐπομένῳ αὐτῇ ὑποτάτ
 τειν τὴν, οὐκ ἀναγκάον ἔναι, οὐτε τῇ καταφάσεων οὐδὲ
 τερασ, ἀλλὰ μόνῳ τὴν ἐκ μεταθέσεως ἀπόφασιν, τὴν, οὐκ
 ἀναγκάον μὴ εἶναι, ἐπ' οὐθέως κησομένην τῇ ἐαυτῆς κα
 ταφάσει. καὶ ἐκ τούτων συνάγεται ὅτι τὴν ἀπλῶν ἀπόφα
 σιν ὑπὸ τὴν ἐκ μεταθέσεως τοῦ διωατοῦ κατάφασιν προ
 σήκει τὰ πρὶν ἐπ' οὐθέως, καὶ ταύτην ἐσομένην τῇ οἰκείᾳ κα
 ταφάσει, ὅτι τ' ἄλλων τριῶν τοῦ ἀναγκάου προτάσεων
 ἡ δὲ τεταγμένων ἐν ταῖς προσηκούσαις αὐταῖς χώραις τῶ
 διαγράμματος. τέτων γὰρ ἔχοντων, ἐκείναις ἀντι
 φασκούσας ἀλλήλαις, χώρῃς ἀλλήλων γεγράφθαι, ὡς πρό
 τερον συμβαίνει, καὶ τὴν προσηκούσαν ἐαυταῖς ἀπολή
 γονται τάξιν αὐτοῦ ἀναγκάου ἀντιφάσεως, συμπαρατε
 νόμηναι μὲν ταῖς τοῦ ἀδωατοῦ ἀντιφάσεσιν, ἐναντί
 ὡς δὲ αὐταῖς ὅπου ἐλέγετο, προσεχῶς ἀποδιδομέναι +
 ἀδωατον μὲν οὐκ φησιν ὁ Ἀριστοτέλης οὕτω κῆσθαι τὰς
 τοῦ ἀναγκάου ἀντιφάσεως, ἴσον λέγων τῷ, ἀδωατον οὐ
 τω κημένῳ ὅτι ἔχεν τὴν πρὸς τὰς ἄλλας ἀκολουθίαν +
 ὅτι δὲ τὴν, ἐκ ἀναγκάον εἶναι, ἀπλῶν ἀπόφασιν ἔκκαλῶς
 ὑπετάξαμεν κατ' ἀρχὰς τῇ διωατῇ εἶναι ἀπλῆ καταφάσ
 κε, ὡς ἀκολοῦθῃ αὐτῇ, δὲ κινύσι προλαβὼν ὡς πρότερον
 λημ
 μάτιον, ὅτι τῇ ἀναγκάον εἶναι, ἀπλῆ, ἀκολοῦθῃ ἀνάγκῃ τῇ
 διωατῇ εἶναι. καὶ κατασκευάζει γὰρ αὐτὸ, τῇ εἰς ἀδωα
 τον ἀπαγωγῇ χρώμενος τοῦτον τὸν τρόπον. εἰ γὰρ μὴ ἔπε
 ραι φησὶ τῇ ἀναγκάον εἶναι, ἢ δυνατὸν εἶναι, ἢ ἀπόφασις
 αὐτῆς ἀκολουθήσει ἢ, οὐ δυνατὸν εἶναι. ὡς παντὸς γὰρ ἢ τῇ
 κατάφασιν ἀληθὲς ἀνάγκη, ἢ τὴν ἀπόφασιν. ἀλλ' ἔ

Α' Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

ἔποιτο τῇ ἀναγκαῖον εἶναι, ἢ οὐ δυνάτον εἶναι, ἐπεὶ δὴ ταύ-
 τη τε, καὶ τῇ ἰσοδυναμότη, τῇ οὐκ ἐνδεχόμενον εἶναι, ἀ-
 κολουθεῖν ἐλέγχου τὴν ἀδυνάτον εἶναι, συμβήσεται σωμα-
 ληθούην ἀλλήλαις, τὴν τε ἀναγκαῖον εἶναι, καὶ τὴν ἀδύ-
 νατον εἶναι. ὅπου ἔστι παντελῶς ἄλλορον. ἔπειτα ἀρχὴν
 τὴν ἀναγκαῖον εἶναι, τῇ δυνάτει εἶναι. τούτου οὖν προλη-
 φθέντος, δέκνυται ῥαδίως ὅτι οὐ καλῶς ἐλέγχου τὴν,
 οὐκ ἀναγκαῖον εἶναι, ἀκολουθεῖν τῇ δυνάτει εἶναι. εἰ γὰρ
 τῇ, ἀναγκαῖον εἶναι, ἀκολουθεῖ ἢ, οὐ δυνάτον εἶναι, ὡς τὸ
 λημμάπον ἔδειξε, τῇ δὲ δυνάτει εἶναι λέγουσιν ἔπειτα
 τὴν, οὐκ ἀναγκαῖον εἶναι, ὡς ἐξ ἀρχῆς διεγράφομεν,
 ἔπειτα ἀρχὴ τῇ, ἀναγκαῖον εἶναι, ἢ ἀπόφασις αὐτῆς,
 ἢ οὐκ ἀναγκαῖον εἶναι. ὅπου ἀδυνάτον. οὐκ ἀρχὴ δὲ τὰτ
 τὴν ὑπὸ τὸ δυνάτον εἶναι, τὴν ἀπλῶς τοῦ ἀναγκαίου ἀ-
 πόφασιν, τὴν οὐκ ἀναγκαῖον εἶναι. ἀλλὰ μὲν οὐδὲ τῇ κα-
 ταφάσει αὐτοῦ οὐδ' ἐπέρει, ἢ τὴν, ἀναγκαῖον εἶναι. ἢ
 τὴν, ἀναγκαῖον μὴ εἶναι. τούτων μὲν γὰρ ἑκάτερα,
 φύσιν πνύ ἀρίστην δηλοῖ. ἢ μὲν, αἰ οὐσαι, ἢ ἀπλῆ.
 ἢ δὲ, αἰ μὴ οὐσαι, ἢ ἐκ μεταθέσεως. τὸ δὲ δυνάτον εἶ-
 ναι, ἐπαμφοτερίζει, καὶ εἰς τὸ μὴ εἶναι ποτε μεταπίπτει,
 ὅ γὰρ δυνάτον εἶναι, δυνάται ποτε καὶ μὴ εἶναι. ὡς τε οὐ-
 δὲ τούτων ὅποτε αὐτῶν συμβήσεται τῇ δυνάτει εἶναι. τῇ
 οὖν τριῶν τοῦ ἀναγκαίου προτάσεων ἐληλεμένων ὡς οὐ
 δυναμένων ἔπειτα τῇ δυνάτει εἶναι, καταλήπεται μό-
 νη ἢ, οὐκ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι, ἐκ μεταθέσεως ἀπόφασις. ὡς
 τε ταύτην αὐτῇ ἔπειτα ῥητὸν, καὶ ἀπὸ τῇ, οὐ δυνάτει εἶ-
 ναι. ἀπλῆ ἀπόφασις ἀκολουθεῖν ἐλέγχου τὴν, ἀναγκαῖ-
 ον μὴ εἶναι. κατὰφασιν ἐκ μεταθέσεως. καὶ φανερόν ὅτι
 τὴν, οὐκ ἀναγκαῖον εἶναι, ἀπλῶς ἀπόφασιν, μεταθήσο-
 μεν ὑπὸ τὴν χάραν, ἢ ἐν τῷ προτέρῳ διαγράμματι

κατέχου ἢ, οὐκ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι, παύσας τὰς προτά-
 σεις παύσαις ὁμολόγους ποιοῦντες. ἵνα δὲ μὴ περὶ ὑπολάβη
 ὅτι καθ' ὃν τρόπον ἐδείκνυσεν τὴν οὐκ ἀναγκαῖον εἶναι μὴ
 διακαμένῳ ἐπεὶ τῇ διακατὸν εἶναι, προλαβόντες ὅτι τῇ
 ἀναγκαῖον εἶναι ἀκολουθεῖ ἢ διακατὸν εἶναι, κατὰ τὸν αὐτὸν
 τρόπον δεκνύουσι διακατὸν μὴ τε τὴν οὐκ ἀναγκαῖον μὴ εἶ-
 ναι, διακαμένῳ αὐτῷ ἀκολουθεῖν, προσέθῃσι τὸ, τοῦτο ὅτι, ἀ-
 ληθές καὶ κατὰ τοῦ ἀναγκαῖον εἶναι. οὐ γὰρ ἐπὶ συμβήσεσ-
 ται ἄτοπον, ὅτι τῷ μὲν ἀναγκαῖον εἶναι, τὸ διακατὸν εἶναι λέ-
 γοιμεν ἐπεὶ τῷ δὲ διακατὸν εἶναι, τὸ οὐκ ἀναγκαῖον μὴ
 εἶναι. συμβήσεται μὲν γὰρ διὰ ταῦτα ἀκολουθεῖν τῷ ἀ-
 ναγκαῖον εἶναι, τὸ μὴ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι. τοῦτο δὲ οὐκ ἐστὶν
 ἄτοπον, ἀλλὰ καὶ ἀληθές. ὁ γὰρ ἀναγκαῖον ἔχει τὴν ὑπαρ-
 ξιν, τοῦτο οὐχ αἰὶν τε καὶ ἀνυπαρξίαν ἀναγκαῖον ἔχειν.
 ἀλλὰ τούτων οὕτως ἡρμηνεύων, εἰκότως ἀπορῇ διὰ τῆς ἐφε-
 ξῆς ὁ Ἀριστοτέλης, πότερον ἐπεὶ τῇ ῥητικῇ τῇ ἀναγκαῖον εἶ-
 ναι τὴν διακατὸν εἶναι, ἢ μὴ ἐπεὶ τῇ. διότι ἄμφω μὲν εἶ-
 ναι ἀληθὴ ταῦτα, ἀμύχανον. ἐκάτερον δὲ αὐτῶν, ἔδοξε κρα-
 τῶν. τὸ μὲν, διὰ τῆς εἰς ἀδύνατον ἀπαγωγῆς, τὸ δὲ,
 ἐπὶ δυνάσει, καὶ φησὶν.

- » Ἀπορήσει δ' αὖ πάλιν εἰ τῷ ἀναγκαῖον εἶναι, τὸ διακατὸν
 » εἶναι ἐπεὶ τῇ. ἢ γὰρ μὴ ἐπεὶ τῇ, ἢ ἀντίφασις ἀκολουθήσῃ,
 » τὸ μὴ διακατὸν εἶναι. καὶ εἰ μὴ πάλιν τῇ φήσῃ εἶναι ἀν-
 » τίφασιν, ἀνάγκη λέγειν τὸ διακατὸν μὴ εἶναι. ἀπορ' ἄμφω
 » ψευδὴ κατὰ τοῦ ἀναγκαῖον εἶναι. ἀλλὰ μὲν πάλιν τὸ αὐ-
 » τὸ δοκῇ εἶναι διακατὸν τίμνεσθαι καὶ μὴ τίμνεσθαι, καὶ εἶ-
 » ναι καὶ μὴ εἶναι. ὥς τε ἐστὶ τὸ ἀναγκαῖον εἶναι, εἰ δὲ χρόνῳ
 » νον μὴ εἶναι. τοῦτο δὲ ψευδές. φανερὸν δὲ ὅτι οὐ πᾶν τὸ
 » διακατὸν, ἢ εἶναι, ἢ βαδίζειν, καὶ τὰ ἀντικείμενα δύνανται.
 » ἀλλ' ἐστὶν ἐφ' ὧν οὐκ ἀληθές, πρῶτον μὲν, ὡς τῇ μὴ κατὰ

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

11 λόγον δωαπών • οἶον, τὸ πῦρ θερμαντικὸν καὶ ἔχει δυνάμιν
 12 μιν ἄλογον • αἱ μὲν οὖν μετὰ λόγον δυνάμεις, αἱ αὐταὶ
 13 πληθόνων καὶ τῶν ἐναντίων • αἱ δ' ἄλογοι, οὐ πάσαι • ἀλλ'
 14 ὥς πορ εἴρηται τὸ πῦρ οὐ δυνάτον θερμαίνειν καὶ μὴ • οὐδ' οἱ
 15 σα ἄλλα ἐνδρκεῖ αἰ • εἴα μὲντοι δυνάμει καὶ τ' κατὰ
 16 τὰς ἀλόγους δυνάμεις ἅμα τὰ ἀντικείμενα δέξασθαι • ἀλλ'
 17 λά τοῦτο μὲν τοῦτου χάριν εἴρηται • ὅτι οὐ πάσαι δυνάμεις
 18 μιν τῶν ἀντικειμένων ἐπ' ἀντικλή • οὐδ' ὅσα λέγονται καὶ
 19 τὰ τὸ αὐτὸ ἔσθαι • εἴηαι δὲ δυνάμεις ὁμώνυμοί ἔστι, τὸ γὰρ
 20 δυνάτον, οὐχ ἀπλῶς λέγεται • ἀλλὰ τὸ μὲν, ὅτι ἀληθὲς
 21 ὡς ἐνδρκεῖ αἰ • οἶον δυνάτον βαδίζειν, ὅτι βαδίζει • καὶ
 22 ὅλως δυνάτον εἶναι, ὅτι ἡδὴ ἐπ' κατὰ ἐνδρκεῖ αἰ, ὅ λ' ἐκ
 23 εἶναι δυνάτον • τὸ δὲ, ὅτι ἐνδρκεῖ αἰ αἰ • οἶον δυνάτον
 24 εἶναι βαδίζειν, ὅτι βαδίσκει αἰ • καὶ αὐτὴ μὲν ὡς τοῖς
 25 κινήτοις μόνοις ἐπὶ τὴν δυνάμει • ἐκείνη δὲ, καὶ ὡς τοῖς αἰ
 26 νήτοις • ἀμφὶ δὲ ἀληθὲς ἐπὶ εἶπεν τὸ δυνάτον βαδίζειν
 27 ἢ εἶναι, καὶ τὸ βαδίζειν ἡδὴ καὶ ἐνδρκεῖ αἰ, καὶ τὸ βαδισκόν.
 28 τὸ μὲν οὖν οὕτω δυνάτον, οὐκ ἀληθὲς κατὰ τοῦ ἀναγκαίου
 29 ἀπλῶς εἶπεν • ὅτι περὶ δὲ ἀληθὲς • ὡς τε εἶπεν τῷ ἐνδρκεῖ αἰ
 30 ὅτι τὸ καθόλου εἶπεται, τῷ ἐξ ἀνάγκης ὅτι, εἶπεται τὸ δύν
 31 νασθαι εἶναι • οὐ μὲντοι τὸ πᾶν •

Κατασκευάζων γὰρ ὅτι τῶν τετάρτων τοῦ ἀναγκαίου
 προτάσεων μόνον τῷ, οὐκ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι • δυνάτον
 ἀκολουθεῖν τῇ, δυνάτον εἶναι • τ' δὲ ἄλλων οὐδεμίαν, πρῶ
 1 πρὸ μὲν ἐδείκνυ τῷ, ὅτι ἀναγκαῖον εἶναι • μὴ δυνάμειν
 αὐτῇ ἀκολουθεῖν, προσλαμβάνων, ὅτι εἶπεται τὸ ἀναγκαῖον
 εἶναι, τῷ δυνάτον εἶναι, διὰ τῆς ἑς ἀδυνάτον ἀπαγωγῆς
 τοῦτο πρὸς μὲν • ἡς καὶ νῦν ἡμᾶς ἀναμνησκέναι πρᾶ
 2 ται, μετὰ πλείονος πίθεις αὐτὴν ἐπεξεργασίας, τὸ ἐκ πόρειον
 εἶας προσθέσθαι • ὅτι καὶ οἴηται τις μὴ εἶναι τῆς δυνάτον

εἶναι ἀπόφασιν τινὶ, οὐ δύνατον εἶναι. ἀλλὰ τινὶ, δύνατον
 μὴ εἶναι, οὐδὲν αὐτῷ εἶναι διὰ τοῦτο πλεον. ἀναγκαδιόσει
 τῷ ὁμολογεῖν ὅτι ὁ φάμεν ἀναγκαῖον εἶναι, τοῦτο εἶναι
 ποτὲ δύνατον μὴ εἶναι, ὅπου ἐναρχῶς ἄλογον. ἦτα ἐφει-
 ξῆς μεταβαίνων πρὸς τὸν ἐλεγχον τῇ τοῦ ἀναγκαῖου κατὰ
 φάσεως, ὡς οὐδὲ τούτων ὁποπρασσωῖ δύναμένης συνά-
 δειν αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ ἐλεγε τοῖς προσεχῶς ἑρμηνέοις, ὅς
 πορ καὶ αὐτὸ ἀναλαμβάνει διὰ τούτων. ὅτι τὸ μὴ ἀναγ-
 καῖον εἶναι, ἀδύνατον ποτὲ μὴ εἶναι, ὡς πορ τὸ ἀναγκαῖον
 μὴ εἶναι, ἀδύνατον ποτὲ εἶναι. τὸ μέντοι δύνατον εἶναι,
 τῇ ποτὲ μὲν ὄντων ἐπὶ, ποτὲ δὲ μὴ ὄντων. ὥς τε διὰ ταῦ-
 τα μηκέτι πάλιν ἀκολουθεῖν τῷ ἀναγκαῖον εἶναι, τὸ δύνα-
 τὸν εἶναι. λύων οὖν τινὶ ἀπορίαν, τινὶ ὁμωθυμίαν ἀπιδόται
 τοῦ δύνατου τῆς δοκούσης τῇ λόγων ἐναρπύτητος, καθ'
 ἣν ἐπεῖται συμβαίνει τῷ ἀναγκαῖον τὸ δύνατον, καὶ πάλιν
 μὴ ἐπεῖται κατ' ἄλλω αὐτοῦ, καὶ ἄλλω ἐννοίαν. τοῦ
 γὰρ δύνατου, τὸ μὲν, εἶναι φησὶν ἡ δὲ ὄν κατ' ἐνέργειαν,
 ὡς ὅταν τὸν βαδίζοντα λέγωμεν δυνάσθαι βαδίζειν, καὶ
 τὸν ἥλιον δυνάσθαι φωτίζειν, ἢ κινεῖσθαι. τὸ δὲ, κατὰ δύ-
 ναμιν, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπὶ τῆς μόνον, ὡς ὅταν λέγωμεν, τὸν κα-
 θήμενον δυνάσθαι βαδίζειν, καὶ τὸν βαδίζοντα δυνάσθαι
 μὴ βαδίζειν. ἀλλὰ τοῦ μὲν κατ' ἐνέργειαν, τὸ μὲν, εἶναι
 συμφυὲς τῷ πράγματι, τῷ δυνάσθαι αὐτὸ λεγόμενον, καὶ
 εἰδοποιὸν αὐτοῦ. τὸ δὲ, ἐπὶ κτητον, καὶ οὐκ ἄρα παρὸν τῷ
 ὑποκειμένῳ. καὶ τοῦ μὲν συμφυοῦς, καὶ εἰδοποιοῦ, ὡς ἔρη-
 πται, τῇ ὑποκειμένων. τὸ μὲν, εἶναι αἰδίον, καὶ ἐπὶ αἰδίῳις
 πράγμασιν ὑφίσταμενον, ὡς τὸ κινεῖσθαι κύκλῳ τὸν οὐρα-
 νόν, ἢ τινὶ γῆν ἐπὶ τῷ μέσῳ πετάχθαι τοῦ παντός, ἢ τὸ εἶναι
 τὸν θεὸν ἀρχαῖον. τὸ δὲ, ἐκ αἰδίου μὴ, ἔδ' ἐπ' αἰδίων θεῶν
 ρούμενον ὑποκειμένων, ὡς μέντοι ἀπ' αὐτοῦ τὰ ὑποκείμενα

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

συνυπάρχοντα αὐτοῖς, ὡς ὅταν λέγωμεν τὸ δε τὸ πῦρ δύ-
νασθαι θερμαίνειν, καὶ τὴνδε τὴν χιόνα ψύχειν, τοῦ λοιποῦ
δηλαδὴ σημανομένου τοῦ κατ' ἐξάρτησιν τοῦ μὴ συμφυῆς
τοῖς ὑποκειμένοις θεωρουμένου, ὡς τῇ ἐκ δυνάμεως εἰς τὴν
ἐξάρτησιν μεταβεβηκότων, ὡς ἐλέγομεν ὡς τὸν καθή-
μενον δυνάσθαι βαδίζειν + τοῦ δ' αὖ ὡς αἰδίων πραγμά-
των λεγομένου, τὸ μὲν, θεωρεῖσθαι φησιν ἐν ταῖς παντά-
πασιν ἐξηρημέναις τῆς ὕλης οὐσίαις, ὡς τὴν ἀρχαότητα
τῇ θεῷ, καὶ τὴν νόησιν + τὸ δὲ, ἐκείνου προσεχῶς ἐξηρη-
μένον, καὶ ὑφετικὸς ἐν σώμασι μὲν, ἀλλ' ἀπλοῖς, καὶ μὴ
δὲν ἔχουσιν ἐξάρτησιν, καὶ κατὰ μόνω τὴν κύκλω κίνησιν
αἰκινουμένοις, παύσης τὴν θνητῆς δυναστείας ἐξηρημένοις +
πάλιν δὲ τοῦ κατὰ δυνάμιν τὸ μὲν, εἶναι φησιν + οἷον με-
ταβάλλειν εἰς τὴν ἐξάρτησιν, ὡς ὅταν λέγωμεν τὸν παῖ-
δα δυνάσθαι γρατῆναι, ἀλλ' μὴ π αὐτῷ τῇ ἐξάρτησιν ἐμπα-
δὼν γίνηται + τὸ δὲ, εἰς ἐξάρτησιν μὲν οὐδέποτε ἀχέσθαι
μενον, κατ' αὐτὸ δὲ μόνον τὸ δυνάμει τὸ εἶναι ἔχον, ὡς ἐπὶ
τῆς εἰς ἀπειρον τομῆς τῇ μεγεθῶν, καὶ πάντων ἀπλῶς τῇ
συνεχεῖ, καὶ τῆς ὡς τὸ πλέον προσόδου τῇ ἀριθμῶν + ποι-
σάχως τοίνυν λεγομένου τοῦ δυνατοῦ, τὰ μὲν, τῇ ση-
μαινομένων αὐτοῦ ἐπεαυτὶ φησι τῷ ἀναγκαίῳ + τὰ δὲ, μὴ
ἐπεαυτὶ + τοῦ ὅτι τῇ κατ' ἐξάρτησιν ὄντων κατηγορου-
μένου δυνατοῦ, τὰ μὲν ὡς τῇ συμφυῶς ὑπαρχόντων
τοῖς ὑποκειμένοις, εἴτε αἰδίῳ οὐσίαις, εἴτε καὶ φθαρτοῖς,
λεγομένας ταῦτα καὶ ὡς τῇ ἐξ ἀνάγκης ὄντων, ἀληθεύειν,
διότι καὶ αὐτὰ ἐπὶ ἐξ ἀνάγκης, ἀπὸ ἐκ ἐπαμφοτερίζοντα
κατὰ τὸ εἶναι, καὶ μὴ εἶναι + οὐ ὅτι οἷον τε τὸ πῦρ μὴ εἶναι
θερμόν, οὐδὲ μὴ κινεῖσθαι κύκλω τὸν οὐρανόν + τὸ δὲ γε ἀπὸ
τῆς δυνάμεως εἰς τὴν ἐξάρτησιν μεταβεβηκός, ὡς πορ-
ὡς τοῦ βαδίζειν ἐλέγομεν, καὶ τὸ κατ' ὡς τῇ θεότητι θεῷ

ρούμνον, ἢ πεφυκῶς εἰς τὴν ἐνδύσασθαι μεταβάλλειν, ἢ
 μὴ πεφυκῶς, ἀλλ' ἐπ' αὐτῷ μόνον τῷ ἂν δυνάσθαι τὸ εἶ
 ναι ἔχουσιν, οὐκ ἐπὶ τῷ ἀνὰ γαίῳ ἐφασμόζην, ὥστε καὶ
 ἔπειθαι, καὶ μὴ ἔπειθαι τῷ ἀνὰ γαίῳ τὸ δυνατὸν κατα
 σκευάζοντες, ὁρῶντες λέγομεν κατ' ἄλλω, ὥς προείρηται πρὸς
 αὐτοῦ, καὶ ἄλλω ἐννοίαν· καὶ ὅτι εἰ μὴ διωρισμένως ἐλέ
 γομεν τὸ τοιοῦτον δυνατὸν, ἔπειθαι τῷ ἀνὰ γαίῳ ὅιον, τὸ
 μονοθεῖς κατὰ τὴν ἐνδύσασθαι, ἀλλὰ ἀπλῶς τὸ δυνατὸν,
 οὐδὲν ἐλέγομεν ἄτοπον· ὥς πορ' ὅτι τὸ χρυσάειον κῶα καὶ
 ἀπλῶς λέγομεν κῶα, καὶ τὸν Τελαμώνος Αἴαντα, καὶ
 ἀπλῶς Αἴαντα, οὐτω καὶ τοιοῦτον δυνατὸν, καὶ ἀπλῶς δυ
 νατὸν προσαγορεύομεν, ἐπεὶ καὶ ἀνὰ γαίῳ τὰς ὁμολύμους
 φωνὰς ἔπειθαι ἐκάσθ' ἑπ' αὐτῶν σημαυνομένων, ὥς πορ'
 τὰ μὲν τοῖς ἑθεσιν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον παραδείδω
 σιν ἡμῖν ὁ Ἀριστοτέλης, τὴν τελευτάτην λύσιν τῆς ἀπορίας
 ἀποδείδους· πρότερον δὲ διὰ πάντων πρὸς τὸν λέγοντα
 λόγον μὴ ἔπειθαι τῷ ἀνὰ γαίῳ τὸ δυνατὸν, διότι τὸ αὐτὸ
 δοκεῖ δυνάσθαι εἶναι, καὶ μὴ εἶναι· καὶ τότε λέγει, φανε
 ρὸν εἶναι φησιν, ὅτι οὐ πᾶν τὸ δυνατὸν εἶναι, καὶ βαδίζειν,
 καὶ τὰ ἀντικείμενα δύνανται, τουτέστι, μὴ εἶναι, καὶ μὴ βα
 δίζειν, οὐκ ἐπ' αὐτῶν τούτων τῶν ἐν παραδείγματι τῶν
 παρελημμένων ἀμφοτέρων ἀξιῶν νοεῖσθαι τὸ λεγόμενον·
 αὐτὸ ὅτι πῶς ἀπὸ τῶν ὄντων φανερόν, ὅτι τοῦ βαδίζειν ἢ
 δύναναι οὐ τούτου μόνον εἶναι, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀντικειμένου,
 ἀλλ' ἐνδείχεται ἡμῖν βουλόμενος, ὅτι πᾶν τῶν δυνατῶν εἶ
 ναι λεγόμενον μονοθεῖς ἐστὶν ἢ δύναναι, καὶ οὐκ ἐπαμφο
 τερίζουσα, ἐφ' ᾧ οὐκ ἐπὶ διδοῖ ὁ λέγων μὴ ἔπειθαι τῷ ἀ
 νὰ γαίῳ εἶναι, τὸ δυνατὸν εἶναι· καὶ ποῖά ἐστι τὰ οὕτως
 ἔχοντα, προσθήσιν, ὅτι πᾶν τῶν μὴ ἔχόντων λογικῶς οὐ
 σίαν· ὅιον, τὰ ἄψυχα κατὰ τὰς ποιητικὰς ἐαυτῶν ἐνδο

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

γοῦται δυνάμεις. τὸ γοῦ πῦρ θερμαῖνον, οὐ δυνάται καὶ
 μὴ θερμαίνειν. καὶ ἡ βῶλος ὑπὸ τῆς κ' ἔται φερόμενη, οὐ δύ-
 νεται καὶ μὴ φέρεσθαι, ἢ μή τις αὐτῇ βία κωλύει τῇ ἐξω-
 θῆναι. ὅτι ἡ δὲ ὑπὸ πάντας τὰ ἄμοιρα λογικῆς δυνάμεως
 ἐκτείνεσθαι βούλεται τὸ λεγόμενον, ὥς τε καὶ ὑπὸ τῇ ἀλό-
 γων ζώων ἐφαρμόζην, διηλοῖ ἐφεξῆς ὑποφύων. εἴτα μέν-
 τοι δυνάται καὶ τῇ κατὰ τὰς ἀλόγους δυνάμεις ἅμα τὰ
 ἀντικείμενα δέχεσθαι. τῶν τε ἡ ἀψύχων ἀπαθητικῶν
 δυνάμεις, ἐναργῶς ἐπαμφοτερίζουσιν. οἷον, τὸ ἰμάτιον
 διατμηθῆναι τε, καὶ μὴ διατμηθῆναι, ὁμοίως δυνατὸν. καὶ
 τῇ ἀλόγων ζώων ἀποικητικῶν, οὐκ εἰς ἑκαστὴν, καὶ κατὰ
 ναγκασμέναι, ὥς πορ ὑπὸ τοῦ πυρός, καὶ τῆς χιόνης ἐλέγοι-
 μεν. βαδίσαι ἢ φερεῖ εἰπεῖν δυνάμενος ὁ κύων, δυνά-
 ται καὶ μὴ βαδίσαι, ταῖς προσωποποιήσεως αὐτῶν φαίνεται
 σίας ἐπόμενος. ἐπεὶ δὲ ὁ λόγος ὁ κατασκευάζων μὴ ἐν-
 πεδαι τῷ ἀναγκάσει τὸ δυνατὸν, ὑμᾶτο ἀπὸ τῇ ὑπαρ-
 χουσῶν τοῖς ἐν γένεσι, καὶ φθορᾷ δυνάμεων. ὥς τοῦ μὲν
 ἀναγκάσει μὴ πεφυκότες ἐπαμφοτερίζην. τούτων δὲ οὐ
 μόνον εἶναι, ἀλλὰ καὶ μὴ εἶναι δυναμένων. διὰ τοῦτο τῷ
 ἀρχιῷ τῆς ἀπαντήσεως ἀπ' αὐτῶν τούτων ποιούμενος, φη-
 σί, πρῶτον μὲν ὑπὸ τῇ μὴ κατὰ λόγον δυνατῶν. κυριώτα-
 ταί μιν ἡ δυνάμις ἢ τοῖς αἰδίοις ὑπάρχουσα διαπέ-
 φυκε τὸ ἐπαμφοτερίζην, καὶ συνάδην τῷ ἀναγκάσει, πε-
 ρί ἧς ἐφεξῆς διαλέγεται, μετὰ τῆς προσήκουσας ἀκριβείας
 τῷ ἀπορίαν ὑπολόμνος. εἰς μέντοι καὶ τῶν ἐν γένεσι,
 καὶ φθορᾷ δυνάμεις πνέει, οὐκ ἐπαμφοτερίζουσαι, σωζομέ-
 νων τῶν ὑποκειμένων, ἀλλὰ σὺν αὐτοῖς ὑπάρχουσαι τε, καὶ
 μὴ ὑπάρχουσαι. ὥς τε καὶ ἐκ μόνων τούτων ἐλέγχεσθαι
 τὸν ἀποφαινόμενον, ὥς ἅπαν τὸ δυνατὸν εἶναι, δυνατὸν
 εἶναι καὶ μὴ εἶναι τῶν, ὥς φησιν. αἰεὶ ἐνδρῶν, τὸ αἰεὶ, οὐ

πρὸς τὴν ἀπερίαν τὴν χρονικὴν καὶ λέγων, ἀλλ' ἔως αὐτῇ
 τὸ ὑποκείμενον, ὅτι μὲν οὐκ ὑπὸ μόνων τ' ἀλόγων δυ-
 νάμεων, αἱ ὁμοθετεῖς λέγονται εἶναι ἀλήθειαι κατ' αὐτὸ τὸ
 ἄλογον εἶναι, ἀληθὲς ὁ λόγος ὁ λέγων. ἅπαν τὰ δυνατὰ
 εἶναι, δυνάσθαι καὶ μὴ εἶναι, φανερὸν ἐκ τῶν ἑρημένων. ἵππε-
 δὲ τὰς μετὰ λόγον δυνάμεις ἀπάσας τῶν ἐναντίων εἶναι
 φησιν, ὑπὸ μὲν ἀνθρώπων, τὸ λεγόμενον φανερὸν, ἥτε πε-
 ρικὸν λαμβάνειν τὸν λόγον, ἥτε καὶ προαιρετικόν. ὁ γὰρ
 ὑγιᾶσαι δυνάμενος δύνάται καὶ μὴ ὑγιᾶσαι. καὶ ἔτι φαι-
 νερὸν ὑπὸ τῶν κατὰ προαίρεσιν γινομένων, ἐφ' ὧν καὶ
 αἱ βουλαὶ χώραν ἔχουσιν. ὁ γὰρ λούσασθαι, ἢ βαδίσαι
 δυνάμενος, καὶ μὴ λούσασθαι δύνάται, καὶ μὴ βαδίσαι.
 κύριοι γάρ ἐσμεν, ὥς διὰ πλεόνων κατεσκευάσται πρότε-
 ρον τῆς ἑαυτῶν προαιρέσεως, καὶ ἐφ' ἡμῖν ἐστὶ τὸ πράττειν ἢ
 καὶ τὸν μετὰ προαιρέσεως γινομένων, καὶ τὸ μὴ πράτ-
 τειν. ὑπὸ δὲ τῶν θεῶν, τί οὐδὲν, ὥς ποτ' ἀπορεῖ καὶ ὁ Ἀλέ-
 ξανδρος; ἢ γὰρ οὐκ εἶναι μετὰ λόγον τὰς δυνάμεις αὐτῶν
 φησόμεν, ἥπερ ἔστιν ὁρισμέναι, καὶ αἱ αὐτῶς ἔχουσιν,
 πάσης ἐξηρημέναι μεταβολῆς, ἢ ἥπερ ἔστι μετὰ λόγου, καὶ
 αὐταὶ εἶναι τῶν ἀντικειμένων ὁμολογησόμεν. λυσι οὐκ ὀρε-
 θῶς ἐκείνος τὴν ἀπορίαν, λόγον ἐν ταύτῃ παρελήφθαι λέ-
 γων, τὸν διακοητικόν, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀπλοῦς, ὑπὸ τὸ τέλος
 προϊόντα, καὶ ἀπὸ τῶν προτάσεων, ὑπὸ τὰ συμποράσματος,
 οἷός ἐστιν ὁ ἡμέτερος. ἀλλ' ἐπὶ τὸν νοητὸν, καὶ κατὰ μίαν ἀπλή-
 ρως ὁρῶσαν, καὶ αἱ ἐξῶσται, ἅπαντα ὁρῶντα τὰ ὄντα. οἷον
 εἶναι αὐτὸς ἀποφαίνεται τὸν τῶν θεῶν νοῦν, ἐξηρημένον τὸ
 παντὶ πᾶσι τ' ὕλῃς, καὶ τῇ ἐξίστασιν δρομον ἔχοντα τὸ ἐν ὁ-
 ρῇ. μήποτε δὲ εἰς τὴν προσήκει φέρειν ἐπ' ἐκείνων τὸ τῆς λό-
 γου ὀνόματι. νῦν γὰρ αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης ἀξιοῖ περισσο-
 ρύην. καὶ περὶ τῆς σεμνοτέραν ἔχον ἐνδείκνυται φύσιν.

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ἀλλὰ ταῦτα μὲν κατὰ τὴν πρῶτην, ὅπου ἔρηται πλεονά-
 κει, ἀπάντησιν, πρὸς οὗ ἀξιωματικὴ μὴ ἔπειδαι τῷ ἀναγι-
 καίῳ τὸ ἐνδεχόμενον· οἷον, λέγοντος τοῦ φιλοσόφου ὡς
 οὐδ' ὑπὸ τῇ συγγενεστάτων πρὸς ἀλλήλας δυνάμεων, καὶ
 καθ' ἓνα λόγον, ὃν ἐκάλεισαν εἰδὸς θεωρούμενων, φημί δὲ τὴν
 ἀλόγων ὀρθῶς ἔχει τὸ λέγειν, ὅτι ἅπαν τὸ δυνατὸν ἔστιν,
 δυνατὸν ἔστι καὶ μὴ εἶναι· τοῦτο δὲ ἐφεξῆς ἐπαίγει τὴν
 ἀκριβεστάτην διόρθωσιν τοῦ θεωρήματος, ὑπὸ δὲ κινῆς ὅπως
 ἀμφω ἀληθῶς ἐλέγετο καὶ τὸ ἔπειδαι τῷ ἀναγκαίῳ τὸ
 δυνατὸν, καὶ τὸ μὴ ἔπειδαι κατ' ἄλλο, καὶ ἄλλο τῇ ὑπὸ αὐ-
 τοῦ σημανομένων· καὶ φησὶν, εἶναι δὲ δυνάμεις, ὁμῶς μοι
 εἶσιν· ὡς αὖ ἐλέγε, μάλιστα μὲν οὐδ' ἀν' ὁμοειδῆς συγ-
 χωρήσωμεν ἀλλήλαις εἶναι πάσας τὰς ἀλόγους δυνά-
 μεις, ἡ ἔρημένη ἀπορία δυνάται προχωρεῖν· εἰδέναι μὲν
 τοι χρὴ ὡς πολλοὺ δέουσι τοῦ ὑπὸ ἐν ἀνάγκῃ δαί γένεσθαι
 ἐν ἅπασιν τοῖς οὖσι δυνάμεις· κατὰ μόνον γὰρ τὸ ὄνομα
 κοινῶν οὔσαι, κατὰ δὲ τὴν φύσιν, πλεῖστον ὅσον διεσπασσιν·
 εἶτα καὶ ποιεῖται αὐτῶν τὴν διαίρεσιν, ἣν ἡμεῖς φθασάντες
 παρὰ δὲ δυνάμει, καὶ ὑπὸ δὲ κινῆσι ποῖον μὲν τῇ σημα-
 νομένων τοῦ δυνατοῦ, κατηγορεῖται τοῦ ἀναγκαίου, ποῖον
 δὲ οὐ· τούτων οὐδ' ἀναγκαῖον ὄντων ἐκ τῇ πρότερον ἡμῖν ἐ-
 ρημένων, ἐξῆς ἐκαστα τῇ ὑποστάσεως ἐν τῇ ῥήσει δεομένων
 βασιανίζοντες, πρῶτον μὲν ἐν τῷ· καὶ αὐτὴ μὲν, ὑπὸ τοῖς
 κινήτοις ἐστὶ μόνος ἡ δυνάμις· ἐκείνη δὲ, καὶ ὑπὸ τοῖς ἀκι-
 νήτοις· κινήτοι μὲν εἰρηδαί φαμεν, τὰ πεφυκότα μὲν
 κινῆσθαι, μὴ μὲν τοι ἡδη κινούμενα· τοιαῦτα δὲ μόνον τὰ
 ἐν γένεσι, καὶ φθορᾷ· δυνάμιν δὲ εἰληθῆαι μὲν, οὐ τὴν
 κατ' ἐπιτηδεύουσι μόνον, ἀλλὰ τὴν πεφυκῆσαν χωρίζει-
 δαι τῆς ἐνδραχίας, ἵνα καὶ ἐν μόνον θεωρηται τοῖς ἐν γένε-
 σι, καὶ φθορᾷ· διὸ πρὸς ταύτην ἀντιτιθῆς ὁ φιλόσοφος
 τὴν κατὰ

τὴν κατὰ τὴν ἐν ὁρῇσαν λεγομένην δυνάμιν, ἐπὶ γὰρ ἐκείνη δὲ, καὶ ὑπὸ τοῖς ἀκινήτοις. διὰ τοῦ σωδίσμου ἐν δὲ
 κνύμενος ὅτι τυχερὸν μὲν, καὶ ἐν τούτοις θεωρεῖται ποτε
 ἢ τοιαύτη δυνάμεις, ὅταν ἀπολάβωσι τὴν ἐαυτῶν πελότη
 τα. πρὸς ἣν ἐπιχομένῳ ἔχον τὴν κατ' ἐπιτηδεότητα
 δυνάμιν. πρὸ τούτων μέντοι ἐν τοῖς ἀκινουμένοις, ὅπερ
 ἐστὶ τοῖς ἔρανοις. καὶ πρὸ ἐκένων, ἐν τοῖς ἀκινήτοις, τού
 τῃς, ἐν τοῖς νοητοῖς, καὶ θεοῖς αὐτοῖς, τῆς κατ' ἐπιτηδεότη
 τα δυνάμεως. ὑπὸ μὲν τῇ νοητῶν, οὐδὲ μίαν χώραν ἔσ
 χεν δυνάμενης. ὑπὸ δὲ τῇ ἔρανώ, ἕως μὲν, ὡς δηλοῖ
 αὐτῶν ὁ κατὰ τὸ πον μετὰ βασις, αἱ μέντοι συμπεπλεγ
 μένης πρὸς τὴν ἐν ὁρῇσαν. ὅπου γὰρ προσφυῶς αἰεφθέγ
 ξατο ποῦ αὐτῶν ἐν τοῖς μετέωροις, αἱ ἐντελής ἐστιν αὐτῶν
 ἢ κίνησις. ὑπὸ δὲ τούτῳ, τὸ ἀμφὶ δὲ ἀληθὲς ἔπειν, τὸ δυνά
 μιν εἶναι βαδίξεν, ἢ εἶναι, διχῶς γράφεται φασμέν. ἢ γὰρ
 ἕως ὡς ἐξεθέμεθα, ἢ ἀντὶ τοῦ δυνατὸν, τὸ μὴ ἀδυνάτον.
 εἰ μὴ οὐ γὰρ φοιτο τὸ δυνατὸν, αὐτόθεν ἔστι ὁ λόγος ποῦ
 τοῦ ἐξ ἀρχῆς προκείμενου. ὅτι τὸ τοῦ δυνατοῦ ὄνομα, καθ'
 ἑκατέρω τὴ δυνάμεως κατηγορεῖται, ὅτι κατ' ἐν ὁρῇσαν,
 καὶ τῆς κατ' ἐπιτηδεότητα. διὸ ὡς μὲν κατηγοροῦμενον
 τῆς κατ' ἐν ὁρῇσαν, καὶ τῆς κατ' ἐπιτηδεότητα, ἐποίητο ἀν
 τὴν ἀναγκαῖον. ὡς δὲ καὶ ὑπὸ τῆς κατ' ἐπιτηδεότητα λεγο
 μένης, καὶ διὰ τοῦτο ἐπεμφοτερζούσης κατηγοροῦμενον,
 ἔκτι ἀν αὐτῷ ἐποίητο. καὶ τῷ αὐτῷ ἀκόλουθόν ἐστι τὸ ἐξ ἡς ὑπὸ
 φερόμενον, τὸ, ὡς τε, ἐπεὶ τῷ ἐν μὲν τὸ καθόλου ἔπεται,
 καὶ τῷ ἐξ ἀναγκῆς ὅντι ἔπεται, τὸ δυνάμει εἶναι. οὐ μέν
 τοι πᾶν. ἢ δὲ ἀντὶ τοῦ δυνατὸν γράφεται τὸ μὴ ἀδυνά
 τον, εἴη ἀν ὡς πορ ἀπολογία τούτην τιθεῖς ὑπὲρ τοῦ, τὴν
 μὲν δὲ ἀδυνάτον εἶναι ταχμένῳ ἔσται ὑπὸ τὸ δυνατὸν
 εἶναι κατὰ τὸ ἐξ ἀρχῆς διάγραμμα, τὴν δὲ ἔκ ἀναγκαῖον

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

εἶναι, μετατρέχει, καὶ αὐτὸ αὐτῆς θῆναι τὴν οὐκ ἀναγκαῖον
 μὴ εἶναι. λέγουσι γὰρ ὅτι τὸ μὲν οὐκ ἀδυνάτον εἶναι, ἀμ-
 φοτέρους συμφωνεῖ τοῖς τοῦ δυνάτου σημαυνομένοις, καθά-
 ποτ' καὶ τὸ οὐκ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι. διὸ ἀμφὶ ταῦτα ὑπε-
 τρέξαμεν τῷ δυνάτῳ εἶναι, κατὰ τὸ δεύτερον διάγραμμα
 μα. τὸ μέντοι οὐκ ἀναγκαῖον εἶναι, τῷ μὲν, κατ' ἐπιτη-
 διότητα δυνάτον συναδόν. τοῦ δὲ, κατ' ἐξουσίαν, καὶ συμ-
 φυνεῖ τοῖς ὑποκειμένοις ἀπ' αὐτοῦ, ἐκόντως ἐχωρίσασμεν
 τῆς πρὸς τὸ ἀπλᾶς δυνάτον ἀκολουθίας. ἀλλὰ μήποτε
 τοῦ μὲν συμφωνεῖν πρὸς τὰς τοῦ δυνάτου προτάσεις, τὰς
 τοῦ ἀδυνάτου, καὶ τοῦ ἀναγκαίου φαινόμεθα, διὰ τούτων
 πεφρονιζόντες μὲν, ἢ μέντοι ὅτι ἡ ἐξ ἀρχῆς ἀπορία, κα-
 μένων ἐν τῷ διαγράμματι τῇ τοῦ ἐνδεχομένου προτά-
 σεων. πάλιν γὰρ αὐτὸ τοῦ δυνάτου τὸ ἐνδεχόμενον λα-
 βόντες, ἐρωτήσωμεν, πότερον ἔπεται τῷ ἀναγκαίῳ εἶναι
 τὸ ἐνδεχόμενον εἶναι, ἢ οὐ. εἰ μὲν γὰρ ἔποιτο, ἐπεὶ δὴ τὸ
 ἐνδεχόμενον μεταξὺ κείμενον τοῦ τε ἀναγκαίου, καὶ τοῦ
 ἀδυνάτου, δυνάται ποτε καὶ μὴ εἶναι, ἔσαι τὸ ἀναγκαῖον
 εἶναι, ἐνδεχόμενον μὴ εἶναι. ἢ δὲ μὴ ἔποιτο, μέζονι αὐτοῖς
 πῶ ποτε τυξόμεθα, ὁμολογεῖν ἀναγκαζόμενοι, ὅτι ἔσαι τὸ
 ἀναγκαῖον εἶναι, οὐκ ἐνδεχόμενον εἶναι. πρὸς ταῦτα οὐκ
 ἔστιν ὅτι πρῶτον μὲν φαίνεται ὁ Ἀριστοτέλης ὀνόματι μό-
 νον διακρίναν τοῦ δυνάτου τὸ ἐνδεχόμενον. τὴν γὰρ
 ἐν τούτοις περὶ αὐτοῦ τοῦ δυνάτου διαίρεσιν, σαφ-
 φῶς διρίσκομεν κατ' ἀρχὰς τῇ ἀναλυτικῇ ἐν τῷ πο-
 ἀντιπροφῶν λόγῳ, καὶ ὑπὸ τοῦ ἐνδεχομένου λεγομένῳ, ἐν
 " οἷς φησιν. ὑπὸ δὲ τοῦ ἐνδεχομένου, ἐπεὶ δὴ πολλαχῶς λέ-
 " κται τὸ ἐνδέχεται, καὶ τὸ ἀναγκαῖον, καὶ τὸ μὴ ἀναγκαῖον,
 " καὶ τὸ δυνάτον, ἐνδέχεται λέγομεν. τὸ δυνάτον ἐν ἐκεί-
 νοις κατὰ μόνον τὸ ἐπαμφοτερίζον, καὶ μὴ πῶ ἐκ βιβληκεί-

ναι πθέμενος, ὥς πορ ἐν τούτοις τὸ ἐνδεχόμενον ἔχεν ἀ-
 ξιούμεν. εἰ δὲ καὶ ἀποδιδόνς τοῦ ἐνδεχομένου τὸν ὀρίσ-
 μόν, ἀποφαίνοιτο αὐτὸ μὴ τε ἀναγκαῖον εἶναι, μὴ τε ἀδυνά-
 τον, οὐ τοῦ ἀπλῶς ἐνδεχομένου φήσομεν εἶναι τὸν λόγον,
 ἀλλὰ τοῦ κυρίως λεγομένου, καὶ μεταξὺ τοῦ ἀή ὄντος, καὶ
 τοῦ ἀεί μὴ ὄντος κειμένου. καὶ τοῦτο δὲ ὁμοίως καὶ τῷ δυ-
 νατὶ τῷ κυρίως ἐφαρμόθη. ἐπεται εἰ μόνον λαμβάνοι-
 μεν τὸ κυρίως ἐνδεχόμενον, αὐτὸ μὲν δηλονότι οὐχ ἔφε-
 ται τῷ ἀναγκαίῳ, ἀκολουθήσει δὲ αὐτῷ τὸ, οὐκ ἐνδεχόμενον
 εἶναι, οὐχ ὡς αὐτῷ τῷ ὑπόκειναι τοῦ πράγματος ἀρδύ-
 ἀναιροῦν, ἀλλὰ μόνον τὸν ἐνδεχόμενον τῆς ὑποστάσεως τρέ-
 πον, καθ' ὅπορ τὸ ἐνδεχόμενον λέγομεν οὐκ ἀναγκαῖον.
 καὶ κατὰ ταῦτί μιν τοῦ ἐνδεχομένου τῷ ἐννοίαν, ὅρ-
 θῶς ὁ Ἀριστοτέλης ἀκολουθεῖν ἔφη τῷ ἐνδεχόμενον εἶναι, τὸ
 οὐκ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι. διότι ὅτι τὸ ἐνδεχόμενον κατὰ
 πᾶσαν τῷ πᾶσι αὐτοῦ ἐννοίαν τοῦ ἀδυνάτου διέστηκε, τὸ
 ὃ ἀδυνάτον εἶναι, ταῦτόν σημαίνει τῷ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι,
 συμβήσεται τὸ ἐνδεχόμενον εἶναι, διαφώνειν μὲν πρὸς
 τὸ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι, σιωπᾷ δὲ τῷ ἔκ ἀναγκαῖον μὴ εἶ-
 ναι. οὕτω δὲ καὶ τῷ ἔκ ἀναγκαῖον εἶναι, ἀκολουθεῖτον ἔπε-
 σθαι φήσομεν τὸ, ἔκ ἐνδεχόμενον μὴ εἶναι. ἀλλ' ὑποβοίμε-
 θα τὸ, τε δυνάτον, καὶ τὸ ἐνδεχόμενον μόνον σημαίνει τὸ
 κυρίως τοῖς ὀνόμασι τούτοις καλούμενον, ὅπορ αὐτὸς ἐν
 τοῖς ἀναλυτικαῖς ὤρισατο, εἰπὼν. ἐνδεχόμενον δὲ λέ-
 γω, ἔ μὴ ὄντος ἀναγκαῖον, τεθέντος δὲ ὑπαρχέν, οὐδὲν ἀ-
 δυνάτον συμβαίνει. ποίᾳσ' φήσωμεν αὐτοῖς ἀκολουθεῖν
 τῷ ἀδυνάτῳ, καὶ τῷ ἀναγκαίῳ προτάσεις, φημί δὴ ὅτι ὅσον
 μὲν ὑπὸ τῇ πρὸς τὸ δυνάτον εἶναι, καὶ ἐνδεχόμενον εἶναι
 ἀκολουθεῖα, ὁρθῶς ἔχεν δόξαι τὸ ἐξ ἀρχῆς τῇ προτάσει
 διάγραμμα. τὸ ὅτι κυρίως δυνάτον, καὶ ἐνδεχόμενον,

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

οὐτε ἀδύατον εἶναι εἶναι, οὐτε ἀναγκαῖον εἶναι· ἀλλ' εἰ δὲ
 φροντίζεν τοῦ πάσας τὰς σιωπεταγμένους προτάσεις συ
 νάδειν ἀλλήλαις, οὐκέτι δυνατὸν ὑποτάξαι τῇ οὐκ ἀδύα
 τον εἶναι, τὴν οὐκ ἀναγκαῖον εἶναι· εἰ δὲ τὸ μὲν εἰς ἀδύα
 τον, εἰς ἀναγκαῖον τὸ ἀδύατον, ὡς τῇ λοιπῶν παρ' αὐτὸ
 δύο ἀληθύνει, τοῦ τε εἰςδεχομένου, καὶ τοῦ ἀναγκαῖου· τὸ δὲ
 οὐκ ἀναγκαῖον, εἰς ἀναγκαῖον τὸ ἀναγκαῖον, ὡς τῇ λοιπῶν
 δύο ἀληθύνει, τοῦ τε εἰςδεχομένου, καὶ τοῦ ἀδύατου· ταῦ
 τα οὖν τὸ οὐκ ἀδύατον λέγω, καὶ οὐκ ἀναγκαῖον, ἔχοντα
 μέντοι κοινὸν τὸ εἰσάγειν τὸ εἰςδεχόμενον, ἔχοντα δὲ πῶς
 εἰσάγειν πρὸς ἀλλήλας, καθ' ὃ τὸ μὲν, αὐτῶν, εἰσάγει τὸ ἀ
 ναγκαῖον· τὸ δὲ, ἀδύατον, οὐχ ὅσον τε σιωπῶν ἀλλή
 λαις· τὸ μέντοι οὐκ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι καθόλου ἐαυτὸ, συ
 νάδει τὸ οὐκ ἀδύατον εἶναι, εἰδὲ καὶ αἰκταφάσκει αὐ
 τῶν τὸ αὐτὸ δύναν· σιωπῶν ἀλλήλαις, τὸ, τε ἀδύατον εἶναι,
 καὶ τὸ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι· εἰ δὲ τις ἀποροῇ διὰ πᾶσι
 αὐτῶν μὴ τὴν μὴ εἶναι ἀναγκαῖον εἶναι, εἰσσε κατὰ τὸ ἐξ
 ἀρχῆς διάγραμμα τεταχθῆαι ὑπὸ τῶν δυνατῶν εἶναι, τὴν
 δὲ οὐκ ἀδύατον εἶναι, μετέταξε, θεῖς αὐτῇ αὐτῆς τὴν σιωπῶ
 ν τῇ οὐκ ἀναγκαῖον εἶναι δυναμένῳ, τὴν εἰς ἀδύατον
 μὴ εἶναι; πρῶτον μὲν εἰδόμενον, προετίτακτο ἐν τῷ δια
 γράμματι ἢ οὐκ ἀδύατον εἶναι, τῆς οὐκ ἀναγκαῖον εἶναι·
 καὶ μελοῖον ἦν, τοῦ αὐτοῦ μέλλοντος συμβαίνειν, μὴ φροντί
 ζεν τῆς τοῦ ὑποθέτου πρὸς τὰς πρὸ αὐτοῦ συμφωνίας, ἀλλὰ
 πῶς αὖ τὸ πρότερον τῷ ὑποθέτῳ σιωπῶν ὀφθαίη· ἐπειτα ὅτι
 τὸ δυνατὸν εἶναι, καὶ τὸ εἰςδεχόμενον εἶναι, ὑπάρχον τε ἀ
 ποφαίνονται τὰ πράγματα, ποδὲ ὦν λέγονται, καὶ κατὰ
 τὸνδε τὸν τρόπον ὑπάρχον· διὰ ταῦτα οὖν, διαφωνήσου
 σι μὲν πρὸς αὐτὰ, τὸ, τε ἀδύατον εἶναι, καὶ τὸ ἀναγκαῖον
 εἶναι· κατ' ἄλλῳ μέντοι, καὶ ἄλλῳ ἐννοίᾳ· τὸ μὲν γὰρ

ἀδυνάτον ἔχειν, ὡς αὐτὸν ἀναγκάζει τὸ τοῦ πράγματος ὑπαρξιν. τὸ δὲ ἀναγκάειν ἔχειν, οὐχ οὕτως, ἀλλ' ὡς πορ μὲν νον τὸν τρόπον τῆς ὑποστάσεως πρὸς τὸ δυνατόν, καὶ ἐνδεχόμενον διαφύκειν. μᾶλλον ἄρα διαφύκειται αὐτῶν ἢ ἀδυνάτον ἔχειν, τῆς ἀναγκάειν εἶναι. ὥστε καὶ μᾶλλον αὐτῶν σωζέσθαι ἢ οὐκ ἀδυνάτον ἔχειν, τῆς δὲ ἀναγκάειν εἶναι. ἐκότες ἄρα τὸν, οὐκ ἀδυνάτον ἔχειν, καταλιπὼν ὁ Ἀριστοτέλης ὡς ἀκολουθοῦσαν αὐταῖς, μόνον μετέταξε τὴν οὐκ ἀναγκάειν εἶναι.

Καὶ ἐπὶ δὴ ἀρχὴ ἴσως τὸ ἀναγκάειν, καὶ μὴ ἀναγκάειν ποίντων ἢ εἶναι ἢ μὴ εἶναι, καὶ τ' ἄλλα ὡς τούτοις ἀκολουθοῦντα, ὑποσκοπεῖν δεῖ. φανερὸν δὲ ἐκ τῶν ἠρημένων, ὅτι τὸ ἐξ ἀνάγκης ὄν, κατ' ἐνέργειαν εἶναι. ὥστε ἢ πρότερον τὰ αἰδία, καὶ ἐνέργεια δυνάμεως πρότερον. καὶ τὰ μὲν ἀπὸ δυνάμεως, ἐνέργειαν εἶσιν. ὅσον αἱ πρῶται οὐσίαι. τὰ δὲ, μετὰ δυνάμεως. αἱ τῇ μὲν φύσει, πρότερα. τῷ δὲ χρόνῳ, ὕστερα. τὰ δὲ, οὐδέποτε ἐνέργειαν εἶσιν, ἀλλὰ δυνάμεις μόνον.

Ἀκολουθοῦτερον ἐν τούτοις, καὶ θεωρητικώτερον προηγεῖσθαι ἀξιότιμος τοῦ ἀναγκάειν προτάσεως ἐν τῷ διαγράμμασι, τῇ κατὰ τὸν ἄλλους τρόποις προτάσεων. ἔπειτα δὲ ἐκ κείνων ταύταις, οὐ μόνον ὅτι κοινώτερον ἐλέγετο εἶναι τὸ δυνατόν τοῦ ἀναγκάειν, καὶ εἶδε τὸν πόδε τῆς ἀκολουθείας αὐτῇ διαλεχόμενον, προὑποτίθεσθαι μὲν, καὶ ὡς ἡχοῦμενον λαμβάνειν τὸ ἐκώτερον, ὑποσκέπτεσθαι δὲ πῶς τούτῳ δυνατόν ἔπειτα τὸ κοινώτερον. οὐ μέντοι ἐμπάλιν, ἀλλὰ καὶ ὅτι τὸ μὲν ἀναγκάειν, τοῖς αἰδίοις τῇ ὄντων, καὶ θεοῖς προσήκει. τὸ δὲ δυνατόν, τοῦ ἀναγκάου διαφύκειν, καὶ τὸ ἐνδεχόμενον, ἀπὸ τῆς ὕλης ἀναβλαστάνουσιν. ἐν ταύτῃ γὰρ, καὶ διὰ ταῦτα, ἢ κατὰ τὴν ὑποτιθέμενην δυνάμιν,

Α' Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

ἅπε πάντα ἔχουσιν δυνάμει, κατ' ἐνέργειαν δὲ οὐδέν. τὸ
 δὲ ἀδυνάτον, καὶ ἔξω πέπλωκε παντελῶς τῇ ὄντων. οὐ
 γὰρ ἂν ἔλεγετο εἶναι ἀδυνάτον, εἴ πορ εἶχε τι τὸ οἷα δὴ πο
 τε εἰς τὰ ὄντα παύροτον, ἢ ἐν τῇ ὕλῃ, ἢ ἐν τῇ ταύτης ἀμυδρο
 τέρῃ τῇ σοφίῃ. ἢ μὲν γὰρ σοφίῃς, ἀναγκαῖα πρὸς τὴν
 γένεσιν. ἐξ αὐτῆς γὰρ ἢ εἰς τὸ εἶναι τῇ γνωμένων μετα
 βολή. τὸ δὲ ἀδυνάτον, οὐδέποτε ἂν εἰς τὸ δυνατὸν μετα
 βάλοι. δεήσει οὖν τῇ μὲν ἀναγκαῖον εἶναι, ὑπαρξῆν αἰδίου
 σημαίνουσι, τῇ ἄλλων τρόπων ἀκολουθεῖν, ὡς ὑπογράφει
 πᾶσι τὰς ἀναρρύνσας τὸ μὴ εἶναι, τὴν τε, οὐ δυνατὸν μὴ εἶ
 ναι, καὶ τὴν, οὐκ ἐνδεχόμενον μὴ εἶναι, καὶ τὴν, ἀδυνάτον
 μὴ εἶναι. τῇ δὲ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι, τὴν οὐ δυνατὸν εἶναι,
 καὶ οὐκ ἐνδεχόμενον εἶναι, καὶ τὴν ἀδυνάτον εἶναι. δὴλη
 δὲ ἐκ τούτων, καὶ τῇ ἀντικειμένων αὐταῖς, ἢ ἀκολουθία.
 ἔξῃς δὲ τούτοις, ὡς δεῖξαι βουλόμενος ὅτι αὐτῇ ἀκολουθεῖν
 τῇ φυσικῇ διακοσμήσει τῇ ὄντων, προηγεῖται ἀξιοῖ τὰς
 τοῦ ἀναγκαῖου προτάσεις τῇ ἄλλων. ὑψηλῶς μὲν προ
 τίθεται τὰς τῇ ὄντων τάξεις κατὰ τὸν προσήκοντα τρό
 πον τῇ προκειμένη θεωρίᾳ. πρὸ δὲ τοῦτον, ὡς πορ λημι
 μάτιον τι προλαμβάνει, ὅτι τῇ φύσει προτέρα τῆς κατ' ἐ
 πιτηδεότητος δυνάμεως ἢ ἐνέργειας. τοῦτο δὲ κατασκευά
 ζει ὡς πόρισμά τι κατὰ τὸν μετρίαν ἐκ τῇ εἰρημένων
 πρὸς τὴν κατασκευὴν χρησίμον σωμάτων. ὅτι τὸν ἀναγ
 καῖον, ὡς μόνον τοῦ κατ' ἐνέργειαν ὄντος θεωρεῖται. καὶ τοῦ
 το εἰκότως. τοῦ γὰρ δυνατοῦ κατ' ἀμφοτέρων ὡς ἐλέγου
 μεν, κατηγορουμένου, τῆς τε ἐπιτηδεότητος, καὶ τῆς ἐνέρ
 γειας, τὸ ἕτερον μόνον τῇ σημανομένων, τὸ ὡς τῆς ἐνέρ
 γειας ὡφθῇ σωαδὲν τῷ ἀναγκαῖῳ δυνάμειον. ὥς τε καὶ
 τὸ ἀναγκαῖον, οἷον ἐπὶ τὸ μὴ ποτὲ μὲν ὄν, ποτὲ δὲ μὴ ὄν,
 ἀλλ' αἰεὶ ὡσαύτως ἔχον, ὡς μόνον τῇ αἰεὶ κατ' ἐνέργειαν

ὄντων ῥηθήσεται. ἢ τοίνυν τὸ μὲν κυρίως ἀναγκάων τοῖς
 αἰδέοις προσήκει τῶν ὄντων, τὸ δὲ κυρίως δυνάτον, ὅπερ
 ἐστὶ τὸ κατ' ἐπιτηδεύειν, μόνοις τοῖς ἐν γενέσει, καὶ φθορᾷ,
 ῥᾶ, ἔστι ὡς τὰ ἀναγκάια πρὸς τὰ ἐν γενέσει, καὶ φθορᾷ, οὐ-
 πως ἢ ἐνδύγεια πρὸς τὴν δυνάμιν. φύσει δὲ πρότερα τὰ
 αἰδέα τῶν γεννητῶν. φύσει ἄρα καὶ ἡ ἐνδύγεια τῆς δυνά-
 μεως πρότερα. Ταῦτα οὕτω συλλογισάμενος, ἀπο-
 φαίνεται λοιπὸν πάννυ φιλοσόφως, καὶ θεωρητικῶς ποῦ
 τῆς οὐκείτου τῶν ὄντων προόδου τε, καὶ ὑποβάσεως, τὰ
 ἀκόλουθα τοῖς συλλελογισμένοις. ὅτι τὰ μὲν πρώτιστα,
 καὶ ἀκρότατα τῶν ὄντων, διὰ ἐστὶ τὰ νοητά τε, καὶ θεῖα, αὐ-
 τοεὶς ἔννοιαι ῥηθήσονται, ἀλλ' οὐχὶ ἐνδύγεια τοιαῦτα εἶ-
 ναι. τοῦτο μὲν γὰρ τοῖς ἐξ ὕλης τὸ εἶναι ἔχουσι, καὶ διὰ
 τοῦτο σωθέτοις τε οὖσι, καὶ τοῖς κατ' ἐπιτηδεύειν δύ-
 νάμεως μετέχουσιν, ἀρμάσει τῶν ὄντων, καθ' ὃ τοῦ εἶδους
 ἢ αἰῶ, ἢ ποτὲ δυνάμει μετέχον. ἐπεὶ καὶ αἱ ἐστὶν ἐνδύγεια
 μὲν τὸ εἶδος, δυνάμει δὲ ἡ ὕλη. ἐνδύγεια δὲ τὸ σωαμι-
 φόπερον, ἅτε τοῦ εἶδους. ταυτὸν δὲ ἔπειν, τῆς ἐνδύγειας
 μετέχον. ἐπ' ἐκείνων δὲ, ἅτε παντελῶς ἐξηρημένων τῆς
 ὕλης τῆ τε οὐσίας, καὶ τῆ ὀρθῆς, καὶ ἀδιασρόφω ποῦ αὐτῶν
 ὑπονοῖα, ἢ μὲν ὑποτιθεῖται, οὐδὲ μίαν ἔχει χώραν, διὸ οὐ-
 δὲ μεταβολή τις, οὐδὲ χρόνος, οὐδὲ τὸ εἶδος ποιεῖται, ἢ ποτὲ,
 ἢ αἰῶ. ὥστε οὐδὲ τὸ ἐνδύγεια εἶναι, καὶ λείπειται. ἔστι δὲ
 αὐτὰ χωριστὰ ὄντα τῆς ὕλης, αὐτοεὶς ἐνδύγεια προσαγορευο-
 μεν, οὐ διακρίνομεν τὴν ἐνδύγειαν τῆς οὐσίας, καθάπορ
 καὶ ὑπὸ τῶν σωθέτων, ἀλλ' οὐσιάζει αὐτὰ κατὰ ταῦτα
 ἀποφανόμενοι. διὸ πορ ἐν τῷ εἶ τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ
 ὄντων θεοὺς τῆ οὐσίας φησὶν ἐνδύγεια εἶναι. καὶ γὰρ
 ὑπὸ τῶν μεταβάλλεσθαι πεφυκέντων, ἐφ' ὧν καὶ τὸ δύνα-
 νάμει θεωρεῖται, καὶ τὸ καθ' ἑξέν, καὶ τὸ κατ' ἐνδύγειαν,

ἐπιγομίνω ὁρῶμεν τὴν μὲν διώαμιν, εἰς τὴν ἔξω· τὴν
δὲ ἔξιν, εἰς τὴν ἐν ὄργῃαν, ὡς ὑπὸ τέλος οἱ κείον· οὐδὲν γὰρ
αὐτῆς ἔστι ὁ φείλος, ἀντιφρόντου μολούσης· διὰ ταῦτα δὲ
ὁ ἀκράχνητος σοφὸς ὑπὲρ ἑαπίζων ἔδν ποδὲ θεῶν ὡς ἀνί
θρῶποισιν ὄντων παρὰ τοῖς ποιηταῖς λεγομένους μύθους,
ἐπὶ καὶ με προηγουμένως μὲν ποδὲ ἀπόλλωνος, ποδὲ οὐ λῶ
αὐτῶ προσεχῶς ὁ λόγος, κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ ποδὲ
τοῦ θεοῦ παντὸς ἀπλῶς ἀποφαινόμενος·

- » Οὐτε γὰρ ἀνδρομένη κεφαλὴ κατὰ γῆα κέκασται,
 - » Οὐ μὲν ἀπὸ νῶτον γε δύνω κλάδοι αἰάσουσιν,
 - » Οὐ πόδες, οὐ θοὰ γόνα, οὐ μῆδεα λαχρήνται,
 - » Ἀλλὰ φρίλῃ ἰσθῆ, καὶ ἀβέσφατος ἔπλετο μῶνον,
 - » Φροντίσι κόσμον ἀπαντα κατὰ ἰστούσα βοῆσι,
- διὰ τοῦ ἰσθῆ, καὶ τὴν ὑπὲρ νοῦν ἀνιπτόμενος αἰτίαν· οὐδὲ
τῇ συνθέτων ἔδν μύθους παρὰ μελίσσων τῶν παρὰ δού
ναι τοῖς ἀκροτέροις αὐτῶν ἀφορμᾶς, διῶν ἀπὸ πῆσους
μὲν τοῖς κατὰ τὸ φαινόμενον λεγομένοις, ζητήσουσι δὲ
τὴν ἀληθῆ, καὶ ὑπὸ πλάσματος ἐκείνου τῇ μύθων ἀντιστοι
μένω διακρίναι, εἰ μὴ τύχοιεν ἀληθῶς διακρίναι τοὺς
ψηφᾶς· πῶς γὰρ ἀνθρώποισιν ἡ τὰ ἐξ οὐρανοῦ, καὶ γῆς, ἢ
τε τῇ ἐμφανῶν, ἢ τε ὡς ὁ ἀληθὴς λόγος τῇ *
καὶ τῇ ὑπὲρ τούτους κρυφίων αἰτιῶν λεγόμενα τὴν γένε
σιν ἔχειν; τίς δὲ ἀνέξειται κατὰ τὸ φαινόμενον ἀκούειν αἰ
δοῖα οὐρανοῦ, καὶ τούτων ἐκτομᾶς; καὶ τῆς ἀφροδίτης ἐξ
αὐτῶν εἰς τὴν θάλασσαν ῥιφθέντων γένεσιν, παίδων ὅ κα
ταπόσεις; καὶ αὖθις ἐμέτους; καὶ ὅσα τοῖς ὑπολαοιπέ
ροις ὑποβοθύντες, οὕτως ἀποφαινόμενα πλάτθουσιν οἱ μῦ
θοι· πῶς δὲ τὰς ὑπὸ θεῶν λέγομεν μίξεις; οὐ παρὰ πλη
σίαν τῇ τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὴν γῆν μυθολογούμενη μίξις νοήσο
μεν· ἀλλ' ἐπ' ἀνέλθωμεν, ὅθεν εἰς ταῦτα ἐξέβημεν, φησὶ

τῇ παιδαρίῳ, τῇ ἰσορίᾳ ἢ γουμνήῳ ὅτι μύθους, καὶ οὐ
σωίεσθαι * ἔστι. Τοιαῦτα μὲν
οὐκ ἀπλᾶ, καὶ τὰ νοητὰ ἔστι. τὰ δὲ σώβηται, καὶ ἐπ' ἐ
κείνων τὴν προόδον εἰληχότα, καὶ ὕλης μετέχοντες, ἢ αἰετὸ
ἔσθ' ὅς ἐστιν πεφυκῶς ὡς τὰ οὐρανία, εἰ χρὴ καὶ ἐπ' ἐκεί
νων τὸ τῆς ὕλης ὄνομα καινότερον λέγειν, ἢ παρὰ μέρος δὲ
χρησάμεν αὐτὸ, καὶ ἀποβάλλειν, ὡς τὰ ὑπὸ σελεύῳ, ἐν
γῆα τὰδε εἶναι φησόμεν, ἀλλ' οὐκ ἐνδρῆας, καὶ ἐφ' ὧν τὸ
δυναμὴ κατὰ χρόνον διακρίνεται τοῦ κατ' ἐνέργειαν, ὡς
τούτων κατὰ μὲν τὸν χρόνον, πρότερον ἔστι τὸ δυνάμει,
κατὰ δὲ τὴν φύσιν, τὸ κατ' ἐνέργειαν. δὲ μὲν γὰρ πρό
τερον ὡς τῆς δυνάμεως πρὸς τὸ δὲ πῆχυν, ἵνα καὶ ἀμεῖναι δύ
νηται ὕστερον ἢ ἐκείνο, πρὸς ὃ εἶχεν ὡς τῆς δυνάμεως. ἀλλ' ἐπὶ
τὸ μὲν κατ' ἐνέργειαν, τέλειον. τὸ δὲ κατὰ δυνάμειν, ἀ
τέλειον. τὸ δὲ τέλειον, τοῦ ἀτελοῦς τῆ φύσεως πρότερον, ἀπὸ
γὰρ τῇ ὑπορτίῳ ὡς τὰ κατεδύσερα πρόσθιν ἢ κατὰ
φύσιν ὁπότεως τῇ πραγμάτων ἀπορρίψεσι, δῆλον ὅτι
προηγέσθαι κατὰ φύσιν τὸ ἐνδρῆα, τοῦ δυνάμει. μὴ
γὰρ προῦπάρεξαι τοῦ κατ' ἐνέργειαν ἀνθρώπου, πῶς
αὐτὸ ὑποστῇ τὸ ἐμβρυον, ὃ λέγομεν εἶναι δυνάμει ἀνθρώ
που; πλάτος μὲν τοῦ πολὺ, μάλλον δὲ βάθος ἔχει τὸ δυ
νάμει πρὸς ἐνδρῆα συμπλοκή. ἐφ' ὧν μὲν οὐκ οὕτω σφῶ
δρα κεκρατημένης δυνάμεως ὑπὸ τῆς ἐνδρῆας, ὡς κα
τὰ μόνον τὸν λόγον, καὶ τὴν ἐπίνοιαν ἀπ' αὐτῆς διακρίνε
σθαι, ὡς πρὸ ὡς τῆς οὐσίας ἔχει τῇ οὐρανίῳ. οὐ γὰρ ὧν
ποτε κατὰ δυνάμειν ὁ ἥλιος, ὕστερον γέγονε κατ' ἐνέργει
αν, ἢ πρὸ ἀδύνατον ἐπὶ τῇ ὅλων προηγῆσθαι, τῆς μὲν
τάξεως, τὴν ἀταξίαν. τοῦ δὲ κόσμου, τὴν ἀκοσμίαν, ὅν
τος θεοῦ. καὶ τὸν δημιουργὸν τοῦ παντός, ποτὲ μὲν εἶναι
δυνάμει, καὶ ἀτελῆ δημιουργόν, ποτὲ δὲ ἐνδρῆα, καὶ

ἴληον· καὶ ὅλως, προαιρέσειως, καὶ τῆς κατ' αὐτὴν ἐκ τοῦ
 πρώτου μὴ βούλεσθαι, ἕως τοῦ ὑπερον βούλεσθαι κοσμοποιεῖν
 μεταβολῆς, καὶ χρόνου μετέχον τὸν πάσαν ἐν ταύτῃ τὴν αἰ-
 ποτε γινομένην μεταβολῇ, καὶ αὐτὴν τὴν οὐσίαν τῇ με-
 ταβάλλειν πεφυκότων, καὶ τὸ εἶναι τοῦ χρόνου παρὰ χρόνον
 θεῶν· ἐφ' ὧν δὲ χωριζομένης μὲν αὐτῆς κατὰ τὸν χρόνον,
 οὐτοὺς μὲντοι, ὥς τε ἐξ ἀνάγκης ἔχον τὴν ἐνέργειαν ἐπο-
 μείνῃ, ὥς πορ' ὑπὸ τῆς κατὰ κύκλον αὐτῇ κινήσεως ἔχει·
 πρότερον μὲν ὅτι δυνάμει ἐκ κριῶν ἢ τυχόντων ὁ ἥλιος, ὅ-
 σπερ δὲ ἐκ αὐτῶν γίγνεται κατ' ἐνέργειαν· ἀλλ' οὐχ οἷόν τε
 μὴ γινέσθαι διὰ τὸ σωματικόν, καὶ ἀπαυσον τῆς κατὰ κύ-
 κλον κινήσεως· ἐπ' ἐνίων μὲντοι καὶ διακρίνεται κατὰ τὸν
 χρόνον ἢ δυνάμει τῆς ἐνέργειας, καὶ οὐ πάντως ἔχει αὐτὴν
 ἐπιγεομένην, ὥς πορ' ὑπὸ τῇ ἐκ γένεσιν, οὐ ὅτι ἐπειδὴ ἐμβρυ-
 ον δυνάμει ὁ ἀνθρώπος, ἢ δὴ ἀνάγκη αὐτὸ καὶ πλεοφορη-
 θέν, γινέσθαι κατ' ἐνέργειαν ἀνθρώπου· δηλοῦσι δὲ τὰ ἀμ-
 βλίσκανόμενα τῇ ἐμβρυῶν· ἔχοντες δὲ ἔχουσιν ἐν τοῖς
 οὐσι ταῖς, τὰ κατὰ μόνον ὑφειρηκότα τὴν δυνάμιν· καὶ
 μετέπειτα ἀχθῆναι εἰς ἐνέργειαν δυνάμει, ὥς ἢ ἐπ' ἀπει-
 ρον τομὴν τῇ σωματικῇ, καὶ ἢ τοῦ ἀριθμοῦ αὐξήσις· ἐνέργει-
 α μὲν ὅτι ἐδέποτε γένοιτο ἂν πρὸς αὐτὴν ἀπειρον· ὁ μὲντοι ὑπὸ
 λήπαι ἐν αὐτοῖς ἢ πρόοδος, ἢ τῆς διαρίσεως, ἢ τῆς αὐξήσε-
 ως· καὶ τὴν ὑπὸ τῇ δυνάμει πρὸς τοῦτο ἔχον μόνον· ὅρα ὅτι
 τῇ ὄντων τὴν οὐτακτον ὑπόβασιν· τὰ μὲν, ἔστιν αὐτοῖς ἐν-
 ἔργειαν μεταβολῆς πάσης, καὶ τῆς κατὰ ταύτην κινήσεως, ἐν-
 ἔργειαν· τὰ δὲ, ἀπὸ κινήσεως ὄντα, κατὰ μὲν τὸ εἶναι, ἀπὸ
 συμπεπλεγμένην ἔχον τῇ δυνάμει τὴν ἐνέργειαν· κατὰ
 δὲ τὴν μεταβάσιν, τὸ μὲν χρόνον διακρίνομένην ἀπ' αὐτῆς,
 ἐξ ἀνάγκης μὲντοι αὐτῇ ἐπομένῃ· τὰ δὲ, καὶ τὸ εἶναι, καὶ τὸ
 κινεῖσθαι κατὰ πᾶσα χρόνον ἔχοντα, τὴν πρὸς ἐκάστην δύ-

ναμὶν ἔχει τῷ τε χρόνῳ προηγουμένῳ, ὡς εἴρηται τῆς ἐναντι-
 γείας· καὶ οὐ πάντως αὐτῆς τυγχάνουσιν· τὰ δὲ, τὸ λοι-
 πόν μόνον κατὰ μόνον ὑφεικτότα την δαυαμιν εἰς ἐνέργει-
 ας ἀγέται οὐ πεφύκασιν.

ΤΜΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Πότερον δὲ ἐναντία ἐστὶν ἡ κατάφασις τῇ ἀποφάσει,
 ἢ ἡ κατάφασις τῇ καταφάσει· καὶ ὁ λόγος τῷ λόγῳ, ὁ λέ-
 γων ὅτι πᾶς ἀνθρώπος δίκαιος, τῷ οὐδὲς ἀνθρώπος δί-
 καιος, ἢ ὅτι πᾶς ἀνθρώπος δίκαιος, τῷ πᾶς ἀνθρώπος
 ἀδίκος· οἷον, ἐστὶ καλλίος δίκαιος· οὐκ ἐστὶ καλλίος δί-
 καιος· καλλίος ἀδίκος ἐστὶ· ποτέρᾳ δὲ ἐναντία τού-
 των· εἰ γὰρ τὰ μὲν ἐν τῇ φωνῇ ἀκολουθεῖ τοῖς ἐν τῇ δια-
 νοίᾳ· ἐκεῖ δὲ ἐναντία δόξα, ἢ τοῦ ἐναντίου· οἷον ὅτι πᾶς
 ἀνθρώπος δίκαιος, τῇ πᾶς ἀνθρώπος ἀδίκος· καὶ ὡς τῇ
 ἐν τῇ φωνῇ καταφάσεων, ἀλλὰ καὶ ὁμοίως ἔχον· εἰ δὲ μὴ
 ἐκεῖ, ἢ τοῦ ἐναντίου δόξα ἐναντία ἐστὶν, οὐδὲ ἡ κατάφασις
 τῇ καταφάσει ἔσται ἐναντία, ἀλλ' ἡ εἰρημένη ἀπόφασις· ὡς
 περὶ πᾶν ποῖα δόξα ψευδής, ἐναντία ἀληθεῖ δόξῃ·
 πότερον ἢ τῆς ἀποφάσεως, ἢ ἡ τὸ ἐναντίον εἶναι δόξα ζου-
 σα· λέγω δὲ αὐτῇ· ἐστὶ τις δόξα ἀληθὴς τοῦ ἀγαθοῦ, ὅτι ἀγα-
 θόν· ἀλλ' ἢ δὲ, ὅτι οὐκ ἀγαθόν, ψευδής· ἐτέρᾳ δὲ, ὅτι κακόν·
 ποτέρᾳ δὲ τούτων ἐναντία, τῇ ἀληθεί· καὶ εἰ ἐπ' αὐτῇ, καθ' ἃ
 ὁποτέρᾳ ἢ ἐναντία.

Συμπεπλήρωται μὲν ἡ διδασκαλία τῇ ἐξ ἀρ-
 χῆς ἡμῖν ἀπηριθμημένων πεπάρων τοῦ βιβλίου κει-
 φαλαίων, καὶ τὸ ποῦ ἐρμηνείας ὡς ἐμοὶ φαίνεται, τὸ
 προσήκον ἀπέλιφε πέρας· τὰ γὰρ ἐφεξῆς ὑποπίδω-
 κται μὴ εἶναι γνώσια τοῦ ἀριστοτέλους, ἀλλὰ προσπε-
 βῆσθαι ὑπὸ πινος τῇ μετ' αὐτὸν, ἀποβλέπων πρὸς
 τὸ πανταχοῦ τῇ αὐτοῦ συγγραμμάτων φαίνεσθαι τὸν

φιλόσοφον τὰ ἐναντία δοξάζοντα τοῖς διὰ τούτων λεγο-
 μένοις· ἢ γεγράφθαι μὲν ὑπ' αὐτοῦ, γημνάσαι ὃ μόνον βε-
 ληθέντος οὗ ἐντυλχάμεντας πρὸς τὴν ἐπίκρισιν τῆν πε-
 θαίνωμεν, οὐ μὲντοι ἀληθῶς λεγομένων λόγων, καὶ πα-
 ραπλήσια ποιουῶτος τῷ παραδόντι οὗ ἀναγρῆν δοκοῦν-
 τὰς τὴν κίνησιν δυσελέγκτους λόγους, ὅπου ἴσμεν, ὅτι καὶ
 ποῦ τῆν πρὸς τι διαλεγόμενος, ἐν κατηγορίαις πεποιήκε,
 διῶν ἐπεχέρει κατασκευάζειν ὡς οὐ πάντως ἅμα τῇ φύ-
 σι τὰ πρὸς τι, ἀλλὰ προηγῆται τῆς μὲν αἰδιότητος, τὸ αἰ-
 διότητος, τῆς δ' ὑποπτήνης, τὸ ὑποπτήν. καὶ ταῦτα διὰ βραχέ-
 ων ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς φυσικῆς ἀκροάσεως, σαφῶς τε ἅ-
 μα, καὶ ἀκριβῶς τὸ ποῦ τοῦ σωτηριώδους τὰ πρὸς τι θεώ-
 ρημα διαρθρώσας, καὶ τῆς λύσεως τῆν ἡρημένων ἐν κατη-
 γορίαις παραχῶν ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς· διὸ καὶ τὸν φιλόσο-
 φον Πορφύριον ὑπολαμβάνω παρρησιασάσαι τὴν ἐξηγη-
 σιν τοῦδε τοῦ θεωρήματος· ἢ δὲ εἰ καὶ ἡμᾶς εἴξεμεν τῇ
 σιωπῇ, καὶ ταῦτα ὡς ἐπ' οὐδ' αὖτις τῷ Ἀριστοτέλει
 φροντίδος πινὸς ἀξιῶσαι, ῥητέον ὅτι προτίθεται διὰ τούτων
 ὑποσκέψασθαι τι θεωρήμα προσῆκον τῇ προθέσει τῆς προκ-
 μῆς πραγματείας· οὗσης γὰρ καταφάσεως πινος ἀλη-
 θεύς· ὅιον τῆς, Σωκράτης δίκαιός ἐστι· καὶ ταύτη δύο
 ψευδῶν προτάσεων μαχομένων, τῆς τε ἀποφάσεως αὐ-
 τῆς τῆς, Σωκράτης δίκαιος οὐκ ἐστι· καὶ τῆς, κατὰ τοῦ
 αὐτοῦ ὑποκειμένου τὸ ἐναντίον, τῷ ἐξ ἀρχῆς κατηγορηθέντι
 καταφασκούσης· ὅιον, τῆς λεγούσης, Σωκράτης ἀδίκος
 ἐστι· ὑποπτήν τε πότερ' αὖ τῆν ψευδῶν μάλλον μάχεσθαι ῥητέ-
 ον τῇ ἀληθεί, πότερον τὴν ἀπόφασιν, ἢ τὴν τοῦ ἐναντίου
 κατάφασιν, καὶ ἀποφαίνεται σφοδρότερον εἶναι τὴν μά-
 χην τῆς ἀποφάσεως πρὸς τὴν κατάφασιν, ἢ πορ' τῆς τοῦ
 ἐναντίου καταφάσεως, καὶ εἰ ψευδῆς μὲν ἢ ἐξ ἀρχῆς κα-

τὰ φασίς εἶναι, αἱ δὲ μαχόμεναι πρὸς ταύτην ἀληθύνουσιν ὡς
 αὐτῶς. διὸ καὶ αὐτὰς ἀμφοτέρωθεν ἐν τῷ προβλήματι τίθε-
 σκεν, ὥς οὐδὲν διαφέροντα, ποτὲ μὲν, λέγων ποῖα δόξα
 ἀληθὴς, ψευδὲς δὲ δόξα ἐναντία, ποτὲ δὲ, ποτέρω δὴ τῇ ψευ-
 δῶν, ἐναντία τῇ ἀληθείᾳ. τὸ αὐτὸ δὲ ἀποφαίνεται καὶ πόρ-
 τῃς ἀντιθέσεως τῆ καθόλου προτάσεων, ὥς ἐναντίας προ-
 σηγούμεναι. διὸ καὶ δοκεῖ ἀναγκάως κινῆναι τὸ προκείμε-
 νον θεώρημα, διδάσκων ὅτι οὐ μάλιστα ἡξιοῦμεν
 ἐναντίας καλεῖν. καὶ νῦν μὲν τῇ ἐρμηνείᾳ μόνων ἀντι-
 θέσεων πεποιμέναι μνείαν. πρὸς δὲ τῷ τέλει μνημονεύει καὶ
 τῆς τῇ καθόλου πρὸς τὰς κατὰ μέρος ἀντιθέσεως, ὥς τε εἶ-
 ναι τὸ προκείμενον εἰς τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι ἡ τῆς ἀποφάσεως
 ὡς πρὸς τὴν κατάφασιν μάχη, τῆς τε ἐναντίας, ἐφ' ᾧ
 δυνάμεν τὸν ἐναντίον εἶναι τῇ καταφάσει ἀπόφασιν, καὶ ὑπὲρ
 πάντων τῆς ἀντιφασκούσης πρὸς αὐτὴν, μείζονα ἔχει δια-
 φασιν πρὸς ἀλλήλας τῇ ἐναντίων καταφάσεων διαφασ-
 ράς. ὅτι δὲ ἐκότες οὐτε τὰς ἀπροσδιορίστους ἐν τούτοις, ὅ-
 τε τὰς ὑπεναντίους παρέλαβε, διὰ τῇ ἐξῆς κατὰ και-
 ρὸν ὑποδείξομεν. αὐτὰς μὲν οὐκ οὕτω ταῦτα διατάττει
 πόρτι τούτων, ἀποβλέπων ἴσως πρὸς τὸ ἀπόφασιν μὲν ὑπὲρ
 πάντων ἀπλῶς ὄντων τε, καὶ μὴ ὄντων, δύνασθαι ἡμᾶς
 λαμβάνειν, καὶ ἀντιπέναι πρὸς τὴν κατάφασιν, μηκέτι
 μέντοι ὑπὲρ πάντων εἶναι τοῦ ἐναντίου κατάφασιν. ὅταν
 γὰρ τὸ ἐξ ἀρχῆς κατηγορηθῇ, μηδὲν ἔχει ἐναντίον, ἢ τοῦ οὐ-
 σία ὄν, ἢ ποσόν, ἢ ἀπὸ τῇ ἄλλων κατηγοριῶν τῇ μὴ ὑπὲρ
 δεχομένων ἐναντίωσιν, ἢ καὶ μέσον ἢ ἐναντίων πινῶν, τὸ
 τε δῆλον ὅτι ἀδυνάτον τοῦ ἐναντίου κατάφασιν εἶρῃν.
 βουλόμενος δὲ καὶ ἄλλως τῇ ἀναγκαίᾳ φανείῃ πρὸς τὴν
 θεωρίαν τῇ προτάσεων ἀντιθέσει, τῇ ἀντιφατικῇ λέγων,
 τὰ περισβῆα παρὰ τὰς ἄλλας πάσας νέμειν. ὁ μὲν τοῦ

μέγα Συριανὸς ἄριστος καὶ θεωρητικώτατος ταύτη τῇ ζητή
 σει διήγησε, πότε πράγματα ὅπως ἔχει φύσεως, καὶ τῆς
 πρὸς ἀλλήλα διαστάσεως, μάλα ἐναργῶς ὑποδεικνύς καὶ
 τὰς κοινὰς ἡμῶν, καὶ αὐτοφύκας ἐννοίας, συμφώνους τοῖς
 λεγομένοις ἀποφάνων, καὶ τῶν ὑποκειμένων ἐκείνων αὐ
 τῷ καθ' αὐτὸ βασανίζων, καὶ διηρθρώμενως διδάσκων,
 τί τε ὀρθῶς, καὶ τί πιθανῶς μὲν, οὐ μὲν τοι ἀκριβῶς οὐ
 αὐτοῖς παραδίδοται, καὶ ὑποπᾶσι τὸν τε θεότατον Πλά
 τωνα μαρτυρεῖ παραφέρον, ἐν τῷ σοφιστῇ ἀποφανόμενον
 τὴν ἀπόφασιν, ἔτερον μὲν τοι τῆς κατεφάσεως σημαίνει,
 οὐ μὲν ἐναντίον πρὸς αὐτὴν. διότι οὐ μὲν, ἐνὶ ἐναντίον.
 οὐ γὰρ ἄδικος ἡ φύσις. ὥστε πλείονα ἐνὶ ποιῆσαι πολέ
 μισα. ἢ δὲ τοῦ μεγάλου ἀπόφασις, ὅπου ἐν σοφιστῇ λέγει,
 καθ' ὃ τὸ οὐ μέγα λεγόμεν, οὐδὲν μᾶλλον τὸ σμικρὸν, ἢ τὸ
 ἴσον δηλοῖ. διότι καὶ ἐν τῷ ἐκτῷ τῷ πολιτάσῃ πλείονος ὡς
 λείας δέδειται λέγων τὰς ἐρρωμένους ἐρασ φύσεις, πρὸς τὸ
 μὴ διαφθαρῆναι τὸ σμικροτέρων, καὶ ἀποδιδῆς τὰς αὐτί
 ας, ἀραβῶ γὰρ φησὶ κακὸν ἐναντιώτερον, ἢ τῷ μὴ ἀραβῶ,
 τουτέστι, τῷ λοιπῷ, τὸ ὑπὸ τῇ ἀποφάσεως τοῦ κακοῦ σημαί
 νομένων, εἰ καὶ παρὰ τὸ τοῦτο ὡς ἐναργῆς, καὶ ἡλπιῖται τὸ μὴ
 ἀραβόν, ἀντί τοῦ μὴ τε κακοῦ, μὴ τε ἀραβοῦ, καὶ αὐτοῦ μὲν τοι
 τοῦ Ἀριστοτέλους τῇ τελιοτέρᾳ παραδόσει τῇ ἐν τῷ δεκά
 τῳ τῇ θεολογικῇς πραγματείᾳς πεθεῖται ἡμᾶς ἀξίων πλεί
 στω εἶναι διάστασιν τοῦ ἐναντίου πρὸς τὸ ἐναντίον, ἀλλ' ὅτι
 ἀποφάσεως πρὸς τὴν κατάφασιν ἀποφανόμενος, δίδω φη
 σιν. Ἐπεὶ δὲ διαφέρειν εἰδέχεται ἀλλήλων τὰ διαφέρον
 τα πλείον, καὶ ἐλαττόν, ἐπὶ τίς, καὶ μεγίστη διαφορὰ, καὶ ταύτην
 λέγων ἐναντιώσιν. καὶ ὅσα ἐξῆς τῶν φερῶν κατασκευ
 αζών, ὅ καθ' ὅπου ἐν ταῦτα λωρικώτερον ὑπὲρ τοῦ γυμνά
 σαι τὴν μετέραν, ὡς ἔστιν, διαίσιαν, ἀλλ' ἐπ' αὐτῇ ὄντων τῇ

πραξμάτων· ὅτι ἡ τ' ἐναντίων διαφορὰ μέγιστή τ' ἄλλων· καὶ
 διὰ τοῦτο πελήα, καὶ οὐδὲν ἔχουσα ἐξωτέρω αὐτῆς διωάμε-
 νον πεσῆν· ἔτι καὶ ἐν κατηγορίαις τὸ εἰδικαίον, καὶ τὸ εἰ-
 ἀδικον, μέσον ἐφαπτοῦναι τοῦ δικαίου, καὶ τοῦ ἀδικου, ἐναν-
 τίων ὄντων, καὶ τ' πλήσιον ἀλλήλων διάσπασιν ἀφελκώτοιον, ὅ-
 καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ἐναντίοις ὑπάρχον ἐφ' ἡ κατὰ τ' ἀπο-
 δομένον αὐτῇ ὀρισμὸν, ἐν τῷ συγγράμματι τῇ κατη-
 γορίῳ, καὶ ἐν ταῖς φυσικαῖς μέντοι πάσαις πραγματείαις
 γινεσθαι ἀποφαίνεται τὰ ἐναντία ἐκ τῇ ἐναντίων, ὅτε
 πλείων ἀπ' αὐτῇ διεσπώτοιον, καὶ ὄντων ὀρισμένων, καὶ
 εἴποτε γίνωιντο ἐκ τῇ μεταξὺ κειμένων, καὶ ἀπλῶς μὲν
 ὑπὸ τῆς τοῦ γινωμένου ἀποφάσεως, πῇ δὲ ὑπὸ τοῦ ἐναν-
 τίου πρὸς αὐτὸ καταφάσεως δηλουμένων, ὅσον, τὸ λου-
 κὸν ἐκ τοῦ φαιού, ἀπλῶς μὲν ὄντος οὐ λουκού, πῇ δὲ μέλας
 νος γίνεσθαι φησιν αὐτὴ ἐξ ἐκένων, οὐ καὶ ὁ ἐκένον σιμαί-
 νεται ἀπλῶς ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ γινωμένου, ἀλλὰ
 καθ' ὃ πῇ τοῦ ἐναντίου μετέχουσιν, ὥς αὖ τῆς ἀποφάσε-
 ως οὐ πορευούσης καθ' αὐτὴν τὴν παντελὴ πρὸς τὴν κατά-
 φασιν διαφορὰν· καὶ αὐτὸς μὲντοι συμφώνως τοῖς ἐν
 σοφιστῇ παρὰ Πλάτωνος ἡρημένοις, ἀποφαίνεται μὴ εἶ-
 ναι τῷ ὄντι τὸ μὴ ὄν ἐναντίον ποδὶ τ' ἐναντίων κινήσεων,
 καὶ μεταβολῶν, ἐν τῷ πέμπτῳ τῆς φυσικῆς ἀκροάσει
 ὡς διοριζόμενος· σωάδει δὲ τούτοις καὶ τὸ προοίμιον
 τῆς τοπικῆς πραγματείας, ὑπεναντία προσαγορεύον
 τὰ ἀντιφατικῶς ἀλλήλοισι ἀντικείμενα, ὥς οὐ πλεί-
 ον τὴν πρὸς ἀλλήλα ἐναντίωσιν ἔχοντα· ὡς μὲν οὖν
 αὐτερεχθὲς τοῖς ἐπιστάντων διωαμένοις πρὸς τὴν ἐπίκρισιν
 τῆς ποδὶ τούτων ἀληθείας, τὸ ἐντυγχάνειν τοῖς εἰς ταῦ-
 τα παρὰ τοῦ θεωρητοῦ ἐκένου ἀνδρὸς γεγραμμένοις,
 ἀλλ' ὡς μόνον τὴν ποδὶ τούτων ἐπίσκεψιν προβέμερος

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

γράφειν, οὐ καταγίνεται πρὸς τὴν τῆς λέξεως αὐτῆς σαφ
φύσεως, ὥς τε ἀποπλῆσαι καὶ τὸν πολλὸν ἀκροατὴν, πηρα
σόμεθα μὲν ἡμεῖς καὶ τούτου τοῦ θεωρήματος κατὰ τὸν
αὐτὸν τοῖς προλαβοῦσι τύπον ποιήσασθαι τὴν ἐξήγησιν· ἐν
μέντοι ταῖς ὑποτάξεσιν οὐδ' οὐ ἔχοντες πλέον ὑπονοῶν τῇ
παρ' ἐκείνου θεωρημένων, οὐ παραιτησόμεθα καὶ ἐπ' αὐτῇ
τῇ ἐνίοτε τῇ λέξεων τὰ τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου γράφειν· πρῶτον
τον μὲν οὖν αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα ὑποσκεπόμενοι,
φίσομεν, ὅτι καὶ εἰ ὑπέρχει τίς ἐν τῷ οὐ λευκῷ πρὸς τὸ
λευκὸν ἐναγτίωσις, πρὸς ἑαυτὴν πάντως τὸ μέλαν, ὃ
κατὰ συμβιβητικὸς, ὥς πρὸς τὸ πικρὸν, ἢ τὸ θερμὸν, ἀλλὰ κα
τ' αὐτὴν τῆς ἀντιθέσεως τὴν φύσιν· τὸ μὲν γὰρ πικρὸν, οὐ
δὲν μάλλον τὸ οὐ λευκὸν, ἢ τὸ οὐ θερμὸν, ἢ ἄλλου ὁτουσὶ τῇ
μὴ συγγενῶν αὐτῷ τὴν ἀνείρεσιν σημαίνει· τὸ δὲ μέλαν,
καθ' αὐτὸ, καὶ προηγουμένως μόνον τῷ λευκῷ πολεμοῦν, ὡς
ρισμένως δηλονότι, καὶ καθ' αὐτὸ μόνου τοῦ λευκοῦ τὴν ἀν
είρεσιν σημαίνει· τὴν μὲντοι τοῦ μέλανος πρὸς τὸ λευκὸν
ἐναγτίωσιν, οὐκέτι πάντως ἔχει τὸ οὐ λευκὸν· ἀρχὴ γὰρ
τῆς πρὸς τὸ λευκὸν διαφορᾶς, τὸ οὐ λευκὸν, ὥς ἐν τῷ δευτέρῳ
τοῦ τῆς μετὰ τὰ φυσικὰ λέλεκται· προκόπῃσας δὲ αὐτῇ,
καὶ ὑπὸ πᾶν ἐρχομένη, καὶ εἰς τὸ πέρασ' κατακτανῶσα, μέλαν
γίνεται· καὶ ἡ μὲν, ἀφαιρεῖ μόνον τὸ ὄν· ἡ δὲ, πρὸς τούτῳ
τίθησι καὶ τὸ ἐναγτίον· εἰ γὰρ καὶ ὑπὸ τῶν ἀπλῶν φωνῶν, λέον
τοι τίς ἐναγτίον εἶναι τῷ λευκῷ, τὸ οὐ λευκὸν· πρῶτον μὲν
εἰς ταυτὸν ἀφαιρήσιν, καὶ ἐναγτίωσιν· εἴτα οὐκέτι οὐ
ἐνὶ ἐναγτίον ἐρεῖ· τὸ γὰρ οὐ λευκὸν, καὶ φαλόν ἐστι, καὶ ὠχρόν,
καὶ ξανθόν, καὶ μέλαν· εἴπειτα, ὠρισμένον, ὠρίσον ἔσται,
καὶ ἀπειρον ἀντικείμενον· κατὰ πάντως γὰρ, ἢ τὸ λευκόν,
ἢ τὸ οὐ λευκόν· ὥς τε καὶ οὐσίαι ἐναγτίαι ἔσονται τῷ λευ
κῷ, καὶ ποσότητες, καὶ τὰ ἄλλα γένη· ἀλλὰ δὲ τὰ κυρίως
ἐναγτία

ἐναντία λεγόμενα, ἢ εἶδη ἁμφωτῶν εἶναι, καὶ δυνάμει ἔχειν,
καὶ εἰ ἐργασίαν ἑκάτερον, καὶ ἰσοδυναμεῖν ἀλλήλοις, ἵνα μὴ
χρεώται τε ἀλλήλοις δύνῃται, καὶ μὴ φθέρηται βάτερον εἶδος
ὑπὸ βάτερον, καὶ παρὰ βραυὴ τὴν τελειότητα τοῦ παντός,
ὡς ὑπὸ λυκού, καὶ μέλας ἔχει· καὶ θερμὸς, καὶ ψυχρὸς, καὶ
πάντων τ' παρὰ πλησίον. ἢ τὸ ἕτερον ἐχάτην ἀπὸ πλῶσιν
εἶναι τοῦ ἑτέρου, καὶ σημαίνεισθαι ὑπὸ ὀρισμένῳ ὀνόματι, εἰ-
τε σερηπικῶς λεγόμενον, καθάπορ ὑπὸ ἀδικίας, καὶ ἀνοίας,
εἴτε καὶ μὴ, καθάπορ ὑπὸ θελίας, καὶ πεφυκέναι εἰς ἐκείνο ἁ-
νακάμπτειν, ὡς ὑπὸ σώφροσύνης ἔχει, καὶ ἀκολασίας· ἀρε-
τῆς τε πάσης, καὶ κακίας· καὶ ὅλως ἀγαθῶς· καὶ κακῶς· τὸ γὰρ
κακόν, εἶδος μὲν, καὶ ὅρος ἔκ' ἐστίν, ὡς πορὶ τὸ ἀγαθόν· λέμε-
μέντοι καὶ αὐτὸ, ὡς ἐχάτη ὅν ἀπὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἐκ πλῶσις, καὶ
σημαίνόμενον ὀνόματι ὀρισμένῳ ἐναντίον τότε, ὅταν πε-
φυκῇ εἰς τὸ εἶδος καὶ τὸ ἀγαθόν ἀνακάμπτειν· ὅταν δὲ τοῦ
αὐτοῦ εἶδους τὴν τε παρουσίαν τ' ἐν τῷ ὑποκειμένῳ, καὶ τὴν
ἀπασίαν ἀπλῶς ὑποσκοπῶμεν, ἄλλην πῶς ποιεῖμεν ἀντί-
θεσιν, καὶ οὐχί τ' ἐναντίων· ἐπὶ μὲν γὰρ ἡ ἀπασία καὶ αὐ-
τῆς τ' πρὸς τ' ἑς αὐτῆς παρὰ σία τοῦ εἶδους διωάμεως σέ-
ρησιν ἔχει, γίνεται μὲν σέρησις, ἢ ἐν κατηγορίαις παρὰ δε-
δομένη· εἰ δὲ τῆς ἐνδεργήσας μόνης ἀπασίας εἴη, γίνεται σέ-
ρησις, ἢ πεφυκῆς ἑς τὸ εἶδος ἀνακάμπτειν, ὡς διὰ τοῦτο,
καὶ τοὶ ὑπὸ ἀορίσου δηλωμένην ὀνόματος, ἐναντίαν τῷ εἶ-
δι ἐν τῇ φυσικῇ ἀκρόασι προσαγορεύειν ἡξίωσε· ταῦτα
μὲν οὖν παρεξέβημεν, ταῖς διαφορὰς παρὰ τοῖς παλαιοῖς
ἐννοίας, τῇ τε ἐναντίων, καὶ τ' κατὰ σέρησιν, καὶ ἔξιν ἀντι-
κειμένων, καὶ τὰ πρὸς τ' ἀντιθέσεως τοῦ κακοῦ πρὸς τὸ ἀγα-
θόν, πολλοῖς ἡρώδοις πράγματα παρέχεν, διασθρῶσαι βε-
ληθέντες· εἰ δὲ ὑπὸ τ' ἀπλῶν φωνῶν ἔτι εἴη, δῆλον ὅτι καὶ
ἐν τοῖς ἀποφαντικοῖς λόγοις, ἢ τὸ ἐναντίον καταφάσκον

σα, τῇ τῷ ἐναντίῳ καταφασκόμεν μάλιτα μάχεσθαι. ἡ γὰρ
 κοινωνία τοῦς προτάσει, καὶ ἡ διαφορὰ, κατὰ τὴν δυνάμιν
 θεωρεῖται τὴν συμπληρωσὴν αὐτῶν ἀπλῶν φωνῶν. ὅπ
 δὲ οὐ μόνον δοξάζομεν οὕτως, ἀλλὰ καὶ διασώζομεν τὸν ἀν
 θρώπινον βίον κατὰ τὰς αὐτοφύεις, καὶ ἀδιδάκτους ἐννοί
 ας, δῆλον ἐστὶν. τὸ ἀγαθόν, παντὶ ἐφέτον. τὸ δὲ κακόν,
 παντὶ φονκτόν. τίς ἀνὴρ, ἢ μὴ ἐξείη γένοιτο χρῆσασθαι ἀ
 γαθῷ, δύοιν ἐς ἀνείρεσιν αὐτῷ προκημένων, ἢ οὐκ ἀγαθῷ
 χρῆσασθαι, ἢ ὁμολογουμένως πονηρῷ, ἔλοιτο ἀνὴρ πρὸ τοῦ μὴ
 ὠφελουῶτος τὸν βλάπτην ὠχρησώμεται; καὶ γὰρ ὁ αὐτὸς
 οὐκ ἀγαθὸς τε εἶη ἄμα, καὶ κακὸς, φονκτὸς ἐστὶ μάλλον,
 οὐ καὶ ὁ ἀνώφελης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τούτῳ καὶ βλαβερός.
 ὁ αὐτὸς δὲ λόγος καὶ ὠπὶ δικαίᾳ, καὶ ἀδίκῃ, καὶ πάντων τῶν
 πλησίον. τῆς τοίνυν φύσεως τῶν πραγμάτων, καὶ τῆς δυ
 νάμεως τῶν αποφαστικῶν λόγων, ποδὶ ὧν ἡ σκέψις, δῆλως
 ἐκ τούτων γενόμενης, ἐξῆς ὠπὶ σκεψώμεθα τὰ διὰ τῆς προ
 κημένης ὠπὶ χερσίσεως ποδὶ τούτων λεγόμενα. ποιεῖται μὲν
 οὖν ὁ τῶν λόγων πάντων πατήρ ὧν, τὴν ζήτησιν ὠπὶ τῶν κα
 τὰ τὸν προφορικὸν λόγον προτάσεων, δύο λαμβάνων καὶ
 ταφάσεις, τὴν μὲν, καθόλου ὡς καθόλου. τὴν δὲ, καθ' ἑκάστη.
 καὶ τῇ μὲν καθ' ἑκάστη, τὴν τε ὄντως ἔσαν ἀπόφασιν αὐτῆς
 ἀντιπθεῖς, καὶ τὴν τοῦ ἐναντίου κατάφασιν. τῇ δὲ καθόλου,
 ὡς μὲν ἀπόφασιν ἀντιπθεῖς, ὡς τὴν ἀντιφάσκουσιν πρὸς αὐ
 τὴν, ἀλλὰ τὴν ὡς ἐναντίαν αὐτῇ μαχομένην, ὁποῖον ἐπὶ τὴν κα
 θόλου ἀπόφασιν. πρὸς ταύτη δ' ἐγὼ καὶ καθόλου τὴν ἐναν
 τίαν κατάφασιν. καὶ προτίθεται δορὴν πότερον αἱ ἀποφά
 σεις εἰσὶν αἱ μάλλον μαχόμεναι ταῖς καταφάσεσιν, ἢ αἱ
 τῶν ἐναντίων καταφάσεις, πάντι προσεκτικῶς ἀνὰ γὰρ τὴν
 ζήτησιν ὠπὶ τὴν οἰκίαν τῶν προκημένων ἀρχῶν, λέγω δὲ,
 αὐτὸν ἐνδιαβέτους καλουμένους λόγους, καὶ ταῖς ποδὶ τῶν πραγ

μάτων ἐν τῇ ψυχῇ δόξας, ἀφ' ὧν προφερόμεθα εἴς τιν' ἑξ
 ῥόντας λόγους, καὶ ἀξιῶν ὡς ἀν' ὑπὸ τῇ δόξῃ ἔχουσιν ὁ
 φθῶσιν αἱ ἑρμηνείαι τῇ προτάσεων ἀντιθέσει, οὗτοι καὶ
 ὑπὸ τῇ κατὰ τὴν φωνὴν ἀποφάσεων ἔχεν. τοῦτο μὲν
 οὖν καὶ ὀρθῶς ὑπενόηται παρ' αὐτοῦ, καὶ σοφῶς λείλεκται.
 ἡ δὲ τὰς καθόλου προτάσεις, καὶ ἐναντίας λεγομένας,
 καθ' ὁμοίωσιν τῇ κυρίως ἐναντίων τῷ ὀνόματι τοῦτω
 προσαγορεύουσιν, ἅτε ποτὲ συμπυκνωμένας, δηλὸν ὅτι
 πὶ τὴν μάχην αὐτῇ, καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλας ἐναντίωσιν
 ἀδυνατέραν εἶναι ἡγήσιν τῆς μάχης τῇ προηγουμένῃ,
 καὶ κυριώτατα λεγομένων ἐναντίων. αὐταὶ δ' αὖ εἰς
 αἰτολμῶσαι κατὰ τοῦ αὐτοῦ τὰ ἐναντία καταφάσκην.
 ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ τὰς κατὰ μέρος ὑποχρήσεις βασι
 σαρίζοντες, ἀκριβέστερον ὑποκεφόμεθα. καὶ ἐπὶ ὅπως
 ἡ τῆς ἀντιφάσεως ἀντίφασις ἔχει πρὸς τὴν τῇ ἐναν
 τίων καταφάσεων, ἀπορ' ἐστὶ τὰ νῦν ἡμῖν εἰς βιβρίαν
 προκείμενα. τῆς δὲ λέξεως, τῆς, εἰ ὅτι τὰ μὲν ἐν τῇ
 φωνῇ, ἀντὶ τοῦ εἰρηναῖα. οὐ ὅτι προηρημένου πινός
 αἰτίαν ἀποδίδωσιν, ἵνα καὶ χάραν ἔχῃ ὁ ἀπολογικὸς
 σωδισμός, ἀλλὰ τὴν μέθοδον ὑφηγεῖται, τὴν καθ' ἣν κρι
 νοῦμεν τὰς μάχισα μαχομένας προτάσεις, ἀπὸ τῇ αἰ
 τίων αὐτῇ ὀρμώμενοι. τὸ δὲ ὑπὸ τέλος τῆς ῥήσεως ἑρμηνεί
 νον, τὸ καὶ εἰ ἐπὶ μία καθ' ὅποτέραν ἡ ἐναντία, τοιαύτην ἐρ
 χη διανόοιαν. ἐπὶ δ' ὅσα πρὸς τὴν ἀρχάν, ὅιον, σω
 φροσύνης, αὐτὸ τοῦτο ἀποφαινομένη, ὅτι ἐστὶν ἀρχάν. ἄλλη
 δὲ ἡ λέγουσα, ὅτι οὐκ ἐστὶν ἀρχάν, τρίτη δὲ ἡ λέγουσα, ὅτι
 ἐστὶ κακόν. συμβαίνειν οὖν φησι τὴν τε ἀπόφασιν τὴν λέ
 γουσαν, ἡ σωφροσύνη ἀρχάν οὐκ ἐστὶ. καὶ τὴν τοῦ ἐναν
 τίου κατὰ φασιν, τὴν λέγουσαν. ἡ σωφροσύνη κακόν ἐσ
 τι. ποτὲ μὲν, διαφώνῃ, ποτὲ δὲ, σωτρίχην ἀλλήλαις.

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

ἐπὶ τῇ τῇ ἐναντίων, τὰ μὲν, ἐπὶ ἐμμεσσα, τὰ δὲ, ἀμείσα,
εἰ μὲν τῇ ἐμμέσων ἐναντίων εἴη τὰ κατηγορούμενα, οὐκ
αὐτὸ ἀκολουθήσῃ τῇ ἀποφάσει ἢ τοῦ ἐναντίου κατὰ φασιν,
ὅτι τὸ ἐλθόν, ἢ δὴ ἀνὰ κη εἶναι μέλαν, εἰ δὲ τὸ ἀμείσων,
ταυτὸν σημαίνουσιν, ἢ τε ἀποφασίς, καὶ ἢ τοῦ ἐναντίου κα-
τὰ φασιν, ὅταν ἀποφαινόμεναι πρὸς τὸ πεφυκότων δὲ
χεῖρα τὸ ἐναντίωσιν, ὡς πρὸς τὸ πρὸς τὸν οὐκ ἀρ-
πον, ὅτι τὸ ἐκ ἀρπον ἀνὰ κη πρὸς τὸν εἶναι, ἐφ' ὧν οὐκ συν-
τρέχουσιν ἢ τε ἀποφασίς, καὶ ἢ τοῦ ἐναντίου κατὰ φασιν, ὅ-
τι μὲν δυνάμει ὡς πρὸς διαφόρων ζητεῖν, ποτὲ αὐτῇ
ἐπὶ ἢ μάλλον μαχομένη πρὸς τὴν ἐξ ἀρχῆς κατὰ φασιν. ἢ
σὶ τῇ ἀμφώ τρόπον πᾶν μία τῇ δυνάμει. ἀξιοῖ δὲ ζητεῖν
αὐτῇ ἢ μία κατὰ τὴν δυνάμει, κατὰ τὴν μάλλον μάχεται
τῇ ἐξ ἀρχῆς κατὰ φασιν. ποτὲρον, καθ' ὃ ἀποφασίς τὸ ὅ-
τι παρὲχον, ἢ καθ' ὃ κατὰ φασίς τὸ μὴ ὑπάρχον. εἶον, πρὸς
τὴν λέγουσαν πρότασιν, ὅτι τρία ἀρπὸς ἐπὶ, μάχονται ἢ τε
λέγουσα, ὅτι τρία ἀρπὸς οὐκ ἐστὶ, καὶ ἢ λέγουσα, ὅτι τρία πρὸς
τὸς ἐπὶ, τὸ αὐτὸ σημαίνουσαι ἀμφώ. ζητεῖ οὐκ τὸ οὐκ ἀρπον
τοῦτο, καὶ πρὸς τὸν, κατὰ τὴν μάλλον μάχεται πρὸς τὸ ἀρ-
πον, ποτὲρον, καθ' ὃ οὐκ ἀρπον, ἢ καθ' ὃ πρὸς τὸν.

Τὸ μὲν δὲ τούτῳ οἶεσθαι τὰς ἐναντίας δόξας ὡρί-
σθαι, πρὸ τῇ ἐναντίων εἶναι, ὡς δὲ τοῦ τῇ ἀρχῆς, ὅτι ἀρχῆς
θόν, καὶ τοῦ κακοῦ, ὅτι κακόν, ἢ αὐτῇ ἴσως καὶ ἀληθὲς ἦτε
πλήθους, εἴτε μία ἐστὶν. ἐναντία δὲ ταῦτα. ἀλλ' ὅτι τῇ ἐ-
ναντίων εἶναι ἐναντία, ἀλλὰ μάλλον τῇ ἐναντίως.

Τὴν εἰσὶν αὐτῇ, ἀφ' ἧς ὁρμῶνται οἱ λέγοντες ἐν ταῖς
πρὸς τῇ ἐναντίων δόξαις, τὴν σφοδρὸς τὴν θεωρεῖσθαι τὴν
προτάσεων μάχην, βούλεται πρῶτον διαβαλεῖν ὁ ἀντι-
κείν πρὸς τοῦτο περὶ μισοῦ λόγος, καὶ φησὶ μὴ εἶναι ὑγιὲς
τῇ ἐναντίων δόξων κριτήριον, τὸ πρὸς ἐναντίων ἀποφά-

νεῖται πραγμάτων. τὴν γὰρ δοξάζουσιν, ὅτι ἡ σώφροσύνη ἀγαθόν, καὶ τὴν ὅτι ἡ ἀκολασία κακόν, ἀποφαίνεσθαι μὲν ποῦ ἐναντίων, τῇ τε ὑποκειμένων, καὶ τῇ κατηγορουμένων. οὐ μέντοι ἀλλήλους ἐναντίας εἶναι. διότι αὐτοὶ μὲν ἅμα τυγχάνουσιν ἀληθείας. αἱ δὲ ἐναντίαι, ὥς δέ ποτε συναληθύνουσιν. ὅπως γὰρ τὰ ἐναντία συνυπάρχειν ἀδύνατον, ἀλλὰ μάλλον κρίνεται δεῖν τοὺς ἐναντίας δόξαι, καὶ τὰ ἐναντίως ποῦ τῇ αὐτῇ ἀποφαίνεσθαι πραγμάτων. ὥς πορὶ ἔχουσιν ἢ τε κατὰ φασίς καὶ ἢ ἀπό φασίς, ὥς διὰ τῇ ἐξῆς ὑποκειμένων κατασκευάσαι περὶ αὐτοῦ. τὸ δὲ, ἢ τε πλείους, εἴτε μία εἴη. ἔρηται ποῦ τῇ, τὸ ἀγαθόν, ἀγαθόν. καὶ τὸ κακόν, κακόν εἶναι λεγουσῶν, διότι πλείους μὲν εἰσιν ὥς διαφόροις χρώμεναι τοῖς τε ὑποκειμένοις, καὶ τοῖς κατηγορουμένοις. δόξαι δ' αὖ καὶ μία εἶναι, ὥς μόνον καὶ τὰ συναληθύνειν, ἀλλὰ καὶ ὥς ἀπὸ μίας προσαγόμεναι ζωῆς τε, καὶ διαθέσεως. ῥητέον δὲ πρὸς ταῦτα, ὅτι οἱ ἀξιῶντες τὴν τῇ ἐναντίων καταφάσεων μάχην κρατῖν τῇ ἀντιφατικῇς, ὥς φήσουσι ταῦτα ἐναντίας εἶναι δόξαι, τὰς ποῦ ἐναντίων ἀπλῶς πραγμάτων ἀποφανομείας. οὐ γὰρ δὴ καὶ τὰς ποῦ τῇ ἐναντίων, τὰ ἐναντία φασκούς, ἀλλὰ τὰς ποῦ τοῦ αὐτοῦ, τὰ ἐναντία δοξαζέσθαι. αὐτὰ γὰρ αἰτῶν ἐναντίως δοξαζέσθαι.

- » Εἰ δὴ ἐπὶ μὲν τοῦ ἀγαθοῦ ὅτι εἶναι ἀγαθόν, δόξα, ἄλλη
 » δ' ὅτι οὐκ ἀγαθόν. ἐπὶ δὲ ἄλλο πὸ οὐχ ὑπάρχει, οὐδ' ὅτι οὐκ
 » ὑπάρχει. τῇ μὲν δὴ ἄλλων, οὐδὲ μίαν θετέον, οὔτε ὅτι
 » σαι ὑπάρχειν τὸ μὴ ὑπάρχον δοξαζέσθαι, οὐδ' ὅτι μὴ ὑπάρ
 » χεῖν τὸ ὑπάρχον. ἀπὲρ οἱ γὰρ ἀμφοτέρω, καὶ ὅσαι ὑπάρ
 » χον δοξαζέσθαι τὸ μὴ ὑπάρχον, καὶ ὅσαι μὴ ὑπάρχειν τὸ ὑ
 » πάρχον, ἀλλ' ὅσαι εἰσὶν ἡ ἀπάτη. αὐτοὶ δ' ἐκ τῶν ἐξ ὧν
 » αἰχλυσίης. ἐκ τῇ ἀντικειμένων δὲ αἰχλυσίης. ὥς τε καὶ

21 αὐτὰ πότι

Δύττερον μὲν τοῦτο ὑποχρήματα παρὰ δ' ἴδοιται πρὸς τὸ
προκείμενον ἡμῖν πρόβλημα, παρὰ β' ἄλλον λοιπὸν τὴν αὐ-
τίφασιν πρὸς τ' τῷ ἐναντίων καταφάσεων ἀντίθεσιν.
πρὸς τὸν τοῦτον τὸν τρόπον. ἐπειδὴ β' ἄλλοι μετὰ εὐρεῖν ποῖα
τῷ ὑποδ' ὡν δοξῶν ἐπὶ ἡ μάστιξ ἐναντία τῇ ἀληθείᾳ, χρῶ-
μενος ἐναργεῖ ἀξιωματικῶς, ἐν ἐνὶ ἐναντίον ἔχει, συλλο-
γίζεται ὅτι ἡ ἀπόφασίς ἐστι ἡ μάστιξ πολεμίας πρὸς τὴν κα-
τάφασιν. ἐπεὶ γὰρ ἀπερὶ εἰσι φησὶν αὐτὴ ὑποδ' εἰς κατα-
φάσεως αὐτὴ μάστιξ πρὸς αὐτὴν, καὶ αὐτὴ ὑποδ' εἰς ἀποφά-
σεως, αὐτὴ μὲν, λέγουσαι τὴν μὴ ὑπάρχοντα ὑπάρχειν. αὐτὴ δὲ,
τὴν ὑπάρχοντα μὴ ὑπάρχειν. ὅσον, πρὸς τὴν λέγουσαν τὸ
ἀγαθόν, ἀγαθόν, κατὰ φασιν, μάστιξ κατὰ φάσεως μὲν,
αὐτὴ λέγουσαι, τὸ ἀγαθόν φθιόν, τὸ ἀγαθόν κακόν, τὸ ἀγα-
θὸν βλαβερόν. ἀποφάσεως δὲ, αὐτὴ λέγουσαι τὸ ἀγαθόν οὐχ
αἰρετόν. τὸ ἀγαθόν οὐκ ὠφέλιμον, τὸ ἀγαθόν οὐ ζηλώτῳ.
καὶ οὐδὲν μάλλον ἄλλω ἄλλῃς ὑποδ' εἶποιμεν. τοῦ-
των μὲν οὐδεμίαν ἐναντίαν χρὴ λέγειν τῇ τὸ ἀγαθόν, ἀ-
γαθόν λεγούσῃ. ἀόριστοι γὰρ ἀμφοτέραι αὐταί, καὶ ἀπερὶ.
ἐν δὲ ἐνὶ ἐναντίον, καὶ ὁρισμένων ὁρισμένων. τίνι οὖν κα-
νόμι χρῶμενοι, τὴν μίαν ἐκείνῃ, καὶ ὁρισμένως μάστιξ
μένῃς ὁρήσομεν; τῇ ἀρχῇ φησὶ, καὶ οἷον ἔστι τῆς ἀπά-
της. μία γὰρ ὁμολογουμένως αὐτὴ, καὶ ὁρισμένη. ἀπα-
τῶμεθα μὲν γὰρ τὸ ἀγαθόν, καὶ βλαβερόν, ἢ κακόν, καὶ
οὐκ ὠφέλιμον, ἢ οὐ ζηλώτῳ ὑπολαμβάνοντες, ἀλλὰ πάν-
των τούτων ἀρχὴ μία, τῷ νομιζομένῳ αὐτὸ μὴ ἀγαθόν. ταύ-
την δὲ τὴν τῆς ἀπάτης ἀρχὴν, ἥ τις ἐπὶ, παρὰ εἰσὶ ἡμῖν
βουλόμενος, ἔφατο ἔχει αὐτὴν, ἐξ ἧς ἡ γένεσις. τὴν δὲ γέ-
νεσιν, ἐκ τῇ αὐτὴ κειμένων ἔχει, τοῦτ' ἐστιν, ἐκ τῇ οἰκίῳ
τοῖς γινόμενοις σερήσεων, καὶ ἀποφάσεων. τό, τε γὰρ λου-

κόν, ἐξ οὐ λευκοῦ γίνεται λευκόν· καὶ ὁ ἀνθρώπος, ἐξ οὐκ ἀνθρώπου· καὶ ὑπὸ πάντων ἀπλῶς τῇ γινόμενον ὡσαύτως· ὥς τε καὶ ἡ ἀπάτη φησὶ ποῦ ταῦτα, καὶ ἡ ὀρισμένη ἐναντίας· καὶ διὰ ταῦτα, ἡ κυριωτάτη μάχη· πρὸς ταῦτα οὐκ ῥητέον, ὅτι ἐν μὲν ἐνὶ χρῇ ὁμολογουμένως εἶναι πολέμιον· οὐ μέντοι προσήκει ὡς μία τῇ πολλῶν· καὶ τὰ μὴ ὑπάρχοντα τῷ ἀγαθῷ ὑπάρχον αὐτῷ ἀποφαινομένων, πένει τὴν λέγουσαν τὸ ἀγαθόν, κακόν· ὥς ποῦ ὅτι ἐν ταῖς ἀπείροις ἀποφάσεσι ταῖς τὰ ὑπάρχοντα αὐτὸ μὴ ὑπάρχον ἀποφαινομέναις, μία καὶ ἡ ὀρισμένως αὐτῇ μαχομένη, ἡ λέγουσα, τὸ ἀγαθόν μὴ ἀγαθόν, οὕτως ἐν ταῖς ἀπείροις καταφάσεσι, ταῖς τὰ μὴ ὑπάρχοντα αὐτῷ λεγούσαις ὑπάρχον, μία ἐστὶν ὀρισμένη, ἡ ἔχουσα τὴν πρὸς αὐτὴν μάχην, ἡ λέγουσα τὸ ἀγαθόν κακόν· καὶ ὀρίσας μὲν, καὶ ἀπὸ ταῦτα ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως δηλούμενα· διὸ ὑπὸ πάντων τῇ τε ὄντων, καὶ μὴ ὄντων διαιρέσει μετὰ τῆς καταφάσεως τὸ ἀληθές, καὶ τὸ ψεῦδος· ἐν δὲ καὶ τῷ ὄντι ὀρισμένον ἡ κατάφασις σημαίνει· ταῦτά τε οὐκ οὕτως ῥητέον, καὶ ὅτι ἀρχὴ μὲν ὄντως τῆς ἀπάτης, ἡ ποῦ τὴν ἀντίφασιν πλάττει· τοῦτο δὲ αὐτὸ πεμμήριόν ἐστι τοῦ μὴ εἶναι τὸ πλῆσι διασπασιν ἐν τοῖς κατὰ τὴν ἀντίφασιν ἀντικειμένοις· οὐ γὰρ ἀνὸς σῶν βαίνον ἀπατάσθαι ποῦ αὐτὰ· δὴλον γὰρ ὅτι ἀπατάσθαι μάλλον ποῦ καὶ ὁμοίαν, καὶ σῶν γυνε ἀλλήλων ὄντα κατὰ τὴν φύσιν, ἢ ποῦ ποῦ τὰ πολὺ διεσώτα· ὅσον τὴν φάσιν, ποῦ σεράν μάλλον ὑπολάβοι ἀντις, ἢ κόρακα καὶ τὸν λύκον, κύνα, ἢ λέοντα· διὸ καὶ ὁ πρὸ φαίδρω Σωκράτης ὅτι ῥήτορας φησὶν ὡχρεῖν παρὰ κρούεσθαι ὅτι δικαστὰς διὰ τῇ ὁμοίων ποιουμένους τῆς ἀπάτης τὴν ὡχέρισιν, ἀλλ' οὐ τῇ πολὺ διεσώτων· κατηγοροῦντες μὲν γὰρ, ὑπὸ τὰς παρὰ κειμένας κακίας

ἀγούσιν οἱ τεχνικώτεροι τῇ κατηγορουμένων τὰς ἀρετὰς,
τὸν ἀσφαλῆ, δειλὸν, ἀλλ' οὐ θρασυῶ προσκαρδύοντες. καὶ
τὸν οἰκονομικόν, φιλαργυρον, ἀλλ' οὐκ ἄσῳτον. ἀπολογού-
μενοι δὲ τὰς κακίας, ὑπὲρ τὰς παρακεμήνας ἀγούσιν ἀρε-
τὰς, τὸν ἄσῳτον, ἐλθυβέριον. καὶ τὸν θρασυῶ, ἀνδρείον ἐπο-
νομάζοντες. καὶ ὑπὲρ τούτοις, ὅτι ὁρθῶς μὲν ἤρηται τὸ ἀπλῆς
καθόλου πάσας τὰς γενέσεις ἐκ τῶν σερήσεων, αἷς αἰ ἀποφά-
σεις δηλοῦσι γίνεσθαι. ὅταν μὲντοι τὸ γινόμενον εἰσχι-
τίως ἔχη, τότε ὡς ἐν ταῖς φυσικαῖς πραγματείαις ἐδιδά-
χῃμεν, προηγουμένως μὲν ἐκ τοῦ ἐναντίου γίνεται τὸ γι-
νόμενον. ἐκ δὲ τῆς ἀποφάσεως, ἢ προηγουμένως, ἀλλὰ κα-
θ' ὃ ἢ ἀποφασίς, τό, τε ἐναντίον, καὶ τὰ ἀνὰ μέσον σημαί-
ναι. τὰ δὲ ἀνὰ μέσον, ἐκ τῶν εἰσχιτίων. τὸ ὅλδον, ἐξ
ὁλδοῦ μὲν, ἀλλ' οὐ τοῦ τυχόντος λδοῦ, ἀλλ' ἢ τοῦ μέλα-
ρος, ἢ τῶν ἀνὰ μέσον. ἐκ δὲ τῶν ἀνὰ μέσον, διότι ἕκαστον
αὐτῶν μετέχει πῇ τοῦ μέλαρος.

Εἰ οὖν τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ οὐ κακὸν ἐστὶ, καὶ τὸ μὲν
καθ' αὐτὸ, τὸ δὲ κατὰ συμβεβηκός. συμβεβηκε γὰρ αὐτῷ
οὐ κακῶ εἶναι, μάλλον ὅτι ἐκ αἰσθ' ἀληθὲς ἢ καθ' αὐτὸ καὶ ἴδιον
δὴς, εἴ πορ καὶ ἀληθὲς. ἢ μὲν οὖν ὅτι οὐκ ἀγαθὸν τὸ ἀγαθόν, τῷ
καθ' αὐτὸ ὑπάρχοντος, ἴδιον δὴς. ἢ δὲ τῷ ὅτι κακὸν τὸ ἀγα-
θόν, τῷ κατὰ συμβεβηκός. ὡς τε μάλλον ἀν' εἶναι ἴδιον δὴς τῷ
ἀγαθοῦ ἢ τῆς ἀποφάσεως, ἢ ἢ τῷ ἐναντίου δόξα. δι' ἴδιον
εἶναι ὃ μάλιστα ποῦ ἕκαστον, ὃ τὴν ἐναντίαν ἔχων δόξαν. καὶ
γὰρ ἐναντία, τῷ πλῆθον διαφερόντων ποῦ τὸ αὐτὸ γένος. ἢ
οὖν εἰς ἀντία μὲν τούτων ἢ ἐτέρα, ἐν γνησιώτερα δὲ ἢ τῆς ἀ-
ποφάσεως, δὴλον ὅτι αὐτὴ ἀν' εἶναι εἰς ἀντία.

Εἰ τούτῳ τῷ τρίτῳ ὡς χερήματι τὰ εἰς ἀντία λαβὼν
τοῦ αὐτοῦ κατηγορούμενα. ὅιον, τῶν ἀγαθῶν τινός, αὐτὸ
τε πάλιν τὸ ἀγαθόν, καὶ τὸ κακόν, καταφατικῶς τε, καὶ

ἀποφατικῶς, ὥς διὰ ταῦτα πέπραστο γίνεσθαι προτά-
 σης, δύο μὲν ἀληθεῖς, τίς τὸ ἀγαθόν, ἀγαθὸν λέγουσα· καὶ
 τίς τὸ κακόν, οὐ κακόν· τὰς δὲ λοιπὰς, ψευδεῖς, αἵ καὶ
 πρόκειται παρεμβαλεῖν πρὸς ἀλήλειαν, τίς τὸ ἀγαθόν, οὐκ
 ἀγαθόν· καὶ τίς τὸ κακόν, κακόν, ἐκ τοῦ κατὰ τὰς ἀλη-
 θεῖς περὶ αὐτῶν συλλογίζεσθαι τὸ κατὰ τὰς ψευδεῖς· ἐπεὶ γὰρ
 ἐστὶ τῶν ἀληθῶν φησιν, ἡ μὲν, καθ' αὐτὸ ἀληθὴς, ἡ δὲ, κατὰ
 συμβεβηκός· καθ' αὐτὸ μὲν ἡ λέγουσα τὸ ἀγαθόν, ἀγα-
 θόν· κατὰ συμβεβηκός δὲ, ἡ λέγουσα, τὸ ἀγαθόν, οὐ κακόν·
 ὅτι οὐκ αὐτὴ αὐτὴ τίθει τὸ ἀγαθόν, ἀλλ' ἀφαιρῇ μόνον
 τὸ ἀντικείμενον, κυριώτερον ἢ πᾶν ἄλλ' ὅτι ἐστὶ δι' ἄλλο ἀλη-
 θὴς, ἔπεν ὅτι κατὰ συμβεβηκός· ἐπεὶ μὴ τῷ ἀφαιρῆναι τὸ
 τυχόν τῇ παρὰ τὸ ἀγαθόν ἔχει τὸ ἀληθύνειν, ἀλλὰ παρὰ
 τὸ μάχεσθαι πρὸς τὸ ἀρισμένον αὐτῷ πολέμιον· μάχεσθαι
 δὲ τῇ μὲν καθ' αὐτὸ ἀληθὴς, ἡ λέγουσα, τὸ ἀγαθόν, οὐκ ἀγα-
 θόν· τῇ δὲ κατὰ συμβεβηκός, ὥς αὐτὴ φησιν ἀληθὴς, ἡ λέ-
 γουσα τὸ ἀγαθόν, κακόν· ἡ δὲ τίς καθ' αὐτὸ ἀληθὴς ἀφαιρῇ
 σα, καθ' αὐτὸ ψεύδεται, καὶ ἡ τίς κατὰ συμβεβηκός ἀληθὴς
 ἀφαιροῦσα, κατὰ συμβεβηκός ψεύδεται· καθ' αὐτὸ μὲν
 γὰρ ψεύδεται ἡ λέγουσα τὸ ἀγαθόν, οὐκ ἀγαθόν· κατὰ συμ-
 βεβηκός δὲ, ἡ λέγουσα τὸ ἀγαθόν κακόν· ἡ δὲ καθ' αὐτὸ
 ψευδομένη, μάλλον ψεύδεται τῆς κατὰ συμβεβηκός, ὥς
 πόρ καὶ ἡ καθ' αὐτὸ ἀληθύνουσα, μάλλον ἐστὶν ἀληθὴς τῇ κα-
 τὰ συμβεβηκός, ὅτι τὴν οὐσίαν αὐτῇ τοῦ πράγματος
 ἐκφαίνουσα· ἡ δὲ μάλλον ψεύδεται, πλέον διέστηκεν ἀπὸ τῆς
 ἀληθείας, ἢ πόρ ἢ ἡ πόρ ψεύδεται· καὶ διὰ τοῦτο μάλλον μάχε-
 ται πρὸς αὐτήν· μάλλον ἄρα μάχεσθαι πρὸς τὴν ἀληθὴ κα-
 τὰ φασιν ἢ ἀπόφασιν αὐτῆς, ἢ πόρ ἢ ψεύδεται κατὰ φασιν,
 ὅτι προέκειτο δεῖξαι· τούτων οὐκ ἅπανι διημέως εἰλημέ-
 νων, ἐκείνο φαμέν ὑποτάσσεται ἄξιον, ὅτι τίς λέγουσα τὸ

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

ἀρχὸν, κακόν, ἀξιοῖ ψεύδεσθαι, διὰ τὸ ἀναιρεῖν τὴν λέγου-
σαν τὸ ἀρχόν, οὐ κακόν + καὶ διὰ τοῦτο κατὰ συμβεβη-
κὸς ψεύδεσθαι, ὥς διὰ τὴν ἀναιρέσιν τῆς κατὰ συμβεβη-
κὸς ἀληθείας, ψευδομένῳ. μάλλον γὰρ ῥητέον, ὅτι διὰ
τὸ ἀναιρεῖν τὴν λέγουσαν τὸ ἀρχόν, κακόν, ἢ λέγουσα αὐ-
τὸ οὐ κακόν, ἀληθές. οὐ μὲν διὰ τὸ ἀναιρεῖν τὴν λέγου-
σαν, τὸ ἀρχόν, οὐ κακόν, ἢ λέγουσα αὐτὸ κακόν εἶναι ψευ-
δές, ἀλλὰ καθ' αὐτὴν, καὶ προηγουμένως. ἡ μὲν γὰρ πόρι-
στος τῇ μέσων καὶ ἀδιαφόρων ἀποφαίνοντο αἱ τοιαῦται
προτάσεις, καθ' αὐτὸ μὲν ἢ ἀληθές ἢ λέγουσα τὸ αὐτὸ μὴ
κακόν εἶναι ἀπόφασις. ψεύδεται δὲ ἢ λέγουσα, αὐτὸ κα-
κόν εἶναι κατὰφασις, διὰ τὸ ἀναιρεῖν τὴν ἐπ' αὐτῇ αὐτὸ
μὴ κακόν. νυνὶ δὲ ποῦ ἀρχοῦ γινομένης τῆς ἀποφάσεως,
καθ' αὐτὴν δηλονότι καὶ δι' αὐτὴν, ἀλλ' οὐ δι' ἄλλου ψεύδε-
ται ἢ κακόν εἶναι αὐτὸ ἀποφανομένη, ὥς τὸ εἰς αὐτὸν αὐτῷ
προσφύρουσα. οὐτε ἀρχὴ εἰς αὐτὴν πῶτερά ἐστιν ἢ τῆς ἀποφά-
σεως, οὐτε μάλλον δι' ἐψεύσται ὁ ταύτῃ ἔχων τὴν δόξαν,
ἀλλ' ὅτι τῆς εἰς αὐτὴν τῆς κατὰφάσεως. ἡ μὲν γὰρ ἀπό-
φασις, ἀναιρῇ μόνον τὸ ἀληκρινῶς ὑπάρχειν τὸ κατηγο-
ρούμενον τῷ ὑποκειμένῳ. ἡ δὲ κατὰφασις πρὸς τῷ, τοῦτο
ποιῆν, ἐπὶ καὶ προσνέμεν αὐτῷ τὸ εἰς αὐτὸν. καὶ διὰ τοῦτο
οὐτε καθαρῶς, οὐτε ἀμιγῆς πῇ οὐ συγχωρεῖ αὐτὸ τῷ ὑπο-
κειμένῳ ὑπάρχειν. οὐτω δὲ καὶ λέγειν ἐνώθαμεν ποῦ ἐκεί-
νου, ἢ ἐλάμεν χωρίζον τοῦ ἀρχοῦ. ὅτι οὐ μόνον ἐστὶν οὐκ
ἀρχός, ἢ οὐκ ἐστὶν ἀρχός, ἀλλὰ καὶ πάνυ κακός ἐστι. σαφεί-
ναι δὲ καὶ τῆςδε τῆς ὑποχειρήσεως κατασκευάξεν περὶ
μυῖας, ὅτι μάλλον ὡς αὐτῶν πρὸς τὴν ἐξ ἀρχῆς κατὰφά-
σιν ἢ ἀπόφασιν, ἢ πορὶ τῷ εἰς αὐτὸν κατὰφασιν. καὶ
μάλλον προσήκει τῇ ἀπὸ τῆς ἀπὸφάσεως ὅτι εἰς αὐ-
τὸν ὀρισμὸς, ἢ πορὶ αὐτοῖς τοῖς εἰς αὐτὸν. δηλὸν ὅτι παν-

πλὴν δυνάσθαι τὸ λέγειν, ὡς οὐκ ἔστι τὸ προκείμενον ἐν τοῖς
 τοῖς διῆξαι τὴν ἀπόφασιν ἐναντιώτερον τῆς ἐναντίας
 καταφάσεως, ἀλλὰ μάλλον ἀντικειμένῳ κατὰ τὴν ἐναντίαν
 τῇ ἀπλῶν ἀντικειμένων, οὐ τῇ ἐναντίαν, καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ
 ἀντικείμενον προσήκει τῇ ἀποφάσει μάλλον, ἢ τε ἀναιρεῖν
 βουλομένη τὴν καταφασιν, ἢ πορ τῇ ἐναντίᾳ καταφάσει
 οὐκ ἀναιρούσῃ, ἀλλὰ πῶς παρὰ πλῆσίως τῇ ἐξ ἀρχῆς
 καταφάσει, οὐτε τῇ ῥητῶν οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαινόντων,
 ἀλλὰ τίς ἢ μάλλον ψευδομένη, καὶ μάλλον διεσώσα τῆς ἐξ
 ἀρχῆς καταφάσεως, οὐτε τῆς ζητήσεως οὐδένα λογισμὸν
 ἐχούσης: οὐτε γὰρ ζητήσῃς ἀν τις πότερον ἀποφάσκει
 μάλλον ἢ ἀπόφασιν ἢ πορ ἢ τοῦ ἐναντίου καταφασιν, οὐδ'
 ὅταν ζητῶμεν τίς ἀντίκειται μάλλον, ἀλλ' ὅτι ζητοῦμεν, ἢ
 τίς ἢ μάλλον διεσώσα τῆς ἐξ ἀρχῆς, ἢ πορ ἢ ἐναντία τῇ ἀν-
 τικειμένων διάστασιν πῶς, καὶ μάχῃ ἐμφάνει τῇ ἀντι-
 κείμενῳ λεγομένῳ, ἢ μαλακώτερον, ἢ σωπρωτέρῳ. μέ-
 ζων δὲ ἢ τῇ ἐναντίαν ἡδὼν πρὸς ἀλλήλα διάστασις, ἢ πορ
 ἢ τοῦ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν καθ' ἑκάστων ἡδὼς. ἐν πέρασι
 γὰρ, καὶ ὅροις ἢ μεγίστη διάστασις. οὐ μὲν τοῦ μὴ πέρατος,
 πρὸς τὸ πέρασ. καὶ γὰρ ἄλλως τὰ μὴ ὁμογενῆ, ὅπορ ἐν τῇ
 μετὰ τὰ φυσικὰ λέγεται, οὐδὲ συμβλητὰ ἐστὶ πρὸς ἀλλή-
 λα. οἷον, τὸ λευκὸν πρὸς ἀνθρώπον, ἢ τὸ θερμὸν, οὐδέ τι μά-
 λον πρὸς τὸ μὴ ὄν. ὥστε τῇ ὑπὸ τοῦ οὐ λευκοῦ σημαίνο-
 μένων, πρὸς μόνον τὰ ὁμογενῆ συμβλητῶν ἐστὶ τὸ λευκόν.
 τῇ δὲ ὁμογενῶν, ἐν τοῖς ἐναντίοις προφανῶς ἢ μεγίστη
 διάστασις. ἢ δὲ λέγοι τίς χρεῖται τὸ μὴ ὄν ἀντικείμενον πρὸς
 τὸ ὄν μάλλον, ἢ πορ ὄν πρὸς τὸ ὄν, ἐφίπνετω, ὅτι τῇ ὄν-
 των, ἢ ἀπλῶς ὄντες, οὐδὲ ἐστὶν ἀντίθεσις τίς πρὸς ἀλλήλα.
 καθάπορ οὐδὲ τῇ χρώματων, ἢ χρώματα, ὡς ἐν φιλήβω
 λέγει, καὶ ὅτι τοῦτο μόνον μάχεται, ἢ καὶ ἀορίσως πῶς ὄντι τὸ

μή ὄν, ὅτι τὸ μηδαμῶς ὄν, εἴ πορ ἀρξήτον ἐκείνο, καὶ ἀδόξατον,
ἀλλ' ὡς ἐν τῷ σοφιστῇ δέδεκται, τὸ κατὰ τὴν ἐπερώτητα μὴ
ὄν, οὐδὲ τοῦτο κατὰ ἀλήθειαν αὐτῷ μαχόμενον. πῶς γὰρ
τὸ μὴ δὲ συμπλέκεται πρὸς αὐτὸ παραιτούμενον, μάλλον
δὲ πάντως ποῦ αὐτὸ θεωρούμενον, ὥς ὅταν λέγωμεν τὸ
ὄν ἀπλῶς μὴ εἶναι, ὅπορ τὴν κίνησιν, ἢ ὅπορ τὴν στάσιν, ἢ ὅ
πορ ἀλλ' οὐ πῶς παρ' αὐτὸ ἑδῶν, καὶ μένων ὁμοίως ἔκαστον
μὴ εἶναι μεν ὅπορ τὸ ἀπλῶς ὄν, διὰ δὲ τὴν ἐκείνου μετονη
σίαν ἐγκαταλείπειται τῷ χορῷ τῶν ὄντων, ἀλλὰ τὴν κεκορ
ματισμένην ἐν πᾶσι τοῖς ὄντι δυνάμιν τῆς ἐπερώτητος ση
μαίνον. ὅλως δὲ νῦν ἡμῖν ὁ λόγος οὐ ποῦ τῆς ἐπερώτητος τῆς
ἀπλῶς μὴ ὄντος, πρὸς τὸ ἀπλῶς ὄν. ὥς μὴ τέστιν ἐναντι
πῶν, μὴ τε πέφυκεν ἀλλ' οὐ κατ' αὐτοῦ κατηγορεῖσθαι τῶν
ἐναντίων ἐχόντων ἐναντίοισιν, ἀλλὰ ποῦ τῆς ὑπαρχού
σης ἐν τοῖς κατὰ μέρος οὐσίαν ἀντιθέσεως, πῶν τε ἐναντι
πῶν. καὶ τῶν ἀορίστων ὀνομάτων, ἢ ῥημάτων, πρὸς τὰ ὡς
ρισμένα. τῶν γὰρ ἀπλῶν φωνῶν τὰς λεγομένας μετὰ τῆς
ἀρνήσεως ἀόριστα ὀνόματα, καὶ ἀόριστα ῥήματα προσανα
γόμενα, διὰ τὸ ἀληθῶς ἐφ' ὅτου αὐτῷ κατηγορεῖσθαι πῶν τε ὄν
των, καὶ τῶν μὴ ὄντων, παρὰ μόνον τὸ ὑπὸ τοῦ ὀρισμένου
δηλούμενον. δι' ὅπορ ἀνάγκη καὶ ὑπὸ τῶν ἀποφατικῶν λό
γων τὰ παρὰ πλήσια συμβαίνειν. ἀλλὰ ταῦτα μὴ, οὐδὲ
μνήμης ἴσως ἀξία τὰ ληρημάτια. ὑπὸ δὲ τὰς ἐξῆς ἴσμεν.

Ἡ δὲ τοῦ, ὅτι κακὸν τὸ ἀγαθόν, συμπεπλεγμένη ἐστὶ. καὶ
γὰρ ὅτι καὶ ἀγαθόν, ἀνάγκη ἴσως ὑπολαμβάνειν τὸν αὐτόν.

Ἡ πετάρτη ὑπεχίρησις διὰ βραχέων εἰρημένη, ποιῶν
τὴν ἐξ ἡδυστοίας ἀπλήν φησίν ἐστι δόξα, καθ' ἣν καὶ ἀγα
καζόμεθα ἑτέρον τι προσεπινοεῖν. οὐχ ἀπλήν δὲ, καθ' ἣν ἀ
νάγκη καὶ ἑτέρον τι δοξάζειν. οὐκοῦν ἐστὶν ἀπλή μεν δό
ξα, ἢ τὸ ἀγαθόν, ἀγαθόν εἶναι ἀποφανομένη. καθ' ἣν πορ ἡ

δοξάζουσα αὐτὸ μὴ εἶναι ἀγαθόν. οὐ γὰρ ἀνάγκη καθ' ὅποιον
 περὶ αὐτῶν, ἐπὶ τῶν πινάκων εἶσθαι δόξαν. οὐχ ἅ-
 πλῆ δὲ ἢ τὸ ἀγαθὸν κακὸν εἶναι δοξάζουσα, ταύτη γὰρ ἀ-
 νάγκη καὶ ἐπὶ τῶν σωτηριόφρονων δόξαν, τὴν λέγουσαν αὐ-
 τὸ μὴ εἶναι ἀγαθόν. εἰ πίνω χρητὴν ἅπλῃ δόξῃ τὴν ἅπλῃ
 ἀντιπέναι, καὶ μὴ τὴν συμπεπλεγμένην, τὴν ἀρὰ ἀπό-
 φασιν ἀντικεῖσθαι τῇ καταφάσει φησόμεν, ἀλλ' οὐχὶ τὴν
 τοῦ εὐαγγελίου καταφασιν. λύσομεν δὲ καὶ ταῦτα λέγον-
 τες, ὅτι δι' αὐτὸ τοῦτο πλείον διέστηκε τῆς τὸ ἀγαθὸν οὐκ
 ἀγαθὸν λεγούσης, ἢ λέγουσα αὐτὸ εἶναι κακόν, ὅτι διὰ τὸ
 οὐκ ἀγαθὸν ὁ δόξασα κατήντησεν ὑπὲρ τὸ ἔχον. πρῶτη
 γὰρ ἔξοδος ἀπὸ τοῦ ἀγαθοῦ, τὸ οὐκ ἀγαθόν. ἐχάτη δὲ ἀπὸ
 πῶσις, τὸ κακόν. ὥς τε ἢ τοῦτο καταφάσκουσα, μάλλον
 ὑπερτίεται, ἢ καὶ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἀγαθοῦ ποιεῖχου-
 σα. μήποτε δὲ καὶ ἢ ἀπόφασις τοῦ ἀγαθοῦ, συμπεπλε-
 κται. πάντα γὰρ ἀνάγκη τὸ οὐκ ἀγαθὸν εἶναι τῇ ὄντων
 τάξει, καὶ ἄλλό τι εἶναι, ἀλλ' ἀόριστον. ὥς τε οὐδὲ ταύτη
 εὐαγγέλιον ἀνέη. εὐαγγέλιον εὐαγγέλιον, καὶ ὁρισμένον, ὁρι-
 σμένον. τὸ δὲ ἴσως, ἢ τοι ἀντὶ τοῦ ὁμοίως πρόκειται. τῆς
 γὰρ αὐτῆς ἐπὶ διανοίας τὸ ἀγαθόν, κακόν τε, καὶ οὐκ ἀγα-
 θὸν λέγειν. ἢ εὐαγγέλιον ἔχει τοῦ ταύτην τὴν ὑπερτίεισιν πι-
 θανώμεν εἶναι, οὐ μὴν ἀναγκαίαν. πρῶτον μὲν, ὅτι τῇ
 εὐαγγελίων ἐκάτερον αὐτὸ καθ' αὐτὸ θεωρούμενον, ἅπλω
 εἶδος εἶναι ἐθέλει. ἐπειτα, ὅτι εἰ λέγομεν τὴν τὸ ἀγαθὸν
 κακὸν συμπεπλέχειν, διὰ τὸ εἶσθαι τὸ οὐκ ἀγαθὸν, ἔστι
 καὶ ἢ τὸ ἀγαθὸν συμπεπλεγμένη, ὥς εἰσάγουσα τὸ μὴ κα-
 κόν. ἢ δὲ μὴ εἰς μίαν τῇ παραβαλλομένων πρὸς ἀλλήλας
 προτάσεων, ἢ λέγουσα μὴ κακόν, οὐδὲν πρὸς ἔπος. τὸ γὰρ
 ἅπλω, καὶ τὸ σωθετόν, οὐ κατὰ τὴν χάριν τὴν πρὸς π-
 νασὶ ὁρισμένας προτάσεις σκοποῦμεν, ἀλλὰ πρὸς τὴν οὐ-

καίαν ἐκάστης δυνάμιν.

Εἴ τι δὲ ἐκείνῳ τῶν ἄλλων ὁμοίως διττὴ ἔχεν, καὶ ταύτῃ
 αὐτὸς δόξειε καλῶς ἐρῆσθαι. ἢ ὅτι παντοχού τοις ἀντι-
 φάσεως κρατεῖ ἢ οὐδαμοῦ. ὅσοις δὲ μὴ ἔσιν ἐναντία, πε-
 ρὶ τούτων ἔσται μὲν ἑδωδὴς, ἢ τῇ ἀληθείᾳ ἀντικειμένη. οἷον ὁ
 τὸν ἀνθρώπον ἔκ ἀνθρώπου οἰόμενος, διέφθυσαι. ἢ ἔν αὐτῷ
 αὐτὸ ἀποφάσκει ἐναντία, καὶ αὐτὸ ἀλλοι αὐτῆς ἀντιφάσεως.

Σαφὴς μὲν ἡ ταύτης τῇ πέμπτῃς ὑποχρησίσεως διανοοῦ-
 τε, καὶ λέγει, ἀξιούσα ἡμᾶς προσέχειν ποτὲρα τῶν παρὰ
 βαλλομένων πρὸς ἀλλήλας προτάσεων χρήσιμος ἀνὴρ
 πρὸς τὸ διενεῶς καθόλου κανόνος πάσῃ τῇ προτάσει καὶ
 ταφάσει πρότασιν πῶς μαχομένῳ δοῦναι, καὶ φάσκειν ταύ-
 τιν ἵνα τὴν κυρίως αὐτῇ ἀντιτιθεμένῳ, καὶ διὰ ταῦτα
 κρατεῖν ἀποφαινομένῳ τὴν τῆς ἀντιφάσεως μάχην. ἀπὸ
 φασιν μὲν ὅτι πάσης καταφάσεως ἔσθ' οἷον δοῦναι ὅποιον
 αὐτὸ ἐν τῇ καταφάσει κατηγορεύμενον. τοῦ δὲ ἐναν-
 τίου καταφασιν ἀδυνάτον λαβεῖν, εἰ μὴ τύχοι τὸ κατηγο-
 ρηθὲν τῇ καταφάσει ἐναντίας ἔχον. τῇ ὅτι Σωκράτης
 ἀνθρώπος ἐστίν, ποία αὐτὸς μάχεται ἐναντία καταφάσεις, καὶ
 τοιῇ Σωκράτης ἀνθρώπος οὐκ ἐστίν ἀποφάσεις ἑδωδόμε-
 νη, μάχεται πρὸς αὐτὴν ἀληθύνουσαν. ὡς πορὶ αὐτὴν τὸν
 τῶν μόνῳ τὴν ἀπόφασιν τῇ καταφάσει μάχεσθαι ὁμολο-
 γοῦμεν, οὕτω καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων, ἐν οἷς μὴ δυνάτον τοῦ ἐναν-
 τίου καταφασιν δοῦναι, τὴν ἀπόφασιν ἵνα ἀξιοῖ, τὴν μά-
 χην μαχομένῳ. λεκτέον δὲ ὅτι ἐφ' ὧν μὲν ἀποροῦμεν
 τῆς τοῦ ἐναντίου ἀντιθέσεως, καὶ μόνῳ ἀρξώμεν τὴν τῆς
 ἐναντίου τε, καὶ ἀποφάσεως ἀντιθέσιν. ἐφ' ὧν δὲ καὶ ἐναν-
 τίου δυνάτον δοῦναι, ὑπὸ τούτων πλεονάζει ἀλλήλων διει-
 σῆναι φασιν τὰς ἐναντίας καταφάσεις ἢ πορὶ τὴν ἀπό-
 φασιν τῆς καταφάσεως. ἔρηται δὲ ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς, ὅτι

ἔοικεν ὁ νῦν λεγόμενος λόγος, διὰ τὸ κοινὸν τοῦτο, καὶ ὡς
πάντα ἐκτενόμενον, ὅπως ἐκωμιάζην τὴν ἀντίθεσιν τῆς
ἀντιφάσεως, ὡς οὐ κατὰ τὸ ποσὸν μόνον τῇ πείρασχόμε-
νων ὑπ' αὐτῆς πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ σφαιρὸν τῆς
ἀντιθέσεως τῇ ἄλλων ὑπὸρέχουσιν.

Ἐπὶ ὁμοίως ἔχει ἡ τοῦ ἀγαθοῦ, ὅτι ἀγαθόν. καὶ ἡ τοῦ μὴ
ἀγαθοῦ, ὅτι οὐκ ἀγαθόν, καὶ πρὸς ταῦταις ἡ τοῦ ἀγαθοῦ, ὅτι
οὐκ ἀγαθόν. καὶ ἡ τοῦ μὴ ἀγαθοῦ, ὅτι ἀγαθόν. τῇ οὖν τοῦ
μὴ ἀγαθοῦ ὅτι οὐκ ἀγαθόν, ἀληθὴ οὐσιμὴ δῖξιν, τίς αὖ εἴη ἕνα
τίς; οὐ γὰρ δὴ ἡ λέγουσα ὅτι κακόν. ἅμα γὰρ αὖ ποτε
εἴη ἀληθὴς. ὁ δὲ ποτε ἀληθὴς ἀληθεῖ ἕνα τίς. ἐπὶ γὰρ τῇ μὴ
ἀγαθόν, κακόν. ὥς τε ἐνδέχεται ἅμα ἀληθὴς εἶναι. ὁ δ' αὖ
ἡ ὅτι οὐ κακόν. ἀληθὴς γὰρ καὶ αὕτη. ἅμα γὰρ καὶ ταῦτα
αὖ εἴη. λέγεται δὴ τῇ τοῦ μὴ ἀγαθοῦ, ὅτι οὐκ ἀγαθόν ἀλη-
θὴ, ἕνα τίς ἡ τοῦ μὴ ἀγαθοῦ, ὅτι ἀγαθόν. Ἐν δὲ γὰρ αὖ
τῇ. ὥς τε καὶ ἡ τοῦ ἀγαθοῦ, ὅτι οὐκ ἀγαθόν, τῇ τοῦ ἀγαθοῦ
ὅτι ἀγαθόν.

Ἐχάτων ἐπὶ τοῦτο, καὶ οὐ δύσκαμπτο βλεπτότερον τ' πρὸς
τὸ πρόβλημα ὡς χερσημάτων, ὁ κατὰ τόνδε προσάγειται
τὸν τρόπον. δύο λαμβάνει τοῦ ἀγαθοῦ ἀντιφάσεις, τὴ μὴ
ὀρισμένω, τὴν δὲ, ἀορίστον χρωμένω τῷ ὑποκειμένω. τὸ ἀ-
γαθόν, ἀγαθόν. τὸ ἀγαθόν, οὐκ ἀγαθόν. τὸ μὴ ἀγαθόν, ἀγα-
θόν. τὸ μὴ ἀγαθόν, οὐκ ἀγαθόν. καὶ ἀξιῶ ὡς ἔχει ἡ ἀληθὴς
ἀπόφασις πρὸς τὴν ἀντικειμένω αὐτῇ. Ἐν δὲ κατὰ φαι-
σιν, οὗτως ἔχουν τὴν ἀληθὴ κατὰ φασιν πρὸς τὴν ἀντικει-
μένω αὐτῇ. Ἐν δὲ ἀντιφασιν. τουτέστιν, ὡς ἡ τὸ μὴ ἀγα-
θόν, οὐκ ἀγαθόν, πρὸς τὴν τὸ μὴ ἀγαθόν, ἀγαθόν, οὕτως τὴν
τὸ ἀγαθόν, ἀγαθόν, πρὸς τὴν τὸ ἀγαθόν, οὐκ ἀγαθόν. ἔ-
τι παραβαλὼν τὴν ἀληθὴ ἀπόφασιν πρὸς ἀμφω τὰς
προτάσεις τῆς ἀντιφάσεως τῆς τὸ κακόν κατηγορούσης

Α' Μ Μ Ω Ν Ι' Ο Υ

κατὰ τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου, τουτέστι, τὸ μὴ ἀγαθόν, καὶ τὴν
τὸ οὐκ ἀγαθόν, κακόν. καὶ τὸ οὐκ ἀγαθόν, οὐ κακόν, δὲ κινυ-
σιν αὐτὴν πρὸς οὐδετέρων αὐτῶν ἐναντίας οὐσας. ἢ συ-
νῆδαι ὅτι τῇ μὲν λεγούσῃ τὸ οὐκ ἀγαθόν, κακόν, ὡς τῆς
μοχθηρᾶς ἐξέως. τῇ δὲ λεγούσῃ τὸ οὐκ ἀγαθόν, οὐ κακόν,
ἐπὶ τε τῆς μέσης, καὶ τῇ μὴδετέρου τῇ ἀκέρων πεφυκό-
των μετέχον. οἶον, λίθου, ἢ ξύλου. ὡς τοῦτων ὅτι τὸ, τε
μὴ ἀγαθόν, καὶ τὸ οὐ κακόν, ἀληθές. ταῖς δὲ σιωπῶνσας,
ἀδυνάτον ἐναντίας εἶναι, καθάπερ οὐδε ταῖς ἐναντίας
οἶον τε σιωπῶνσας, ὡς ἐκ τε τῆς ἐναντίας δὴλον καὶ αὐ-
τὸς κατασκευάζει πρὸς αὐτῶν τῶν περὶ τῆς προκειμένης
πραγματείας. εἰ τοίνυν τῇ τὸ μὴ ἀγαθόν, οὐκ εἶναι ἀγα-
θόν ἀληθῶς λεγούσῃ δόξῃ, οὐτε ἡ λέγουσα τὸ οὐκ ἀγαθόν
κακόν, ἐναντία, οὐτε ἡ λέγουσα τὸ οὐκ ἀγαθόν, οὐ κακόν,
ἀλλὰ μόνῃ ἢ ἀντιφάσκουσα πρὸς αὐτὴν, ἡ λέγουσα τὸ μὴ
ἀγαθόν, ἀγαθόν. καὶ τῇ λεγούσῃ ἄρα ὅτι τὸ ἀγαθόν, ἀγα-
θόν καταφάσκει, οὐ μάχεται μὲν οὐτε ἡ λέγουσα τὸ ἀγα-
θόν κακόν, οὐτε ἡ λέγουσα τὸ ἀγαθόν οὐ κακόν, μόνῃ δὲ καὶ
ταύτῃ ἐναντία ἔσται ἢ ἀντιφάσκουσα πρὸς αὐτῶν ἡ λέγου-
σα τὸ ἀγαθόν, οὐκ ἀγαθόν. τοῦτο δὲ ὡς, ὅτι πρὸς αὐτὴν δὲ
ἔσται. ἢ ἡτέρον μέντοι καὶ πρὸς ταύτην τὴν ὑποχέρισται, ὅτι τῇ
μὲν λεγούσῃ, καὶ τὸ μὴ ἀγαθόν, οὐκ ἀγαθόν ἀποφάσκει οὐ-
σιν, καὶ διὰ τοῦτο τὸν κατηγορούμενον ἀόριστον ἐχούσιν, κα-
τ' ἀντίφασιν μὲν μαχομένῳ πρότασιν διρῆν, οὐ περὶς.
ἐναντίον δὲ π καταφάσκουσιν διρῆν, ἀδυνάτον. ὅτι καὶ
ἐπὶ τῷ ἀόριστῳ ἐναντίον οὐδὲν, ἔπορ τὰ ἐναντία εἶδη χρη-
εἶναι τὴν πλῆθιν ἀλλήλων διίστασιν ἀφεστηκότα. ὅτι ἡσθε-
δὲ πνυ, καὶ οὐκ εἶδη, τὸ οὐκ ἀγαθόν, καὶ οὐ λυκόν. μὴ οὐ-
σης οὐ τῆς τὸ ἐναντίον αὐτῇ καταφῆται διασπείνης, τὴν
ἀντιφάτικῶς αὐτῇ μαχομένῳ ἢ ἀπὸ τῆς αὐτῇ ἀντιφῆναι.
τῇ μέντοι

τῇ μέντοι τὸ ἀγαθόν, ἀγαθὸν φασκούς, οὐ μόνον ἢ ἀπόφασις αὐτῆς μάχεται, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ ἐναντίου κατὰ φασίς. ἐπεὶ καὶ αὐτῷ τῷ ἀγαθῷ, καὶ τῷ λυκῷ. τὸ μὲν οὐκ ἀγαθόν, καὶ οὐ λυκόν, ὡς εὐρήσεις, ἐξέσι μάχονται, τὸ δὲ κακόν, καὶ τὸ μέλαν, ὡς ἐναντία. οὐκ ἄρα κατὰ πάντας ὁμοίως ἔσχει ἢ τὸ μὴ ἀγαθόν, οὐκ ἀγαθόν, πρὸς τὴν τὸ μὴ ἀγαθόν, ἀγαθόν. καὶ ἢ τὸ ἀγαθόν, ἀγαθόν, πρὸς τὴν τὸ ἀγαθόν, οὐκ ἀγαθόν. ἢ πορὶ τῇ μὲν τὸ μὴ ἀγαθόν, οὐκ ἀγαθόν, μόνῃ μάχεται ἢ κατὰ φασίς αὐτῆς, αἱ δὲ λοιπαί, δύνανται σωαληθύνειν, τῇ δὲ τὸ ἀγαθόν, ἀγαθόν, τὴν τὸ ἀγαθόν, κακόν, σωαληθύνειν ἀμήχανον. φανερά δὲ ἢ ῥῆσις ἐκ τῶν ἐρμηνέων, πλὴν ὅτι αὐτὶ τοῦ, ἀληθὲς ᾗ αὐτῇ, γράφεται φησὶν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ οὐκ ἀληθὲς ᾗ αὐτῇ. καὶ ἢ μὲν τὸ ἀληθὲς ᾗ αὐτῇ γράφοιτο, λέγοι αὐτὸ πρὸς τὸ μὴ ἀγαθόν, οὐκ ἀγαθόν. εἰ δὲ τὸ ἐκ ἀληθὲς ᾗ αὐτῇ, πρὸς τὸ ἐκ ἀγαθόν, ἀγαθόν, ὡς καὶ ψευδὴ ἦναι προήπε, ταυτὸν λέγων, τῷ οὐδέποτε ᾗ ἀληθὲς αὐτῇ. δῆλον δὲ ὅτι ἀμείνων ἢ προτέρα γραφή.

» Φανερόν δὲ ὅτι οὐδὲν διοίσκει. οὐδὲ αὐτὸ καθόλου πῶμεν
 » τὴν κατὰ φασιν. ἢ ᾗ καθόλου ἀπόφασίς, ἐναντία ἔσται.
 » οἷον τῇ δόξει τῇ δοξαζούσῃ, ὅτι πᾶν ὃ αὐτῇ ἢ ἀγαθόν, ἀγαθόν
 » ἔστιν, ἢ ὅτι οὐδὲν τῇ ἀγαθῶν, ἀγαθόν ἔστιν. ἢ ᾗ τοῦ ἀγαθοῦ,
 » ὅτι ἀγαθόν, ἢ καθόλου τὸ ἀγαθόν, ἢ αὐτῇ ἐστὶ τῇ, ὅτι ὃ αὐτῇ ἢ ἀγαθόν
 » ἀγαθόν δοξαζούσῃ, ὅτι ἀγαθόν. τοῦτο δὲ οὐδὲν διαφέρει τοῦ,
 » ὅτι πᾶν ὃ αὐτῇ ἢ ἀγαθόν, ἀγαθόν ἔστιν. ὁμοίως δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ
 » μὴ ἀγαθοῦ.

Ἵποχόμωμος ἐξ ἀρχῆς ποιήσας τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ προτεθέντος προβλήματος ἐπὶ τῇ καθ' ἑκάστη, καὶ τῇ καθόλου προτάσει, ἔτα ὡς μηδενὶ τῇ ὑποχρημάτων περιβαλὼν πρότασιν τῇ καθόλου πινὰ προσδιορισμῶν ἔχουσα, ἀλλὰ τὰ ἀρβρα αὐτῇ τούτων ὡς διὰ τοῦτο δοκεῖν ὑπὸ

□□□

μόνων τῶν ἀπροσδιορίστων προτάσεων γινυμέναται τὸν λό-
 γον, προσίθῃσι διὰ τούτων, ὅτι τὰ ἐνικὰ τῶν ἀρθρῶν σω-
 ταῖοι μὲν τοῖς καθόλου ὑποκειμένοις ἐν ταῖς προτάσεσι,
 τὴν δὲ ὡς ἔχουσι τοῦ καθόλου προσδιορισμοῦ, τοῦ κατα-
 φαπικοῦ. οὐ γὰρ ὡς πορ ἀξιούσι τινες, ὡς ἀπροσδιορίστων
 προτάσεων ἐγίγνετο πρότερον ὁ λόγος. νῦν δὲ δείκνυται,
 ὅτι καὶ ὡς τῶν καθόλου τὰ αὐτὰ λέγειν ἀρμόσει. ὅλως γὰρ
 οὐδὲ ἔστιν ἀκόλῃθον ταῖς πορ τῶν ἀπροσδιορίστων προτάσε-
 ων τοῦ Ἀριστοτέλους ἐννοίαις τὸ λέγειν, ὅτι ἐναντία ἐστὶν ἐν
 π' αὐτῶν τῇ καταφάσει ἢ ἀπόφασις μᾶλλον, ἢ πορ ἢ τοῦ ἐν
 ναντίου καταφάσις, ὡς πορ οὐδὲ ὡς τῶν κατὰ μέρος, ἢ πορ
 καὶ τὰς ἀπροσδιορίστας παραπλησίως ταῖς κατὰ μέρος συ-
 ναληθούην ἀλλήλαις ἀξιοῖ. ἀληθὴ ὃ ἀληθεῖ, τοῦτο δὲ τὸ πα-
 ρ' αὐτοῦ πρὸς τῷ πέραςι τοῦ βιβλίου ἐνέσθ' ὁ μόνον, οὐκ ἐν
 δέχεται ἐναντία ἐστὶν ὅτε δόξα, οὐτε ἀντίφασιν. διό
 καὶ εἰσὶν ἐξ ἀρχῆς ὡς μόνων τῶν καθ' ἑκάστη, καὶ τῶν κα-
 θόλου, ὡς καθόλου προτάσεων προβάλλεται τὸ πορ τοῦ θεώ-
 ρήματος σκέψιν. ὡς αἱ μὲν, ἀντιφάσκουσι πρὸς ἀλλήλας.
 αἱ δὲ, συμφωνοῦσιν, δι' αὐτὸ τοῦτο ἐναντία προσαγο-
 ροῦνται. ὀλίγον δὲ ὑπερον μνημονόση καὶ τῆς ἀντιφατι-
 κῆς τῶν καθόλου πρὸς τὰς κατὰ μέρος ἀντιθέσεως. οὐδὲν
 μοῦ μέντοι ποιήσεται μνήαν, ἢ τῶν ἀδιορίστων, ἢ τῶν κατὰ
 μέρος, ὡς ἔχουσιν πῃ πρὸς ἀλλήλας ἐναντίωσιν. ὅτι ἐν
 τοῦτο ἔστιν, ὅ νῦν βούλεται λέγειν, τὸ ἴσοδω αὐτῶν ὡς εἴρη-
 σται, τὰ ἐνικὰ ἀρθρα τῷ πάρι, αὐτὸς δηλοῖ τῆς κατασκευῆς
 ὁ τρόπος, καθ' ὃν δείκνυσιν τὰ αὐτὰ καὶ ὡς τῶν καθόλου προ-
 τάσεων ἐφαρμόζονται τοῖς ἐρημένοις, ὡς τῶν τὰ ἀρθρα ἐν-
 χουσὶν σωταγμένα τοῖς καθόλου ὑποκειμένοις. ταυτὸν
 γὰρ εἶναι φησι τὸ λέγειν, τὸ ἀγαθόν, ἀγαθόν ἐστίν. καὶ ὅτι ἀντὶ
 ἀγαθόν, ἀγαθόν ἐστίν, ὅ πορ οὐδ' ἀντὶ ὑποπιδουθεῖν διαφέρειν τὸ

τοῦ καθόλου, τοῦ πᾶν ἀγαθόν, ἀγαθόν. διὸ καὶ ἐν τῇ σωτηρίᾳ,
ἐφ' ᾧ μὲν τὸ κατηγορούμενον παντὶ ὑπάρχει τῷ ὑποκειμέ-
νω, μετὰ τοῦ ἀρθρου τὸ ὑποκείμενον προφερόμεθα, καὶ ταυ-
τὸν οἰόμεθα λέγειν τῷ καθόλου. ἐφ' ᾧ δὲ μὴ παντὶ, ἔκεί-
η μὲν ὡς ἀνὴρ, ζῶν, καὶ ὁ ἀνὴρ, δὲ πρὸς ἐπὶ λέγομεν, οὐ μὲν
τοὶ δὲ ὅτι ὁ ἀνὴρ λευκός ἐστι, ἢ δίκαιος. δεῖ μὲντοι μεμνη-
σθαι τῇ ἐμπεδοκλεῖ ἡμῖν ποῦ τίταιν διωρισμένων, ὅτι τὸ
μὲν πᾶς, ἐμφαίνει τὸ πλῆθος τῶν ὑπὸ τὸ καθόλου ὑποκείμε-
νον ἀναφερομένων. τὸ δὲ ἐνικὸν ἀρθρον, τὴν πρὸς τοῦ πλῆ-
θους μίαν αὐτοῦ φύσιν. τὸ δὲ δυνικὸν ἀρθρον, καὶ τὸ πληθω-
πικόν, εἴ τι καὶ ποῦ ἐκείνων χρὴ λέγειν, τὰ μὲν δυνικά, δὴ ἰ-
λίω ἔχουσι τὴν πρὸς τὸ πᾶς διαφοράν. οὐτε γὰρ τοῦτο ὡς
δύο μόνων, οὐτε ἐκείνα ὡς πλείονων ἐνδέχεται λέγειν. καὶ
τούτου τὴν αἰτίαν διδάξει τὸ προοίμιον τὸ ποῦ ἔρανον. ἐπεὶ
δὲ τὰ πληθωπικὰ τῇ ἀρθρων διακρίσει μὴδὲν αὐτοῦ κατὰ
τὴν δυνάμιν διαφέρην. οἷον, πᾶς ἀνὴρ ἐστιν, οἱ ἀνθρώποι
θνητοί, δυνάτον ἴσως καὶ ταῦτα διακρίνουν λέγοντες, ὅτι ἐ-
φ' ᾧ μὲν τὸ πᾶς ἀληθές, ὡς τούτων καὶ τὸ πληθωπικὸν ἀρ-
θρον πάντως ἀληθὺς ἐστι. ταυτὸν γὰρ δηλονότι σημαίνει τῷ
πᾶς θνητός, τὸ πάντες θνητοί. τούτω δὲ ἀνάγκη κατὰ δύ-
ναμιν ἐμπεδεῖσθαι τὸ οἱ ἀρθρον. ὥστε καὶ αὖθις τοῦ πᾶν
τες, ἀληθὺς ἐστὶ λέγων, οἱ ἀνθρώποι θνητοί. οὐ μὲν ἀρ-
τρέψῃ ὁ λόγος, ὥστε ἀξιοῦν ἡμᾶς ἐφ' ᾧ τὰ πληθωπικά τῃ
ἀρθρων λέγοντες ἀληθὺς ἐσθαι, ὡς τούτων καὶ τὸ πᾶς οὐθὺς
ἀληθὺς ἐστιν. τοῦτο μὲν γὰρ οὐδὲν βούλεται παραλήπειν τῇ ὑ-
πὸ τὸ καθόλου πορευομένων. τὸ δὲ πληθωπικὸν ἀρθρον, ἀ-
ληθὺς ἐστὶν ὑπολαμβάνομεν, καὶ ὡς τῇ πλείων μόνων ἀλη-
θὺς ἐστὶν τὸ κατηγορούμενον. μάλλον γὰρ συγχωροῦμεν ἀλη-
θὺς ἐστὶν τὸν λέγοντα, οἱ ἀβλαῖοι ἔμφρονες, οἱ λάκωνες καρ-
περικοί, οἱ μυκῶνιοι φαλακροί, ἢ τὸν προσιθύντα τὸ πᾶν

πες καθ' ἑκάστων τούτων· καὶ ὁλως, εἰ πρὸς τῷ ἀρβύρῳ λέγον-
 τες τὸν διορισμόν· ἡγοῦμεθα κοινοτάτην ποιῆσαι τὴν ἀ-
 πόφασιν, καὶ μὴ μάττω αὐτὸν προστίθεμεν· μόνον ἀρ-
 τὸ ἀρβύρον ἐνθῶν, οὐκ οὐθὺς ἀπαντα τὰ ὑπὸ τὸ κοινὸν πο-
 λαμβάνειν ἀξιούμεν· διὸ καὶ ὁ παρ' ὧ μέρῳ Σεύς, οὐχ
 ἀπλῶς οὐτ' ἀχαιοὺς ἐξάγειν ὑπὸ τὸν πόλεμον τῷ Ἀγαμέμ-
 νονι διὰ τοῦ ὀνέρου παρεκελεύετο, ἀλλὰ προσετίθη τὸ
 πασυνδίν· καὶ τούτῳ μὴ ὑπερῆσας ἐκείνος, αἷτις ἐαυτῷ γε-
 γνήσκει τοῦ ἀποτυχεῖν τῆς ἐλπίδος· καὶ ὁ Δημόδοκος τοῖς
 θεοῖς δὴ χεῖσθαι εἰπὼν, ἐπήγαγε τὸ· πᾶσι, καὶ πάσαις· πε-
 λιοτέρων διὰ τῆς προδότης τὴν πορίληψιν τοῦ θεοῦ πα-
 τὸς ποιῆσαι ὑπολαμβάνων· ἀλλ' ἐπανελθόμεν ὑπὸ τὸ προ-
 κείμενον, καὶ λέγωμεν ὡς εἴτε ὀρισμένος, εἴτε ἀόριστος εἴη
 ὁ καθόλου ὑποκείμενος, τὸ σωταίμενον αὐτῷ εἰκὼν ἀρ-
 βύρον, τὴν δ' ὠάμιν ἐξὸ τοῦ καθόλου προσδιορισμοῦ· διὸ καὶ
 αὐτὸς προσέθηκε τὸ, ὁμοίως δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ μὴ ἀγαθοῦ· ἥτοι
 λέγων ὅτι καὶ ὑπὸ τούτων τῇ ἀόριστον ἔχουσιν τὸν ὑποκεί-
 μενον προτάσεων, ἡ κυριώτατη μάχη θεωρεῖται ἐν ταῖς ἀν-
 τιφασκούσαις προτάσεσι τὸ μὴ ἀγαθόν, ἀγαθόν· τὸ μὴ ἀ-
 γαθόν, οὐκ ἀγαθόν· ὡς ὅτι προήρηται, τῇ ἀληθείᾳ τούτων οὐχ
 οἶόν τε μάχεσθαι τοῦ ἐναντίου κατὰ φασιν· καὶ τὰ ἄλλα
 δὲ πάντα ὑπὸ χερήματα, ὅθεν μάλλον ἀρμόσει ταῖς ὀρισε-
 νων ἔχουσας τὸν ὑποκείμενον, ἢ ταῖς ἀόριστον, εἴτε οὐτ' καὶ
 θόλου προσδιορισμοὺς ἔχουσιν οἱ ὑποκείμενοι, εἴτε τὸ ἀρ-
 βύρον ἀντὶ τούτων· ὁ ὅτι λόγος ἡμῖν εἰ ποῦ τῆς διαφορᾶς τῆς
 ὑποκειμένων, ἀλλὰ καὶ ποῦ τῆς τῆς κατηγορημένων· ἡ καὶ προ-
 σεχέσερον λέγων, ὅτι τὴν ἐκτὴν ὑπὸ χερήσιν ἐνδέχεται προ-
 χωρεῖν καὶ ὑπὸ τῇ αὐτόθεν ἔχουσιν οὐτ' καθόλου προσδιο-
 ρισμὸς προτάσεων, ὡς ποῦ εἰδείκνυτο πρότερον ὑπὸ τῆς ἀρ-
 βρα ἔχουσιν ἐν τῇ χώρᾳ τῆς προσδιορισμῶν· προτιθεμένων

μὲν ἡμῶν συλλογίσασθαι ὅτι μάλλον μάχεται ἢ λέγουσα,
 πᾶν ἀγαθόν, ἀγαθόν. πρὸς τὸ λέγουσαν οὐδὲν ἀγαθόν, ἀγα-
 θόν. ἢ ποῦ πρὸς τὸ πᾶν ἀγαθόν, κακόν. πρὸς ὃ τὸ τοῦτου κατα-
 σκευὴ λαμβανόντων, ὅτι ὡς ἢ λέγουσα ἔδεν ἔκ ἀγαθόν, ἀ-
 γαθόν ἐστὶν ἀληθὲς ἀπόφασις, πρὸς τὸ λέγουσαν, τὸ οὐκ ἀγα-
 θόν, ἀγαθόν ἐστὶ, ψευδὴ κατὰ φασιν, οὕτως ἢ λέγουσα πᾶν ἀ-
 γαθόν, ἀγαθόν ἐστὶν, ἀληθὲς κατὰ φασιν, πρὸς τὸ λέγουσαν, ἔ-
 δεν ἀγαθόν, ἀγαθόν ἐστὶ, ψευδὴ ἀπόφασιν. καὶ δεικνύουσιν ὅ-
 τι τῇ ἔδεν ἔκ ἀγαθόν, ἀγαθόν ἐστὶν, ἔπε ἢ λέγουσα, ὅτι ἔδεν
 ἔκ ἀγαθόν κακόν ἐστὶν ὅλη μάχεται, ἔπε ἢ λέγουσα ἔδεν ἔκ
 ἀγαθόν ἔκ κακόν ἐστὶν. ἔδε τέρα γὰρ αὐτῇ ὅλη ψευδὴς, ἀλλ'
 ἐκ αὐτῆς ἐπὶ π. μόνῃ δὲ ἢ ἐναντία πρὸς αὐτήν, ἢ πᾶν ἔκ ἀ-
 γαθόν, ἀγαθόν ἐστὶν. ἐπεὶ καὶ ἢ μὲν, ἀπλῶς ἀληθὲς ἢ δὲ, ὅλη
 ψευδὴς, καὶ διὰ τοῦτο ἀξιοῦσιν καὶ τῇ πᾶν ἀγαθόν, ἀγαθόν
 ἐστὶ, μόνῃ κυρίως ἐναντίαν εἶναι τὴν ἔδεν ἀγαθόν, ἀγαθόν ἐ-
 στὶν ἀπόφασιν, ἀλλ' οὐχὶ τὸ πᾶν ἀγαθόν κακόν ἐστὶ, τοῦ ἐναν-
 τίου κατὰ φασιν. δῆλον δὲ ἂν χρὴ καὶ πρὸς ταῦτα λέγειν.
 αὐτόθεν γὰρ ἢ πᾶν ἀγαθόν, κακόν, ὅλη τέ ἐστὶ ψευδὴς, καὶ κα-
 θ' ὅλῳ ἐαυτὴν κυριώτατα πολεμεῖ πρὸς τὴν πᾶν ἀγαθόν, ἀ-
 γαθόν. προτιμητέον μάλιστα τὴν προτέραν ἐξηγήσιν, ὡς καὶ
 ταύτην ὡς ἐαυτῇ ποιεῖ χουσαν.

Ὡς τε ἔπορ ὡς δόξης οὕτως ἔχει, εἰσὶ δὲ αἱ ἐν τῇ φωνῇ
 νῆ καταφάσεις καὶ ἀποφάσεις, σύμβολα τῇ ἐν τῇ ψυχῇ,
 δῆλον ὅτι καὶ καταφάσις μὲν ἐναντία ἢ ἀπόφασις, ἢ περὶ
 τοῦ αὐτοῦ καθόλου. οἶον τῇ, ὅτι πᾶν ἀγαθόν, ἀγαθόν, ἢ ὅτι
 πᾶς ἀνθρώπος ἀγαθός, ἢ ὅτι οὐδὲν, ἢ οὐδείς. ἀντιφάσις
 κῶς δὲ, ἢ ὅτι οὐ πᾶν, ἢ οὐ πᾶς.

Προβέβηκε γὰρ ἐξ ἀρχῆς τὰς κατὰ τὸν προφορικὸν λό-
 γον ἀποφάνσεις παρὰ βαλεῖν πρὸς ἀλλήλας καθ' ὅν εἴρη-
 τρόπον, ἀν' ἐδραμεν ὡς τὰς δόξας, καὶ ὡς τοῦτων ἡξίωσε

γυμνάσαι τὸ θεώρημα ὡς ἀρχῆς λόγον ἔχουσιν, πρὸς τοὺς
 ἐν τῇ προφορᾷ προτάσεις. ὡς δὲ οὐκ οὐκ συλλογισμὸς,
 ὅπου ὡς ἀληθὲς ὑπέχετο δέξιν, ἀξιοῖ τὰ αὐτὰ ἐφαρμότ
 την καὶ ὡς τὸ κατὰ τὴν ῥῆσιν προτάσεων, καὶ ἐναντίως μὲν
 ἀντικείμενα τὴν καθόλου ἀπόφασιν τῇ καθόλου καταφάσει.
 ἀντιφατικῶς δὲ, τὴν κατὰ μέρος, τῇ καθόλου, ἐκείνην
 δὲ τούτων τῇ ἀντιθέσεων σφοδρότερην εἶναι τῆς τῇ ἐναντι
 τῶν καταφάσεων πρὸς ἀλλήλας μάχης.

- » φανερόν ὅτι ὅτι ἀληθὲς ἀληθεῖς ἐκ ἐνδέχεται ἐναντίαν εἶ
 ναι, οὐτε δόξαν, οὐτε ἀντίφασιν. ἐναντία μὲν γὰρ αἱ πρὸς
 τὰς ἀντικείμενα. πρὸς ταῦτα ὅτι ἐνδέχεται ἀληθεῖς τὸ αὐτόν.
 ἅμα δὲ οὐκ ἐνδέχεται τὰς ἐναντίας ὑπάρχειν τῷ αὐτῷ.

Χρησάμενος ἐν τῇ ἑκτῇ ὑποχρήσῃ ὡς ἐναρτή τῷ, τὰς
 συναληθουόσας δόξας τε, καὶ προτάσεις μὴ εἶναι ἐναντί
 ας, αὐτὸ, τοῦτο γὰρ. καὶ τοῖς ὅτις ἐναρτή, κατασκευάζει διὰ
 τοῦ δυνάμενος χῆματος, λαβὼν ὅτι αἱ συναληθουόσας δό
 ξαι τε, καὶ προτάσεις, ἅμα ὡς τοῦ αὐτοῦ ἀληθεῖς εἶσι. τοῦτο
 γὰρ τὸ συναληθουόσας, τὰς δὲ ἐναντίας, ἅμα ὡς τοῦ αὐτοῦ ἀ
 ληθεῖς εἶναι ἀδυνάτον, καὶ συναγών ὅτι αἱ συναληθουόσας δό
 ξαι τε, καὶ προτάσεις οὐκ εἶσιν ἐναντίαι. τὴν δὲ ἀποφαι
 κὴν πρότασιν κατασκευάζει διὰ προσυλλογισμοῦ πλεον
 μένου κατὰ τὸ πρῶτον χῆμα μέσῳ ὅρῳ χρώμενος, τοῖς
 ἀντικείμενοις τὰς ἐναντίας ἀντικείμενα ὡς τοῦ αὐτοῦ ἀ
 μα ἀληθεῖς ἀδυνάτον. τὰς ἐναντίας ἀρὰ ἀληθεῖς ἀδύ
 νατον. παρελείπει δὲ αὐτὸς διὰ σωτομίαν τοῦ τε προ
 συλλογισμοῦ τὴν μέζονα πρότασιν, καὶ τοῦ ἐξ ἀρχῆς προβλή
 ματος τὸ συμπέρασμα. ἡ μὲν οὐκ δυνάμεις τὴν κατασκευῆς
 τοιαύτη. τῆς δὲ ῥῆσεως τὸ μὲν, οὐτε ἀντίφασιν εἶρη, ἀ
 τί τοῦ οὐτε πρότασιν ἐξ ἧς τῇ ἀντιφάσει ἡ γένεσις. τοῦτε
 εἰν, ὅτι τὰς συναληθουόσας ἀντίφασιν ποιεῖν ἀδυνάτον,

ἢ κατὰ τοῦ ἐνδιαθέτους, ἢ κατὰ τοῦ προφορικοῦ καλουμέ-
 νους λόγους. τὸ δὲ, ἐναντία μὲν ᾧ αἰ ποῦ τὰ ἀντικείμε-
 να. εἰς αὐτὰ ἀκαταλλήλως πρὸν εἰρηδοται. ἢ ᾧ ἀκόλουθον τῷ
 ὑποκειμένῳ. τούτῃ, τοῖς ἐναντίοις ἀρθεροῖς σωτάξαστα
 ἢ πᾶν, αἰ ἐναντία μὲν ᾧ ποῦ τὰ ἀντικείμενα. τὸ δὲ ἐ-
 ξῆς, ποῦ ταῦτα ὅ ἐνδέχεται ἀληθύνει τὸ αὐτόν. ἐπὶ μὲν ἡ κα-
 ταφατικὴ τοῦ συλλογισμοῦ πρότασις, σημαίνει ὅ, διὰ μὲν
 τοῦ ποῦ ταῦτα ἀληθύνει, πῶς αἰ τοιαῦτα προτάσεις λέγον-
 ται σωαληθύνει, ὅτι παρὰ τὸ σωτρέχειν ποῦ ταῦτα. λέ-
 γει ὅ τὰ κοινὰ ὑποκείμενα τῶ σωαληθύνει λεγόμενων προ-
 τάσεων. διὰ δὲ τοῦ ἐνδέχεται, τὸ τρόπον δηλοῖ τὸ ὡς τού-
 των ἀληθείας, ὅτι διωσάτων τὰς τῶ αὐτῷ ὑποκειμένῳ χρώ-
 μένας προτάσεις σωαληθύνει τὰ ἀλλήλας, καὶ μή. τὰς μὲν
 τοι μὴ ποῦ τὸ ὡς, ἀλλὰ κατ' αὐτὴν τῶ προτάσεων τὸ διώσα-
 μιν σωαληθύνσασα. ὅσον, τὰς ἀδιορίστους, καὶ τὰς κατὰ μέ-
 ρος, πᾶσα ἀρῶκη τῶ αὐτῷ ὑποκειμένῳ χρῆσται, καὶ κατὰ
 τὸν αὐτὸν χρόνον ἀληθύνει. τὸ δὲ ἅμα οὐκ ἐνδέχεται ἐναν-
 τία ὑπάρχειν τῶ αὐτῷ, βούλεται μὲν εἶναι συμπερασμα-
 τοῦ προσυλλογισμοῦ. κατὰ ἀλήθειαν μὲντοι ποῦ ἐχει τὴν
 αἰτίαν τοῦ συμπεράσματος. τὸ μὲν ᾧ ὄντως συμπε-
 ρασμα εἶναι, ὅτι τὰ ἐναντία ἅμα ἀληθὴ εἶναι, ἀδιώστων.
 ἐπὶ ὅ αἴτιον τοῦ μὴ πεφυκέναι σωαληθύνει ἀλλήλοι, τὸ μὴ
 ἐνδέχεται αὐτὰ, τῶ αὐτῷ ἅμα ὑπάρχειν.

AAA BBB CCC DDD EEE FFF GGG HHH III KKK
 LLL MMM NNN OOO PPP QQQ RRR SSS
 TTT VVV XXX YYY ZZZ 0000.

Omnes sunt quaterniones, præter 0000 duernionem.
 VENETIIS, APVD ALDI FILIOS,
 M. D. XXXXVI.

005266427